

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ப்ரபந்தஜநகூடஸ்த்தரான ஸ்ரீ நம்மாழ்வார்
திருவாய் மலர்ந்தருளிய

திருவிருத்தம்

பரம காருணிகரான பெரியவாச்சான் பிள்ளை
அருளிச்செய்த வ்யாக்யானத்துடனும்
முன்று அரும்பதங்களுடனும்
முதல் 15 பாசுரங்களுக்கு அப்பிள்ளை
அருளிச்செய்த வ்யாக்யானமும்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக ஸபையாரால்
பதிப்பிக்கப்பட்ட வ்யாக்யானத்தின்
மறுபதிப்பு

வெளியீடு :

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீ, சென்னை-24.

1 9 9 4

பவ ஆண்டு

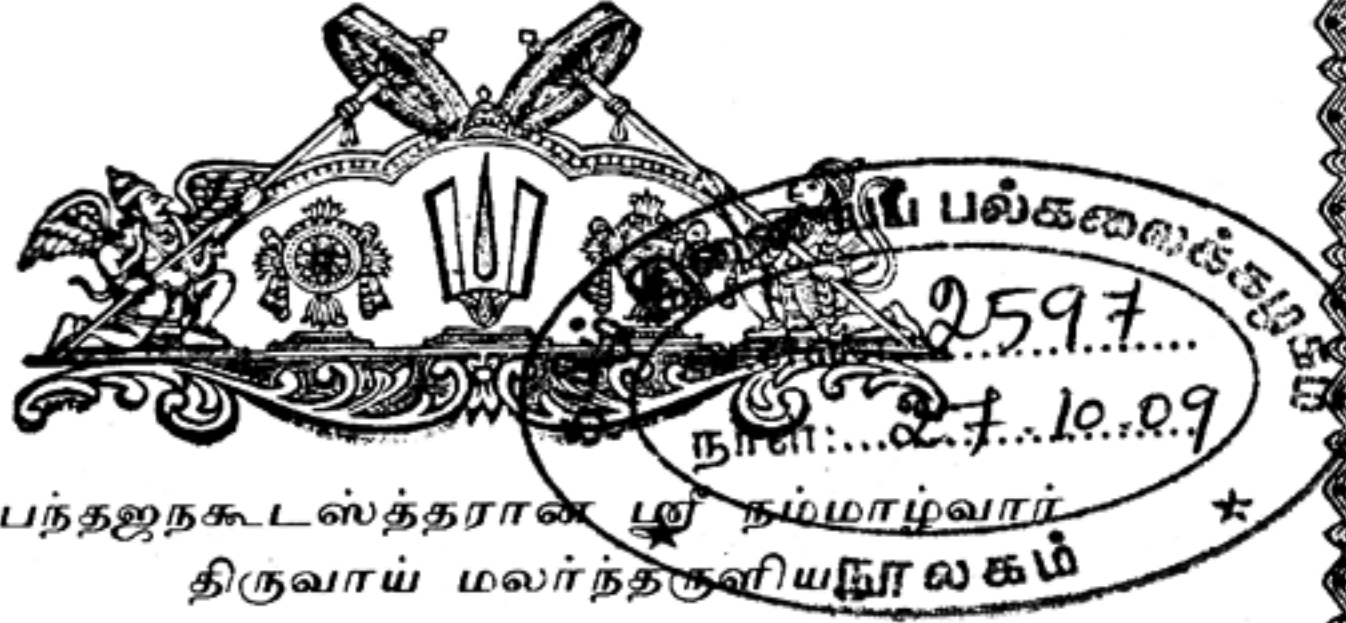
இரண்டாம் தொகுப்பு - விலை

(முன்று தொகுப்புகள் - விலை ரூ. 200/-)

MAX. RETAIL PRICE
INCL. OF ALL TAXES
2.150.00

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ப்ரபந்தஜநகூடஸ்த்தரான ஸ்ரீ நம்மாழ்வார்
திருவாய் மலர்ந்தருளியநூலகம்

திருவிருத்தம்

பரம காருணிகரான பெரியவாச்சான் பிள்ளை
அருளிச்செய்த வ்யாக்யானத்துடனும்
மூன்று அரும்பதங்களுடனும்
முதல் 15 பாசுரங்களுக்கு அப்பிள்ளை
அருளிச்செய்த வ்யாக்யானமும்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கீரந்த முத்ராபக ஸபையாரால்
பதிப்பிக்கப்பட்ட வ்யாக்யானத்தின்
மறுபதிப்பு

வெளியீடு :

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீ, சென்னை-24.

1994

பவ ஆண்டு

இரண்டாம் தொகுப்பு - விலை

(மூன்று தொகுப்புகள் - விலை

MAX. RETAIL PRICE
INCL. OF ALL TAXES

ரூ. 150.00

ரூ. 200/-)

மனுபதிப்பு - 1994
காப்பிகள் - 1000

தனி விலை **MAX. RETAIL PRICE
INCL. OF ALL TAXES**
₹.150.00

அக்கிட்டோர் :
லிப்ரா ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ்,
தஞ்சாவூர்.

கிடைக்குமிடம் :
ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீ,
நெ.8, (இரண்டாவது மாடி),
மேயர் சம்பந்தம் தெரு,
கோடம்பாக்கம், சென்னை-24.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் காரியாலயம்,
3-B, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சிராப்பள்ளி-17.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

மறுபதிப்பின் முகவுரை

வடமொழி வேதம் ரிக், யஜுர், ஸாமம், அதர்வணம் என்று நான்காகும். இந்த நான்கு வேதங்களின் ஸாரத்தை வேதம் தமிழ் செய்த மாறனாகிய நம்மாழ்வார் தமிழிலே நாலு திவ்ய ப்ரபந்தங்களாக அருளிச் செய்தார். அவருடைய முதல் திவ்ய ப்ரபந்தமான "திருவிருத்தம்" ரிக் வேத ஸாரமென்றும், இரண்டாவது திவ்ய ப்ரபந்தமான "திருவாசிரியம்" யஜுர்வேத ஸாரமென்றும், மூன்றாவது திவ்ய ப்ரபந்தமான "பெரிய திருவந்தாதி" அதர்வண வேத ஸாரமென்றும், நாலாவது (சரம) ப்ரபந்தமான "திருவாய் மொழி" ஸாம வேத ஸாரமென்றும் ஆன்றோர்கள் கூறுவர்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீ என்ற அமைப்பின்கீழ் ஆண்டுதோறும் திருமங்கைமன்னன் திருவவதாரம் பண்ணியருளிய "கலந்த திருக்கார்த்திகையில்" பூர்வர்களது வ்யாக்யான க்ரந்தங்களை வெளியீடு செய்ய வேண்டும் என்ற ஸங்கல்பத்திற்கு இணங்க நிகழும் பவ ஆண்டு திருக்கார்த்திகை தினத்தன்று (18.11.94) நம்மாழ்வரது பிரதம ப்ரபந்தமான திருவிருத்தத்திற்கு 1903-ம் (குரோதி வருஷம்) ஆண்டு க்ரந்த முத்ராபக ஸபையாரால் பதிப்பிக்கப்பட்ட பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யானம் பின்புள்ளோர் அருளிச்செய்த அரும்பதத்துடனும் முதல் பதினைந்து பாசுரங்களுக்கு அப்பிள்ளை அருளிச் செய்த வியாக்யானத்துடனும் மறுபதிப்பாக வெளியிடப்படுகிறது.

திருவிருத்தம் நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமாகிய இயற்பாவில் ஐந்தாவது ப்ரபந்தமாக அமைந்துள்ளது. இதற்கு பட்டர், நஞ்ஜீயர் ஆகியோர் வ்யாக்யானங்கள் அருளிச்செய்திருப்பதாக மற்றைய பூர்வாசார்யர்களின் உரைகளில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பினும் இன்று நமக்கு அந்த உரைகள் கிடைக்கவில்லை.

நஞ்ஜீயரது சிஷ்யரான நம்பிள்ளை அருளிச்செய்த வ்யாக்யானமும் திருவாய்மொழிக்கு பன்னீராயிரப்படி உரை அருளிச் செய்த அழகியமணவாள ஜீயரது ஸ்வாபதேச வ்யாக்யானமும், பெரிய பரகாலஸ்வாமி அருளிச் செய்த வ்யாக்யானமும் முதற் பாசுரமான 'பொய் நின்ற ஞானமும்.....' பாசுரத்திற்கு மட்டும் ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகன் பணித்த வ்யாக்யானமும் தெலுங்கு லிபியில் கிரந்த முத்ராபக ஸபையாரால் 1902-ம் ஆண்டு (சோபகிருத் வருஷம்) வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

சிறந்த அகப்பொருள் இலக்கியமான திருவிருத்தத்திற்கு இந்நூற் நாண்டின் தலைசிறந்த ஸம்பரதாய வல்லுனரும், தமிழாசிரியரும்,

பரிபாட்டியாகியான் ஸ்ரீ. ச. கோப. இராமாநுஜாச்சார்யரது ஐந்தாம் ஷாபாய்வியல் நோக்கில் 1925-ம் ஆண்டு வெளியிடப் பட்டுள்ளது. இது தவிர காஞ்சீபுரம் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்காச்சாந்ரியூர், ஸ்வாமி, எல்லோரும் அர்த்த லிபேஷங்களை அறிந்து கொள்ளும்வகையில் 'திருவிருத்தத்திற்கு' தயார்ப்பத்த தீபிகை எழுதியுள்ளார்.

அந்தாதிதொடையாக அமைந்த நூறு பாகரங்களை உடைய தான இப்பாபந்தம் முதற்பாகரமும் கடைசி பாகரமும் நீங்கலாக மற்றைய தொன்னூற்றெட்டு பாகரங்கள் அகப்பொருள் இலக் கணத்துறை வகைகளில் அமையப்பெற்றுள்ளது. இத்துண்ண பிறப்பப்பெற்ற திருவிருத்தத்திற்கு பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம் (மூன்று அரும்பத்தத்தோடு கூடியது) அப்பிள்ளை அருளிச்செய்த (15 பாகரங்கள்) வ்யாக்யானத்துடன் இரண்டாம் கொகுப்பாக இப்பதிப்பு வெளியிடப்படுகிறது.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக ஸபையாரது பழைய, ஸ்ரீ கோசத்தினை உபகரித்து அருளியவர்கள் ஸ்ரீ உ.வே. நாகை வீரராகவாச்சாரியார் ஸ்வாமி, திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீ வி. இரர்கவ யங்கார் ஸ்வாமி, பழைய பதிப்பினிலுள்ள பிழைகளை திருத்தம் செய்தருளியவர் ஸ்ரீ மதி.ஸ்ரீனிவாஸன் ஸ்வாமி. இந்த ஸ்வாமிகள் அனைவருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ உலகம் பல்லாண்டு பாட கடமைப்பட்டுள்ளது.

இப்பதிப்பினை அழகிய முறையில் அச்சிட்டு தந்தவர் தஞ்சை லிப்ரா அச்சகத்தின் உரிமையாளர் ஸ்ரீ. பி.என். இராமச்சந்திரன். அவர்கள் குறிப்பிட்ட காலகெடுவிற்குள் மிக நேர்த்தியாக இப் பதிப்பினை அச்சிட்டுத்தந்தமைக்கு எங்களது நன்றியினை தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

எமது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீ நிறுவனத்தின் சார்பில் தற்கால நிலைமையினைக் கருத்திற்கொண்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்தின் அடிநிலைகள், ஆழ்வார், ஆச்சார்யர்கள் ஸபையும், வைணவத் தின் உன்னத நெறிமுறைகள் ஆகியவற்றினை எளிய நடையில் எல்லோரும் அறிந்து கொள்ளலாம்படி அஞ்சல்வழி கல்வி மூலம் முன்றாண்டு பாடத்திட்டத்தின்கீழ் குறிப்புகளை அனுப்பியும், ஆங்கிலம் அல்லது தமிழில் பாடங்களும் நேர்முகப்பயிற்சி வகுப்புகளும் நடைபெறுகின்றன. விருப்பம் உடையோர்கள் எங்களுடன் தொடர்பு கொள்ள ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

- ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீ, சென்னை-24.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வைபவம்

காஞ்சீபுரம் ப்ரதிவாதி பயங்கரம்

ஸ்ரீ. அண்ணங்கராச்சாரியார் ஸ்வாமி அருளிச்செய்தது

ஆவணிமாதத்து ரோஹிணி நக்ஷத்திரத்தில் பூர்வசிக ஸந்ததியில் திருவவதரித்தவர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. இவ் வாசிரியருடைய சரித்திர வரலாறுகளைப்பற்றி விசேஷமாக அறியப் பெறுகின்றிலோம். இவர் தம்மால் உலகுக்கு விளைந்த மஹோபகாரம் அபரிமிதமாதலால் அதைப்பற்றியே சிறிது பேசியுக்கப்போம்.

ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களுக்கெல்லாம் மிகச்சிறந்த வியாக்கியானமும், ஸ்ரீராமாயணத்தில் பலபல ச்லோகங்களுக்கு இன்கவையே வடிவெடுத்த வியாக்கியானமும் ஸ்தோத்ரரத்நாதி வியாக்கியானங்களும் இவரருளிச்செய்தவை. அவை இவருடைய அபரிமிதமான பாண்டித்யத்தையும் அப்ரமேயமான மேதா ப்ரதிபா விலாஸத்தையும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையும் இவரும் நம்பிள்ளை திருவடிகளில் ஸப்ரஹ்மசாரிகளாக வாழ்ந்து ஸகலார்த்தங்களையும் ஸம்சய விபர்யயம் அறக்கற்றவர்கள்.

நம்பிள்ளை ஸகலசாஸ்த்ரங்களையும் வரியடைவே அதிகரித்து அந்தப் பாண்டித்யம் முழுவதையும், அருளிச்செயற்பொருளுபந் யாஸங்களிலே உபயோகப்படுத்தி வந்தாரென்பது ப்ரஸித்தம். அவ்வண்ணமாகவே இவ்வாசிரியரும் ஸகலசாஸ்திரஞ்ஞராகித் தமது ஞானவிளக்கத்தை வியாக்கியானங்கள்ருளிச் செய்வதில் வெகு அழகாகச் செலுத்தி இவ்வுலகுக்கு மஹோபகாரர்களில் தலைமை ஸ்தானம் பெற்றருளினார்.

மதாந்தரஸ்தர்களில் பட்டபாஸ்கரரும் வித்யாரண்யரும் வேத பாஷ்யங்களை விபுலமாகவெழுதிப் புகழ் பெற்றவர்களே. அனாலும் அந்த பாஷ்யங்களானவை பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானங்களின் முன்னிலையில் பகல்விளக்கும் மின்மினியு மாயிருக்கும். அந்த வேத பாஷ்யங்கள் சுமை சுமையாக இருந் தாலும் இன்னது சொல்லிற்றென்று ஒருவர்க்கும் அறியப்போகாது. முடிந்தால் ரஸமிருந்தாலன்றோ பாஷ்யத்தில் ரஸங்காண முடியும். காடுபரந்த கர்மகாண்டங்கள் கர்ம நிஷ்ணாதர்களுக்கும் உபயோக மற்றவையாயுள்ளன. பகவத்குண ப்ரசம்ஸையென்பது ஓரிடத் திலும் அனுமாத்திரமும் காணமுடியாதது. பகவத்குண ரஸிகர் களுக்கு அவை கொண்டு பயனொன்றுமில்லையே. அப்படி யன்றிக்கே த்ராவிட வேதபாஷ்யகாரரான பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தி ஒவ்வொன்றும் பகவத்குணாநுபவத்

தாலல்லது போது போக்கவறியாத முழுக்ஷுக்களுக்கு ரஸாயந மாயிருக்கும். பகவத்விஷயத்தில் சேராமல் பாஹ்யவிஷயங்களைப் பற்றிப் பேசினாலுங்கூட பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்கியானம் மிகமிக அதிசயிக்கத்தக்கதாயிருக்கும். ஒன்றை இங்கெடுத்துக் காட்டுவோம்.

பெரிய திருமொழியில் திருநறையூர் விஷயமான பாசுரங்களுள் (6-7-4) "மென்மலர் மேல் களியாவண்டு கள்ளுண்ணக்காமர் தென்றல் அவர் தூற்ற, நளிர்வாய் முறுவலிக்கும் நறையூர்." என்பது ஒரு பாசுரம். இது ஸாதாரணமாகச் சோலைகளில் நடக்குஞ் செய்தியைச் சொல்லுவது. வண்டுகள் மதுபானம் பண்ணுவதும் தென்றற்காற்று தூற்றுவதும், முல்லை வாய் திறப்பதுமான ஸம்பவம் சொல்லியிருக்கிறவிது ஸ்வ பாபோக்தியே. ஆனாலும் இங்குச் சொற்சேர்க்கையமைந்த அழகை நோக்கிப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை தமது வியாக்கியானத்தில் அருளிச்செய்திருப்பதாவது.

("மென் மலர் மேலித்யாதி") "கண்ட விடமெங்கும் பரப்புமாறப் பூத்துக் கிடக்குமிநே; அதிலே மதுபாநார்த்தமாகக் கிட்டின வண்டுகள் அதைக் கிட்டப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே களித்து நிஷித்த ஸேவை பண்ணுவாரைப்போலே மதுபானத்தைப் பண்ணிற்றின. அதைக் கண்ட ஸ்ப்ருஹணீயமான தென்றல் நாட்டிலே பழியைத் தூற்றிற்று. அதைக் கண்ட முல்லை, புகுந்த ப்ரமாதத்தை யநுஸந்தித்து 'அதுதான் அப்படிச் செய்கிறது, இதுதான் இப்படி செய்யக் கடவதோ' வென்று வாய்விட்டுச் சிரிக்கமாட்டாமல் ஸ்மிதம் பண்ணிற்று" என்று - இதனை நாமே விவரிப்போம். வண்டு கள்ளுண்டதாகவும் தென்றல் அலர் தூற்றினதாகவும் முல்லை முறுவலித்ததாகவும் மூலத்திலுள்ளது. 'அலர் தூற்றுதல்' என்னுஞ் சொல்லுக்குப் புஷ்பங்களைத் தூற்றுதலென்கிற பொருளேயல்லாமல் பழிதூற்றுதலென்கிற பொருளுமுண்டாத லால் அதைக் கொண்டு ரஸோக்தியாக இங்கு வியாக்கியானம் செய்தருளுகிறபடி. வண்டு என்று ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவனைச் சொன்ன படியாய், அவன் ஏதோ விதிவசத்தால் கள்ளுண்ண நேர்ந்து விட்டதாம்; அதைக்கண்டவொருவன், கள்ளுண்டான் கள்ளுண்டானென்று நாட்டிலே பழி தூற்றப் புறப்பட்டானாம்; இவ்விரண்டையுங்கண்டவொரு சுத்தஸாத்தவிகன் 'ஏதோ விதி வசத்தால் ஒருவன் ஒருகால் அக்ருத்யம் பண்ண நேர்ந்துவிட்டால் அதைப்பற்றி இப்படியும் ஒருவன் பழி தூற்றவேணுமோ? இவ்விருள்தருமாளுலத்தில் இது ஸஹஜந்தானேயென்று வாளா விருக்கலாகாதோ வென்று வாய்விட்டுச் சிரிக்கமாட்டாமல் இவையென்னவுலகியற்கை! என்று புன்சிரிப்புச் செய்கிறானாம்; எப்படிப்பட்ட அதிகாரிக்கும் ஒரு நிஷித்த காரியஞ்செய்ய

நேர்ந்துவிடுவது ஸஹஜமென்றும், அதைப்பற்றியொருவன் பழி தூற்ற நேருவதும் ஸஹஜமென்றும், 'இதுவொரு ப்ரமாதமா? இதைப் பழிதூற்ற வேணுமா? என்று சில மஹான்கள் நினைப்பது முண்டென்றும் லௌகிக ஸந்நிவேசமுணர்த்தியதாக வியாக்கியானங்கண்டது விலக்ஷண மேதாவிலாசம். இது ஓரெடுத்துக் காட்டாக ஈண்டமைக்கப்பட்டது. அத்யாத்ம சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் அபரிமிதமாகக் காண்பதோடு இத்தகைய லௌகிக வாக்கிந் யாஸங்களும் விபுலமாகக் காணப்படும் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானங்களில்.

திவ்யப் பிரபந்தங்களுக்கு வியாக்கியானம் இட்டருளுந் திருப் பணியில் மற்றுஞ்சில ஆசாரியர்களும் கைவைத்ததுண்டு. ஆனால் பூர்த்தியாக நாலாயிரத்திற்கும் வியாக்கியானமிட்டருளினவரென் னும் பெருமை இவ்வாசிரியரொருவர்க்கே அஸாதாரணமாக அமைந்ததாகும். இவ்விஷயம் உபதேசரத்தினமாலையில் -

“பிள்ளான் நஞ்சீயர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை, தெள்ளார் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை, மணவாள யோகி திருவாய்மொழி யைக் காத்த, குணவாளரென்று நெஞ்சே கூறு”.

“நஞ்சீயர் செய்த வியாக்கியைகள் நாலிரண்டுக்கு, எஞ்சாமை யாவைக்கு மில்லையே, தஞ்சீரால் வையகுருவின் தம்பி மன்னு மணவாளமுனி, செய்யுமவைதாமுஞ்சில” “பெரியவாச்சான் பிள்ளை பின்புள்ளவைக்குந் தெரிய, வியாக்கியைகள் செய்வால், அரிய வருளிச்செயல் பொருளை ஆரியர்கட்கிப்போது, அருளிச் செயலாய்த்தறித்து” என்ற பாசுரங்களினாலுமுணரத்தக்கது.

பெரியாழ்வார் திருமொழியில் நானூறு பாசுரங்களுக்கு மாத்திரம் இவ்வாசிரியர் தம் வியாக்கியானம் லுப்தமாயிருந்த தென்றும், மணவாளமாமுனிகள் பலருடைய பிரார்த்தனைக் கிணங்கி அக்குறையைத் தாம் நீக்கியருளினரென்றும் ஸம்ப்ரதாயம் வல்ல பெரியோர் பகர்வர். கடல் ரத்நாகரமென்று பெயர் பெற்றி ருத்தல்போல இவ்வாசிரியரது வியாக்கியானக்கடல் எண்ணிறந்த லிசேஷார்த்த ரத்னநிதியாகப்புகழ் பெற்றுள்ளதாதலால் அதனை யாறுபலிப்பதே இவ்வாசாராயருடைய பெருமை அநுபவமாகும்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் கம்பீரமான ஸ்ரீ ஸூக்திகள் அமுதிலுமாற்றவினியவை. இவ்வாசிரியர் அவதரியாதிருந்தால் ஸ்ரீஸுஷணவவுலகுக்குப் பேரின்பவனுபவம் மிகவும் குன்றியே யிருக்கும் இவரது திருவடிகளே நமக்குத் தஞ்சம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை (உதயவர்)

நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சுரணம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்)

திருவிருத்தம்.

இந்த க்ரந்தம் திவ்யப்ரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமான இயற்பாவில்
மூன்றாவது ப்ரபந்தம். இதை அருளிச்செய்தவர் மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற
நம்மாழ்வார். இவர் ப்ரபாவம் ஸங்க்ரஹமாக இதன்கீழ் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.
இந்தக்ரந்தம் நம்மாழ்வார் ஸாதித்தநாலுக்ரந்தங்களில் முதல் ப்ரபந்தம். ருக்வே
தஸாரம். இது ஸ்ருங்கார ரஸப்ரதானமாய், ஸ்வாபதேச கர்ப்பிதமாய், ரஸவத்
தமமாயிருக்கும். இதில் பாசுரங்கள் ௧௦௦. இந்த ஸ்லாக்யமான ப்ரபந்தத்துக்கு
வ்யாக்யானமருளிச்செய்தவர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. இவர் ப்ரபாவம் தனி
ஸ்லோக பீடிகையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப்ரபந்தத்துக்கு வ்யாக்யா
நாதரங்கள்—நம்பிள்ளைகளருளிச்செய்த ஈடு, அழகிய மணவாள ஜீயரருளிச்
செய்த ஸ்வாபதேச உரை, பெரிய பரகாலஜீயர் வ்யாக்யானம், இம்மூன்றும்
தெலுங்கெழுத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. அப்பிள்ளையருளிச்செய்த உரை
யும் பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்த வ்யாக்யானத்திற்கு மூன்று அரும்பதங்
களருமுண்டு. இன்னும் இந்தக்ரந்தத்துக்கு பட்டர்முதலான பூர்வாசார்யர்கள் ஸா
தித்த வ்யாக்யானங்களேகங்கள் உண்டென்றும் ப்ரவித்தியுண்டு. அவைகள்

இப்போதெங்கு மகப்படவில்லை. இந்தக் கரந்தத்தில் ஆழ்வார்நாயகி, ஸர்வேஸ்வரன் நாயகன். ஆழ்வார், நாயகியாகும்விதம் எப்படியெனில், பார்யையானவன் எப்படி பர்த்தாவுக்கு அந்நாயர் ஹசேஷபூதையுமாய், அந்நாயசரணையுமாய், அந்நாயபோக்யையுமாய் ஆகிறாளோ; அப்படியே ஜீவாத்மாக்களெல்லாம் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அந்நாயர்ஹசேஷமுமாய் அந்நாயசரணமுமாய் அந்நாயபோக்யமுமாயிருக்குமாகையால் ஜீவஸ்வரூபரான ஆழ்வாரை நாயகியென்னத்தட்டில்லை. சாஸ்த்ரங்களிலும், (க) „సవనాసుజీవోఽసాసాక్షాత్పురుషః సత్యతే స్త్రీసాయమితరత్నం జగద్భిన్న పురస్సరమ్. సాచవవాసః కథేవోమెనసాక్షాత్పురుషః உత్యதే|| స్తోత్రం బ్రాహ్మணమితరత్నం జగత్పరమపురస్సరమ్” என்றும் (உ) సాయమితరత్నం శేషత్యపుంస్త్రీయో సస్యమసాగుణః | స్వభోగదాసత్య దేవత్యశేషత్య స్త్రీత్యదాయః స్వామిత వాతమత్వ సేஷితవపుమ్స్తవாத్ బాஸ்ஸవామినోగుణః | స్వేవేప్యోదాஸత్వ తేహత్వసేஷత్వస్తోత్ర వతాయినః” என்றும், அநேக இடங்களில் ஸர்வேஸ்வரனொருவனே ஸ்வதந்த்ரனாகையால் புருஷனென்றும், இதரமான சேதநவர்க்கமெல்லாம் அவனுக்குப் பரதந்த்ரமாகையால் ஸ்த்ரீ என்றும் இவ்வர்த்தம் உத்கோஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்ப்ரபந்தத்தில் அத்யவஸாய ஜ்ஞாநத்தைத்தாயென்றும்; பாகவதர்களை ஸகிகளென்றும், கடகனான ஆசார்யனைத்தூதென்றும், ஜ்ஞாநவைலக்ஷணயத்தைக் கண்ணழகென்றும், பக்திவைலக்ஷணயத்தை போகோபகரணமான முலையழகென்றும், வைராக்யத்தை இடையென்றும், அநுஷ்டாநத்தை நடையென்றும், அந்நாயர்ஹதாசிஹ்நங்களை வளைகளென்றும், அஜ்ஞாநத்தை இருளென்றும், பாதகபதார்த்தங்களை வாடை, தென்றல், அன்றில் என்றும், ஆலஸ்யாஸஹநத்தை இரவு நெடுமையென்றும், போகயோக்யகாலஸந்திதியை பொழுதொடுபுலம்பல் மாலேக் காற்றாமைமென்றும், விஸ்வேஷத்தில் பாதகமான விவேகத்தைச் சந்த்ரோதயமென்றும் கூறப்பட்டன. இதில் நடந்தகதைகளைச் சொல்லுகிறபடியால் இக்கரந்தத்துக்குத் திருவிருத்தமென்று திருநாமமாயிற்று.

நம்மாழ்வார் வைபவம்.

பரமபாவநங்களான கங்காதிஸகலநதிகளிலும் ஸ்லாக்யமான தாம்ரபர்ணியின் தென்மேரையில் திருக்குருகூரென்று ஒருதிவ்யதேசமுண்டு. இந்நகரத்தைத் த்வாபரயுகாந்தத்தில் கௌரவமஹாராஜர் பரிபாலித்துவந்தார். அப்போதந்ததிவ்யநகரத்தில் சதுர்த்தவார்ணத்தில்* விபூதிநாதேந்த்ரரென்று ஒருபாகவதோ

(க)

(உ)

* இத்தபரம்பரை ப்ரபந்நாமருதத்தை யதுஸரித்தது. குருபரம்பரையி லேறுவிதமாகக் காண்கிறது.

தம மெழுந்தருளியிருந்தார். அவர் குமாரர் தர்மதரர், அவர் குமாரர் சக்ரபா
ணியர், அவர் குமாரர் அச்யுதர், அவர் குமாரர் ஸுமதி, அவர் குமாரர், செந்
தாமரைக்கண்ணன், அவர் குமாரர் காரி. அவர் சமதமதி ஸகலாத்மகுணஸம்
பக்கராய் விசேஷபகவத் பக்தியுத்தராயெழுந்தருளியிருந்தார். இவருடைய
தேவிகள் உடைய நங்கையார்: இவர் சிலகாலம் ஸந்தாநமில்லாமலிருந்து
பின்பு திருக்குறடாகிய அம்பி ஸந்திதியில் ப்ரார்த்திக்க, அந்த எம்பெருமானு
டைய அதுகரணத்தினால் காரியாருக்கு உடைய நங்கையார் கர்ப்பத்தில் கலி
பித்த சகலவது நான் ப்ரமதிஸ்மவத்ஸரம் வைகாசிமாஸம் சுக்லபக்ஷ சதுர்த்
ததி வெள்ளிதிழைம கூடினவிசாகநக்ஷத்ரத்தில் கடகலக்நந்தில் தேஜீப்யமான
தேஜஸ்ஸையுடையவரான நம்மாழ்வாரவதரித்தார்.

இவர் ப்ராக்குத சிசுக்களைப்போலன்றியே ஸ்தநபாநம் ரோதநம் முதலிய
விசாரமற்றவராய், திருவவதாரம் முதல் திருக்கண்களை மூடிக்கொண்டு பகவத்
தயாரபராய் எழுந்தருளியிருந்தார். இவ்வாப்சர்யத்தைக் காரியார் முதலான
சாலோசித்து, திருவவதரித்த பன்னிரண்டாவது நான் பொலிந்துநின்ற பிரா
ன் ஸக்திதிக்கெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுபோய் எம்பெருமானே ஸேவிப்
பிக்க, அப்போது திருக்கண்களைவிழித்துப்பொலிந்து நின்றபிரானே ஸேவித்து,
அகத்தரம் மென்னமென்னத் தவழ்ந்துபோய் சேஷாம்சமா யவதரித்திருக்கிற
திருப்புவியாழ்வா ரடியில் பத்மாஸநமிட்டு ஜ்ஞாநமுத்ரைபைத்தரித்து யோக
நித்தராய் அந்நபாநாதிகளைவிட்டு பகவத்குணாபவத்தையே தாரகபோஷக
போத்யங்கனாகக் கொண்டு தினந்தோறும் வருத்தியடைந்துகொண்டு, மௌந
மாயெழுந்தருளியிருந்தார்.

இப்படியிருக்கும்போது, திவ்யதேச யாத்ரையாக எழுந்தருளியிருந்தமது
சகலிகள் பதரிகாப்ரமத்திலிருந்து திருவயோத்யைக் கெழுந்தருளி அங்கேசில
நான் எழுந்தருளியிருந்தார். ஒருநாள் ருத்திரி ஜலஸ்பர்சத்துக் கெழுந்திருந்து
தகழிணமுமாக நிற்க, அப்போது அத்திசையில் ஒருபெரிய தேஜஸ்ஸைக்
கண்டு, இதைன்னவென்று ஆலோசித்து, அந்த தேஜஸ்ஸையே அடையாள
மாகவாத்துக்கொண்டு தென்திசைக்கெழுந்தருளி திவ்யதேசங்கள்தோறும்
ஆராய்க்கொண்டு திருக்குருகூர்வரையில்வந்து அசற்கப்புறம் அத்தேஜஸ்
ஸைக்காணாமல், இந்ததேஜஸ்ஸையுடையவர் இங்கே இருக்கவேணும் என்று
ஆலோசித்து அவ்ஞூரில் விசாரிக்க, அங்கு ஆழ்வார் ப்ரபாவத்தைக்கேட்டு
அவர் ஸந்திதிக்கெழுந்தருளி பத்தாஞ்ஜலிபுடராய் சிலகாலம் சேவித்துக்
கொண்டிருந்தார். இப்படியிருந்தும் ஆழ்வார் திருக்கண்களை விழித்துக்
கடாகதியாமைப்பால் இவர்க்குக் கண்ணுண்டோ செலியுண்டோவென்று ஸந்
தேதரித்து ஒருபெரிய கல்லெயெடுத்து ஆழ்வார் திருமுன்பே திடீரென்று
போய், அந்தப்பேரொலியைக்கேட்டு ஆழ்வார் திருக்கண்களை விழித்துக்கட

கூழித்தார். பின்பு இவர் மஹிமையை யறியக்கோரி, * “செத்ததின் வயிற்றில் சிறியது பிறந்தால் எத்தைத்தின்று எங்கே கிடக்கும்” என்று பாவகர்ப்பமாய் மதரகவிகள் ப்ரபந்தம்பண்ணினார். அதற்கு ஆழ்வார், † “அத்தைத்தின்று அங்கேகிடக்கும்” என்றுஸாதிக்க, அதைக்கேட்டு மதரகவிகள் ப்ரீதமநஸ்கராய், இவர் ஸர்வஜ்ஞரென்று நிர்ஸயித்து ஆழ்வாருக்கு நித்யஸேவைபண்ணிக் கொண்டிருந்தார். இவரிலோகயாத்ரையைவிட்டு (க) “உண்ணும்சோறு பருகு நீர்தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்” என்கிறபடியே பகவந்நாமங்கலையே தாரகபோஷக போக்யங்களாகக்கொண்டு ததேகபரராயிருக்கு மிருப்பைக்கண்டு அந்தந்த திவ்யதேசத்தெம்பெருமான்கள் திருப்புளியாழ்வாரடிக் கெழுந்தருளி ஆழ்வாருக்கு ஸேவைஸாதிக்க, அந்த எம்பெருமாள்களேமங்களா சாஸநம் பண்ணி பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள் தலையெடுத்து, அவ்வறு பவ பரீவாஹரூபமாக ௧௦௦-பாசரமுள்ள ருக்வேதஸாரமான திருவிருத்தத்தையும், எ-பாசரமுள்ள யஜுர்வேதஸாரமான திருவாசிரியத்தையும், அ-எ-பாசரமுள்ள அதர்வணவேதஸாரமான பெரிய திருவந்தாதியையும், ௧௧௦௨-பாசரமுள்ள ஸாமவேதஸாரமான திருவாய்மொழியையும் அருளிச்செய்து மதரகவிகளுக்கு அத்யயநம் செய்வித்தார்.

இவர்க்கு நாமாந்தரங்கள்,—காரிமாறன்,காரிஸூது,மாறன், சடகோபன், பராங்குசன், திருவாய் மொழிப்பெருமாள், உதயபாஸ்கரர். திருநாவீறுடைய பிரான், குருசேகன், குருகாதிபன், குருகைப்பிரான், திருக்குருகூர்நம்பி, தென்னரங்கன்பொன்னடி, வகுளாபரணன், வகுளபூஷணன், அருள்மாறன், பகவத்ஸாக்ஷாத்காரத்தால் இவருடைய ஸ்வபாவம்மாறினபடியால் மாறனென்றும், சதுர்வேதங்களின் ஸாரங்களை த்ராவிடபாஷையி லருளிச்செய்தபடியால் வேதம் தமிழ்செய்த பெருமாள் என்றும், அஜ்ஞாநப்ரதமான சடவாயுவை நிரவித்தபடியால் சடவைரி என்றும் திருநாமமாயிற்று. இவர் ப்ரபந்தஜந-கூடஸ்தர்; இவர்க்கு மற்றுள்ள ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் அவயவ பூதராயிருப்பார்கள். அதெப்படியெனில் இவருடைய திருமுடி நம்பெருமாள்; ஸ்ரீஹஸ்தம்முதலிய திருமேனி, ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும்; திருவடி நம் தர்சநப்ரவர்த்தகரான உடையவர்.—இவர்க்குத் திருவாராதநம் பொலிந்து நின்ற

* செத்தது என்றால் அசேதநமான ப்ரக்ருதி அதின்வயிற்றில் பிறக்கையாவது அத்தோடு கர்மபரவசனாய்ச் சேருகை. தின்னுதல் என்றால் அனுபவித்தல். சிறியது என்றால் அணுஸ்வரூபியான ஜீவன். ஜீவன்கர்மபரவசனாய்ப் ப்ரக்ருதியோடு சேர்ந்தால் எதை புஜித்துக்கொண்டு எங்கே வலிப்பன் என்று தாத்தர்யம்.

† அந்தப்ரக்ருதியை யநுபவித்துக்கொண்டு அந்தப்ரக்ருதியிலே கிடப்பன் என்று பொருள்.

(க) திருவாய்மொழி சு-எ-க.

பிரான்: ஆசார்யர் ஸௌநமுதலியார்; சிஷ்யர்கள் மதுரகவிகள், நாதமுனிகள் முதலானார். இவர் ஆழ்வார் கோடியிலும் ஆசார்ய கோடியிலும் அந்வயித்தி ருப்பர்.

இவர் மங்களா சாஸநம்பண்ணின திவ்யதேசங்கள்-(க) திருமாலிருஞ் சோலை, (உ) திருமலை, (ங) சோளவியம்ஹபுரம், (ச) திருக்குருகூர் - (ரு) திருக்குறுங்குறு, (சு) வானமாமலை, (எ) திருக்குடந்தை, (அ) திருவல்லவாழ், (க) திருவண்வண்டீர் (க௦) திருவிண்ணகர், † (கக) திருத்தொலைவில்லிமங்க லம், (கஉ) திருத்தொலைவில்லி மங்கலம், (மங்களபுரம்), (கங) திருக்கோளூர், (கச) கோயில், (கரு) தென்திருப்பேரை, (கசு) திருவாறன்விளை, (கஎ) திருக் குளந்தை, (பெருங்குளம்), (கஅ) திருவண்பரிசாரம், (கக) திருச்செங்குணர், (உ௦) திருக்கடித்தானம், (உக) குட்டநாட்டுத்திருப்புலியூர், (உஉ) திருப்புளிங் குடி; (உங) வரகுணமங்கை, (உச) ஸ்ரீவைகுண்டம், (உரு) திருக்காட்கரை, (உசு) திருமுழிக்கனம், (உஎ) திருநாவாய், (உஅ) திருக்கண்ணபுரம், (உக) திருமோகூர், (க௦) திருவந்தப்புரம், (கக) திருவாட்டாறு, (கஉ) திருப்பேர்நகர்.

இப்படி கரு-ஸம்வத்ஸரம் பரமவைபவத்துடன் சேதநரை உஜ்ஜீவிப்பித் துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்து, இச்சேதநோஜ்ஜீவநகைங்கர்யத்தை மதுர கவிகள் முதலானார்க்காஜ்ஞாபித்து, அநந்தரம், பரமபதநாதன் ஸபரிவாரமாக எழுந்தருளி இவரை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுபோக, அர்ச்சிராதி மார்க் கத்தில் அங்கங்கு தேவதைகள்ஸத்கரிக்க, தேவதுந்துபி வாத்யங்கள்முழங்க பருவைபவத்துடன் ஸ்ரீவைகுண்டத்துக் கெழுந்தருளினார்.

பின்பு, மதுரகவிகள் ஆழ்வார்ப்ரபாவ ப்ரதிபாதகமான “கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு” என்கிற திவ்யப்ரபந்தத்தைச்செய்தருளி, ஆழ்வாரை அர்ச்சாவ தாரமாக எழுந்தருளப்பண்ணி, கோபுரமண்டப ப்ராகாராதிஸஹிதமாகத்திருக் கோயிலைப் ப்ரதிஷ்டைபண்ணி நித்யோத்ஸவபக்ஷாத்தஸவ மாஸோத்ஸவ ஸம்வத்ஸரோத்ஸவங்களையும் நடப்பித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார்:

பின்பொருகாலத்தில், ஆழ்வாருடையதிவ்யப்ரபந்தம் ஸர்வலக்ஷணஸம்பந் நமாய், ஸர்வோத் ச்ருஷ்டமாய், பருவிலக்ஷணமாயிருக்கிறதென்று சில விலக்ஷணர் இப்ப்ரபந்தத்தை விஸ்வவிரித்துஸ்துதிக்க, சில அஸுலியாபரரானதமிழர் அதைக்கேட்டுப் பொறாமையினால், நம்கவிகளைக்காட்டிலும் இப்ப்ரபந்தம் ஸ் லாக்யமாகமாட்டாதென்று அதிகேஷ்போக்திகளைச்சொல்ல, அந்நாட்டரசன் இப்ப்ரபந்தத்துக்கும் மற்றுமுள்ள தமிழர் ப்ரபந்தத்துக்கும் வாசியறிகைக்காக அவர்கள் கவிகளையும், இப்ப்ரபந்தத்தில் ஒர்பாசுரத்தினொருபாதமான (க) ‘கண் ணன்கழலினை’ என்கிற ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியையும் சங்கப்பலகைமேல் எழு

† கக-வது திவ்யதேசமும், கஉ-வது திவ்யதேசமும் இரட்டைத் திருப் பதி என்று வழங்குகின்றன. (சு) திருவாய்மொழி க௦-ரு-க.

தினான். அப்பலகை, மற்றத்தமிழர்களுடைய கவிதைகளைக் கீழேநூக்கியெறிந்து விட்டு ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தியைமாத்ரம் சிரஸாவஹித்துக்கொண்டிருந்தது. அதைக்கண்ட தமிழ்ப்புலவர்கள் ஆச்சர்யப்பட்டு அதிப்ரவணராய் ஆழ்வாரை ஆஸ்ரயித்து பக்திபுரஸ்ஸாமாக ஆழ்வார்விஷயத்தில் அநேகம் கவிதைப் பாடி க்ருதார்த்தரானார்கள்.

அநந்தரம், மூவாயிரம் ஸம்வத்ஸரம் கழிந்தபின் நாதமுனிகள், அப்போதிருந்த குத்ருஷ்டிகளினால் லுப்தமாய்ப்போன திவ்யப்ரபந்தங்களில் அவர்கள் கையிலகப்படாமல் தப்பிப்பிழைத்திருந்த ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தியில் பத்துப்பாசுரங்களை ஓரம்மையார் அநுஸந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில் கேட்டு, அத்திருவாய்மொழியின் கடைசியானபாசுரத்தில் இதுஒராயிரம் ப்ரபந்தமென்றிருப்பதை ஆலோசித்து, விலக்ஷணமான இந்ததிவ்யப்ரபந்தத்தைப் பூர்ணமாக ஸம்பாதிக்கவேணுமென்று யத்திக்கையில் அவை எங்கும் காணாமையால் லுப்தமாகப்போயிற்றென்று நிர்ஸயித்து, அநந்தரம் அந்தப்ரபந்தத்தைப்பெறுகைக்காகக் கண்ணிறுண் சிறுத்தாம்ஸைப் புரஸ்சரணம் பண்ணினார். அப்போது நாதமுனிகளுக்கு ஆழ்வார் ப்ரத்யக்ஷமாய் யோகாப்யாஸதசையில் நாலாயிரம் திவ்யப்ரபந்தங்களையும் ப்ரஸாதித்தருளினார்.

இவ்வாழ்வார், நித்யஸூரிகளிலொருவரென்றும், முத்தபுருஷர்களிலொருவரென்றும், ஸர்வேஸ்வரன் தானே லோகோஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஆழ்வாராக அவதரித்தானென்றும் சிலர் அருளிச்செய்வர்கள். அவ்வாக்யங்களெல்லாம் ப்ரபாவபரமாயிருக்கும். நம்தர்சந ப்ரவர்த்தகர்களாய், தத்வயாதாத்மய விதக்ரேஸரர்களாய், ஆப்ததமர்களான நம்பிள்ளைபெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்கள், இவர் பத்த ஸம்ஸாரி என்று நிர்வஹிப்பார்கள். அதெப்படி யெனில் — அர்த்தவாதமாகை யன்றிக்கே (க) “பொய்யில்பாடல்” என்று ஸர்வாம்சங்களிலும் ப்ரமாணதமமான தமது திவ்யப்ரபந்தத்தில் (உ) “மாறிமாறிப்பல பிறப்பும்பிறந்து” இத்யாதி அநேக ஸ்ரீஸூக்திகளினால் ஆழ்வார் தாமே தாம் இதுவரையில் பத்தஸம்ஸாரியாயிருந்தபடியை அருளிச்செய்ய படிதயால் இவ்வர்த்தமே ஸத்யமாக அங்கீகரிக்கப்படும். இவ்விஷயங்களை இவர் திவ்யப்ரபந்தங்களின் வ்யாக்யானங்களிலும் ஆசார்யஹ்ருதயம் முதலான க்ரந்தங்களிலும் விசதமாகக் கண்டுகொள்க,

இப்படிக்கு,
இச்சபாபண்டிதரான ஸ்ரீமாந்
சிங்கப்பெருமாள்கோவில் மாடபூசி
தர்க்கதீர்த்தர் ராமாநுஜாசார்யர்.

(க) திருவாய் ௮-௩-கக.

(உ) திருவாய் ௨-௪-அ.

நீத்யதனியன்.

வாழ்த்திருநாமம்.

ஆனதிருவிருத்தம்நூறு மருளிஞன்வாழியே
ஆசிரியமேழு பாட்டளித்தபிரான் வாழியே
ஈனமறவந்தாதி எண்பத்தேழீந்தான் வாழியே
இல்குதிருவாய்மொழி ஆயிரத்தொரு நூற்றிரண்டுரைத்தான் வாழி
வாரணியும் மாமாடக்குருகை மன்னன்வாழியே [யே
வைகாசி விசாகத்தில் வந்துதித்தான் வாழியே
சேனையர்கோனவதாரம் செய்தவள்ளல் வாழியே,
திருக்குருகைச் சடகோபன் திருவடிகள் வாழியே.

மேதினியில் வைகாசிவிசாகத்தோன் வாழியே
 வேதத்தைச்செந்தமிழாய் விரித்துரைத்தான் வாழியே
 ஆதிசூரவாய்ப் புவியிலவதரித்தான் வாழியே
 அனவரதம் சேனையர்கோனடிதொழுவேன் வாழியே
 காதனுக்கு நாலாயிரமுரைத்தான் வாழியே
 நம்மதுர கவிவணங்கும் நாவீறன் வாழியே
 மாதவன்பொற்பாதுகையாய் வளர்ந்தருள்வோன் வாழியே
 மகிழ்மாறன் சட்கோபன் வையகத்தில் வாழியே-

நாள்பாட்டு.

ஏரார்வைகாசி விசாகத்தினேற்றத்தைப்
 பாரோரறியப் பகர்கின்றேன்-சீராரும்
 வேதம்தமிழ்செய்த மெய்யனெழில் குருகை
 நாதனவ தரித்தநாள்.

உண்டோ வைகாசி விசாகத்துக்கொப்பொருநாள்
 உண்டோ சட்கோபர்க்கொப்பொருவர், உண்டோ
 திருவாய்மொழிக்கொப்பு தென் குருகைக்குண்டோ,
 ஒருபால் தன்னிலொக்குமார்

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நம்மாழ்வார் ப்ரபாவம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீரஸ்து

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்

எம்பெருமானார் திருவடிகளேசரணம்.

திருவிருத்தம்.

† கடாம்பியாச்சான் அருளிச்செய்த

தனியன்.

கருவிருத்தக்குழிநீத்தபின்காமக்கடுங்குழிவீழ்ந்து,
ஒருவிருத்தம்புக்குழலுறுவீர், உயிரின் ‡ பொருள்கட்
கொருவிருத்தம்புகுதாமல்குருகையர்கோணுரைத்த,
திருவிருத்தத்தோரடிகற்றிரீர் திருநாட்டகத்தே.

அர்த்தம்—கரு-கர்ப்பஸ்தாநமாகிற, விருத்த-விருத்தமான (ஹேயமான),
குழி-பள்ளத்தில் நின்றும், நீத்தபின்-நழுவனபின், காமம்-காமமென்கிற, கடும்-
க்ரூரமான, குழி - பள்ளத்தில், வீழ்ந்து - விழுந்து, (பிறகு), ஒருவிருத்தம் -
ஒரு கார்யத்திற்கும் யோக்யதையில்லாத கிழத்தனத்தை, புக்கு - அடைந்து,
உழலுறுவீர் - திரிகிறப்ராணிகளே! உயிரின் - ஜீவாத்மாவாகிற, பொருள்
கட்கு-வஸ்துக்களுக்கு, ஒருவிருத்தம்-ஒருதூர்நடத்தையும், புகுதாமல் - சேரா
மற்படிக்கு, குருகையர்கோன்-திருநகரிக்குஸ்வாமியான நம்மாழ்வார், உரை
த்த - அருளிச்செய்த, திருவிருத்தத்து - திருவிருத்தமென்கிற திவ்யப்ரபந்தத்
தில், ஓரடி - ஒருபாதத்தை, கற்று - அப்யஸித்து, திருநாட்டகத்து - ஸ்ரீவை
குண்டத்தில், இரீர் - (நிர்ஸந்தராய்) இருங்கோள்.

[பிள்ளைலோகார்யஜீயர் வ்யாக்யாநம்.]

அவதாரிகை:—இதில், ஸப்தாவஸ்த்தாவஸ்த்திதரான ஸம்ஸாரிகளைக்
குறித்து, 'ஸம்ஸாரதுக்கம் அநுவர்த்தியாமல் ஸுகோத்தரமான திருநாட்
டைப்ராபிக்கையின் இடையாட்டமாகத் திருவிருத்தமென்கிற திவ்யப்ரபந்

† சோமப்பிள்ளை அருளிச்செய்ததென்றும், ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த
தென்றுஞ் சொல்லுவர்.

‡ பொருளுக்கு என்றும் பாடம்.

(௩) பெரியார்ஜ்வார்திருமொழி-௩-உ-௭.

(ஒரு விருத்தம் புகுதாமல்) ஏன் விதமான விருத்தங்கள் (வருத்தங்கள்) வகதேசமும் ப்ரவேசியாமல்; துர்வருத்தங்கள் (புர்வருத்தங்கள்) ஒன்றுஞ் சென்றனுதாமலென்று மாம். (க) * நடாவிய கூற்ற மிறே. (உ) “இப்பிறப்பறுக்கும்” என்றும், (கூ) “அழித்தாயுன் திருவடியால்” என்றும். (ச) “அடியணை வல்வினைத்துப்பாம் புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடான்” என்றும் (ரு) ஓயுமூப்புப் பிறப்பிறப்பு, என்றும், (சூ) “உயிர்கொண் டெல்லாழியவோடும்போ தோடியயர்வென்ற தீர்ப்பான்” என்றும், (எ) “இளைக்காமன்றமர்கள் பற்றியினைப் பெய்த நாய்தந்து மோதாமை நல்குவான்” என்றந்தாமே அருளிச்செய்தாரிறே.

இப்படி நிவர்த்யங்களானவை வந்து ப்ரவர்த்தியாமல், (குருகையர் கோன் உரைத்த) (அ) “குருகைக்கோன் சடகோபன்” என்கிறபடியே (க) * நல்லார் நவில்குருகூர்நகராணை ஆழ்வார் அருளிச்செய்த.

(திரு விருத்தத்து ஓர் அடி கற்றிரீர்) ப்ரதம ப்ரபந்தமான திருவிருத்தத் திலே ஒருபாதத்தை ஒதியிருங்கோள்; உங்களுக்கு உஜ்ஜீவநத்துக்கு ஓரடியே போதும். ‘திருவிருத்தம், என்னையாலே, கலித்துறை விருத்தமென்றதல், தம்முடைய வருத்த விஜ்ஞாபநமென்றதல் ஆகிறது. (ஓர் அடி கற்றிரீர்) ஆசார்யோச்சாரணாச்சாரண முகத்தாலே அப்யவித்து தந்நிஷ்ட்டராயிருங்கோள். அவரும் (க0) “திருமாலவன்கவி யாதுகற்றேன்” என்றாரிறே.

இத்தை அப்யவிக்கிறது எதுக்காகவென்னில்:— (திருநாட்டகத்தே) திருநாட்டிடையாட்டமாக; திருநாட்டு விஷயமாக; அதனை ப்ராபிக்கைக்காக என்றபடி. (கக) * இருள்தருமாஞாலத்தில் அவித்யாதி தோஷங்களை அதுஸந்தித்தாலிறே திருநாடு வித்திப்பது. அல்லது, [உயிர்கட்கு ஒருவிருத்தம் புகுதாமல் திருநாட்டகத்தே திருவிருத்தத் தோரடி கற்றிரீர்] என்று மாம்; (கஉ) * ஊரு நாடு மூலகமுந் தம்மைப்போலே யாக்கவல்ல தர்மமுடையவரிறே: (திருநாடு) திருநகரியோடு அணித்தான திருவழுதிநாடு என்றபடி. (ககூ) “ஐவநிஷயவாஸிந:” என்றிருந்தால் ஒரு விருத்தம் புகுதாது: (கச) “சஞ்ஞாபநநிஷயநி” இதி; அஷ்டாக்ஷரஸம்வித்தாரிறே ஆழ்வார்; ஆகையால், ஸம்ஸாரநிவர்த்தகராய் மோகூடரதாநகூழிதருமாயிருப்பர். (திருநாட்டகத்தே திருவிருத்தத் தோரடி கற்றிரீர்)

(க) திருவிருத்தம்-கூ.

(உ) திருவாய்மொழி-க0-உ-ரு

(கூ) “ ” ” கூ-உ-கூ

(ச) “ ” ” க-எ-உ.

(ரு) திருவாய்மொழி. கூ-கூ-கூ.

(சூ) நான்முகன் திருவந்தாதி-அஅ.

(எ) பெரியதிருவந்தாதி-உகூ.

(அ) திருவாய்மொழி-கூகூ-கக.

(கூ) திருவிருத்தம்-க00.

(க0) “ ” ” சஅ.

(கக) திருவாய்மொழி-க0கூ-க.

(கஉ) “ ” ” கூ-எ-உ.

(ககூ) ஸ்ரீராமாயணம்-ஆரண்ய க-உ0

(கச)

திருநாட்டுக்குள்ளே யென்னுதல், திருநாட்டிடத்திலே யென்னுதல் ; இரண்டாலும் அவர் விஷயவாஸம் உண்டென்றபடி.

ஆழ்வார்க்குக் கீழில் அவஸ்த்தாஸப்தகத்தில் அதுபவமெல்லாம் பகவத் விஷயத்திலேயாயிருக்கும். (க) * கண்ணன் நீண்மலர்ப் பாதம் பரவிப்பெற்ற வரிதே. உடைய நங்கையார் திருவயிற்றிலே எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே (உ) * அடிமை செய்ய லுற்றிருப்பர். (ங) * அறியாக் காலத்துள்ளே யடிமைக்க ணன்புசெய்வித்து, * (ச) ஆழியங்கைப் பேராயர்க் காளாம் பிறப்பாய், திருவவதரிக்கும்போதும் சடகோபராக அவதரித்து, (ரு) * க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்வஜந்மமாய், (சு) * ஸுஜ்ஞாநகநபூர்ணராய், பின்பு 'எ' "அவன்முகத் தன்றி விழியேன்" என்று முகுளிதநயநராய், முலைப்பா லருந்தாதே, (அ) "அருளான் மன்னு குருகூர்ச் சடகோபன்" என்னும்படி அருளே தராகமாக வளர்ந்து, (கூ) அவ்வூர்த் திருநாமங் கற்றபின்" என்னும்படி வார்த்தைகற்று, (கௌ) * என்னவார்த்தையுங்கேட்குறாதே; (கக) "சங்கென்னும் சக்கரமென்னும் துழாயென்னும்" என்று கைகண்டத்தையும் நடுக்கிடந்தத்தையும் சொல்லி, (கஉ) * மேவிநைந்து நைந்து விளையாடலுறாதே, (ககூ) * யாவையுந் திருமால் திருநாமங்களேயாய், (கச) "కృష్ణక్షీణంయతః - "க்ருஷ்ணக்ஷீடாம் யஜாததே" என்று தச்சேஷ்டிதாதுகாரியாய், பதினாறு திருநகூத்ரம் நிரம்பின லாதே (கரு) * அமுதமென் மொழியான திருவாய்மொழி பாடி அடிமை செய்து; (கசூ) "எல்லாங்கண்ணன்" என்று, பின்பு (கஎ) * பாலேபோற் சீரிற் பழுத்து, அநந்தரம் (கஅ) * பாடிப்போய்க் காயங் கழித்து அவன் தாளிணைக் கீழ்ப் புகுங் காதலையுடையராய், (ககூ) "ஐயார் கண்ட மடைக்கிலும் நின்கழ லெய்யா தேத்தவருள்செய்" என்னும் மனோரதத்தையுடையராய், (உ௦) * போம்வழியைப்பெற்று, (உக) * அவாவற்று வீடுபெற்று, (உஉ) * திருவடியே சுமந்துழலக் கூட்டரிய திருவடிக்கட்கூடி, (உகூ) * வழுவினா வடிமை செய்து வாழுமவரிதே.

(க) திருவிருத்தம்-கௌ.	(ககூ) திருவாய்மொழி. சு-எ-கூ.
(உ) பெரியாழ்வார் திருமொழி-ருகூ-கூ.	
(ங) திருவாய்மொழி-க-கூ-கூ.	(கச) "
(ச) பெரிய திருவந்தாதி-எகூ.	(கரு) திருவாய்மொழி-சு-ரு-உ.
(ரு) பராங்குசாஷ்டகம்-கூ.	(கசூ) " " சு-எ-க.
(சு) பார்க்கவபுராணம்.	(கஎ) பெரியதிருவந்தாதி-ருஅ.
(எ) நாயச்சியார் திருமொழி-கஉ-ச.	(கஅ) திருவாய்மொழி-கூ-கூ-அ.
(அ) திருவாய்மொழி-க-ரு-கக.	(ககூ) " " உ-கூ-கூ.
(கூ) " " சு-ரு-கூ.	(உ௦) " " கூ-கூ-கூ.
(கௌ) " " சு-ரு-எ.	(உக) " " கௌ-கௌ-கக.
(கக) " " ச-உகூ.	(உஉ) " " ச-கூ-கூ.
(கஉ) " " சு-எ-ரு.	(உகூ) " " கூ-கூ-க.

ஆகையால், 'அல்லாதார்ஸூக்தி பந்தஹேது ; ஆழ்வார் திவ்யஸூக்தி முக்திஹேது' என்றதாயிற்று.

இத்தால் 'இழக்கிறது ஹேயமான ஸம்ஸாரம் ; பெறுகிறது விலக்ஷணமான பரமபதம்' இதுக்குடலாக ஸதாசார்யன் அருளிச்செய்த ஒரு நல்வார்த்தையை ஸத்துக்களித்ததிலே அப்யஸித்து நிர்ப்பரணாயிருக்கக்கடவன்' என்னுமர்த்தம் சொல்லிற்றாயிற்று.

பிள்ளைலோகார்யஜீயர் திருவடிகளேசுரணம்.

காட்புரியி:—கார்ப்பஜந்மபால்ய யௌவநஜராமரணநரகங்களென்று ஏழு விதமாய அக்பந்த துக்ககரமாயிருக்கிற அவஸ்தைகளை மாறி மாறி யறுபவித்துக் கொண்டு அங்கு நின்றும் கரையேறச் சக்தியற்றவர்களாய்த் திரிகிற ஒப்ராணிகளே ! உங்களுக்கோர் நல்வழி யுபதேசிக்கிறேன் கேளுங்கள். நீங்கள் தேகாத்ம ப்ரமத்தைவிட்டு குருகாதிபரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவிருத்தத்தில்முதல்பாதத்தை யப்யஸித்துநிர்ப்பரராயிருந்து தேஹத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாயிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவை இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் விலக்கி பரமபதத்தை யடைவிப்பிக்கப் பாருங்கோள்.

ஸ்ரீரஸ்து

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவிருத்தம்.

ஸவ்யாக்யாநம்.

பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும்,
இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறமை, உயிரளிப்பான்
எந்நின்ற யோனியுமாய்ப்பிறந்தாயிமையோர்தலைவா
மெய்ந்நின்றுகேட்டருளாய், அடியேன் செய்யும்விண்ணப்பமே.

அர்த்தம்:—உயிர்-ப்ராணிகளை, அளிப்பான்-ரக்ஷிக்கைக்காக, எந்நின்ற-
அநேகவிதமான, யோனியுமாய் - பிறவிகளாய், பிறந்தாய் - அவதரித்தவனே !
இமையோர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, தலைவா - ஸ்வாமியானவனே ! பொய்ந்நி-
ன்ற - அஸ்த்யமாயிருக்கிற, (தேகாத்மாபிமான ரூபமான) ஞானமும் - ஜ்ஞா-
நமும், பொல்லா ஒழுக்கும் - விபரீதநடத்தையும், அழுக்கு - மலிநமான,
உடம்பும், சரீரமும், (ஆகிற) இந்நின்ற-இப்படிப்பட்டஸ்வபாவத்தை, இனி -
இதுமுதல், யாம் - நாங்கள், உறமை - அடையாமற்படி, அடியேன் - தாஸ-
பூதனான நான், செய்யும் - செய்கிற, மெய் - யதார்த்தமான, விண்ணப்பம் -
விஜ்ஞாபனத்தை, நின்று - ஸ்திரமாயிருந்து, கேட்டருளாய் - கேட்டருள-
வேணும்.

[அப்பிள்ளை உரை.]

அவ:—முதற்பாட்டு - எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்தரித்த ஆழ்வார், 'தவதது
பவவிரோதியானப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை அறுத்தருள வேணும்' என்று, அவன்
திருவடிகளிலே விழுந்து தம்முடைய அபிலஷிதத்தை விஜ்ஞாபிக்கிறார்.

உரை:—(பொய்ந்நின்ற ஞானமும்) அஸ்வேஸ்வபுத்தியையும், அநாத்மந்-
யாத்மபுத்தியையும் சொல்லுகிறது; (நின்ற) இதுதான் என்றுமொக்க நிலை
நின்றபடி. (பொல்லா ஒழுக்கும்) பொய்ந்நின்றஜ்ஞாநாநுகுணமான பரத்ரவ்-
யாபஹாமாதி சாரித்ரமும். (அழுக்குடம்பும்) இதுக்கெல்லாம் அடியான
பேறாயமான சரீரமும். (இந்நின்ற நீர்மை) இப்படி நிலைநின்ற ஸ்வபாவம்;

தேவரீர் திருவடிகளுக் கிட்டுப்பிறந்த இஜ்ஜந்மந் தப்பாமே பட்டேனிது வெ
ன்று கருத்து. (இனி) குறைவாளனாய்த் தேவரீர் திருவடிகளிலே வந்தபின்பு.
(யாம் உறமை) நாங்கன் ஸ்பர்சியாதபடி: ஸம்ஸாரிகளுடைய வ்யஸந் தம்ம
தானையாலே, 'யாம்' என்கிறார்; ஆத்மசிபஹுவசநம்வா. (உயிரளிப்பான்)
யோக்யோயோக்யதை பாராதே ஸகலாத்மாக்களையும் ஸம்ரக்ஷணம் பண்ணுமது
வே ப்ரபோஜநமாக. (எந் நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் இமையோர் தலை
வா) அகர்மவஸ்பனாய் (க) * அயர்வறு மமரர்க ளதிபதியாயிருந் துவைத்து, உன்
கேவலக்ருபையாலே, கர்மவஸ்பர்ப்பிறக்கும்பிறவிகளிலே, (உ)
“ஐ - ஆத்மாநம்மானுஷம்மந்யே” என்னும்படியே, அதுக் கவ்வரு கறி
யாதானுபக் கொண்டு, எல்லாயோதிகளிலும் வந்து பிறந்தருளின வனே!
இதுக்குக் கருத்து - 'உம்முடைய கார்யம் நீரே நிர்வஹித்துக்கொள்ளும்,
என்ன, 'அங்ஙனையாகில், தேவரீருடைய அவதாரங்களுக்கு வேறு ப்ரயோ
ஜனமென்' என்று. (மெய்) 'உபக்ரமத்தில் இங்ஙனே காணும் எல்லாருஞ்
சொல்லுவது; நீரும் அவ்வோபாதியிறே' என்று எம்பெருமான் அருளிச்செ
ய்ய, 'அங்ஙனன்று; என்னுடைய விஜ்ஞாபநம் ஸத்யம்' என்கிறார். (நின்று
கேட்டருளாய்) எம்பெருமான் பேராநிற்கப்புக, இத்தை நின்று கேட்டருள
வேணும்; என்னுடைய ஸர்வதுக்கமும் போமென்று கருத்து. (அடியேன்
செய்யும் விண்ணப்பம்) அடியேனுடைய விஜ்ஞாபநம்; இவருடைய உக்தி
யிலே. இவருடைய மெய்ப்பா டறியலாமென்று எம்பெருமான் கேட்டருள
'அடியேன்' என்று தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை விண்ணப்பம்-செய்கிறார்; (செய்
யும்) இவ்வபேகைக்கு மேலில்லை.

அரும்பத விளக்கம்.

பஃமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை, திருவிருத்த ப்ரபந்தத்து
க்கு வ்யாக்யாநமிட்டருளுவதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸர்வேஸ்வரன் ஸம்ஸா
ரிகளிலே அந்யதமரான இவரை (க) 'ஒருங்கே மறிந்து கிடந்தலர்ந்த மென்
காற் கமலத் தடம்போற் பொலிந்தன' என்றும், (ச) 'பெருங்கண் மலர்ப்புண்ட
ரீகம்மமே லொருங்கே பிறழ்வைத்தார்' என்றும் இவர் தாமே அருளிச்செய்
யும்படி நிர்ஹேதுகமாகக் கடாக்ஷித்தானென்று அருளிச்செய்யக் கோலி,
இவ்வாழ்வாருடைய ஆர்த்யதிஸ்யத்துக்குடலாக இவரவதார விஷயமான

(க) திருவாய்மொழி-க-க.

(க) திருவிருத்தம்-சஉ.

(உ) ஸ்ரீராமாயணம்-யுத்தகாண்டம்-கஉ௦-கக

(ச) சடு.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.

ப்ரவேஸம்.—ஆழ்வான்ர முக்தரென்பர்கள், சிலர்; அருளாளப் பெருமா ளெம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்தை ஆபு யித்தாரொருவர், முக் கப்ராயரென்பர்; அங்குள்ளாரொருவரை நீர்போய்ப் பிறவுமென்னப் பிறந்தாரென்பர்கள், சிலர்; வங்கிப்புரத்துநம்பி, எம்பெருமான் தான் இப்படிவந்து அவதரித்தாரென்பர். இப்படிசொல்லுகைக்கு அடி, ஆழ்வாருடைய ப்ரபாவத்தாலே. முக்தரிலே ஒருவரை இங்கே போர விட்டதாகில், நாம்போந்த கார்யம்முடிந்தவாறே போகிறோமென்று அறியிருக்கக் கூடும்; அங்ஙனன்றியிலே, “இங்கின்ற நீர்மை யிளி யாமுறாமை” என்றும், (க) “பாவியேனைப் பலநீகாட்டிப்படுப்பா யோ” என்றும், (உ) “மாறி மாறிப் பலபிறப்பும்” என்றும், (ங) “முன்பரவைகடைந் தமுதங்கொண்ட மூர்த்தியோ” என்றுங் கூப்பி டுகையாலே, இவர் ஸம்ஸாரத்திலே ஒருவராமித்தனை; அராஜகமான நீதஸத்திலே ஆனையைக்கண்ணைக்கட்டி விட்டால் ஆனையெடுத்தவன் அராஜகமாபோலே எம்பெருமான் கடாக்கித்தா ரொருவராமித்த

அரு|| மற்றும் ஆசார்யர்களுடைய ஸங்கத்தினை அருளிச்செய்கிறார்; (ஆழ்வா னர்) இத்யாதி. (ச) “அடியார் நிலாகின்ற வைகுந்தமோ” என்கையாலே பித்யரும் முக்தருமென்பர்கள், (முக்த ப்ராயர்) என்று - ஸ்வேதத்வீபவாஸி கள்: இப்படி சொல்லுகைக்கு அடி. - (ரு) “சீதனையே தொழுவார்” என்றது; அன்றிக்கே, (சு) “தடங்கடற் பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப்பூதங்கள்” என்றதாதல்: அங்குத்தையாய் வந்தபடியாலே யன்றோ, இவர் திருத்தின படியைக் காணவருவது. (எ) “ஷ்ரூத் நஸர்ஜநஸ்ஸுந்ஷு” “பக்தாத்மநா ஸர்வஜநாந் ஸங்கோப்தம்” இத்யாதியைப்பற்ற, (எம்பெருமான் தான் என்ற தது. ‘ப்ரபாவத்தாலே’ என்றது - ப்ரபாவமென்றபடி. இவ்விடத்திலே, (அ) “இதுக்கு மூலம் யான் நீ” என்கிற ஆசார்யஹ்ருதய வசநத்தைக் கண்டு கொள்வது. ‘கடாக்கம் நிர்ஹேதுகமாகில், அல்லாதாரிடத்திலும் ப்ரவர்த்த டக்கவேணுமே’ என்ன, (அராஜகமான) இத்யாதி: (கூ) “ஸுத ந்ரீஸுமேஷ்வரஸுப ட்ரஸுஸுஜயமாஸு: - ஸ்வாதந்த்ரய மைஸ்வர மபர்யதுயோஜ்ய மாஹ-”

(*) திருவாய்மொழி-சு-சு-சு.

(உ) ,, ,, உ-சு-அ.

(ங) ,, ,, எ-க-கரு.

(ச) திருவிருத்தம்- எரு.

(ரு) ,, ,, எரு.

(சு) திருவாய்மொழி-ரு-உ-ச.

(எ)

(அ) ஆசார்ய ஹ்ருதயம்-உ.

(கூ) ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம்-ருகூ.

அவ.—ஸர்வேஸ்வரன், தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண வீபவங்
களையும், நித்ய விபூதியோகத்தையும், லீலாவிபூதி யோகத்தையுங்
காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு, அநந்தரம் அங்குள்ளாருடைய ஜ்ஞாநத்
தையும், வ்ருத்தத்தையும், அங்கிருக்கு மிருப்பையுங்கண்டு, அதுக்
கெதிர்த்தட்டான ஸம்ஸாரத்திலே அவ்வநுபவத்துக்குவிரோதியான
ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தோடே தாமிருக்கிற இருப்பையும் அநுஸந்தி
த்து, இவ்வநுபவ விரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை அறுத்துத்
தரவேணுமென்று அபேஷிக்கிறார்.

அரு|| (ஆணையெடுத்தவன்) இத்யாதி. (ச) “கீவலம்ஸ்யேச்சுயைநாஹம் - கேவலம்ஸவேச்சயைவாஹம்.” இத்தால், க்ருபாகார்யமான ஸர்வாத்ம விஷயமான கடாஶுத்தைப்பற்ற இவ்வாழ்வார்விஷயத்தில் ஸ்வாதந்தர்யகார்யமாய் அநிதரஸாதாரணமான கடாஶுத்துக்கு வ்யாவ்ருத்தி காட்டிற்று. ஸாத்யமான - ஆர்ஜிதமான. (இங்ஙனே ஆகக்கூடுமோவென்னில்) என்றது - (ரு) “அறியாக்காலத்துள்ளே யடிமைக்கணம்பு” முதலாக ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தில் துஸ்ஸஹதை முழுவாக இங்ஙனே ஆகக்கூடுமோ என்றபடி. த்யாநாநந்தரம் கடாஶுமாயைகயாலே, (வீக்ஷணத்திலே) என்றது. ‘இமையோர்’. என்று அநிமிஷத்வஞ் சொல்லுகையாலே, ஜ்ஞாநம். நித்ய விபூதி யோகஞ் சொன்னது, அல்லாததற்கும் உபலக்ஷணம். ‘அபேக்ஷிக்கிரூர்’ என்கிறவாக்யாநந்தரம், ‘இந்நின்ற நீர்மை’ என்கிறவாக்யம் அதுஸந்தேயம்.

(க) ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம்-நி-சூ-உஅ. (ச) ஸ்ரீ பாரஞ்சராத்திரம்.
 (இ) " " " " ந௭. (ஈ) திருவாய்மொழி உ-ந-ந.
 (ஊ) கீதை-௭-உகூ.

வ்யா||விரோதியைப் போக்கித்தரவேணு மென்பானென்னென்னில்;-
காந்தன் ஸந்திதியிலே காமநி அழுக்குக்கழற்றுமாபோலேயும், ராஜகு
மாரன் அபிஷே- ன்றவாதே க்ஷயவ்யாதிகளைப் போக்க நினைக்கு
மாபோலேயும் தத்துபவவிரோதியென்று கழிக்க நினைக்கிறார். இது
தான் ப்ரீதியோ, அப்ரீதியோஎன்னில்;-இரண்டும்: மஹாராஜர்க்
குப் பெருமானைக்கண்ட ப்ரியமும், வாலிக்கு அஞ்சிப் போந்திரு
ந்த அப்ரியமும் போலே, இவர்க்கும் ப்ரக்ருதியோடே இருக்கிற
அப்ரியமும், எம்பெருமானைக்கண்ட ப்ரியமும்.

வைஷ்ணவர்களுையுந் தலைமகனாகப் பேசுவா னென்னென்னில்;
இமையோர் தலைவா” என்றும், (க) “அடியா ரடியார் தம்மடியார்”
என்றும், “அடியார்கள் குழாங்களை-உடன்கூடுவ தென்றுகொலோ”
என்றும், (உ) “அந்தமில் பேரின்பத் தடியரோ டிருந்தமை” என்
றார் சொல்லுகையாலே, பகவத்விஷயத்தில் அவகாஹிக்கும்போது
உகர் வேண்டுகையாலும், அதுபவதஸையில் வருத்த கீர்த்தநம்
ண்ணுகைக்கும் இவர்கள் வேண்டுகையாலே.

“இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறாமை” என்றும், (ங) “அழுந்
தார் பிறப்பார்” என்றும் உபக்ரமமும் உபஸம்ஹாரமும் ஏகார்த்த
மாகையாலே, விரோதியைப் போக்கித் தரவேணு மென்கிறது ;
இப்ப்ரபந்தத்தால்.

அரு|| (இதுதான்) என்ற ஸங்காவாக்யத்துக்குத்தா த்பர்யம்-இப்ப்ரபந்தத்திற் ப்ரீ
யப்ரீதி ப்ரதிபாதகமான பாட்டுக்கள் உண்டாயிருக்கையாலே, விருத்த (வருத்த)
பரமங்களான ப்ரீத்ய:ப்ரீதிகள் ஏகாஸ்ரயத்திலே உண்டாம்படி என்னென்று.
(அ) “வெய்ய னீவாஹிநீந்நி - விஷயபேதாத்விரோதோநாஸ்தி” என்று பரி
பாரம். ‘என்றுஞ்சொல்லுகையாலே’ என்ற அந்தரம், ‘அவனோபாதி ப்ரா
யாராகையாலும்’ என்று அத்யாஹரித்துக் கொள்வது; ஆக ஸர்வப்ரகாரத்தா
கம் அபிமதராகையாலே, தலைமகனாகச் சொல்லுகிறது என்றபடி.

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான் பிள்ளை, திருவிருத்தத்துக்கு வ்யாக்
கஞ் செய்தருளுவதாகத்திருவுள்ளம்பற்றி, இப்ப்ரபந்தவக்தாவான ஆழ்வா
ரைய வைபவத்தை ஆப்தஸம்வாதமுதேந அருளிச்செய்கிறார்; (ஆழ்வாரை)

திருவாய்மொழி-ந-எ-க௦.

(ங) திருவிருத்தம்-க௦.

௧

,,

க௦-க-க௧.

(ச)

வ்யா||கடவது; (க) “*தஜ்ஞாந மஜ்ஞாநம* - தத்தஜ்ஞாநமெல்லாம் உத்தேஸ்யத்தை யொழிந்த அர்த்தஜ்ஞாநமெல்லாம் அஜ்ஞாந மாகையாலே. காண்கிற ப்ரக்ருதியைப் பொய்யென்னும் படி எங்ஙனே யென்னில்; ஸஞ்யவாதியைப்போலே பொய்யென்கிற தன்று; மாயாவாதியைப்போலே துச்சமென்கிறதன்று; என்னென்னில்,—ஆத்மாவைப்போலே ஒருபடிப்பட்டிராமையாலே, ஆவது என்னென்னில்;—(உ) “*யதுகாலந்தரேணாபி நாந்யஸம்ஜ்ஞா* - யத்துகாலந்தரேணாபி நாந்யஸம்ஜ்ஞா முபைதிவை | பரிணாமாதிஸம்பூதாந் தத்வஸ்துந்ருபதச்சகிம்” பரிணாமாதி ஸம்பூதையாய்க்கொண்டு காலந்தரத்தில் அந்யஸம்ஜ்ஞையை அடையாதொழிகிறதாய்தொன்று, அதுதான் வஸ்துவாகிறது; எகருபமாயிருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபம்: அங்ஙனன்றிக்கே, க்ஷயவ்ருத்தி (புறி) பரிணாமாதி பாக்காய்க்கொண்டிருக்கையாலே, ப்ரக்ருதியைப் ‘பொய்’ என்கிறது. இதிலே அமுந்தினபடியைச்சொல்லுகிறது ‘நின்ற’ என்கையாலே. (ஞானமும்) ஜடமாயிருக்கிறதனக்கு ஒருஜ்ஞாநமும் பாரீர். (பொல்லா ஒழுக்கும்) ஜ்ஞாநகார்யமான வ்ருத்தமுண்டாகில், ஜ்ஞாந மில்லையாகி லென்செய்யவேணு மென்னில்;—வ்ருத்தமும் இல்லை; (ங) “*அஹம்ஸர்வாகரிஷ்யாமி*. - அஹம்ஸர்வாகரிஷ்யாமி,” (ச) “*சுருஷ்வமாமஹசரம்*. - சுருஷ்வமாமஹசரம்” என்றிருக்கும் ஸ்வரூபா னரூபமான வ்ருத்தமின்றியிலே, கண்டதடைய ‘அஹமஹம்’ என்

அரு||தேப்ரமாணம்-‘தஜ்ஞாநம்’இத்யாதி.இதுக்குத் தாத்பர்யம்-(உத்தேஸ்ய த்தை) இத்யாதி. ஸஞ்யவாதியைப்போலே துச்சமென்கிறதன்று; மாயாவா தியைப்போலே பொய்யென்கிற தன்று என்றபடி. ஆதிஸுபத்தத்தாலே, மற்றை முன்றுவிகாரங்களையும் நினைக்கிறது. வ்யங்க்யோக்தி-(ஜடமான) இத்யாதி. ஜடமான ப்ரக்ருதியை விஷயமாக உடைத்தா யிருக்கையாலே தானும்-ஜட மாயிருத்தத் தனக்கு ஒரு ஜ்ஞாநமென்கிற வ்யபதேஸமும் பாரீர் என்றபடி. (அஹமஹமென்றிருக்கை) என்றது - வ்ருத்த ராஹித்ய பலிதர்த்த கதகம். “பொய்நின்ற ஞானம்” என்று ப்ரக்ருதியை ‘பொய்’ என்கையாலே ஆத்மா நித்யமென்றும், “பொல்லாவொழுக்கு” என்று இப்படி தேஹாத்மப்ப்ரம மடியாக ‘பொல்லாவொழுக்கு’ என்றபோதே நிவ்ருத்த தேஹாத்மகனுக்கு உத்தேஸ்ய பகவத்விஷயத்தில் நல்லொழுக்கமுண்டென்று அர்த்தாத் பலிக்

(க) ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம்-சு-நி-அஎ. (ங) ஸ்ரீராமா-அயோத்யா-நக-உநி.

(உ) “ ” உ-கந-க00. (ச) “ ” ” ” உஉ.

வ்யா|| திருக்கை. (அழுக்குடம்பும்) இவையிரண்டுக்கு முடலான அஸ்தப்ரக்ருதி. மஹாபாரதமெல்லாம், கூளமும் பலாப்பிசினும் போலே ப்ரக்ருசிபுருஷவிவேகம் பண்ணமாட்டிற்றில்லை; இவர், (க) * மயர்வற மதிநலம் பெற்றவ ராகையாலே. மூன்றுபதத்தாலே ப்ரக்ருதிபுருஷவிவேகம் பண்ணி யருளிஞர். (இந்நின்ற நீர்மை) இப்படிப்பட்டுள்ள ஸ்வபாவம்; உதிரக்கூறை காட்டுகிறாரென்று அம்மாள்; (உ) “‘உதிரக்ருஷரீரணி’ - ஏஹிபஸ்யஸரீரணி” என்று ஸ்ரீதண்டசாரண்யத்தில் ருஷிகள் பெருமர்ருக்கு ராக்ஷஸர்தின்ற உடம்பைக் காட்டினாற்போலே, ப்ரக்ருதி தின்ற ஆக்மாவைக் காட்டுகிறாரென்று ஆளவந்தார். (பொய்நின்ற ஞானமித்யாதி) இதொருவெட்டு, இதொருவெட்டு என்னுமாபேரலே. (இந்நின்றநீர்மை) ஆசார்யனுபதேஸத்துக்குங் கேளாதே, ப்ரமாணங்களாலும் பேதிக்கவொண்ணாதே, இதுவே ஸ்வரூபமென்னலாம்படி யிருக்கை. (இனி) ஈஸ்வரனும் ஒரு முழங்கைத்தண்ணீரு மென்றிருந்த காலமன்றியே, உன்னாலல்லது செல்லாதென்றிருந்தபின்பு. (யாம்) பரார்த்தம் நெஞ்சிலே படுகையாலே, நாட்டுக்காகத் தாம் மன்றாடுகிறார். (உறுமை) ஸ்பர்ஸியாமல். (ங) “‘சுந்ருஷஸுந்ருஷ’ - ஸாஸ்த்ரபலா ப்ரயோகத்ரி” என்கிறபடியே பலம் பெறுவா ரன்றோ அதுக்குக் க்ருஷ்பண்ணுவார்; நம்மைக்கிட்டுகைக்கு வழிகள் கண்டுவைத்தோமாகில் அவற்றின்படியே வந்து கிட்டுகிறீர், என்ன; ‘ஸர்வஜ்ஞனுமாய் ஸர்வஸக்தியுமாயிருக்கிற நான் இவற்றைச்செய்துவாங்கிறேன்; உன்னுடைய

அரு|| கையாலும், “அழுக்குடம்பு” என் கையாலே ஏதத்ப்ரதி கோடித்வேநநிர்மல ஜ்ஞாநரூப னாத்மாவென்றும், இப்படி ப்ரக்ருதி புருஷ விவேகம் பண்ணினாரென்றபடி. ‘இ’ என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்-(உதிரக்கூறை) இத்யாதி. ‘உதிரக்கூறை காட்டுகிறார்’ - அடிபட்டவன் ரக்தமான புடைவையைக் காட்டுமா போலே என்றபடி. அம்மாள் அருளிச்செய்த வார்த்தையை முகபேதேந ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தா ரத்தனை. நின்றவுக்குத்தாத்பர்யம்-(ஆசார்யனுபதேஸத்துக்கும்) என்று. (ஈஸ்வரனும் ஒருமுழங்கைத்தண்ணீரு மென்றிருந்த காலம்) என்றது - ‘என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு நானே போரும்; ஈஸ்வரனே அபேக்ஷிக்கிறது எதுக்காக’ என்கிற காலமென்றபடி. மேலே ‘அடியேன்’ என்று ஏகவசனமா யிருக்க, ‘யாம்’ என்கிறது எனென்ன, (பரார்த்தம்) இத்யாதி. ‘வழிகள்’ - கர்மஜ்ஞாநபக்திகள். அவன் இவனை ரக்ஷிக்கைக்காக அவ

(க) திருவாய்மொழி-க-க-க.

(ங) பூர்வமீமாம்ஸை.

(உ) ஸ்ரீராமா-ஆரண்ய-சு-கசு.

ய்பா|| அவதாரத்துக்குப் ப்ரயோஜனஞ் சொல்' என்கிறார்; (க)* ஒருவா
றொருவன் புகாவாறுருமாறு மாயவரிதே; ஆனபின்பு நீயோநானோ
உபாயாறுஷ்ட்டாநம் பண்ணுவார்சொல்லு. (உயிர்) பிராட்டிமார்,
நிருவடி திருவநந்தாழ்வான் என்று வ்யாவர்த்தித்ததோ? (அளிப்
பான்) சிலர் அபேக்ஷித்தாருண்டோ? உன் க்ருபையேயிதே. தான்
சொல்லும்போதும்(உ) 'பஹு-பஹு-பஹு' என்றிதே சொல்லுவது:
(எந்நின்ற யோநியுமாய்) (ங) "ஆத்மாநம்மாறுஷ
ம்மந்யே." (பிறந்தாய்) தூணிலே தோற்றினுற்போலேயாதல், ஆணை
க்கு உதவினாற்போலேயாத லன்றிக்கே, (ச) "சுஷ்ருஷ்ணுஷ்ணுஷ்ணு -
ததஸ்ஸத்வாதஸோமாலே" என்று பத்துமாஸத்துக்குப் பன்னிரண்டு
மன்றோ கர்ப்பவாஸம் பண்ணிற்று; (ரு, பன்னிருதிங்கள்" இத்யாதி,
(சு) "ஸஹிதேவை:" இத்யாதி. (இலமயோர் தலைவா)
குறைவாளனாய்ச் செய்தானல்லன்கிடர்: (எ) * சூட்டுநன் மாலைப்
படியே ஒருநாடாகத்தனக்கென்றிருப்பாரை யுடையவன்கிடர்; அஸ
ங்குசித ஜ்ஞானரையும் துடிப்பித்துக்கொண்டு நிர்வாஹகனா யிருக்கிற
படி. 'இது எத்தனை குளிக்கு நிற்கும்? பலரும் இப்படி சொல்லி,

அரு|| தரிக்குமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (ஒருவாறொருவன்) என்று: ஒரு
வன்-ஒருசேதநன், ஒரு ஆறு-ஒரு துர்மார்க்கத்திலே, புகா ஆறு-ப்ரலேஸியாத
படி, உருமாறும் - தன்னுடைய விக்ரஹத்தை மறுஷ்யஸஜாதீய மாக்கும்,
ஆயவர் - க்ருஷ்ணன் என்று பொருள்; அவதார ப்ரயோஜனம், ஒருவனுக்கு
ஸாதநாறுஷ்ட்டாநம்பண்ணுமைக்கன்றோ என்றபடி. 'ஆனால், அவன் அவ
தரிக்கிறது ஒருவனும் ஒருஸாதநம் பண்ணுமைக்கோ' என்ன, (ஒருவாறு) இத்
யாதி: ஒருஉபாயத்தையும் ஒருவரும் அதுஷ்ட்டியாதபடி பண்ணுமென்றபடி
மென்னவுமாம், 'பஹு-பஹு - என்றிதே சொல்லுவது' - ஆனையாலே, இவரும்
'இந்நின்ற' என்கிறார் என்றபடி. 'ஆய்' என்கிற மெய்ப்பாட்டுக்குத் தாத்பர்
யம் - (ஆத்மாநம்) இத்யாதி. (தனக்கென்றிருப்பார்) என்றது-தனக்கு ஸேஷ
மென்றிருப்பாரென்றபடி. விவரணம்-(அஸங்குசித) இத்யாதி. (இது எத்தனை
குளிக்குநிற்கும்) இத்யாதி வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம்-'யாமுருமை' என்று
ப்ராக்ருதி ப்ராக்ருதங்கள் முதலானவற்றில் நசையற்று நம்முடைய கைக்க
யமே புருஷார்த்தமென்று சொல்லிக்கொண்டு, கிட்டினால் ப்ரயோஜனாத்ரத்

(க) பெரியதிருவந்தாதி-ருசு.

(ரு) பெரியாழ்வார்திருமொழி-க-உ-அ.

(உ) தீதை-ச-ரு.

(சு) ஸ்ரீ ராமா-அயோத்யா-க-எ.

(ங)

(எ) திருவிருத்தம்-உ.க.

(ச) ஸ்ரீ ராமா-பாலகாண்டம்-ச.அ-அ.

[அப்பு அரும்பதம்.]

முதற்பாட்டு.—அய்யதா ஜனாநமாவது - அநாத்மாவாயிருக்கிற தேஹத் திலே ஆத்மபுத்தியைப் பண்ணுகை; இது, ஸ்வரூபாந்யதாபாவம்; அன்றிக் கிலே, அஸ்வதந்த்ரமாயிருக்கிற ஆத்மாவிலே ஸ்வதந்த்ரபுத்தியைப் பண்ணுகை.

(ஈ) திருவாய்மொழி-உ-கூ-ஏ.

(३) " " "

(17) ,, ,, எ-க-க. .

இது, ஸ்வபாவாந்மதாபாவம்; இந்த அர்த்தமுங் கண்டுகொள்வது. (க) “ஸ்யே
 ஸ்யமிந்யாஸுரீ-அஸ்வேஸ்வமிதியாமதி:” என்றத்தைப்பற்ற, அருளிச்செய்கி
 ரார்; (ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களை) இத்யாதி. ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களாவது-தே
 ஹாதுபந்திகளான புத்ரமித்ரகளத்ராதிகளைப்பற்றின மமகாரஜ்ஞாநம்; ஸ்வபா
 வபரமானபோது, ஸ்வர்க்காதி போகங்களைப்பற்றின மமகாரஜ்ஞாநம். இந்த
 ஜ்ஞாநத்தைப் பொய்யென்பானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார்? (பொய்
 யான) இத்யாதி. துச்சமாவது-ஸூந்யலாதியைப்போலே ஸூத்தமாக இல்லை
 யென்னுதே, ‘இதம்ரஜதம்’ என்றால் ‘நேதம்ரஜதம்’ என்று ஸூத்திகை
 பாதித மாமாபோலே, பாதிதஜ்ஞாநத்தால்வரும் ஸூந்யதை. ‘பாரீர்’ -
 ஜடமான ப்ரக்ருதியைப் பற்றின தனக்கு ஜ்ஞாநமென்று பேரும் பாரீரென்று
 கேஷபம். ஜ்ஞாநமில்லாவிட்டாலும் அதுகூலவ்ருத்தியுண்டாகில் என்று ஸங்
 காபிப்ராயம். நுஷிப்ரோக்தத்தைப் பற்றவும் இதுக்கு வ்யாவ்ருத்தி உண்டெ
 ன்னுமத்தைப்பற்ற, அருளிச்செய்கிறார்; (பஹாபாரதம்) இத்யாதி. ‘ரக்தக்
 றையைக் காட்டிக் கூப்பிடுகையிலே நோக்காய், “இந்நின்றநீர்மை” என்று
 லோகத்தார் படியைக்காட்டுகிறார்’ என்று அம்மாள்; பதந்தோறும் தனித்தனி
 யே காட்டுகையிலே நோக்காய் ஸ்வார்த்தபரமாக ஆளவந்தார். பதந்தோறும்
 (ச)சகாரத்துக்கு ப்ரயோஜனமருளிச்செய்கிறார்; (ஓதொருவெட்டு) இத்யாதி.
 அவதாரம் ரக்ஷணாத்தமாகவே வென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (ஒருவாறு)
 இத்யாதி. ‘ஆய்’ என்றத்தைப் பற்ற, அருளிச்செய்கிறார்; (ஆத்மாகாதி)
 இத்யாதி. பன்னிரண்டு மாஸ மென்றதற்கும், பிறந்ததுக்கும் ப்ரமா
 ணத்வயங் காட்டுகிறார்; (பன்னிருதிங்கன்) இத்யாதி. ‘இமையோர்’ என்று
 அநிம்ஷத்வஞ்சொல்லுகையாலே, (அஸங்குதிஜ்ஞாநர்) என்கிறத. ஸத்யமா
 னாற் சேட்கை யெவ்வளவென்று ஸ்வராபிப்ராயமாச, அருளிச்செய்கிறார்;
 ‘நின்று’ என்று. ‘வாக்யபேதம்’ - பலவார்த்தைகேட்டால் வாய்தடுமாறி
 வேறென்றைச் சொல்லவுங் கூடுமென்று. ‘விண்ணப்பம்’ - வாசகங்கர்யம்.

[இமையோர்தலைவா! உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்
 தாய். பொய்நின்ற தொடங்கி இந்நின்ற நீர்மை இனியாய் உருமை அடி
 யேன் செய்யும் மெய்யான விண்ணப்பம் நின்று கேட்டருளாய் என்று
 ஆவயம்.] (க)

[வேறொரு அரும்பதம்.]

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான் பிள்ளை, தம்முடைய பரமக்ரு
 பையாலே, (உ) “பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் புகழ்மழிசை யையன்
 என்கிறவர்களுடைய திருவந்தாதிகளுக்கு வ்யாக்யாநஞ் செய்தருண்
 (க) “அருள்மாறன்” என்கிற ஆழ்வார் அருளிச்செய்த திருவிருத்தத்துக்
 வ்யாக்யாநஞ்செய்தருளத் திருவுள்ளம்பற்றி, வக்த்ருவைலக்ஷணயாதிகை

(க) ஸ்ரீவிஷ்ணு-சு-எ-கக.

(உ) உபதேசரத்தினமாலே-க

(க)

அருளிச்செய்கிறார்; (ஆழ்வாரை) இத்யாதி. (முக்தர்) என்றது - முதல் திருவாய்மொழியிலே உபய விபூதியையும் ததீயத்வாகாரேண அதுபவித்தபடியாலே, (முக்தப்ராயர்) என்றது-(க) “வீடுமின் முற்றவும்” முதலாகப் பிறர்க்கு உபதேசித்துத் திருத்தும்படியான ஜ்ஞாநவைபவத்தைப்பற்ற. (அங்குள் ளாரை) இத்யாதிக்கு, (உ) “பின்னைகொல் நிலமா மகன்கொல் திருமகள் கொல் பிறந்திட்டாள்” என்றதிலே நோக்கு. (வங்கிபுரத்து) இத்யாதிக்கு, (ங) “யானாய்த்தன்னைத் தான்பாடி” என்னும்படியான பகவத் ஸாந்நித்ய விபேஷத்திலே நோக்கு. ப்ரபாவத்தாலே இப்படிஸங்கிக்கும்படி யிருந்தாரா இவ்விபேஷவபாவந்தா னென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (முக்தரிலே) இத் துறையிலே “இந்நின்ற நீர்மை” என்றத்தாலே முக்தரன்றென்றும், “பலநீ ராட்டி” என்கையாலே முக்தப்ராயரன்றென்றும், “மாறிமாறி” இத்யாதி யாலே நித்யரன்றென்றும், “அமுதங் கொண்ட மூர்த்தியோ” என்கையா லே எம்பெருமானன்றென்றுத் திருவுள்ளமாமித்தனைபென்று நிர்த்தரிக்கை யாலே, அதுவே நிஜாகாரமென்று தோற்றுகிறது. ஆகில் இவரைப் பூர்வர்கள் முகங்களைக்கு ஹேதுவென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (அராஜகமான) இத்யாதி: இத்தால், நிர்ஹேதுகவியேஷவகடாக்ஷ லப்தஜ்ஞாந ரென்கிற வைபவக்ஷண்யம் ஸஞ்சிதம். உக்திவவலக்ஷண்யத்தை ஸங்காபரிஹாரரூபண மூர்த்திகரிக்கிறார்; (சிரகால) இத்யாதி: வக்த்ருவைலக்ஷண்ய மருளிச்செய்து தராம, ப்ரதிபாத்யதாத்பர்ய கதநமுகேந, ப்ரபந்த வைபவத்தை அருளிச்செய்து கிறார்; (ஸர்வேஸ்வரன்தன்) இத்யாதி.(இதுதான்) என்றது-இப்ப்ரபந்தந்தான் ஸங்கற்படி. (ப்ரீதியோ அப்ரீதியோ) என்றது - ப்ரீதிகார்யமோ, அப்ரீதிகார் யமோ என்றபடி. ‘இரண்மும்’ - இரண்டின்கார்யமும். இரண்மும் ஏகதாகூடு மோ(வென்ன, விஷயபேதேந இரண்டின்கூடு மென்கிறார்; (மஹாராஜர்) இத்யாதி. ‘ப்ரியமும், என்ற அநந்தரம், ‘நடந்துசெல்லும்’ என்று ஸேஷம். ‘மஹால் எம்பெருமானையன்றோ, தலைமகனாகப் பேச அடுப்பது; இப்ப்ரபந்தத் திலே பாகவதர்களையுஞ் சொல்லுவானென்’ என்கிற ஸங்கையை அதுவதி தத்ப்ரபரிஹரிக்கிறார்; (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும்) இத்யாதி. ‘அதுபோகதஸை விட’ - போகாதுஸந்தாநஸமயத்தில் என்றபடி. ப்ரதாந ப்ரதிபாத்யமின்ன தென்பற முகத்தாலே, ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷண்ய மருளிச்செய்கிறார்; (இத்தினற) இத்யாதி.

(முதற்பாட்டு.—ப்ரமாணகந்தியாகச்சொன்ன அர்த்தத்தை விவரிக்கி ள்) (அந்யதாஜ்ஞாநம்). இத்யாதி: “அஸ்வேஸ்வமிதியாமதி:” என்றதுக் க்ஷண்மென்று கருத்து. (யதார்த்தஜ்ஞாநமொழிய) என்றது - நித்யமென்று அநிகையொழிய என்றபடி. ‘உக்தம்’ என்ற அநந்தரம், ‘செய்யுநர்சுளிதே’ என்று ஸேஷம். உத்தேஸ்யத்தை-ததீயத்வேந வந்த

(க) திருவாய்மொழி-கஉ.

(உ) ,, ,, சு-ரு-கௌ.

(ங) கௌ-எ-ரு.

உத்தேச்யத்தை (துச்சம்) என்றது - ஜ்ஞாநநிவர்த்யமான மித்த்யை என்ற படி. பொய்யில்நின்றத்தை அஞ்ஞாநமென்னவேண்டியிருக்க, ஞானமென்றது - ஷேபத்திலே நோக்கென்று, அருளிச்செய்கிறார்; (ஜடம்) இத்யாதி: ப்ரக்ருதியிலே ஒன்றித் தெரியாதே ஜடப்ராயமான ஆத்மாவுக்குப் பிறந்தத்தை ஜ்ஞாநமென்கிறபடி என்னென்று ஷேபிக்கிறாரென்கை. 'வ்ருத்தம்' - கைகர்யம். 'கண்டதடைய' - கண்ட தராசார மெல்லாவற்றையும். 'அஹமஹமென்றிருக்கை' - 'நான் பண்ணுகிறேன்; நான் பண்ணுகிறேன்; என்று பண்ணுகை. ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களை 'பொய்' என்னையாலே ஆத்மா மெய்யென்றும், 'ஞாநம்' என்னையாலே ஜ்ஞாத்ரு ஜ்ஞேயத்வமும், 'ஒழுக்கு' என்னையாலே கர்த்தருத்வமும், 'உடம்பு' என்னையாலே ஸரீரவத்வமுந் தோன்றுகையாலே; இத்தையெல்லாந் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டு, பாரதாத்யபேஷையா வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி ஈடுபடுகிறார்; (மஹாபாரதம்) இத்யாதி. 'பொய்நின்ற' இத்யாதி 'உடம்பும் யாமுறாமை' என்ன அமைந்திருக்க, 'இந்நின்றநீர்மை' என்று மீளவும் அறுவதிக்கிறதுக்குக் கருத்து இரண்டிவகையாக அருளிச்செய்கிறார்; (உதிர) இத்யாதி: ஆழ்வார் பிறர்படியைக்காட்டிக் கூப்பிடுகிறாருென்று அம்மாள் நிர்வாஹம்; (X) கதத்துக்குத் தாம்பட்டபாட்டையே காட்டுகிறாரென்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம்; 'அடியேன்' என்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்பிறந்த இவர்க்கு இப்போது இல்லையிறே சகாரங்களுக்குத் தாத்பர்யம் - (இதொரு) இத்யாதி. 'இ' என்ற பதத்துக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார்; (ஆசார்யன்) இத்யாதி. 'யாம்' என்று பஹுவீசநதாத்பர்யம் - (பராகர்த்தம்) இத்யாதி. மேலுக்கு அவதாரிகை - (ஸாஸ்த்ர) இத்யாதி, அவதாரத்துக்கு ரக்ஷணமே ப்ரயோஜனமாகையாலே, இவனே உபாயமென்னுமத்தை விவரிக்கிறார்; (ஒருவாறு) இத்யாதி. 'சொல்லு' என்ற அநந்தரம், 'என்கிறார்' என்று ஸேஷம். கண்ணனாய் ராமனாய்ப் பிறந்தானென்று விஸேஷியாமல் ஸாமான்யமாகச் சொன்னதுக்கு (ஓம்) பாவம் - (தான்) இத்யாதி. யோனியிற்பிறந்தாய்' என்னாதே 'ஆய்' என்னையாலே, புரையற தஜ்ஜாதீயமானமை தோற்றுகிறதென்று, ப்ரமாணக் காட்டுகிறார்; (ஆத்மாநம்) இத்யாதி. ஆனால் 'வானோர்' என்னாதே 'இமையோர்' என்று அநிமிஷத்வந்தோற்றச்சொல்லுவானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (அஸங்குசித) இத்யாதி. 'இதுவிண்ணப்பம், கேளாய்' என்னாதே, 'அருளாய்' என்றதுக்கு (ஓம்) பாவம் - (கேட்கை) இத்யாதி. 'இல்லாமை' - இல்லாமையாலே. மேலுக்கு அவதாரிகை - (வாக்ய) இத்யாதி. முன்புபோல 'நான்' என்கிறாரோ, ஸேஷத்வாறுகுணமாக 'அடியேன்' என்கிறாரோ என்று கேட்டானென்று கருத்து.

[இமையோர்தலைவா! உயிரளிப்பானாக எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்! பொய்நின்ற இத்யாதியாமுறாமை அடியேன் செய்யும் மெய்யான விண்ணப்பம் நின்று கேட்டருளாய் என்று அவ்வயம்]

தாத். — ஸர்வஜ்ஞர்களான நித்யஸூரிகளுக்கும் தலைவனான ஒ ஸ்ரீமந்நாராயணனே! ஸம்ஸாரிசேதநரைக் கடாஷித்து உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக ராம

திருவிருத்தத்தையேகாவதாரங்களெடுத்துக் கருவிபண்ணின நீ, அத்யந்த நிஹீரமா
ய இந்த சரீரத்தை யடைந்து அதில் ஆத்மபுத்தியைப்பண்ணி அதின் ரக்ஷ
ணத்துக்காக அநந்தமான அஸத்வ்யாபாரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு திரிகிற
வனக்கு இனி இந்தஸ்வபாவம் தவிரும்படி கடாஷித்தருளவேணும். இப்போது
அடியேன்செய்கிற இந்த விண்ணப்பம் ஒரு ப்ரயோஜனாதரத்தை உத்தேசி
த்துச் செய்ததன்று. இதை யதார்த்தமென்று திருவுள்ளம் பற்றவேணும்.

செழுநீர் தட்டத்துக்கயல் மிளிர்ந்தாலொப்பச், சேயரிக்க

ணழுநீர் துளும்பவலமருகின்றன, வாழியரோ

முழுநீர் முகில்வண்ணன் கண்ணன் விண்ணாட்டவர் மூதுவராம்

தொழுநீரிணையடிக்கே, அன்புகூட்டியசூழ்குழற்கே.

உ.

அர்.— முழு - பரிபூர்ணமான, நீர் - ஜலத்தைப் பாகம்செய்த, முகில் -
மாமம்போன்ற, வண்ணன் - நிரமுடையவனும், கண்ணன் - பவ்யனான ஸ்ரீக்ரு
ஷ்ணனுடைய, மூதுவராம் - அநாதிஸித்தர்களாய், விண்ணாட்டவர் - பரமபத
வாஸிகளான நித்யஸஞ்சிகள், தொழும் - ஆஸ்ரயிக்கத்தகுந்த, நீர் - ஸ்வபாவ
முடைய, இணை - சேர்ந்திருக்கிற, அடிக்கே - திருவடிகளிலே, அன்பு-ப்ரே
மமாகிற மாலைபைய, சூட்டிய, ஸமர்ப்பித்த, சூழ் - சுருண்ட, குழற்கு - மயிர்
முடியையுடைய இவனுக்கு, செழும் - அழகிய, நீர் - ஜலத்தையுடைய, தட்
தது - தடாகத்தில், கயல் - மதஸ்யம், மிளிர்ந்தாலொப்ப - புரண்டதோடு
ஸமானமாயிருக்கிற, .. சே - சிவந்த, அரி - ரோகைகளையுடைய, கண் - நேத்
ரங்களானவை, அழு - அழுகிற, நீர் - அஸ்ருஜலம், துளும்ப-அலையும்படி, அல
மருகின்றன - சமூலமிடுகின்றன. வாழியரோ - (இவ்வவஸ்த்தை) நித்யமா
கச் செல்லவேணும்.

உ.

[அப்பிள்ளை உரை.]

அ.—தலைமகனோடே இயற்கையிலேபுணர்ந்து பிரிந்து மிகவும் அவஸந்
தமான தலைமகள், லஜைஜயாலே வருத்தமானபடி சொல்லாதொழிய,
வடிவில் வேறுபாட்டாலே தோழியானவள், வருத்தமான எம்ஸ்லேஷத்தை
அடிர்த்தபடியைச் சொல்லி, அவளை ஆஸ்வாஸிப்பிக்கிறாள்.

உரை.— (செழும் நீர்த் தட்டத்துக் கயல் மிளிர்ந்தால் ஒப்ப-) அழகிய
நீரையுடைத்தான தடாகத்திலே விம்ம ஒருகயல் மிளிர்ந்தாற்போலே. (சேய்
அரிக்கண் அழுநீர் துளும்ப அலமருகின்றன) செவ்வரியை யுடைத்தானகண்
கள் அழுகிற நீர் துளும்ப அலமருகின்றன. (செழுநீர்) பெரியநீர் ரென்றுமாம்.
(வாழியரோ) இந்த ஐஸ்வர்யம் நித்யமாகவேணும். (முழு நீர் முகில் வண்
ணன்) அவனை விஸ்வேஷித்த இவனுடைய வடிவைக் கண்டு, ஆதாராதேய
மிரண்டும் நீரேயான மேகம்போலேயிருக்கும் இவனைப்பிரிந்த அவன்வடிவு
என்று நிச்சயிக்கிறாள். (கண்ணன்-) பவ்யதா உச்சயதே. (மூதுவராம் விண்ணா

ட்டவர் தொழும் நீர் இணை அடிக்கே-) பழையரா யிருந்த * அயர்வறு மமரர்சுள் தங்கள் உளராகைக்காகத் தொழும் நீர்மையையுடைய திரு வடிகளிலே. (அன்பு சூட்டிய) ஸ்நேஹத்தை அவன்தானே ஆதரிக்கும்படி பண்ணின. (சூழ் குழற்கு) அவனைச் சூழவற்றான மயிர்முடியை யுடையவ ளான இவளுக்கு; சூழ்ந்திருந்த குழலென்றுமாம்,

ஸ்வாபதேஸம்.—தாம் அபேக்ஷித்தபோது அபேக்ஷிதஞ் செய்யாமை யாலே தமக்குப் பிறந்த அவஸாதத்தை அருளிச்செய்கிறார். (உ)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்.

அவ.—“இமையோர்தலைவா” என்று அவனுடைய பரம பும்ஸ்த் வத்தை முதலிலே அநுஸந்தித்து, அப்படியே அவனைக் கிட்டப் பெறுமையாலே, ஆண் பெண்ணும்படி யாயிற்று. இங்ஙனே செய்யக் கூடுமோ வென்னில்;—(உ) “புண்ஹ்ஸுந்ஸுய்யை - பும்பாவம் மகஸா யாயி,” (ங) “புண்ஹ்ஸுய் விதா ஸ்நேஹம் - பும்ஸந் த்ருஷ்டி சித்தாப ஹாரிணம்” என்றும் உண்டாகையாலே, இதுவுங் கூடும். அங்ஙனே யாகில், கேவலம் ஸ்திரீத்வமன்றியிலே ஒரு பிராட்டி தஸையாம்படி எங்ஙனேயென்னில்;— ஸம்ஸ்லேஷத்தில் இனிமையும், விஸ்லேஷத் தில் தரியாமையும், ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஸம்பந்தமும் உண்டாகை யாலே. தோழி தஸையும், திருத்தாயார்படியும் உண்டாகிறபடி எங்ங்ஙனே யென்னில்;—கிண்ணகம் பெருகாநின்றால் ஆறுகளுங் கால் வாய்களுங் குளங்களும் நிறைந்து ஸமுத்ரத்திலுங் குறைவற்றுப் புகு மோபாதி, விஷயம் அபரிச்சிந்த மாகையாலே, இதுவுங் கூடும். இவ ர்க்கு இங்குண்டான விரோதிகளையுங் காட்டி, அவற்றி லுண்டான

அரு|| கீழே ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்தித்த இவர்ச்சு அந் யாபதேஸப் பேச்சு வருகைக்கு ப்ரஸக்தி ஏதென்ன, (“இமையோர்தலைவா” என்று)இத்யாதி. (பரமபும்ஸ்த்வத்தை) என்றது-வைரஉருக்கான விக்ரஹவி ஸிஷ்டமான பரம பும்ஸ்த்வத்தை யென்றபடி. ‘ஸம்ஸ்லேஷத்தில்’ என்கிற வாக்யத்திலே அநந்யஸாரணத்வ அநந்யபோக்யத்வ ததேகநிர்வாஹ்யத்வ ரூப மான மற்றை மூன்று ஹேதுக்களுங் கண்டுகொள்வது. ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஸம்பந்தம் - அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வம். (உண்டாகிறபடி எங்ஙனேயென்னில்) என்றது - உண்டானால் தம் அபிநிவேஸம் குறையாதோ என்றபடி. ‘விஷயம் அபரிச்சிந்தமாகையாலே’ - அந்தவிஷயத்தில் ப்ராவண்யமும் அபரிச்சிந்தமா யிருக்கையாலே; எல்லா அவஸ்த்தையும் ஏககாலத்திலே கூடு மென்றபடி, ‘பெர்யந்தின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்பும்’ என்று வ ரோதியையுங்காட்டி, ‘இனியாமுருமை’ என்று அவற்றிலுண்டான ருசிகளையுங்

வ்யா||ருசிகளையுந் தவிர்த்து, தன்னுடைய நித்யவிபூதியோகத்தையுங்
காட்டிக்கொடுக்க, அநந்தரம் அங்குள்ளாருடைய ஜ்ஞாநத்தையும்,
அங்குத்தைப் பரிமாற்றத்தையும், தேஸவிஸேஷத்தையுங் கண்டு,
அவ்விடத்தைப் பராபித்தல்லது நிற்கமாட்டாத த்வரையும் பிறந்தது.
ஆகில், இவரபேக்ஷிதஞ் செய்துகொடாதொழிவா னென்னென்னி
ல்;—ஸம்ஸாரிகளிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தராக்கி, நம்மையல்லது
அறியாதபடியும் பண்ணி, அலாபதஸையிற் கூப்பிடும்படி பண்ணி,
இவர்க்கு, ஸ்வரூபமான அடிமையும் வாசிகமாகக் கொள்ளாநின்றோ
மாகில், அவ்வருகிற் பராப்தியுஞ் செய்வோம் நாமானபின்பு, செய்
துகொடுக்கிறோமென்று ஆறியிருந்தான்; இவர்க்குக் கீழ்ச்செய்தது
ஜ்ஞாநலாபமாகையாலே, அநந்தரம் பராப்தி பண்ணித்தரவேணுமெ
ன்று த்வரிக்கிறார். ஈஸ்வரன் இங்ஙனே இருப்பதொரு புடைஉண்டு;
ப்ரஜைகள் பசித்திருக்க விருந்தினரைப் பேணுமாபோலே, அஸா
தாரண பரிகரத்துக்குத் தாழ்த்தும், அல்லாதார்கார்யந் தலைக்கட்
டும்; எங்ஙனெயென்னில்;—கைகேயிகார்யந் தலைக்கட்டின அநந்த
ரம் ஸ்ரீபரதாழ்வான் கார்யஞ் செய்கையாலும், மஹாராஜர் கார்யஞ்
செய்து பின்னைப் பிராட்டி கார்யஞ் செய்கையாலும், இவர்களுக்கு
முற்படச்செய்கிற தென் னென்னில்;—கார்யத்தளவே யிறே அவர்
களுக்கு உள்ளதாகையாலே. அஸாதாரணர்க்கு அபேக்ஷிதஞ் செய்
யானே வென்னில்;—ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு முடியைத் தவிர்த்துக்
கொடுக்கையாலே, இவர்களபேக்ஷிதமுஞ் செய்யும்.

நாயகியுந் தோழியுமாக உத்யாகவநத்திலே பூக்கொய்யவென்று
புறப்பட்டு, ஒரு வ்யாஜத்தாலே நாயகனும் அங்கே வர, தோழி

அரு||தவிர்த்து, 'இமையோர் தலைவா' என்று தன்னுடைய நித்யவிபூதியோகத்
தையுங் காட்டிக்கொடுக்க, அநந்தரம் அஜ்ஞாநத்துக்கு எதிர்த்தட்டான அங்கு
ள்ளாருடைய ஜ்ஞாநத்தையும், பொல்லாவொழுக்குக்கு எதிர்த்தட்டான அங்கு
ள்ளாருடைய பரிமாற்றத்தையும், அழுக்குடம்புக்கு எதிர்த்தட்டான தேஹ
விஸேஷத்தையும் என்றபடி. ஆனால் இவர் த்வரிக்கிற தேதென்ன, அருளிச்
செய்கிறார்; (இவர்க்குக் கீழ்ச்செய்தது) என்று. இவரை துக்கப் படவிட்டு
நாட்டுக்கு ஹிதசிந்தை பண்ணுகிறதேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (ஈஸ்வ
ரன் இங்ஙனே) என்று: அன்றிக்கே, ஈஸ்வரன் இவரைவைத்ததுக்கு ஹேத்
யுத்தரமாகவுமாம். 'இவர்களுக்கு' - கைகேயி, மஹாராஜர் இவர்களுக்கு.
'கார்யத்தளவே' - ராஜ்யத்தைக் கொடுக்குமளவே. 'ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு
நித்யகைங்கர்யத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கவேணு மென்றிற, தாத்பர்யம்.

வ்யா||யும் ஒரு வ்யாஜத்தாலே பிரிய, தைவயோகத்தாலே கூடி, கூடி
னவழியே பிரியவும், 'பிரிவுதானுங்கலவியிலே ஒருவகையோ' என்றி
ருந்தாள்; பிரிவின்மெய்ப்பாட்டாலே புளகிதகாத்ரையாய்க்கொண்டு
நோவுபடுகிறபடிபைக்கண்டு இவளுக்கு ஸம்ஸ்லேஷம் வருத்தமாய்க்
கழிந்ததென்று அறிந்து, இனி நாம் உடன்பட்டு இவள் ஸத்தையை
உண்டாக்கிக்கொள்வோமென்று, 'இதொருவடிவு இருந்தபடி என்?
இவ்விருப்பு நித்யமாகவேணும்' என்று மங்களாஸர்ஸநம் பண்ணு
கிறாள்.

வ்யா.—(செழுநீர்த் தடத்துக்கயல் மிளிர்ந்தால் ஒப்ப) ஸுத்
தஜலமாயிருக்கிற தடாகத்திலே ஒருகயல் இடம் வலங்கொண்டாற்
போலே யிருக்கை: உபமானமே பிடித்துத் திருத்திக்கொண்டுசொ
ல்லவேண்டுகிறது, உபமேயத்தினுடைய வலக்ஷண்யம்; 'ஒப்ப'
என்றது - ஸர்வதாஸாமயமன்று; ஒருவகைக்கு ஒப்பாமித்தனை.
(சேய் அரிக் கண் அழகீர் துளும்ப) (க) * அஸிதேக்ஷணை கண்
கிடர், அபுரூப்ரவஹிம்கிறது: என் கார்யந் தலைக்கட்டிற்று; இவள்
கார்யந் தலைக்கட்டு மத்தனை: பகவத் வ்யதிரோகத்திற் கண்ணுங் கண்
ணீருமாயிருக்கு மிதுவிதே, ஒரு ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்; இத்தகை
காணுமதிதே, இவர்களுக்கு உத்தேஸ்யம்: இவ்விருப்பை இவனுங்
காணப்பெற்றதில்லை, அசலிட்டுக் கேட்கு மித்தனையிதே. (உ) 'கிஸு

அரு||செழுமை-அழகாய், ஸுத்ததியைநினைக்கிறது. கேவலம் 'கயல்மிளிர்ந்தா
லொப்ப'என்னாதே, 'செழுநீர்த்தடம்' என்று விஸேஷிப்பா நென்னென்ன,
அருளிச் செங்கிரார்; (உபமானமே) இத்யாதி. 'சேயரிக் கண்'—சேய் என்று -
அழகாய், அரி என்று - வண்டாய், அழகிதான வண்டுபோலேயிருக்கிற கண்
என்றபடி; அன்றிக்கே, சிவந்த அரியை யுடைத்தான கண் என்று உரையிலே
வாதிகேஸரி நிர்வாஹம்; அன்றிக்கே, அரி என்றது - ஹரிக்கிற தென்றபடி;
சிவந்து மனோஹாரியான கண் என்றுமாம்: பித்தின இரண்டர்த்தத்தாற் கரு
ங்கண்ணியாகை தவிர்ந்து விஸ்லேஷத்தாலே சிவந்திருக்கிறபடி. 'சேயரிக்
கண்முநீர்துளும்ப' என்கிற அளவுக்கு ஹார்த்த பாவம். - (என்கார்யம்) இத்
த்யாதி. (என்கார்யந் தலைக்கட்டிற்று) என்றது - (க) 'ஸுத்ரஸ்ய-ஸதா-த்ர
ஷ்டவ்ய:' என்கிறபடியே இவளுடைய கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருக்கிற இரு
ப்புக் காணப்பெறுகை. இத்தகைகாணுமது அவள் கார்யமோ என்ன, (பக
வத்) இத்யாதி. 'அசலிட்டு' - தோழி சொல்ல ஏன்றபடி. அப்படியே இவ்

(க) ஸ்ரீராமாயணம்-ஸு-கக-நி.

(உ) ஸ்ரீராமாயணம்-ஸு-கக-ச.

(ங) ஸ்ரீவிஷ்ணுததயம்.

அ || விருப்பு போக்யமாய் இருமோவென்ன, (கிமர்த்தம்) இத்யாதி. (ஆரைச்
செகநராகக்கொண்டு) என்றது - இக்கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருக்கிற இருப்பை
தகண்டு ஈடுபடுகைக்கு ஆர் விஷயமென்றபடி. இத்தால் ஈஸ்வரன் கண்டால்
உகக்கு மென்றபடி. 'வாழியரோ' என்றதக்கு, கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருக்
கிற இவ்விருப்பு நித்ய மாகவேணுமென்று மங்களாஸாஸனம் பண்ணுகிறா
மென்று அவதாரிகையிலே ஓர் அர்த்தம் அருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தரம்
அருளிச்செய்கிறார்; (இவ்வவஸாதம்) இத்யாதி. 'முமுநீர் முகில்வண்ணன் :
ஜன்மகயாலே, மேசமென்றும், அதுக்குள்ளே ஜலமென்றும் இரண்டு இன்றி
த்கே ஜலமாயிருக்குமென்று அருளிச்செய்கிறார்; (தாமஜ்யோதிஃ) என்று
முமுநீரான முகில்வண்ணனென்றபடி. தாத்தர்யங்கள் - (கடலை) இத்யாதி.
(தொழநீ நிணையடிக்கே) என்றது - நீர் என்று, ஸ்வபாவமாய், நித்யஸூரிக
ளாலே தொழப்படுகையே ஸ்வபாவமாயிருக்கிற இணையடியென்றபடி. 'முமு

- (அ) ஸ்ரீராமாஷ்டகம்-ஆரண்-சு-எ-கரு. (ச) யஜுர்வேதம்-அச்சித்ரம்-சு-எ-க.
 (ஆ) மேகஸந்தேஸம்-க-ரு. (இ) பாரதம்-மௌஸ லப-ம்-ககாச-சு-
 (உ) புருஷஸூக்தம்-க-எ-கஉ.

வ்யா||அடிக்கே) ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பான திருவடிகள்: ஓர்வயவம் நன்றாயிருக்குமவன், நமக்கு அவ்வருகில்லையென்றிருக்கும்; ஒருவனுக்கு பவ்யனாயிருக்குமவன், நமக்கு அவ்வருகு நீர்மையுடையாரில்லையென்றிருக்கும்; ஒருவனுக்கு நீர்வாஹகனாயிருக்குமவன், நமக்கு அவ்வருகு நீர்வாஹகரில்லையென்றிருக்கும்; இவைமுன்றுங் கண்ணழிவற உண்டான பசங்கூட்டிதே பரதத்வமாகிறது; இதுக்கிறே, இவள் ஈடுபட்டது. (அடிக்கே அன்பு சூட்டிய) குணஜிதரால் விழுவது காலிலேயிதே; 'சூட்டிய' என்பானென்னென்னில்; (க) "வாசகஞ்செய் மாலையே" என்னுமாபோலே. (சூழ் குழற்கே) சூழ்ச்சியையுடைய குழல்; கண்டாரைச் சூழ்த்துக்கொள்ளுங் குழல்: சுருண்டகுழல் என்றுமாம்.

[சூழ்குழற்கு வாழியரோ என்று அந்வயம்.]

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேஸம்.--பரதம் தர்ஸகத்திலே ப்ரக்ருதி ப்ரக்ருதங்களில் உபேலக்ஷபிறக்கும்படி தமக்கு பகவத்விஷயத்திற் பிறந்த ப்ராவண்யத்தைக் கண்டார் உகந்து பேசுகிறபடியைத் தாம் அநுஸந்தித்து இனியராகிரார்.

அரு||நீர் முகில்வண்ணன் கண்ணன்விண்ணாட்டவர் மூதுவராந் தொழுநீரிணையடிக்கே' என்றபதத்ரயத்தையுங் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிரார்; (ஓர்வயவம் நன்றாயிருக்குமவன்) என்று. அவதாரண தாத்தர்யம்- (குணஜிதர்) இத்யாதி; ஸௌப்யாதி குணங்களைச் சொல்லுகிறது. 'வாசகஞ்செய் மலை' என்னுமா போலே, இவருடைய அன்பு மாலையாயிருக்கிற தென்றபடி. (சூழ்ச்சியையுடைய குழல்) என்றத்தை விவரிக்கிரார்; (சுருண்ட குழலென்றுமாம்) என்று.

[அலமருகின்றன: முழுநீர்தொடங்கி சூழ்குழற்கு வாழியரோ என்று அந்வயம்; அதவா, முழுநீர் என்றதொடங்கி சூழ்குழற்கு செழு நீரென்று தொடங்கி வாழியரோ என்று அந்வயமாதல்.] (உ)

[அப்பு அரும்பதம்.]

இரண்டாம்பாட்டு.—'இனிமை-' தரிக்கை, தரிக்கையும், தரியாமையும், ஸம்பந்தமுஞ் சொன்னது-அந்யஸாரணத்வம், அந்யபோக்யத்வம், ததேகநிர்வாஹ்யத்வமாகிறமூன்றுக்கும் உபலக்ஷணம்; இத்தால், ப்ராட்டியோடேஸாம் யஷ்டகமுஞ்சொன்னபடி. 'எல்லார்படியும் உண்டாகக்கூடுமோ, உண்டானால் ப்ராவண்யம்மட்டாசாதோ' என்று ஸங்காபிப்ராடம். (விஷயம் அபரிச்சிந்நம்) என்றது-விஷயாநுகுணமான ப்ராவண்யமும் அபரிச்சிந்நமாகையாலே, எல்லாங்கூடுமென்றபடி. இப்படி ஆண்பெண்ணாய் த்வரிக்கைக்கு அடி என்னென்ன,

அருளிச்செய்கிறார்; (இவர்க்கு இங்கு) இத்யாதி: 'பொய்நின்றஞானம்' என்று இங்குள்ள அஜ்ஞாநாதிகளைக் காண்கையாலே, எதிர்த்தட்டான அங்குள்ளாருடைய ஜ்ஞாநாதிகளையுங் கண்டாரென்றபடி. அத்யந்தம் த்வரிக்கிறவர்க்குப் பார்த்தி பண்ணிக்கொடாமலிருப்பா னென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரன்) இத்யாதி. 'கார்யத்தளவே' - சங்கன் ப்ரயோஜநங் கொள்ளுமளவும். 'முடியைத்தவிர்த்துக் கொடுக்கையாலே' - அவன் வேண்டாவென்ற முடியைத்தவிர்த்துத்தாம் முடிசூட்டுகையாலே. தமிழர் சொல்லுகிற ந்யாயத்தாலே அந்யாபதேசங் காட்டுகிறார்; (நாயகியும்) இத்யாதி. இதுக்கு ஸ்வரபிதஸம் - (க) * திருவிண்ணகர்ச் சேர்ந்தபிரான் பெய்த காவான ஸம்ஸாரத்திலே (உ) * வீட்டைப் பண்ணி விளையாடும் விமலனான ஸர்வேஸ்வரன் யாத்ருச்சிகாதிகளாலே அவகாசம்பெற்று இச்சேதநனைக் கடாசுழிக்க, ஸத்வோத்தரனாய் ஜ்ஞாநம்பிறந்து திருவடிசளிலே கைங்கர்யம் பண்ணப்பாரித்து அலமாந்திருக்கை. 'செழுநீர்' என்று விஸேஷிக்கவேண்டுமா என்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (உபமாநமேபிடித்து) இத்யாதி. 'செழுமை' - அழகாய், ஐயத்துக்கு அழகு - தெளிவு. 'சேயரிக்கண்-' சேய் என்று-அழகாய், அழகிய எண்ணிப்போலே யிருக்கிற கண் என்னுதல்; சேய் என்று - சிவப்பாய், தாமரை பூவிலே வண்டிருக்குமாபோலே யிருக்கிற கண் என்னுதல்; புஷ்பத்தை, ஹ [ஈ] ரிப்பிக்கிற - தோற்பிக்கிற, கண் என்னுதல். இவள் கண்ணழகு கண்டு 'அவள்கண் அரு-ப்ரவலிச்சேவண்டியிருக்க, இவள்கண் ப்ரவலிப்பதே! என்று தாத்தர்யம். 'என் கார்யம்' - இவள் கண்ணநீரோடேயிருக்கிற அழகை அநுபவிக்கை. 'அசவிட்டுக்கேட்டை' - (க) "மஹுரமஹுரலுபாகிமாஹ. மஹாபகவதராலாபா கிமாஹ" என்று பெருமாள் திருவடிவாயாலேகேட்டது. நாயகன்நாணப்பெற்றதில்லையென்றவிடமுண்டோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார்! (கிமர்த்தம்) இத்யாதி: 'தவநேத்ராப்யாம் ஸோகஜம் வாரிஸ்ரவதி; கிர்மத்தம்' என்று அநவயித்து, அருளிச்செய்கிறார்; (ஆர்குடி) இத்யாதி: 'புண்டரீகபலாஸாப்யாம் விப்ரகீர்ண முதகமிவ வாரி ஸ்ரவதி; கிமர்த்தம்' என்று இங்ஙனே கூட்டி, அருளிச்செய்கிறார்; (ஆரைச் சேதநராக) இத்யாதி. இவ்வுழகு காண்கைக்குச் சேதநரான பெருமானாகவேண்டாவோ வென்றபடி. இப்படி கண்டவுடனே மங்களாஸாஸகம் பண்ணினபேருண்டோ வென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (யாமோஷகிம்) இத்யாதி. கீழே தடாகத்ருஷ்டாந்தஞ் சொல்லுகையாலே, இவனை "கடல்" என்கிறது. 'முழுநீர்' - முழுதும் நீர்; என்னையாலே, அன்னலுந் துன்னலுமான மேகத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. 'அன்னலுந் துன்னலும்' - கண்டதுங் கடியதும். இவனை ஈடுபடுத்தினவன் ஸர்வேஸ்வரனென்கைக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (கடலைப்பருத்தி) இத்யாதி. 'கண்ணன்' என்ற ஸௌலப்யத்தைப்பற்றி, அருளிச் செய்

(க) திருவாய்மொழி - ௫௩ - ௫.

(2) நாய் ச்சியார் திருமொழி.கத.கூ.

(க) மதுரா மாயணம் - ஸ-௨-சூ-௯-௩(ந).

நீரார்; 'இவ்வடிவழகை இத்யாதி. 'தொழுநீரிணையடி'-இவர்கள் தொழுகையே ஸ்வபாவமாகவுடைய திருவடிகள். 'முதில்வண்ணன் கண்ணன் விண்ணாட்டவர்'தொழு நீ ரிணையடி' என்கிற விசேஷணங்களுக்கு ப்ரயோஜனமேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார், (ஒரவயவம்) இத்யாதி. 'பசங்கூட்டு' - சந்திரன் கர்ப்பூர குங்குமங் கூடினவை. நாயகியானவள் காலிலே விழக்கூடுமோ வென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (குணஜிதர்) இத்யாதி. 'அன்பைப் பண்ணிய' என்றமல் 'சூட்டிய' என்பா னென்னென்னில் என்றபடி; வாசகம் மாலையா னாற்போலே, அன்பு மாலையானபடி. (உ)

[வேறொரு அரும்பதம்.]

இரண்டாம்பாட்டு.—தீழ்ப்பாட்டிலே தாமானதன்மையிலே 'விண்ணப்பம்- 'கேட்டருளாய்' என்ற ஆழ்வார், மேற்பாட்டுக்களிலே பெண்பேச்சாகவுந் தோழி பேச்சாகவுந் தாய்பேச்சாகவும் பாடினதுக்கு ஹேது என்னென்ன, அருளிச் செய்கிறார் (இமைக்கார்) இத்யாதி. "குழற்கோவலர்" என்கிற பாட்டிலே பிராட்டிகளைச் சொல்லியிருக்கையாலே, தத்ஸாரூப்யம் வேணுமென்றபாவனை பிறந்ததைப் பற்றி ஸங்கித்து பரிஹரிக்கிறார்; (அங்ஙனேயாகில்) இத்யாதி. 'இனிமை' தரிப்பு, 'ஸம்பந்தம்' அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வம்; அநந்யாரணத்வ் அநந்யபோக்யத்வ ததேகநிர்வாஹ்யத்வங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். 'ஆனால்' தோழியாயுந்தாயாயும் பெண்ணாயும் பலதலைத்துப் பேசக்கூடுமோ? கூடினால் ப்ராவண்யம் மட்டாகாதோ' என்கிற ஸங்கையை அநுவதித்துப்பரிஹரிக்கிறார் (தோழிதஸையும்) இத்யாதி. (விஷயம் அபரிச்சிந்தம்) என்றது - விஷயாநுகுணமான ப்ராவண்யம் அபரிச்சிந்தமாகையாலே; எல்லாங் கூடுமென்றபடி. இப்படி ப்ராவண்யம் அபரிச்சிந்தமாக வரக் காரண மென்னென்ன, அருளிச் செய்கிறார்; (இவர்க்கு) இத்யாதி. அவன் ஆறியிருந்தால் இவர் த்வரிப்பா னென்னென்ன, (இவர்க்கு) இத்யாதி. இப்படி இவரைத் துடிக்கவிட்டு நாட்டார்க்கு உபகாரஞ்செய்ய ஆறியிருக்கலாமோஎன்ன, (ஈஸ்வரன்) இத்யாதி. 'கார்யத்தளவு' - கார்யத்துக்குள்ள லாகவம். இத்தால் கைகேயி அபேக்ஷிதம் அல்பகால ஸாத்யமாய் பரதாழ்வான் கார்யம் நிரவதிசமா யிருக்கையும், மஹாராஜர்கார்யம் அல்ப ப்ரயத்ன ஸாத்யமாய்ப் பிராட்டிக்கு பஹுக்ருதி ஸாத்யமாகையு மாணாற்போலே, ஸம்ஸாரிகளுக்கு உஜ்ஜீவநம் இவன் வாங் மாத்ரஸாத்யமாய் இவரபேக்ஷிதம் யாவதாத்மபாவியாக நடத்தவேண்டுகையாலே முந்தாற லகுகார்யஞ்செய்யு மென்றபடி. ஆனால் அப்போது இவர்க ளுக்கும் அபேக்ஷிதம் ஸுதராம் செய்யானோ, என்று சங்கித்து பரிஹரிக்கிறார் (ஆகையாலே) இத்யாதி. பாதுகாப்ரதாநத்வாரா பாரதந்த்ரயத்தை கிறுத்துகையாலும், தூதப்ரேஷணாதி முகத்தாலே பிராட்டியைத் தரிப்பிக்கையாலும், ஆழ்வாரைக்கொண்டு வாசிகமான அடிமை கொண்டருளுகையாலும், இவரபேக்ஷிதம் யதோசிதம் தலைக்கட்டுவ னென்றதாயிற்று. ஆக இப்படி பெண்ணுடையுடுத்த இவர்க்கு இந்த இரண்டாம்பாட்டிற் சொல்லுகிறப்ரகார

மேதென்ன, (நாயகியும்) இத்யாதி. (ஒருவ்யாஜத்தாலே) என்றது - வேட்டையென்கிற வ்யாஜத்தினாலே இயன்கை. சேய் என்று - அழகாய் - ஆரி என்று - வண்டாய், அழகிய. வண்டுபோலே யிருக்கிற கண் என்னுதல்; சேய் என்று - சிவப்பாய், சிவந்த தாமரைப்பூவிலிருக்கும் வண்டு போன்ற கண் என்னுதல்; என்று சப்தார்த்தமாய், ஈடுபாடுதோற்ற, பாவம் - (அஸித) இத்யாதி. இவள் கண்ணைக்கண்டு அவன்கண் நீர் ப்ரவஹிக்க வேண்டியிருக்க, இவள்கண் நீர் ப்ரவஹிப்பதே! என்று தாத்பர்யம், தாத்பர்யாந்தரம் - (என்கார்யம்) இத்யாதி: இவள் இப்படி ப்ரவணையாய்க் கண்ணுங்கண்ணீருமாயிருக்கப்பெறுகை, ஸ்வாபதேசத்தை அருளிச்செய்கிறார்; (பகவத்) இத்யாதி. 'அசலிட்டுக் கேட்கை' - திருவடிவாயாலே பிராட்டிவ்யஸநங் கேட்டாற் போலே தான் தோழிவாயாற் சொல்லக்கேட்கை. நாயகன் காணப்பெற்ற தில்லையென்ற இடமுண்டோ வென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (கிமர்த்தம்) இத்யாதி. "கிமர்த்தந்தவநேத்ராப்யாம் வாரிஸ்ரவத்சோகஜம் - புண்டரீக பலாசாப்யாம் விப்ரகீர்ணமிவோதகம்" என்றதிலே 'சோகஜம்' என்ற தன் தாத்பர்யம் - (ஆர்குடி) இத்யாதி: பிரித்த ராவணன், குடிக்கெட்டுப்போகிறா னென்று கருத்து. 'புண்டரீக பலாசாப்யாம்' என்று த்ருஷ்டாந்தத் தால் பலிதார்த்தம் - (ஆரை) இத்யாதி. (ஆரைச் சேதநராக) என்றது - ஆர் இவ்வழகை அறிவாராக எண்ணி என்றபடி. இவ்வழகைக் காண்கிறா னாரோ என்று அழகிநீர் றென்று கருத்து; இதுவே இவ்விடத்துக்கு வேண்டிவது. இப்படி அவஸாதங் கண்டவுடனே மங்களாஸாஸநம் பண்ணு வாருண்டோ என்ன, (யாம்) இத்யாதி. 'இக்கடலை' - காம்பீர்ய முடைய இவரை. 'முகில்வண்ணன்' என்ன அமைந்திருக்க முழுதும் நீரான முகிலெ ன்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம். (தூம்) இத்யாதி. (அன்னலுந் துன்னலும்) என்றது - கண்டதுங் கடியதுமான தூமாதிகள். கூடினவளை அறியாதிருக்க 'முகில்வண்ணன், என்னக்கூடுமோ வென்ன, (கடலைப் பருகிற்று) இத்யாதி. 'கண்ணன்' என்றபதத்துக்கு ப்ரஸ்ந ப்ரதிவசந ரூபண பாவம் - (இவ்வழிவழகை) இத்யாதி 'முகில்வண்ணன்' என்றதுக்கும், 'கண்ணன்' என்றதுக்கும், விண்ணாட்டவர், தொழுநீ ரிணையடி' என்றதுக்கும் தாத்பர்யங்களை அருளிச்செய்கிறார் (ஒரவயவம்) இத்யாதி. நாயகி அடியைப்பற்றலாமோ என்ன, (குணஜி தர்) இத்யாதி. விவரணம் - (கண்டாரை) இத்யாதி.

தா.—ஸர்வேஸ்வரனுடைய நித்யவிபூதி வைபவத்தை யநுஸந்தித்து ஆழ்வார் அப்பொழுதே அவ்விபூதியை யடைந்து அங்குள்ள ஸர்வேஸ்வரனை அனுபவிக்க விரும்பினார். அவ்விருப்பம் அப்பொழுதே தலைக்கட்டாமையாலே அத்யந்த மார்த்தராய்த் தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தைமறந்து தன்னைப்பிராட்டி யாகப் பாவித்துக் கொண்டிருக்கையில், அங்குள்ளபாகவதர்கள் இவரைச்சி லபாசரங்களாலே ஆஸ்வஸிப்பித்தார்கள், அப்போதந்தபாகவதர்களை, பிரா ட்டியவஸத்தை யை அடைந்த தமக்குத் தோழி மாராகவும், அவர்கள் சொல்

லும் பாசுரத்தை, நாயகனோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தப்பிரிந்து விரஹவேதனையறுப
விக்கிறதனக்கு ஆஸ்வாஸ்கரமாகத் தோழிமார்சொல்லும் 'பாசுரமாகவும் அது
ஸந்தித் தருளிச்செய்கிறார்.

நீர்கொண்டமேகம்போல் அதிஸுந்தரமான ஸர்வேஸ்வரனுடைய வம்
வழகை ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நித்யஸூரிகளெல்லாருமாய்ந்து அனுபவிக்கி
றாற்போல், இவள்தானும் அனுபவிக்க ஆசைப்பட்டு அது கடைக்கப்பெற்ற
லளாய் வ்யஸநமுற்று தன்னுடைய மத்ஸ்யம்போன்ற கண்களில் நின்றும்
கண்ணீரை தாரைதாரையாக பெருக்கிக்கொண்டு தன்னுடைய நாயகன் எந்
ததிக்கில் நின்றும் வருவனோவென்று நாலுபக்கங்களிலும் கண்களைச்சுழற்றி
விழித்துப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள்; பூர்ணதடாகத்தில் தள்ளுகிற இரண்
மெத்ஸ்யம் பேன்ற இவள்கண்ணழகையறுபவிக்க இப்போது இவள் கணவ
னுக்குப் பாப்பதியில்லையே! இனிசீகரத்தில் நாயகனுடன் சேர்ந்து இவள் இவ்வ
வஸ்தையைத்தவிர்த்து ஸுகிக்கக்கூடவாள்.

உ.

குழற்கோவலர் மடப்பாவையு மண்மகளும், திருவு [ழா

நிழற்போல்வனர்கண்டுநிற்குங் கொல்மீளுங்கொல், தண்ணந்து

யழற்போலடுஞ்சக்கரத்தண்ணல் விண்ணோர்தொழக்கடவுள்

தழற்போல்சினத்த, அப்புள்ளின்பின்போனதனிநெஞ்சமே.

அர்.—தண்-குளிர்ந்தும், அம்-அழகியதுமான, துழாய்-திருத்தழாயினு
டைய, அழல்போல் - உஷ்ணம்போலே, அடும்-பீடிக்கிற, சக்கரம், ஸுதர்ச
நத்தையுடைய, அண்ணல்-ஸ்வாமிபானஸர்வேஸ்வரனாலே, விண்ணோர்-நித்ய
ஸூரிகள், தொழ - ஆஸ்ரயிக்கும்படி, கடவும் - நடத்தப்படுமவனாய், தழல்
போல் - நெருப்புப்போன்ற, சினத்த - கோபத்தையுடையவனான, அப்புள்
ளின் - அந்த கருத்மானுடைய, பின் - பின்னே, போன - தொடர்ந்த, தனி-
ஸஹாயமில்லாத, நெஞ்சம் - மனஸ்ஸு, குழல் - மயிர்முடியையுடையளாய்,
கோவலர் - இடைக்குலத்திலவதரித்தவளாய், மடம்-பவ்யையுமான, பாவை
யும் - நப்பின்னைப்பிராட்டியும், மண்மகளும் - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும், திருவும்-
பெரிப்பிராட்டியும் (ஆகிய), நிழல்போல்வனர் - (ஆஸ்ரிதர்க்கு) நிழல்போலே
(ஸ்ரமஹரமாய்) இருக்கிற, இவர்களை, கண்டு-ஸேவித்து, நிற்குங்கொல்-அங்
கேறின்றுவிடுமோ? மீளுங்கொள் - திரும்பிவருமோ?

ந.

[அப்பிள்ளை உரை.]

அ.—மூன்றும்பாட்டு. —தோழி இக்கலவியை அறிவிக்க, அவளைக்குறி
த்த, 'அவன் பக்கற்போன நெஞ்சு, மீண்டுவருமோ? அங்கே நிற்குமோ?'
என்கிறாள்.

உரை.—(குழற்கோவலர் மடப்பாவையும்) குழலையுடையளாய், கோ
வலனுடைய மடப்பத்தையுடைய பெண்பிள்ளையாய், எம்பெருமானுக்கு அகி

ஸ்லாகையையான நப்பின்னைப்பிராட்டியும்; குழலாதங் கோவல ரென்றமாம். (மண்மகளும்) ஸைமாதத்வமான ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியும். (திருவும்-) எம்பெருமானுக்கு ஸம்பத்தான பெரியபிராட்டியாரும். (நிழற்போல் வணர், கண்டு) அவனுக்கு நிழல்போலே யிருக்குமவர்களைக்கண்டு; அவனுக்கும் ஒதுங்குகைக்கு ச்சாயைபோலே யிருக்குமவர்களை யென்றுமாம்; ஒருவருக்கொருவர் நிழல்போல்வனரென்றமாம். (நிற்குங்கொல்) அவ்விடத்தைவிடாதே நிற்குமோ? (மீளுங்கொல்) மீண்டுவருமோ? (தண் அந் துழாய் அழற்போல் அடுஞ்சக்கரத்து அண்ணல்) திருத்துழாய் லுஷ்ணம்போலே நல்கிற திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். (விண்ணோர் தொழக் கடவும்.) கையையுந் திருவாழியையுந் கண்டு * அயர்வறு மமரர்கள் தொழ நடத்துகிற. (தழற்போல்கினத்த அப்புள்ளின் பின் போன தனி நெஞ்சம்) நெருப்புப்போலே யிருக்கிற சினத்தையுடையனாய் அவனை இங்கு நின்றுங் கொண்டுபோன பரிவையுடைய திருவடியின் மெய்ப்பரிவைக்கண்டு போன ஸ்வதந்த்ரமான நெஞ்சு.

ஸ்வா.—‘எம்பெருமானுடைய ஐஸ்வர்யத்தை சரித்து நின்று அநுபவிக்க வல்லோமோ, மாட்டோமோ’ என்கிறார்; ‘பாஹ்ய ஸம்ஸுலேஷங் கிடைக்குமோ, கிடையாதோ’ என்கிற ராகவுமாம்.)

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்,]

அவ.—மூன்றும்பாட்டு.—கீழிற்பாட்டிற் பிரிவினுடைய ப்ரதமாகி யாகையாலே தன்னுடைய தஸையை ஸ்த்ரீத்வத்தாலே ஒளித்தாள்; அங்ஙனன்றிக்கே, தோழிக்குச் சொல்லி தரிக்கவேண்டும்படிக்கீடான தஸாவிபாகத்தாலே, ‘அவன் பின்னே போன நெஞ்சானது, வருமோ? அங்ஙனேபோமோ’ என்று தோழியைக்கேட்கிறாள்.

வ்யா.—(குழற் கோவலர் மடப் பாவை) குழலையுடைய கோவல ரென்றபடி; ப்ராஹ்மணர்க்கு ஸந்த்யாவந்தந்திகள்போலே இவர்களுக்கும் இது ஜாதிப்ரயுக்தம்; அன்றிக்கே, குழலையுடையவளுமாய் அவர்களுக்கு பவையுமா யிருந்துள்ள நப்பின்னைப்பிராட்டி. (மண்மகள்) ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி. (திரு) பெரியபிராட்டியார். ஆஸ்ரிதர்

அரு||மூன்றும்பாட்டு.—‘ப்ரதமாவதியாகையாலே ப்ரதமதஸையிலே என்றபடி. (தன்னுடைய தஸையை ஸ்த்ரீத்வத்தாலே ஒளித்தாள்) ! என்றது-லஜ்ஜையாலே தன்னுடைய அவஸ்தையைத் தான் சொல்லாதே மறைத்து அறிந்ததோழி சொல்லும்படியாயிருந்தாளென்றபடி. ‘குழல்’-கோவலர்க்கு விசேஷணமானபோது ‘மூங்கிற்குழலைச் சொல்லுகிறது; பிராட்டிக்கு விசேஷணமானபோது, மயிலார்ச்சொல்லுகிறது. பிராட்டியாரோட்டை ஸம்பந்தம் நீர்மைக்கும்பரத்வத்துக்கு முடலாகையாலே, முந்துற நீர்மைக்கு உடலான ஆகாரத்தை அருளிச்செய்

வ்யா|| குற்றத்தைப் பொறுப்பிக்கும், பிராட்டி; 'குற்றங் காண்பா
 னென்? பொறுப்பானென்' என்றிருக்கும், ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி; நப்பின்
 னைப்பிராட்டி; க்ஷமைதான் ஒருவழியாயிருக்கும். பெரியபிராட்டியார்,
 இவனுக்கு ஸம்பத்தா யிருக்கும்; அதுவீளையும் தரை; அதனை அநு
 பவிக்கும் போக்தாவாயிருக்கும், நப்பின்னை. (நிழற்போல்வனர்)
 இவர்கள் மூவரும் அவனுக்கு நிழற்போலே யிருப்பார்கள்; ஒருவர்க்
 கொருவர் நிழற்போலே யிருப்பார்களென்றுமாம்; ஆனாயித்தார்க்கு
 நிழலாயிருப்பார்கள். (கண்டு கிற்குங் கொல் மீளுங்கொல்) இப்ப
 டிகளைக் கண்டு இதுவே பற்றுசாக தரித்து கிற்குமோ! இம்மேன்
 மையைக் கண்டு கடலில் துரும்புபோலே எழவீசுமோ? (தண் அந்
 துழாய் அழற்போல் அடுஞ் சக்கரத்து அண்ணல்) குளிர்த்து பரிம
 ளத்தை யுடைத்தான திருத்துழாயழற்போலே முடியாகின்றனள்ள
 திருவாழியை யுடைய ஸர்வேஸ்வரன்; உபமானஞ் சொல்லும்போ
 தும் அவ்வருகிட்டுச் சொல்லும்படி பகவத்விஷயத்தை அவகாஷித்த
 படி; அதுகூல ப்ரதிகூல விபாகமில்லை, திருவாழிக்கு: அதுகூலர்ச்
 சேயாயிருக்கும், திருத்துழாய். (அண்ணல்) திருவாழி பீடிக
 போது பேராதபடி பிடிக்கும் இச்செயலாலே என்னை எழுதிக்கொண்
 டவன். (தழற்போல்சினத்த) அஸ்த்தானே பயஸங்கிதனாய்க்கொண்டு
 அரு||கிரார்; (ஆஸ்ரிதர் குற்றத்தைப் பொறுப்பிக்கும்) என்று. பரத்வத்துக்கு உட
 லான ஆகாரத்தை அருளிச்செய்கிரார்; பெரியபிராட்டியார் இவனுக்கு ஸம்பத்தா
 யிருக்கும்) என்று. திருத்துழாயினுடைய உஷ்ணம்போலே பாதி(ஊடி)யாநிற்கிற
 திருவாழியென்று ஸப்தார்த்தம். (அவ்வருகிட்டு) என்றது-பகவத்ஸம்பந்தமுள்ள
 தொன்றையிட்டு என்றபடி: விரஜத்தில் திருத்துழாய் பாதகமாகையாலே அத்
 தை தீருஷ்டாந்தமாக் அருளிச்செய்கிராரென்றபடி. அக்ரிபோலே பாதி யாநி
 த்கிற திருவாழியென்கிறதென்னென்ன, அருளிச்செய்கிரார்; (உபமானஞ் சொல்
 லும்போதும்) என்று: இத்தால், பகவத்விஷயமொழிய வேறொன்று அறியாரெ
 ன்றபடி. திருவாழி ஆயுதமுமாய், அழகுக்கு உடலாயிருக்கையாலே, அதுகூல ப்
 ரதிகூல விபாகமறபாதக(ஊடக)மாயிருக்கும்; திருத்துழாய் ஆயுதகோடியல்லா
 மையாலே அதுகூலர்க்கே பாதக(ஊடக)மாயிருக்குமென்றபடி. 'தண்ணந்துழா
 யழற்போ லடுஞ்சக்கரம்' என்றதுக்கு இரண்டு பொருள். — அதாவது-தண்ண
 ந்துழா யழற்போலே நம்மை அடுகிற சக்கர மென்னுதல்; ஆஸ்ரிதரையே முடி
 க்குமதானதண்ணந்துழாயழற்போலே ஆஸ்ரிதாநாஸ்ரிதவிபாகமற முடிக்குந்
 திருவாழியென்னுதல். இரண்டாம் அர்த்தம்- (அதுகூல) இத்யாதி; இரண்டா
 மர்த்த மென்கிறது, ஸ்வரஸம்: தண்ணந்துழாயழலை த்ருஷ்டாந்திகரிக்கை
 யாலே, பாதகத்வத்தில் உறைப்பைச் சொல்லுகிறதென்கையே ஸ்வரஸம்.

வ்யா||கதக.கவென்னுநிற்கும். (விண்ணோர் தொழக்கடவும்) நித்யஸ-ஞரி
கள் தொழும்படி பெரியதிருவடியை நடத்துகிற: அவர்கள், தொழுது
உளராவர்கள்; அவர்களைத் தொழுவீத்துக்கொண்டு உளனும் அவன்.
(அப் புள்ளின் பின்போன) தன்னிழவுபாராதே, அத்தலைக்குப் பரி
வாருண்டென்று கொண்டாடுகிறாள்; அவனிலும் அவனுக்குப் பரிந்த
புள்ளின் பின்னே தன்நெஞ்சு போனபடி. (க) [“கெண்டையொ
ண்கணும்” இத்யாதி-] உறங்காத கண்களும் உறங்கும்; என்நிறம்,
கலப்பதுக்கு முன்புத்தை நிறம்போலேயாம்: [“மிக்கசீர்” இத்
யாதி-] அநந்ய ப்ரயோஜநரிட்ட அழகிய திருத்துழாயின் பரிமள
த்தை வண்டு கொண்டுவந்து ஊதுமாகில்; அநந்யப்ரயோஜந ரென்
பானென் னென்னில்;—அத்தலைக்குப்பரிவாருண்டென்று தான் தே
றுகைக்காக; பரிமளத்தின்வாசி, அல்லாதா ரிடுமதிற்காட்டில் அறி
கையாலே (தனி நெஞ்சம்) ஸ்வதந்த்ரமான நெஞ்சு; ‘வேண்டா’
என்றால் மீளமாட்டாத நெஞ்சு.

ஸ்வா.—பிராட்டிமாரையும் நித்யஸ-ஞரிகளையுஞ் சொல்லுகை
யாலே, ஸர்வஸ்மா த்பரனாய் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனாயிருக்கிற இருப்பி
லே தமக்கு பாவபந்தம் பிறந்ததென்னுமிடஞ் சொல்லிற்று.

ஆதி ‘அறுக லர்க்கேயாயிருக்கும்,’ பாதகமாயிருக்கும். (விண்ணோர் தொழக்
கடவும்) என்றது-நித்யஸ-ஞரிகள் தொழும்படி நடத்தப்படுகிற. ‘தழல்போலே
சினத்த அப்புள்’ என்கையாலே, அவனுடைய மங்களாஸாஸநபரத்வந் தோற்
துகிறது. இந்த ஆழ்வார்கள் அத்தலைக்குப்பரிவாருண்டென்று உகப்பர்களோ
வென்னை, அருளிச்செய்கிறார் (கெண்டையொண்கணும்) இத்யாதி. இதுக்குத்
தாத்தபர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (உறங்காத கண்களும்) என்று, ‘மிக்கசீர்த்தொ
ண்டர்’ என்றபதம் இங்குத்தைக்கு வேண்டுவது. அநந்யப்ரயோஜநரிட்ட தறி
யும்படி யென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (பரிமளத்தின் வாசி) என்று.
சேர்த்திக்குத் தாத்தபர்யம்-(திருத்துழாய்) இத்யாதி என்னவுமாம். (ங)

[அப்பு அரும்பதம்.]

மூன்றும்பாட்டு.—‘ஒளித்தான்’-லஜ்ஜையாலே ஒளித்துத்தோழிசொல்லக்
கேட்டாளென்றபடி, ‘குழல்’-இடையர்க்காதல், நப்பின்னைக்கு விசேஷணமா
தல். பிராட்டிமாரோட்டைச்சேர்த்தி நீர்மைக்கும் மேன்மைக்கும் உடலாகை
யாலே, இவற்றை வாக்யத்வயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்; (ஆஸ்ரிதர் குற்றத்
தை) இத்யாதி. விரஹதஸையாகையாலே, திருத்துழாயை ‘அழல்’ என்கிறது. ‘அ
ழற்போல்’ என்னாமல், ‘தண்ணந்துழா யழற்போல்’, என்று விசேஷிப்பானென்
னென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (உபமானம்) இத்யாதி: திருத்துழாய்க்குகிற ப்ரகா
சமெனக்காகநியிலுக் கொடிதாகையாலே, இவ்வருளுள்ளவற்றைச் சொல்லு

பெரியதிருமோழி. கடுக-சு.

கையன்றிக்கே, 'அவ்வருகிட்டு' - அவன் ஸம்பந்தமுடைய திருத்துழாயையிட்டுச் சொல்லுகிற தென்றபடி. 'அவகாஹித்தபடி' - அவன் ஸம்பந்தமுள்ளதும், விஸ்வேஷதஸையிற் சுடும்படியாயிற்றென்றபடி. திருவாழியாழ்வான் சுடுவது ப்ரதிகூலர்க்கன்றோவென்ன; (அதுகூல) இத்யாதி: அதுகூலர்க்கு ஆபரணமாகத் தோற்றி, பாசக (பாசக) மாம்; திருத்துழாயும் அப்படியோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார்; (அதுகூலர்க்கு) இத்யாதி. கதகதவென்று அக்நிகப்பனாவு புள்ளை விண்ணோர் கிட்டித் தொழும்படி குளிரப்பண்ணி நடத்து மென்று தாத்தபர்யம். இப்படி நடத்தவேண்டிவானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (அவர்கள் தொழுது) இத்யாதி. புள்ளின்பின்னே போவா என்னென்ன' அருளிச்செய்கிறார்; (அவனிலும்) இத்யாதி. தன்னிழவுபாராதே பரிந்தபேருண்டோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (கெண்டையொண்கணும்) இத்யாதி. பிரித்திருக்கிறவனுக்கு அநந்யப்ரயோஜனரிட்டது தெரிகிறபடி எப்படியென்ன அருளிச்செய்கிறார்; (பரிமளத்தின்) இத்யாதி.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

மூன்றும்பாட்டு.—கீழ்ப்பாட்டிலே, தோழி அறியாதபடி தன்ப்ராவண்யத்தை அடக்கிக்கண்ணீர் விழவிட, அவ்வழியாலே அவள் அறிந்த "முழுநீர் முகில்வண்ணன்கண்ணன்" என்று அவனுடைய பரத்வஸௌலப்பயங்களுக்கு வாசகமானவற்றைச் சொல்லி மங்களாஸாஸனம்பண்ண, அத்தாலேப்ராவண்யம், விஞ்சி அவளோடே தான் நெஞ்சுபறியுண்டத்தைச் சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதியை அருளிச்செய்கிறார்; (கீழில்) இத்யாதி. கண்ணனுடைய திருக்குழலிலே தான் ஈடுபட்டிருக்கையாலே அது தோற்றக் கோவலரை விஸேஷித்தாளென்று, ஒருதாத்தபர்யம் அருளிச்செய்து, தன்னை "குழ்குழற்கே" என்னக்கேட்டவளாகையாலே தன்னைப்போலே யிருந்தவளென்று நப்பின்னைக்கு விஸேஷணமாக்கி அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார்; (அன்றிக்கே) இத்யாதி. ஸ்ரீபூமிநீளைகளென்கிற க்ரமத்தை விட்டு வ்யுத்தக்ரமமாகச் சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜனத்தையும், இவர்களைத் தான் இப்போது சொன்னதுக்கு 'நெஞ்சு நிற்குங்கொல் மீளுங்கொல்' என்கிற கோடித்வயத்துக்கு முடலாக, ஸர்வேஸ்வரனுடைய நீர்மைக்கும் மேன்மைக்கும் உறுப்பாகவேணுமென்னுமிடந் தோன்ற, பிராட்டிமார்ஸ்வபாவங்களை அருளிச்செய்கிறார்; (ஆஸ்ரிதர்) இத்யாதி வாக்யஷட்கத்தாலே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி, கூடிமைதான் ஒருவடிவாயிருக்கும்; நப்பின்னைப்பிராட்டி, 'குற்றங் காண்பானென்? பொறுப்பானென்? என்றிருக்குமென்று வாக்யத்தை அந்வயித்துக்கொள்வது. ஆக, போக(போக) படலங்களாலே மறைப்பிக்கு மவளென்றும், அதுபலிப்பிக்குமவளென்றும் உண்டான ஏற்றத்தாலே இப்படியும் ஒரு க்ரமத்தை அதுஸந்தித்தா ரென்றதாயிற்று. நெஞ்சு மீளுகைக்கு உடலான மேன்மைக்கு அதுகுணமான தாத்தபர்யம் அருளிச்செய்து, நீர்மைக்கு உறுப்பாக இரண்டு தாத்தபர்யம் அருளிச்செய்கிறார்; (ஒருவர்க்கு) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே, அவர்கள் ஸாபதர்யங் கொண்டாடாதே யிருக்க

கையைக் கண்டு, நமக்கும் இப்படி யிருக்கலாமென்று, நெஞ்சு நிற்குமென்று கருத்து. திருத்துழாயின் அழல் த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுவானென்னென்ன (உபமாநம்) இத்யாதி. விரஹதஸையில் தண்ணந்துழாய் சுடுமது கொடிதா கையாலே, இவ்வருகுள்ள லௌகிகாகர்யாதிகளை விட்டு, பகவத்விஷயத்தி லுள்ளதையிட்டுச் சொல்லும்படி, அதுபவம் நடக்கிறதென்று கருத்து. திரு த்துழாயை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லும்படி திருவாழியிலும் இதுக்கு ஏற்ற மென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (அநுகூல) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ஆயுத கோடியிலும் ஆபரணகோடியிலுமா யிருக்குமதுபோலன்றியே, கேவ லம் அழகுக்கே உடலாய் நெஞ்சைப்பறிப்பது இதுவே யாகையாலே, இது வேறாயிருக்குமென்று கருத்து. ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே கதகதவென்று அக்ரி போலே ஜ்வலித்துக்கொண்டுபோகிற புள்ளை மெள்ள நிறுத்தி விண்ணோர் கிட்டித்தொழும்படிக்கு அநுகுணமாக நடத்தப்படுகிற அப்புள் என்று விவக்ஷித்து, அருளிச்செய்கிறார்; (அஸ்த்தானே) இத்யாதி. 'நடத்துகிற' - நடத்தப் படுகிற. இப்படி மெள்ளநடத்துவா னென்னென்ன, (அவர்கள்) இத்யாதி. அப் புள்ளு, தழற்போற்சினத்த அப்புள் என்று மீளவுஞ் சொன்னதுக்கு பாவம்- (தன்னிழவு) இத்யாதி. இப்படி அத்தலைக்குப் பரிவாருண்டென்று தன்னிழவு ஷாராதே தேறினவ ருண்டோ வென்ன (கெண்டை) இத்யாதி.

[தண்ணந்துழாயையுடைய அழற்போலநெஞ்சக்கரத்தண்ணலுடைய தழற்போ ற்சினத்தாய் விண்ணோர்தொழக்கடவப்பட்டதான அப்புள்ளின்பின் போன தனிநெஞ்சமானது, குழல் இத்யாதி நிழற்போல்வனரென்று கண்டு நிற்குங் கொல்? மீளுங்கொல்? என்று அந்வயம்.]

தாற்பர்யம்.—இப்பாசுரத்தில் ஆழ்வார், தம்முடைய திருவுள்ளம் ஸர்வே ஸ்வரன் விஷயத்தில் ப்ரவணமாயிற்றென்னு மத்தை, நாயகனைப் பிரிந்த நாயகி தன்தோழியைப்பார்த்துத் தன்னுடைய நெஞ்சு அவன்பின் சென்றபடி யைச் சொல்லும் பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

ஓதோழீ! நாயகனைப்பிரிந்திருக்கிற இத்தசையில் அவன் சாத்தியருளின குளிர்த் திருத்துழாயும், அவன் திருக்கைக்கு நிறைந்த ஆபரணமாகிய திரு வாழியும் என்மேல் தீவீசி என்னை மிகவும் உபத்ரவியாநின்றன. இவ்வவஸ்த தையிலுங்கூட அந்தஸர்வேஸ்வரன் அந்தத்திருத்துழாய் மாலையோடும் திரு வாழியோடு மெழுந்தருளி எனக்கு ஸேவைஸாகியாமல், நித்யஸஞ்சிரிகளைத் தன்னை ஆஸ்ரயிப்பித்துக்கொண்டு அவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காகத் தன்னி டத்திற் பரிவால் இலையசைந்தாலும் விரோதிகளோவென்று சீறியருளும் திரு வடியை வாஹநமாகக்கொண்டு நடத்தியருளும்போது, என்னுடைய நெஞ்சு என்னையும் விட்டுவிட்டு அத்திருவடியின் பின்னே தனியாய்ப்போய்விட்டது. அங்குபோனபின், நிறைந்த மயிர்முடியையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டியும் ஸரீ பூமிப்பிராட்டியும் பெரியபிராட்டியாருமான இவர்கள் ஸர்வேஸ்வரனை

யதுவர்த்தித்து ஆர்ரிதர்குற்றங்களைப் பொறுப்பிக்க அப்போது ஸர்வேஸ்வர
இவ்ருத் தலையெடுத்திருக்கும் ஸௌஸ்யத்தைக்கண்டு என்நெஞ்ச அங்கே
நின்றுவிடுமோ? ஸ்ரீ பூ நீளாஸேவ்யனான அவன் மேன்மையைக்கண்டு அங்
கேதரித்து நிற்கமாட்டாமல் திரும்பிவருமோ? சொல். ர.

தனிநெஞ்சம்முன்னவர்புள்ளேகவர்ந்தது, தண்ணந்துழாய்க்
கினிநெஞ்சமிங்குக்கவர்வதியாமிலம், நீநடுவே
முனிவஞ்சப்பேய்ச்சிமுலைசுவைத்தான்முடிசூடுதுழாய்ப்
பனிநஞ்சமாருதமே, எம்மதாவிபனிப்பியல்வே. ச.

அர்த்தம் — தனி - விலக்ஷணமான, நெஞ்சம் - மனஸ்ஸை, முன் - முன்
னமே, அவர் - அந்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய, புள்ளே - (வாஹநமான) கருட
பகுவியே, கவர்ந்தது - அபஹரித்தது. இனி - இனிமேல், யாம் - நாம், இங்கு-
இவ்விடத்தில், தண் - சூளிர்ந்தும், அம் - அழகியதுமான, துழாய்க்கு - திருத்
துழாய்க்கு, கவர்வது - பறித்துக்கொள்வதற்காக, நெஞ்சம் - மனஸ்ஸை, இலம் -
உடையோமல்லோம், முனி - கோபத்தையுடையளாய், வஞ்சம் - கபடத்தை
யுடையளான, பேய்ச்சி - பிசாசமான பூதனையினுடைய, முலை - ஸ்தநத்தை,
சுவைத்தான் - பாரம்செய்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, முடி - திருவ்பிஷேகத்
தில், சூடும் - ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட, துழாய் - திருத்துழாயினுடைய, பனி -
சூளிர்ந்தியையுடையதாய், நஞ்சம் - விஷமாயிருக்கிற (பாதகமாயிருக்கிற),
மாருதமே - ஓகாற்றே! நீ - நீ, நடுவே - மத்தியில், எம்மது - எங்களுடைய,
ஆவி - ப்ராணனை, பனிப்பு - நடுக்குகை, இயல்வே - ஸ்வபாவமா? (தருந்ததோ)? ச

[அப்பிள்ளை உரை.]

உரை. — நாலாம்பாட்டு (தனிநெஞ்சம்) விலக்ஷணமான நெஞ்சை. (முன்
அவர்புள்ளே கவர்ந்தது) அவருடைய வாஹநமான பெரியதிருவடியே முன்பு
வேறுசிலர்க்கு ஸேஷியாதபடி பிரித்துக்கொண்டான். (தண் அந் துழாய்க்கு
இனிநெஞ்சம் இங்குக் கவர்வது யாம் இலம்) அவனோடு ஸ்பர்ஸமுண்டான
திருத்துழாய்க்குக் கவர்வதான நெஞ்ச நாம் இனி இங்கு உடையோமல்
லோம். (நீ நடுவே) பாத்யபாதக மின்றியே யிருக்கச்செய்தே. (முனி வஞ்சப்
பேய்ச்சி முலை சுவைத்தான் முடி சூடு துழாய்ப் பனி நஞ்சம் மாருதமே)
சீறி வஞ்சகையான பேய்ச்சியினுடைய முலையைச் சுவைத்து அவனை முடித்த
வனுடைய திருமுடியிலே சூட்டப்பட்ட திருத்துழாயினுடைய சூளிர்ந்தி
யையுடையதாய் பாதகமாகிறமாருதமே! (எம்மதுஆவி பனிப்பு இயல்வே)
பண்டே நோவுபட்டிருக்கிற எங்கள் ப்ராணனை நோவுபடுத்தாதே கொஞ்,
(இயல்வே) நோவுபடுத்துகை ஈடோவென்றுமாம். 'முனிவஞ்ச' என்ற விஸே
ஷணத்துக்குக் கருத்து - பூதனை முலையிலே நஞ்சைக் கலந்துகொடு வந்தாற்
போலே' காற்றுத் திருத்துழாயிற் பரிமளத்தைக் கொண்டுவந்து பாதகமா
கிறபடி.

ஸ்வா.—(க) “దుఃఖి తేమనసిసర్వమసహ్యమ్ - తుఃఖితేమనసిస్వమసహ్యమ్” என்னுமாபோலே, பகவத்வீஸ்வலேஷத்தாலே ஸர்வமும் அஸஹ்யமாயிருக்கிறபடி. (சு)

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—நாலாம்பாட்டு. “இமையோர்தலைவா” என்னும்படியே நித்யவிபூதியைக்காட்டிக்கொடுக்கையாலே, அங்குள்ள பதார்த்தங்கள் ஸ்மாரகமாய் நவிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா.—(தனி நெஞ்சம்) பாத்யத்தினளவன்றிக்கே பாதகமிருக்கிறபடி. (முன் அவர் புள்ளே கவர்ந்தது) திருவடிமேலே யிருக்கிற இருப்பிலே தோளின்மாலையோடே அணைக்கக் காணும், ஆசைப்படுகிறது; அவ்வளவுக் கிட்டுவதற்குமுன்னே ஒருதிருவடி வழிபறித்துக்கொண்டபடி. (அவர் புள்) அங்குத்தைக்கு அஸாதாரணமென்று தான் ஈடுபட்டபடி. (புள்ளே) ஸஜாதீயர்க்கும் வையாதொழிந்தபடி. (கவர்ந்தது) தனக்கும் அரவயிறுயிருந்தபடி. (முன்) திருத்துழாய்க்குமுன்னே திருவடி முற்பட்டபடி. (தன் அத்துழாய்க்கு) குளிர்த திருத்துழாய்க்கு. (இனி நெஞ்சம்) மரம்போலே திமிர்த திருந்தாலு மாவதுண்டோ? ஓரடி முற்படப்பெற்றதில்லை; ஒப்பூணாக உண்ணலாயிற்று; உங்களபேக்ஷிதமில்லை. (இங்கு) விளக்கேற்றிக் காட்டுகிறாள். (யாம் இலம்) திருவடிபாடே போமித்தனை; பாவியேன் பலநெஞ்சு படைக்கப்பெற்றிலேன்; தண்ணந்துழாய்க்குக் கவர்வதான நெஞ்சத்தை யாம் இனி இங்கு உடையோமல்லோம். (நீ நடுவே) திருத்துழாயாழ்வார் மாம்போலே திமிர்த திருந்தாரென்று பார்த்து அவ்வளவிலே கால்கடுகி வந்தது: ‘அஸாதாரணர் பட்டினிவிடாநிற்க, உனக்கென்’ என்கிறாள்; அங்கு ஸம்பந்தமுண்டாதல், இங்கு விஷயமுண்டாத லன்றியே, நடுவே. (முனி வஞ்சப் பேய்ச்சி) முனியையும் க்ருத்ரிமத்தையும் உடைய பூதனை. (முலை சுவைத்தான்) தன் நாவிற்பசைகொடுத்துச் சுவைத்தான்: (க) “பெற்ற தாய்போல் வந்த பேய்ச்சி பெருமுலை யூடுயிரை, வற்ற வாங்கி யுண்ட வாயான்.” (முடி ரூடு துழாய்-) அத்தலையிலுள்ளதைக் கொண்டுவந்து வாயுப்ரோ ரிக்கிறபடி, ஸஹ்யத்தில் கீரை ஆகாஸத்திலே முகந்து நின்று இறைக்குமாபோலே; திருத்துழாயை முடித்துவந்துபோலே காணும், பூத

(*) திருமொழி க-ந-க.

வ்யா|| னையை முடித்தது: திருவபிஷேகத்தில் திருத்துழாயென்று அறிந்தபடி என் தான்! (பனி நஞ்சம் மாருதமே) குளிர்ந்தகாற்று அகவாய் நஞ்சா யிருக்கிறபடி. (எம்மது ஆவி-) சென்றற்றிருக்கிறபடி; பாதக (பாடக) ங்களின் கையிலே அகப்பட்டு அவஸேஷித்த ப்ராணன். (பனிப்பு இயல்வே) நடுக்குகை ஸ்வபாவமே; விஸஜாதீயர் செய்யுமத்தை ஸஜாதீயமான நீ செய்யக்கடையையோ? (ச)

அரு|| நாலாம்பாட்டு. † 'பனி' என்று-குளிர்ந்தியாய், திருத்துழாய் கந்தத்தாலே குளிர்ந்து அகவாய் நஞ்சாயிருக்கிற காற்றென்று ஸப்தார்த்தம். பனி நஞ்சமாருதமாயிருக்கையாலே, திருவபிஷேகத்தில் திருத்துழாயென்று அறிந்தபடி. திருத்துழாயின் குளிர்ந்த மதுஜலத்தாலே நஞ்சுட்டினாற்போலே யிருக்கிற மாருதமென்று ஸப்தார்த்தம். விவரணம்-(பாதகங்கள்) இத்யாதி. 'பனிப்பு' என்று குளிர்ந்தியாய், 'இயல்வு' என்று - ஸ்வபாவமாய், நடுக்குகை ஸ்வபாவமென்றபடி: அதாவது - 'என்னுடைய ப்ராணனை நடுங்கப்பண்ணுகை ப்ராப்தமோ வென்றபடி. 'ஆவி' என்று - ப்ராணனாய், ப்ராணன் வாயுவாகையாலே விஸஜாதீயமான புள்ளு திருத்துழாய் செய்யுமத்தை ஸஜாதீயமான நீ செய்யக்கடையையோ வென்றபடி.

[அவர்புள்ளே முன்தனிநெஞ்சங் கவர்ந்தது; தண்ணந்துழாய்க்குக் கவர், வதாக நெஞ்சம் இங்கு இனி யாம் இலம்; முனி வஞ்சப்பேய்ச்சி முலைசுவைத்தான் முடிசூடுதுழாய்ப் பனிநஞ்சமாருதமே! நீ நடுவே எம்மதாவி பனிப்பு இயல்வே என்று அவ்வயம்.] (ச)

[அப்பு அரும்பதம்.]

நாலாம்பாட்டு. (அங்குள்ள பதார்த்தம்) என்றது-காற்று. 'தனிநெஞ்சம்' என்று-நெஞ்சஒன்றாகையாலும், அவர்கள் மூவராகையாலும், பாத்யம் அதிகமென்றபடி. 'முன்' என்றத்தைப்பற்ற, அருளிச்செய்கிறார் (திருவடிமேல்) இத்யாதி. திருத்துழாய் நித்யராகையாலே, (ஸஜாதீயர்) என்கிறது, 'கவருகை'-க்ரஸிக்கையாய், பஞ்சயத்தினுடைய அல்பத்வந் தோற்றுகிறது. (மரம்-) சாடு. (கால்-) சாடு. 'நீ' என்றத்தைப்பற்ற, அருளிச்செய்கிறார்; (அஸாதாரணர்) இத்யாதி. திருவடியுந் திருத்துழாயும் ஸதா ஸேவ்யராகையாலே, காற்றைப்பற்றவும் (அஸாதாரணர்) என்கிறது. 'நடுவே' என்றத்தைப்பற்ற, அருளிச்செய்கிறார்; (அங்கு) இத்யாதி. காற்றுக்கு அவர்களோ பாதி அவனோடு ஸம்பந்தமில்லை; வந்தேறி என்றபடி. சுக்குப்போலே ஸஞ்சகபதார்த்தங்களுக்குத் தன் நாவிலீரங்கொடுத்துப் பசையுண்டாக்கி புஜிக்கை, (அத்தலை-) சாடு. தான்காணதிருக்கச்செய்தே பரிமளத்தாலே திருவபிஷே.

† முதல் மூன்று அடிகளுக்கு இந்த அரும்பதங் கிடைக்கவில்லை.

(க) பெரியதிருமொழி - ஈ - க.

கத்திற் பரிபளமென்று அறியும்படி அவ காஹநாதியாய மிருத்தபடி என்
தான்! என்று ஈடுபாடு. ப்ராணனும் வாயு விஸேஷமாகையாலே, ஸஜா
தீயம்) என்கிறது. (ச)

[வேறொரு அரும்பதம்.]

நாலாம்பரட்டு. 'அங்குள்ள பதார்த்தங்கள்' - புள்ளும், திருத்துழாயும்,
அத்தோடுஸம்பந்தித்த மாருதமும். 'ஸ்மாரகமாய்'-நாயகனான ஸர்வேஸ்வரனு
க்கு ஜ்ஞாபகங்களாய், நெஞ்சுக்குத் தனிமை சொன்னதுக்கு பாவம் - (பாத்ய
த்தின்)இத்யாதி. 'முன்' என்றது - அந்நோக்குக்கு முன் என்றாய், (ஒருதிரு
வடி) இத்யாதி. 'புள்' என்ன அமைந்திருக்க, 'அவர்' என்றதுக்குத் தாத்பர்
யம்-(அங்குத்தைக்கு)இத்யாதி. அவதாரணர்த்தம்-(ஸஜாதீயர்க்கும்)இத்யாதி:
திருத்துழாயாழ்வார் நித்யஸஞ்சரியாகையாலே, புள்ளுக்கு ஸஜாதீய ரென்று
கருத்து. 'கவருகை-' க்ரஸிக்கையாய், பாவம் (ஓஃஸ்) (தனக்கும்) இத்யாதி.
'முன்' என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - (திருத்துழாய்க்கு) இத்யாதி. 'இனி'க்கு
அர்த்தம் - (மரம்போலே) இத்யாதி: போகோமென்று இருந்தாலும், இங்கு
ப்ரயோஜனமில்லையென்று கருத்து. 'யாம்' என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - (திரு
வடி) இத்யாதி. ஒரு நெஞ்சுடைய யாமென்று, தாத்பர்யாந்தரம் - (பல)
இத்யாதி. கீழோடே ஸங்கதி காட்டுகிறார்; (திருத்துழாய்) இத்யாதி. 'கா
ல்கடுகி-' வேகமாக நடந்து என்று, (ஹலா) சாதி. 'நீ' என்றதுக்கு (ஓஃஸ்)
பாவம் - (அஸாதாரணர்) இத்யாதி. 'நடுவே' என்றதுக்கு பாவம் - (ஓஃஸ்)
(அங்கு) இத்யாதி. வஞ்சப்பேய்முலை நஞ்சாயிருக்க, க்ரஸிக்க ரஸமுண்டோ
வென்ன; (தன்நாவில்) இத்யாதி. 'வஞ்சப்பேய்ச்சி' என்றதுக்கு ஸம்வாதம்-
(பெற்ற) இத்யாதி. 'அத்தலையில்-' அவன்திருமுடியில் என்று, ஹலா: சாதி.
'ப்ரேரிக்கிறபடி' - வீசுகிறபடி. பேய்ச்சியை முடிக்கும்போது, திருத்துழா
யுண்டோவென்ன; (திருத்துழாயை) இத்யாதி. ஈடுபாடு-(திருவபிஷேக) இத்
யாதி. விவரணம் - (பாதகங்களின்) இத்யாதி. 'நடுக்குகை-' நடுங்கப்பண்
ணுகை. ஸ்வபாவமென்றென்றதை விவரிக்கிறார்; (விஸஜாதீயர்) இத்யாதி.
ப்ராணன் வாயுவாகையாலே, (ஸஜாதீயம்) என்றது.

[முனிவஞ்ச இத்யாதி மாருதமே! தனிநெஞ்சத்தை முன் அவர் புள்
ளே கவர்ந்தது; தண்ணந்துழாய்க்குக் கவர்வதான நெஞ்சத்தை இனி இங்கு
யாம் இலம்; நீ நடுவே எம்மதாவி பணிப்பிக்கை இயல்வே என்று அந்வயம்.]

தாத்பர்யம்.—இப்பாசுரத்தில், ஸர்வேஸ்வரனை ஆழ்வார்முன்பு மாநஸ
மாக அனுபவிக்கையாலே அவனோடு ஸம்பந்தித்த பதார்த்தங்கள் இப்போது
ஆழ்வார்க்கு ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய், அலாபத்தினால் பாதகமானபடியை, நாயக
னைப்பிரிந்த நாயகி வாடைக்காற்றுகாதவளாய்ச் சொல்லும் பாசுரத்தாலே,
அருளிச்செய்கிறார்.

விஷதத்தைக்கொண்டு வீசுகிறாப்போல் எனக்கு அத்யந்தபாதகம்-ய் குளி
ர்த்து வீசுகிற ஓ! மாருதமே! ஸர்வேஸ்வரன் பெரியதிருவடியை நடத்திக்கொ

ண்டு எழுந்தருளும்போது அவனைவேசித்து எனக்கிருந்த ஒருமனஸ்ஸம் அத்திருவடியின்பின்னே போய்விட்டது. இனிமேற்பட, அவன் சாத்தியருளின திருத்துழாய்வந்தாலும் அதுகொண்டுபோகைக்கு என்னிடத்தில் வேறு மனஸ்ஸம் இடையாது. இப்படி மனஸ்ஸைப்பறிகொடுத்து அவஸ்தைபடுகிற ஸமயத்தில் நீயும்வந்து, தன்னைமுடிக்கரினைத்து சீறிக்கொண்டு கபடத்தினால் தாய்வேஷங் கொண்டுவந்த பூதனையின் முலையுண்டு நமக்கு விரோதியான அவனைமுடித்துவிட்ட உபகாரகனான அந்த ஸர்வேஸ்வரன் திருமுடியிற் சாத்திய திருத்துழாயுடன் ஸம்பந்தித்து அப்பரிமளங்களைக்கொண்டு என்மேல்வீசி என்னை இப்படி பாதிப்பது உனக்கு தர்மமன்றுகாண் ஆகையால் என்னை நீ பாதியாதொழியவேணும். ச.

பனிப்பியல்வாகவுடைய தண்வாடை, இக்காலமில்வூர்ப்
பனிப்பியல்வெல்லாந்தவீர்த்தெரிவீசும், அந்தண்ணந்துழாய்ப்
+ பனிப்புயல்சோருந் தடங்கண்ணி மாமைத்திறத்துக் கொலாம்
+ பனிப்புயல்வண்ணன், செங்கோலொருநான்றுதடாவியதே. ௫.

அர்த்தம்.—பனிப்பு - குளிரப்பண்ணுவதை, இயல்பாகவுடைய - ஸ்வபாவமாகவுடைத்தான, தண்-குளிர்ந்த, வாடை-வாடைக்காற்று, இக்காலம் - இந்தகாலத்தில், இவ்வூர்-இந்தஊரில், பனிப்பு-குளிரப்பண்ணுகிற, இயல்வெல்லாம் - ஸ்வபாவத்தையெல்லாம், தவிரந்து - விட்டு, எரிவீசும் - நெருப்பை வீசாநின்றது, அம் - அழகிய, தண்ணம் - குளிர்த்தியையுடைய, துழாய் - திருத்துழாய் நிமித்தமாக, பனி - குளிர்ந்த, பியல் - வர்ஷம்போன்ற கண்ணீரை, சோரும் - பெருக்குகிற, தடம் - விசாலமான, கண்ணி - கண்களையுடைய இப்பெண்ணிலுடைய, மாமைத்திறத்துக்கொலாம் - அழகுநிமித்தமாகவோ, பனி - குளிர்ந்த, புயல் - மேகம்போன்ற, வண்ணன் - வர்ணத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய, செங்கோல் - ஆஜ்ஞை, ஒருநான்று-ஒருநாள், தடாவியது - வளைந்தது (பக்ரமாய்விட்டது.) ௫.

[அப்பிள்ளை உரை.]

அ.—ஐந்தாம்பாட்டு. இப்படி வாகையாலே நலிவுபடுகிற பிராட்டியுடைய தஸையை அநுஸந்தித்த திருத்தாயார், 'காற்றுக்குக் குளிரக்கடவதாக ஸர்வான் நியமித்தவதுவும் அந்நதாவாகிறது, என் பெண்பிள்ளை நிமித்தமாக வன்றே' என்று இன்னதாகிறாள்; இது தோழிவார்த்தை யாகவுமாம்,

உரை.—(பனிப்பு இயல்வாகவுடைய தண்வாடை இக்காலம் இவ்வூர்ப் பனிப்பு இயல்வ எல்லாந் தவிரந்து எரிவீசும்) குளிர்த்தியை ஸ்வபாவமாகவுடைய மந்தமாருதம் இக்காலத்திலே இவ்வூரொன்றிலுங் குளிரும் ஸ்வபாவத்தைத் தவிரந்து நெருப்பை வீசாநின்றது. (அந் தண்ணந் துழாய்ப் பனிப்பு

+ பாடாந்தரம்-பனிப்பியல்.

இபல் சோருந் தடங் கண்ணி மாமைத் திறத்துக்கொலாம், பனிப்பியல் வண் ணன்செங்கோல் ஒரு நான்னு தடாவியது) அழகிய திருத்தழாயின் குளிர்த்தி யிலே தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தை இழப்பதுஞ்செய்து அழகியகண்களையுடைய என் பெண்பிள்ளை மாமையிடையிட்டத்துக்காகவன்றே, வர்ஷுகவலாஹ கம்போலே யிருக்கிற வடிவுடையவனுடைய செங்கோல் ஒருநாள் வளைந்தது பனிப்பியலிலே சோராரின்ற தடங்கண்ணி யென்னவுமாம்.

ஸ்வா.—ஸம்ஸாரத்தில் எல்லார்க்கும் பாஹ்யவிஷயங்களே அநுகூலமா ய்ச் செல்லாநிற்கத் தமக்கு எம்பெருமானுல்லலது செல்லாதே அவற்றோட் டை ஸஹவாஸம் (ஊடக) பாதகமாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. (இ)

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்]

அவ.—ஐந்தாம்பாட்டு.—விபூத்யாகாரத்தாலே, இங்குள்ளபதா ர்த்தங்கள்ஸ்மாரகமாய் நலிகிறபடி; ஜ்ஞாநஸங்கோசமற்று (க) “நச் ஷுருஷீ-நசபுநராவர்த்ததே” என்கிறதேஸுத்திலே போனால் ஸ்மா ரகமாமவை இங்கே ஸ்மாரகமாகிறபடி எங்குளையென்னில்,—ஸ்வயத் நஸாத்த்யமான ஜ்ஞாநமன்றிக்கே * மயர்வற மதிநல மருளப்பெறு கையாலே பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள் ஏகக்ஷணத்திலே இவர் க்கு உண்டாகையாலே இங்கே இருக்கச்செய்தே ஸ்மாரகமாய் நலி யும்படி, இவர்க்குப் பிறந்த ஜ்ஞாநவைஸுத்ய மிருந்தபடி.

வ்யா.—(பனிப்பு இயல்வாக உடைய தண் வாடை) குளிர்த்தி யை ஸ்வபாவமாகவுடைத்தான மந்தமாருதம். (இக்காலம் இவ்வூர் பனிப்பு இயல்வு எல்லாந் தவிர்ந்து எரி வீசும்) இக்காலத்திலே இத் தேஸுத்திலே இதுக்கு ஸ்வபாவபேதம் பண்ணுகின்றவ னாகையாலே அவனுக்காக நின்றபடி. பதார்த்தங்கள் ஸ்வபாவபேதமும் ஸ்வரூப பேதமும் பண்ணிக்கொண்டேயாகிலும் இவளை அழிக்க நீனைத்தபடி.

அரு||ஐந்தாம்பாட்டு—(விபூத்யாகாரத்தாலே)என்றது-ததீயத்வாகாரத்தாலே. இவ்வுள்ள பதார்த்தங்கள் ஸ்வரூபனுக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிகிறபடியைச் சொல் லுகிறது என்றபடி. (ஸ்மாரகமாமவை) என்றது-ததீயத்வாகாரேண ஸ்ம்ருதி விபூத்யமாய் இவர்க்கு உண்டாகையாலே உண்டானுற்போலே தோன்றுமவை என்றபடி. ‘ஸ்வபாவபேதமும் ஸ்வரூபபேதமும் பண்ணிக்கொண்டேயாகிலும்’ என்றமேலில்வாக்யத்துக்கு அனுகூலமாக, (ஸ்வபாவபேதம் பண்ணுகின்றவ னாகையாலே)என்றது-ஸ்வபாவபேதம் பிறப்பிக்கின்றவனாகையாலே யென்ன வேறுமென்று அருளிச்செய்வார். ‘தண்வாடை’-மந்தமாருதம். வேறோருரிலே வேறோருகாலத்திலே யன்றிக்கே இக்காலத்திலே இவ்வூரிலே தண்வாடை எரிவீசுகையாலே அவற்றுக்கு ஸஹகாரியாயிருந்து பாதிக்கிற தென்றபடி. குளிர்த்தியைத் தவிர்ந்தபோதே அக்ந்யவஸ்த்த மென்னவொண்ணாதே, குளிர்த்தியைத் தவிர்ந்தாலும் அதுஷ்ணஸீதமா யிருக்கலாமென்று சருத்து. தண்

(க) சாக்தோக்யம் அ-கரு-க.

வ்யா||அலன்தனக்கு ஸ்வரூபஸ்வபாவங்கள் வேறுபட்டால் அவனைப் பின்செல்லுகிறவற்றைச் சொல்லவேணுமோ? (அந் தண்ணந்துழாய் பனிப்புயல் சோருந் தடங் கண்ணி) ஸர்வேஸ்வரனுடைய குளிர்ந்து அழகிதான திருத்துழாயை ஆசைப்பட்டுக் கண்ணநீர் சோரா நின்றாள். இக்குற்றஞ்செய்தார்க்குப் படவேண்டுவது இவ்வளவே! இப்பரப்புமாற ஓரு ஏகார்ணவம் பெற்றாலும் போராது. (மாமைத் திறத்துக்கொலாம்) இந்நிறத்தை அழிக்கைக்குக் கிடர், இப்பாடு பட்டது. (பனிப்புயல் இத்யாதி) தாபத்ரயங்களும் போம்படி யிருந்தபடி. (பனிப்புயல் வண்ணன்) நிர்ஹேதுகஸ்வபாவன். (செங்கோல்) நாம் பட்டபடி படுகிறோம்; அத்தலையி லாஜைக்கு ஒருஹாநிவா

அரு||வாடையானது அக்நியாலே, ஸ்வரூபபேதம்; எரிவீசுகையாலே, ஸ்வபாவபேதம். அவனுக்கு ரக்ஷகத்வம் ஸ்வரூபமாய் க்ருபை ஸ்வபாவமாயிருக்கும்: அப்படியிருக்க, ரக்ஷகனாகைதவிர்ந்து பாதகனான; க்ருபைபோய், நிஷ்க்ருபனான; ஆகையாலே இவையும் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை மாறாடின வென்ற படி. 'பனிப்புயல் சோருந் தடங்கண்ணி' - 'பனி' என்று - குளிர்ந்தியாய், 'புயல்' என்று - மேகமாய், குளிர்ந்த மேகம்போலே வர்ஷிக்கிற கண்ணையுடையவென்றபடி. 'பனிப்புயல்சோருந் தடங்கண்ணி' - துளிக்கிற புயல் போலே நீர் சொரிகிற பெரிய கண்ணையுடையவென்றமாம். (இக்குற்றஞ் செய்தார்க்குப் படவேண்டுவது இவ்வளவே) என்றது-வ்யங்க்யோக்தியாய், ப்ராப்தசேஷிவிஷயமான திருத்துழாயை ஆசைப்பட்டவனுக்கு இம்மாத்ரம் துக்கம்போருமோ? இன்னம் அநேகம் வேணுமென்றபடி. தண்ணந்துழாய் நிமித்தமாக ஆசைப்பட்டுப் பனிப்புயல் சோருந் தடங்கண்ணி யென்றபடி. 'தட' என்ற ஸப்தத்துக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்; (இப்பரப்புமாற) என்று. (ஏகார்ணவம்) என்றது ஏகார்ணவஜாத்நையாய், அதவும்போராது இப்பரப்புக்கு என்றபடி. 'ஆம்' என்ற ஸப்தத்துக்கு அருளிச் செய்கிறார் (இந்நிறத்தை அழிக்கைக்குக் கிடர், இப்பாடுபட்டது) என்று. (இப்பாடுபட்டது) என்றது-'எரிவீசும்' என்றத்தைப் பற்ற. 'பனிப்புயல்வண்ணன்' என்றதுக்கு இரண்டுபொருள்:—'பனி' என்று-குளிர்ந்தியாய், 'புயல்' என்று-மேகமாய், 'வண்ணம்' என்று - வர்ணமாய், தாபத்ரயங்களும் போம்படிகுளிர்ந்த மேகம்போன்ற வர்ணத்தையுடையனாதல்; அன்றிக்கே, 'வண்ணம்' என்று - ஸ்வபாவமாய், க்ருபாஸ்வபாவத்தை யுடையனென்னுதல்: குளிர்ந்த வர்ஷாகவலாஹகம்மோலே யிருக்கிற வடிவை யுடையவன். 'செங்கோல்' -ஆஜை. 'தடாவியதே' என்கிற ஸ்வரத்தாலே, இப்படி அவனுடைய ஆஜைக்கு ஹாநிவருகையாலே, 'நாம் துக்கப்பட்டாலும் படுகிறோம்; அத்தலையிலாஜைக்கு ஒருஹாநி வாராதொழியவேணும்' என்று பலிதார்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார்; (நாம்பட்டது படுகிறோம்) என்று.

வ்யா|| ராதொழியவேணும். (ஒரு நான்கு) இன்று தொடங்கி. (தடா வியது)விலங்கிற்று. இது, திருத்தாயார்வார்த்தை.

(உ)“காமஞ்சாராவெறியதினிளமை, காட்சிமகிழ்தனலம்பாராட்டு.”

அரு||[பனிப்பியல்வாகவுடைய தண்வாடை இக்காலம் இவ்வூர்ப் பனிப்பியல் வெல்லாந்தவிர்ந்து எரிவீசுகிறது; அந்தண்ணந்துழாய் நிமித்தமாகப் பனிப் புயல்சோருந் தடங்கண்ணி மாமைத்திறத்துக்கொலம்; ஆகையாலே, பனிப் புயல்வண்ணன் செங்கோல் ஒருநான்று தடாவியதே என்று அந்வயம். அன்றிக்கே, அந்தண்ணந்துழாய்ப் பனிப்புயல்சோருந் தடங்கண்ணி மாமைத்திறத்துக்கொலம், பனிப்பியல்வாகவுடைய தண்வாடை என்றுதொடங்கி எரிவீசும்; ஆகையாலே, பனிப்புயல்வண்ணன் செங்கோல் ஒருநான்று தடாவியதே என்று அந்வயமாதல்.] (௫)

[அப்பு அரும்பதம்.]

ஐந்தாம்பாட்டு.—ஸேஷவஸ்துவாகையாலே, சேஷிக்கு ஸ்மாரகம். (க) “ஸேஷம்ஸேஷம்” என்று முக்திதசையில் ஜ்ஞாநஸங்கோசமற்று. தண்வாடை - மெத்தென்றவாடை. காற்றுக்கு ஸ்வபாவபேதம் பிறக்கவேண்டுமெனெனென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (இதற்கு)இத்யாதி. (இதற்கு)இந்தக்காற்றுக்கு; ஸ்வபாவபேதம் பண்ணுகிறவன் அவனாகையாலே, அவனுக்காக நின்றபடியென்கை. விவரணம்-(பதார்த்தங்கள்) இத்யாதி. ‘ஸ்வரூபஸ்வபாவம் பேதிகை’-வாயுவானது அக்நியாகையும், குளிர்த்தி அழலாகையும் அவன், ரக்ஷசஸ்வரூபமும் க்ருபாஸ்வபாவமும் மாறாடி பாதகனுமாய் நிர்க்ருணனுமானால், இவற்றுக்குச் சொல்லவேணுமோவென்றபடி. ‘பனிப்புயல்சோருந் தடங்கண்ணி’ என்று நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே சொரியாநிற்கிற கண்ணையுடையவ னென்கையாலே, இப்பரப்புமாற இவள் கண்ணில் ஜலஸம்ருத்தி வரும்போது ஏகார்ணவம் நிறைந்தாலும் அவ்வருகாய் அதுபோராடுதென்கிறது. ‘இப்பாடிபட்டது’-வாயு ஸ்வரூபஸ்வபாவம் மாறாடிற்றென்றபடி. ‘வண்ணம்’-நிறமாதல், ஸ்வபாவமாதல். ஆஜ்ஞை விலங்குகை - அவனாஜ்ஞையைப் பின் செல்லக்கடவ வாயுவானது ஸ்வபாவம் மாறாடுகை.

[தடங்கண்ணி மாமைத்திறத்துக்குப் பனிப்பியல்வெல்லாந் தவிர்ந்து எரிவீசும்; செங்கோல் தடாவியதே என்று அந்வயம்.]

‘காமஞ்சாரா’ என்றதுறை, மேலிற்பாட்டுக்கு.

(௫)

[வேறொரு அரும்பதம்.]

ஐந்தாம்பாட்டு.—இங்குள்ளபதார்த்தங்கள் அவனுக்குஸ்மாரகமாகைக்கு அவனதென்று அறுபவமில்லாமையாலே ஸ்மாரகத்வங்கூடுமோ வென்னும்ஸகையை அதுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார்; (ஜ்ஞாநஸங்கோசம்) இத்யாதி. ‘போலு’என்ற அநந்தரம், ‘ததீயத்வேந அறுபவம் நடந்தபின்பு’ என்று சேஷம், ‘தண்’ என்று-தணிக்கையாய், அர்த்தம்- (மந்தமாருதம்) என்று. வாடைக்கு

ப்பனிப்பியல்வு தவிர்வா னென்னென்ன, (இக்காலத்திலே)இத்யாதி. அவன் தான் ஸ்வபாவபேதம் பண்ணுவா னென்னென்ன, (பதார்த்தங்கள்)இத்யாதி. (ஸ்வபாவபேதம்) என்றது - குளிர்த்திபோய் ஒளவ்ண்யம்பிறத்தகை; (ஸ்வரூபபேதம்) என்றது-வாடை எரியாய்ப்போகை.(அவன் அழிக்கநினைத்தாலும் வஸ்து வஸ்த்வந்தரமாமோ வென்ன,(அவன்) இத்யாதி. (ஸ்வரூபம்) என்றது-ரக்ஷகத்வமென்றபடி. 'ஸ்வபாவம்-' க்ருபையாகிற குணமென்றபடி. (துழாய்) என்ற அநந்தரம், 'ஆசைப்பட்டி' என்று அத்யாஹரித்து, அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார்; (ஸ்ர்வேஸ்வரானுடைய) இத்யாதி. 'பனிப்பியல்' என்று ஈட்டிற் பாடம். 'புயல்' என்று ஸ்வாபதேசப்படிசளிற் பாடம். பியல், புயல், மழை என்று இத்யாதிகள் வர்ஷத்துக்குப் பேராகையாலே, குளிர்திருந்துள்ள வர்ஷம்போலே சோராரின்றுள்ள கண்ணீரையுடைய தடங்கண்ணி யென்று சப்தார்த்தம். விரஹதஸையிற் குளிர்த்தி சொல்லக்கூடாமையால், 'அத் தால் பஸித்தது கர்சநீயதை' என்று ஈட்டில் நிர்வாஹம் கண்டுகொள் வது. 'தலைமகள் திருத்துழாயை ஆசைப்பட்டிக் கண்ணுங்கண்ணீருமாயிருந்த படியைக் கண்டு திருத்தாயார் ஈடுபட்டபடி - (இக்குற்றம்) இத்யாதி. 'தட' என்றதுக்கு பாவம் - (இப்பரப்பு) இத்யாதி. ஏகார்ணவ ஜலமெல்லாங் கொண்டுவந்து கொட்டினாலும் கண்ணில் ஏகதேசத்துக்குப் போராடுவதென்று கருத்து. 'இப்பாடுபட்டது' - தன் ஸ்வபாவத்தை விட்டு அச்சியின் ஸ்வபா வத்தை பறித்தது. 'பனி' என்ற விசேஷணத்துக்குத் தாத்பர்யம் - (தாப) இத்யாதி. 'புயல்' என்ற பததாத்பர்யம் - (நிர்ஹேதுக) இத்யாதி. எம்பெரு மானார் கூரத்தாழ்வானைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாத க்லேசத்தைப் பொறுத்து அவன் ஸத்யஸங்கல்பதையைப் பேணிநிற்போலே, இத் திருத்தாயாரும் 'அவனுடைய ஸங்கல்பத்துக்கு ஹாநிவந்ததே, இவனைத்தொட்டு' என்று அத் தலைக்குப் பரியும்படியான தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்; (நாம்) இத்யாதி; இத்தால், வாய்வாதிகளுக்கு முன்பு சைத்யாதிகள் நித்ய ஸ்வபாவங்களாக ஸங்கல்பித்த ஸங்கல்பம் இப்போது இழந்துபோகிறதே யென்று அதுக்குக் கரைகிற ரென்றதாயிற்று.

[அந்தண்ணந்துழாய் இத்யாதி திறத்துக்கொல், பனிப்புயல் இத்யாதி எரிவீசுமாம் ; பனிப்புயல் 'இத்யாதி தடாவியதே என்று அவ்யம்.]

மேற்பாட்டுக்குக் கிளவித்துறையைக் காட்டுகிறார் ; "காமஞ்சாரா" இத்யாதி: அதாவது-ஸம்ஸ்லேஷமாகிற, காமமானது-இஷ்டமானது; சாரா-கிட்டாமையாலுண்டான வெறியெண்டு-பிச்சு ; அதினுடைய இளமையாவது; காட்சி-த்ருஷ்டிபந்தத்தைச் சொல்லுகையும் ; மகிழ்தல்-அநந்தரமுண்டான ஹர்ஷவசநமான மந்தஸ்மிதத்தை நினைக்கையும்; நலம்பாராட்டு-ஸௌந்தர் யாதிகளைக் கொண்டாடுகையுமான இவையென்று : தமிழர் கிளவித்துறை யென்பார்கள்.

தாத்தபர்யம்.—இப்பாசுரத்திலாழ்வார், இவ்விபூதியிலுள்ள மாருத முதலிய பதார்த்தங்கள் ஸர்வேஸ்வர ஸ்ருஷ்டங்களென்றும் அவனுக்கே சேஷ பூதங்களென்றும் அநுஸந்தித்தவளவில் அவ்வடியாக ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாக, அவனுடைய ப்ராப்தியில் த்வரையுடையவராய் அலாபத்தினாலே விஷண்ணராயிருக்க, அப்போது பக்கத்திலுள்ள பாகவதர் சொல்லும் பாசுரத்தை, ஒரு விரஹிணி மந்தமாருதத்தினால் பாதிக்கப்பட்டிக் கிடக்க அளவஸ்த்தையைக்கண்டு அவள் தோழியுரைக்கும் பாசுரத்தாலே யருளிச் செய்கிறார்.

இப்பெண், நாயகனான ஸர்வேஸ்வரன் சூழ்ந திருத்துழையை ஆசைப்பட்டு அதைப்பெற வேணுமென்று பெருமழை பொழிந்தாற்போல் தன்னுடைய விசாலமான நேத்ரங்களில் நின்றும் தாரைதாரையாக கண்ணீரைப் பெருக்கிக்கொண்டிருக்கையில், ரக்ஷகனான ஸர்வேஸ்வரனும் இவள் விஷயமாகத்தன் ஸ்வரூபத்தை மாறாடிக்கொண்டு கருணையற்றவனானான். இவனிப்படியாகவே இப்பெண்ணின் ஸௌந்தர்யத்தை யழிக்கக்கோவி இவனுக்கு நியாயமான சேதஸ்வபாவமான வாயுவும், தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை மாறாடிக்கொண்டு தன்சேதஸ்வபாவத்தை விட்டு உஷ்ணஸ்வபாவத்தையடைந்து நெருப்பாய் அவனுடைய அவலம்பத்தினால் இவ்வூரிலிப்போது இவள்மே லழல்வீசத்தொடங்கிற்று. வாயு அனுஷ்ண சேதமாகக்கடவ தென்றித ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஆஜ்ஞையுங்கூட இப்போதிவருக்காக பக்நமாய் விட்டது. (ரு)

தடாவியவம்பும் † முரிந்தசிலைகளும்போகவிட்டுக்,
‡ கடாயினகொண்டொல்கும்வல்லியிதேனும், அசுரர்மங்கக்
கடாவியவேகப்பறவையின்பாகன்மதனசெங்கோல்
நடாவியகூற்றங்கண்டிர், உயிர்காமின்கள்ஞாலத்துள்ளே. சு.

அர்த்தம்.—கடாயின - சகுதியாய், தடாவிய - விசாலமான, அம்பும் - பாணத்தையும் (பாணம்போன்ற கண்களையும்), முரிந்த - வளைந்த, சிலைகளும் - விற்களையும் (விற்போன்ற புருவங்களையும்), போகவிட்டுக் கொண்டு - (உள்ளே) அடக்கிக்கொண்டு, ஒல்கும் - ஒடுங்குகிற, வல்லியிதேனும் - கொடிபோன்றவளையாயினும், அசுரர் - அஸுரர்கள், மங்க - நசிக்கும்படி, கடாவிய-நடத்தப்பட்ட, வேகம் - வேகத்தையுடைய, பறவை, கருத்மானுக்கு, இன்-இனியனான, பாகன்-நிர்வாஹகனான, ஸர்வேஸ்வரனுடைய (பிள்ளையாகிய), மதனன் - மன்மதனுடைய, செங்கோல் - ஆஜ்ஞையை, நடாவிய-நடத்துகிற, கூற்றம்கண்டிர் - ம்ருத்யுகடிகோள். ஞாலத்துள் - பூலோகத்தில் (இருக்கநினைத்திகோளாகில்), உயிர் - ப்ராணனை, காமின்கள் - ரக்ஷித்துக் கொள்ளுங்கோள். (சு)

† முறிந்தஎன்றும், ‡ கடாயன என்றும்பாடம்.

[அப்பிள்ளை உரை.]

அவ.—ஆறும்பாட்டு.—தலைமகனைக்கண்டதலைமகள் வீரீளையாலே தன்னை நோக்காதிருக்க, வீரீளையோய்த் திண்ணிதாகி நோக்குகைக்கு அவளுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே ஈடுபடுகிற படியைப் பிறர்க்குச் சொல்லுகிறான்.

உரை.—(தடாவிய அம்பும் முரிந்த சிலைகளும் போகவிட்டுக் கடாயின கொண்டு ஒங்கும் வல்லி இதேனும்) வில்லோடே அடுத்துப்பிடித்த அம்பும் வளைந்த விற்களும் அவற்றுக்கு விஷயமில்லாமையாலே இட்டு வைத்து நிர்வஹிக்க வேண்டும் ஒடுங்குகிற வல்லியாகிலும் இது. (அசுரர் மங்கக் கடாவிய வேகப்பறவையின் பாகன் மதன செங்கோல் நடாவிய கூற்றங்கண்டிர்) ப்ரதிகூலர் மங்கும்படி யுத்தத்திலே நடத்துகிற திருவடிக்குப் பாகனானவனுக்கு சேஷபூதனான காம னாஜனானைய நடத்துகிற ம்ருத்யு கிழகோள். (உயிர் காமின்கள் ஞாலத்துள்ளே) ஸம்ஸாரத்திலுள்ளார் உங்களுடைய ப்ராணனை நோக்கிக்கொள்ளுங்கோ என்கிறான். திருவடியை இப்போது சொல்லிற்று - அஸுர நிரஸநத்தில் த்வரிக்குமாடேபோலே, காமனாஜ்ஞா பாலநத்திலே இவன் ஒருப்படுமென்று தோற்றுகைக்காக, 'பறவையின்பாகன் மதனன்' என்கிறது - ஸகலபதார்த்தங்களையும் பகவச் சேஷமென்றல்லது அது ஸந்திக்க அறியாமையாலே.

ஸ்வா.—பகவத்விரஹத்தாலே அவஸநரா யிருக்கிற ஆழ்வார்படியைக் கண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், "ஸம்ஸாரத்தில் 'அஹம்,' 'மம்' என்றிருப்பார்க்கு, இவருளாகத் தப்ப விரகில்லை" என்று சொல்லுகிறது. இவர்க்கு பகவதலாபத்தால் வந்த அவஸாதந் தீரும்படி கலந்து ஆஸ்வஸிப்பிக்கிறபடி. எம்பெருமானையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் இருவரையுந் தலைமகனாகச் சொல்லலாமோவென்னில்,—எம்பெருமான் பாட்டுடைத் தலைமகனாகவும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கிளவித் தலைமக்களாகவும் அப்படி சொல்லப்பெறலாம்.

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—ஆறும்பாட்டு.—நாயகியுடைய முழுநோக்கிலே அகப்பட்ட நாயகன், 'தந்தாம் ஸத்தை கொண்டு தரித்திருக்கவேண்டுவார், இஸ்ஸந்நிவேஸத்திலே செல்லாதேகிழகோள்' என்கிறான்.

வ்யா.—(தடாவிய அம்பும்) பரந்தவா யம்பும்: கரணக்கோலா

அரு|| ஆறும்பாட்டு.—நாயகியுடைய முழுநோக்கிலே அகப்பட்ட நாயகன், ஸம்ஸாரிகளைப்பார்த்து, 'தந்தாம் ஸத்தைகொண்டு தரித்திருக்கவேண்டுவார், இவன் ஸந்நிதியிலே செல்லாதேகிழகோள்' என்கிறான்: இங்கு நாயகராகச் சொல்லுகிறது-ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை; 'நாயகி' என்றது-ஆழ்வாரை. 'தடாவிய அம்பு' என்றதுக்கு இரண்டு பொருள்:—தடாவுதல் - பரம்புதலாய், பரந்தவாயையுடைய அம்பென்னுதல்; தடாவுதல் - வக்ரமாய், வக்ரமான அம்பென்னுதல்: முந்தின அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார், (பரந்தவாயம்பு) என்று

திருவிருத்தம் சு-பா, தடாவிவம்பும், ஸ்ரீலக்ஷ்மி 55

ய்யா|| யிருக்கை; வில்லோடேகூட அடுத்துப்பிடித்த அம்பு: புடை பெருத்திருக்கை; (தடாவி) வளைவாயம்பு: கோடிவருகிறது மர்மத் திலே படுகை; பிடித்த பிடியிலே பயங்கரமாயிருக்கை. (முரிந்த சிலைகளும்) அகர்மகமாய் அகர்த்ருகமாயிருக்கை. அம்புஞ்சிலைகளுமென்பா நென்னென்னில்;—‘அம்பு’ என்கிறது - ஜாதிப்பன்மையாலே; ‘சிலைகளும் என்கிறது’ - இரண்டாகையாலே. அம்புஞ் சிலைகளுமென்று உபமாநமாகச்சொல்லாதே, தானேயாகச்சொல்லுவா நென்னென்னில்;—ஸர்வதா ஸாத்ருஸ்ய முண்டாகையாலே. (போகவிட்டுக் கடாயின கொண்டு) ஆரெதிராக இவற்றை விடுவதென்று தன்பக்கவிலே இட்டுவைத்தது: தன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தோடே பா

அரு|| இரண்டாமர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், (காணுக்கோலாயிருக்கை) என்று: (காணுக்கோலாயிருக்கை) என்றது - வருகிறபோது தெரியாதே மேலே பட்டபோது தெரிகை; முந்தின அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார், (வில்லோடே கூட) என்று; இரண்டாமர்த்தத்தை விவரிக்கிறார், (தடாவி) என்று; தடாவுதல் - வளைவாய், அதாவது - வக்ரமாய், அம்புக்கு வக்ரமாவது - மர்மத்திலே படுகை. அருளிச்செய்கிறார், ‘தடாவி’ என்றதுக்கு மூன்று பொருள்: அதாவது - தடாவுதல் - வளைதலாய், வளைவாயம்பென்றபடியாய், அர்த்த சந்த்ராகாரமான பெருவாயம்பென்னுதல்; விலங்குகையாய், வக்ரமாயிருக்கிற அம்பென்னுதல்; தடாவுதல் - ஸ்பர்ஸிக்கையாய், வில்லோடேகூடப் பிடித்த அம்பென்னுதல்: இந்த மூன்றர்த்தத்தையும் அடைவே விவரிக்கிறார், பரந்தவாயம்பும்) இத்யாதி வாக்க்யத்யத்தாலே; முந்தின அர்த்தவிவரணம்-) (புடைபெருத்திருக்கை) இத்யாதி வாக்க்யத்யமும்; இரண்டாமர்த்த விவரணம் - (கோடிவருகிறது) இத்யாதி: கோடி-வக்ரமாய்; மூன்றாமர்த்த விவரணம் - (பிடித்தபிடியிலே) இத்யாதி. அருளிச்செய்கிறார், ‘தடாவி’ என்றதுக்கு நாலுபொருளாகவுமாம்: அதாவது - தடாவுதல் - பரப்பாய், பரந்தவாயையுடைய அம்பென்னுதல்; தடாவுதல்-தட்டுதலாய், ஸ்பர்ஸித்தபோது தெரியுமதாய்க் காணுக்கோ லென்னுதல்; வில்லோடே ஸ்பர்ஸித்த அம்பென்னுதல்; வக்ரமான அம்பென்னுதல். ‘முரிந்த’ என்றது - வளைந்த என்றபடி. ‘முரிக்கப்பட்ட’ என்னுதே ‘முரிந்த’ என்கையாலே, அகர்த்ருகமாய், விஷயம் பாற்றம் போராமையாலே, அகர்மகமாயிருக்கை. அம்புகளுஞ் சிலைகளுமென்னுதே, ‘அம்பு’ என்று ஏகவசநமாய், ‘சிலைகள்’ என்று பஹுவசநமாயிருப்பா நென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (அம்பென்கிறது - ஜாதிப்பன்மையாலே) என்று, ‘ஜாதிப்பன்மை-’ ஜாத்யேகவசநம், அம்பென்று கண்களையும், சிலைகளென்று ப்ப்ருக்களையுஞ் சொல்லுகிறது. (போகவிட்டு) என்றது - ப்ரத்யாஹரித்து என்றபடி. ‘தன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தோடே பாவம்’ என்ற வாக்க்யமும், ‘இவனைப் பிராட்டியாக வுடையவன்’ என்ற வாக்க்யமும் ஸந்திகத்தங்கள். (தன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தோடே பாவம்)

வ்யா||வம்; போகவிட்டுக்கடாயின தடாவிய அம்பையும் முரிந்த சிலை களையுந் தன்பக்கலிலே ப்ரத்யாஹரித்து. (ஒல்கும் வல்லி இதேனும்) ஒடுங்குகிற வல்லியேயாகிலும்; தனக்கென்ன ஒரு கொள் கொம்பைப் பற்றியல்லது நிற்கவொண்ணாதவளவிலுஞ் செயல்கள் இப்படியாயி ருக்கை. (அசுரர் மங்கக் கடாவிய வேகப்பறவையின் பாகன்) ப்ரதி பகஷம் முடியும்படிக்கீடான மிடுக்கையுடைய பெரியதிருவடியை நட த்துகிற நிர்வாஹகன்; ஸர்வேஸ்வரன், காணவந்த சோழரோபாதி எதிரிகளை முடிக்கைக்குத் தரனே. அமையும். 'பறவையின் பாகன்' என்றது-ஸர்வேஸ்வர த்வஸி. ஷகம். (மதனசெங்கோல் நடாவிய) இவ னைப்பிராட்டியாக வுடையவன், காமனுடைய ஆஜ்ஞையை நிர்வஹி க்கிற. (கூற்றம்) அவனைப்போலே பாணங்களாலே மோஹிக்கப்ப ண்ணுகையன்றிக்கே, தானே முடிக்கை யென்கிறது. (உயிர் காமின் கள் ஞாலத்துள்ளே) ஜீவிக்க நினைத்திருப்பார் தந்தரமை நோக்கிக் கொள்ளுகோள்.

ஸ்வா.—'ஸம்ஸாரத்திலே குடியுந் தடியுமாயிருக்க நினைத்தார், ஆழ்வார் திருப்புளிக்கீழே இருக்கும் இருப்புக்காணச் செல்லாதே கொள்ளுகோள்' என்கிறது.

அரு|| என்றது-தன்னுடைய ஸ்திரீத்வத்தை நோக்கவேணுமென்கிற அபிப்ராய த்தாலே கடாஷிபாதே தன்பக்கலிலே ப்ரத்யாஹரித்ததை ஆரோதிராகப் போகவிடுகிறோமென்று ப்ரத்யாஹரித்ததாக உத்ப்ரேக்ஷிக்கிற தென்றபடி யென்னவுமாம். 'கடாயின'-கடத்தின; நோக்கின என்றபடி. (போகவிட்டு) என்றது, (கடாயின) என்றது - த்விருக்திபோலே இருக்கையாலே, அந்வ யிக்கிரார்; (கடாயின) இத்யாதி- (செயல்கள்) என்றன - ம்ருத்யுவைப்போ லே பாதகமாயிருக்கை முதலானவை. அசுரர் மங்கும்படியான வேகத்தை யுடைய பெரியதிருவடியை நடத்துகிற பாகனென்று ஸப்தார்த்தம். பாக னுடைய மகனான காம னென்றபடி; ஸ்வர்பதேஸத்துக்கு, பெரிய திருவடி க்கு நிர்வாஹகனாகையாலே விலக்ஷணமான ஈஸ்வரன்விஷயத்திலே நிரந்தர காமுகதையை நிர்வஹிப்பதான கூற்ற மென்றபடி. (தானேமுடிக்கை) என் றது தன்னுடைய ஸந்நிலேஸமே முடிக்கை யென்றபடி.

[கடாயின தடாவிய அம்பும் முரிந்த சிலைகளும் போகவிட்டுக்கொண்டு ஒல்கும் வல்லி இதேனும் அசுரர்மங்கக்கடாவிய வேகப்பறவையின் பாகன் மதனசெங்கோல் நடாவிய கூற்றங் கண்டார்; ஞாலத்துள்ளே யிருக்கிறவா களே! உயிர்காமின்கள் என்று அந்வயம். (சு)]

[அப்பு அரும்பதம்.]

ஆரம்பாட்டு.—நீழ்ச்சொன்ன துறைக்கு அர்த்தம் - ஸம்ஸ்லேஷபரிசய மில்லாத புதுநாயகன் நாயகியினுடைய ஸௌந்தர்யாதிகுணங்களிலே அகப்பட்டு அதைக்கொண்டாடுகை; நாயகர்-பாகவதர்கள். 'அம்பு' என்று-கண்ணையும், 'வில்' என்று-புருவத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. தடாவுகை - பரம்புகையாய், பெருவாசம்பென்னுதல்; தடாவுகை-விலங்குகையாய், கோணிவருகிற அம்பென்னுதல்: இதை அருளிச்செய்கிறார், (காணுக்கோல்) இத்யாதி-வருகிறது தெரியாமற் படும்போது தெரிகை; முந்தினதை விவரிக்கிறார், (வில்லோடே) இத்யாதி; இரண்டாவதை விவரிக்கிறார், (தடாவிவ) இத்யாதி; திரியவும் விவரிக்கிறார், (கோடிவருகிறது) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. முரிகை-வளைகை: அகர்மகமாய்த் தனக்கு விஷயமு மின்றிக்கே, அகர்த்ருகமாய்த் தன்னை வளைக்கக் கர்த்தாவு மின்றிக்கே யிருக்கை; எப்போதும் வளைந்திருக்கு மென்றபடி. 'அம்பு' என்று-ஏகவசநமாய், 'சிலைகளும்' என்று-பஹுவசநமாகச்சொல்லுவா னென்னென்னில் என்று ஸங்காபிப்பராயம். கண்கள் இரண்டானாலுங்கடாவுகைகள் திரளாகையாலே, 'அம்பு' என்றது - ஜாதிபரமாய்த் திரளாக் காட்டுகிறது; ஏகவசநம்-ஜாதிபரம். 'ஸ்த்ரீத்வத்தோடேபாவம்' -ஸம்ப்ரதாய பில்லை; ஆளுந் தன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வமதிப்பாலே உத்தமநாயக னில்லாமையாலே கம்பீரையாய்ப் பாரேனென் றிருக்கிறாளென்று தோற்றுகிறது. 'தடாவிவ' - ஏழி நடத்தாநிற்கிற, கண்களை, 'ப்ரத்யாஹரித்த' - உள்ளே அடக்கி; விஷயமில்லாமையாலே பார்க்கிற கண்களைத் திருப்பினு ளென்றபடி. 'வல்லியிதேனும்' - நாயகஸம்ஸ்லேஷமொழியத் தரிபாதவளவிலும் மதிப்பாலே பார்க்கிறு ளென்றபடி. 'செயல்கள்' - வ்யாபாரங்கள். வேகம் - வேக(க்) மாய், அத்தால். மிடுக்கைச் சொல்லுகிறது. 'வேகப்பறவை' என்றதைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார்; (ஸர்வேஸ்வரன்) இத்யாதி. 'காணவந்த' - யுத்தம் பண்ண வருகையன்றிக்கே யுத்தம்பார்க்க வந்த, ராஜாக்க ளென்றபடி. அவனுடைய மம்மதாஜ்ஞையை நடத்துகையாலே, (இவனைப் பிராட்டி) என்கிறது; மம்மதாஜ்ஞை நடத்துமவள் நாயகி யென்றபடி. 'அவனைப்போலே' - மம்மதனைப்போலே. 'கூற்றம்' என்கையாலே, 'முடிக்கை' என்கிறது. இது, பா(வா)ணவ்யாவ்ருத்தி. பறவையின் பாகன் பரிகரமான காமனுடைய ஆஜ்ஞையை நடத்துகை-நாயகனைத் தன்வஸு மாக்குகை; அந்யாபதேஸம். பறவையின் பாகனுடைய காமத்தை-அவன் விஷயமான பக்தியை, நடத்துகிற என்று ஸ்வாபதேசம். 'குடியுந் தடியும்' - குடி - க்ருஹம்; தடி - க்ஷேத்ரம். ஆழ்வாரைஸேவிக்கவே ஸம்ஸாரம் அடியறு மென்றபடி.

[தடாவிவ தடாவிவ அம்பும் முரிந்த சிலைகளும் போகவிட்டுக்கொண்டு திரும்பும் வல்லி இதேனுங் கூற்றக்கண்டார்; ஞாலத்துள்ளே உயிர்காமின்கள் என்று அர்வயம்.]

(சு)

[வேறொரு அரும்பதம்.]

ஆறும்பாட்டு.—கீழ்ச்சொன்ன துறையிற் காட்சியை இப்பாட்டுச் சொல்லுமென்று அவதாரிகை-(நாயகி) இத்யாதி.கீழேதாய்பேச்சாலே தமக்குப்பிறந்த ஜ்ஞாநவைபவத்தைப்பேசின ஆழ்வார், நாயகன்வார்த்தையாலே தம்முடைய வைபவத்தைப் பேசுகிறாரென்று ஸங்கதி. இங்கு 'நாயகன்' என்றது-கடகரான ததீயரை; (க) "நாயகனாய்நின்ற நந்தகோபனுடைய கோயில்காப்பான்" என்றாற்போலே உபகாராதிசயத்தாலே நாயகனென்பது. (ஸத்தைகொண்டு) என்றது - உயிர்காமின்கள்' என்றத்தைப்பற்ற. தடாவுகை - பரம்புகையென்று அர்த்தம் அருளிச்செய்து, விலங்குகையாய், காணாமல்வருகையென்று அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார்; (காணு) இத்யாதி: கடைக்கண் பார்வையாகையாலே, வருகிறது தெரியாமற் பட்டபின் தெரிகை, முந்தின அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார்; (வில்லோடே) இத்யாதி: அதாவது - கண் அம்பும், புருவம் வில்லு மாகையாலே, புருவத்தோடேயொத்த கண் என்றதாய், விசாலநேத்தை யென்றபடி. இரண்டாம் அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார்; (தடாவிய) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே, 'கோடிவருகிறது' - கோணிவருகிறது என்றபடி. 'மூரிந்த' - வளைந்த என்றாய், அத்தாலே பலிதம்-(அகர்மக) இத்யாதி; தானே வளைந்திருக்கையாலே இன்னார்க்காக வளைந்ததென்றும், இன்னார் வளைத்தாரென்றுஞ் சொல்லவொண்ணாதே,வளைந்தே யிருக்குமென்கை: ஒருத்தரைக்குறித்து வளைத்தாலிறே, ஸகர்மகமாவது கார்முகம்; ஒருத்தர் வளைத்தாலன்றோ, ஸகர்த்ருகமாவது. (ஜாதிப்பன்மையாலே) என்றது - ஜாதியினுடைய பஹுவம்; அதாவது - பஹுவ்யக்தி நிஷ்ட்டமாயிறே ஜாதி இருப்பது. அதைப்பற்ற ஜாத்யபிப்ராயேண அம்பென்று ஏகவசநமாகச்சொன்ன தென்றபடி. பார்வைகள் பலவகை யாகையாலே, அவற்றையெல்லாஞ் சொல்லுமென்கிற தென்று கருத்து. 'போக' என்றும், 'இட்டு' என்றும் இரண்டுபதமாக்கி, 'இட்டு' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - (ஆரோதிர்) இத்யாதி; 'போக' என்றதுக்குபாவம், போக்க என்றாக்கிபாவம்-(தன்னுடைய) இத்யாதி. அந்வயங் காட்டாநின்று கொண்டு பலிதார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்; (கடாயின) இத்யாதி. 'கடாயின -' கடத்தத்தக்கவை யான; இத்தால், தம்முடைய அத்யந்த பாரதந்தர்யாநுஸந்தாநத்தால் 'இந்தலோகத்தி லாருண்டோ' என்று திருக்கண் திறவாம லிருந்த வைபவஞ் சொன்னபடி. யதவா, 'போகவிட்டு' என்றது - போகட்டு என்ற முழுச்சொல்லாய், அர்த்தம்-(ஆர்) இத்யாதி; விவரணம் - (தன்னுடைய) இத்யாதிவாக்யத்வயமென்றுமாம். தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்; (தனக்கு) இத்யாதி. 'செயல்கள்-' வ்யாபாரங்கள். (இப்படியாய்) என்றது - ஒருவரையும் பாராதே யென்றபடி. அசுரர் மங்கும்படி, கடாவிய-நடத்தப்பட்ட என்ற ஸப்தார்த்தமாய், நடக்கையே அஸுரர் மங்குகைக்கு ஹேதுவென்று விவகித்தி

(க) திருப்பாவை, கசு.

அருளிச்செய்கிறார்; (ப்ரதிபக்ஷம்) இத்யாதி. 'காணவந்த-' யுத்தம்பார்க்க வந்த. 'தானே-' திருவடிதானே. 'இவனை-' இந்த உல்லியான ஆழ்வாரை, 'பிராட்டியாகவுடையவன்' என்றத-பறவையின் பாகனுடைய மதனசெங்கோல் நடத்துகையாலே, ஸ்ரீருக்மிணிப்பிராட்டியைப்போலேயுடையவனென்றபடி. 'அம்பும் முரிந்த சிலைகளும் போகட்டுக் கொண்டொல்கும் வல்லி' என்றத் தைக் கடைசித்து, வ்யாவர்த்தய பூர்வகம் விவரிக்கிறார்; (அவனை) இத்யாதி. (குடி) என்றது-க்ருஹம்; (தடி) என்றது - க்ஷேத்ரம். (சு)

தாத்தபர்யம்.—இப்பாகுரத்திலாழ்வார், பகவத்ப்ராவண்யத்தாலே, நேத்ரங்களை மூடிக்கொண்டு ததேகத்யாநபரராயிக்க அப்போது தம்மைக்கண்ட பாகவதர் சொன்னபாகுரத்தை, நாயகியின் கடைசித்தில் மூழ்கின நாயகன் சொல்லும் வார்த்தையாலே யருளிச்செய்கிறார்.—

இந்தநாயகி, எப்போதும்வளைந்திருந்துள்ள தனுஸ்ஸுபோன்ற தன்னுடையவட்டமாகிய புருவங்களைநெறித்து, மேல்விழுந்து துளைக்கும் பாணம் போல அதிதீக்ஷணமாய் விலாசமானகண்களைத்திறந்து பார்க்கைக்குத்தகுந்த விஷயமொருவருமில்லையென்று அவற்றை வெளிவிடாமல் தன்னிடத்திலே யடக்கிக்கொண்டவளாய், கொடிபோல் அதிதூர்ப்லயாயிருக்கச் செய்தேயும், சத்ருவர்க்கம் மாளும்படியான அதிவேகத்தையுடைய பெரியதிருவடியை வாஹநமாக வுடைய ஸர்வேஸ்வரனுக்குப் புத்ராஞ்சிய மன்மதனுடைய ஆஜ்ஞையை அப்ரதிஹதமாய் நடத்தக்கடவதான ம்ருத்யுவாக வெண்ணுங்கோள். பூலாகத்தில் நீங்கள் சிலகாலம் பிழைத்திருக்கவேண்டுமாயில் உங்கள் ப்ராணை இவள் கையிலகப்படாதபடி ஜாக்ரதையாய் ரக்ஷித்துக்கொள்ளுங்கோள். (சு)

ஞாலம்பனிப்பச் † செறுத்துநன்னீரிட்டுக்கால்சிறைந்து
நீலவல்லேறுபொராரின்றவானமிது, திருமால்
கோலஞ்சுமந்து பிரிந்தார்கொடுமை குழறுதண்பூங்
காலங்கொலோவறியேன், வினையாட்டியேன்காண்கின்றவே. எ.

அர்த்தம்.—இது-இது, நீலம்-கறுத்தும், வல்-பலிஷ்டமுமான, ஏறு-வ்ருஷபங்கள், ஞாலம் - பூமி, பனிப்ப-நடுங்கும்படி, செறுத்து - கோபித்து, நல்நீர் - நல்லமதஜலத்தை, இட்டு - பெருக்கிக்கொண்டு, கால்சிறைந்து - கால்பிழுண்டிக்கொண்டு, பொராரின்ற - சண்டைபோடுகிற, வானம் - ஆகாசம்; (இல்லாவிட்டால்), வினையாட்டியேன் - பாபமுடையநான், காண்கின்ற - பார்க்கிற, இது-இது, திருமால் - ஸ்ரியஃபதியினுடைய, கோலம்-கேஷத்தை, சுமந்து - வஹித்து, பிரிந்தார் - விரஹிணிகளுடைய, கொடுமை-(துக்க)க்ரொளர்யத்தை, குழறும் (அநக்ஷரமாக) - சொல்லுகிற, தண் - குளிர்ந்த, பூ - அழகிய, காலங்கொலோ - (வர்ஷா) காலந்தானோ, அறியேன் - நிஸ்ஸுயிச்சமாட்டுகிறிலேன். (எ)

† (பா) செறித்து.

[அப்பிள்ளை உரை.]

அவ.—எழாம்பாட்டு.—‘வர்ஷஸமயத்திலே வருகிறேன்’ என்று பிரிந்த தலைமகன் வாராதே சொன்னான் வரவு தாழ்க்க, அந்தக் காலதர்ஸந்தாலே ரோஷபடுகிற தலைமகளைத் தோழியானவள் ‘சொன்னகால மன்று’ என்று காலத்தை மயக்குகிறாள்.

உரை.—(ஞாலம் பனிப்பச்செயுத்து நல் நீர் இட்டுக் கால்சிறைத்து நீல வல் ஏறு பொராநின்ற வானம் இது) பூமியடைய நடுங்கும்படி செறித்து நன்றான நீரை இட்டுக் கால்விழுத்து கறுத்த நிறத்தை யுடைத்தாய் வலிய வான ருஷபங்கள் பொராநின்ற ஆகாசமானது. (திருமால் கோலஞ் சுமந்து பிரிந்தார் கொடுமை குழறு தண் பூங்காலங்கொலோ-) ஸ்ரியபதியுடைய வடிவைத் தரித்து நம்மை விஸ்வேஷித்தவருடைய கொடுமையைச் சொல்லா தின்றிருந்துள்ள குளிர்ந்த அழகிய காலமோ? (அறியேன்) அறிகிறிலேன். திருமால்கோலஞ்சுமந்து நீலவல்லேறு பொராநின்ற வானமிது வென்று மாம். (வினையாட்டியேன் காண்கின்றவே) இவளை இப்படி காண்கைக்கீடா ன பாபத்தைப்பண்ணின நான் காண்கின்ற இவை.

ஸ்கா.—ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் பிரிந்தால், அவர்கள் வருமளவும் தரிக்க வொண்ணாத ஆழ்வார் தஸையைச் சொல்லுகிறது. (எ)

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—எழாம்பாட்டு.—துறை-காலமயக்கு: வர்ஷாவிலே வத கடவதாகக் காலங்குறித்துப் போன தலைமகன் வர்ஷாவாகச்செய்தே வாராதொழிய, இவ்வளவிலே தலைமகள் மோஹிக்கிறபடியைக் கண்ட தோழி, அவன் வருமளவும் இவள் ஸத்தையைத் தரிப்பிக்கைக்காக ‘வர்ஷாவந்ததன்று; கறுத்தன இரண்டு ருஷபம் அந்யோந்யம் விரோத த்தாலே பூமியில் இடம்போராமை ஆகாசத்திலே பிணங்குகிறது காண்’ என்று, ப்ரபஞ்சாபலாபம் பண்ணுவாரைப்போலே காலத்தைக் கேட்பிக் கிறாள். ப்ரபஞ்சாபலாபம் பண்ணி, ‘ஈஸ்வரனும் ஜகத்தும் இல்லை’ என் பார்கள்; இவள் ஜகத்தும் ஈஸ்வரனும் உண்டாகைக்காகச் செய்கிறாள். இப்படி காலகேஷபம் பண்ணுதொழியில், நாயகி ஆற்றாளாய் முடியும்;

அரு||எழாம்பாட்டு.—(காலமயக்கு) என்றது-வர்ஷாகாலம் வந்திருக்க அதை அந்யதாவாக்குகை. ‘பிணங்குகிறது-’ யுத்தம்பண்ணுகிறது. ‘கேட்பிக்கிறாள்’ - அந்யதாகரிக்கிறாள். ஆனால் பாஹ்யரைப்போலே அபலபிக்கலாமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார். (ப்ரபஞ்ச)இத்யாதி. இப்படி காலத்தை அந்யதாகரியாவி ட்டால் ஜகத்தும் ஈஸ்வரனும் இல்லாதே டோய்விடுமோ வென்ன, அருளிச் செய்கிறார்; (இப்படி காலகேஷபம்) என்று. ‘காலகேஷபம் பண்ணுதொழி யில்’ - காலத்தை அந்யதாகரியாவிடில் என்றபடி. ‘ஞாலம் பனிப்பச் செயு

வ்யா|| இவள் இல்லையாகவே, அவன் இல்லையாம்; பின்னை வீழ்தியாக இல்லையாம்.

வ்யா.—(ஞாலம் பனிப்பச் செறுத்து) 'லோகமடங்க இவ்வ திவ்ருஷ்டியாலே குளர்ந்து நடுங்குகிறபடி பாராய்' என்று நாயகி சொல்ல, 'அங்ஙனல்லகாண்; இவை அந்யோந்யம் பிணங்குகிறபடி யைக் கண்டு பி (நீ) தியாலே நடுங்குகிறபடி காண்.' (செறுத்து) அந் யோந்யஞ் சிற்ற மிருந்தபடி. (நல் நீர் இட்டு-) நெடும்போது வர்ஷத் தப்படியாலே தரையில் அழுக்குக் கழிந்து அள்ளிப் பருகலாம்படி பெருகுகிற நீரைக் கண்டு, 'இஃஃஃத்தமான ஜலஸம்ருத்திக்கு அடி என்' என்ன; 'விலக்ஷணமான ருஷபங்கள் சிற்றத்தாலே எப்போதும் நீரிடுகிறபடிகாண்.' (கால்சிறைத்து) வர்ஷத்தினுடைய பூர்வாவஸ்தையிலே 'கால்விழவு' என்று சொல்லுமளவு தவிர்ந்து, வர்ஷத்தினிடை மத்யமமாயிற்று; பூர்வாவஸ்தையிற் காற்றுத் தவிர்ந்து நிலைநின்ற வர்ஷமேயாயிற்று' என்று சொல்ல, 'அங்ஙனல்லகாண்; கோபத்தாலே கால்சிறைக்கொள்ளுகிறபடிகாண். (நீல வல் ஏறு பொரானின்ற வானம் இது) கறுத்து மிடுக்கையுடத்தான ருஷபங் கள் இடைவிடாதே பொருகிற ஆகாஸங்காண். (திருமால் கோலஞ்

அரு||த்து—பனிப்பாலே நடுங்குதலைச்சொல்லி, ஞாலமெல்லாம் நடுங்கும்படி, செறுத்து-கோபித்து.மேகமென்று நாயகி சொல்லுகிறபடிஷத்தில் 'கால்சிறை ந்து' என்றதுக்கு இரண்டு பொருள் அருளிச்செய்கிறார்: அதாவது - 'கால்' என்று - மழைக்காலாய், வர்ஷிக்க உத்யோகிக்கிற வளவிலே அங்ஙனுக்கங் கன் சிதறிப்போய்ப் பெய்யுமது; அதைக் கால்விழவென்று சொல்லக்கட வது; அது சிறைகையாவது-அப்படி சிதறிப் பெய்யுமது தவிர்ந்து நல்ல நடு மழையாயிற்று இது என்று ஒருபொருள்: 'கால்' என்று காற்றாய், 'சிறைத்து' என்றது - அந்தக் காற்றுப்போய் நிலைநின்ற வர்ஷமாயிற்று இது என்னுதல். இவ்விரண்டையும் அடைவே அருளிச்செய்கிறார்; (வர்ஷத்தினுடைய) இத் யாதி வாக்யத்வயத்தாலே, ருஷபங்களென்று சொல்லுகிற தோழிபடிஷத்தி லே 'கால்சிறைத்து' என்றது - ருஷபங்கள் கால்பிராண்டுகொள்ளுகிறது என்று அருளிச்செய்கிறார்; (அங்ஙனல்லகாண்) இத்யாதி. 'அங்ஙனல்லகாண்-' நிலைநின்ற வர்ஷாகாலமல்லகாண். (வர்ஷத்தினுடைய பூர்வாவஸ்தையிலே கால்விழவென்று சொல்லுமளவு தவிர்ந்து வர்ஷத்தினுடைய மத்யமமாயிற் று) என்றது - தாராவர்ஷந் தவிர்ந்து, வர்ஷதாரை முரிந்துவிழுகை. (இச் சொல்லாலே இவற்றைச் சொல்லுவா நென்னென்னில்) என்றது - பிராட்டி யும் ஈஸ்வரனுமான சேர்த்தியை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகிறது, மேகத் துக்காயிருக்க, ருஷபங்களுக்குச் சொல்லுகிற தென் நென்றபடி; பிராட்டி

வயா|| சுமந்து நீலவல்லேறு பொராநின்ற வானம் இது)இச்சொல்லா
லே இவற்றைச்சொல்லுவா னென்னென்னில்,—இவை விலக்ஷண
ஸப்தத்தாலே சொல்லக்கடவதுகாண். முடியப் பொய்சொல்லும தன்
றிக்கே, தன்னை விஸ்வஸிக்கைக்காகத் தானுங் காலத்தை ஸம்ஸயிக்கி
றாள். இத்தஸை வந்தால் நாயகன்வரவு ஸம்பவிக்குமென்னு மத்தாலே.
(திருமால் கோலஞ் சுமந்து பிரிந்தார் கொடுமை குழறு) அவனுக்
குப் போனியான வழுவோர்டேகூட நின்று 'நான் வந்தபின்பு அவன்
வந்திலன் கண்டாயே' என்று அவனுடைய குற்றத்தை இவளுக்கு
முன்னிகிறுற்போலே யிராநின்றது, குழறுகிறபடி, (தண் பூங்கால
ங்கொலோ அறியேன்) குளிர்ந்து அழகிதான காலமோ அறிகிறி
லேன்; ஸம்போகயோக்யமான காலந்தானோவென்றபடி. (வினையா
ட்டியேன் காண்கின்றவே) அவன் உகப்பாரைக் கைவிடு மவனாய்
ன்று; இவளுக்கு ஆஸை இல்லாமையன்று; வரவேண்டும் தஸை
இல்லாமையன்று; ப்ராப்தி இல்லாமையன்று; காண்கிற என் பாப
மித்தனையிறே: (க) "सुखं पश्येत्प्रियम् - மத்பாபமேவாத்ர நிமி
த்தம்."

ஸ்வா.—ஆழ்வாருடைய விஸ்வலேஷதஸையைக் கண்ட வைஷ்
ணவர்களுக்கு ப்ரபஞ்சாபலாபம் பண்ணியாகிலும் தரிப்பிக்கவேண்டி
யிருக்கிறபடி.

அரு||யும் ஈஸ்வரனுங் கூடினால் மின்னும் மேகமும்போலே யிருப்பர்க ளாகை
யாலே; திருமால் மேகத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லலாம். (முடியப்
பொய்சொல்லுமதன்றிக்கே, தன்னை விஸ்வஸிக்கைக்காகத்தானுங் காலத்தை
ஸம்ஸயிக்கிறாள்) என்றது-முடிய அஸத்யஞ்சொன்னால் இவள் விஸ்வஸியா
ளென்று பார்த்துத் தன்னை விஸ்வஸிக்கைக்காக வர்ஷாகாலந்தானோ வெ
ன்று ஸந்தேஹிக்கிறா ளென்றபடி. (இத்தஸைவந்தால்) என்றது-நாயகிக்கு
இந்த அவஸ்தை பிறந்தா லென்றபடி. 'திருமால் கோலஞ் சுமந்து' என்
றதை மேலேகூட்டுதல். குழறுகிறது, மேகம்; மேகம்-அத்த்யாஹார்யம். (விடு
மவனாயன்று) என்றது-'திருமால்' என்றத்தைப்பற்ற; ப்ராப்தியும் இதிலே
ஸித்தம்.

[ஞாலம்பனிப்பச் செறுத்து நன்னீரிட்டுக் கால்சிறைந்து திருமால் கோ
லஞ்சுமந்து நீலவல்லேறு பொராநின்ற வானம் இது; அன்றியே வினையாட்
டியேன் காண்கின்ற திருமால்கோலஞ்சுமந்து பிரிந்தார்கொடுமை குழறு
தண்பூங்காலங்கொலோ? அறியேன் என்ற ஆந்வயம்.] (எ)

[அப்புஅரும்பதம்.]

(ஏழாம்பாட்டு.—'காலமயக்கு'—'வர்ஷாகாலமன்று' என்று காலத்தை அந்ய
தாகரிக்கை. 'ப்ரபஞ்சாபலாபம்'—ப்ரத்யக்ஷமான ஜகத்தை இல்லையென்று அப

லாபம்பண்ணுகை, தள்ளுகையென்றபடி: இப்படி சொல்லுவார், பெளத்தர், 'காலக்ஷேபம்'-சாடு, நாயகிதரிக் கைக்காக மேகங்களை இரண்டெருதாக கிளப்பிக் கிறாள். நாயகிவார்த்தையான இடம் - அத்யாஹார்யம். பணிப்பு - குளிர்த்தியாய், அர்த்தாத் நடுக்கம். 'கால்'-மேகத்தினுடைய கால்விழுகையாதல், காற்றாதல். 'கால்சிறை' கால்சீக்கை, 'இச்சொல்லு-' எருதுகளைத் திருமாலுடைய கோலத்தைச் சுமந்து என்கிற இச்சொல்லாலே அந்யதா கரித்தபடியே யிராமற் காலத்தை ஸம்சயிக்கிறது - முடியப் பொய் சொல்ல வொண்ணாதெ ன்கைக்காக வாதல்; அவன் வந்தாலும் வருமென்னுமத்தாலே யாதல், 'இத்தகை' - வர்ஷாகாலம், குழறுகை - மேகம் கர்ஜிக்கை, வரவேண்டும் தலை - வர்ஷாகாலம்.

[காண்கின்ற இது வானத்திலே பொராநின்ற நிலவல்லேறு. அன்றியே காலங்கொலோ? அறியேன் என்று அந்வயம்.] (எ)

[வேறொரு அரும்பதம்.]

ஏழாம்பாட்டு.—கீழ்ப்பாட்டிலேகடகதயாப்ராப்யபூதரான பாகவதர்பாசு ரத்தாலே தம்முடைய ததேகத்தயாநத்தைக்கொண்டாடின ஆழ்வார், இஸ்ஸ ம்பந்தம் பெருதே த்வரை விஞ்சிப்படியை உசாத் துணையான பாகவதர்பேச் சாலே பேசுகிறாருன்று ஸங்கதி. அந்யாபதேஸத்திலே இப்பாட்டுக்குக் கிளவி த்துறையில் இன்னதென்கிறார்; (துறை) இத்யாதி. காலமயக்கு-வர்ஷாகாலத் தை அதன்றென்று மயங்கும்படி பண்ணுகை. இந்தத் துறைதன்னை விவரிக்கிறார்; (வர்ஷாவிலே) இத்யாதி. 'க்ஷேபிக்கிறார்-' தள்ளுகிறார். (ப்ரபஞ்சாப லாபம் பண்ணுவார்) என்றது ஆரையென்ன, பெளத்தரையென்னுமிடந்தோ ன்ற அருளிச்செய்கிறார்; (ப்ரபஞ்ச) இத்யாதி. இவள் இப்படி பொய்சொல்ல லாமோவென்னில், (இவள்) இத்யாதி. பணிப்பு-குளிர்த்தியாய், அத்தாலே நடு க்குகை அர்த்தஸித்தமாக்கி, நாயகிவார்த்தைக்கு உத்தரமாகத் தாத்பர்யம்- (லோகம்) இத்யாதி. 'நல்' என்று விஸேஷித்ததுக்கு பாவக தந முகேந (நாஸ்த் நயுஜீந) அருளிச்செய்கிறார்; (நெடும்போது) இத்யாதி, (கால்) என்றது-காற்றுகை அர்த்தாந்தரம்-(பூர்வாவஸ்த்தையில்) இத்யாதி, கால்சிறைக்கை-கால்சீக்கை; கா லாலே தரையைக்கீறுகை. (இச்சொல்) என்றது-ருஷபங்களைத் திருமால்தோ லஞ் சுமந்ததாகச் சொன்ன சொல் லென்கை. மேலே 'பூங்காலங்கொலோ' என்று ஸம்ஸயிக்கைக்கு இரண்டுவிதமாக்கி ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் (முடிய) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. 'இத்தலை'-வர்ஷாகாலம். 'திருமால் கோலஞ்சுமந்து' என்று மேலுங் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார்; (திருமால்) இத் த்யாதி. குழறுகிறபடி - கர்ஜிக்கிறபடி. 'திருமால்' என்றத்தைப்பற்ற அருளிச் செய்கிறார்; (அவன்) இத்யாதி. (எ)

தாத்பர்யம்.—இப்பாசுரத்தில், ஆழ்வார், தமக்கு பகவத்ப்ராவண்யம் மேலிட்ட அருபவ ப்ராப்தியுண்டாக வேண்டுமளவிலும் அதுண்டாகாமை

யாலே ஸங்கியிருக்க, அப்போதவரை ஆஸ்வஸிப்பித்த பாகவதர்பாசரத்தை, வர்ஷாகாலத்தில் வருவதாகச் சொல்லிப் போனநாயகன் வர்ஷாகாலத்தில் வாராமையால் தளர்ந்தநாயகியை ஆற்றினதோழியின் பாசரத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்.

ஓதோழி! நாயகன் வர்ஷாகாலத்தில் வருவதாகச் சொல்லிப் போனான்; வர்ஷாகாலம்வந்துவிட்டது; மேகங்கள் சுற்றிச்சூழ்ந்து நெருங்கி குளிரவர்ஷிக்கத் தொடங்கிற்று; ஆறுகளும் குளங்களும் பெருகத்தொடங்கிற்று; இப்போதும் நாயகன் வரவில்லையென்று நாயகிசொல்ல, அதற்குத் தோழி, இவருடைய வியஸநத்தை மாற்றக்கருதி இதுவர்ஷாகால மன்றுகாண் என்கிறாள். ஓஸகியே! இப்போது நீ ஆகாசத்திற்காண்கிறது மேகமன்று; இரண்டு கறுத்த வருஷங்கள் பூமியிலிடம்போராமல் ஆகாசத்திற்கினம்பி, ஒன்றுக்கொன்று தேறிக்கொண்டு பூமியெல்லாம் நடுங்கும்படி கால் பிறுண்டிக்கொண்டு சண்டையிடுகிறது; அதினுடைய மதஜுமே இப்படி துளிக்கிறது. என்று சொல்லி, இப்படி காண்கிற விக்காலத்தை அந்யதாகரித்தால் நம்பிடத்தில் அவிஸ்வாஸம் பிறக்குமென்று நினைத்துச்சொல்லுகிறாள்; ஓதோழியே! இது ஸ்ரியபதியினுடைய வேஷங்கொண்ட மேகமாயும் ஆகலாம்; இதுகாஜிப்பதைப்பார்த்தால் நான்வந்தகாலத்திலும், உன்னைவிட்டுப்பிரிந்த நாயகன் வரவில்லையே என்று உன்னுடைய துக்கத்தைக் கேட்கிறாப்போலிருக்கிறது. இந்த உன்னுடைய அவஸ்தையைக்காண்பது என்னுடைய பாபமென்றே நினைக்கிறேன்.

காண்கின்றன கருங்கேட்கின்றன கருங்காணில், இந்நாட்
பாண்குன்றநாடர்பயில்கின்றன, இதெல்லாமறிந்தோ
மாண்குன்றமேந்திதண்மாமலேவேங்கடத்தும்பர்நம்புஞ்
சேண்குன்றஞ்சென்று, பொருள்படைப்பான் கற்றதிண்ணனவே.

அர்த்தம்.—இந்நான் - இப்போது, காண்கின்றனகளும் - காணப்படுகிற (உம்முடைய) வ்யாபாரங்களும், கேட்கின்றனகளும் - கேட்கப்படுகிற (உம்முடைய) உத்திரனையும், காணில் - நிரூபித்துப்பார்க்கில், பாண் - (வண்டிகளின்) பாட்டையுடைய, குன்றம் - திருவேங்கடமலையை, நாடர் - நாடாக உடையநீர், பயில்கின்றன - அடுத்தடுத்துச் செய்கிற, இதெல்லாம் - இவைகளெல்லாம், மாண் - அழகிய, குன்றம் - கோவர்த்தநபர்வதத்தை, ஏந்தி - தரித்து, தண் - குளிர்ந்தும், மாமலை - பெரியமலையுமான, வேங்கடத்து - திருவேங்கடத்தினுடையதாய், உம்பர் - நித்யஸஞ்சிகள், நம்பும் - விரும்பத்தகுந்ததாய், குன்றம் - சிகரத்தை, சென்று - கிட்டி, பொருள் - தநமாகிய திருவேங்கடமுடையானை, படைப்பான் - பெறுகைக்காக, கற்ற - அப்யஸித்த, திண்ணனவு - தார்ட்யம் (வஞ்சனைகள்) (என்று), அறிந்தோம் - தெரிந்து கொண்டோம் -

[அப்பிள்ளை உரை.]

அவ.—எட்டாம்பாட்டு—தன்னோடு சலந்த தலையில் தன்பக்கல் வ்யா
மோஹாதிசயத்தாலே நீகமாகப் பண்ணுகிற உக்திசேஷ்டிதங்களைக்கண்டு, பிரி
பக்கருதி அத்தாலேபிறக்கிறதாக நினைத்த தலைமகள் தான் அறிந்தபடியைச்
சொல்லுகிறாள்.

உரை.—(காண்கின்றன களுங்கேட்கின்றனகளுங் காணில் இந்நாள்பாண்
குன்றநாடர் பயில்கின்றன இது எல்லாம் அறிந்தோம்) செயல்களுஞ் சொல
வுகளும் அதுஸந்திக்கில் இந்நாள் வண்டுகளின் மீடற்றோசையையுடைய குறி
ஞ்சினிலத்தில் தலைமகனான உன்னுடைய மிக்க ப்ரவ்ருத்திகளான இவையெல்
லாம் அறிந்தோம்; பாண்-பாண்மை, (மாண் குன்றம் ஏந்தி தண் மாமலை வேங்
கடத்து உம்பர் நம்புஞ் சேண் குன்றஞ் சென்று பொருள் படைப்பான் கற்ற
திண்ணைவு.) மனோஹரமாய் கோவர்த்தநோத்தாரணம் பண்ணினவனுடைய
ஸ்ரமஹரமாய் ஸ்ரலர்க்கயமான திருவேங்கடத்து *அயர்வறுமமரர்கள் விரும்பு
வதுஞ்செய்து உயர்ந்த சிகரத்திலே சென்று பொருள் ஸம்பாதிக்கைக்காகக்
கற்ற திண்ணைவு.

ஸ்வா.—வைஷ்ணவர்களோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்திலும் பிரிவை சங்கி
க்கும்படியாக அபிநிவேஸம் மிக்கபடியைச் சொல்லிற்று. இப்பாட்டிலும்
மேலிற்பாட்டிலுஞ் சொல்லிற்றாயிற்று, பாகவதஸஹவாஸத்தில் அவ்விருப்
பொழிய வேறு எம்பெருமானுகந்தருளின தேசத்துக்குப்போகநினைக்கை தப்
பாய் நினையாமையைப் பெறவேண்டும்படியான பாகவத ஸஹவாஸஸ்லாக்க
யதை.

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—எட்டாம்பாட்டு.—இப்படி தோழி இவளைத் தரிப்பித்த
வளவிலே நாயகன் வந்து இவளோடே அதிமாத்ரமாக ஸம்ஸ்லேஷம்
பண்ணினபடியைக் கண்டு, யதா பூர்வமான பரிமாற்ற மன்றியேகல
னியிலே குவால்வகைக ளுண்டாயிருந்து இப்படி செய்கைக்கு அடி
பிரியநினைத்தாளுகவேணுமென்று அதிஸங்கை பண்ணுகிறாள்.

வ்யா.—(காண்கின்றன) நின்றாற்போலே நில்லாக் காலை
யெடுத்துத் தலையிலேவைப்பது, தும்பிடுவதாகிறபடி. (கேட்கின்
றன்) அடியேனென்பது, வாயதுவிரல், மார்பத்தெழுத்து என்று
சொல்லுகிற சாஸூதங்கள். (காணில்) சிருபிக்கில்; (க) “நெஞ்சென்னு
முட்கண்ணேல் காணு முணர்ந்து.” (இந்நாள்) இன்று. (பாண்)

அரு|| எட்டாம்பாட்டு.—தாழ்த்த பரிமாற்றங்கள் - ‘காண்கின்றன’ நீசோத்தி
கள் - ‘கேட்கின்றன’ என்றபடி. நெஞ்சாலே காணலாமோவென்ன, அருளிச்
செய்கிறார்; “நெஞ்சென்னுமுட்கண்ணேல்” என்று. குன்றநாடர் பயில்கின்

வ்யா|| புலமையாயிராநின்றது. (பாண் குன்றநாடர்) வண்டுகள் பாடா
நின்றன. திருமலையைத் தேசமாகவுடையவர்; குறிஞ்சிலத்தத்தலை
மகனென்றபடி. (பயில்கின்றன இது எல்லாம் அறிந்தோம்) தன் உடை
மைக்குத் தான் செய்யுமளவன்றிக்கே பெறப்பேறு பெற்றாற்போலே
செய்கிற இவற்றின் ஹேது அறிந்தோம். (பயில்கின்றன) ஸம்ஸர்
லேஷம் உச்சிவிடுகிடாதே யிருக்கிறபடி; மஹாராஜர் பெருமானை
மின்னுக்கும் இடிக்கும் இரையாக விட்டுவைத்துப்போய் உதித்ததும்
அஸ்தமித்ததும் அறிபாதே யிருந்தாற்போலே. (மாண் குன்றம்
ஏந்தி) ஒன்றை ஆதேயமாகக்கொண்டும் ஒன்றை ஆதாரமாகக்
கொண்டும் ரக்ஷித்தபடி; மாட்சி - அழகு: (ஏந்தி-) அநாயாஸமா யிரு
ந்தபடி. (தண் மாமலை வேங்கடத்து) (க) “குளிரருவி வேங்கடம்”
என்னும்படியே புரமஹரமான திருமலை. (உம்பர் நம்பும்-) (உ) “மந்தி
பாய்வட வேங்கட மாமலை வானவர்கள், சந்தி செய்ய நின்றான்”
என்னும்படியே நித்யஸூரிகள் ஸமாராதம் பண்ணுகிற இடம்; (ங)
“ஒக்கச் சந்திப்பர் வேங்கடத் தத்தனை” என்னும்படியே நித்யஸூ
ரிகள் விரும்புகிறபடி; தாங்கள் அநுஸந்தித்த மேன்மையன்றிக்கே,
நீர்மைமிக்க இடமானவாதே விரும்புவார்கள். (சேண் குன்றம்) உயர்
த்தியான ஸிகரங்களென்றுமாம். (பொருள்) நீயே பொருளென்
றிருந்தபடி கண்டோம். (படைப்பான்) ஸாதத்தயங்க ளிலலை, எல்
லாம் ஸித்த மென்றபடி கண்டோம். (கற்ற) இவை பண்டில்லை;
இப்போது எங்கே குருகுலவாஸம் பண்ணினீர். (திண்ணனவே)
அம்மென்மையெல்லாம் போய்த் திண்மை எங்கே உண்டாயிற்று?()

அரு|| நனவான இந்நாள் காண்கின்றனகளுங் கேட்கின்றனகளுங் காணிற்பாண்
என்று இதெல்லா மறிந்தோ மென்னுதல். ‘பயில்கின்றன’ என்றது - உக்த
சேஷமாதல். இந்த பக்ஷத்தில் மாநஸமான செறிவு அருளிச்செய்கிறார், ஸம்
ஸர்லேஷமாதல், ‘பயில்கின்றன’ என்கிற வர்த்தமானதாற்பர்யம் - (உச்சிவிடு)
இத்யாதி, ‘பாண்’ என்று - ஸ்தோத்ரமாய், ஸ்தோத்ரமாயிருந்த தென்றபடி,
அருளிச்செய்கிறார், ‘பாண்’ என்று - காரமாய், வண்டுகளினுடைய காரத்தை
யுடைத்தான குன்றநாடர் இந்நாள் பயில்கின்றன காண்கின்றனகளுங் கேட்
கின்றனகளுங் காணிலறிந்தோ மென்னுதல்; மாண்குன்றமேந்தினவனுடைய
தண்மாமலை வேங்கடமாகிற உம்பர்நம்புஞ்சேண்குன்றஞ்சென்று என்னுதல்.
‘சேண்குன்றம்-’ உக்தமானமலை. அருளிச்செய்கிறார், மாண்குன்றமேந்தி
னவனுடைய தண்மாமலை வேங்கடமாகிற குன்றத்தினுடைய உம்பர்நம்புஞ்
சேண்குன்றஞ் சென்று என்னுதல். ‘சேண்’ என்று - உயர்த்தியாய், ஸிகரத்
தைச் சொல்லுகிறது. நித்யஸூரிகள் விரும்புகிற தென்னென்ன, அருளிச்
செய்கிறார், (தாங்கள் அநுஸந்தித்த) என்று.

(க) நாயச்சியார் திருமொழி - அ - ஈ. (ங)

(உ) அமலனாதிப்பிரான் - ஈ.

அரு|| இந்நாள் காண்கின்றனகளும் என்றுதொடங்கிப் பயில்கின்றன இவெ
ல்லாங் தற்ற திண்ணனவு என்றறிந்தோம் இது அந்வயம்.] (அ)

[அப்பு அரும்பதம்.]

எட்டாம்பாட்டு — 'குவால்வகை' - அநேகம்வகை. காண்கை-கண்ணின்
வ்யாபாரமன்றோ! 'நிருபிக்கில்' என்று நெஞ்சின் வ்யாபாரமாகச் சொல்லு
கை எப்படி கூடுமென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; 'நெஞ்சென்னும்' இத்யாதி.
'புலமை' - ஸ்தோத்ரம்; அர்த்தவாதமாய், பொய்யென்றபடி. இந்நாள் பாண்
என்று கேழே கூட்டுதல்; 'பாண் குன்றம்' என்று மேலே கூட்டுதல். இவற்றின்
நீசவ்ருத்தி, சாஸ்தங்க ளாகிற நீசோத்திகளான இவற்றின். பயிலுமைக்கு
த்ருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்கிறார்; (பஹு ராஜர்) இத்யாதி. அவர்கள் விரும்
புவர்க ளென்னுமதுக்கு ஸம்வாதமாக, பூர்வத்தில் த்ருநாமத்தை எடுத்துக்
காட்டுகிறார்; (ஒக்கச்சந்திப்பர்) இத்யாதி - இங்குள்ளாரோடொக்க. 'சேண்
குன்றம்' - உயர்ந்த குன்றமாதல்; குன்றத்திற் சேண் - குன்றத்தில் ஸிரீமாமா
தல். 'அம்மென்மை' - கீழ்ச்சொன்ன தாழ்ச்சி.

[குன்றநாடர் இந்நாள் பயில்கின்றனவான காண்கின்றனகளுங் கேட்கின்
றனகளுங் காணிற் பாண்; இவெல்லாம் அறிந்தோம்; மாண்குன்றமென்று
தொடங்கிப் பொருள்படைக்கக்காக்கற்ற திண்ணனவு என்று அந்வயம்.]

[வேறொரு அரும்பதம்.]

எட்டாம்பாட்டு. — கீழ் ப்ராப்யபூதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் விஸ்வலேஷ
த்தாலே நொத்த ஆழ்வாரை உசாத்துணையான பாகவதர் காலமயக்கென்கிற
துறையாலே தோழி ஆஸ்வஸிப்பித்தாற்போலே ஆஸ்வஸிப்பிக்க, அவர்களும்
வந்து ஸம்ஸ்லேஷித்திருந்து திருமலைக்குப்போய் * ஸ்ரீநிதியைப்பெறவேணு
மென்று பிரியத் தேடி அதுக்கு உறுப்பாகச் சிலதாழ்வுகளைச் செய்யக்கண்ட
ஆழ்வார், அர்த்தாரஜநார்த்தம் போகநினைத்தநாயகனைப் பிரிவாற்றாதே சொல்
லுந் துறையாலே அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி - (இப்படி) இத்யாதி.
'குவால்வகைகள்' - அதிகமான ப்ரகாரங்கள். 'நில்லா' - நின்றுகொண்டு. 'வா
யது விரல்' - கால்விரலைக் கவ்வுகிறேனென்றபடி 'காணில்' என்று சொன்
னது - நிருபணமாமோ வென்ன, 'நெஞ்சென்னும்' இத்யாதி; நெஞ்சைக்
கண்ணாகச் சொல்லுகையாலே, நிருபணமாகலா மென்கை. 'புலமை' -
ஸ்துதி; அர்த்தவாதமாயிராநின்ற தென்றபடி. மேலுக்கு விசேஷணமாக்கி,
அர்த்தாந்தரம் - (வண்டுகள்) இத்யாதி. குறிஞ்சினிலம் மலைச்சாரலாய் அது
கூடுபிடமாகையாலே, அதையிட்டு விசேஷித்ததக்கு பாகம் - கூடியேயிரு
க்க வேண்டியிருக்கப் பிரியநினைக்கக்கூடுமோ வென்னுங்கருத்தாலே யென்று
வியஸித்து, அருளிச்செய்கிறார், (குறிஞ்சி) இத்யாதி. வர்த்தமானார்த்தம் -
(ஸம்ஸ்லேஷம்) இத்யாதி. மாண்குன்றத்தை எத்தினவனுடைய தண்மாமலை
யென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, ஒருமலையேந்தினதுக்கும், ஒருமலை

யில் நின்றதுக்கும் பாவம் - (ஒன்றை) இத்யாதி. பரமபதத்தை விட்டு வர வேண்டுவானென்னென்ன, (தாங்கள்) இத்யாதி. தண் - குளிர்ந்த, மா - பரப் பையுடைத்தான, மலையான வேங்கடத்தில், சேண் - உயர்த்தியை யுடைத் தான, குன்றம் - நாராயணகிரி முதலானவை யென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷி த்து அருளிச்செய்து, 'குன்றம்' என்றது - ஏகதேசவாசியாக ஸிக்ரமாத்ரத் தைச் சொல்லவுமா மென்கிறார்; (உயர்த்தியான) இத்யாதி. பொருள் - திரு வேங்கடமுடையானாய், அதைப் படைக்கவேணுமென்று கற்ற, திண்மை - நெஞ்சில்வன்மை யென்று சப்தார்த்தமாய், 'அறிந்தோம்' என்றதுக்குச்சேர வ்யங்க்யமாக பாவங்களை அருளிச்செய்கிறார், (கீயே) இத்யாதி; நாயகன் நாயகியைப்பார்த்து 'நீயேபொருள்' என்றும், 'எனக்கு இனி ஸித்திக்க வேண் டுவதொரு புருஷார்த்த முண்டோ' என்றுஞ் சொன்னதையெல்லாம் பொய் யாக்கி அபஹஸிக்கிறாரென்று கருத்து. 'மென்மை-' ம்ருதுத்வம். (அ)

தாத்தபர்யம்.—இப்பாசுரத்தில், இந்நான் ஸஹவஸித்தபாகவதர்கள் திரு வேங்கடமுடையானே ஸேவிக்கப்போக உத்தேசித்து, அதை ஆழ்வாரிடத்தில் கிண்ணப்பம் செய்கைக்காகச் சிலஅபூர்வமான நைச்யோக்திகளையும் தாத்ருச வ்யாபாரங்களையும் செய்ய, அவற்றை ஆழ்வார் நோக்கியருளி, இவர்கள் நம் மைப்பிரிய நினைத்தார்களென்று ஸம்சயித்துரைத்த பாசுரத்தை, நாயகனு டைய அதிமாத்ர ஸ்மலேஷத்தைக் கண்டு நம்மைப்பிரியநினைத்து இவனிப்ப டி செய்கிறானென்று ஸந்தேஹித்துரைத்த, நாயகியின் பாசுரத்தாலே வருளிச்செய்கிறார்.

உம்மிடத்தில் இதுவரையில் இவ்விதமான உத்திகளும் வ்யாபாரங்களும் காணவில்லை. இப்போது உம்முடைய சொலவுகளையும் செயல்களையும் நிரூபி த்து இதற்கடியென்னென்று பார்க்கில், நித்யஸூரிகளும் விரும்பத்தக்கதாய் ஸ்ரமஹரமாய் மநோஹரமான திருவேங்கடமலையைச் சென்றுகிட்டி, அங்கு, முன்பு கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணி கோக்களை ரக்ஷித்தவனாய், இப்போது ஸர்வஸூலபனாய் எல்லார்க்கும் ஸேவைஸாதிக்கைக்காக எழுந்தருளியிருக்கிற திருவேங்கட முடையானே ஸேவிக்கப்போக நினைத்தீர்களேன் (அந்யாபதேசத் தில், அம்மலையைக்கிட்டி தநார்ஜனம் பண்ணப்போகநினைத்தீர்களே) என்று உம்முடைய மநோரதங்களை யெல்லாம் நாம்ஸ்வயசத்தமாக வறிந்தோம் என் னை இப்படி விட்டுப்பிரிந்து போவது உங்களுக்குத்தகாதகாணும் என்கிறான்.

திண்பூஞ்சுடர் துதிநேமியஞ் செல்வார், விண்ணாடனைய
வண்பூ† மணிவல்லியாரேபிரிபவர்தாம், இவையோ
கண்பூங்கமலங்கருஞ்சுடராடி வெண்முத்தநம்பி
வண்பூங்குவளை, மடமான் விழிக்கின்றமாயிதழே.

† வணிவல்லி என்றும் பாடம்.

அர்த்தம்.—திண் - த்ருடமாயும், பூ - அழகாயும், சுடர் - உஜ்வலமாயும், நுதி-கூர்மையாயுமிருக்கிற, நேமி-திருவாழியினால், அம்செல்வர் - அழகையும் ஐஸ்வர்யத்தையு முடையஸ்ரிய: பதியினுடைய, விண்ணுடனைய, பரமபதம் போலே அதிபோக்யையாய், வண் - உதாரையாய், மணி - மணிபோலே ஸ்லாக்யையாய், வல்லி - கொடிபோன்றவளான ஓகாயகியே! பூ - அழகிய, கமலம் - தாமரஸபுஷ்பம் போலவும், வண் - உதாரமாய், பூ - அழகியதான், குவளை-கருநெய்தல் போலவும் இருக்கிறதாய், கரும்சுடர்-நீலமரன் காந்தியை, ஆடி-அவகாஹித்ததாய், (உடையதாய்), வெண்முத்து - வெளுத்தமுத்துக் கள் போன்ற கண்ணீர்களை, அரும்பி - அரும்பு போலேவிடாநின்ற தாய், மா இதழ் - மாந்தளிர்போன்ற அதரத்தையுடையளாய், மடமான் - பவ்யமான மான் போன்றவளான நீ, விழிக்கின்ற - திறந்து பார்க்கிற, இவை - இவை, கண்ணோ - நேத்ரமா! ஆரே - ஆர்தான், பிரிபவர்தாம் - (இப்படிப்பட்ட உன்னைவிட்டுப்) பிரிவார்கள். (க)

[அப்பிள்ளை உரை.]

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—நான் ஸந்நிஹிதனாயிருக்கச்செய்தே விஸ்வேஷத்தை நினைத்து விஸ்வேஷித்தாற்போலே இவள் நோவுபடுகிற படியைக்கண்டு, 'இங்ஙனே ஸிதிலையாகவேண்டா; நான் பிரிய நினைத்திலேன்' என்று அவளைத்தரிப்பிக்கொள்ளுன்.

உரை.—[திண் பூஞ் சுடர் நுதி நேமி அஞ் செல்வர் விண்ணாடு அனைய வண் பூ மணி வல்லி-) திண்ணியதாய் அழகிதாய் ஒளியையும் வாயையுமுடைத்தான திருவாழியையுடையராகையாகிற அழகிய ஐஸ்வர்யத்தையுடையவருடைய பரமபதம்போலே(க)'நச்சபுநராவர்த்ததே' என்னும்படியாய், அதுக்குமேலே அழகிதாயிருந்துள்ள மணிவல்லிபோலே யிருந்துள்ளாயே!(யாரே பிரிபவர்தாம்)உன்னைப் பிரியுமவர்கள் ஆர்? (இவையோ கண் பூங்கமலங் கருஞ்சுடர் ஆடி வெண்முத்து அரும்பி வண்பூங் குவளை மடமான்விழிக்கின்ற) பூங்கமலமுமாய்க் கருங்குவளையுமா யிருந்துள்ள இக்கண் கறுத்திருந்துள்ள ஒளியையுடைத்தாய் வெளுத்திருந்துள்ள முத்தரும்பி முத்தமான மாணின் நோக்குப்போலே விழியாநின்றன. (மா இதழே) ஸ்லாக்யமான இதழ்போலே யிருந்துள்ள அதரத்தையுடையாய்! மாயிதமுமாயிருந்துள்ள கண்ணென்று கூட்டவுமாம்.

ஸ்வா.—ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இவரைப் பிரிந்து தங்களுக்குத் தரிக்கவொண்ணாமையை இவர்க்கு அறிவித்து அவ்வழியாலே இவரைத் தரிப்பித்தபடியைச் சொல்லிற்று. (க)

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு.— ' திருமலைக்குப்போக நினைத்தான் ' என்று பழியிட்டாள்; 'நீகாண் நினைத்தாய்' என்கொள்ளுன், அவன்: அதா

வது - பாகவதஸம்ஸ்லேஷம் பிறந்தபின்பு பகவத் ஸம்ஸ்லேஷம்பூதி யாயிருந்தபடி, ஸ்வரூபஜ்ஞாநங்கண்டிலோம்; எங்களை அறியாதொழிந்தால், உன்னை அறியாதொழியவேணுமோ? எம்பெருமானார் திருமலைக்குப் போவதாகப் பிறந்தபடி கேட்டுப் பிள்ளையுறங்காவில்லி தாஸர் தம்மகத்தேபோய் முடிக்கொண்டுகிடந்து “காண்கின்றன டுனம்” என்கிற பாட்டை அது ஸந்தியாநிற்க, அங்குச் செய்கிற அளவென்னென்று பார்க்க ஒருவைஷ்ணவனைப் போகவிட, ‘இப்பாட்டை அது ஸந்தித்து ஸோகித்துக்கிடந்தார்’ என்ன, ‘வண்பூமணியில்லி யாரேபிரிபவர்தாம்’ என்று சொல்லிப் போரமாட்டிற்றிலையோ என்று அருளிச்செய்தார்.

வ்யா.—(திண்பூ) ஆஸ்ரிதருடைய விரோதியைப் போக்குமிடத்துப் பிற்காலியாதே பணைக்கிறபடி, ஆயுதகோடியிலும் ஆபரணகோடியிலும் அவ்யயம் உண்டாகையாலே. (சுடர்-) தேஜஸ்ஸு. (நுகி-) கூர்மை. (நேமி- திருவாழி. (அஞ்செல்வர்-) திருவாழியையுடையாராகையாலேவந்த அழகும், ஐஸ்வர்யமும். (விண்ணாடு அனைய இத்யாதி-) (க) ‘नचपुनरावर्तते-நசபுநராவர்த்ததே’ என்கிறதேஸத்தைப்பிரியிலன்றோ, உன்னைப் பிரிவது. (வண்மை- ஒளதார்யம்; தமக்கு மாநஸாதுஸந்தாமமாக அதுபவித்திருக்க அமைந்திருக்கச்செய்தே, ஜகத்துக்கு உபகாரமாகப் பரபந்தத்தை அருளிச்செய்தபடி; எம்பெருமான் தம்மொருவர்க்கும் * மயர்வற மதிநல மருளத் தாம் ஜகத்துக்கு * மயர்வறவதிநல மருளினபடி; தாமே சொல்லிலும், (உ) ‘वणसदकोपणं’ என்றிறே சொல்லுவது. (பூ) போக்யதை. (மணி வல்லி) தனக்குத்தான்

அரு|| ஒன்பதாம்பாட்டு.— திருமலைக்குப் போக நினைத்தாயென்று பழியிட்டது பொறாமல் நீகாண்போக நினைத்தாயென்கிற நாயகன் சொன்ன இத்தால் ஸ்வரூபதேஸத்தில் எந்த அர்த்தம் பலித்ததென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (அதாவது) இத்யாதி. (ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் கண்டிலோம்) என்றது - ஸ்வரூபமென்று விக்ரஹமாய், உன்னுடைய விக்ரஹவைலக்ஷணயம் நீ அறியாயென்று கண்டோ மென்றபடி. (ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் கண்டிலோம்) என்றதை விவரிக்கிறார். (எங்களை அறியாதொழிந்தால்) என்று. ‘உன்னை’ - விலக்ஷணமான உன்னை. ப்ராஸங்கிகம் - (எம்பெருமானார்) இத்யாதி. ‘பூ’ என்று - அழகாய் ‘அழகு உண்டோ? ஆயுதமன்றோ’ என்ன; (ஆயுத) இத்யாதி. நித்யவீபூகித்ருஷ்டாந்தத்துக்குத் தாத்பர்யம்-(நசபுந) இத்யாதி. வண்மைக்கு ஸ்வரூபதேஸத்திலே தாத்பர்யம் - (தமக்குமாநஸ) இத்யாதி. விவரணம் - (எம்பெருமான்) இத்யாதி. ‘வல்லி’ என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம்; அதாவது - கொடியானது கொள்கொம்பிலே சுற்றிக் கொள்ள வேண்டுகையாலே, நாயகன் கழுத்தைக்கட்டிக்கொண்டிருக்கிற தென்னுதல்; யத்வா, ஒரு கொள்கொம்பிலே சேர்க்க

யா|| ஆபரணமாயிருக்கிறபடி; கழுத்தைக் கட்டிகொண்டு கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருக்கிறபடி; ஒருகொம்பிலே சேர்க்கவேண்டியிருக்க நிலக்கிடை கிடக்கிறபடி. (ஆரேபிரிபவர் தாம்) ப்ரணயித்வ மில்லையா இலும் சைதந்ய மில்லையோ. (இவையோ கண்-) வெறும்புறத்திலே ஆஸத்திவழிக்கவேண்டுங் காண். (பூங் கமலம்) அழகிய கமலம். (கரு ண்கடர் ஆடி) மதமதப்பு இருந்தபடி. (வெண் முத்து அரும்பி) சிப்பியிலே முத்தரும்பினுற்போலே ஸோகபிந்துவீயாய்த் தோற் றிவாபடி. (வண் பூங் குவளை) உதாரமாய் அழகிதான குவளை. (மட மான் விழிக்கின்ற.) ஸர்வதா ஸாம்யம். (மா இதழே) அதர மிரு க்கிறபடி.

[மாயிதழ் மடமான் விழிக்கின்ற வண்பூமணிவல்லி யாரேபிரி பவர்தாம்?]

ஸ்வா—ஆழ்வார் வைஷ்ணவர்களுகுகூட இருக்கச் செய்தே பிரி வுவரிற் செய்வதென்னென்று அதிஸங்கைபண்ண, அத்தைக்கண்ட வைஷ்ணவர்களுே பரிஹரிக்கவேண்டி யிருக்கிறபடி. (கூ)

அரு|| வேண்டியிருக்க நாயசன் போகிறபடியை நினைத்து நிலத்திடைக் கிடக்கி ருளென்னுதல்; இந்த இரண்டையும் (கழுத்தைக் கட்டி) இத்யாதி வாக்யத்வய ததாரிலே, அருளிச்செய்கிறார். 'ஆரே' என்றதைக்கொண்டு, (சைதந்யமில் லையோ) என்றது. கருவிழி தளமாயிருக்கையைக்கொண்டு, (மதமதப்பிருந்த படி) என்றது. மடமான்போலே யென்னுதொழிவா னென்னென்ன, (ஸர் வதாஸாம்யம்) என்கிறார். மாயிதழ் - ஸ்ரீலாக்யமான இதழ்போன்ற அதர மென்று ஸப்தார்த்தம்.

[அழகிய கமலம்போலவும் வண்பூங்குவளைபோலவு மிருப்பனவாய்க் கரு ண்கடரையுடைத்தாய் அஸ்ருபிந்துக்களையு முடைத்தான் மாயிதழ் மடமானு டைய இந்தக்கண்கள் விழிக்கின்றன, ஆகையாலே, திண்பூஞ்சுடர் றுதிநேமி யஞ்செல்வர் விண்ணுடனைய வண்பூமணிவல்லி யாரேபிரிபவர்தாம் இத் தாய்வயம்.

(கூ)

[அப்பு அரும்பதம்.]

ஒன்பதாம்பாட்டு.—நீ காண் நினைத்தாயென்னைக்குப் பிரிவால்வரும் ஸருத்தமேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (அதாவது) இத்யாதி. ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் - ரூபஜ்ஞாநமாய், உன்வடிவில் எவ்வுகூண்டமும் அறியாதொழியவே றுமோவென்றபடி. கீழிற்பாட்டிற் பிரிவு அஸஹ்யமென்னுமதுக்கும், இப்பா ட்டிற் பிரியே னென்னுமதுக்கும் ஸம்வாதமாக ஒராதிற்யம் அருளிச்செய்கி ருர்; (எம்பெருமானுரித்யாத்). பூ-என்று அழகாய் அதைச்சொல்லுவானெ ன்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஆயுச்சோடியிலும்) இத்யாதி, விண்ணுட் டொப்பு - போர்வதாதிதயத்தாலே. 'மணி' எந்தை தப்பற்ற அருளிச்செய்கி

ரூர்; (தனக்குத்தான்) இத்யாதி. 'வல்லி' என்றதைப்பற்ற, தாத்தபர்யத்வயம் அருளிச்செய்கிரூர்; (கழுத்தைக்கட்டி) இத்யாதி. வாக்யத்வயத்தாலே. கழுத்தைக்கட்டி நாயகன் பிரியப்போகாமைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிரூர்; இவையோகண்' என்றதொடங்கி முடிய. 'மதமதப்பு'-ஸ்ரத்தை தோற்ற விழிக்கை; வெண்முத்தரும்பின கமலம்போலவும், கருஞ்சுடராடின குவளைப்பூப் போலவுமிருக்கை. [மாயிதழ்மடமானுடைய கமலம்போலவுங் குவளைபோலவுமிருக்கிற கண்ணுனதுஇவையோ? விழிக்கின்ற திண்பூஎன்றதொடங்கி ஆரே பிரிபவர்தாம்] என்று, அந்வயமாக்கி, அருளிச்செய்கிரூர்; (மாயிதழ்) இத்யாதி.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

ஒன்பதாம்பாட்டு.—ஆரேபிரிபவர் என்றதைக் கடாங்கித்து ஸங்கதி - (திருமகவேகு) இத்யாதி, பழியாவானென்னென்ன, (அகாவது) இத்யாதி; இத்தால், நான்பிரிவைநினையாதிருக்க, நீ பிரிய நினைத்தா யென்றதாயிற்று, அவள பிரியநினைத்ததுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிரூர்; (ஸ்வரூப) இத்யாதி; உன்னுடைய ரூபஜ்ஞாநம் உனக்கு இல்லாமையாலே பிரிய நினைத்தா யென்றபடி. (எங்களை-)ப்ரணயித்வமுடைய எங்களை. (உன்னை) வைலக்ஷண்யமுடைய உன்னை. பாகவதவிஸ்லேஷம் துஸ்ஸஹ மென்னுமதுக்கும், பிரிகிறதில்லையென்று ஸமாதாநம்பண்ணித் துக்கும் ஸம்வாதம்-(எம்பெருமானார்) இத்யாதி. 'பூ' என்ற - அழகாம், அர்த்தம்-(ஆயுத) இத்யாதி. ப்ரபந்தத்தால் ஜ்ஞாநாதியாயம் பிறக்குமென்று அருளிச்செய்கிரூர்; (எம்பெருமான்) இத்யாதி. மணிபத தாத்தபர்யம்-(தனக்கு) இத்யாதி. 'வல்லி' என்றதுக்கு இரண்டு தாத்தபர்யம்-(கழுத்தை) இத்யாதி வாக்யத்வயம். 'கழுத்தை' - நாயகன் கழுத்தை. பிரியாமைக்கு ஹேது-(ப்ரணயித்வம்) இத்யாதி. 'மதமதப்பு'-ஸ்ரத்தை. மானாகவே சொன்னதுக்கு ஹேது-(ஸ்ர்வதாஸாயம்) என்று. 'மாயிதழ்'-மாந்தளிர்போலையிருக்கும் அதரத்தையுடையவென்று ஸப்தார்த்தம்.[மாயிதழாய் மடமானாய் விழிக்கின்றவளாய்த் திண்பூ இத்யாதி மணிவல்லி கருஞ்சுடராடி வெண்முத்தரும்பின வன்பூங்குவளைபோலவுமான கண் இவையோ? இப்படியா யிருக்கையால், உன்னை யாரே பிரிபவர்தாம்] என்று அந்வயந் திருவுள்ளம்பற்றி, அருளிச்செய்கிரூர்; (மாயிதழ்) இத்யாதி. (க)

தாத்தபர்யம்.—முன்பாசுரத்தில, ஆழ்வார், தமக்குஸஹ்ருத்துக்களான பாகவதர்கள் தம்மைவிட்டுப் பிரியநினைத்ததாக ஸந்தேஹித்து விஷண்ணராயிருக்க, அந்தபாகவதர்களும் ஆழ்வாருடைய வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு 'நாமும்மைப்பிரிய மாட்டுகிறிலோம்' என்றருளிச் செய்த பாசுரத்தை, நாயகியினுடைய ஸௌந்தர்யத்தில் மக்ஷண நாயகனுரைத்தபாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிரூர்.

ஸௌந்தர்யம், லாவண்யம், ஸந்நிவேசம், மார்தவம் முதலானவற்றில் நிருபமானமான அந்வயவகையையுடைய ஓநாயகியே! ஸ்ரீமான ஸர்வேஸ்வரனுடைய பரமபதத்தை யடைந்தவர்கள் அங்குள்ள ஆர்நிதர்க்குத்தே

மாயமான ஆபரணமாயும். அநாஸரிதர்க்கு வலிய ஆபுதமாயுமிருக்கிறதிரு
வாழி முதலியவற்றின் போக்யதையை யனுபவித்து அதைவிட்டு எப்டி
திரும்பமாட்டார்களோ, அப்படிப்போலவே, உன்னுடைய மாந்தளிர்போன்ற
அதரத்தையும், கமலம்போலதிஸுந்தரமாய், கருநெய்தலில் முத்துக்கள் சித
றிக்விடந்தாற்போல் சோகாஸ்ருக்களையுடையதாய் மான்போல் விழிக்கின்ற
நாளை போன்ற உன்னுடைய கண்களையும் கண்டால் யாருக்குதான் பிரிய
மணமுண்டாகும்? ஆதலால் நானுன்னைவிட்டுப் பிரியமாட்டேன்; நீ சோ
கிக்கவேண்டா வென்கிறான். (க)

மாயோன்வடதிருவேங்கடநாட, வல்லிக்கொடிகாள்
நோயோவுரைக்கிலுங்கேட்கின்றிலீருரையீர், நுமது
வாயோவதுவன்றிவல்லினையேனுங்கிளியுமெளகு
மாயோவடுந்தொண்டையோ, அறையோவிதறிவார்தே. ௧௦.

அர்த்தம்.—மாயோன் - ஆஸ்சர்யபூதனான திருவேங்கட முடையான
முடையதாய், வடதிருவேங்கடநாட-வடக்குதிக்கிலிருக்கிற திருமலையநாடாக
வுடையவர்களான, வல்லி - கொடிபோன்ற, கொடிகாள் - ஒபெண்காள்!
நோய் - (என்) பாதையை, உரைச்சிலும் - சொன்னாலும், கேட்கின்றிலீர் -
பேசுகிறிலீர்களோ. ஒ - ஐயோ, நுமது - உங்களுடைய, வாயோ - வாயா?
அதுவன்றி - அதுவல்லாமல், வல்வினையேனும் - (இச்சொல்லை ஈடுபடும்ப
டியான) பாபத்தையுடைய நானும், கிளியும் - கிளியும், என்கும் - (கேட்டுத்)
துவளும்படியான, ஆயோ - “ஆயோ” என்கிறசப்தமா? தொண்டையோ -
தொண்டைக் கனிபோன்ற அதரமா? அடும் - (இப்படி) பாதிக்கிறது. உரை
யீர் - சொல்லுங்கோள், இது இந்நோயின்காரணம், அறிவரிது - அறியக்கூடாத
நாயிருக்கிறது - “அறையோ” என்பது ஐயசப்தம். ௧௦.

[அப்பிள்ளை உரை.]

அவ.—பத்தாம்பாட்டு—புனம்நோக்கித் தொழிமாருந் தலைமகளுமாயிருக்க
அங்கே சென்று, அவர்களைச் சிலவார்த்தை கேட்டு, அவர்கள் தன்னைக்குறித்து
மது மாற்றஞ் சொல்லாதொழிய, அவள்ஸௌந்தர்யாதிகள் தன்னைநலியத்
தான் நடுபடுகிறபடியைச் சொல்லுகிறான்.

உரை.—(மாயோன் வட திரு வேங்கட நாட வல்லிக் கொடிகாள்)
ஆஸ்சர்யபூதனானவனுடைய வடக்கில்திக்குக்கு ஸ்லாக்யமான திருமலையில்
வல்லிபோலே யிருக்கிற பெண்பிள்ளைகள்! (நோயோ உரைக்கிலுங் கேட்
கின்றிலீர்) என்னுடைய ஆர்த்தியை நானே அறிவிக்கிலுங் கேட்கிறிலீர்களோ.
(உரையீர் நுமது வாயோஅது அன்றி வல்லினையேனுங்கிளியும்என்கும் ஆயோ
அடும் தொண்டையோ அறையோ இது அறிவரிது) உங்கள் வாயோ? அது
வன்றிக்கே சொல்லிலே தோற்கும்படி பாபத்தைப் பண்ணின நானுங் கிளியும்
வாழ்க்களும்படியான ஆயோவென்கிற சொல்லோ? அதரமாத்ரமோ? அறிகை
அறியதாய் நலியாநின்றது; இத்தைச் சொல்லிலீகளோ.

பாடியும் வெள்கும் என்றும் பாடம்.

ஸ்வா.—இவருடைய ஸௌந்தர்யாதிகளோடு உக்தியோடு வாசியின்றி யே எல்லாம் ஸீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்லாக்க்யமா யிருக்கிறபடியைச் சொல் லுகிறது. (௧௦)

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—பத்தாம்பாட்டு.—துறை-மதியுடன்படுத்தல். தலைமகள் தோழிமாருந் தானுமாய்ப் புனத்திலே யிருக்க, தலைமகன் சென்று இரண்டாங்காட்சியாலையாலே தன ஆஸூய ஆவிஷ்கரிக்கிறான். (௧) “மதியுடன் படுத்தல் தோழிக்குறித்து” என்னுமபகஷத்திலே அவள் முகத்தைநோக்கிச் சொன்னாளுகவுமாம்.

வ்யா.—(மாயோன்) இந்த ஆஸ்சர்யமான பதார்த்தங்களை யுடையனாவதே: பரமபதத்தை இருப்பிடமாகவுடையவன்; (௨) “கானமும் வானமும் வேடு முடையேங்கடம்” என்னும்படி இங் கே வந்துகின்ற நீர்மையிலேற்ற மென்றபடி. (வடதிருவேங்கடநாடு) திருமலைக்கு அவ்வருகு நாடிவ்வெயன் திருக்கிறார்; ஆழ்வார்க ளருளிச் செயல் நடையாடின தேசமேநாடென்றிருக்கிறார். (வல்லிக்கொடி காள்) ‘வல்லி’ என்றது-† ‘ஆணறுத்து’ என்னும்படி ஸ்திரீ தவத்தின் அதிஸபத்தைச் சொல்லுகிறது; ‘கொடிகாள்’ என்று-உபகந்தத்திலே அணைந்து நிறகவேண்டியிருக்கிறபடி; ‘ஸ்ரீஸரணாநஸரணம் - பதினா ம்யோகஸ-ஸபம்’ இத்யாதி. கொள்கொம்புஒன்றாய்த் தொடி பலவாயிரு

அரு||பத்தாம்பாட்டு.—‘மதியுடன் படுத்தல்’ என்றது - நாயகனானவன் தன்னு டைய ஆற்றாமையை நாடகிகொஞ்சிலே படும்படி அறிவிக்கை. முன்னே பாத் ருச்சிகமாக ஸம்ஸீலேஷத்துப்போய் இரண்டாங்காட்சி யாலையாலே தன் ஆஸூயை ஆவிஷ் கரிக்கிறானென்றபடி, நாயகியோடே மதியுடன்படுத்து கிறானென்றார், கீழ்; அத தமிழர் ‘மதியுடன்படுத்தல் நாயகிக்கு ப்ராப்த மன்று: தோழிக்கு ப்ராப்தம்’ என்று சொன்னார்கள்: அந்தபகஷத்தில் தோழிமார்முன்பு இத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறு னென்னுதல். (உரித்து) என்றது-ப்ராப்த மென்றபடி. ‘மாயோன்’ என்றதுக்கு இரண்டு தாற்பரப்பு: முக்தினை - வல் லிக் கொடிகாள் என்றதைக் கடாக்கித்து, அருளிச்செய்கிறார், (இந்த) இத் யாதி; ஸௌஸீல்ய ஸௌஸப்ப்யங்களை யுடையவ் னென்று அருளிச்செய்கி றார், (பரமபதத்தை) இத்யாதி. ‘வடதிருவேங்கட நாடு’ என்கிறதென்? அப் பால் வடக்கே தேசமில்லையோ வென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (திருமலைக்கு அவ்வருகு) என்று. உண்டாயிருக்க இவ்வெயன்கிறதற்குக் கருத்து என்னெ ன்ன, (ஆழ்வார்கள்) இத்யாதி. வடதிருவேங்கடநாட்டிலே வரத்தக்கிற வல் லிக்கொடிகாள் என்று ஸ்ப்தார்த்தம். ‘வல்லி’ என்றாற் பெராதோ? ‘கொடி காள்’ என்கிற இரட்டிப்புக்குக் கருத்தென் னென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (வல்லி என்றது) என்று. (‘ஆணறுத்து’ என்னும்படி) என்றது-பும்ஸ்தவத் தை கந்திக்கிற தென்னும்படி யென்றபடி. (கொள்கொம்பு ஒன்றாய்) என்றது- நாயக னொன்றா யென்றபடி. நாய் ஒன்று பதச்சேதமாய், ‘ஓ’ என்ற பத

(௧)

(௨) நம் முகந்திருவந்தாதி-சுள.

† ‘ஆணறுத்து’ என்று ப்ரதி. பேதம்.

வ்யா||க்கிறபடி.(கோயோ.)முடியவும்ஒட்டாதே ஜீவிக்கவும் ஒட்டாதே
யிருக்கிறபடி.(நோய் உரைக்கிலும் ஒ கேட்கின்றிலீர்) என்றும் கோய்
கொள்ளுவேணும் நானேயாய் வருவேணும் நானேயாய்ச் சொல்லுவே
ணும் நானேயானாலும் கேட்கை அரிதாகவேணுமோ? அதுஷ்ட்டாநம்
வேண்டா, கேட்கவே அமையும். (உடையிர்-கேளாதவர்களைச் சொல்
லீரென்றது. ஆஸையின் மிகுதி இருந்தபடி; கோயறிந்தீ ராகில் நான்
கள் இனிச்சொல்லுவ தென்னென்ன, கோய்கொண்டமை யறிந்தே
னத்தனை, கோய்க்கு சிதாந மறிந்திலேன். (நமதுவாயோ) உட்பு
டைய முகவிதாஸமோ? (அது அன்றி வல்வினையேனுங் கிளியும் எள்
கும் ஆயோ) அதிஷ் எகதேஸமான 'ஆயோ' என்கிறசொல்லோ?
(கிளியும் எள்ளும்) இவள் சொல்லைக் கேட்டு ஸப்தக்ரஹணத்தாலே
புறம்புள்ளத்தை விட்டுக் கிடக்கிறபடி. எள்ளுதல் ஈடுபடுதல் என்ற
போது, இச்சொல்லைக் கேட்டுத் துவண்டுகிடக்கிறபடி. வல் வினை
யேனும்.) அவற்றைப்போலன்றியே ஸப்தக்ரஹணத்தாலும் ரூபக்ர
ஹணத்தாலும் ஈடுபட்டபடி. (தொண்டையோ-) அதாமோ? (அடம்-)
முடிக்கிறபடி உண்டாயிருந்தது. (அறையோ இது அறிவரிது-) இன்ன

அரு|| துக்குத்தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்; (முடியவுமொட்டாதே ஜீவிக்க
வுமொட்டாதே யிருக்கிறபடி) என்று. 'நோயுரைக்கிலுங்கேட்கின்றிலீர்' என்று
கூட்டி, தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்; (நோய் கொள்ளுவேணும்) என்று.
இதுக்குத் தாத்பர்யம்-என்னுடைய விஸ்வலெகத்தில் கோய் கொள்ளுகையும்
ஆற்றமை யாவிஷ்கரிக்கையும் உங்களுக்கு ப்ராப்தமாயிருக்க, இவையெஸ்
லாஞ் செய்வேன்-நானேயாகிலும் கேட்கை அரிதாகவேணுமோ வென்றபடி.
'கோய்'-கோயை யென்றபடி. 'கேட்கின்றிலீர்' என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் அரு
ளிச்செய்கிறார்; (அதுஷ்ட்டாநம்வேண்டா, கேட்கவே அமையும்) என்று. (கோ
யறிந்தீராகில் நான்கள் இனிச் சொல்லுவதென்) என்றது - நாயகிவார்த்தை
யாய், மேலுக்கு அவதாரிகை. கோய்க்கு சிதாந மறிந்திலேன், அதனைச் சொ
ல்லுங்கொள்ளென்று கேட்கிறான்; (நமதுவாயோ) என்று. 'வாய்' என்று முக
த்தை லக்ஷிக்கிறது. 'ஆய்' என்றது - ஆயோ ஆயோ என்று அவர்கள் கிளிகளை
ஈட்டுகிற ஸப்தம் 'எள்ளும்' என்றதுக்கு இரண்டுபொருள்: எள்ளுதல்-விடுத
லாய், புறம்புள்ள ஆஹாரங்களை விட்டிருக்கிறமை சொல்லுதல்; ஈடுபாட்
டைச் சொல்லுதல். 'அடம்'-முடிக்கிறது. முடிக்கிறபடி உண்டாயிருந்தது.
(இன்னவ்யத்தியென்று அறிகிறிலேன்) என்றது-பாதிக்கிறபாலை உண்டாயிரு
க்கிறது, இன்னது பாதிக்கிறதென்று நிர்வயிக்கமாட்டே னென்றபடி. 'நம
துவாயோ' என்றதைக் கடைக்கிந்தது, (ரூபக்ரஹணத்தாலும்) என்றது. (ஆத்
மருணங்களை) என்றது-கோடி உபக்க்ரஸாபேக்ஷமரிகையால் புகுவதுப

வ்யா||வ்யக்தியென்று அறிகிறிலேன்; அறியவொண்ணுமைக்கு அறையோ அறை; 'காவலோ நாவல்' என்றற்போலே.

இத்தால், ஆழ்வாருடைய ஆத்மகுணங்களோடு தேஹகுணங்களோடு அவற்றில் ஏகதேஸத்தோடு வாசியுற ஸ்ரீவைஷ்ண வர்களுக்கு உத்தேசாயமாயிருக்கிறபடி. (௧௦)

அரு||வஸாபேக்ஷமான பாரதந்தர்யாத்யாத்மகுணங்களோடு என்றபடி. 'ஆயோ' என்கிற சொல்லு, வல்லிணையேனான என்னையுங் கதிர்ப் பணிச்சுவந்த கிளிகளையும் ஈடுபடுத்துகிற தென்றபடி.

[மாயோன்வடதிருவேங்கடநாட வல்லிக்கொழிகான்! நோய் உரைக்கிலும் ஒ கேட்கின்றிலீர்; இந்த நோய்க்கு ஹேது, நுமது வாயோ? அதவன்றி, வல்லிணையேனுங் கிளியு மெள்கு மாயோ? தொண்டையோ? அடும்-அடுகிறது; இது அறிவரிது; உரையீர்; அறியவொண்ணுமைக்கு நீங்களும் ஒத்திருக்கையாலே அறையோ அறை இது அவ்யம்.] (௧௦)

[அப்பு அரும்பதம்.]

பத்தாம்பாட்டு.—'மதியுடன்படுத்தல்'- தன்னுடைய ஆற்றுமையை நாயகிக்கு அறிவிக்கை. 'நாயகன் தீரோதாத்த நாயகனாகையாலே, நாயகிக்கு அறிவிக்கை உரித்தன்று; தோழிக்கு அறிவிக்கையே உரித்து' என்கிற தமிழ்ப் பக்ஷத்திலே யென்றபடி. 'வல்லி' என்ன அமையாதோ? கொடியென்பாணென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (வல்லியென்றது) இத்யாதி. ஆண்நாறகை - வல்லி என்றால் புருஷவ்யாவ்ருத்தி மாத்ரந் தோற்றுக்கையாலே புருஷதந்தியென்றாய், வல்லிக்கொடியென்கிற மீமிசையாலே ஸ்த்ரீகளில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லி ஸ்ரீநாக்யமான ஸ்த்ரீகளென்றபடி. 'ஓ' என்றது - கோயினுடைய அதிஸயத்தா லுண்டான கேதமாதல், அவர்கள் கேளாமையால் வந்த கேதமாதல். 'வாய்' என்று - வாக்குக்கு ஆஸ்ரயமான முகத்தைச் சொல்லுகிறது. 'ஆயோ' - முகத்திலேகதேஸமான வாயினுடைய கார்யமான குருவிகளோட்டுகிற சொல்லோ வென்றபடி. என்கல் - விடுகையாதல், ஈடுபாடாதல். புறம்புள்ளதாரகாதிகளை விட்டு இவள்மொல்லே தாசகமாயிருக்கை, 'அறியவொண்ணுமைக்கு-' என்மாத்ரமன்றிக்கே, உங்களாலும் அறியப்போகாமைக்கு, 'அறையோ அறை' - ஜயகோஷம். ஆத்மகுணமாவது - 'வேங்கடநாட வல்லிக்கொழிகான்' என்கையாலே திவ்யதேஸவாஸமும், ஸம்ஸ்லேஷத்திலே தரிக்கையும், விஸ்லேஷத்தால் தரியாமையுமாகிற இவை.

[இது அறிவரிது அறையோ என்று அவ்யம்.] (௧௦)

[வேறொரு அரும்பதம்.]

பத்தாம்பாட்டு.—கீழே "காண்கின்றனகளும்" என்கிறபாட்டில் ப்ரவ்ருத்தமான ஸம்ஸ்லேஷதஸையிற் பிரிவை அதிஸங்கைப்பண்ணிச் சாயகியைக்குறித்து 'ஆரேபிரிபவர்தாம்' என்றகொண்டு(௧) "பேதை நின்னைப்பிரியேனி

(௧) பெரியதிருமொழி-அரு-௩.

னிபென்றகன்றான்” என்கிறபடியேபிரிய, தலைவியுந் தோழிகளோடேகூடிப் போதுபோக்கரசுக் கொல்லையிலேபோய் அந்நபரதையை பாவித்திருக்க, நாயகன் பிரிவாற்றாமையாலே அங்கேவந்து அவள் மறஸ்ஸை அநுகூ லிப்பித்துக் கொள்ளுகிற துறையாலே தம்முடைய வைலக்ஷண்யத்தைப் பேசுகிறுனென்று ஸங்கதி உட்கொண்டு துறையைக் காட்டுகிறார். (துறை) இத்யாதி. ஆரே பிரிபவர்தாம்’ என்ற பாகவதர் பொய்சொல்லிப் பிரியலாமோ வென்ன, அது புருஷார்த்த காஷ்ட்டையையுங் குலைக்கும்படியான திருவேங்கடமுடையான் வைலக்ஷண்யம் பிரியப்பண்ணிற் றித்தனை; மாயோனிதே, அவன். (இரண்டாங்காட்சி) என்றது - “தடாவிய வம்பும்” என்றபாட்டிற் காட்சியைச் சொல்லுகையாலே, தீழே ‘வண்பூ மணிவல்லி’ என்றற்போலே சொல்லாதே ‘வல்லிக்கொடிகாள்’ என்று பஹுவசநமாயிருக்கையாலே தோழிகளைப் பார்த்துச் சொல்லலாமென்று தமிழர்சொல்லுகிற கட்டளையைக் காட்டியருளுகிறார். (மதியுடன்) இத்யாதி. தீரோதாத்தநாயகனாகையாலே, தானே நாயகியுடன் மதியுடன்படுத்திஞ்ஞென்று தம்பகூழ்; தமிழர்க்குத் தோழிக்ருத்யம் மதியுடன்படுத்தலென்று நியமம்; அப்படியே தானாகப் பகரலா மென்றபடி. ‘உரித்தி’ - அடுத்தது. ‘பதார்த்தங்கள்’ - ‘வல்லிக்கொடிகாள்’ என்கிறவை. தாத் பர்யாந்தரம் - (பரம) இத்யாதி. ‘வட’ என்று விசேஷித்ததுக்கு, வடக்கிலுள்ளதுக்குள்ளே நாடாயிருப்பது திருமலைப்ரதேசமே; அவ்வருளுள்ளதெல்லாங் காடென்றிருக்கிறமை தோற்றுகிற தென் தருளிச்செய்கிறார்; இத்யாதி. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பாசரமாகையாலே, தீவ்யப்ரபந்தா நுஸந்தாநம் ப்ராபேணஉள்ளதவ்வளவேயென்று சொல்லலா மென்கிறார்; (ஆழ்வார்கள்) இத்யாதி. ஆணறுகை - புருஷவ்யாவ்ருத்தி. ‘வல்லி’ என்றத்தாலே புருஷவ்யாவ்ருத்தியும், ‘கொடி’ என்றத்தாலே ஸ்த்ரீகளில் வ்யாவ்ருத்தியும் பலிதமாய் (க) நாரீணமுத்தமையோடு ஸாத்ருஸ்யஞ் சொல்லிற்றென்று ப்ரமாணம் - (பகி) இத்யாதி. நாயகியைப்பார்த்து இப்பாட்டு மதியுடன்படுத்தலாகலாமென்ற பகூத்தில் பஹுவசநபாவம் - (கொள்கொம்பு) இத்யாதி. ‘ஓ’ என்றதுக்கு பாவம் - (முடிய) இத்யாதி. ‘ஓ’ என்றதை ‘கேட்கின்றிலீர்’ என்றதோடு அந்வயித்து, அவர்கள் கேளாமையால் வந்த கேதத்தைச் சொல்லுமென்று அர்த்தாந்தரம் - (என்றும்) இத்யாதி. ‘சேர்கின்றிலீர்’ என்னவேண்டியிருக்க, ‘கேட்கின்றிலீர்’ என்பானென்னென்ன, (அநுஷ்ட்டாநம்) இத்யாதி. மேலுக்கு அவதாரிகை - (நோய்) இத்யாதி. ‘ஏகதேசமான’ என்றது - வாயின் கார்யமான, (‘ஆயோ’ என்கிற சொல்-) குருவிகளை ஓட்டுகிற சப்தம். எள்கல் - விடுதலாய் ஒருதாத்பர்யம் அருளிச்செய்து, ஈடுபாடாக்கி அருளிச்செய்கிறார், (எள்கல்) இத்யாதி. ‘அறையோ அறை’ - ஜயகோஷி, அறியவொண்ணாமை யென்றமாத்ர மன்றிக்கே உங்களாலும் அறியப்போகாமையால் நான் ஜயித்தே னென்கை.

(௧௦)

தா.—இப்பாசரத்தில், ஆழ்வாருடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌசிவநதி குணங்களிலீடுபட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பாசரத்தை, நாயகியின் ஸௌந்தர்யத்தில் வ்யாழுக்தஞ்ஞாநாயகன் சொல்லாலை யருளிச்செய்கிறார்.

ஒள்தரி ரத்நமே! நானிப்படி வேதனைப்படுகிற ஸமயத்தில் நீவந்து என்னை விசாரித்து இந்நோய்க்குப் பரிஹாரம் செய்வேண்டியிருக்க, அது தவிர்த்ததுமன்றி, நானுன்னைக்கிட்டி என்னவஸ்தையை உறிவிக்குமளவிலும் அஸதக் காதுகொடுத்துக் கேட்கவும் உனக்குக் கஷ்டமாயிருக்கிறது. என்னுடையபாஸையோ அஸஹ்யமாயிருக்கிறது. இத்தபாஸைக்குக் காரணமென்னவென்று பார்க்கில்—அக்காரணம், உன்னுடைய அவயவ ஸௌந்தர்யமென்றும், கிளியும்கூடத் தேற்ற இரையெடுப்பதும் தவிர்த்து ஈடுபடுப்படி நீ குருவியோட்டுகிற “ஆயோ” என்கிறசப்தமென்றும் எனக்குத் தெரியவில்லை. உனக்குத் தெரிந்திருந்தால் சொல்லவேணும். சர.

அரியனயாமின்று காண்கின்றன கண்ணன்விண்ணையாய்
பெரியனகாதம்பொருட்கோபிரிவென, ஞாலமெய்தற் [கைப்
குரியனவொண்முத்தும்பைம்பொன்னுமேந்தியோரோசுடங்
பெரியனகெண்டைக்குலம், இவையோவந்துபேர்கின்றவே. கக.

அர்த்தம்.—கண்ணன் - ஸ்ரீகுருஷ்ணனுடைய, விண்ணையாய் - பரமபதம்போல் அதிபேர்த்தையானவளே! பொருட்கு - தனத்துக்காக, பிரிவு-பிரிகை, என - என்றபோதே, பெரியன - பெரிதான, காதம் - காதம்வழி (பிரிந்தாற்போலிருக்கிறது). ஒ - ஆஸ்சர்யம், ஞாலம் - ஐஞாகாதிகரான விலக்காணர், எய்தற்கு - அதுபவிக்கைக்கு, உரியன - தகுந்ததும், ஒண்-அழகிய, முத்தும் - அபரூபித்துவாகிற முத்துக்களையும், பை - பசுமையான, பொன்னும் - வைவரண்யமாகிற பொன்னையும், ஏந்தி - ஏந்திக்கொண்டு, ஒரோசுடங்கை - ஒவ்வொரு சிறுங்கையளவாக இருப்பதும், பெரியன - பெரிதான, கெண்டை-மதஸ்யங்குளுடைய, குலம்-கூட்டம்போலேயிருப்பதுமான, இவை-இக்கண்கள், வந்து - வருது, பேர்கின்றன - சலியாகின்றன. ஒ - ஆஸ்சர்யம், யாம் - நாம், இன்று - இப்போது, கண்ணின்றன - பார்க்கிறவை, அரியன-அபூர்வமானதையே. கக.

[அர்ப்பிள்ளை உரை.]

பதினேராம்பாட்டு.—பொருள்வயிற் பிரிய நினைத்த தலைமகள், இவள் கருத்தை அறிகைக்காகச் சிலசொல்லி, பொருளுக்காகப் பிரிவர் என்னுமிடத்தைப் ப்ரஸங்கிக்க, ‘இவன் இது சொல்லிற்று, தானும் பிரிய நினைத்திறே’ என்று அவன் பிரிந்தாற படும் வ்யஸநத்தை அவன் முன்பே இவள் புட்டதைக் கண்டு, ‘நான்உடனே யிருக்கச்செய்தே இப்படி படவேணுமோ’ என்று விஸமிதஞ்ஞானம்.

உரை.—(அரியனயாம் இன்று காண்கின்றன-) லோகத்திற் சிலர்க்குக் கூடாதன நாங்கள் இப்போது காண்கிற இவை: (கண்ணன் விண் அனையாய்-) புறம்பே சிலரோடே கலந்தவர்கள் ஒரோஹேதுக்களாலே பிரியக்கண்டு எண்ணியும் அங்கனே ஸங்கிக்கிறாயாகில், அல்லாத விஷயங்கள் போலேயோ நீ; உன்னுடைய வீறுபாட்டைப் பாராய். (பெரியனகாதம் பொருட்கோ பிரிவு என-) 'சிலனாச் சிலர் பொருளுக்குப்பிரிவர்' என்ன, (க) 'அவரை நந்தனா' ஆவழோரத்தரோஜாதா? என்னும்படியாலே அநேகநூரத்திலே பிரிந்திருப்பார் படும் வ்யஸநத்தைப் படாநின்றாய்; நெடுந்தூரம் பொருளுக்குப் பிரிவர் களென்று சொல்லிற்றாகவுமாம். (ஞாலம் வய்தற்கு உரியன-) லோகத்தைய டையத் தனக்கு ஸேஷமாக்கிக்கொள்ள உரியன; லோகத்துக்கெல்லாம் ஆசைப்பட்டப்படுவனவெனவெனவாம். (ஒண் முத்தும் பைம் பொன்னும் ஏகதி-) கலங்கினபோதுள்ள ஆற்றாமையால் வந்த சிவப்பையும், கண்களில் உள்வரிய லுள்ள சிவப்பையும், நிர்க்கமரத்தில் முத்துப்போலே திரண்டிருக்கிறபடியையும், பத்தகட்டிலே முத்து முத்தினறையோலே அழகிதாயிருக்கிறபடியையுஞ் சொல்லுகிறது. (பைம்பொன்-) விரஹசங்கையாலுண்டான வைவார்ண்யத் தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (ஒரோ குடங்கை-) பருகலாயிருக்கிறபடி இத் தாற்சொல்லப்படுகிறது. (பெரியன-) இங்ஙனே யிருந்துவந்தும் பெரும் பரப்பாயிருந்தன. (கெண்டைக் குலம்-) முகத்தமான் நோக்கினுடைய பரம் பனா இருக்கிறபடி. (இவையோ வந்து பேர்கின்றவே-) தன்னைக் கண்டானா இப்படி படுத்தவல்லவை இப்பாட்டோடே ஸஞ்சரியாநின்றன.

ஸ்வா.—பிரிவென்று ஒன்று உண்டென்னுமளவில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க ளோட்டைப் பிரிவு பிறந்ததென்று வெருவும்படியாகத் தமக்கு உண்டான பாகவத விஸ்வலோஸஹத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. (கக)

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

பதினோரம்பாட்டு.—தலைமகனோடே கலந்துவிஸ்வலோஷமறியாத படி அதிமா த்ரமாய்ச் செல்லாநிற்க, பொருளதிகாரத்தை ஒருவன் வந்து வாசிக்க, அஸதக்கேட்டிருந்ததைக் கொண்டு 'அப்ரஹ்ம ஸ்மரணே-அப்ரதிஷித்த மநுமதம பவதி' என்று-பரதிஷேதியாமையாலே அநுமதமாயிருந்ததென்று கொண்டு இவனோடே கூட ஒரு படுக்கையிலே யிருக்கச்செய்தே பிரிந்தானென்றுநினைத்துப் பிரிந்தா ற் பிறக்குங் காரியமும் பிறந்து செல்லுகிறது.

வ்யா.—(அரியன-) ஒக்க இருக்கச்செய்தே கண்ணுங் கண்ணீரு மாயிருந்தபடி என்னென்று கொண்டாடுகிறான்; கலந்த காலத்திலும்

அரு|| பதினோரம்பாட்டு — பொருளதிகாரமாவது - தேஸநந்தரத்துலேபோய் தரவ்யாஜநம்பண்ணும் ப்ரகாரம். (பிறந்துசெல்லுகிறது) எனறது - பிறந்து செல்லுகிறபடியைக் கண்டு நாயகன் ஆஸ்சரியப்படுகிறா னெனறபடி. ஒண் முத்தும்பைம்பொன்னு மேந்தி' என்னுமளவுக்குத்தாத்பர்யம்-(ஒக்க) இத்யாநி

வ்யா||பிரிந்தகாலத்திலுங்கண்டறியோம்.(யாம்இன்று-)கடலிற்குள்ளு
படியும் ஆயிரத்தில் ஒன்றும்உண்டானாற்போலே இவள் ஸம்ஸ்லேஷ
த்துக்குள்ளே எல்லா முண்டென்றிருக்க, சிலபெறுதற்கரியன இரு
ந்தபடி என்னென்கிறான்.(காண்கின்றன-)(க)“ஒதல் காவல் பூசல் பர
த்தைமாட்டு” என்றுசொல்லப்பட்ட நாலுவகையிற் பிரிவிலும் இது
கண்டறியோமென்கிறான்.(கண்ணன் விண் அனையாய்-)(உ)“ஸம்ஸுஸா
வ் ருதே-நசபுநராவர்த்ததே” என்னும்படியே அத்தேஸத்திற் புக்கார்புற
ப்படிவன்றோ, உன்னைக் கிட்டிஞர்பிரிவது. (ங) “ஓவிராய்-அவிகா
ராய்” என்ற தேஸத்தை ஒத்திருக்கிற எனக்கு இவ்விகாரங்க ளெல்
லாம் என்? (பிரிவு என ஒபெரியின் காதம்-) பிரிவென்றமாதாத்திலே
பிரிந்ததாய் நெடுந்தூரமுமாய் நடுவே மலைகளுங் கடல்களும்பாய் ஆ
ளியக்கமற்று தூதப்ரேஷணத்துக்கும்போக்யமின்றியே யிருந்தபடி.
(பொருட்டு-) ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு உறுப்பாகப் பொருளுக்குப் பிரி
யத்தேடினீராகில், அவை இங்கே உண்டென்கிறது. (ஞாலம் எய்த
ற்கு உரியன) - (ச) “உலக மென்ப துயர்ந்தோர் மாட்டு” என்கிற
படியே விசேஷஜ்ஞானார்க்கு அநுபவிக்கலாயிருந்தபடி;உபயவிபூதி

அரு||இன்று’ என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்-(கலந்தகாலத்திலும்)இத்யாதி. ‘யாமி
ன்றரியன் காண்கின்றன’ எல்லாவற்றுக்குந் தாத்பர்யம்-(கடல்)இத்யாதி. (ஸம்
ஸ்லேஷத்துக்குள்ளே எல்லாமுண்டென்றிருக்க) என்றது - எல்லாஸங்க
ளும் உண்டென்றிருக்க வென்றபடி, ‘ஒதல்’ என்றது-ஒதற்பிரிவு; ‘காவல்’ என்
றது, ராஜ்யரக்ஷண நிமித்தமாகப்பிரிவு, ‘பூசல்’ என்றது-யுத்தநிமித்தமான
பிரிவு, பரத்தைமாட்டு’ என்றது-வேறே ஒரு அபிமதஸ்தரீபக்கல்போகை.
‘கண்ணன்விண்ணனையாய்’ பரமபதம்போலே நிரதிராய போக்யபூதையான
வனே! யென்று நாயகியை ஸம்போதிக்கிறான்: இந்த ஸம்போதனை - போக்ய
தையைச் சொல்லுதல்; அவிகாரத்வஞ் சொல்லுதல். ‘ஒண்முத்தும் பைம்
பொன்னும்’ என்றத்தைப்பற்ற தாத்பர்யம்- (ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு) இத்யாதி.
ஒருமுகத்தாலே இங்கே உண்டேயென்கிறா ளென்றபடி. பொருட்டு-பொருள்
நிமித்தமாக. ‘பிரிவென’ - பிரிவைப்ரஸங்கித்தமாதாத்திலே. ‘ஒ’ - ஆஸ்சர்
யம். பெரியனகாதம் - அநேகதூரம் விஸ்வலேஷித்துப்போனாற்போலே யிருந்
தது. பெரியன் கெண்டைக்குலம் பேர்கின்றவே. ஆளியக்கமற்று - மதுஷய
ஸஞ்சாரமற்று, நாயகி வார்த்தையாக அதுவதித்துக்கொண்டு மேலுக்கு அவ
தாரிகை - (ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு உறுப்பாக) என்று. ‘ஞாலமெய்தற்குரியன்’
என்றதுக்கு ஸ்வரபதேசம் அருளிச்செய்கிறார், (உலகமென்பது) என்று;
அதாவது-உலகமென்று - விசேஷஜ்ஞராய், எய்தனை-கிட்டுகையாய், விசே
ஷஜ்ஞர் அநுபவிக்கலாம்படி தக்கிருக்கிற வென்றபடி. அந்யாபதேசம் -
(உபயவிபூதியும்) என்று; அதாவது-‘ஞாலம்’ என்றது-நித்யவிபூதிக்கு உப

(க)

(ங) ஸ்ரீவிஷ்ணுபு. க உ. க.

(உ) சாந்தோக்யம்-அ-கரு-க. (ச) திவாகரம் பெயர்தகொருகி.

வ்யா||யும் விலையென்னலாம்படி யிருந்ததென்கை. ஒருமுகத்தாலே நீர் தேடிப்போகிறவை இங்கே உண்டென்கிறாள். (ஒண் முத்தும்-) ஆகாத் தேபட்ட முத்தும். (பைம் பொன்னும்-) பசும்பொன்னையிருந்தபடி. (ஏந்தி-) இவை உண்டாயிருக்கப் போகையாவது என்னென்று இவற்றைக் கைக்கொள்ளுமென்று ஏந்தினபடி. (ஒரோ குடங்கை-) போக்தாவுக்குக் கண்களைச் சிறுங்கித்துப் பருகலாயிருந்தபடி. (பெரியன) போக்தாவுக்குப் பரிச்சேதிக்கலா மத்தனைதான் அவ்வருகா யிருந்தபடி. (குடங்கைப் பெரியன-) கைக்கடங்காத தனமிதே, இவள்தான் ஒருமுகத்தாலே கொடுக்கிறது. (கெண்டை-) மௌக்த்யமும் மதமதப்பு மிருந்தபடி. (சுலம்-) ஜாதியாகக் கூடினால் ஒப்புப்போருமத்தனை. (இவையோ வந்து பேர்கின்றவே-) அசலமான பதார்த்தம் சலித்தபடி; இக்கண்களைக் கண்டார் படும்பாட்டைக் கண்தான்பட்டபடி. (வந்து பேர்கின்றவே-) சேதநஸமாதியாலே சொன்னபடி.

ஸ்வா.—இத்தால்; ஆழ்வாருக்கு வைஷ்ணவர்களோடே கூடியிருக்கச்செய்தே பிரிவை அதிசங்கைபண்ணி நோவுபடும்படி பிரிவு பொறுமை யிருந்தபடி. (கக)

அரு||லக்ஷணமாய், எய்துகை-கிட்டுகையாய், அதாவது-கொடுக்கையாய், உபய விபூதியும் விலையாகக் கொடுக்கும்படி தக்கிருக்கிறவென்றபடி. 'குடங்கை'-சிறுங்கை. குடங்கைபோலே யிருப்பனவாய்ப் பெரியனவான கெண்டைக்குலம் போலே பேர்கின்றன வென்றபடி. 'பேர்கின்றன-' சலிக்கின்றன.

[கண்ணன் விண்ணையாய்! பொருட்டோ பிரிவெனப் பெரியனகாதம் போனதாகக்கொண்டு ஞால்மெய்தற்குரியனவாய் ஒண்முத்தும் பைம்பொன்னுமேந்தி யிருப்பனவாய் ஒரோகுடங்கைபோலே யிருப்பனவாய்ப் பெரியனவான கெண்டைக்குல மிவையோ வந்து பேர்கின்றன; யாமீன்று அரியன காண்கின்றன என்று அந்வயம்.]

'கெண்டைக்குலம்' என்றது-முற்றுவமை. 'ஒண்முத்து'-அஸ்ருபிந்துச்சுள். (1)

[அப்பு அரும்பதம்.]

பதினோராம்பாட்டு.—'பொருளதிகாரம்'-பொருள்மேற்பிரிவாய், ஸம்ஸ் லேஷார்த்தமாகநாயகன்தரவ்யந்தேடப்போகை. நாயகிக்குப்பிறந்தவிகாரத்தை நாயகன் கொண்டாடுகிறா னென்றபடி. 'யாமீன்று அரியன' என்று கூட்டி அருளிச்செய்கிறார்; (கடல்) இத்யாதி. 'ஒதல்'-வித்யாப்யாஸநிமித்தமாகவும்; 'காவல்' அர்த்தந்தேடிவந்து இவளை ரக்ஷிக்கைக்காகவும்; 'பூசல்' - இந்த ஸம்ஸ்லேஷ விரோதிகளை யுத்தம்பண்ணுகைக்காகவும்; 'பரத்தைமாட்டு' - இவள்நிமித்தமாக; அதுவும் ஒரு பிரிவு விசேஷம்: ஆக நாலுபிரிவினு மென்றபடி. 'விண்ணையாய்' - பேரத்யதையும், நிர்விகாரத்வமும். பிரிவென்ற மாத்ரந்திலே,

‘ஓபெரியன காதம் -’ மிகவுந்தூரமாய்த் தோற்றுவதே இவ்வுருக்கென்றபடி. ‘ஞாலம்’-உலகமாய், உயர்ந்தோராதல்; லோகபரமாதல். கண்ணீர் - முத்தம், உவ்வர்ண்யம் - பொன்னும். கண்களை ‘குடங்கை’ என்கிறது - எந்த ஆகாரத் தாலெயென்னை, அருளிச்செய்கிறார்; (போக்தாவுக்கு) இத்யாதி. ‘ஒருமுகத் தாலே’ - சாடு; பிரிய நினைத்த ப்ரகாரத்தாலே என்று அர்த்தம்: முகத்திலே என்று தவறி. ‘பேர்கின்ற’ என்று-மலை பேர்த்தாற்போலே யிருக்கையாலே, (அகலமான பதார்த்தம்) என்கிறது; கம்பீரதையாலே கண்கள் தெரியாதிருக்கிறபடி. ‘இவை’ என்கையாலே, இவற்றைக் கண்டவன்படும் பாட்டை இவைபடுவதே யென்றபடி.

[கண்ணன்விண்ணையாய்! பொருட்குப் பிரிவென ஓ பெரியனகாத மாய் ஞாலமென்று தொடங்கிப் பேர்கின்றன; யாம் இன்று அரியன காண் கின்றன என்று அந்நயம்]

[வேறொரு அரும்பதம்.]

பதினொரம்பாட்டு.—கீழே புனங்காத்திருந்த வல்லக்கொடிசை மதியுடன்படுத்தின பின்பு ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமா யிருக்க, த்ரவ்யார்ஜுநார்த்தம் வரும்பிரிவை அதிசங்கை பண்ணிக் கண்ணீர் விழவிட்டவளைக் கொண்டாடின நாயகன் வார்த்தையென்று ஸங்கதி உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்; (தலைமகனோடு) இத்யாதி. ‘பொருளதிகாரத்தை’-த்ரவ்யமுள்ள தேசத்திலிருந்து வந்த பத்ரிகாவிசேஷத்தை; அன்றிக்கே, அர்த்தார்ஜுநோபாதிகமான சாஸ்த்ரத்தை. ‘இவையோ’ என்று - ஸங்கிருஷ்டமாகக் காட்டுகையைப் பற்ற, அருளிச்செய்கிறார்; (ஒரு படுக்கையிலே) என்று. (கலந்த காலம்) என்றதுக்கு, புனத்திலிருக்கச்செய்தே நான் வடிவு எப்போதுங் கண்டதில்லையென்று கருத்து. (பிரிந்தகாலத்திலும்) என்றதுக்கு, “காண்கின்றனகளும்” என்கிறபாட்டிற் பிரிவை ப்ரஸங்கித்தபோதுமென்று. ‘யாம்’ என்றுசொன்னதுக்கு பாவம்-(சுடல்) இத்யாதி. ‘இருக்க’ என்ற அநந்தரம் ‘கடவ நமக்கு’ என்று சேஷம். ‘இன்று’ என்றதைக் கூட்டி, பாவம் - (ஒதல்) இத்யாதி - ஸ்ருங்கார சாஸ்த்ராப்யாஸ நிமித்தமான விஸ்லேஷம்; ‘காவல்’ - போகார் த்தமான அர்த்தார்ஜுநம்பண்ணி ரக்ஷிக்கத்தேடிவந்த பிரிவு; ‘பூசல்’ - ஸம்ஸ்லேஷவிரோதி நிரஸநார்த்தமாக யுத்தம்பண்ணப் போகையாலுண்டானபிரிவு; ‘பரத்தைமாட்டு’ - ஸம்ஸ்லேஷம் ஸரத்திமைக்காகப் பரத்வத்தை மாட்டிக்கொண்டு எட்டாதிருக்கையாலுண்டான பிரிவு. இப்பாட்டிற் பிரிவு-அஞ்சாம் பிரிவு; அதாவது - கூடியிருக்கச்செய்தே அதிசங்கையால் வரும் பிரிவென்று கண்டுகொள்வது. தாத்பர்யாந்தரம் - (அவிகாராய) இத்யாதி. ‘என்ற’ என்ற அநந்தரம், ‘படியே நிர்விகாரஞ்ஞ கண்ணனுடைய’ என்று சேஷம். ‘பிரிவென்றமாத்ரத்திலே’ - நடுவே சிலர் சொன்ன மாத்ரத்திலே ‘ஆளியக்கம்’-மறுவ்யஸஞ்சாரம். மேலுக்கு அவதாரிகை - (ஸம்ஸ்லேஷத் துக்கு) இத்யாதி. ‘என்றது’ என்ற அநந்தரம், ‘தோற்ற இருக்கிறபடிவைச்

சொல்லுகிறதம்மேல்' என்று சேஷம். 'உயர்ந்தோர்மாட்டு' - விசேஷஜ்ஞர் விஷயத்திலே; ஞாலபதமும் உலகபதம்போலே, விசேஷஜ்ஞர் பரமென்று கருத்து. 'ஞாலம்-உபலக்ஷணமாய், தாற்பர்யாந்தரம்-(உபய) இத்யாதி.சாடு (ஒரு) இத்யாதி. கண்ணுக்குக் குடங்கை ஸத்ருசமான்பழியைக்காட்டுகிறார்; (போக்தாவுக்கு) இத்யாதி. 'இவையோ' என்றதுக்கு பாவம் - (இக்கண்) இத்யாதி. (கக)

தாற்பர்யம்.— இப்பாசரத்தில், பாகவதவீஸ்லேஷத்தைக் கொஞ்சமும் ஸஹியாத தம்முடைய வைலக்ஷணயத்தைக்கண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுரைத்த பாசரத்தை, தனூர்த்தமாகப்பிரிய நினைத்தநாயகன் வீஸ்லேஷம் ஸஹியாத நாயகியி னவஸ்த்தையைக்கண்டிரைத்தநாயகன் பாசரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

அத்யந்த போச்யதையையுடைய ஓநாயகியே! நாமின்னறக்கு ஒருநா னங்காணாத அப்புதங்கண்டோம்; அதென்னவென்றால், சிலர் என்னிடத்தில் பிரிவின் கதையைச் சொல்லும்போதே நானவர்களை நிவேதனியாமையால் நானும் பிரியநினைத்தேனென்றெண்ணி அவ்வளவிலேயே வெகுதூரம் பிரிந்து படும் பாட்டைப்படுகிறாய். நானுன்னைவிட்டுப் பிரியமாட்டேனென்பது உனக்குத்தெரியாதா? உபயவிபூதியுங்கண்டனுபவித்து ஆஸ்சர்யப்படும்படி அஸ்ருபிந்துக்களை விட்டுக்கொண்டு வைவார்ண்யத்தையடைந்து ஒவ்வொரு சிறு க்கையளவாயுள்ள உன்னுடையகண்கள் பெரிய இரண்டுமதஸ்யங்கள் துள்ளுவதுபோல் நின்ற நிலையில் நில்லாமல் சலிக்கிறதே, இதென்ன ஆஸ்சர்யம் என்கிறார். (கக)

பேர்கின்றதுமணிமாமைபிறங்கியுள்ளற்பயலை
ஊர்கின்றதுகங்குலாழிகளே, இதெல்லாமினவே
யீர்கின்றசக்கரத்தெம்பெருமான் கண்ணன்றண்ணந்துழாய்
சார்கின்ற நல் னெஞ்சினார், தந்துபோன தனிவளமே. (க௨)

அர்த்தம்.— ஈர்கின்ற - அழகைக்காட்டி (என்னைப்) பிளக்கிற, சக்கரத்து- திருவாழியையுடைய, எம்பெருமான் - என்னுடைஸ்வாமியான, கண்ணன் - கருஷ்ணனுடைய, தண் - குளிர்ந்த, அம் - அழகிய, துழாய் - திருந் துழாயிலே, சார்கின்ற - அபிநிவிஷ்டமாயிருக்கிற, நல் - விலக்ஷணமான, பெஞ்சினார் - மன்ஸஸு, தந்துபோன - கொடுத்துப்போன, தனி - அத்விதீயமான, வளம் - ஸம்பத்து, (என்னவென்றால்), மணி - ஸ்லாக்யமான, மாமை- அழகு, பேர்கின்றது - புறப்பட்டுப் போகாநின்றது. பிறங்கி - மிகுந்தும், ஊளால் - நெருங்கியு மிருக்கிற, பயலை - வைவார்ண்யம், ஊர்கின்றது - பரவாநின்றது. கங்குல் - ராத்ரி, ஊழிகளே - யுகங்களாயே வளரநின்றது. இதெல்லாம் - இத்தனவவார்ண்யம் முதலானவை யெல்லாம், இனவே - இப்படி பாகக மாகாநின்றது.

[அப்பிள்ளை உரை.]

அவ.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு.—எம்பெருமானோடே புணர்ந்து பிரிந்து ஆற்றாமையாலே அவஸந்நையாய்த் தனக்குப் பிறந்த வைவர்ண்யாதிகளைச் சொல்லி நெஞ்சோடே கலாய்க்கிறான்.

உரை.—(பேர்கின்றது மணி மாமை.) தன்திறத்தை அவன் புகழும்படியாலே சொல்லி அவன் விரும்புகையாலே எனக்குத் தாரகமான நிறங்காணக் காண அழியாநின்றது. (பிறங்கி உள்ளப் பயலை ஊர்கின்றது-) அறமிக்குச் செறிந்திருந்துள்ள பயலையானநிறம் உடம்பெல்லாம் அப்ரகிஹதமாம்படி வண்டலிடாநின்றது. (கங்குல் ஊழிகளே-); இப்படி நிறந்தொடக்கமானவை கலியுகத்திற் பதார்த்தவ்யவஸ்தைகள் மாறாடுமாபோலே ஆந்யதாசரிக்கப் புக்வாறே காண்பாக்கிருக்கிறதென்று அன்று ராத்ரியானது அநேககல்பங்க ளாகாநின்றது, (இது எல்லாம் இனவே-) இந்திந்த வைவர்ண்யமுதலானவை யெல்லாம் இப்படியே. (சர்கின்ற சக்கரத்து எம்பெருமான் கண்ணன் தண் அந்துழாய் சர்கின்ற நல் நெஞ்சினார் தந்து போன தனிவளம்-) தான் பிரி கிறபோது கையுந் திருவாழியும் பொருந்தினபடியைக்காட்டி என்னை ஈராநிற் பதுஞ்செய்து அவ்வழகாலே என்னை எழுதிக்கொண்டு பெண்களுக்கு பவ்ய னாயிருந்துள்ள அவனுடைய தோளின் மாலையைக்கண்டு நம்மைப்போலே கிடைக்குங் கிடையாதென்று விசாரியாதே பதறிவிழுந்து நெஞ்சு நமக்குத் தந்துபோன ஒப்பில்லாத அழகு. (சர்கின்ற) என்று-ப்ரதி பகஷத்தை யீர்கை யென்றுமாம். (நெஞ்சினார்) என்று - ஸ்தோபோக்தியும், எம்பெருமானோடு ப்ரத்யாஸந்நமாகையாலே கொண்டாடுகிற தென்றும்.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு.—கீழெல்லாம் வைஷ்ணவர்களைத் தலைமகனாகப் பேசிற்று; இதிலேஎம்பெருமானைத் தலைமகனாகப் பேசுகிறது. பகவதஸம்ஸ்லேஷம் பாகவதஸம்ஸ்லேஷபர்யந்தமாய் நிற்கக்கடவதாகையாலும், பாகவதஸம்ஸ்லேஷம் பகவதஸம்ஸ்லேஷபர்யந்தமாய் நிற்கக்கடவதாகையாலும், இவர்க்குக் கீழ் உண்டான பாகவதஸம்ஸ்லேஷம் பகவதஸம்ஸ்லேஷபர்யந்த மாக்கினபடி.

வ்யா.—(பேர்கின்றது மணிமாமை-) விலக்ஷணமானநிறம் போகிறபடி. (க) “மாமைத்திறத்துக்கொலாம்” என்று ஆசைப்பட்ட நிறம் போகிறபடி; காணக்காணச் சரக்கு வாங்குகிறபடி; இவ்வளவிலே

அரு||பன்னிரண்டாம்பாட்டு —பாகவதஸம்ஸ்லேஷம் பகவதஸம்ஸ்லேஷபர்யந்தமாக அதிலே அபேக்ஷபிறந்து அதுகிடையாமையாலே வந்த வ்யஸநத்தைச் சொல்லுகிறதென்ற படி; பாகவதஸம்ஸ்லேஷமும் * போதயந்த; பரஸ்பரத்வாரா பகவதஸம்ஸ்லேஷம் ஸ்மாரகத்தேந தத்பர்யந்தமா யிருக்குமென்றபடி; நாயகி ஆசைப்பட்ட நிறமென்றபடி. ‘பேர்கின்றது’ என்றவர்த் தமாரார்த்தம்-(காணக்காண) என்று. இத்தால், தாத்பர்யம் - (இவ்வளவிலே)

வ்யா|வரினும் மீட்கலாமாயிருக்கிறபடி. 'மணிமாமை' என்று தன்கிற
ததைத்தானே கொண்டாடுவானென்னெனில்;—ஒருநிறமே, எழி
லே என்று அவன் கொண்டாடும்படிகளைக் கேட்டிருந்தபடியாலே
தனக்குத்தா னன்றியிலே அவனுக்காகத்தானாயிருக்கையாலும். (பிற
ங்கி அள்ளற் பயலை-) கிறம்போன இடம் பாழ்கிடவாமை பயலைபாக்
கிறபடி. (பிறங்கி-) கிண்ணகம்போலே பெருகி. (அள்ளல்-) இட்ட
இடத்திலே கால் செருகும்படி வண்டவிட்டபடி; தானே வந்தாலுந்
தூர்வை யெடுக்கவொண்ணாது. (ஊர்கின்றது-) வீஷம்பரந்தாற்போ
லே; ஸார்வபௌமரான ராஜாக்கள் போகப் பள்ளிகள்வந்து புகுரு
மாபோலேயும்: ஸ்ரீ பர்ணஸாலையில்நின்றும் இளையபெருமாள் போக
ராவணன் புகுந்தாற் போலவும். (கங்குல் ஊழிகளை-) கலப்பதற்கு
முன்பு முப்பதுநாழிகையா யிராநின்றால், கலந்தவாதே ஒருஷணமா
யிராநின்றது; பிரிந்தவாதே கல்பங்களாயிராநின்றது. (இது எல்லாம்
இனவே-) நெஞ்சிற்பட்டவற்றைக் கொண்டு அல்லாதவற்றையுஞ்
சொல்லுகிறது; மற்றுமுண்டான அன்றில், தென்றல் இவையெல்
லாம் இப்படியே: பிராட்டியும் பெருமானுமாகக் கலந்தபோது எடுத்
துக் கைநீட்டின பதார்த்தங்கள் அவன்போய்நிற்குங் காட்டில் நின்
றாற்போலே பகையானாற்போலே. (ஈர்கின்ற சக்கரம்-) அநுகூலப்
பாகூலவிபாகமின்றியே ஈர்கின்றபடி; சேதநஸமாதியாலே: பாகூல

அரு||என்று. 'அவனுக்காகத் தானாயிருக்கையாலும்' என்றது-தான் அவனுக்கு
ஸேஷமென்றிருக்கையாலு மென்றபடி. 'பிறங்குதல்'-மிருதியைச்சொல்லுகிற
து. 'அள்ளல்'-ஸாரந்தரதை. 'செருகுகை'-புதைகை. தூர்வையெடுக்கையாவது-
கிணறுமண் தூர்ந்துகிடந்தால் அதை எடுக்கை; இத்தால், இந்த வைவரண்
யம் அவனாலும் போக்கப்போகாதென்றபடி. ஈர்கிறபோன இடம் வைவரண்
யம் ஆக்ரமிக்கிறது என்போல விருக்கிறதென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (ஸார்வ
பௌமரான) என்று. 'இதெல்லாமினவே' என்று-இவைமுதலான அன்றில்,
தென்றல் முதலான அநுகூலபதார்த்தங்களெல்லாம் இப்படியே விபரீதமாயிற்
றென்றபடி. விஸ்வேஷத்திலே இவை பாதகமாகிற்படி என்போலவிருக்கிற
தென்ன, (பிராட்டியும்) என்று. (க) 'यानि स्रग्मणीयानि त्रयसु सप्तमे ।
तान्येव स्रग्मणीयानि त्रिसु सप्तमे च यानि - யானிஸ்மரமணீயானி தயாஸ்ஹபவந்தி
மே - தாய்யேவாரமணீயானி ஜீவதோமேதயாவீநா' என்றாரிறே பெருமாள்.
(நின்றாற்போலே பகையானாற்போலே) என்றது-இருந்த இருப்பிலே பகையா
னாற்போலே யென்றபடி. 'இன்னாளை' என்று விசேஷிபாமையைப்பற்ற,
(அநுகூல) இத்யாதி; சேதநஸமாதியாலே ஈர்கின்றதென்கிறா ரென்றபடி.
(அநுகூலப் பாகூலவிபாகமின்றிக்கே) என்ற வாக்யத்தைவிவரிக்கிறார்; (அந

வ்யா||ரைப்போய் ஈரும்; அநுகூலரைக் கையிற்சேர்த்தியாலே ஈரும்; ப்ரதிகூலரை ஆண்மையாலே கொல்லும்; அநுகூலரை அழகாலே கொல்லும். (சக்கரத்து எம்பெருமான்-) கையுந் திருவாழியுமான சேர்த்தியைக் காட்டி இவரை எழுதிக்கொண்டபடி; ராஜபுத்தர்கள் கையிற் கடைச்செறிக்குத் தோற்பாரைப்போலே. (கண்ணன்-) க்ருஷ்ணன்; அவன், த்விபுஜனையன்றோ இருப்பது: (க) “ఉపసంహరஸர்వా త్మந் ரూபமேதச்ச தூர்ப்பு ஜம்.” (தண் அந்துழாய் சார்கின்ற-) க்ருஷ்ணன் பக்கல் உண்டான அழகிய குளிர்ந்த திருத்துழாவிலேவிழுகிற நெஞ்சு. முதலடியில் ன்று கிடர் தோற்றது; எல்லை நிலத்தைக்கண்டு: உன்பழமையை காய்க்கு இடு வென்று போனபடி. (நல்நெஞ்சினார்-) தமமுடைய நெஞ்சை நன்னெஞ்சினு ரென்பானென் னென்னில்;—ப்ரஜைகளே யாகிலும் பகவத் விஷயத்தில் முற்பாடானாரை இங்ஙனல்லது சொ ல்லலாகாது. அலைந்த பரியட்ட முந் தாமுமாய்த் திரிகிறாரிறே. (உ) “பூசஞ்சாந் தென்னெஞ்சம்” என்கிறபடியே அத்தலைக் கெல்லா போக்பமுந் தாமாகையாலே பலகாலுளப்பாடிட அருகே நிற்கவே ண்டிலாகயாமீல. (தந்துபோன தனிவளமே-) இவர் தந்துபோன ஸம்பத்து.

(ங) “మనవిషమసుఖానామ్ - మనఃకவమநుஷ்யாణாம்” என்னுப்படி யாலே இவர் நெஞ்சம் அங்கே ப்ரவணமானபடி, ஸ்வாபதேஸம். (.)

அரு||கூலரை) இத்யாதி. ‘க்ருஷ்ணன் த்விபுஜனையன்றோ? திருவாழிதிருச்சங்குக ளுண்டே’ என்ன, (உபஸம்ஹர) என்று. ‘சார்கின்ற’ - விழுகிற; அதாவது- அங்கே ப்ரவணமாய்ப் போகிற. (முதலடியி லன்றகிடர் தோற்றது, எல்லை நிலத்தைக்கண்டு) என்றது-பகவத்விஷயத்திலே யன்றிக்கே, எல்லையிலமான பாகவத்விஷயத்தைக் கண்டென்றபடி. ‘போன’ என்ற பதத்துக்குத் தாத்பர் யம் - (உன்பழமையை) இத்யாதி; ‘நல்’ என்றதக்குத் தாத்பர்யமாகவுமாம். ‘நெஞ்சினார்’ என்ற ரேபாந்தத்துக்குத் தாத்பர்யம் - (அலைந்த) இத்யாதி. அங்கே ப்ரவணமாய்ப் போய்ச் செய்கிற தென்னென்ன, (பூசஞ்சாந்து) என்று. ‘தனிவளம்’-அத்வதீயமான ஸம்பத்து; நிரவதிகஸம்பத்தென்றபடி; வைவரண்யந் தொடக்கமானவைபெல்லாம் நெஞ்சினார் தந்துபோன ஸம்பத் தென்று கேதபோக்தி; இத்தால், மநஸ்ஸ- அங்கேப்ரவணமாக வைவரண்யந் தொடக்கமானவைபெல்லாம் உண்டாயிற்றென்றபடி.

[சார்கின்றசக்கரத்து என்றுதொடங்கித் தனிவளம் மணிமாமை பேர்கின்ற தென்றுதொடங்கி இவ்வுல்லாமினவே என்று அந்வயம்.] (கஉ)

(க) ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம்-நு-க-கங், (உ) திருவாய்மொழி-நக-உ,

(ங) ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம்-ந-ஏ-உஅ,

[அப்பு அரும்பதம்.]

பன்னிரண்டாம்பாட்டு.—பாகவதர்களை அதுபவித்தவர் எம்பெருமான் பகவதே புகுவானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (பகவதே விஸ்வரூபம்) இத்யாதி. நிறம் அவனுக்கு சேஷமாகையாலுக் கொண்டாடுகிறாளுென்று தாத் பரியந்தரம். ஸ்வாபாவிகமான நிறம்போனவுடனே வைவர்ண்யம் வந்ததுக்கு தருஷ்டாந்த த்வயம் அருளிச்செய்கிறார்; (ஸார்வபௌமரான) இத்யாதி. நெஞ்சிற்பட்டது-வைவர்ண்யம், கங்குல்; இவைபோலே அன்றில்முதலானதும் பாதகமென்றபடி. அனுகூலமான அன்றில் முதலானது இருந்தாற்போலே பாதகமானதுக்கு தருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்கிறார்; (பிராட்டியும்) இத்யாதி. நிருவாழியாழ்வான் பரமசேதநனாயிருக்கச்செய்தேயும், இங்கு 'சேதநஸமாதி' என்கிறது-ஆயுதஸாம்யத்தாலே. ஆஸ்ரிதார்த்தமாக மறைத்தவித்தனையொழிய க்ருஷ்ணனுக்குந் திருவாழி உண்டென்றபடி. எல்லையிலமான திருத்துழா யைக்கண்டு 'சார்கின்ற' என்றதைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார்; (உன்பழமை; இத்யாதி: 'பழமை' - சேர்த்தி, ரேபாந்தத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார்) (அலைந்தபரியட்டம்) இத்யாதி: பரியட்டம் - எத்தாப்பு; வஸ்தரம். அங்கே போய்ச்செய்கிற கார்யம் ஏதென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (பூசஞ்சாந்து) இத்யாதி. 'ஸம்பத்து-' வைவர்ண்யம் முதலானது.

[மற்றுமுண்டானவையும் இவையே - இப்படியே; இதெல்லாம் நெஞ்சினார் தந்துபோன தனிவளம் என்று அந்வயம்.] (கஉ)

[வேறொரு அரும்பதம்.]

பன்னிரண்டாம்பாட்டு.—"கீழே "தடாவியவம்பும்" என்றபாட்டுத்தொடங்கி ஆறுபாட்டிலே பாகவதரைத் தலைமகனாகப்பேசி அதுபவித்துவரச்செய்தே அடுத்த கீழ்ப்பாட்டிலே கூடியிருக்கச்செய்தே பிரிவை நினைத்துக் கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருக்கும் ஆதிமாத்ர ப்ராவண்யத்துக்கு நிவர்த்தகரில் ஸாமை அததைக் கண்டவர்களிருக்க, அந்தப்பிரிவு பகவத ப்ரயந்தமாய் வினைந்து நோவுபடுகிறார், இப்பாட்டில் என்கிற ஸங்கதியை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்; (கீழெல்லால்) இத்யாதி. பாகவதவிஸ்வரூபம் பகவதவிஸ்வரூப ப்ரயந்தமாக வினைகைக்கு அடி என்னென்ன, (பகவத) இத்யாதி. 'இருக்கிறபடி' என்ற அநந்தரம், 'ஆகையாலே' ததீயவிஸ்வரூபம் தத் விஸ்வரூபமும்' என்று கூட்டுவது, விலக்ஷணத்வத்தை விவரிக்கிறார்; (மாமை) இத்யாதி. வர்த்தமானதாத்தப்ரியம் - (காண) இத்யாதி வாக்யத்வயம். 'இருக்கையாறு' என்ற அநந்தரம், 'கொண்டாடுகிறார்' என்று சேஷம். 'இது' என்றது-புகழ்ஸ்த்த பராமர்சியாகையாலே, அதை விவரிக்கிறார்; (மற்றும்) இத்யாதி. 'எடுத்துக்கைநீட்டின' - போகத்துக்கு அனுகூலங்களான. 'கடைச்செறி' ஆயுதவிசேஷம். 'சதூர்ப்புஜம்' என்ற அநந்தரம், 'என்கிறபடியே அனுகூலக்கு நாலாய்த்தோற்றம்' என்று ஸேஷம். 'கண்ணனே மன்றி அவன் கண்ணியன்றிக்கே அதின் தண்மையிலும் அழகிலுமாயிற்று, 'சோர்கின்றது'

என்று பாவம் அருளிச்செய்கிறார்; (முதல்) இத்யாதி. 'போகின்ற' என்னு
தே 'சார்கின்ற' என்றதுக்கு, 'என்னோடுபழக்கம்வேண்டா' என்றும், 'ஆங்கே
தானே சார்ந்தது' என்றும் பாவம்-(உன்) இத்யாதி பஹுவசந தாத்பர்யம் -
(தம்முடைய) இத்யாதி. பகவத்விஷயத்திலே முற்பட்டுப் போய்ச் செய்ய
வேண்டிவ தென்னென்ன, (பூசம்) இத்யாதி. (கஉ)

தாத்பர்யம்.—இப்பாசரத்தில், தம்முடைய திருவுள்ளம் பகவத்ப்
ரவணமாய், அத்தாலே தத்விரஹம் அஸஹ்யமாய்ப் பிறந்த சைதில்யத்தை,
நாயதனுடைய விரஹத்தை ஸஹியாத நாயகியின் வார்த்தையாலே யருளிச்
செய்கிறார்.

கையும் திருவாழியுமாக எனக்குக்கண்ணன் ஸைவஸாதிக்கும் போது
அவன் சாத்தியருளின திருத்தழாய் மாலையை ஆசைப்பட்டு அவன் பின்னே
என்மனஸ்ஸு போய்விட்டது. அதுபோன உடனே எந்தேஹ ஸௌந்தர்
யமு மழிந்து சரீரமெல்லாம் வெளுத்து வைவர்ண்யத்தை யடைந்தது.
மற்று முண்டானதென்றல் முதலியவையும் பாதிக்கத்தொடங்கிற்று. இந்த
பாதைகளினால் ஒரிரவு அனேகம் யுகங்களாய்ப் பெருகத் தொடங்கிற்று.
என்னுடைய இந்த நெஞ்சுடன் ஸஹவாஸம் பண்ணினதற்குஇதுவே பலமாய்
விட்டது என்று நோவுபடுகிறார். (கஉ)

தனிவளர்செங்கோல்நடாவு கழல்வாயரசவியப்
பனிவளர்செங்கோலிருள் வீற்றிருந்தது, பார்முழுதுந்
துனிவளர்காதல்துழாயைத் துழாவுதண்வாடைதழந்
ந் தினிவளைகாப்பவரார், எணையூழிகளீர்வனவே. கங்.

அர்த்தம்.—தனி - அத்விதீயமாய், வளர் - வருத்தியடையாநின்ற, செங்
கோல், ஆஜ்ஞையை, நடாவு - நடத்துகிற, தழல் - உஷ்ணத்துக்கு, வாய் -
ஸ்தாநமான, அரசு - ராஜாவான ஸூர்யன், அவிய - அழிய, (அஸ்தமிக்க)
பனி - குளிர்த்தி, வளர் - வருத்தியடைகிற, செங்கோல் - ஆஜ்ஞை
யையுடைய, இருள் - அந்தகாரம், பார்முழுதும் - பூமியெல்லாம், வீற்றிருந்
தது - வ்யாபித்திருந்தது. துனி - துக்கத்தை, வளர் - வருத்தியடைவிப்பிக்
கிற, காதல் - ஆசைக்கு விஷயமான; துழாயை - திருத்துழாயை, துழாவு -
அளாவிவருகிற, தண் - குளிர்ந்த, வாடை - வாடைக்காற்றை, தழந்து-வெட்டி,
இனி - இனிமேல், வளை - வளையை, காப்பவர் - ரக்ஷிப்பவர், ஆர் - எவர்?
எனை - என்னை, ணுழிகள் - (இந்தராத்ரி) கல்பங்களாய், ஈர்வனவே - பிள
வாநின்றது. (கங்)

ந் தினிவளைகாப்பவரார் என்று பாடாந்தரம்.

[அப்பிள்ளை உரை.]

அவ.—பதின்மூன்றும்பாட்டு.—ஆஸ்வாஸகரமானபகலை அபநோதித்து அந்தாரம் வந்து நலியாநின்றது; இத்தசையில் வாடையால் வந்தநலிவைத் தவிர்த்து நமக்கு ரக்ஷகராகவல்லாராரோ' என்கிறார்.

உரை.—(தனி வளர் செங்கோல் நடாவு தழல்வாய் அரசு அவிய-) நக்ஷத்ராதினை அடர்த்து வளராகின்றன செங்கோலை நடத்துகிற உஷ்ணகிரணானாராஜா சிறிது ஓளிமழுங்கினமாத்ரமன்றிக்கே விளக்கவிந்தாற்போலே நஸிக்க; அரசர் சிறிது அந்தகாரக்ஷத்ராதினை அடர்த்துக்கொண்டு அவன் பாக்கிறபடியே. (பனிவளர்-செங்கோல் இருள் வீழ்விருந்தது பார்முழுதும்-) துகத்தை மிகப் பண்ணுகின்ற அந்தகாரமானது ஆதித்யனும்போய் நிஷ்ப்ரதிபக்ஷமானவாறே தன் வேண்டற்பாடெல்லாந் தோற்றும்படி பூமியைத் தனக்கு இருப்பிடமாக்கிக்கொண்டிருந்தது. (துனிவளர் காதல் துழாயைத்துழாவு தண்வாடைதடிந்து இனி வளைகாப்பவர் ஆர் -) துகத்தை வளர்க்காநின்றனள்காதலை விளைப்பதான திருத்துழாயை அனைந்துகொண்டு வருகிற குளிர்ந்தவாடையை இருதுண்டமாகிட்டு, இப்படிநான் + ஸிதிலையான இத்தஸையில், இஸ்ஸைதில்யத்தைப்போக்கி ரக்ஷிக்கவல்லாராரோ? (எனைஊழிகள் ஈர்வனவே-) பாதகமான இவை எத்தனைகாலம் ஈரக்கடவன. (கந)

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—பதின்மூன்றும்பாட்டு—ஆஸ்வாஸகரமான கர்லம் போகையும், ப்ரதிகுலமானகாலம் வருகையும், அதுக்கு ஸஹகாரிகள் குவாலாகையும், ரக்ஷகன் வாராதொழிகையும், முடிந்தோமிதே என்கிறாள்: பகல் பதார்த்ததர்ஸநம் பண்ணி இந்த்ரியங்கள் அந்ஃபரமாகையாலே தரித்திருக்கலாம்; ராத்ரி எல்லாமொக்க உபரதமாய் ஒருமடைப்படுகையாலும் ஸம்போகயோக்யமான காலமாகையாலுந் தரிக்கவொண்ணாது.

வ்யா.—(தனிவளர்செங்கோல் நடாவு-) பாவியேன், பரபக்ஷம் பட்ட தென்னென்கிறாள். ராத்ரியிலே சந்த்ரனும் நக்ஷத்ரங்களுங்கூ

அரு|| பதின்மூன்றும்பாட்டு.—(ஸஹகாரிகள் குவாலாகையும், ரக்ஷகன்வாராதொழிகையும்) என்றது - 'வாடைதடிந் தினிவளைகாப்பவரார்' என்றதைப் புற்ற. பகல் ஆஸ்வாஸகர்மாய் ராத்ரி ப்ரதிகுலமானபடி. என்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (பகல்பதார்த்ததர்ஸநம்பண்ணி) என்று. ஆதித்யனை வர்ணிக்கிறதற்குத் தாத்பர்யம் - (பாவியேன்) இத்யதி. (பாவியேன், பரபக்ஷம் பட்ட தென்னென்கிறாள்) என்றது - ஸூர்யோதயமானவாறே சந்த்ரநக்ஷத்ரங்களைஸ்ஸாம் நிஸ்தேஜஸ்கமாயிற்றென்றபடி; இருளுக்குப் பரபக்ஷமான ஆதித்யனைஸ்ஸாற்றபடி. 'தனி' என்ற ஸூப்தத்துக்குத் தாத்பர்யம் - (ராத்ரியிலேசந்த்ர

1 விவரவாயையான என்றுங் கோஸாந்தநம்.

வ்யா||டர் செலுத்தினதெல்லாந் தானே செலுத்துகை ராத்ரியைப் போலே ஸத்தாநாஸம் பண்ணிச்செலுத்துகை யன்றியே, எதிரிகளும் நிற்கச்செய்தே அஸத்கல்பமாம்படி தேஜஸ்ஸாலே அமுக்கிச் செலுத்துகை; (௧) “ஸ்யூஃஸ்வய்யூஃஸ்வய்யூஃ - குருந்ர்ப்ரச்சாதயந்ரீயா” (செங்கோல்கடாவு-) மதுமாந்தாதாக்களைப்போலே. (தழல்வாய் அரசு அவிய-) அநபிபவநீயுன்கிடர், இப்படி பாட்டான். (அரசு-) ஏகவீரன். (அவிய-) விளக்கு அவிந்தாற்போலே; (௨) “ஒண்சுடரோன் வாரா தொளித்தான்” என்னுந்தஸைக்கு அவவருகாரிருந்தபடி: விடியக் காணாமையாலே; இவன் முடிந்தா னென்கிறான். (பனிவளர்செங்கோல் இருள்வீற்றிருந்தது-) குளிர்த்தியை வளராதின் றுள்ள செங்கோலையுடைய ராத்ரி பூமிப்பரப்பையடங்கத் தனக்கு இருப்பிடமாகக்கொண்டது; ராஜ்யம்பண்ணின ராஜா முடிந்தால் வேறொரு ராஜா புகுருமாபோலே? புதுக்கோமுற்றானாக் கண்டால் நடுங்குமா போலே வீற்றிருந்தது. ஆதிச்யன ராஜ்யமித்தனையும் ராத்ரிக்கு அழகோலக்க மிருக்கப்போந்த வித்தனை. (வீற்றிருந்தது-) இனி எதிரிகளில்லையென்னும்படி இருந்தது. (பனிவளர்செங்கோல் இருள்வீற்றிருந்தது-) அறைகளிலே ஒளித்துக்கிடந்தார் புறப்படுமாபோலே. (துனிவளர்காதல் துழாயைத் துழாவு தண்வாடை தடிந்து இனி வளைகாப்பவர் ஆர் -) துகம் வளராதின் றுள்ள காதலை யுடைத்

அரு||னும்) என்று: ராத்ரி ஸூர்யனை ஸவாஸநமாகப்போக்கித் தான் விஜ்ஞும்பிக்கும்; ஸூர்யனானால் சந்த்ராதிகள் இருக்கச்செய்தே அஸத்கல்பமாம்படி தன் தேஜஸ்ஸாலே அமுக்கிச் செலுத்துமென்றபடி. க்ருஷ்ணன் தன்னுடைய காந்தியாலே, “ஸ்யூஃஸ்வய்யூஃஸ்வய்யூஃ - குருந்ர்ப்ரச்சாதயந்ரீயா.” ‘தனிவளர்-’ அத்விதீயமாய் வளராதிற்கிற, ஆஜ்ஞையை நடத்துகிற, ‘தழல்வாய் அரசு’ - உஷ்ண கிரணான அசென்று ஸூர்யனைச் சொல்லுகிறது. அங்கு ‘வாராதொளித்தான்’ என்றார்; இங்கு ‘அவிய’ என்கையாலே, அத்தஸைக்கு அவவருகா யிருந்ததென்றபடி. ஆனால், ஸூர்யன் நஸித்தானேவென்ன, (விடியக்காணாமையாலே) என்று. ‘அவிய’-நஸிக்க. ‘பனி-’ என்று-குளிர்த்தியாதல், நடுக்கமாதல்; ‘பனி’ என்று - குளிர்த்தியையும், நடுக்கத்தையுஞ் சொல்லுமென்றதுக்கு நிகண்டு; (௩) “அச்சமுந்நுன்பமு நடுக்கமுந்நுகினமும், பற்றிய சீதமும் பனியெனப் படுமே” என்று. ‘பனி’ என்று - நடுங்குதலென்ற இரண்டாம் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்; (புதுக்கோமுற்றான) என்று. ஸூர்யனுடைய ராஜ்யமெல்லாம் ராத்ரிக்கு ஒலக்கமிருக்கப் போந்ததென்றபடி. ‘அரசவியப் பனிவளர்செங்கோ லிருள்வீற்றிருந்தது’ என்ற சேர்த்துக்குத் தாத்பர்யம் - (அறைகளிலே) இத்யாதி. ‘துனி-துகம். காதலை யுடைத்தான் - காதலுக்கு விஷயமான, திருத்துழாயைத் துழாவு - ஸ்பர்ஸி

(௨) திருவாய்மொழி-௪௪௪.

வ்யா||தான துழர்யைத்துழர்வருகிற குளிரந்தவாடையை இருமுறியாகவெட்டி இனி வளையைக் காப்பவாரர்? (தண்வாடை-) அமூர்த்தம் மூர்த்தமாகிறபடி பாதகத்வத்தி லுறைப்பு. (இனிவளைகாப்பவர்ஆர்) வந்து கிட்டுவது காணுமென்றிருக்கிறாள். (எனை ஊழிகள் ஈர்வனவே-) அநேகமான கல்பங்கள் ஈராநின்றன.

ஆழ்வார்க்கு ஸம்ஸாரத்தோடு பொருந்தாமை யிருந்த படி சொல்லுகிறது. கக.

அரு||த்துவருகிற,வாடையைத் தடிந்து-இருதுண்டமாக வெட்டி.அமூர்த்தமானதை 'தடிந்து' என்னும்படி என்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (அமூர்த்தம் மூர்த்தமாகிறபடி பாதகத்வத்திலுறைப்பு) என்று. (வந்து கிட்டுவதுகாணுமென்று இருக்கிறாள்) என்றது - வாடையைவெட்டி வளைகழலாதே ஸம்ஸாரே ஷிக்கக் கிட்டுமோ வென்கிறாளென்றபடி. (கக)

[தனிவளர்,செங்கோல் நடாவு.தழல்வாயரசவியப் பனிவளர் செங்கோல் இருள்பார்முழுதும் வீற்றிருந்தது; எனை ஊழிகள் ஈர்கின்ற; துனிவளர் காதற்றுழாயைத் துழாவு தண்வாடை தடிந்து இனிவளைகாப்பவராரென்று அந்நயம்.] 'என வளைகாப்பவரார்' என்று பாடாந்தரம். (கக)

[அப்பு அரும்பதம்.]

பதின்மூன்றும்பாட்டு.—பகலுக்கும் இரவுக்கும் ஆறுகூல்ய ப்ராநிகூல்யம்எந்த ஆகாரத்தாலே என்ன; அருளிச்செய்கிறார்; (பகல்) இத்யாதி. உபரதமாகை-வேறுவிவயமில்லாமையாலே ஒழிந்து ஒருமுகமாகை. ஆதித்யனுக்குப் பரபகலும்-சந்த்ராதிகள். 'தனி' என்றதைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார்; (ராத்ரியிலே இத்யாதி. 'வளர்' என்றதைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார்; (ராத்ரியைப்போலே) இத்யாதி. 'ஸத்தாநாஸம்-' ஆதித்யாஸ்தமனம். எதிரிகள்நிற்கத் தேஜஸ்ஸாலே மறைத்த விடமுண்டோ வென்ன, அருளிச்செய்கிறார், (குருந்) இத்யாதி; துர்யோதநாதிகள் நிற்கக்ருஷ்ணன் தன் தேஜஸ்ஸாலே மறைத்தானென்றபடி. 'ஒளிக்' என்னுமல் 'அவிய' என்பா என்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (ஒண்சுடரோன்) இத்யாதி. ஆனால் 'அவிய' என்னைக்கு ஆதித்யனுக்கு நாஸமுண்டோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (விடியக்காணமை) இத்யாதி. 'பனி-' குளிர்த்தியாதல், நடுக்கமாதல். இத்தை அருளிச்செய்கிறார், (புதுக்கோமுற்றார்) இத்யாதி. வீற்றிருக்கை - விஸ்த்ருதமாயாதல், வேறுபாடுதோற்றவாதல். அழகோலக்கமிருக்கை - தானிருக்க இடம்போந்த வித்தனையொழிய ராஜ்யம்பண்ண இடம்போராதென்றபடி. முந்தின அர்த்தத்திலே அங்கங்கே இருந்தபடியே புறப்பட்டபடிக்குத் த்ருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்கிறார்; (அறைகளிலே) இத்யாதி. 'துழாய்-' திருத்துழாய், வளைகாக்கை-ஸம்ஸாரேஷ்த்தை உண்டாக்குகை. அமூர்த்தமான வாடையை 'தடிந்து' என்னப் போமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (அமூர்த்தம்) இத்யாதி. 'ஆ';

என்று நிஷேதமன்றிக்கே, ப்ரஃநமாக்கி அருளிச்செய்கிறார்; (வந்துகிட்டு வத) இத்யாதி; நாயகன்வந்து கிட்டவற்றோ வென்றபடி. ராத்ரி-ஸம்ஸாரம்; வாடை-விஷயம்; இது, ஸ்வாபதேஸம்.

[தனிவளர் தொடங்கிப் பார்முழுதும் இருள் வீற்றிருந்தது; எனையுழி களாய் ஈர்வன; இனித், துனிதொடங்கி வளை காப்பவரீர் என்று அந்வயம்.]

[வேறொரு அரும்பதம்.]

பதின்மூன்றும்பாட்டு. — தீழ்ப்பாட்டில் பகவத்வீஸ்லேஷத்தாலே நொந்த இவர்க்கு இந்தவிபூதியிற் பொருந்தாமை வினைந்ததை ராத்ரிவ்யஸகத்தாலே நொந்த நாயகி பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி உட்கொண்டு பாட்டடைவே கடாசுத்தி பாவம் - (ஆஸ்வாஸ) இத்யாதி. 'ஒழிகையும்' என்ற அநந்தரம், 'உண்டாஸகயாலே' என்று ஸேஷம். 'அவிய' என்னுமளவுக்குக்கருத்து அருளிச்செய்கிறார்; (பாவியேன்) இத்யாதி. 'பரபஷம்' - இருளுக்கு ஸத்ருபகஷம். 'தனி' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - (ராத்ரியிலே) இத்யாதி. 'வளர்' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - (ராத்ரியைப்போலே) இத்யாதி. 'ஸத்தாநாஸம்பண்ணி' - ஸஞர்யஸூகிற அரசை அவியப்பண்ணி. 'செலுத்துகை' - செங்கோல் நடத்துகை. எதிரிகள் இருளையும் அத்தோடு கூடின நகைத்ர சக்த்ரர்களை யுஞ் சொன்னபடி. இந்த ஆதித்யனுக்கு (க) * அச்யுதபாறுவைத்ருஷ்டாந்தமாய்க் காட்டுகிறார்; (குருந்) இத்யாதி; துர்யோதநாதிகள் நிற்க, த்ருஷ்ணன் தேஜஸ்ஸாலே மறைத்தானென்றபடி. 'தழல்' - ஓளவுண்ணயத்துக்கு 'வாய்' இடமானவெனென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யம் - (அநி) இத்யாதி. 'ஒளிக்க' என்னுதே 'அவிய' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - (இனி) இத்யாதி. முந்தின அர்த்தத்திலே இருந்தபடியே புறப்பட்டமைக்குத்ருஷ்டாந்தம் - (அறைகளிலே) இத்யாதி. 'காதலையுடைத்தான' - தன்காதலுக்குவிஷயமான. 'இருமுறியாக' - இரண்டு துண்டமாக. காற்றை இருதுண்டமாக்கக் கூடுமோ வென்ன, (அமூர்த்தம்) இத்யாதி. 'ஆர்' என்றத்தாலே ஒருவருமில்லையென்று தோற்றமைக்காக ப்ரஃநபரமாக அருளிச்செய்கிறார்; (வந்து) இத்யாதி. நாயகன் வந்து கிட்டவேணுமென்று இருக்கிறானென்றபடி. ராத்ரி-ஸம்ஸாரமாகவும், வாடை - விஷயமாகவும் ஸ்வாபதேஸம் அருளிச்செய்கிறார்; (ஆழ்வார்க்கு) இத்யாதி. (கக)

தாத்பர்யம். — இப்பாசுரத்தில் லாழ்வார் தமக்கு ஸம்ஸாரம் அஸத்யமானபடியை, குறித்துப் போனஸமயத்தில் நாயகன் வாராமையைக்கண்டு ரைத்த நாயகியின் பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

பகற்காலத்தில் ஸஞர்யன் சக்த்ராலும் நகைத்ராதிகளும் மறையம்படி தன் பிரணங்களை வ்யாபிக்கச்செய்து ஸகலபதார்த்தங்களையும் ப்ரகாசிப்பிக்க, அப்பதார்த்தங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு காலம் போக்கினோம். இப்போது அந்த ஸமீர்யஸுமஸ்தமித்து ராத்ரிப்ரவேசித்தது; குளிர் நடுக்கத்தொடங்கிற்று;

பதார்த்தங்களை என்றும் கண்ணுக்குத்தோன்றாதபடி இருள்மூடிக்கொண்டது. இதற்குமேலே, நானுசைப்பட்ட அவன் சாத்தியருளின திருத்தழாய் மேல ஹாவிவந்த வாடைக்காற்றும் பாதியாநின்றது. இதனால் ஏன்சரீரம் இனத்துக் கைவளை கழலாநின்றது. நாயகனோவரவில்லை. ஏனக்கு பாதகங்களான இவை களைப் போக்கி நாயகனைப்போது வந்தாரசுதிப்பனோ தெரியவில்லை யென் னிருள். (கசு)

ஈர்வனவேலுமஞ்சேலுமுயிர்மேன்மிளிர்ந்து, இவையோ
பேர்வனவோவல்லதெய்வநல்வேள்கணைப், பேரொளியே
சோர்வனநீலச்சுடர்விடுமேனியம்மான் விசும்பூர்
தேர்வன, தெய்வமநீரகண்ணோவிச்செழுங்கயலே. கசு,

அர்த்தம்.—ஈர்வன - பினக்கின்ற, வேலும் - வேலாயுதமாகவும், அம் - அழகிய, சேலும் - மதஸ்யமாகவும் இருக்கிற, இவை - இவை, உயிர்மேல் - ப்ராணன்மேலே, மிளிர்ந்து - பாய்ந்து, பேர்வனவோவல்ல - மீளாகின்றன வல்லவே. தெய்வம் - தேவனாய், நல் - விலகாணனான, வேள் - மம்மதனு டைய, கணை - பாணமானதாமரஸபுஷ்பத்தினுடைய, பேர் - பெரிய, ஒளி - காந்தியை, சோர்வன - விடாநின்றன. நீலம் - இருண்ட, சுடர் - தேஜஸ் னை, விடும் - வீசுகிற, மேனி - திருமேனியையுடைய, அம்மான் - ஸ்வாமி யான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, விசும்பு - பரமபதமான, ஊர் - ஊரில்நுக்கிற நித்யஸூரிகளை, தேர்வன - தேடாநின்றன. தெய்வம் - அப்ராக்ருதமாய், அந்நீர் - அப்படிவிலகாணமான, இ - இந்த, செழும் - கொழுத்த, கயல்-மத் ஸ்யம், கண்ணோ - கண்ணா? (கசு)

[அப்பிள்ளை உரை.]

அவ.—பதினாலாம்பாட்டு-இவள்கண்ணழகிலே ஈடுபட்ட தலைமகன் அவ ற்றின் அழகைச் சொல்லி ஸ்லாசிக்கிறான்.

உரை.—(ஈர்வனவேலும்-) தன்னை ஈடுபடுத்துகிறபடியாலே விடாதே ஈர் கிற வேல்போலேயிரா நின்றதென்கிறான். (அஞ் சேலும்-) மௌக்த்யத்தால் அழகிய சேல்போலே யிராநின்றன. (உயிர்மேல் மிளிர்ந்து இவை ஒ பேர்வன வோ அல்ல-) இலக்குத்தப்பாதே மம்மத்திலேபடு மம்புபோலே இவையும் உயிர்நிலையிலே பட்டுக் குத்தியெடுத்தாற்போலே அங்கே நின்று பேதித்துக் கழியப்பேர்கிறனவில்லை; 'ஓ' என்று விஷாதாதியஸுலிசகம். (தெய்வம் நல் வேள் கணை பேர்ஒளியே சோர்வன-) இங்ஙனன்றிக்கே அப்ராக்ருதமான அழகையுடையனாயிருப்பானொரு காமனம்பினுடைய ஒளியைக் காலாநின் றன; தப்பவொண்ணாதபடியைச் சொல்லுகிறது. (நீலச் சுடர் விடு மேனி அம் மான் விசும்பு ஊர் தேர்வன-) கண்வட்டத்தே அகப்பட்டார்க்கு மீளவொண் ணாதபடி. ஸ்ராமஹ ரமான வடிவையுடையனான ஸர்வேஸ்வரன்தான் திருநாட்

மீலே அவன் திருவழகை அதுபவித்தார்க்கு மீளவொண்ணாத படியைக்கருதி அத்தேஸந்தான் நினக்கு ஒப்பாகப்போருமோ வென்றுதேடாநின்றன; 'விசும் பூர்தேர்வன' என்று-திருநாட்டிலுள்ளாராலும் ஆசைபடப்படுவன வென்று மாம். (தெய்வமநீர) அப்ராக்குதமான நீர்மையையுடையீர்! அப்ராக்குதஸ் வபாவைகளான உங்களிலென்றுமாம். 'கண்ணோ இச்செழுங்கயலே-இப்படி விலகாணமான இக்கயல் கண்ணோவென்று கேட்கிறான்.

ஸ்வா.—பகவத்விஸ்லேஷத்தால் உருவுதலான லக்ஷ்மியைக்கண்டு இது க்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கொண்டாடுகிறபடி பகவதனுபவம் பண்ணுகையா லே, பொன்னைப் புடமிட்டாற்போலே ஜ்ஞாநத் தெளிந்தபடியைக் கண்ண முகு வ்யாஜத்தாலே சொல்லிற்றாகவுமாம். (கச)

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்]

அவ.—பதினாலாம்பாட்டு.—துறை, நலம் பாராட்டு.

வ்யா.—(ஈர்வனவேலும் அஞ்சேலும்-) காமபாண மானபோது ஈர்வனவேயாகிலும், அஞ்சேயாகிலும். அன்றியே ஈர்வனவான வே லாயும், அழகிய சேலாயும்; இரண்டாலுமாகவைதகத்தயமும் மௌக் த்யமுஞ் சொல்லிற்று: 'ஈர்வனவேல்' என்றத்தாலே, வைதகத்தயம்; 'அஞ்சேல்' என்றத்தாலே, மௌகத்தயம். தன்பிள்ளழியாமே எதிரி களை முடிக்கும்படி, 'ஈர்வனவேல்' என்று பாதகத்தை விசேஷித்த படி. (உயிர்மேல் மிளிர்ந்து-) பாத்யத்தையும் விசேஷித்தபடி. தோ ல்புரை போகிறதில்லை; அழியுமத்தை அழிக்கவோவென்று கொண்டு (க) "அஞ்சேயை அஞ்சேத்யோயம்" என்று அழியாததை அழிக்கி றபடி. (மிளிர்ந்து) குத்தினவேலை அங்கே புரித்தாற்போலே, (இவை யோ) இவற்றில் க்ரௌர்யமிருக்கிறபடி, (பேர்வனவோ அல்ல-) பரி ஹாரத்துக்காக வன்றியிலே பறித்துக் குத்தவென்னிலும் பேர்கிறதி

அரு|| பதினாலாம்பாட்டு.—'நலம்பாராட்டு' என்றது-நாயகன் நாயகியினு டைய நன்மைகளைக்கொண்டாடுகை.இங்கு நாயகராகச்சொல்லுகிறது, ஸ்ரீவை ஷ்ணவர்களை. பாராட்டம்-கொண்டாட்டம். (ஈர்வனவேயாகிலும் அஞ்சேயாகி லும்) என்றது-லோகத்தில் பாதிக்கிறவை காமபாணங்களேயாகிலும், அவற் றைப்பற்றவும் இந்தக்கண்கள் பாதகமாயிருக்கிறன வென்றபடி. 'சேல்,-மத்ஸ் யம். 'மௌகத்தயம்' - ஸௌந்தர்யம். (வைதகத்தயம்) என்றத்தால் தாத்பர் யம் (தன்பிள்ளழியாமே) இப்பாதி; பிள் என்று - அழகைச் சொல்லுகிறது. கேவலம் வேலென்னுதே, ஈர்வன என்று விசேஷிக்கையாலே, பாதகத்வத்தை விசேஷித்தபடி. 'மிளிர்ந்து' என்றது - சலநமாய்க் குத்திப்புரித்தாற்போலே யிருக்கிறதென்றபடி. (பரிஹாரத்துக்காகவன்றியிலே பறித்துக்குத்தவென்னி லும்) என்றது-பிடுங்கி ஒளவதபிடுகைக்கன்றிக்கே பிடுங்கித் திருப்பிக் குத்த

திரு||கலை.(தெய்வம் நல்வேள் கணைப் பேர் ஒளியேசோர்வன-)ஸௌ
பரிபாட்டுபால பலவடிவுகொள்ளுகிறபடி என் தான்? கார்ய கர்த்ருத்வ
த்தரவே பாதாநனுமாய், விலக்ஷணனுமாயிருந்துள்ள காமனுடைய
பாணங்களிலுண்டான மிக்க ஒளியைக் காலாநின்றது; புறப்பட
விடாநின்றது. (நீலச் சுடர் விடும் மேனி அம்மான் விசம்பூர் தேர்
வன-) நீலமான சுடரைப் புறப்பட விடாநின்றதுள்ள திருமேனியை
நுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய பரமபதத்தைத் தேடாநின்றன; *
அயர்வறு மமரர்களுக்கு தாரகபோஷகமாகப் படிவிட்டிருக்கும், திரு
மேனி. (அம்மான்-) அவ்வடிவுக்குத் தோற்று ஜிதமென்றிருக்கும்படி.
(உ) கருநீலவடிவவுலகேநுந்-தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே
ததாமஸ்வாம்” என்னும்படியான திருமேனியை * ஸதாபஸ்யந்தி
பன்னாஸிருக்கு மவர்கள். ‘விசம்பூர்’ என்னுங் காட்டில் அங்குள்
ளாஸர்த் தோற்றுமோ வென்னில்;— ‘ஸுஷுப்தி’-மஞ்சா: க்ரோ
பகதி’ என்னுமாபோலே. (தேர்வன-) அப்படி விலக்ஷணமானவிஷ
யத்தைக் காற்கடைக்கொண்டு அதிலும் விலக்ஷணமான இக்கண்க
ளாத் தேடி வருகிறபடி; லீலாவிபூதியை ஜயித்து நித்யவிபூதியை ஜயிக்
கத் தேடிக்கொண்டுசென்றபடி. (தெய்வமநீர்-)இங்கு நாங் காண்கி
தானினிற்றிக்கே அப்ராக்ருதமா யிருக்கிறபடி; ‘அன்னீர்’ என்றது
அன்னரென்றபடி. (கண்ணே இச்செழுங்கயலே-) கண்ணென்றுஸம்
ஸித்தது, ஈயலென்று நிர்ணயித்தபடி. (கசு)

திரு||வென்னிலும் பிடுங்கப்போகிறதில்லையென்றபடி; பிடுங்கப்போகிறனவ
ல்ல. பிடுங்க வேலுங்கயலு மாயிற்றென்றார்; ‘வேள்கணைப் பேரொளியே சோர்
வன’ என்கிறார்; ஆகையாலே, (ஸௌபரியைப்போலே பலவடிவுகொள்ளுகிற
து) என்கிறார். ‘தெய்வ’ என்று-ப்ராதாந்யம். ‘நல்’ என்று-வைலக்ஷண்யம். ‘தேர்
வன’ என்றதுக்கு இரண்டுபொருள்; பரமபதத்திலுள்ளானாத்தான் தேடா
நின்றன வென்னுதல்; அவர்களாலே தான்தேடப்படாநின்றன வென்னுதல்;
முத்தின அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார், (நீலமான சுடரைப் புறப்படவிடா
நின்றதுள்ள) என்று; இரண்டாமர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார், (அப்படி வில
க்ஷணமான) இத்யாதி: முத்தின அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார், (லீலாவிபூதியை)
என்று. ‘அநீர்’ என்றது - அப்படி யிருக்கிற வென்றதாய், அப்ராக்ருதமாய்,
அப்படி யிருக்கிற கண் என்றபடி.

[ஈர்வனவான வேலாயும் அழகிய மதஸ்யமாயும் உயிர்மேல் வைத்து
பிணிக்கது பேர்வனவோ வல்ல; அம்மாத்ரமின்றிக்கே, தெய்வநல் வேள்கணைப்
பேரொளியே சோர்வன, இப்படி லீலாவிபூதி மாத்ரமன்றிக்கே, நீலச்சுடர்
விடாமேனியம்மான் விசம்பூர் தேர்வன; இவை தெய்வமநீர் கண்ணே இச்
செழுங்கயலே என்று அந்வயம்.] (கசு)

[அப்பு அரும்பதம்]

பதினாஸாம்பாட்டு — நாயகியுடைய கண் பாதகமாகிறபடிக்கு மந்தபாணமும் வேலுங்கயலும் த்ருஷ்டாந்தம். மேல் 'வேள்கணை' என்று காமபாணஞ் சொல்லுகையாலே, அதுக்கு அதுகுணமாக ஒரு யோஜனை பண்ணுகிறார்; (காமபாணம்) இதயாதி. கண்ணை வேலாகவுஞ் சேலாகவும் எந்த ஆகாரத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறதென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (இரண்டாலுமாக) இதயாதி. 'அம்' என்றும், 'ஈர்வன' என்றும் விசேஷிக்கிற அக்குத்தாத்பர்யமே தென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (தன்பின்) இதயாதி வாக்யத்வயத்தாலே. பிள்-அழகு, இருந்தபடியே பாதகமாகை. புரித்தாற்போலே—புரிக்கை - திருப்புக்கை. பரிஹாரத்துக்காகப் பரிஹரிக்கும்போதும் பிடுங்கிப் பரிஹரிக்க வேண்டுகையாலே நோவாமல் வருத்தத்தோடே பிடுங்கவேணும்; அப்படியன்றியே பாதிக்கைக்காகப் பிடுங்கினாலு மென்றபடி. கண்களானவை வேலாகாரமுஞ் சேலாகாரமும் பஜித்த வளவன்றிக்கே, காமபாணாகாரமும் பஜிக்கையாலே (பலவடிவு கொள்ளுகிறபடி) என்கிறது. காமனுக்குக் கார்யகர்த்தருத்வம்—ஸ்ருஷ்டிகார்யார்த்தமாக யோஷித்புருஷஸம்யோகம் பண்ணுவிக்கை. அவன் வடிவில் அறுபவிப்பர்களுன்னுமதுக்கு ப்ரமாண மருளிச்செய்கிறார்; (தஸ்யைஷ) இதயாதி. 'தேர்வன' - இவள்கண்ணானது விசம்பூரைத்தேடாநின்ற தென்னுதல்; விசம்பூராலே தேடப்படாநின்ற தென்னுதல்: அதை அருளிச்செய்கிறார், (அப்படி) இதயாதி. இப்படிப்பட்டகண் அங்கே தேடுவானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (லீலாவிபூதியை) இதயாதி. ஸர்வதாஸம்யத்தாலே நிர்ணயித்தபடி.

[இச்செழுங்கயலானகண் ஈர்வனவென்று தொடங்கி இவை யெல்லாஞ் செய்கையாலே தெய்வமன்னீர-அப்ராத்ருதமா யிராநின்றது என்றுகூறியை.]

[வேறொரு அரும்பதம்.]

பதினாஸாம்பாட்டு.— கீழே "அரியனயாம்" என்கிறபாட்டில் தலைமகனான பாகவதர் தாங்கள் கூடியிருக்கச்செய்தே பிரிவை அதிசங்கை பண்ணிக் கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருந்தபடியிலே ஈடுபட்டிருக்கச்செய்தே, புருஷார்த்தகாஷ்டையைக் குலைக்கும்படியான பகவத்விஷயம் இவரை வசீகரிக்க, அதை அப்போதேகிட்ட வேணுமென்று ஆஸைப்பட்டு அது எட்டாமையாலே மாமையிழந்து விடியாதராத்ரி வ்யஸநத்தாலே தாம் இஸ்ஸம்ஸாரத்திலிருப்புக்கு நோவுபட்டபடியை அடுத்தகீழிரண்டுபாட்டிலுஞ் சொன்னதைக்கண்டு, அந்தபாகவதரான தலைமகன்பிரிவுபொறுக்கமாட்டாதவனாகையாலே பிரிவுவாராதபடி அவனுடைய கண்ணிலே ஈடுபட்டுக் கொண்டாடுகையாலே, ஆழ்வாருடைய இஞ்ஞாநவைபவத்திலே ஈடுபடுகிறார், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் என்று ஸங்கதியுட்கொண்டு இப்பாட்டுக்குத்துறை இன்னதென்கிறார்; (அஹ) இதயாதி. நலம்பாராட்டு— நாயகன் நாயகியின் நன்மைகளைக் கொண்டாடுகை, 'தெய்வ

நல்வேள்வனை நர்வனவேயாகிலும் அஞ்சேயாகிலும், இவையோ-இரண்டான இவையோ? உயிர்மேல் மிளிர்ந்து பேர்வனவோவல்ல; அவ்வளவன்றிக்கே, பேரொளியே சோர்வன' இத்யாத்யந்வயந் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்; (காம) இத்யாதி. மெளக்த்தய வைதக்த்தயங்களைச் சொன்னதுக்குப் பலிதம்-(தன்)இத்யாதி. மேலைக்கு பாவஞ்சொல்லுகைக்கு உறுப்பாகப் பலிப்பிக்கிறார்; (நர்வன)இத்யாதி. விசேஷித்ததுக்குப் பரயோஜநமென்னென்ன, (தோல்புறா) இத்யாதி. 'புரித்தாற்போலே'- திருப்பினாற்போலே. 'பரிஹாரத்துக்கு'- புண்ணை ஆற்றுகைக்கு. 'பறித்து'-திரும்பவாங்கி. வேலுஞ்சேலுமாவனவன்றிக்கே, வேள்களைகளாமாவதே யென்று ஈடுபடுகிறாராகபாவம்-(ஸௌபரி) இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம்-(கார்ய) இத்யாதி. பாணங்கள் கரணங்களாகையாலே தத்பேகஷயா இவனுக்கு உள்ளப் பராதாந்யத்தை 'தெய்வம்' என்றதென்று கருத்து. 'யஹர்' என்றது ஊரானாச் சொல்லுகிறதென்று யோஜநாந்தரம்-(அயர்வறும்) இத்யாதி. 'தேர்வன'-தேரப்படுவன என்றாக்கி அருளிச்செய்கிறார்; (அப்படி) இத்யாதி. முந்தின யோஜனையில் தாத்பர்யம்-(லீலா)இத்யாதி. தெய்வத்தினுடைய அப்படிப்பட்ட நீர்மை-ஸ்வபாவத்தை யுடைய கண் என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் - (இங்கு) இத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - (அன்னீன்றது) இத்யாதி; தெய்வ ஸத்ருஸைகளான உங்களுடையகண் என்று ஸப்தார்த்தம்.(கச)

தாத்பர்யம்.—இப்பாசுரத்தில், ஆழ்வாருடைய ஜ்ஞானவைலக்ஷணயத்தைக்கண்டுரைத்தபாகவதர் பாசுரத்தை, நாயகியின் கண்ணழகி லீடுபட்ட நாயகன் வார்த்தையாலே யருளிச்செய்கிறார்.

அழகிய இரண்டு மதஸ்யம் போலேயும் தாமரஸபுஷ்பம் போலேயும் அதி ஸுந்தரமாய் என்கண் முன்னகாண்கிற இவை வேல்போலே என்மேல் பாய்ந்து என்னுயிரைச் சிந்நபிந்நமாகப் பிளந்து, இன்னமும் பாதிக்கைக்காக த்திரும்பி மீளுகிறதில்லை. இவற்றின் வைலக்ஷணயத்தைக்கண்டு நித்யஸூசிகளும் ஸ்யாமஸுந்தரவிக்ரஹான ஸர்வேஸ்வரனுடைய அநுபவத்தையும் விட்டுப்பரமபதத்திலிருந்து இவற்றையநுபவிக்கைக்காக இங்கேதேடிக்கொண்டு வந்தார்கள். இப்படி முக்தமாகக்காண்கிற இவை உன்னுடைய கண்ண யிருக்குமர் என்ன என்று நாயகியைப்பார்த்துக் கேட்கிறான். (கச)

கயலோ நாமகண்களென்றுகளிறுவினவிநிற்றீர்,
அயலோரறியிலுமீதென்னவார்த்தை, கடல்கவர்ந்த [மும்
புயலோடுலாங்கொண்டல்வண்ணன் புனவேங்கடத்தெம்மொ
பயலோவிலீர், கொல்லைகாக்கின்றநாளும்பலபலவே. : கடு

அர்த்தம்.—நாம - உங்களுடைய, கண்கள் - நேத்ரங்கள், கயலோ - மதஸ்யமா, என்று - என்றகேட்டு, (பின்பு), களிறு - ஆணையை, வினவி - ப்ரஸ்நம்பண்ணிக்கொண்டு, நிற்றீர் - நின்றீர், அயலோர் - அசலார். அநிர்விவம்-

(இவ்வார்த்தையை) அறிந்தார்களேலும், ஈது - இது, என்னவார்த்தை - என்னவார்த்தையர் யிருக்கிறது. கடல் - ஸமுத்ரத்தை, கவர்ந்த - நிர்ஸேஷமா கத்துடைத்ததாய், புயலோடு - ஜலத்தோடு, உலாங் - ஸஞ்சரிக்கிற, கொண்டல் - மேகம்போன்ற, வண்ணன் - வர்ணத்தையுடைய திருவேங்கடமுடையா நெழுந்தருளியிருக்கிற, புனம் - கழனிகளையுடைய, வேங்கடத்து - திருமுலையில், கொல்லை - கொல்லையை, பலபலநாளும் - அநேககாலமாய், காக்கின்ற - காத்துக்கொண்டிருக்கிற, எம்மொடும் - எங்களோடு, பயலோ இலீர் - பழகியறியீர்.

[அப்பிள்ளை உரை.]

அவ.—பதினேந்தாம்பாட்டு.—தலைமகளுந்தோழிமாரும்புனங்காத்திருக்க, அங்கேவந்து சிலவற்றை வினவத்தொடங்கின தலைமகன் தங்களுடைய தர்ஸ நத்தாலே அடைவுகெட்டபடியைக் கண்டு, கேட்டார்க்கு அவனுடைய வ்யா டுமாஹத்தை நிவேதிக்கிறார்களென்று தோன்றும்படி, தங்களாசையையும் ஆவிஷ்கரிக்கிறார்கள்.

உரை.—(கயலோ நாமகண்கள் என்று க்ளிறுவினவிநிற்றீர்-) முக்த்தமான உங்களுடைய கண் 'கயலோ' என்றுவினவத்தொடங்கி, அஸங்கதமாய் படி 'அம்போடே ஓராண்போந்ததோ' என்றுவினவி, 'சொல்லத் தொடங்கின தின்னது, நான்சொல்லிமுடித்த தின்னது' என்றறியாதே ஸ்தப்த்தராய் நில்லாநின்றீர். 'நாம கண்கள்' என்று - கண்டாற் கயலென்று சங்கிக்கவேண் டும்படியான அவர்களுடைய வைலக்ஷணயஞ் சொல்லுகிறது. (அயலோர் அறியிலும் ஈது என்ன வார்த்தை-) அந்யரா யிருப்பா ரறியிலும், இதென்ன வார்த்தை சொல்லுகிறீர்; உகவாதாரறியிலும் என்கையாலே, அவனுக்கே தாங்கள் அற்றிருக்கிறபடியைச் சொன்னார்களாயிற்று. (ஈது என்ன வார்த்தை-) இவ்வார்த்தை அடிக்கழஞ்சு பெறுமே யென்று கொண்டாடுகிறாள். (கடல் கவர்ந்த புயலோடு உலாங் கொண்டல் வண்ணன் புன வேங்கடத்து எம்மொடும்பயலோஇலீர்-) கடலைநிர்ஸேஷமாகப்பருகி அந்நீரால் மந்தமாக ஸஞ்சரிக்கிற மேகம்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையுடையான திருவேங்கட முடையானுடைய அவ்வடிவழகை நீராகவிளையும் புனங்களையுடைய திருமுலையைத் தேசமாக்கவுடைய எங்களோடு அப்ப்யஸித்தறியீர். (கொல்லை காக்கின்ற நாளும் பலபல-) நாங்கள் கொல்லை நோக்கியிருக்கிறநாளுக்கு ஒருமுடிவில்லை இத்தாற் சாலக்காலமுண்டு, புனம்நோக்குகை யென்று ஒருபேனாயிட்டு உம் முடைய வரவுபார்த்து, எங்களுக்குப் புனங்காத்து மீண்டுபோமளவாயிற்று; இத்தனை நாளும் வந்திலீரென்று இன்னொதாகிறார்களாகவுமாம். நெடுநாள் பழகினாலுங் கண்டறியாதானாப்போலே யிருக்கும்படியான இவனுடைய ஸ்ப்ரு ஹணீயதையைச் சொல்லுகிறார்களாகவுமாம்.

ஸ்வா.—ஆழ்வார்படியைக் கண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தடுமாறுகிற படியைச் சொல்லுகிறது.

(க) ஸுக்ரநீதி-க-கூஅ.

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ் பதினைந்தாம்பாட்டு.—இயற்கையிலே கலந்து பிரிந்த
தலைகள் இரண்டாங்குட்டத்துக்காகப் புனத்திலே வந்து கிட்டக்கட
வதற்கு அறிவரவிட்டுப்போய்க் காலாதிக்ரமம் பிறந்து பின்பு அங்கே
சென்றவன் இவன், இவர்களைக்கண்டு கலங்கி அஸங்கதபாஷணம்
பண்ண, அவர்களும் அதைக்கொண்டு இவர் வருவதாகப் போன
படிக்கும் வந்தபடிக்கும் இப்போது ஆற்றுமைதோற்றப் பேசுகிற
படிக்கட்கும் ஒருசேர்த்திகண்டிலோமென்று சிரித்துக் கொண்டாடு
பிற்போது இவன் தான் வீரனாகையாலே, என்றும் ஆணைவேட்டைக்
கூப்போம் பழக்கத்தாலே, ஆணைவேட்டையை வினவிக்கொண்டு
செல்லக்கூட வதாகினைக்கிறான். பிடியையிழந்ததொரு களிறு தன்
ஆற்றாமையாலே அமணனைப்பட்டுத் திரியுமாபோலே இவர்களை
விழ்த்து தன் ஆற்றாமையோடே திரிகிறபடியை அந்யாபதேஸத்
தலிலே ஆவிஷ்டரிக்கிறான்.

வாயா.—(கயலோ நும கண்கள்-) ஓராணை இங்ஙனே போந்த
தெய்வன் ஹசொல்ல மனோரதித்துக்கொண்டுவந்த இவன் இவர்களை
கண்டவ் கலங்கி உண்ணப்புக்கு வாயை மறைப்பாராப்போலே கண்
மூக்கண்களைக் கயலோ வென்கிறான். (க) “नोऽजसंस्पर्शोऽन्तरिक्ष”
“நீசொப்புகம்ஸ்மரந் நிதம்ஸரீரம்” என்றுகொண்டு முக்தர் ஸம்ஸாரயா
தனாலாய் நினையாதாப்போலே, இவனும் இவர்கள் கண்கள் கண்டபி
ன்பு பின்புறங் தைநினைக்க அறியாதிருந்தபடி. (உ) “यद्विष्णुः सृष्टिः
“யதவிஸ்மயஸ்திநித மஸ்தமிதாந்யபாவம்” என்று-தன்
நியம அறியாதே விஷயத்தையும் அறியாதிருப்பார்களென்றுசொல்

அந்யாபதினைந்தாம்பாட்டு.—(குறிவரவிட்டுப்போய்) என்றது - வாயாலே
குறிவரவிட்டுப்போயென்றபடி; அதாவது - ஸங்கேதம் பண்ணிப்போ யென்ற
படி ஆணையை வினவிக்கொண்டுவந்ததுக்கு இரண்டுதாத்தர்யம்: அதாவது.
(இவன் தான் வீரனாகையாலே) என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார்; அதவா
(பிடியையிழந்ததொருகளிறு) என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார். (அம
ணனைப்பாடு) என்றது - மம்மத விகாரத்தோடே; அதாவது - மேட்டரம்
கலக்கலமாறாபடி. (உ) “यद्विष्णुः सृष्टिः सृष्टिः
“யதவிஸ்மயஸ்திநித மஸ்தமிதாந்யபாவம்” என்றானிதே, பவபூதி. ‘ஆணை வந்ததோ’ என்று கேட்க
பிற்போது அதை மறந்து, ‘கயலோ நுமகண்கள்’ என்று சொல்லுகிறாளுகை
-தலே, கண்ணை மறந்தபடி. (விஷயத்தையும்) என்றது - விஷயாந்தரத்தையு

உ) சாந்தேதாக்யோபநிஷத்-அ-கஉ-ந. (உ) மாலதீமாதவம்-கஉஉ.

வ்யா||பார்ப்பரோ வென்னில்;—அழிகிறாப் பார்தொழியிலும்
அழியும் புணத்தைப் பார்ப்பார்களென்னுமத்தாலே. முன்மறந்ததை
இப்போது சொல்லிற்று. ப்ரத்யபிஜ்ஞையுண்டாயோ வென்னில்;—
அன்று; வரஸனையாலே. கள்ளர்க்குங் காமுகர்க்கும் முதற்பதந்
தெரிந்து இரண்டாம்பதந் தெரியாதிருக்கக் கடவ தாகையாலே,
இப்படி சேராச்சேர்த்தியான வார்த்தைகள் சொல்லுகிறார்களாரெ
ன்னப் பார்த்தார்கள்; அந்நோக்கிலே ஈடுபட்டுப் பேசவு மறியா
தே நின்றபடி: (க) “ஸ்ரீசி-ஸ்தப்தோஸி.” முன்புத்தையிற் கா
ட்டிற் பிறந்த தஸாவிபாகம் இப்படி நிற்கிற இவனைக்கண்டு முதல்
கெட வொண்ணுதென்றுபார்த்து இரண்டுதலைக்கும் உஜ்ஜீவநத்துக்
காகச் சொல்லுகிறான். (அயலோர் அறியிலும்-) தானும் உள்ளான
படி. இதுக்கு இணங்காதாரையெல்லாம் அயலோரென்கிறான். பகவ
த்விஷயத்தில் இத்தனை த்வரையில்லாதாரை அயலோ ரென்கிறான்.
அவர்களில் தனக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியுஞ்சொல்லுகிறது. (அறி
யிலும்-) அறியக்கூடாதென்று இருக்கிறான். இவள் வீரஹந் தான்
அவகாணித்த பின்பும் வாய்புகுநீரும் நிலைநுமா யிருக்கிறபடியா
யிருக்கையாலே, அவகாணியாதார்க்கும் அறியலாமோ வென்று இரு
க்கிறான். (உ) “பண்டிவரைக் கண்டறிவ தெவ்வூரில்” என்னு,

அரு||அதாவது-இவர்கள் தன்னைப்பாராமற்பராக்கடித்து இருக்கச்செய்தேயும்
தன் அஸங்கதோக்தியாலே, இவர்கள் பார்க்கும்படியாக வென்னுதல்; அதவா
வாஸனையாலே சொல்லுகிறா னென்னுதல். ‘நிற்றீர்’ என்றபதத்துக்கு அவதா
ரிகை-(கள்ளர்க்கும்) என்று; இதுக்குத் தாத்பர்யம்-உக்த்யந்தர மில்லாமையா
லே, ஸ்தப்தத்தையிருந்தானென்றபடி. ‘பதம்-’ உத்தரம்: அதாவது - முதல்
அஸங்கதமாக ஒன்றைச் சொல்லுவர்கள்; இதேதென்று கேட்டால், ஸ்தப்த
தராயிருப்பார்களென்றபடி. ப்ரத்யபிஜ்ஞையுண்டாய்ச் சொல்லுகிறா னென்
றாலோவென்ன, (கள்ளர்க்கும்) இத்யாதி யாகவுமாம். (முன்புத்தையிற் காட்
டிற் பிறந்த தஸாவிபாகம்) என்றது- ‘கயலோ நும கண்கன்’ என்று வார்த்
தை சொல்ல கூடமுன அதுவும் மாட்டாதே ஸ்தப்தத்தையிருந்தா னென்
றபடி. ‘அயலோர்’ - அசலார். (அயல்) என்றதுக்கு ஸ்வரபதேஸம் - (பகவத்
விஷயத்தில்) என்ற. ‘அயலோர்’ என்கையாலே, தான் அவனுக்கு உள்ளா
னபடியும், அவர்களில் தனக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியுஞ் சொல்லுகிறது.
‘அறியிலும்’ என்கிற யதி (ஈடு) க்கு, அவகாஹநமுண்டான தனக்குங் கட
நாயகனுடைய பாவம் அறியப்போகாதிடுக்க, அவகாணியாதார்க்கு அறியப்
போகாதென்றபடி. அப்படி அவகாணித்தார்க்கும் அறியப்போகாதோவென்ன,
(பண்டிவரை) இத்யாதி. அவர்களுக்கு அறியப்போகாவிட்டால், ‘அறிய

(க) சாந்தோக்யோபகிஷத்-க-கந; (உ) பெரியதிருமொழி-எக-உ.

வ்யா|| (க) “இன்னுரென்றறியேன்” என்பாளைப்போலே கிட்டினபோது
 அமைச்சமாய் உள்புக்கவாறே அறியாமையிலேநிர்ணயமாயிருக்கிற
 படி. பாசுவிதேதோஷம்பரிஹரிக்கவேணுமிதே. (ஈதுஎன்னவார்த்தை-)
 இச்சேராச்சேர்த்தியான வார்த்தை எங்கே உள்ள? ஆற்றாமைதோற்ற
 இங்ஙனேசொன்னாற் புறம்புள்ளார் என் நினைத்திருப்பார்க ளென்கி
 ருள். முகமறியாதாரொருவர் வந்து நின்று முகமறியாத வார்த்தைக
 ளோச் சொல்லாநின்றீர்; நாங்கள் பாணிடுவது ஆயோ வென்பதாய்.
 கோபிக்கிறதையெல்லாம் வெளியிடாநின்றீர். தென்றலுஞ்சிறுதுளி
 யும்போலே உத்தேச்யத்தோடே சேர்ந்ததொருவார்த்தை இருந்த
 படி என்? வார்த்தையைக்கேட்டு எத்திறமென்கிருள். நீர் வார்த்தை
 க்குப் பாவிகளோ வென்கிருள். உம்முடைய பாடு வார்த்தையிதே.
 அதுஷ்டாநமில்லையென்கிருள். எங்கள் பாடு அதுஷ்டாந மில்லை
 யேயாகிலும் உங்கள்பாடு அதுஷ்டாந முண்டோவென்ன, (கடல்
 கவர்ந்த புயலோடு உலாங் கொண்டல் வண்ணன்-) உமக்காக வன்
 றே, நாங்கள் குடில் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கிறதென்கிருள். கடல்நீ
 ரைத் தரையாகப்பருகி அந்நீரோடேகூட கர்ப்பு கேதத்தாலே நெகி
 ழ்வாரைப்போலே ஸஞ்சரியாநின்றாள் மேகம்போலே யிருக்கிற
 திருநிறத்தையுடைய திருவேங்கடமுடையான்; (உ) “समुद्रोऽस्य
 सुलोलोऽरुचि-समुद्रत्वஹந்தஸ்ஸவிலாதிபாரம்” என்னும்படியே, (கொ
 ண்டல்வண்ணன்-) உபமானமாகச்சொல்லப்பட்ட மேகத்திலுண்டா
 ன நீரன்றிக்கே, உபமேயத்தின்வடிவே இங்குள்ள பதார்த்தங்களுக்கு
 தாரகமாயிருந்தபடி. (வேங்கடத்துப் புனத்து எம்மொடும் பயலோ
 இலீர்-) நீர், ‘ஸேஷீ’ (ங) “பூர்வஜர்” என்னுமதுவுந் தப்பிற்றிதே.

அரு||லும்’ என்கிற தென்னென்ன, (பாசுவிதேதோஷம்) இத்யாதி. அவள் சொ
 ல்லுகிறதேதென்ன, அருளிச்செய்கிருர்; (முகமறியாதா ரொருவர்) என்
 று. ஹார்த்தபாவம் - (இச்சேரா) இத்யாதி. விவரணம் - (ஆற்றாமைதோற்ற)
 இத்யாதி. அதவா, நாட்டுக்குப் பரிஹரிக்கிறதாக ப்ரகாஸமான தாத்பர்
 யம் - (முகமறியாதார்) இத்யாதி; முந்தின தாத்பர்ய விவரணம் - (நாங்கள்)
 இத்யாதி. அதவா, ஹார்த்தபாவத்திற் கொண்டாட்டத்திலே தாத்பர்யம் -
 (தென்றலும்) இத்யாதி; விவரணம் - (வார்த்தையைக்கேட்டு) இத்யாதி வாக்
 யதவயமும். பாட்டு நன்றானவாறே, ப்ரீத்யதிஸயத்தாலே, ‘பாவியேன்’ என்
 னுமாபோலே, (நீர் வார்த்தைக்குப் பாவிகளோ) என்று ஈடுபடுகிருள்.
 (பாவிகளோ) என்றது - ஸமர்த்தரோ வென்றபடி. ஹார்த்தத்திலே வெறுப்
 பாகப் பின்னையு மொருதாத்பர்யம் - (உம்முடையபாடு) இத்யாதி. ஆக ‘ஈதெ
 ன்ன வார்த்தை’ என்றதுக்கு நாலு தாத்பர்யம். நான் பூர்வஜனானால் நீங்கள்

(உ) பெரியதிருமொழி-கூ00-க.

(ங) ஜிதந்தாஸ்தோதரம்-க.

(ஈ) ஸ்ரீராமாயணம்-கிஷ்.உஅ-உஉ

வ்யா||நாங்களும் வேணுங்காணும், நாங்கள் பற்றியிருக்கிறது, ப்ரா
ப்யபூமியை யன்றோ? நிரபேக்ஷரை ஸாபேக்ஷர் பற்றவேண்டாவோ!
எங்களுக்குப் பழிகடந்து புறப்படிற் குற்றம்; உமக்குப் புறப்படா
தொழியிற் குற்றம்: நீர் ஸேஷியுமாய் ரக்ஷகருமாகையாலே, உமக்
குக் குற்றம்; நாங்கள் ஸேஷபூதருமாய் ரக்ஷ்யவர்க்கமுமாகையாலே,
எங்களுக்குக் குற்றம்; இவர்களுக்குப் பரார்த்தமாகப்புறப்படலாம்;
(க) “தீதில் நன்னெறி காட்டி” என்னும்படியாலே, ஸ்வார்த்தமாக
ஒன்றுஞ் செய்யலாகாதவோபாதி பரார்த்தமாக எல்லாஞ் செய்யலா
மென்றபடி. (கொல்லை காக்கின்ற நாளும் பலபலவே-) நாங்கள்
கொல்லேநோக்கியோ, இருக்கிறது; உம்மை நோக்கியன்றோ? நுனி
பழுத்தவாறே தொடங்கிப் போகக் காலங்கூறுகிற தென்றஞ்சுகிற
படி. இத்தனை காலமும் வழிபார்த்துக் கண்மறைந்தோம்; இப்
போது வந்தீரோ, உம்முடைய ஆற்றுமைகாட்ட: நாங்கள் இருந்த
காலமெல்லாம் போகட்டு இன்றோ உமக்குப் போதுவிடிந்த தென்கி
றாள். நீர் வேட்டைக்குப் போந்தாற்போலேகாணும், நாங்கள் கொல்
லைநோக்கி யிருந்தபடி; அந்யார்த்தமாக நாங்கள் இருந்த இருப்பை
யும்; அந்யார்த்தமாக நீர் வந்தவரத்தையும் விபலிக்கப் பண்ணினீரே
யென்கிறாள். நாங்கள் புனம்நோக்கி யிருந்தோமாகில், நீர் இருவியை
நோக்கியிரு மென்கிறாள். புனங்கொய்து இற்செறியக் காலமாயிற்று;

அரு||முற்பட்டிருக்கிற தென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (நாங்களும்வேணு
மென்று)என்கிற வாக்யத்வயத்தாலே; இத்தால், ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயமில்
லாவிட்டாலும் அவனுடைய திவ்யதேஹரக்ஷணத்திலே அந்வயமுண்டென்ற
படி. மேலே ஸ்வரக்ஷண நிஷேதம் பண்ணிப் பரார்த்தரக்ஷணம் விருத்தமன்
றென்கிறார்; (ஸ்வார்த்தமாக) இத்யாதி, ‘தொண்டல் வண்ணன் வேங்கடத்
தின் புனம்’ என்கையாலே, அங்குள்ள பதார்த்தங்களுக்கு மேகஜலம் தாரக
மன்றிக்கே, இவனுடைய வடிவழகே தாரகமாயிருக்குமென்றபடி. ‘வேங்கட
த்துப் புனத்தெம்மொடும் பயலோவிலீர் -’ வேங்கடத்திலே உண்டான புன
த்திலே இருக்கிற எங்களோடே கிட்டி னீரில்லை; பயல்கை - செறிகையாய்,
கிட்டிகையைச் சொல்லுகிறது - (நுனிபழுத்தவாறே -) கதிர்நுனி சிவந்தா
ஸென்றபடி. ‘கொல்லை காக்கின்ற நாளும் பலபல’ என்றது - அநேககாலமு
ண்டு, நாங்கள் இங்கே உம்முடையவரவு பார்த்துக்கொண்டு கொல்லை காத்து
க்கொண்டிருக்கிற தென்றபடி. (நாங்கள் புனம் நோக்கி யிருந்தோமானால்,
நீர் இருவியை நோக்கியிரும்) என்றது - நாங்கள் புனத்தைக் காத்துக்கொ
ண்டு இருந்தோம்; நீர் இனிக்கதிர் தட்டையைக் காத்துக்கொண்டிரு மென்ற

(க) பெருமாள் திருமொழி-உ-சு.

வ்யா||நீர்வழித்துணையாகவந்தீரோ.நாங்கள் எங்களுக்கு உரியவர்களென்று இருந்தீரோ, சிலர் வைக்க இருந்தவர்களென்று இருந்தீரோ,

இத்தால். ஆழ்வாருடைய வைலக்ஷணயத்தைக் கண்டு இப்படிப்பட்ட வைஷ்ணவர்களைக் கண்டு தாம் ஈடுபடுகிறபடி. (கடு)

அரு||பூடி; 'இருவி'-தட்டை. இத்தால் ஸ்வாபதேஸம்-பகவத்விஷயம் ப்ரஸாதிக்கிறோம்; இந்நாளிலே வாருங்கோள்' என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் குறித்து ஆழ்வார் அருளிச்செய்ய, அவர்கள் விளம்பித்துவர, 'நமக்குப் ப்ராப்தி அணிததாயிற்று; நீங்கள் இப்போது வந்தீகோள், இத்தால் ப்ரயோஜநமென்' என்று ஈடுபடுகிற ரொன்றபடி. 'புயலோடுலாம்' - ஜலத்தோடே வர்த்திக்கிற. வேங்கடத்துப் புனத்திலேயிருக்கிற எம்மொடு மென்கிற இத்தால் பலித்த தாத்பர்யம் - (நிரபேக்ஷை) இத்யாதி; அதாவது - நாங்கள் ஸேஷ பூதராய்க்கொண்டு, நங்கார்யத்துக்கு ஸேஷியே கடவன், நமக்கென்ன ஒன்றும் நாஞ்செய்யத்தக்கதில்லை யாகையாலே. நிரபேக்ஷரான நம்மை, ஸேஷியாய்க்கொண்டு இத்தலையிலுள்ளதெல்லாம் நீர்வழிக்கவேண்டுகையாலே, ஸேஷமான எங்களைப்பெறுகையிலே ஸாபேக்ஷராய்க்கொண்டு எங்களைக் கிட்ட வேண்டாவோ வென்றபடி. இத்தை விவரிக்கிறார்; (எங்களுக்கு) இத்யாதி. கீழே (உமக்காகவன்றோ) என்ற வாக்யத்தை விவரிக்கிறார்; (நாங்கள் கொல்லை) இத்யாதி. இத்தால் பலித்த தாத்பர்யத்தை வ்யாக்யாதா அருளிச்செய்கிறார்; (துணிபழுத்த) இத்யாதி. 'பல பல' என்றத்துக்குத் தாத்பர்யம் - (இத்தனைகாலமும்) இத்யாதி. 'கண்மறைந்தோம் - ' கண்பூத்தோம். இத்தனைகாலமும் நம்மை நோக்கியோ இருந்தது, புனங்காக்கவேண்டியன்றோ வென்ன; (நீர் வேட்டைக்கு) இத்யாதி. 'இற்செறிய - ' இல்லவே செறிய. இன்னஞ் சற்றுப்போதிருந்தாலோ வென்ன, (நாங்கள்) இத்யாதி.

[கயலோ வென்று தொடங்கி, வேங்கடத்துப் புனத் தெம்மொடுங் கொல்லைக்காக்கின்ற பலபலநாளும் பயில்கின்றிலீரென்று அந்வயம்.] (கடு)

[அப்பு அரும்பதம்.]

பதினைந்தாம்பாட்டு.—'குறிவீரவிடுகை' - இன்னஇடத்திலே, இன்னகாலத்திலே யென்று ஸங்கேதம் பண்ணுகை. 'நம கண்கள் கயலோ' என்பது 'ஆனைவந்ததோ' என்பதாகிற அஸங்கதபாஷணம். 'ஈதென்ன வார்த்தை' என்கையாலே, கொண்டாட்டம். ஆனையைக் கேட்பானென், வேட்டைவாஸனையாலே யென்னுதல்; தன் ஆற்றாமை தோற்றுகைக்காக வென்னுதல்; இவற்றை வாக்யதவ்யத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்; (இவன் தான்) இத்யாதி. 'அமணனை' - மதம்படுகை. தன் ஆற்றாமையைச் சொல்லாமல் 'ஆனைவந்ததோ' என்று கேட்கை அந்யாபதேஸம். கண்களைக் கண்டமட்டிலே யானைகேட்கையை மறந்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்ததரயம் அருளிச்செய்கிறார்; (நோபஜநம்) இத்யாதி. பவபூதி யென்பானொருத்தன் விஷயாஸக்தனாய் உத

புரந்தரமயமநியா திருந்தானென்னுமென்ற, நடுவில் த்ருஷ்டாந்தம். பகவத்
 பதம் த்ருஷ்டாந்தம்படி மூன்றாம் த்ருஷ்டாந்தம்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார்;
 (புத்தராகாயத்) இத்யாதி. த்ரவ்யத்துக்கு த்ரவ்யம் - கண்ணுக்குக் கண்ணாக
 முன்கண்ணிப்பான்றவற்றைச் சொல்லுணுகயன்றிக்கே; த்ரவ்யாந்தரமான மத்
 த்ரவ்யத்துக்கு, ஸாம்யமுண்டோவென்றபடி. 'ஸ்வதஸையால்' - கண்கள் சலிக்
 இத ஸ்வபாவத்தாலே, த்ருஷ்டாந்தமா மென்றபடி. 'நாம' என்றது - 'பஹு
 வதம்' தோழிமாருடைய கண்களும் இவள் கண்போலே யிருக்கக்கூடுமோ
 இவன்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (அவனோடு) இத்யாதி. தீரோதாத்தநாயகன்
 தோழிமாருமுன்னே நாயகியைக் கொண்டாடலாமோ வென்ன, அருளிச்
 செய்கிறார்; (காணப் புகுகிற) இத்யாதி. தன்னை மறக்கை - தான்சொல்ல
 வந்த வார்த்தையை மறக்கை, ஸமுதாபஸோபையிருக்க அவயவாந்தரமிரு
 தாக் கண்ணிலே இறங்குவானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (அவயவி
 பதபதம்) இத்யாதி. இங்கு 'அஸங்கதபாஷணம்' - கண்ணைக்கயலாகச் சொல்
 லுக. இய இப்பதத்துக்கு அவதாரிகை. 'அழிகிறாரா' - இவனை. இங்கும்
 ஆரணிய வினவுகிறதற்கு இரண்டு தாத்பர்யம் - தன்னைப் பார்க்கைக்காக
 இவன் ஐதல்; வரணையாலே யென்னுதல். 'முன் மறந்தது, ஆனை யென்னப்
 புகுக' - கண்ணைச் சொன்னது. 'ப்ரத்யபிஜ்ஞை' - நினைவு. 'கிரந்தீர்' - மேல்
 உத்தரகதேரியாமல் நின்றானென்னுதல்; ஈடுபட்டு நின்றானென்னுதல்; இவ
 ததை வரவ்யத்வயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்; (கள்ளர்க்கு) இத்யாதி.
 பதம் உத்தரம். பகவானைத் கண்டவன் ஸ்தப்த்தனாய் நிறகுமாபோலே,
 இவர்களைக்கண்ட ஆநந்தத்தாலே இவனும்ஸ்தப்த்தனாய் நின்றபடி. 'விபா
 கம்' வரவ்யத்துஞ்சொல்லமாட்டாதே நிறகை. 'தானும் உள்ளகை' - அவன்
 இவன்போலவந்ததற்கு உளனானுட்போலே தானும் அதுக்குஉடன்படுகை. அந்
 வரவ்யத்வய ஸ்வாபதேஸங்களைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார்; (இதுக்கிணங்கா
 தர) இத்யாதி வரவ்யத்வயத்தாலே. 'இதுக்கு' - ஸம்ஸுலேஷத்துக்கு. வித்த
 ஸாதகரில் வ்யாஸ்ருத்தி அறியப்போகாமைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார்;
 (இவன்விரஹம்) இத்யாதி; அவகாஹித்த தனக்கும் அறியப்போகாமையாலே,
 அவகாஹித்த பிறர்க்கு அறியப்போகாதென்றபடி. (இவன் விரஹம்) என்
 இத வரவ்யம் பிறை; ஆனாலும் இவன்விஷய மென்றாய், இவன் நாயகன்தா
 இவன்படி, அவகாஹித்தபின்பும் அறியப்போகாதோ வென்ன, அருளிச்
 செய்கிறார் (பண்டுவனா) இத்யாதி. 'அறியிலும்' என்கிற சகாரத்தாலே
 உட்படுதென்றபடி. அறியக்கூடாவிட்டாற் பின்னைப் பரிஹரிக்கவேண்டுமா
 இவன்வென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (பாக்ஷிக) இத்யாதி. [பாக்ஷிகம் - ஸந்
 திதமம், 'செதன்ன வார்த்தை' - ஸ்வரத்திலே அர்த்தமாய், கேட்பமாதல்;
 ஸந்நம் இஷ்டமாதல்; ஈடுபாடாதல்; வார்த்தைமாதரம், அதுஷ்ட்டாந மில்லை
 இவன்வென்ன, ஆம், நானு தாத்பர்யம். முந்தினத்தை அருளிச்செய்கிறார்; (இச்
 சுவரத்தாலே) இத்யாதி. இரண்டாவதத்தை அருளிச்செய்கிறார்; (ஆற்றமை

தோற்ற) இத்யாதி; (புறம்புள்ளா ரென்றினைந்து) என்னைகயாலே, தனக்கு இஷ்டமென்றபடி. முந்தின அர்த்தவ்வரணம் - (முகமறியாதார்) இத்யாதி. இரண்டாமர்த்தவ்வரணம் - (நாங்கள்பரண்) இத்யாதி. மூன்றாவதத்தை அருளிச்செய்கிறார்; (தென்றலுஞ் சிறுதுளியும்) இத்யாதி வாக்யதரயத்தாலே. 'பாவிக்களோ' - 'பாடினவன், பாவி' என்று ஈடுபடுமாபோலே, 'நீர்வார்த்தைக்கு ஸமர்த்தரோ' என்று ஈடுபாடு. நாலாவதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உம்முடையபாடு) இத்யாதி. (அதுஷ்ட்டாநயில்லை) என்றது - காலங்குறித்துப்போன தோழிகள் சொன்னகாலத்தில் வாராமை. இவர்களுக்கு அதுஷ்ட்டாநம், கொல்லைகாக்கிற வ்யாஜத்தாலே அவன்வரவைக் குறித்திருக்கையாலே உண்டென்றபடி. 'எங்கள்,' 'உங்கள்' பூஜ்யோக்தி; பஹுவசநமன்று. இங்கு, 'புயல்' - ஜலம். வண்ணன்புனமென்றுகூட்டி, அருளிச்செய்கிறார் (உபமானமாக) இத்யாதி. (எம்மொடும்) என்கிற ப்ராதாந்யத்தையும், (புனம்) என்கிற முற்பாட்டையுமபற்ற, அருளிச்செய்கிறார் (நீர்ஸேஷி) இத்யாதி. பாகவதரை 'பூர்வஜர்' என்கிறது - புருஷகாரபாவத்தாலே. 'எம்மொடும்' என்கிற சகாரத்தாலே, அவனுக்கு வேறுஞ் சிலருண்டாக நினைத்து அருளிச்செய்கிறார் (நாங்-தம்) இத்யாதி. நீங்கள் வேண்டுகைக்கு உங்களுக்கு ஆதிக்யமேதென்ன, அருள் செய்கிறார்; (நாங்கள் பற்றி) இத்யாதி. 'ப்ராப்யபூமி' - திவ்யதேஸம். நீங்கள்தான் வந்தாலாகாதோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; எங்களுக்கு) இத்யாதி. ஆனால், திவ்யதேஸம் விட்டுப்புறப்பட வொண்ணாதோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (இவர்களுக்கு) இத்யாதி. 'நாளும்' என்கிற சகாரத்தாலே, பரார்த்தமாய்த் திரியுமவர்களைப்போலே உம்மைக்காத் தன்றோ, இருக்கிறது; கொல்லைகாத்தன்றே யென்றபடி. (நாளும் பலபல) என்னைகயாலே, காலஞ்சென்றுவிடுகை; ஊரே போகப்போகிறோமே யென்று அஞ்சுகிறுளென்றபடி. 'பலபலவே' என்று வெறுப்பாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (இத்தனைகாலமும்) இத்யாதி. இத்தனை வெறுக்கைக்கு நமக்காக இருந்தி கோளோ, கொல்லைகாக்கவன்றோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (நீர்வேட்டைக்கு) இத்யாதி. 'இருவியை நோக்கி' - இருவி - அறுத்ததான். 'இற்செறிகை' - இல் என்று - க்ருஹமாய், க்ருஹத்தைக்கிட்டுகை. கண்டு - ஈடுபட்டவர்களைக்கண்டு ஆழ்வார் ஈடுபட்டபடி. "அவர்களறிந்தால் அவர்கள் சொல்லுவதென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார். (முகமறியாதார்) என்றுதொடங்கி. 'ஈதென்ன "வார்த்தை" என்றதுக்குத் தங்களுக்குள்ளோடுகிற பாவத்தை அருளிச்செய்கிறார். (நாங்கள் பரண்பெறு) என்று தொடங்கி. 'ஈதென்னவார்த்தை' என்கிறது - ஈடுபாட்டிலேயாக்கித் தாத்தபர்யம் - (தென்றலுஞ்சிறுதுளியும்) இத்யாதி. வெறுப்பிலேயாக்கித் தாத்தபர்யம் - (உம்முடைய பாடு) இத்யாதி. பாட்டு வருத்தினவாதே, ப்ரீத்யதிஸயத்தாலே, 'பாவிதேன்' என்னுமாபோலே, 'நீர்வார்த்தைக்குப் பாவிக்களோ' என்கிறான்; (பாவிக்களோ) என்றது - "ஸமர்த்தரோ" யென்றபடி. (வார்த்தை) என்னைகயாலே, அதுஷ்ட்டாந

மில்லையென்றபடி. 'கொண்டல் வண்ணன் வேங்கடத்துப்புனம்' என்கையாலே, அங்குள்ள பதார்த்தங்களுக்கு மேகஜலம் தாரகமன்றிக்கே இவனுடைய வடிவழகே தாரகமாயிருக்குமென்றபடி. 'வேங்கடத்துப்புனத்தெம்மொடும் பயலோவிலர்'-வேங்கடத்திலுண்டான புனத்திலே என்களோடே கிட்டினீரில்லை; பரல்கை - செறிகையாய், கிட்டிகையைச் சொல்லுகிறது. 'கொல்லை காக்கின்ற நாளும் பலபலவே' என்றது - அநேககாலமுண்டு, நாங்கள் இங்கே உம்முடையவரவு பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது இனிக் கதிரறுத்து அகஞ் சேர்க்கலாமாயிற்றென்றபடி. (நாங்கள் புனம் நோக்கியிருந்தோமாகில், நீர் இருவியை நோக்கியிருமென்கிறாள்) என்றது - நாங்கள் இத்தனைநாள் புனத்தைக் காத்துக்கொண்டிருந்தோமாகில், கதிரறுத்ததட்டையைக்காத்துக் கொண்டிருமென்கிறாளென்றபடி. இத்தால், ஸ்வாபதேஸம் - 'பகவத்விஷயம் ப்ராஸாதிக்கிறோம்; இன்னநாள் வாருங்கோள், என்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் குறித்து அருளிச்செய்ய, அவர்கள் விளம்பித்துவர, 'நமக்கு ப்ராப்தி அணித்தாயிற்று; நீங்கள்வந்த இத்தால் என்? என்று ஈடுபடுகிறாள் என்றபடி. புயலோடுலாம்-' ஜலத்தோடேகூடவர்த்திக்கிறது' 'பாக்ஷிகம்' என்றதுக்கு மேல், இவ்வளவுங் கோனப்பங்கார் அரும்பதப்ரகாரம்.] இத்தால்; ஓராசார்யன் அர்த்தம் ப்ராஸாதிக்கைக்காக ஸரிஷ்யனுக்குக் காலத்தைக் குறித்துவிட, அவன் காலந்தப்பிவர, 'அன்றே வந்தீரில்லையே; நமக்குச் சரமகாலமாய்விட்டதே' என்று சொல்லி ஆனாலுங், காலம்போய்விட்டதென்றிராமல் வந்தீரே, உம்முடைய ஆஸ்திக்யாதிகள் இருந்தபடி என்' என்று கொண்டாடுகை - ஸ்வாபதேஸம். (கரு)

[வேறொரு அரும்பதம்.]

பதினைந்தாம்பாட்டு.—கீழ்ப்பாட்டிலே பிரிவு வாராதபடி நாயகரான பாகவதர் கொண்டாடிக்கொண்டிருக்கச்செய்தே, * கொண்டல் வண்ணனான திருவேங்கடமுடையான் தன் கொல்லையிலே கொண்டிபேக, இவர்களும் அதுக்கு இசைந்து பிரிந்து மீளவுங் கூடுமாசை தலையெடுத்துக்கிட்டப்போய், உம்மாதசித்தரைப்போல் ஈடுபட்டிருக்க, இவ்வாழ்வார் அவர்களுடைய சித்தவிப்ப்ரமத்திலே தாம் ஈடுபட்டு, அவர்களோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்க ஒருப்படுகிறாள் என்று ஸங்கதி உட்கொண்டு இப்பாட்டுக்குத் துறைகள் அருளிச்செய்கிறாராய், அதின் படியை யெல்லாம் விஸ்தரேண அருளிச்செய்கிறார்; (இயற்ஸகயிலே) இத்யாதி. 'குறிவரவிட்டு' - ஸங்கேதம்பண்ணி. அஸங்கதபாஷணம் பண்ணுமவன் மாணிக் கேட்கலாகாதோ வென்ன, (இவன்தான்) இத்யாதி. களிறு வினவுகைக்குத் தாத்பர்யம் - (பிடியை) இத்யாதி. 'அமண னைப்பட்டு -' மதம்பட்டு; நக்நமான ஆனையென்று ஸப்தார்த்தம். அஸங்கதபாஷணமென்றபடித்துக்கு அதுகுணமாக பாவம் - (ஓராணை) இத்யாதி. கண்களைக் கண்டாற் களிறு வினவுவது மறக்கவேணுமோவென்ன, த்ருஷ்டாத்தங்க ளருளிச்செய்கிறார் (நோபஜநம்) இத்யாதி. பவபூதியென்பானொருந்

தன் விஷயாஸக்தனாய் உதயாஸ்தமயங்களறியாதிருத்தானென்னும் இத்யாதி
கதைகளேப்பற்ற, விஷயபரரை த்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்
(அஸ்தமித) இத்யாதி. பகவத்பரரைப்பற்ற, மூன்றாம்த்ருஷ்டாந்தம் - (யத்ர)
இத்யாதி. ஸர்வதாஸாம்ய மாசக்கூடாதென்று ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார்
(தர்வ்யத்தக்கு) இத்யாதி: கண்ணுக்கு ஸஜாதீயமான கண்ணைச் சொன்னால்,
ஸர்வதாஸாம்யங் கூடுமித்தனையொழிய விஜாதீயமதஸ்யத்தக்குச் சொல்லக்
கூடுமோவென்று ஸங்காபிப்ராயம்; இவனைக்கண்ட களிப்பாலே மீளிருகிற
அம்ஸத்துக்கு ஸர்வதாஸாம்யங் சொல்லலாமென்று பரிஹாரத்துக்கு ஹ்ரு
தயம். 'ஸ்வதஸை' - கண்ணின்தஸை. 'இவனுக்கு' பகவத்விஷயத்தைப் பிரிந்த
இந்த நாயகிக்கு. தீரோதாதந்தநாயகனைப் போலே களிற் வினவவந்தவன்
தோழிமாயுங் கூட்டி நாயகியைக் கொண்டாடப்போபோ வென்ன,
(காண) இத்யாதி. தன்னைமறக்கை - தான் சொல்லவந்த வார்த்தையை மற
க்கை. அவயவி உருக்கவும், அவயவாந்தரங்களு மிருக்கவுங் கண்ணைக்கொ
ண்டாடுவானென்னென்ன; (அவயவி) இத்யாதி. அவயவாந்தர ப்ரதிபத்தி
முதலில்லாதபடி கண்ணிலே ஈடுபட்டவன் களிற் வினவ ப்ரஸக்தி என்னெ
ன்ன, இப்பதத்துக்கு மூன்று தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்; (அஸங்கத)
இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. (அஸங்கதபாஷணம்) என்று இப்போது அது
சொன்னதுக்குக் குறித்துப்போனகாலந் தப்பி இப்போது வந்து தன்சொல்
லாமை தோற்றச் சொல்லுகிறானென்று. அந்த ப்ரஸக்திதன்னை த்ருடிகரிக்
கிறார் (இங்ஙனே) இத்யாதி. ஆக, ஆனைவேட்டைக்குப் போகிறாற்போலே
அந்யபரதை தோற்றப்போவோமென்று தன் ஆற்றாமை அறிவிக்கைக் காகச்
சொல்லுகிறானென்றும், இப்போது தான்பார்க்கவேண்டிச் சொல்லுகிறானெ
ன்றும், களிற் வினவுகைக்கு மூன்று தாத்பர்யம் முந்தினதாத்பர்யத்திலே
ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (முன்மறந்தது) இத்யாதி. வாஸனை சொன்
னது - கண்டானாயெல்லாம் ஆனைகண்டரோ கண்டரோ வென்று கேட்டுக்
கொண்டு இவர்கள் காட்டினபின்பு அந்த வாய்ப்பழக்கமுண்டாகை; இத்தால்,
ஸ்மரணமுண்டாய், அத்தைச்சொல்லாநிற்கை யன்றென்றதாயிற்று. வாய்ப்ப
ழக்கத்தாலே யென்னவேண்டுமோ? நினைத்துச் சொன்னதாகலாமேயென்ன,
(கள்ளர்) இத்யாதி. 'முதற் ப்தம் -' முதல்வார்த்தை. 'நிற்றீர்' என்றதுக்கு
ப்ரஸித்தி பூர்வகம் தாத்பர்யம்-(இப்படி)இத்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே.
மேலுக்கு அவதாரிகை-(இப்படி) இத்யாதி. தன்னையும் அவனையும் ஒன்றாக்
கி அயலோ ரென்றதாகையாலே, அத்தை அருளிச்செய்கிறார்; (தான்) இத்
யாதி. ஸ்வாபதேஹம் - (பகவத்) இத்யாதி. (இத்தனை) என்றது - பாகவதபர்
யந்தமாகவுமென்கை. 'யதி-யதி'க்குபாவம் -(அறிய)இத்யாதி. அறியக்கூடாமை
க்கு மேலு வென்னென்ன, (இவன்) இத்யாதி. இந்த நாயகியினுடைய வீர
புஷ்யஸக்ததைத் தான் - நாயகன்தானே முன்பு ஸம்ஸலேஷ ரஸத்தில் முழு

யிருந்தபின்பும் அறியமாட்டாதே கழுத்தளவாய்த்தெரியக்கூடாதே கய
லோ வென்றுங் களிவென்றுஞ் சொல்லத்தெரியாதே இடக்கும்படி; இவ்வந்தன்
வீரஹத்தைக் கோபித்து அறியாதாப்போலே யிருக்க மற்றைப்பேர்க்கு ஸூத்
ராம் தெரியாதென்றபடி. ஸம்ஸ்லேஷாஸத்திலே அவகாஹித்தாஸ் தெரியத்
திருக்குமோ வென்ன, நித்யா பூர்வ விஷயஸ்வபாவம் அப்படி பண்ணு
மென்று அதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் ப்ரமாணமுகேந அருளிச்செய்கிறார். (பண்டு)
இத்யாதி. இப்படி ஒருவராலும் அறியக்கூடாதாகில் அறியுமென்று ஸங்கதிப்பா
னென்னென்ன, (பாக்ஷிக) இத்யாதி; சாடு: பூர்வபக்ஷத்தில் உத்ப்ரேக்ஷித மான
தோஷத்தையும் எடுத்துக் கழிக்கவேணுமென்றும், பார்ஸ்வஸ்த்தர் பழியைப்
பரிஹரிக்கவேணுமென்றும் வாய்ப்பழக்கத்தாலே களிறுவினவீனா னென்ற
பக்ஷாநுகுணமாக பாவம் - (இச்சேரா) இத்யாதி. தன் ஆற்றுமை தோற்றக்
களிறு வினவீனா னென்றபக்ஷாநுகுணமாக பாவம் - (ஆற்றுமை) இத்யாதி.
புனமழியுமென்று தோற்றும்படி களிறு வினவின் பக்ஷாநுகுணம் பாவம் -
(முகம்) இத்யாதி. சொல்லாநின்றீர் என்ற அநந்தரம் 'என்பர்களை' என்று
ஸேஷம். இரண்டாம்பக்ஷத்தை விவரிக்கிறார் (நாங்கள்) இத்யாதி. கீழ்ப்
பதத்துக்கு முன்றுதாத்தர்யம் அருளிச்செய்து, நாலாந்தாத்தர்யத்தை இங்கு
ஸூசிப்பிக்கிறார். (தென்றலும்) இத்யாதி; இப்பக்ஷத்திலே (கயலோ) இத்
யாதி-தன் ஈடுபாடு தோற்ற ஒருவார்த்தையும் அசலறியாதபடி, (ஈ) கோபகார்
த்தமாகக்களிறு வினவுகையுமாகிற இவ்வார்த்தையை அசலறியிற்குற்றமென்.
ப்ரமபோக்யமா யிருக்கையாலே யென்று தாத்தர்யங் கண்டு கொள்வது. 'எத்
திறம்' என்றபடியை லோகோக்தியாலே விவரிக்கிறார், (நீர்) இத்யாதி; பாடி
னவர்களை 'பாவி நன்றாகப் பாடுகிறான்' என்றும்போலே ஈடுபடுகிறாளென்ற
படி, ஆற்றுமைதோற்றும்படி உக்தியும் நீர்மையும் உண்டாயிருக்க, இரண்
டையும் க்ஷேபியாதே வார்த்தையென்று சொன்னதுக்கு வ்யாவர்த்தய பூர்வ
கம் பாவம் - (உம்முடைய) இத்யாதி. 'கொல்லைகாக்கின்ற' என்றதைக் கட்டா
க்ஷித்து, கீழ் ப்ரஸ்நத்துக்கு உத்தரமான்மையைக் காட்டுகிறார்; (உமக்காக)
இத்யாதி. 'புயல்' - ஜலமாய், அர்த்த மருளிச்செய்கிறார்; (கடல்) இத்யாதி.
'வண்ணம்'-வடிவாய், அர்த்தாந்தரம் - (உபமானம்) இத்யாதி. 'எம்' என்று
தங்களிடத்திற் பூஜ்யோக்தியும், த்ருதீயையாலே தங்களிடத்தில் ஒருப்ரா
தாந்யமுந் தோற்றச் சொல்லுகையைத் திருவுள்ளம்பற்றி வ்யாவர்த்தயம் அரு
ளிச்செய்கிறார்; (நீர்) இத்யாதி. (க) 'మహాపురుషుని' - மஹாபுருஷபூர்வஜ்
என்றபடியே 'நீங்கள் முந்துறவந்திருக்கவேண்டாவோ? அது தப்பிற்றேயென்
று கைதட்டிச் சிரிக்கிறார்களென்றபடி. (வேங்கடத்துப் புனத்து) என்று-விசே
ஷணமிட்டதுக்கு உட்கருத்து அருளிச்செய்கிறார்; (நாங்களும்) இத்யாதி. எம்
மைப் 'பயில்கின்றிலீர்' என்று குற்றஞ்சொல்லுகைக்குப் பயில நிமித்தமென்
னென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (நிர்பேக்ஷரை) இத்யாதி. நம்மைப் பயில்

கின்றிலீரென்று சொல்லுவானென்? நீங்கள்தான் பயில்கூடாதோகென்ன, (எங்களுக்கு) இத்யாதி. இவ்விரண்டு வாக்யத்தையும் விவரிக்கிறார்; (நீர்) இது யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. இப்படி படிக்கடந்த புறப்படுகை குற்றமாய் விடுமாயில், 'வேங்கடத்துப் புனத்து' என்று சொன்ன குறியா யிட்டகிலத்தைக் குறித்து இவர்கள் புறப்பட்டவரைப் புறப்பட்டு வாராதே போனீரென்று குறைசொல்லலாமோ வென்னும் தடஸ்த்த ஸங்கைக்குப் பரிஹாரம் அருளிச் செய்கிறார்; (இவர்களுக்கு) இத்யாதி. இவர்களுக்கு - இந்தஉபயவாதிகளுக்கு. 'அயலோ ரறியிலும்' என்று - அஞ்சுகிற உங்களை நான் வந்து பயிலக்கூடுமோ வென்னும் ஸங்கையிலே(கொல்லை) இத்யாதி என்று விவக்ஷித்து உள்கருத்து அருளிச்செய்கிறார், (நாங்கள்) இத்யாதி. 'கொல்லைகாக்கின்ற நாளும்' என்ற சகாரத்தாலே உம்மைக் காக்கின்ற நாளுக்குக் கணக்கில்லையென்று தோற்றுக்கையாலே, இப்படி யிருக்கிற எங்களோடே குறியிட்டிப்போன நீங்கள் தப்பாமல் வந்து அய்யாத்தமாக இருந்து பரிசயம்பண்ணலாமே யென்று கருத்து. ஆனால், இப்போது வந்தது குணமாகக் கைக்கொள்ளலாமேயென்ன, இனியென்ன, காலமஸ்பமாயிற்றே யென்கிறாரென்று தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார் (துணி) இத்யாதி. (தொடங்கி) என்ற அநந்தரம் இருந்த எங்களுக்கு' என்று சேஷம், 'சுதென்ன வார்த்தை' என்றதுக்குக் கேட்பிக்கிற படியான பக்ஷாநுகுணமான பாவத்தைக்கீழ் அருளிச்செய்து, கொண்டாட்டமென்னும் பக்ஷாநுகுணமாக அருளிச்செய்கிறார் (நீர் வேட்டைக்கு) இத்யாதி. வாக்யத்வயத்தாலே. ஆற்றாமை தோற்றக் களிறுவினவின பக்ஷாநுகுணமாக மூன்றும்பாவம் அருளிச்செய்கிறார்; (நாங்கள்) இத்யாதி. 'இருவியை' - அறுப்பறுத்ததை: முந்தின கேட்பபக்ஷத்திலே காலங் குறுகிற்றென்று வெறுத்ததை விவரிக்கிறார்; (புனங்கொய்து) இத்யாதி. 'இற்செறிய' - கருஹத்தைக் கிட்ட. நீங்களும் என்னை நோக்கி யிருந்தவர்களானால், இல்லை மறக்கிருக்கவேண்டாவோ வென்ன, அருளிச்செய்கிறார்; (நாங்கள்) இத்யாதி. கொண்டாட்டமான பக்ஷாநுகுணமாக ஸ்வாபதேஸம் - (இத்தால்) இத்யாதி.

தாத்பர்யம்.—இப்பாசுரத்தில், ஆழ்வார்க்கு பகவத் விஷயாவகாஹந்திலுண்டான வையலக்ஷணயத்தைக் கண்ட பாகவதர்கள் இவருடைய ஜ்ஞாநாதி குணங்களி லீடுபட்டு மக்நராயிருக்க, அவர்களுடைய ஈடுபாட்டில் ஆழ்வார்தாம் ஈடுபட்டு அருளிச்செய்த பாசுரத்தை, ஸங்கிளுடன் புனத்துக்குப்போன நாயகி, அங்கு தன்னுடன் ஸம்ஸுலேஷிக்க வந்து தடுமாறுகிற நாயகன்வார்த்தைபாலே யருளிச்செய்கிறார்

நாயகன் வரவைக்கண்டபோதே நாயகியினுடைய சண்களிரண்டு மிரண்டு மத்ஸ்யம்போல் பரந்து நீண்டு மதமதப்புடன் சலியாநிற்க, அதைக்கண்ட நாயகன் தான்வந்த கார்யத்தையும் மறந்து ஸகியுடன் கூடியஇவள் கண்ணழகி லீடுபட்டு, உன்னுடையகண்கள் மத்ஸ்யமா? என்ன என்று கேட்டான். அதை யவர்கள்கேட்டு இவன்வார்த்தை உம்மத்தர் பாஷணமாயிராநின்ற

தென்று பரிஹஸிக்கத் தொடங்கினார்கள். இவ்வளவி ஸ்வன்தான். மறந்ததை நினைத்துக்கொண்டு, இங்கோராணை போயிற்று என்று கேட்டான். அவர்கள் இதைக்கேட்டு, ஓய்! முன் பின் ஸந்தர்ப்ப மில்லாம லென்சொல்லுகிறீ ரென் னவே அவ்வார்த்தையும் தோற்றமல் ஸ்தப்தனாயிருந்தான். அதற்கவர்கள் கீரஸங்கதபாஷணம்பண்ணி இப்போது ஒன்றும்சொல்லத்தோன்றாமல் ஸ்த ப்தராக நின்றீர். இதை யசலார் கேட்டா லென்சொல்லுவர்கள் என்றார் கள். அதற்கவன் நீங்கள்செய்தது சரியோவென்ன, திருவேங்கட முடையா னுடைய வடிவழகையே தாரகமாகக்கொண்டு விளைய இக்கொல்லையில் பவீரகாக்கிற்றோமென் றொரு வ்யாஜத்தையிட்டு இத்தனைகாலம் உம்மை ப்ரதி க்ஷித்திருந்தோம்; அப்போதெல்லாம் நீர்வாராமற்போனீர். அக்காலத்தையெல் லாம் வினாக்கிவிட்டு இக்கொல்லை யறுக்கும் ஸமயத்தில் வந்தீர். இப்படி என் களை நீர் உபேக்ஷித்திருப்பது யுத்தமன்று காணுமென்கிறாள். (கடு)

பலபலவூழிகளாயிடுமென்றியோர்நாழிகையைப்,
பலபலகூறிட்டகூறாயிடும், கண்ணன்விண்ணையாய்
பலபலநாளன்பர்கூடி லும நீங்கிலுமயாமெலிதும்
பலபலசூழலுடைத்து, அம்மவாழியிப்பாயிருளே. கசு.

அர்த்தம்.—கண்ணன் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, விண்ணையாய் - பரமப தம்போலே போகையாயிருக்கிறவனே! அனபர் - அன்புடையான நாயகன், பலபலநாள் - அநேகம் கல்பங்கள், கூடிலும் - சேர்ந்திருந்தாலும், (அப்போ தக்காலம்), ஓர்நாழிகையை ஒருநாழிகையை, பலபலகூறிட்ட-அநேகம் துண் டம் துண்டமாக்கின, கூறாயிடும் - சிறிய அம்சமாய்விடும். (அதபோல் சீக்கி ரத்தில் கழிந்துவிடும்). அன்றி - அல்லாமல், நீங்கிலும் - (நாயகன் க்ஷணம்) பிரியிலும், ஓர் நாழிகையை - ஒரு நாழிகையை, பலபலகூறிட்டகூறு - அநேகம் துண்டம் துண்டமாக்கின சிறிய அம்சம், பலபல ணுழிகளாயிடும் - அநேகம் கல்பமாய்விடும். (அதபோல் வளர்ந்துவிடும்). யாம் - நாம், பலபல- அநேககாலம், மெல்தும்-துக்கப்படுகிறோம், அம்ம-ஓ அம்மே! பாய்-பர்ந்த, இ இருள்-இந்த அந்தகாரம், பலபல- அநேகமான, சூழல் - கபடவ்யாபாரங் களை, உடைத்து-உடைத்தாயிருக்கிறது. வாழி-ஷேமமாயிருக்கட்டும். (என் று நிந்தாஸ்துதி. (கசு)

①

① இப்பாசரம் முதல் மேலுள்ள பாசரங்களுக்கெல்லாம் இச்சபையா ருக்கு இப்போதகப்பட்ட அப்பிள்ளை உரையின் ஸ்ரீகோசங்கள் அத்யந்தம் சித்திலங்களாயிருக்கையாலே இப்போது இங்கு அச்சிடவில்லை. கல்ல ஸ்ரீகோ சங்க ளகப்பட்டபோது அச்சிடப்படும்.

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்]

அவ.—பதினொன்றாம் பாட்டு.—சிரகாலம் ஸம்ஸ்லேஷித்த தலைமகன் பிரிந்தான். பிரிந்து முற்றின தென்னவுமாம்; பிரிந்து ப்ரகமதசையென்னவுமாம். தோழிவார்த்தை யென்னவுமாம். தலைமகள் வார்த்தை யென்னவுமாம்.

வ்யா.—(பலபலஜூழிகளாயிடும்) அநேககாலங்கலந்து அல்பகாலம்பிரிந்தால் அல்பகாலமும் அநேககாலமாகிறபடி. (அன்றி) இத்தையொழிய (ஓர்நாழிகையைப்பலபல கூறிட்ட கூறாயிடும்) ஒருநாழிகையை அநேகம் கூறுக்கினால் அதிலொரு சிறுகூறுகாநின்றது கலந்தகாலம். கலக்கைக்கிடமன்றியே உபோத்காதத்துக்குப் போந்திருந்தபடி. போகத்துக் கின்றியிலே நேவுபடுகைக்கு வேண்டுங் கலவியாயிருந்தபடி. (கண்ணன் விண்ணனையாய்) தலைமகள்வார்த்தையானபோது பரமபதத்திலிருப்பார்க்கு ஸம்ஸார வெக்காயந் தட்டாதாற்போலே இவ்வவஸாதத்தோடே கூடியிருக்கச்செய்தேயும் ஸத்தை கிடக்கிற துன் ஸந்திதியாகையன்றோ? தோழி வார்த்தையானபோது, பரமபதத்திலுள்ளார்க்குப் புராவ்ருத்தி யில்லாதாற்போலே உன்னோடேகலந்தார்க்கு உன்னைப்பிரிகையுண்டோ? பிரியில் தாங்களுளராகையென்றொன்றுண்டோ? (பலபலநாளித்யாதி) காலதத்வமுள்ள தனையுங் கலக்கிலும், அல்பகாலம் பிரியிலும் நா மொருபடிப்பட்டிருக்க மாட்டோம். தன்வார்த்தை-கலக்கிறபோது

அரு|| பதினொன்றாம் பாட்டு.—(பலபல ஜூழிகளாய்) 'இந்தப்பாட்டு நாயகியை ஸம்போதித்து தோழிசொல்லுகிறதாதல், தோழியை ஸம்போதித்து நாயகிசொல்லுகிறதாதல். (ஓர்நாழிகையைப்பலபல கூறிட்ட கூறாயிடும்) என்றது - ஒருநாழிகையை அநேகம் கூறுக்கினால் அதிலொரு சிறுகூறுபோலே ஷுணமாயிருக்கும் ராத்ரியெல்லா மென்றபடி. (அன்றி) என்றது - விஸ்வேஷமன்றிக்கே ஸம்ஸ்லேஷமானதோ தென்றபடி. தாத்பர்யம்(கலக்கைக்கு) இத்யாதி. விவரணம்(போகத்துக்கன்றியிலே)இத்யாதி.இவ்விடத்திலே (க) 'सुखानाम् कल्पोत्पत्तिः-कृष्णानाम्; कल्पकोट्यः' என்கிற ஸ்லோகம்விவக்ஷிதம்.(தலைமகள்வார்த்தையானபோது)என்றது-தலைமகள் தோழியைக்குறித்துச் சொல்லுகிறதென்றபடி.(கண்ணன் விண்ணனையாய்) என்று-தோழியை ஸம்போதிக்கும்போது, பரமபதம்போலே போகையானவளே! என்று சப்தார்த்தம் (தோழிவார்த்தையாதல்) என்றது - தோழி நாயகியைக்குறித்து ஸம்போதிக்கும்போ தென்றபடி. உன்னோடேகலந்தார்க்கு உன்னைப்பிரிகையுண்டோ? பிரியில் தாங்களுண்டாகையென்றொன்றுண்டோ? ஆயிருக்கச்செய்தேயு மிப்படி போகையாயிருக்கிற உன்னைவிட்டு அவிக்ருதனாயிருப்பதே

வாய்ப்புக்குநீரும் அருநிலையாய் ஆறியிருக்கமாட்டாது மெலிகையும்திரிந்தாற் பிரிவாற்றமாட்டாமை மெலிகையும். தோழிவார்த்தை, நாயகனுடைய ஸம்ஸ்லேஷாந்தத்திலே விஸ்லேஷமாயிருக்க மென் னுமத்தாலே ஸம்ஸ்லேஷத்தோடு விஸ்லேஷத்தோடு வாசியற மெலிகிறபடி. குறியழியாதிருக்கைக்குத் தம்மைப்போலே யல் லோமேகாம். இரண்டுதிறத்தாரு மிங்ஙனே படுகைக்கடி - அன்பர் பிரிகையாலே. (பலபலசூழலுடைத்து -) (க) “நந்தகோபாலன் னுடைத்தலைக்கே நள்ளிருட்கண்” என்னுமாபோலே கலவிக்கு முன் னிலையாய், விஸ்லேஷத்தில் வந்தால் (உ) “சுருங்காவிருளின் கருந் திணுமபை” என்று அஞ்சவேண்டும்படி பாதகமாயிருக்கும். (அம்ம) அம்மே என்றபடி. (வாழி) தன்வார்த்தையான போதைக்கு - வழி பறிப்பாரை “உடன்பிறந்தீர்! நூறு பிராயம் புகுவீர்” என்னுமா போலே, தோழி வார்த்தையானபோது - இவ்வவஸாதம் நீங்கிடுக. (இப்பாயிருளே) பரந்தவிருளே! முன்னிலையாகை.

இத்தால், ஆழ்வார்க்கு ஸம்ஸாரத்தி னிருப்புப் பொருந்தாதிருக்கிறபடி. கசு.

அரு|| யென்று வெறுக்கிறுளென்றபடி. “யாம்” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (குறியழியாது) இத்யாதி. நாமொருபடிப்பட்டிருக்க மாட்டோ மென்கையாலே அவனொருபடிப் பட்டிருக்கு மென்று தோற்றுநிறது. (தன்வார்த்தை) என்றது-நாயகிவார்த்தையானபோ தென்றபடி. (வாய்ப்புக்குநீரருநிலையாயாறியிருக்க மாட்டாது மெலிகையும்) என்றது-ஸம்ஸ்லேஷத்தில் உம்மஸ்த்தகரஸமாக ஸம்ஸ்லேஷிக்கையாலே ஸஹிக்கப்போகாமையால் வந்த மெலிவென்றபடி. (அருநிலை) என்றது - தரையில் உட்பாவாதே அகாத ஸ்த்தலமென்றபடி. (தோழி வார்த்தை) என்று-தோழிவார்த்தையானபோது என்றபடி. (நாயகிக்கு நாயகனுடைய ஸம்ஸ்லேஷாந்தரத்திலே விஸ்லேஷமாயிருக்கும்) என்றது- து: கத்தாலே, நாயகனோடு நாயகியானவள் ஸம்ஸ்லேஷித்தத்தோடு விஸ்லேஷித்தத்தோடு வாசியறத் தோழி மெலியுமென்றபடி. தோழி வார்த்தையான போது மென்னக்கூடுமோவென்ன (இரண்டுதிறத்தாரும்) என்றது - தோழியும் நாயகியும். “பலபலசூழலுடைத்து” - பலவாயிருக்கிற சூழல்களையுடைத்தாயிருக்குமென்றபடி. அதாவது - ஸம்ஸ்லேஷத்தில் அதிககாலம் அல்பமாய் விஸ்லேஷத்தில் அல்பகாலம் அதிகமாயிருக்கு மென்றபடி. சூழல் - க்ருத்ரிமம் - ஸம்ஸ்லேஷத்தி லநீகூலமாயிருக்குமென்கைக்கும், விஸ்லேஷத்தில் ப்ரதிகூலமாயிருக்கு மென்கைக்கும் ப்ரமாணங்கள் அருளிச்செய்கிறார் (நந்தகோபாலன் கடைத்தலைக்கே) என்று. (கலவிக்கு முன்னிலையாய்) என்றது-கலவிக்கு ப்ரதானமாயிருக்குமென்றபடி! (தன்வார்த்தையான போதைக்கு) - நாயகி வார்த்தையான போதைக்கு.

(க) நாய்ச்சியார் திருமொழி-கஉ - ஈ. (உ) திருவிருத்தம் - எஉ.

[இப்பாயிருள்-பலபல நாளன்பர் கூடில்-ஓர்நாழிகையைப் பலபலகூறிட்ட கூறாயிடும்-அன்றி - அன்பர் நீங்கில்-இப்பாயிருள் - பலபல ஆழிகளாயிடும் - இப்படியாகையாலே கூடிலும் நீங்கிலும் யாம்மெலிதும் - இப்பாயிருள் - பல பலசூழலுடைத்து-அம்மவாழி] இத்யந்வயம். கசு.

[அப்பு அரும்பதம்.]

பதினாரும் பாட்டு - (பல பல -) இருளானராத்ரி கலந்தபோது அநேக காலம் அல்பமாயும், பிரிந்தபோது அல்பகாலம் அநேகமாயுந் தோற்றுகையா ளை பலபல சூழலுடைத்து என்று தாத்தர்யம். முற்றினது - அநேகநாள். ப்ர தமதஸை - அல்பநாள். “விண்ணனையாய்” என்று-தோழி தலைமகளை ஸம்போ தித்தல் ; தலைமகள் தோழியை ஸம்போதித்தல் - காலம் அல்பமானபடியை க்காட்டுகிறார் (கலக்கைக்கு) இத்யாதிவாச்யத்தாலே. (உன்னோடேகலந்தா ர்க்கு) இத்யாதி வாச்யத்வயம் - உன்னுடைய போச்யதை கண்டவர்கள் பிரிவர்களோ? பிரியில் தரிப்பர்களோ? ஆகையாலே வருவர்கள் காணெ ன்று தோழிக்குபாவம். கூடிலும் மெலிய வேண்டுவானென்னென்ன, அருளிச் செய்கிறார் (கலக்கிறபோது) இத்யாதி. ஆறியிருக்கமாட்டாது-உன்மஸ்த்தக மாகையாலேயனுபவித்து முடியாதென்னபடி. “யாம்” என்றத்தைப்பற்ற-அரு ளிச்செய்கிறார் (குறியழியாது) இத்யாதி. சூழ்ச்சி - அப்புதவ்யாபாரம். அதா வது-தரிக்கைக்கு முடலாய், பாதகமுமாயிருக்கை. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நந்தகோபாலன்) இத்யாதி. முன்னிலை - ஹேது. [கண்ணன் விண்ணனையாய் இப்பாயிருள் பிரியில் பலபல ஆழிகளாயும், அன்றிக்கலவியில் ஓர்நாழிகையைப் பலபல கூறிட்டகூறாயுமாய் பலபல சூழலுடைத்தாகையாலே பலபல நாளன் பர். கூடிலும் நீங்கிலும் யாம்மெலிதும் அம்மவாழி] என்றந்வயம். கசு.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

பதினாரும் பாட்டு. — பலபலஆழியித்யாதி) “செழுநீர் த்தடத்து” என்கிறபா ட்டுத்தொடங்கி பகவானைத் தலைமகனாகப்பேசி, “தடாவியவம்பும்” என்கிற பாட்டுத்தொடங்கி பாகவதரைத் தலைமகனாகப் பேசின இரண்டுக்குமிப்பாட்டு பொதுவாயிருக்கையாலே, சிரகாலம்விஸ்லேஷித்த ஸர்வேஸ்வரனான தலைமகன் வேங்கடத்துப்புனத்தில் கூடிப்பிரிய, ட்டுடனே பிரிந்தபிரிவின்படியைத்தோழி க்குச் சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதியை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (பிரி ந்து) இத்யாதி. முந்தின ஸங்கதிக்கும் இரண்டாம் ஸங்கதிக்கும் க்ரமேண இன் னார்வார்த்தையென்று காட்டுகிறார் (தோழி) இத்யாதி. இப்பாயிருள் நீங்கில் ஒருநாழிகையைப் பலபலகூறிட்ட கூறானது பலபலஆழிகளாயிடும் என்றந்வ யம்திருவுள்ளம்பற்றி தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (அநேகம்) இத்யாதி. “இப்பா யிருள் கூடில் பலபல ஊழியானது ஓர்நாழிகையைப் பலபல கூறிட்ட கூற

ட்டு மேல் க்ரந்தங்களினால் இங்கு இரண்டிவிதமான ஸங்கதிகளுக்கும் ப்ரதர்சகமான க்ரந்தம் இருக்கவேண்டுமென்றும், இங்கு அக்க்ரந்தம் பதித மாயிருக்கிறதென்றும் தோற்றுகிறது.

யிடும்" என்ற அதுவங்கித்து அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ஒருநாழிகையை) இத்யாதி. பிரிந்தகாலம் நெடுகினைபடியையன்றோ தோழிக் கறிவிக்க வேண்டுகிறது; கூடினகாலம் அல்பமாயிற்றென்று சொல்லுதலுக்குக் கருத்தென்னென்ன, இரண்டுவிதமாக உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (கலக் கைக்கு) இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. இவ்வவஸாதத்தோடே - பாகவதரைப் பிரிந்துவந்த அவஸாதத்தோடேயென்கை. "அன்றோ" என்றவந்தரம் என்று கருத்து என்றுசேஷம். "கண்ணன் விண்ணையாய்! உன்னை அன்பரானவர் கூடியும்பலபலஊழிகள் ஒருநாழிகையைப்பலபலகூறிட்டகூறாயிடும்" என்றும், "உன்னை நீங்கிலும் ஒருநாழிகையைப்பலபலகூறிட்ட கூறுபலபல ஊழிகளாயிடும் ஆகையாலே இப்பாயிருள் உபயதசையிலும் யாமெலிதும், இதுபலபலசூழ லுடைத்து-மஹாத்துமாயிராநின்றது," என்று தோற்றுகிறதென்று பாட்டந்வ யம் திருவுள்ளம்பற்றி, இதுக்கிப்படி பாவமென்றருளிச்செய்கிறார் (தோழி) இத் யாதி. தன்வார்த்தை - தலைமகள்வார்த்தையானபோதென்கை. தோழி ஸமா தானம் பண்ணும்படியைக் காட்டுகிறார் (தோழி) இத்யாதி. இத்தால், "ஸ்ம் ஸ்லேஷதஸையிலும் விஸ்லேஷத்தலை அதிசங்கைபண்ணி மெலிகிறது, விஸ் லேஷத்தில் அத்தாலே மெலிகிறதுமாய் விட்டதே; நமக்கு இப்படியாகக் கூடு மோ? நம்மைப்பிரிந்தார் தரிக்கமாட்டாதே வருவரென்று இப்போது மெலி யாமலும், நம்மைக்கூடினால் ஒருகாலும் பிரியாரென்று ஸங்கிக்கவும் ப்ராப்தத் தாயிருக்க, இப்படி உபயதசையிலும் மெலியுமது புதுமையா யிராநின்றது" என்று ஸமாதானம் பண்ணுகிறார் என்று சொல்லிற்றாயிற்று. தலைமகள் வா ர்த்தையானபோது, "யாம்" என்றதுக்கு பாவம் (சூறி) இத்யாதி. தோழி வார்த்தையானபோது "யாம்" என்றதுக்குக் கருத்து (இரண்டு) இத்யாதி. தலைமகள் வார்த்தை என்றபக்கத்திலே, இப்பாயிருள் பலபல சூழலுடைத்து- ஸாதகத்வ பாதகத்வங்களால் வந்த அத்துதத்வ முடைத்தாயிற்று, என்னைக்கு ப்ரமாணபூர்வக மருளிச்செய்கிறார் (நந்த) இத்யாதி. முன்னிலையாய் - ஹேது வாய். தோழியைப்பார்த்து "இப்பாயிருளே" என்று அவதாரணமாகச் சொ ன்னதுக்கு பாவம் (முன்னிலையாகை) என்று-இதுவே ப்ரதானகாரணமாகை யாலேயென்கை. தோழிவார்த்தை யென்றபக்கத்திலே ஸ்வாபதேசம் (இத் தால்) இத்யாதி. அதாவது-ஸ்ர்வேஸ்வரனைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாதே துடிக்க லுழுவாரணப்பார்த்து ஸஹ்ருத்துக்கள், "உம்முடைய வைலக்ஷண்யத் தாலே ஸர்வரான் உம்மைவிட்டிருக்கமாட்டாதே உம்மை அதிஷ்டித்திருக்க திப்பொருத்தா இருக்கலாமோ?" என்று ஸமாஹிதராம்படி பண்ணுகையென்கை. அந்நித்தேக, தலைமகள்வார்த்தையான பக்கத்தில் ஸ்வாபதேசம் (இத்தால்) இத்யாதி. (க) கவிண்ணுளாரிலும் சீரியரான பாகவதரை இத்தேஸ்ஸ்வபாவத்தா லே ஸுணகால விஸ்லேஷம் வரில் அதுவே ஸம்ஸாரமென்று பொருந்தா ததுடிக்கிறார் என்று யோஜித்துக்கொள்வதென்கை. (கசு)

தாற்பரியம்.—இப்பாசுரத்தி லாழ்வார், பாகவதவிஸ்ஸேஷத்தில் தமக்கு ப்பிறந்தவேறுபாட்டை, பஹு-காலம் விஸ்ஸேஷித்திருந்தநாயகன் நடுவேயோ ரிரவில் வந்துகலந்து அவ்விரவிலேயே பிரிந்துபோக, அப்பிரிவிற்பிறந்த அஸ ற்மயமான தன்னுடைய பாதையைத் தன் தோழியுடனுரைத்த நாயகியின் வார்த்தையாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ஓ தோழீ! இக்காலத்துக்குள்ள கொடுமையைப்பரர். இதற்குமுன் நாய கன் பிரிந்திருந்த காலமெல்லாம் ஒருதுடியு மனேககல்பமாய் நெடுகி என்னை பாடியாநின்றது. தைவயோகத்தினால் இவ்விரவிலவன் வந்துகூடினான். இப் போதாநிலும் என்மனோரதப்படி அவனோடுகலந்து அனுபவித்து ஆனந்திக்க ப்ராப்தமாயிருக்க அவ்வளவுக்கு அவகாசமில்லாமலே இக்காலமெல்லாம் ஒரு துடியாய்க்கழிந்துவிட்டதே. காடாந்தகாரமான இவ்விரவு அவ்வவஸமயங் களுக்குத் தக்கவடிவுகொண்டு என்னை இப்படி எப்போதும் பாடியாநின்றது. கானிப்படி ஸர்வகாலமும் பாதைப்படாநின்றேன். இனி அதுவே வாழட்டும் என்று வெறுப்புத்தோற்றச் சொல்லுகிறான்.

கக,

இருள்விரிந்தாலன்ன மாநீர்த்திரைகொண்டுவாழியரோ,
இருள்பிரிந்தாரன்பர் தேர்வழி தூரல், அரவணைமேல்
இருள்விரிநீலக்கருநாயிறு சுடர்கால்வதுபோல்
இருள்விரிசோதிப், பெருமானுறையு மெறிகடலே.

கள

அர்த்தம்.—இருள் - அந்தகாரம், விரி - விரிந்தாற்போலே, நீலம் - கறு த்த, சுடர் - ஒளியை, கால்வது - புறப்படவிடாநின்றதுள்ள, கரு - கறுத்த, நாயிறுபோல் - ஸூர்யனைப்போலே, இருள்விரி - அந்தகாரம்போல் பரவா நின்றதுள்ள, சோதி - தேஜஸ்ஸையுடைய, பெருமான் - ஸர்வேஸ்வரன், அரவணைமேல் - திருவநந்தாழ்வான்மேலே, உறையும்-நித்யவாஸம்செய்கிற, எறி - (அலைகளை) எறிகிற, கடலே - ஓஸமுத்ரமே! அன்பர் - அன்பரான நாய கன், இருள் - இருளில், பிரிந்தார் - (என்னைப்) பிரிந்துபோனார். தேர்வழி - (அவருடைய) தேரின்மார்க்கத்தை, இருள் - அந்தகாரம், விரிந்தாலன்ன - பரவினாற்போல், மா - கறுத்த, நீர் - ஜலத்தையுடைய, திரைகொண்டு - அலைகளைக்கொண்டு, தூரல் - அழியாதேகொள், வாழியரோ - ஸுகிப்பா யாக.

கள.

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—பதினேழாம்பாட்டு.—ஸம்ஸ்ஸேஷித்துச் செல்லாநிற்கச் செய்தே முகந்தெரியாமே போகவென்று நினைத்து, இருளிலேநாயகன் தேரிலேயேறிப்போக, தன்னுற்றருமையாலே, சக்ரவர்த்தித்

இருமகளைப்போலே தேர்க்காலேமறைத்துப் போகாதே தெரியும்படி போன தேர்க்காலேப் பார்த்துத் தரித்திருக்க, ஸமுத்ரமானது தன் னிரையாலேவந்து இத்தை யழிக்கப்புக, கடலைநோக்கிச்சரணம் புகு கிருள்.மற்று மாற்றுமைமிக்கார் (க) “ஸ்ரீஷீஸ்யுஸ்ஸீவதீ: ப்ரதிக்ஸ்யே மஹோததே?” என்று கடலைச் சரணம் புகுமித்தனையிறே இவ ருடைய அளவு.

வ்யா.—(இருள்விரிந்தாலன்ன) இருள்விரிந்தாற்போலே யிருக் கிறகடலைப்பார்க்கிறபடி.நீருக்கு வெளுப்புஸ்வபாவமாயிருக்கக் கறுப் பைச் சொல்லுவானென்னென்னில், நீர்த்திரட்சியாலே. பறித்தள்ளி னால் வெளுப்பேயாயிருக்கும், கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப்பு. வெ குளிப்பாகிறது - சீற்றம். கடலுக்கு நெஞ்சில் சீற்றத்தாலே கறுத் திருந்ததாகவுமாம். (மாரீர்த்திரைகொண்டு) ஸம்ருத்தமான நீர்த் திரைகளாகிற கைகளாலே தேர்க்காலையழித்துக்கொண்டுவருகிறபடி. (வாழியரோ) வருகிறகடலை நோக்கி “வாழியரோ” என்று சரணம் புகுகிருள், நலியவந்தாரை வாழ்த்துமாபோலே. (வாழியரோ) திரை க்கடலாகையாலே கார்யஞ்சொல்லுமளவுங் கேளாதே யழிக்கிறபடி.

அரு||பதினேழாம்பாட்டு.—அசேதநமான கடலைச்சரணம் புகுவானென் னென்ன,(மற்றும்)இத்யாதி. (ப்ரதிக்ஸ்யேமஹோததே?) என்று கடலைச் சர ணம்புக்காற்போலே சரணம் புகுமித்தனையிறே இவருடைய வளவும். அள வு - தசை - (கடலைப்பார்க்கிறபடி) - கடலைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறபடி. நீர்த் திரட்சியாலே கறுத்திருக்குமென்னுதல்; நெஞ்சில் சீற்றத்தாலே கறுத்திரு க்குமென்னுதல். (பறித்தள்ளினால்) என்றது - அள்ளிக் கையிலே எடுத்துப் பார்த்தா லென்றபடி. கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப்பைச் சொல்லும். வெ குளிப்பாவது - கோபமாய், கோபத்தைச்சொல்லுகிற தென்றபடி. “இரு ள்விரிந்தா லன்னகடல்” என்ற கடலுக்கு விசேஷணமாக்குதல்; அன்றி, “இருள்விரிந்தாற்போலே யிருக்கிற மாரீர்” என்று மாரீருக்கு விசேஷண மாக்குதல்; முந்தினவர்த்தம், (இருள் விரிந்தாற்போலே யிருக்கிற) இத் யாதி. முந்தினவர்த்தத்துக்கு “மாரீர்” என்று மிக்கஜல மென்றபடி. இர ண்டாமர்த்தத்துக்கு “மாரீர்” என்று - கறுத்த நீரென்றபடியாய், இருள் விரிந்தாற்போலே கறுத்த நீரென்றபடி. இவ்வர்த்தத்தை ஸங்காப்ரிஹாரஸு பேண அருளிச்செய்கிறார். (நீருக்கு) இத்யாதி - “இருள்விரிந்தா லன்ன கடல்” என்று-கடலுக்கு விசேஷணமான முந்தினவர்த்தத்திலே “மாரீர்” என்றதுக் கர்த்தாந்தரம் (ஸம்ருத்தமான) இத்யாதி. மாரீர்த்திரைகொண்டு தேர்வழிதூரல் வாழியரோ என்னாதே நடுவே “வாழியரோ” என்கிறதென் னென்ன, அருளிச் செய்கிறார் (திரைக்கட லாகையாலே) என்று.

(க) ஸ்ரீராமா - யுத்த - உக - க.

வ்யா||யைக் கண்டு ஈடுவே சரணம்புக்காள். இவள் சரணம் புக்கபடியாலே, “நீஎன்செய்தாய்” என்று கடல்கேட்க, “கெடுவாய்! பட்டது கேட்டிலையோ” ? என்கிறாள். “என்” என்ன, “அன்பரிருள்பிரிந்தார்காண்; பகல்படப்போனாகில் ஆற்றாமையாலே நடக்கமாட்டா தொழுகிறபடியையும், அவர்முகத்திலுண்டான குளிர்ந்திரையும், ஸ்மிதத்தையுங் கண்டு தரித்திருக்கலாவது; அவர்தாமும் பகல்போகில் ‘இவளைக்கண்டுவைத்து கால்கடைதாராது’ என்னும்படியேபோனார்; எங்கேனும்போனாரும் சேருங்காலத்திலே போனார்; பதார்த்த தர்சனங்களாலே ஆறியிருக்கவொண்ணாத காலத்திலே போனார்; ஸம்போக காலத்திலே போனார்; “நான் செய்யவேண்டுமென தென்” என்று கேட்க, (தேர்வழிதூரல்) உள்ளதெல்லாவற்றையுங் கொடுத்து உஞ்சவ்ருத்திபண்ணி ஜீவிப்பாரைப்போலே, அவரைப்போகவிட்டு வழிபார்த்துக்கிடந்தோம்; இத்தை யழியாதேகொள் என்கிறாள் (அரவணைமேல்) (க) “வெள்ளை வெள்ளத்தின்மேல்” என்னுமா போலே நீருறுத்தாதபடி திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக்கொண்டு. (இருள் விரிநீலஇத்யாதி) இருள்விரிந்தாற்போலே நீலச்சுடரைப்புறப்படவிடா நின்றுள்ள ஆதித்யனைப்போலே. இது - அபூதோபமை. பூதமான உபமை போராமையாலே அபூதமாயிருப்பதொன்றைக் கற்பிக்கிறது. (இருள்விரிசேரதி இத்யாதி) இருள்விரிந்தாற்போலே கறுத்த திருமேனியில் தேஜஸ்ஸையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற. (எறிகடலே) வெண்ணெய்க்கட்டிபோலே யிருக்கிற சந்திரனைக்கண்டாற்போலன்றிறே ஸர்வேஸ்வரனோடே நித்யவாஸம்பண்ணிப் பெற்ற ஹர்ஷம் (உ) “மாலுங்கருங்கடல்”

அரு||அதாவது-“தேர்வழிதூரல்” என்று சொல்லுமளவும் நிலலாதே தேர்வழியையழிக்கையாலே, மத்யே “வாழியரோ” என்று மங்களா ஸாஸனம் பண்ணுகிறு னென்றபடி. (என்னென்ன) என்றது - நீர்பட்டதென்னென்ன என்றபடி. இருள்விரிந்தா ரென்றதுக்குத் தாத்பர்யம். அதாவது - பகல்பிரியாதே இருளிலே பிரிந்தார் என்றொருதாத்பர்யமாய், இந்தபகைத்தில் பகலிலே பிரிந்தால் ப்ரயோஜன மென்னென்ன, ப்ரயோஜனத்தை இரண்டுவழியாலே காட்டுகிறார் (பகல்போகில்) இத்யாதிவாக்யத்தாலும், (பதார்த்ததர்சனங்களாலே) இத்யாதி வாக்யத்தாலும். எல்லாருங்கூடுகிற காலத்திலேஎன்னுதல் இரண்டாவது. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (எங்கேனும்) இத்யாதி. இத்தை விவரிக்கிறார் (ஸம்போக) இத்யாதி..

(க) பெரியாழ்வார் திரு - ந - க - எ. (உ) முதல் திருவ - கூ.

வ்யா||இத்யாதி, (எறிகடலே) ஸம்ஸ்லேஷமறிந்தா யத்தனைபோக்கி விஸ்ஸேஷம்புதியதுண்டிலேகாண். அவனைக்கிட்டினார் பரஸம்ருத்யை க பாயோஜகரா யன்றோ விருப்பது. உன்னைக்குற்றங்கொள்ளுகிறதெ ன்? உனக்கும் குருகுல வாஸமங்கேயன்றோ? (க) * தம்மையே யொக்க வருள் செய்வரே.

[இருள்விரிசோதிப் பெருமான்-அரவணைமேல்-உறையும் எறிக டலே-இருள்விரிந்தாலன்ன மாநீர்த்திணைகொண்டு - இருள்பிரிந்தா ரன்பர்தேர்வழி தூரல் - வாழியரோ] என்றவயம்.

இத்தால் பகவத் விஸ்ஸேஷந்தீரக் கரண்கிற பதார்த்தங்களடங் கவும் பாதகமாய்த் தோற்றுகிறபடி. (கள)

அரு||“உறையும்” என்கிற வர்த்தமானதாத்பர்யம் (ஸம்ஸ்லேஷம்) இத்யாதி; “உறையும்” என்றநித்யஸம்ஸ்லேஷஞ் சொல்லுகிறவிதுக்குத்தாத்பர்யம்(அவ ணைக்கிட்டினார்) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. (குருகுலவாஸ மங்கேய ன்) என்றது - “இருள்விரி சோதிபெருமான்” என்றத்தைப்பற்ற.

[இருள்விரிந்தாற்போலே நிலச்சுடரைக்காலா நின்றள்ள கருநாயிது போலே - இருள்விரிசோதிப் பெருமான் அரவணை மேல்உறையும் எறிகடல்- அன்பர் - இருள் பிரிந்தார் - இருள்விரிந்தாலன்ன மாநீர்த்திணை கொண்டு தேர்வழி தூரல்-வாழியரோ] இத்யந்வய:.

[அப்புஅரும்பதம்.]

பதினேழாம்பாட்டு.—(இருள்.) தன்னாற்றாமையாலே தேர்க்காலப்பார் துத்தரித்திருக்க வென்றிங்கேகூட்டுவது. அசேதநமான கடல்கார்யம் செய் புமொகாணம்புகுவானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (மற்றமாற்றமை மிக் கல்) இத்யாதி. பெருமானைப் போலே. இவளுடையஜ்ஞாநமுமென்றபடி. பரர் இதபடி-பார்த்துச் சொல்லுகிறபடி. தேர்வழிதூரல் என்றுகார்யத்தைச்சொல்லி ய் பின்னை “வாழியரோ” என்று சரணம்புகவேண்டியிருக்க “முன்னேவாழிய ரோ” என்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார், (திரைக்கடல்) இத்யாதி. இருள் பிரிந்தாரென்றைக்கு-பகலேபோனால் வரும்ஆதுகூல்யமென்னென்ன அருளிச் செய்கிறார் (பகற்பட) இத்யாதி. இருளிலேபிரிந்தாரென்றதுக்குத் தாத்பர்யங்க ளருளிச்செய்கிறார் (எங்கேனும்) இத்யாதி. வெண்ணெய்க்கட்டியென்றது-வெளு ப்புக்கும்வட்ட மாயருண்டிருக்கிற வாகாரத்துக்கும் த்ருஷ்டாந்தம். எறிகடலே- ஸம்ஸ்லேஷமாதல், மற்றமாதல்-இத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸ்லேஷம்) இத் த்யாதி. பதம்பதம் விட்டுத்திருப்பாற்கடலிலே சாய்கைபரஸம்ருத்தி. இப்போதுத

(க) நிருவொழி - ரக - கூ - இ.

வாமைவெறுப்பு. இவற்றைக் கூட்டியருளிச்செய்கிறார் (அவனைக்கிட்டினார்) இத்யாதி. [இருள்விரிநீலச்சுடரைக்காலுகிறகருநாயிறுபோல் உறையுமெறிகடலே அன்பரிருள் பிரிந்தார்-மாரீர்த்திரைகொண்டு தேர்வழி தூரல்வாழியரோ] என்றவயம். கள.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

பதினேழாம்பூட்டு.—(இருளித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், தோழி அவனைத் தேற்றினவுடனே ஸர்வேஸ்வரனும் வந்து கலந்து அப்போதே பிரிந்துபோனா னைக்கொண்டு, பிரிந்தா நிரங்குவது நெய்தல் கிலத்திலேயாகையாலே கடற் கரையிலே கிடந்து தேர்க்காலைக்கண்டு தரிக்கப்போகும்நாயகி பாசுரமென்று ஸங்கதியை விவக்ஷித்தவதாரிகை (ஸம்ஸ்லேஷித்து) இத்யாதி. கீழே தலைம கள்வார்த்தையாய், பாகவதவிஸ்லேஷம் பொறுக்கமாட்டாதே கடற்கரையை ப்பற்றி அவர்களுடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்தி தர்சனத்தாலே தரித்திருக்கப் பார் த்கிறபடியென்று ஸங்கதி. (தன்னொற்றாமையாலே) என்றதுக்கு - தரித்திருக்க என்றத்தோ ட்வயம். கடல் அசேதநமன்றோ? அதைச்சரணம் புகுவா ருண்டோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார். (மற்றும்) இத்யாதி. “என்று” என்ற வந்தரம் சரணம் புகாற்போலென்று ஸேஷம். அளவு - ஜ்ஞாநம், திரை வெளுத்தன்றோ இருப்பதென்ன, அருளிச்செய்கிறார். (கடலை) இத்யாதி. பா ர்க்கிறபடி - பார்த்துச் சொல்லுகிறபடி. கடல்தான் கறுத்திருப்பானென் னென்றும் ஸங்கையை அறுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (நீருக்கு) இத்யாதி. தாத்தர்யாந்தரம். (கறுப்பும்) இத்யாதி. “தூரல்” என்னைக்கு முன்னே “வாழியரோ” என்பானென்னென்ன, (திரைக்கடல்) இத்யாதி. மேலுக்க வதாரிகை (இவள்) இத்யாதி. பிரிந்தாரென்ன வமைந்திருக்க “இருள்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்தர்யம் ஐந்துவிதமாக வருளிச்செய்கிறார் (கடல்) இத்யாதி வாக்ய பஞ்சகத்தாலே. இருள்விரி நீலச்சுடர்கால்வ தான கருநாயிறுபோலிருள் விரிசோதி என்றவயம் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (இருள்விரிந்தாற்போலே) இத்யாதி. ஹர்ஷமுண் டென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (மாலும்) இத்யாதி. “நீதிண்டப்பெற்று” என் றதிலே நோக்கு. ஹர்ஷம் சொன்னதுக்கு ப்ரக்ருதோபரீயாக வருளிச்செ ய்கிறார் (ஸம்ஸ்லேஷம்) இத்யாதி. “பெருமானுறையும்” என்றத்தைக் கடா ஷித்து ஸம்போதித்ததுக்கு பாவம். (அவனை) இத்யாதி. “எறி” என்றது- வெறியிலேயென்று தாத்தர்யாந்தரம் (உன்னை) இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டு தலை மகள்பேச்சானபோது-இப்பாட்டில் பாகவத விஸ்லேஷத்தில் காண்கிறபதார் த்தங்களெல்லாம் பாகமாகிறபடி யென்று ஸ்வாபதேசம் கண்டுகொள்வதெ ன்று திருவுள்ளம்பற்றி அதை அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால்) இத்யாதி. (கள)

தாத்தர்யம்.—இப்பாசுரத்தில் ஆழ்வார், சிறிதுகாலம் தமக்கு பகவத்ஸம் ஸ்லேஷ முண்டாயிருந்து, பின்பு அதை தவறி அப்போது தமக்குப்பிறந்த ஆற்றாமையை, ஸம்ஸ்லேஷித்துப் பிரிந்த நாயகன் அன்றிரவே தேரேறிப்

வ்யா||தில்லையா யிருந்தபடி. திருமங்கையாழ்வார்க்குச் சரணம் புக வேண்டுமாபோலே இவர்க்கும் பலகாலும் காலமயக்கு வேண்டியிருக்கிறபடி.கீழ், காண்கிற பதார்த்தங்களை அபலபித்து காலத்தை மயக்கிற்று; இங்கு, பதார்த்தங்களை அபலபிப்பதுஞ்செய்து சாஸ்தாஸித்தமானவற்றை முன்னிடுவதுஞ் செய்தது. மேகத்துக்கும் கடலுக்கும் அந்யோந்யம் விரோதமாய்ப் பிணங்குகிறது காண்.

வ்யா.—(கடல்கொண்டெழுந்தது வானமித்யாதி) வானம் - மேகம். மேகமானது, கடலைத் தரையாகப் பருகி ஜலசரஸத்வங்கள் துடிக்கும்படிக்கீடாய்ப்போகிறபடியைக்கண்டு, நம் ப்ரஜைகளேரவு பட, “நம்முடைமையை நேராகக்கொடுபோவதே” என்று தொடர்ந்து தன்னுடைமையை வாங்கிக்கொள்ளுகிறதுகாண். அன்றி-சீறி. (ஒழிந்தவதனாலிது)மேல்விழுகிறதுளிகளென்னென்றுகாட்ட, அவை பிணங்குகிறபோது சிந்தினைவைகாணிது. மேகந்தான் பரார்த்தமாயிருக்கையாலே தொங்கினத்தைக்கொண்டு உபகரிக்கிறபடி.பெரிய வுடையாரும் ராவணனும் யுத்தம்பண்ணுகிறபோது சகலங்கள் விழுந்தாற்போலே. (கண்ணன் மண்ணும் விண்ணு மித்யாதி) அங்ஙனே யாகில் இவ்வெள்ளத்துக்கடியென்னென்ன; ஸர்வேஸ்வரனுடைய

அரு||கையும்)என்றது-அவனைப் பெருவீடில் முடியும்படியான தசையாகையு மென்றபடி. (இதல்ல தில்லையா யிருந்தபடி) என்றது-இந்த காலமயக்கொழியத்தரித்திருக்கைக்குவேறொன்றில்லையென்றபடி. அருளிச்செய்கிறார் (இவர்க்கும்) இத்யாதி, கீழ்காலமயக்கைப் பற்ற வசேஷமுண்டென்கிறார், (கீழ்காண்கிற பதார்த்தங்களை) என்று. (இங்கு பதார்த்தங்களை அபலபிப்பதுஞ் செய்து) என்றது - வர்ஷாகாலத்தை அந்யதா கரித்து மேகமுங்கடலும் யுத்தம் பண்ணுகிறதென்று சொல்லுகை. (சாஸ்தாஸித்தமானவற்றை முன்னிடுவதுஞ்செய்தது) என்றது-மேகம் ஸமுத்ரத்திலே ஜலத்தைப் பாநம்பண்ணுகை சாஸ்தாஸித்தமாயிருக்கு மென்றபடி. தோழிவார்த்தையாக ஸமுதாயேந தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (மேகத்துக்குங் கடலுக்கும்) என்று: “ஒழிந்த வதனாலிது” என்றத்துக்குத் தாத்பர்யம்.கடல் அன்றி அவ்வானத்தைப் பின் தொடர்ந்து, கொண்டொழிந்தவதனால் - ஜலத்தைத் திரும்பக் கொண்டுவருகிறதினாலே, இது - இந்தமழையென்னுதல், அருளிச்செய்கிறார். (மேல்விழுகிற) இத்யாதி. கடலானதுசீறி அவ்வானத்தைப் பின்தொடர்ந்து சென்று, கொண்ட ஜலத்தைத் தான் ஸ்வீகரித்து, ஒழிந்தவதனால்-மேகத்திலே சேஷித்த அந்த ஜலத்தாலே, இது இந்தமழையென்னுதல். முந்தின பொருளிலே “கொண்டொழிந்தவதனால்” என்று முழுச்சொல்லு. அன்றி - சீறி. முந்தினபொருளிலே உத்ப்ரேக்ஷிக்கிறார் (பெரியவுடையாரும்) என்று. “அங்ஙனேயாகில்” என்றது - அவையுத்தம்பண்ணிற்றாகில், என்றபடி. கடல்கொ

வா||புரியும் மேலுண்டான வாகாசமும் கடல்கொண்டோபான அக்
கசலமோ, அறிகிறிலேன். ப்ரளயங்கொண்டகாலம். தன்னை விஸ்வஸி
க்கக்காததல் தானுமதுவோ? இதுவோ? என்று ஸம்சயிக்கிறாள்; இத்
தசைவாதால் அவன் வருமென்னுமத்தாலே. (புயற்காலங்கொலோ)
அன்றியோ, அவ்வர்ஷாதானோ? அறிகிறிலேன். இவையெல்லாம் வே
ணுமோ? இவ்வெள்ளத்துக்கடி யறிந்தோமென்கிறாள். (கடல்கொ
ண்டகண்) கடலைத் தோற்பித்தகண். அதைக்கொள்ளுகையாவது-
அதின்படி மெல்லா முண்டாயிருக்கை. தோற்பித்ததென்றுமாம்.
(தேருவி செய்யாநிற்கும்) இப்ப்ரளயத்துக்கடி கடலுடைந்தாற்போ
லே இக்கண்ணில் வெள்ளங்காண். (காரிகையே) இவையெல்லாம்
பொறுக்கமாட்டாத அபலை கீடர்.

கஅ.

அரு||ன்டொழிந்த வக்காலம் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய பூம்யந்தரிக்ஷங்களை
மதராப்ரளயார்ணவங் கொண்ட காலம், என்று பொருள். "கடல்கொண்டக
ண்" என்றதுக்கு இரண்டுபொருள். அதாவது-கொள்கை-ஜயிக்கையாய், தோற்
பித்தகண், என்றதுதல்; அதை அருளிச்செய்கிறார், (கடலைத் தோற்பித்தகண்)
என்று. கொள்கை உடைத்தாகையாய், அதின்பக்ஷ மெல்லாமுண்டாயிருக்
கை என்றதுதல், அதை அருளிச்செய்கிறார் (அத்தைக்கொள்ளுகையாவது)
இத்யாதி. (தோற்பித்ததென்றுமாம்) என்றது-முந்தினபொருளுக்கு விவரணம்.

(கடல்கொண்டகண்ணீ ரருவி செய்யாநிற்குங் காரிகையே வானம் கட
ல்கொண்டெழுந்தது கடல் அன்றி அவ்வானத்தைச் சென்றுகொண்டொழி
த்தவதனாலும் இது கண்ணன் மண்ணும் விண்ணும் கடல் கொண்டெழுந்த
வக்காலங்கொலோ புயற்காலங்கொலோ] என்றவ்யம். காரிகையே என்
தது. ஸம்போதனம்.

கஅ.

[அப்பு அரும்பதம்.]

பதினெட்டாம் பாட்டு.—(கடல்) இவளாகை-க்ஷணம் பிரியாத ம்ருதுஸ்
வப்பிணவாயாக, அவருகை-அதிவிலக்ஷண னாகை. தசை-வர்ஷாகாலமாதல், விச்
வேஷதசையாதல். ஜீழ்காலமயக்குக்குமிதுக்கும்வாசியென் னென்னில், அரு
ளிச்செய்கிறார் (ஜீழ்காண்டிற்) இத்யாதி. மேகங்கடலிலே பருகுகை சாஸ்த்ர
வித்தம்.(கொண்ட)மேகமானபோது க்ரஹிக்கை; கடலானபோது வாங்குகை,
"புழித்த" என்றது அக்யோர்யம். யுத்தம் பண்ணச்செய்தே தப்பிச்சிந்தினது
என்றதல். கடல்வாங்கி மேகத்திலே சேஷித்ததென்னுதல். இத்தையருளிச்
செய்கிறார் (மேகத்தான்) இத்யாதி. சகலம்-தேரில் மேற்குப்பிகள், கொடு
முக இவற்றில் ஈடுபட்கள். ஸம்சயம், தன்னை விஸ்வஸிக்கைக்காதல்; அவன்
வருமென்னு மத்தாலே யாதல். கண் கடலைக்கொள்ளுகை - க்ரஸிக்கையாய்,
தோற்பித்தகையென்றுதல், அப்போது விசாலாக்ஷீ என்னும்படி, ஸ்ரமஹரதை
வதனும்பதும் போக்யதைவிஞ்சியிருக்கை. அன்றியே, கொள்கை-உடை

ததாஸகயாய், அநிஹுஸையஸ்வபாவத்தையுடைய கண் என்னுதல். அப்போது, ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தாகை என்றுமாம். முந்தின அர்த்தத்தின் விவரணம் (தோற்பித்து) என்று.

[கடல்கொண்டகண் நீர் அருவிசெய்யா நிற்கும் காரிகையே, கடல்கொண்டதயாதி புயற்காலங் கொலோ] என்றந்வயம். கஅ.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

பதினொட்டாம்பாட்டு. (கடல்) இத்யாதி. கீழ் தேர்க்காலக் கண்டு கடற் கரையிலே ஓடக்குந் தலைமகளைத் தோழியானவள் வந்து வினவிக் கொண்டிருக்கச் செய்தே “இருள்பிரிந்தவன் என் சொல்லிப் போந்தான்” என்ன, “வரலாகாலத்திலே வருகிறோமென்றான்” என்னச் செய்தே, அக்கடல்மேலே மேகமெழுந்து வர்ஷிக்க, இவளத்தைக்கண்டு, நாயகன் வரக்காணாமே அழப்பு, அது பொறுக்கமாட்டாமல் காலத்தைமயக்குகிறான் என்று ஸங்கதியுட் கொண்டருளிச்செய்கிறார் (துறை) இத்யாதி. இந்தத்துறை, “ஞாலம்பனிப்ப” என்கிறபாட்டிலே நடந்ததன்றோ வென்ன, (கீழ்) இத்யாதி. இவளிலாளாகையும் - பிரிவு பொறுக்கமாட்டாத ம்ருது ஸ்வபாவை யாகையாலும், அவனவனாகையும் - அதிவிலக்ஷண விஷயமாகையாலும், தசை இதுவாகையும் - அவன் குறித்துப் போன வர்ஷாகாலமாகையாலும். இப்படி அநேகாவ்ருத்தி காலமயக்குச் சொல்லுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (திருமங்கை யாழ்வார்க்கு) இத்யாதி, க. “வந்துன் திருவடி யடைந்தேன்” என்று தொடங்கின சரணாகதியைப் பத்தும்பத்தாகச் சொல்லிவிடுகை. இவர்க்கும்பராயேண நடக்குமென்று கருத்து. ஆனால் மிக்காலமயக்கிலே விசேஷ முண்டென்கிறார் (கீழ்) இத்யாதி. காண்கிறபதார்த்தம் - நீல வல்லேறுகள். இங்கு பதார்த்தங்களையென்றது - மேகஸமுத்ரந்தளாகிற காண்கிற பதார்த்தங்களை யென்றபடி. சாஸ்த்ர ஸித்தமானவை - ப்ரளயகாலம். இப்பாட்டுக் கவதாரிகை யிடுகிறார் (மேகத்துக்கும்) இத்யாதி, “அன்றி” என்றது - சீறியென்றாகையாலே, அதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்யா நின்றன்கொண்டு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (மேகமானது) இத்யாதி. தாத்பர்யாந்தரம் (மேகந்தான்) இத்யாதி. முந்தின தாத்பர்யத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (பெரிய) இத்யாதி. (தன்னை விஸ்வஸிக்கைக்கு) என்றது-பொய்சொல்லுகிறாளென்று தன்வார்த்தையைத் தப்பாமல் போகாமைக்காக வென்றபடி. ஹேத்வந்தரம் (இத்தசை) இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை (இவை) இத்யாதி. கொள்ளுகை-ஸாத்ருச்யத்தைக்கொள்ளுகையென்றர்த்தாந்தரம், (அத்தை) இத்யாதி-முந்தின வர்த்தமே திருவுள்ளமென்னு மது தோற்ற வருளிச்செய்கிறார் (தோற்பித்தென்றுமாம்) என்று. கஅ.

தாத்பர்யம்.—இப்பா சுரத்தில், பாகவதார்திரும்புக்குப்போம்போதுவரவு குறித்திட்டிப்போன காலத்தில் வாராமையைக்கண்டு ஆழ்வார்விஷண்ணராயிருக்க, அவரை ஆஸ்வாஸிப்பிக்கும் அன்பர்பாசுரத்தை, நாயகன் வர்ஷாகால

தில் வருவதாகச் சொல்லிப்போய் அக்காலத்தில் வாராமையாலே தண்ணும் கண்ணீருமாய் துக்கிக்கிற நாயகியைப்பார்த்து, இவளை ஆஸ்வஸிப் பிக்கைக் காக வர்ஷாகாலத்தை அபலாபம் செய்கிற தோழி வார்த்தையாலே யருளிச் செய்கிறார்.

நாயகன் வர்வு குறித்துப் போனகாலம்வந்துவிட்டதே; இன்னும் நாயகன் வரவில்லையே என்று வர்ஷாகால சிந்தங்களைப்பார்த்து நாயகியை யஸரப்பட, ஓ ஸகீ? உனக்கு இப்படி கண்ணீர் வெள்ளமிட்டுக்கொண்டு துக்கிக்கவும் சக்தியில்லையே; நீ துக்கிக்கவேண்டாம். இது வர்ஷாகாலமானால் நாயகன் வந்தே யிருப்பன். ஆகையால் இதுவர்ஷாகாலமன்று என்று தோழிசொல்ல, ஆனால் ஆகாசத்தில் இருண்டு ஸஞ்சரிக்கிறவை என்ன என்று நாயகிகேட்க, அம்மா இது நீ ப்ரமித்தபடியன்று காண். மேகம் ஸமுத்ரத்திலிறங்கி அந்நீரையெல்லாம் பாநம்செய்து மேலே கிளம்பிப்போக, தன் ஜலத்தை அபஹரித்துக்கொண்டுபோன அம்மேகத்தின்மேல் ஸமுத்ரம் கோபித்துக்கொண்டு அவ்விரண்டும் ஆகாசத்தில் சண்டைசெய்கிறது, அதுகாண் இது என்ன, ஆனால் நம் மேல்விழுகிற திவலைகளேதென்ன; மேகத்தில் சேஷித்திருந்த திவலைகள் நம் மேல் சிந்துகிறது என்று தோழிசொல்லி, ப்ரத்யக்ஷமான மேகத்தை அபலாபம் செய்தால் நம் வார்த்தையை இனிப்பொய்யாக வெண்ணுவள் என்று, ஆனால் இது ஸகல ஜகத்தையும் அழிக்கும் ப்ரளயகாலமோ? அல்லது - வர்ஷாகாலந்தானோ? என்று ஸந்தேஹித்துரைத்தாள்.

கஅ.

காரிகையார்நிறைகாப்பவர்யாரென்று, கார்கொண்டின்னே
மாரிகையேறியறையிடுங்காலத்தும், வாழியரோ
சாரிகைப்புள்ளரந்தண்ணத்துழாயிறைகூயருளார்
சேரிகையேறும், பழியாய்வினைந்ததென்சின்மொழிக்கே. கக.

அர்த்தம்.—காரிகையார் - ஸ்த்ரீகளுடைய, நிறை - அடக்கத்தை, காப்பவர் - ரக்ஷிக்கத்தக்கவர், யார் - எவர்? என்று - என்ற, கார்கொண்டு - கறுத்துக்கொண்டு, இன்னே - இப்படியே, மாரி - மழையானது. கையேறி - கும்பஸ்கும்பலாகவேறி, அறையிடும்காலத்தும், (ஜயித்தோம்என்று) பேரொலியிடும் காலத்திலுங்கூட, சாரிகை - வட்டமாய் ஸஞ்சரிக்கிற, புள்ளர் - கருத்மான வாஹநமாகவுடைய ஸ்ரியப்பதி, இறை - கொஞ்சமும், அம் - அழகிய, தண் - குளிர்ந்த, துழாய் - திருத்துழாய்மாலையை, கூய் அருளார் - கூப்பிட்டுப் ப்ரஸாதித்தருளமாட்டார். என் - என்னுடைய, சின்மொழிக்கு - சிறிய- (அநக்ஷரமான) சொல்லையுடைய இவளுக்கு, சேரி - சேரியிலுள்ளார், கை ஏறும், கைகளை மேலே தூக்கிச் சொல்லும்படியான, பழியாய்-அபவாதமாய், வினைந்தது-பர்யவஸித்து விட்டது. வாழியரோ- இவ்வருத்தம் நீங்கிடுக. கக.

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—இவளிருந்து பொய்யென்னுங்காட்டில் பொய்யாகாதிதே. (க) “रणीदृशनामिववराणां-ரணோ

(க) ஸ்ரீராமாயண கிஷ்கிந்தா-௨௮-௩௨.

த்யதாநாமிவவாரணாநாம்.” என்று ஆனை யணிவகுத்தாற்போலே மேகம் நாலுமுழையும், கையும் அணியும்வகுத்து வர்ஷிக்கிறபடியைக் கண்டுஇவள் மோஹிக்க, (க) “எம்மின் முன்னவனுக்குமாய்வர்” என்னும்படியே இவளுடைய மோஹத்தைக்கண்டு தோழியும் மோஹிக்க, இவ்வளவில் உணர்ந்திருந்த தாயார் இவ்வவஸாதம் நீங்கிடுக வென்று ரக்ஷாவிதாநம்பண்ணுகிறாள்.

வ்யா.—(காரிகையாரித்யாதி) நாங்கள் ஸஞ்சரியாநிற்க, ஸ்த்ரீக ளுடைய அடக்கத்தை நோக்குவன் என்பாரார்? பெண்பிறந்தாராயி ருந்து வைத்து எங்கள் ஸந்நிதியில் தந்தாமுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தை நோக்கிக்கொடு இருப்பாரார்? என்றும். (கார்கொண்டு) கறுத்துக் கொடு, (இன்னே மாரிகையேறி யறையிடுங்காலத்தும்) இன்னே - இப்படியே. (மாரிகையேறி) அதிவ்ருஷ்டியான வர்ஷமானது அணி க்கணியும் தூசியுமாகத் தோற்றினபடி. (அறையிடுங்காலத்தும்) அறைகூவுகிறபடி. மஹாராஜர் பெருமானே அண்டைகொண்டு வாலியை அறைகூவினாற்போலே; இது அங்ஙனுமன்றியே, தனி நின்று வென்றபடி. அங்கோ ரேகவீரனான வாலியை; இங்கோ ரபலையை. அங்குச்சொல்லிற் றறிவா னொருசேதநன்; இங்கு அசேதநம். (வாழியரோ) இவ்வவஸாதம் நீங்க ஜீவித்திடுக. (சாரி கைப்புள்ளர்) அபரிகரனாய் வாராதிருந்தா னல்லன்கிடர்; “பதினா லாண்டு கூடவந்தவழியை இன்றும்போகலாமோ” என்றிருக்கவே

அரு||பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(காரிகையார்) “विद्युत्पताकाधिरलज्जुता नमुदीनाम्पूरमुक्षरनाम्। विभू निरुषाणिषल्लुता नानं रणोद्वेगना निव सारणानाम् - வித்யுத்பதாகா பிரலங்க்ருதாநாம் உதீர்ணகம்பீர மஹாரவா னாம்! விபாந்தி ரூபாணி வலாஹகாநாம் ரணோத்யதாநா மிவவாரணாநாம்” (ரக்ஷாவிதா (१)) நம்பண்ணுகிறாள்) என்றது-“வாழி” என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறாள், என்றபடி. “காரிகையார் நிறைகாப்பவர் யார்” என்றதுக்கு-இர ண்டிபொருள். அதாவது - காரிகையாருடைய ஸ்த்ரீத்வத்தை நோக்குவேன், என்பாரார் என்னுதல், அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நாங்கள்) இத்யாதி. காரிகைகளாயிருந்து வைத்துத் தம்முடைய ஸ்த்ரீத்வத்தை நோக்கிக்கொ ண்டி இருப்பாரார் என்னுதல்; அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பெண்பிறந்தா ராயிருந்து வைத்து) இத்யாதி. காரிகையார், ஸ்த்ரீகள்; நிறை-ஸ்த்ரீத்வம். கார்கொண்டு - கறுத்துக்கொண்டு என்றபடி - (மாரிகையேறி) மாரி - அதி வ்ருஷ்டியான வர்ஷமானது, கை- பல கையாக; அதாவது - அணிக்கணியுந் தூசியுமாக-ஏறி - தோற்றி; அறையிடுங்காலத்து - அறைகூவுகிறகாலத்திலே. (சாரிகைப்புள்ளர்) சாரிகை-மண்டலாகாரமாகவராநிற்கிற, புள்ளர்-பெரிய திருவடியையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். (சொல்லிற் றறிவாநொருசேதநன்) என் றது - மஹாராஜரை. “சாரிகை” என்றவிசேஷணத்துக்குத் தாத்பர்யம் (பதி னாலாண்டு) இத்யாதி. இன்றும் போகலாமோவென்றிருந்தார் பெருமானே

(க) திருவாய் மொழிக - க - ௩.

யா||ண்டாதபடி ஸஹசாரியான பரிகரத்தையுடையவன். ஆற்றி தரை
மீட்டுத் தன்னை நிரூபிக்கும்படி அவர்களுக்கு வைத்துக்கொடுத்த
தாம். பெரியதிருவடிமேலே போரவிருத்தல், திருவாழியைக்கையி
லேயுடையதல், பெரியபிராட்டியாரை “எனக்கு” என்னப்பெறுதல்,
திருந்துழாயைத்தனக்குத் தாராக உடையதல், இவையிதே ஸர்
வாதிகலக்ஷணம். (அந்தண்ணந்துழாய்) போன உயிரை மீட்கவற்றா
யிருக்கை. “ஸந்தாககாணி - விசல்யகரணி” என்னுமாபோலே,
(இறைகூயருளார்) ப்ரணயித்வந் தவிர்ந்தால் ஸ்வாமித்வமுந் தவிர
வேறுமோ? தாம்வந்தனைத்துத் தந்தோளில்மலை என்மார்பிலே
பெடக்கப்பெறுவிட்டால், ஸத்தாதாரகமாக அத்தனையுந் தந்தாலா
காதோ? தாமேவரவுமாம், அழைக்கவுமாம். பேறு அத்தலையாகவே
என்றிருந்தபடி. (சேரிகை யேறும்பழியாய் விளைந்தது) ஸந்நிவேச
த்தியுள்ளாரெல்லாரும் “ஒருவிஷயத்துக்காக இப்படி துடிப்பதே;
(என்தலையாலேபேறு)என் றிருப்பதே! என்று கையெடுத்துக் கூப்பி
டும்படியாயிற்று.(சின்மொழிக்கே)இதுக்கெல்லாம்பருவமில்லையே.
“சொல்” என்னச் சொல்லமாட்டாத பருவங்கிடர். இவ்வளவன்று
கிடர் பழியின்கனம்.

இத்தால் ஆழ்வார்க்கு பக்த வ்யதிரேகத்தில் அங்கேஸம்பந்தமு
ள்ளதாலொன்றுலேயாகிலும் தரிக்கவேண்டும்படி ஆற்றுமை மிக்க
படி சொல்லிற்று.

ககூ.

யா||ன்றபடி. “புள்ளர்” என்ற ப்ரஸங்கத்திலே அருளிச்செய்கிறார் (பெரிய
திருவடிமேலே) இத்யாதி. “அம்” என்ற விசேஷணத்துக்குத் தாத்பர்ய
மருளிச்செய்கிறார் - (போனஉயிரை) இத்யாதி. “புள்ளர்” என்ற விசேஷ
ணத்தினாலே விசல்ய கரணியும், “அழாய்” என்கையாலே ஸந்தாக கரணி
யும். இறை - அல்பமும், கூய் - அழைத்து, அருளார் - க்ருபைசெய்யார்;
“அருளார்” என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ப்ரணயித்வந் தவி
ர்ந்தாலும்)என்று. “துழாய்அருளார்” என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கி
றார் (தாம்வந்தனைத்து) என்று. (அத்தனையும்) என்றது - அந்தத்திருத்துழா
ய்மாதாமென்றபடி. “கூய்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தாமேவரவுமாம்)
என்பது. சேரி - சேரியிலுள்ளார். கை - ஏறும் - கையெடுத்து; பழியாய்
விளைந்தது - சொல்லுகிறபழியாயிற்றென்றபடி. (தாமேவரவுமாம்) என்
றது - “புள்ளர்” என்றத்தைக்கொண்டு- (என்தலையாலேபேறென்றிருப்பது)
என்றது - அவன்சானே ரகஷிக்கிறான் என்றிராதே நாமேநம்பேற்றைப்பெறு
வேண்டும் என்றிருப்பதே என்றபடி.

(காரிகையார் நிறைகாப்பவர் யாரென்று - கார்கொண்டு இன்னே மாரி
கையேறி யறையிடங்காலத்தும்-சாரிகைப்புள்ளர். அந்தண்ணந்துழாய் இறை

உயருளார், என்சின்மொழிக்கு - சேரிகையேறும் பழியாய்வினைந்தது-வாழி
என்றந்வயம் - “வாழியரோ” என்று தாயார் பெண்ணி னிவ்வவஸாதம்
நீங்கி ஜீவித்திடுக என்று ரகையிடுகிறாள். கக.

[அப்புஅரும்பதம்.]

பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(காரிகையார் நிறைகாப்பவர்யார்). காரிகை
யாருடைய நிறையை, ஆர்காப்பார்- எந்தபுருஷன் காக்கவல்லவனென்னுதல்
பித்ராதிதளாலுங் காக்கப்போகாதென்கை. அன்றியே, காரிகையாரிலே ஸ்த்
ரீத்வத்தை யார்காப்பார் - எந்தஸ்த்ரீதான் காக்கவல்லன் என்னுதல். ஒருஸ்
த்ரீயுந் தந்தாம் ஸ்த்ரீத்வத்தை யடக்கமாட்டான் என்கை.(கறுத்துக்கொடு).
கறுப்பு - சேற்றமாதல். நிறமாதல்- சாரிகை - வட்டமாகசஞ்சரிக்கை. அப்படி
ப்பட்டவனுங் கூடவிருக்கை யென்றபடி- இவையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டிவா
னென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஆழிதரை)இத்யாதி. ஸந்தாந கரணி-
திருவடி. விசல்யகரணி-திருத்துழாய். இறை-சேஷியாதல்; அஸ்பமாதல்.
(ஸத்தாதாரகமான அத்தனையும்) ஸத்தைக்கு தாரகமான திருத்துழாயத்த
னையும். (ஸந்நிவேசத்திலுள்ளார்) முன்னே தோற்றுகிறவர்கள். (சேரி)
சேரியிலுள்ளாரென்றபடி - கையேறி - கையெடுத்து:

[என் சின்மொழிக்கு காரிகையார் இத்யாதி அறையிடெங்காஸத்து சாரி
கைப்புள்ளர் இத்யாதி இறைகூயருளார் - சேரிகையேனும் பழியாய் வினை
ந்தது - வாழியரோ] என்றந்வயம். கக.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(காரிகையார் இத்யாதி). “இவள்” என்றது-
தோழியை, காரிகையாருடைய நிறையைக் காப்பவர் யார் என்று - ப்ரதமம்.
(நாங்கன்)இத்யாதி.யோஜநாந்தரம்(பெண்இத்யாதி). கறுத்துக்கொண்டு-சேரிக்
கொண்டு, என்றதாய், “ஏறி”என்றது-தூசியென்றாய், மழைக்கூந்தலாய்க்கண்
னுங் கண்ணீருமாய் மின்கொடிகளா யிருக்கும் தோழிமாரும், “பழியாய்
வினைந்தது” என்று. கோஷிக்கிற தாய்மாருமாகக் கிடக்கிற நாயகியை எதிரி
ட்டுப் போர்செய்யவரும்போது அணிக்கணியுமாய் ஸௌமுகத்திலே வருமா
போலே மேலே ஏறிவந்ததென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார், (அதி)இத்
யாதி. காலத்துஎன்னுதே, “காலத்தும்” என்று சகாரத்தாலே, மிகவும்
பாதகமான காலம் என்று தோற்றுமென்று அதை உபபாதிக்கிறார் (இது)
இத்யாதி வாக்யபஞ்சகத்தாலே. “சொல்லிற்றறிவான்” என்றது - (க)
“అన్తరీక్షాల్లంబద్ధులక్షణస్య ప్రసాదాత్ - அந்தரேணஞ்சலிம்பத்வா லக்ஷண
ஸ்ய, ப்ரஸாதநாத்” என்றிப்படி சொன்னதெல்லாம் செய்யத்தக்க விவேகி
யாகையாலே அத்தனை க்ரூரமன்றென்கை. அசேதநமாகையாலே பாதிக்க
வேண்டா வென்றாலுங் கேளாதென்றபடி. தாத்பர்யாந்தரம் (ஆழிதரை)

இத்யாதி. 'புள்' என்றத்தைப்பற்ற - (ஸந்தாககரணி) என்றது. 'தழாய்' என்றத்தைப்பற்ற (விசல்யகரணி) என்றது. கொடுந்து சேர்க்குமவராகை வாலும் ந்ருத்யத்தில் வ்யதையைப் போக்குகையாலும் இப்படி யருளிச்செய்தாரென்று கண்டுகொள்வது. இறை-ஸ்வாமிஎன்று அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ப்ரணயித்வம்) இத்யாதி. அல்பமென்று அர்த்தாந்தரம் (தாம்) இத்யாதி. சேரி - ஈட்டவிருந்த சேரியிலுள்ளார் என்றும், கையேறுகை - கையெடுத்த அக் கூப்பிடுகை என்றும் விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார். (ஸந்நிவேசத்தில்) இத்யாதி.

கக.

தாத்தபர்யம்:—வர்ஷா காலத்தில் காயகன் வாராமையால் விரஹபாதை ஸந்நியாமல் நாயகியும், அவள் துக்கத்தைக்கண்ட தோழிமாரும் மோஷித்து கிடக்க, அப்போது தாயானவன் காலத்தினுடையவும் நாயகனுடையவும் கொடுமையைச் சொல்லி முறையிடுகிறான்.

ஸ்த்ரீகன் லஜ்ஜையினால் தங்கள் விரஹவேதனையை யடக்கிக்கொண்டு ஒருவர்க்கும் தெரியாமல் ஸஞ்சரித்திருந்தார்களே; நாமிப்போது புறப்பட்டோம். நம்முடைய விஜ்ஞும்பணத்தைக்கண்டு இக்காலத்தில் தங்கள் மாந்தை யார்காப்பாற்றிக்கொள்ளுகிறார்களோ பார்ப்போம் என்று கறுவிக்கொண்டு கறுத்துத் திரள் திரளாக மின்னலு மிடியுமாய் ஆகாசத்தில் மேகங்கள் கன வர்ஷங்களை வர்ஷித்துக் கொண்டு பெண்களை மாநபங்கம் செய்கைக்காக ஸஞ்சரிக்கத் தொடங்கிற்று. இப்போதாகிலும் அந்த ஸர்வேஸ்வரன் வந்து இவளை யணைக்கலாகாதா; அது செய்யாவிடிலும், இவளையாவது அழைத்துக் கொள்ளலாகாதா; அதில்லாமற்போனாலும் தாம் சாத்தியருளின திருத் தழாய் மாலையைக்கொடுத்தாவது இவள் பாதையை சமீப்பிக்கலாகாதா; இத்தொன்றும் செய்யாததினால் இவள் அதிப்ரவணையாய்த்துடிப்பதைக்கண்டு வளரார் இவ்வறியாப் பெண்மேல் பழிசொல்லி இரைக்கிறார்களே. இவளுக்கு இவ்வேதனை சீக்கிரத்தில் நீங்கவேணும் என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறான்.

சின்மொழிநோயோ கழிபெருந்தெய்வம், இந்நோயினதென் றின்மொழிகேட்கு மிளந்தெய்வமன்றிது, வேலநில்நீ என்மொழிகேண்மி னென்னம்மனை மீருலகேழுமுண்டான் சொன்மொழி, மாலையந்தண்ணந்துழாய்கொண்டுசூட்டுமிடின.

அர்த்தம்.—சின்மொழி - சிறிய (அநக்ஷரமான) சொல்லையுடைய இவளுடைய, நோய் - வ்யாதி, கழி - மிகவும், பெரும் - பெரியனான, தெய்வம் - ஸர்வேஸ்வரனால் வந்தது. இந்நோய் - இந்த வ்யாதியானது, இனது என் னது - இந்தக்ஷுத்ரதேவதையால் வந்தது என்கிற, இன்மொழி-இல்லாத (அஸத்யமான) வசனத்தை, கேட்கும் - கேட்டு ஸந்தோஷிக்கும், இளந்தெய்வம் - க்ஷுத்ரதேவதையினால், இது - இந்த நோய், அன்று - உண்டானதன்று.

வேல - வேலனே ! நீ - நீ, நில் - தூரமாக நில். என் அம்மனைமீர் - என் தாய்மார்களே ! என் மொழி - என் சொல்லை, கேண்மின் - கேளுங்கோள், உலகு ஏழும் - லோகங்களேழையும், உண்டான் - அமுது செய்தவனுடைய. மொழி - திருநாமத்தை, சொல் - அதுஸந்தியுங்கோள். அம் - அழகிய. தண் - குளிர்ந்த, துழாய் - திருத்துழாயாலே கட்டப்பட்ட, மாலை - மாலையை, கொண்டு - ஸம்பாதித்துக்கொண்டுவந்து, சூட்டுமின் - சூட்டுங்கோள். ௨௦.

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—இருபதாம்பாட்டு.—துறை: வெறிவிலக்கு.மேகஸந்தர்ச நத்திலே தோழியுந்தானும் மோஹித்துக்கிடக்க, இத்தசையைக் கண்டு சோகித்திருக்கிற திருத்தாயார்முன்னே தேவதாந்தர ஸ்பர்ச முடையார் புகுந்து பரிஹாரத்திலே ப்ரவ்ருத்தராக, அபிஜாதையு மாய் இவள் ப்ரபாவத்தையு மறிந்திருப்பாளொருதோழி கருமுக மாலையை 'நீர்கொடுக்க' என்று நெருப்பிலே இடுவாரைப் போலே 'இவளுக்குப் பரிஹாரம்' என்றுதொடங்கி வீராசத்தை உத்பாதி யாநின்றிகோள்' என்று அதை நீஷேதித்துக்கொண்டு இவளுடைய நோயையும் இந்நோய்க்கு நிதாநத்தையும் இதுக்குப் பரிஹாரத்தை யுஞ் சொல்லுகிறாள்.

வ்யா.—(சின்மொழி) சொல்லிற்றுச் சொல்லமாட்டாத வளவு. சப்தாவசேஷை என்னவுமாம். அங்ஙனேயாகில், இத்தசை கூடின படி எங்ஙனேயென்னில்; (க) “बाल्यस्यैव विदुः - பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தஃ” போலே. “சின்மொழி” என்றது - முக் தை. இம்முத்தையை விதக்கையாக்கும்போது, ஒருவிதத்தன் வேண் டாவோ? என்கிறது. ஸத்தாமாத்ரமென்னும்படியான இவளை உண் டாக்கும்போது ஒரு ஸர்வசக்தி வேண்டாவோ? (நோய் ஓ) பரி ஹாரத்துக்குப் புகுந்தவள், நோயைக்கொண்டு கிடக்கப்பெறுதே இந்நோய்க்குப் பரிஹாரம்சொல்லவிரும்புதே! என்கிறாள்.இவள்பரு

அரு|| இருபதாம்பாட்டு.—(சின்மொழி) நீர்கொடுக்க- செவ்விபெறுத்த. “சின்மொழி” என்றதுக்கு இரண்டுபொருள். அதாவது - பால்யத்தாலே முத்தமொழியையுடையவள் என்னுதல்; ஆர்த்தியாலே கூடினமானொழி யையுடையவள் என்னுதல்-முந்தினவர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்(அங்ங னேயாகில்) என்று, (அங்ஙனேயாகில்) சொல்லிற்றுச் சொல்லமாட்டாத பருவமாகில் என்றபடி. (இத்தசை) என்றது - தன்தசையைத் தான் வாய் விட்டுச் சொல்லமாட்டாதபடி பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹநங்கூடினபடி எங்ஙனே? என்றபடி. இரண்டாமர்த்தத்திலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸத்தா மாத்ரம்) இத்யாதி. (ஸர்வசக்திவேண்டாவோ; என்றது - “உலகேழு முண்டான்” என்றத்தைப்பற்ற. “ஓ” என்கிற சப்தத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பரிஹாரத்துக்கு) இத்யாதி. அதவா - ‘சின்மொழி’

வயா||வமளவன்று கிடர் இந்நோய், கைக்கூலி கொடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் நோய். பகவத்விஸ்வலேஷத்தில் தரியாமைஸ்வரூபமாயிருந்த படி. (கழிபெருந்தெய்வம்) கழிய-மிக்க. தெய்வம்-அவ்வருகில்லாததெய்வம். (க) “ஃஹிஷ்யஸ்ய - பதிம்விஸ்வஸ்ய” (உ) ஃஹிஷ்யஸ்ய-பதிம் பதீளம்” என்றும், (ங) “ஃஹிஷ்யஸ்யஸ்ய ஃஹிஷ்யஸ்யஸ்ய - தமீஸ்வராணாம் பரமம் மஹேஸ்வரம்” என்றும், (ச) “ஃஹிஷ்யஸ்யஸ்யஸ்ய - அவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம்” என்றும் (ரு) “ஃஹிஷ்யஸ்யஸ்யஸ்ய - யதோவாசோநிவர்த்தந்தே” என்றும் உபபாதிக்கிற ப்ரமாணங்களுக்கும் அவ்வருகாயிருக்கை. (இந்நோயினதென்று) இந்நோயும் இந்நோய்க்கு நிதானமும் இன்னதென்று. (இன்மொழி) அர்த்த ரஹிதமானமொழி. (கேட்டு மிளந்தெய்வமன்றிது) தனக்கில்லாதத்தை யுண்டாக்கிச் சொல்லப்படுக்கால் கேட்டுக்கொண்டாடுந் தெய்வமன்றிது. கைக்கூலிகொடுத்துக் கவிபாடுவித்துக்கொள்ளும் தேவதைகளன்று. (இன்மொழி) வாசகத்துக்கு வாச்யம் போராது, புறம்பு; பகவத்விஷயத்தில் வந்தால், வாச்யத்துக்குத் தக்கவாசக சபதம் போராது. (வேலநில் நீ) தன் கார்யத்தை நிஷேதிக்கப்படுக்கவாறே “பெற்ற அடலாக க்ரஹிப்போம்” என்று பதறினான். இங்குப் புகுராதே கொள் (சு) “எங்களுக்குமுவினில் புகுதலொட்டோம்” என்கிறான்.

அரு||என்றதின் முந்தின வர்த்தத்தைக் கடைக்கித்து-“ஓ” என்றதுக்குத் தாத் பரியந்தர மருளிச்செய்கிறார். (இவள் பருவமளவு) இத்யாதி. முந்தின வர்த்தவிவரணம் (கைக்கூலி) இத்யாதி. (இவள் பருவமளவன்று கிடரி வள்நோய்) என்றத்தால் பலிதம். (பகவத்விஸ்வலேஷத்தில்) இத்யாதி. (அவ்வருகில்லாத) இத்யாதி - பூர்வவாக்ய விவரணம். “கழிபெருந்தெய்வம்” என்றதுக்கு - இரண்டுபொருள். அதாவது - “கழி” என்று-மிருதியாய், மிகவும் பெருந்தெய்வம், என்னுதல். அதவா - வாக்குக்கு அவிஷயமாயிருக்கிற பெரியதெய்வ மென்னுதல். “அவிஜ்ஞாதம்” என்றுதொடங்கி அருளிச்செய்த ஸ்ருதி த்வயமும் இரண்டாமர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம். சின்மொழியினுடைய நோய் கழிபெருந்தெய்வ மடியாகவந்தது; ஆகையாலே, மற்ற இந்நோயும் இந்நோய்க்கு நிதானமும் இன்னதென்று சொல்லுகிற இன்மொழி கேட்டும் இளந்தெய்வமடியாக வந்ததன்று. இன்மொழி - இல்லாதமொழி; அதாவது அர்த்தரஹிதமான மொழி என்றபடி. “இன்மொழி” என்றதுக்கும் “கழிமிக்க பெருந்தெய்வம்” என்றதுக்கும் கூட்டித்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (வாசகத்துக்கு வாச்யம் போராது புறம்பு) என்று. “வேல, என் ததற்கு - வேலையுடையவன் என்றபடி. ஸ்வாபதேசம் - (எங்களுக்குமுவினில் புகுதலொட்டோம் என்கிறான்) என்றது. “வேல” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்

(௧) புகுதலொட்டோம். (௨)

(ங)

(ச)

(௩) தாத்பர்யம் - உந்த - உ.

(சு) திருப்பல் - ஈ.

வ்யா|| (க) “கூராராழி வெண்சங்கேந்தி” என்று சொல்லுகிறபடியே கையுந்திருவாழியுமாகக் காணவேண்டி யிருக்கிறவிடத்தே நீ கையும் வேலுமாகவந்து தோற்றுவதே. (என்மொழிகேண்மின் என்னம்மனைமீர்) “அம்மனை மீர்?” என்று ஸம்போதித்து, நான் சொல்லுகிற வார்த்தையைக்கேளுங்கோள் என்கிறாள். (உ) “புத்ரகாஇதிஹோவாச” - சிஷ்யர்களைப் புத்ரர்களைச் சொல்லுமாபோலன் றியே “அம்மனைமீர்” என்பானென்னென்னில், இவ்வர்த்தமிவர் களுக்கு அபூர்வமில்லாமை தாங்களிவ்வர்த்தத்திலே தேசிகராயிருக்கச் செய்தே, வ்யதிரேகத்தில் இவள்கலங்கினகலக்கங்கண்டு கலங்கின படி. (உலகேழு மித்யாதி) ப்ரளயாத் யாபத்துவந்தால் ஜகத்தை வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷிக்கும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லு. ஜகத்துக்காகவந்த நோயைப் பரிஹரிக்குமவன் இவளுடைய நோயைப் பரிஹரிக்கவே, ஜகத்தடையப் பரிஹரித்ததாமிதே ஜகத்துக்காக உண்டானநோய் இவளொருத்திக்குமே யுண்டானபடியாலே. (மாலையந்தண்ணந்துழாய் கொண்டு சூட்டுமினே) அவன் தோளி விட்ட அழகிய திருத்துழாயைக்கொண்டு இவள்மேல் ஸ்பர்சிப்பது. “சொன்மொழி” என்று உள்ளே உபஜீவிக்கும் மருந்தும், “தண்ணந்துழாய் கொண்டு சூட்டுமின்” என்று மேற்பூசும் மருந்தும், தேவதாந்தர ஸ்பர்சமும் தத்ஸம்பந்தி ஸ்பர்சமும் இவர்க்குஸத்தயரபாதகமாயிருந்தபடியும், பகவத் ஸ்பர்சமும்பாகவதஸ்பர்சமும் ஸத்தயாதாரகமா யிருந்தபடியும் சொல்லுகிறது. ௨௦.

அரு|| (கூராராழி) இத்யாதி. “கேளுங்கோள்” என்று - தாய்மார்க்குபதேசிக் கலாமோ? என்ன, (புத்ரகாஇதிஹோவாச) என்று. புத்ரகா - என்றற்பே லே ஸம்போதியாதே, “அம்மனைமீர்” என்பானென்னென்ன; ‘அருளிச்செய்கிறார்’ (இவ்வர்த்த மிவர்களுக்கு) என்று. அபூர்வமில்லாவிட்டால் கூட புத்ர பரிஹாரத்திலே. இழிவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தாங்கள்) இத் த்யாதி “யஸ்மாந்நஸுக்ரஸ்ந்யய்ய - பஹுநா மதுக்ரஹோர்யாய்ய” என்கிறபடியே ஜகத்துக் காபத்துவந்தால் ரக்ஷிக்கிறவன் ஒருத்தியுடைய ஆபத்துக்கு உதவி ரக்ஷிக்கக்கூடுமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார். (ஜகத் துக்காகவந்த) என்று. “அந்தண்ணந்துழாய்” என்னையாலே, (மேல்பூசுமருந்து) என்றது.

[“சின்மொழி - என்று தொடங்கி, வேலில் நீ என்னம்மனை மீர் என் மொழிகேண்மின் உலகேழுமுண்டான் மொழியைச் சொல் - அந்தண்ணந் துழாய் மாலையென்று சூட்டுமின்” என்றநவயம் - சொல்என்றது ஜாத்யேக வசநம். ௨௦.

[அப்பு அரும்பதம்.]

இருபதாம்பாட்டு, — (சின்மொழி) அபிஜாதை-ப்ரபந்ரை - நீர்கொடுக்க - செவ்விபெறுத்த. நோய் - பக்தி. நிதானம், பரிஹாரம் - திருநாமமும் மாலையும். சின்மொழி-அதிபாலையென்னுதல், வார்த்தை மாத்ர முண்டென் னும்படி ஸத்தை யழிந்தவன் என்னுதல். (அங்ஙனையாகில்) அதிபாலையாகில் இரண்டாவதத்தைப் பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (ஸத்தாமாத்ரம்) இத்யாதி. (ஸர்வசக்தி) என்றது - “கழிபெருந்தெய்வம்” என்றத்தைப்பற்ற. “ஓ” இதுக்குப்பரிஹாரம் பண்ணுவதே! என்றீடுபாடாதல்; பருவத்தளவன்றியே அதிகமாவதே! என்று, கேதமாதல். “நோய்” என்றத்தைப்பற்ற வருளிச் செய்கிறார் (கைக்கவி) இத்யாதி-ஸாத்நாநுஷ்டானம் பண்ணப் பெறவே ண்டுகை, இந்தபக்தி உபாயமாகாதோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (பகவ த்விய்லேஷத்தில்) இத்யாதி. கழிபெருந்தெய்வம் - ஸர்வ ஸ்மாத்தபான் என் னுதல், வாங்மநஸ்ஸுக்களுக்கு அவ்வுருகான தெய்வம் என்னுதல், இவை இரண்டுக்கு மறுகுணமாக ப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் (பதிம்விய்லேஷ்ய) இத்யாதி. தெய்வமடியாக வந்தநோயென்றபடி. நோயல்லாதத்தை, “நோய்” என்றும், நிதானமல்லாதத்தை “நிதானம்” என்றும் சொல்லுகிற, சின்மொழி - அர்த்தமில்லாத சப்தத்தைக் கேட்டுக்கொண் டிருக்கும் கூடாதேவ தை யன்று-தன்னடியாகவந்ததல்லாதத்தைத் தன்னடியாகவந்த தென்றாலும் கேட்டிருக்கும் தெய்வ மன்று, என்றபடி. இது இளந்தெய்வமன்று, இந்த நோய் இளந்தெய்வமடியாகவந்த நோயன்று. “இந்நோய், இன்னதென்றின் மொழி” என்று கீழேகூட்டுதல். “இன்மொழி யிளந்தெய்வம்” என்றுமேலே கூட்டுதல். இத்தை யருளிச்செய்கிறார் (வாசகத்துக்கு) இத்யாதி. வேல - வேலன் - தேவலகன்-தேவதையைப் பூஜிக்கிறவன். இப்படி வயஸ்ஸால் அதி கரைச்சொன்ன விடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (புத்ரகாஇதி) என்ற. ப்ரஹ்மா ஒரு வ்யாஜத்தாலே பித்ருக்களை சபிக்க, அந்த சாபமோ கூடம் “சுக்ரானிடத்தில் அத்யயநம் பண்ணினால் போம்” என்னையாலே, அவர் களுக்கேவர, வயஸ்ஸாலே இனைய சுக்ரன் வயோதிகரான பித்ருக்களுக்கு அத்யயநம் பண்ணுவித்தானென்றபடி. ஆனால் “புத்ரகா” என்றால், “அம் மனைமீர்” என்று வினவுவா னென்னென்று சங்காபிப்ராயம்; அவர்கள் அஜ்ஞராகையாலே, “புத்ரகா” என்றான். இங்கிவர்கள் ஸர்வஜ்ஞராகை யாலே பூஜ்யமாகச் சொல்லுகிறார்களென்று உத்தரம். ஸர்வஜ்ஞரானால் இவ ர்கள் சொல்லும்படி இருப்பானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (தாங் கள்) இத்யாதி. (சொல்மொழி) மொழியைச்சொல்லு - “உலகேழுமுண் டான்” என்று விசேஷிப்பானென்; வேறொரு அபதானமாகாதோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஜகத்துக்காகவந்த) இத்யாதி. இவளைப்பரிஹரிக்கவே ஜகத்தைப் பரிஹரித்தாற் போலே யாகுமோவென்ன, அருளிச் செய்கிறார் (இவளுடைய நோய்) இத்யாதி. ஜகத்துக்குண்டானநோய் இவளொருத்தி

க்கு முண்டாசையாலே, இவள்ளோயைப்பரிஹரிதால் ஜத்தடையப்பரிஹரித் ததாரும் என்றபடி. அவன் திருநாமமே பரிஹாரமாக வமையுமென்று தாத் பர்யம். ௨௦.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

இருபதாம் பாட்டு:—(சின் மொழி) இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டில், திருத்தா யார், ‘‘ பழியாய் வினைந்ததென் சின்மொழிக்கு’’ என்று கொண்டு சோதிக்க. சேரியியுள்ளாரெல்லாரும் துரண்டு ‘‘இதென்’’ என்று திருத்தாயாருங் கலங் கும்படி கதறிக்கொண்டு கிடக்க, தேவதாந்தரபரருமிது கேட்டுப்பரிஹரிக்க உத்யோகிதது நிற்க, பெண்ணிடத்திலு் பரிவாலே தாய் அதுக்கிசைந்தமை தோற்ற இருக்கும்படியை யெல்லாம் இவ்வாரவாரத்திலே மோஹம் தெளிந் ததோழி, அந்த தேவதாந்தரத்தை விலக்குகிறாள் என்ற ஸங்கதி திருவுள்ளம் பற்றி ஹை இன்னதென்கிறார் (ஹை) இத்யாதி. வெறி-தேவதாந்தரபஜ நம். அந்த ஸங்கதியை ஸஞ்சிப்பியா நின்றுகொண்டு அவதாரிகை யருளிச் செய்கிறார் (மேக) இத்யாதி. ‘‘ ஒருதோழி’’ என்றவநந்தரம் எழுந்திருந் து என்று சேஷம். நீர்கொடுக்க - நீரைத்தெளித்துச்செவ்விபெறுத்த என் கை. நோய் - பக்தி - நிதாம் - பகவான். பரிஹாரம் - திருநாமமும், மா லையும். ‘‘ சின்மொழி’’ என்று-சின்ன மொழியையுடையவள் என்று சப்தார் த்தமாய். பலிதார்த்தம்(சொல்லிற்று) இத்யாதி. சிறுகினவளாய் மொழிமாத்ர மேயானவளென்றுசப்தார்த்தமாக்கித்தாத்பர்யாந்தரம்(சப்த)இத்யாதி. முந்தி னவர்த்தத்திலே சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (அங்கனையாகில்)இத்யாதி. அங் கனையாகில் - அபலையாகில், ‘‘ ஸ-ஸநிகத்தா’’ என்ற விடத்தில், ஸ-தராம் ஸ்நேஹமாவது-தொட்டில் பருவத்திலும் பிரியமாட்டாதஸ்நேஹம்என்றபடி. பால்யமேபிடித்து இப்படிப்ரேம முண்டானாலும் அத்நையிட்டு விசேஷித்த துக்கு ப்ரக்ருதோபயோகமென் என்ன, அத்நையந்யாப தேசத்திலும் ஸ்வாப தேசத்திலும் அருளிச் செய்கிறார் (இம்முத்தையை) இத்யாதி வாக்யத்வயத் தாலே. ‘‘ சப்தாவசேஷை’’ என்னும் பக்ஷாநுகுணமாகத் தாத்பர்யம் (ஸத்தாமாத்ரம்) இத்யாதி. ஹர்ஷஸ-ஸகம் என்றும், சோகஸஞ்சகம் என்றும் விவக்ஷித்து பலிதார்த்தங்களை யருளிச்செய்கிறார் (பரிஹாரத்துக்கு) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. புகுந்தவள் - தோழி (சொல்ல விருப்ப்தே) என்றது வேலன்வந்து புகுந்து பரிஹரிக்க உத்யோகித்தபடியாலே அத்நைப்பரிஹ ரிக்கவேண்டி நானுங்கூடச்சொல்ல வேண்டிற்றித்தனை போக்கி நோயாகில் நம்முடைய க்ருஷிபலமாய் வந்ததன்றோ என்று ஸந்தோஷிக்கிறாள் என்ற படி. ‘‘ஹர்ஷஹேதுவான ப்ரேமத்தை ‘‘நோய்’’ என்னப் போமோ’’ என்ன அருளிச் செய்கிறார் (கைக் கூலி) இத்யாதி. ஆனால் இப்படிப்பட்ட ப்ரீதி, ஸாதந மாகாதோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (பகவத்)இத்யாதி. ‘‘பெருந்தெ ய்வங்கள்’’ என்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் கழியும்படியான தெய்வம்; ஸர்வஸ்மாத்பரனென்று அர்த்தமாகவுமாம். ப்ரமாணங்களும் சொல்லமாட்

டாதே கழியும்படியான பெருமையையுடைய தெய்வம் என்று நிரவதிகமஹி
மாவானவன் என்று சப்தார்த்தமாக்கிச் சொன்ன வர்த்தங்களுக்குக்ரமேண
ப்ரமாணங்கள் (பதம்) இத்யாதி. “இந்நோய்” என்று ஏதச்சப்தத்தாலே
நோயின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லியிருக்க, “இனது” என்ற பதத்துக்குப்ர
யோஜனமில்லாமையால் நிதாந விசேஷத்தைச்சொல்லுமென்று அர்த்தமரு
ளிச் செய்கிறார் (இந்நோயும்) இத்யாதி. “அர்த்தரஹிதம்” என்றது - தன்
னூல் வந்த நோயாகிற அர்த்தமாகாதிருக்கை. “‘இந்நோய் இனது’ என்று
வேலன் சொல்லைக் கேட்க்கும் தாய் இனியமொழியை யுடைத்தாயிருக்கும்
இளந்தெய்வமன்று” என்று அர்த்தம் திருபுள்ளம்பற்றி அருளிச் செய்கிறார்
(கைக்கூலி) இத்யாதி. இல்லாமொழி என்று அர்த்தமாய் “இளந்தெய்வம்”
என்றத்தோடு கூட்டி மூன்றாந்தர்பர்யம் (வாசகத்துக்கு) இத்யாதி. தேவல
கனை வேலுடையவனாக ஸம்போதித்ததுக்குபாவம் (கூரார்) இத்யாதி. கௌ
ரவ்யருக்குபதேசிப்பதுண்டோ வென்ன(புத்ரகா:) இத்யாதி. ப்ரஹ்மா, ஒரு
வ்யாஜத்தாலே பித்ருக்களை சபிக்க அந்தசரபம் சுக்ரனிடத்திலே அத்யயநம்
பண்ணினால் போம் என்கையாலே, அவர்கள் அங்கேவர, அப்போது வயஸ்
ஸாலே, இனைய சுக்ரன் வயஸ்ஸாலே அதிகரான பித்ருக்களுக்கு அத்யயநம்
பண்ணுவித்தபோது, “புத்ரகா:” என்று ஸம்போதித்தானென்று கருத்து.
ஆனால் அந்த சுக்ரனைப்போலே “புத்ரகா:” என்று ஸம்போதிக்கலாமே,
கௌரவம் தோற்றச்சொல்லுவானென்னென்று சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார்
(நிஷ்யர்கள்) இத்யாதி. அங்குபுத்ரராகையாலே அப்படி ஸம்போதித்தான்;
இங்கு “அம்மனை மீர்” என்று, “சாரிகைப் புள்ளரந்தண்ணந்துழாயிறைகூ
யருளார்” என்று பகவத்விச்வேஷமென்றறிந்திருக்கச் செய்தே பெண்ணிடத்
திலே ப்ரேமபாரவச்யத்தாலே எத்தைச்செய்தால் தீருமோ? என்றிருப்பாரா
னாகையாலே கௌரவந்தோற்றச்சொன்னான் என்று கருத்து. “உலகேழுமு
ண்டான் மொழி சொல்” என்று அந்வயித்து அர்த்தமருளிச் செய்கிறார்
(ப்ரளய) இத்யாதி. அபதாநாந்தர மில்லையோ? இப்படி விசேஷிப்பா நென்
னென்ன, (ஜகத்துக்கு) இத்யாதி. இவள் நோயைப்பரிஹரிக்கவே ஜகத்தின்
நோயு பரிஹரித்ததாமோ வென்ன (ஜகத்துக்காக உண்டான) இத்யாதி.
“ஸ்பர்சிப்பது” என்ற வநந்தரம் செய்யுள்கோள் என்று சேஷம். ஒன்று
போராதோ? இரண்டு பரிஹாரம் சொல்லுவானென்னென்ன, (சொன்மொ
ழி) இத்யாதி. ஸ்வாபதேசம் (தேவதாந்தர)இத்யாதி. உ௦.

தாத்தபர்யம் :—நாயகியினுடைய வேதனையை சமிப்பிக்கைக்காகச் சில
தேவதாந்தரபரர் வந்து இவள் தாய்மார்க்கு தேவதாந்தர பஜனம்பண்ணச்
சொல்ல, அதைக்கேட்ட தாய்மார் அதைச் செய்ய யத்நிக்கும்போது, மோ
நிதித்துக்கிடந்த ஸகிகளி லொருத்தி மோஹத்தெளிந்து எழுந்திருந்து இவர்
கள் வ்யாபாரங்களைக்கண்டு நிவேஷிக்கிறாள்.

ஐ தாய்மார்களே! இப்பெண்ணுக்கு வந்த நோய் இன்ன தென்றும்,
அதற்குக் காரணமின்ன தென்றும்; அதற்கு மருந்து இன்ன தென்று மறியா

மல் என்செய்யத் தொடங்கினீர்கள். இந்நோய்க்கு, ஒருவர் ஏறிட்டுச்செய்யும் ஸ்தோத்ரத்தைக் கேட்டு மதித்திருக்கும் வேலன் முதலிய கஷுத்ர தேவதைகள் காரணமன்று. பராத்பரண ஸர்வேஸ்வரனே இதுக்குக் காரணம். ஆகையால், அவைகளைப்பூஜிப்பதில் ப்ரயோஜனமில்லை என்கிறாள். அப்போது, இவள் நம்மை நிஷேதிக்கிறார். இப்போது நமக்ககப்பட்டதை எடுத்துக்கொள்வோமென்று வேலன் உள்புகுர, ஒ வேலனே ! சக்ராயுதனான எம்பெருமானே ஸேவிக்க இருக்கிற எங்கள் கோஷ்டியில் வேலாயுதத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு நீ இங்குப் புகுமாதே என்று நிஷேதித்து தாய்மாரைக்குறித்து, நான் சொல்லு முபாயத்தைக்கேளுங்கோன். ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாமத்தை இவளிடம் அதுஸந்தித்து அவனணிந்த திருத்துழாய் மாலையைச் சூட்டுங்கோன். இவள் நோய்க்கு இதே மருந்து என்று சொல்லுகிறாள். உ.உ.

சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி, விண்ணோர்கள்நன்னீ
ராட்டியந்தூபந்தராநிற்கவே யங்கு, ஓர்மாயையினால்
ஈட்டியவெண்ணெய் தொடுவண்ணப் போந்திமிலேற்றுவன் கூன்
கோட்டிடையாடினை கூத்து, அடலாயர்தங் கொம்பினுக்கே. உக.

அர்த்தம்.—அங்கு-அந்த நித்யவிபூதியில், தூயன-பரிசுத்தமாய், சூட்டு-திருமுடியில் சூட்டத்தக்க பூஷணத்தையும், நல் - விலகூணமான, மாலைகள்-மாலைகளையும், ஏந்தி-தரித்துக்கொண்டு, விண்ணோர்கள்-நித்யஸூரிகள்-நல்-பரிசுத்தமான, நீர் - தீர்த்தத்தினால், ஆட்டி - திருமஞ்சனம் செய்து, அம்-அழகிய, தூபம் - தூபத்தை, தராநிற்கவே-ஸமர்ப்பிக்கச்செய்தே, ஓர் - அத்வீதீயமான, மாயையினால் - ஸங்கல்பத்தினாலே, ஈட்டிய - சேர்க்கப்பட்ட, வெண்ணெய் - நவரீதத்தை, தொடு - களவுசெய்து, உண்ண - அமுது செய்ய, போந்து - எழுந்தருளி, இயில் - பலிவட்டமான, ஏறு - எருதுகளுடைய, வல் - வலிய, கூன் - வளைந்த, கோடு - கொம்புகளின், இடை - நடுவில், அடல் - பலவான்களான, ஆயர்தம் - இடையர்களுடைய, கொம்பினுக்கு - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக, கூத்தாடினை - நர்த்தனம்செய்தாய். உக.

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—இருபத்தோராம்பாட்டு.—கீழ்ச்சொன்ன பகவத்ப்ரபாவம் இருவரு மறிந்திலர்கள். எங்ஙனையென்னில் சொன்ன உக்தி செவி

அரு||இருபத்தோராம் பாட்டு :—(சூட்டுநன் மாலைகள்). கீழிற்பாட்டிலே தோழியானவள் “ உலகேழுமுண்டான் சொல்மொழி மாலையந்தண்ணந்துழாய்கொண்டு சூட்டுமின் ” என்று சொன்ன மாத்ரமாய் பரிஹரியாதிருக்க இப்பாட்டிலே யுண்டாக்கக் கூடுமோ வென்ன (கீழ்ச்சொன்ன) இத்யாதி. (சொன்ன விருவரும்) என்றது - தாயாருந் தோழியும். அதாவது-தாயார் கலங்கி யிருந்தாள், தோழி அவன் திருநாமங்களைச்சொல்லி அலன் சாத்தின

ப்படுவதற்குமுன்னே உணருகையினாலே (க). “உயர்வற உயர்நல முடையவன்” என்ன, (உ) “உரவினோ டிணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவு-எத்திறம்” என்னும்படியாலே மோஹித்தபோ தறியாதே கிடக்கவும். உணர்ந்தாராகில் தம்முடைய பாழியான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே மண்டுமித்தனை.

வ்யா:—(சூட்டு)சிரோபூஷணமாயிருப்பதொன்றுக்குப்பேர். ஆஸ்ரிதன்காலாவிட்டாலும் (ங) “(X)ஸ்ரீஹ்ருதிசிரஸாஸ்வயம்” என்னும்படியாலே ஏற்பதுதன் தலையாலையாயிருக்கை. பிள்ளை யுறங்காவில்லிதாஸர் பொன்னாய்ச்சியார்க்கருளிச் செய்தவார்த்தை, (ச) “(அ)ஸ்ரீ-அஸ்நாமி” என்னுமாபோலே.” (நன்மாலைகள்) இவனாதரிக்குமென்னு எருக்கும் தும்பையுமாகத் தேடியிடுமளவன்றி க்கே இங்குத்தைக்கு ஸத்ருசமாய் ஸ்நுஹணீயமா யிருக்கும் மாலைகள். ஈரங்கொல்லியைக்கொன்று திருப்பரியட்டஞ் சாத்தி, ஸ்ரீமாலாகாரர் க்ருஹத்திலே எழுந்தருளிதிருப்பள்ளித் தாமஞ் சாத்தி, சாந்து சாத்தவபேக்ஷிதமான தசையிலே கூனி சாந்துகொண்டு போகா நிற்க “ஏடி! சாந்து கொண்டுவா” என்ன, பெண்டாட்டியா லையாலே மறுக்க மாட்டாதே “இடைப்பிள்ளைகளுக்கு முடைநாற் றத்தோடே கூடினவடிவுகளுக்கேதேனும் வழக்கனான சாந்தையிட்டு மருட்டுகிறோம்” என்று தண்ணிய சாந்தைக்கொடுக்க, முன்கையை நீட்டி மோந்து பார்த்து(ரு) “(ஸ)Xஸ்ரீ - ஸகந்த மேதத்” இது

அரு||மாலையைச்சாத்துங்கோள்” என்றாள். இந்த உக்தி செவிப்பட்டவாறேதெ ளிந்தாள். ஆகையாலே தோழியும் பகவச்சைபவமறியாளென்றபடி. உணர்ந் தால் க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே வரவேண்டுவா நென்னென்ன (உயர்வற) இத் யாதி. தம்முடைய பாழியான - தமக்குப் ப்ருதியான, ஸ்வபாவமான என்ற படி. இந்த பாட்டுக்கு அந்நாற்பதேசமில்லை. “சூட்டுநன் மாலைகள்” என்றது க்கு இரண்டுபொருள். மூந்தினது (ஆஸ்ரிதன்) இத்யாதி. இரண்டாமர்த்தம் ஈஸ்வரனாலே சூட்டுமதான விலக்ஷணமான மாலைகளென்றபடி. அஷ்டிந் டிஸ்ஸுராய்ஸ்ரீஹ்ருதிசிரஸாஸ்வயம் | விதிப்ரயுக்தாம் பூஜாம்சக்ரு ஹ்ருதிசிரஸாஸ்வயம்” (பிள்ளை யுறங்காவில்லிதாஸர்) என்கிற ஐதிஹ்யம் ஸந் திகத்தம். ஆஸ்ரிதரிட்டத்தை விரும்பி ஸ்வீகரிக்குமென்றதுக்கு ப்ரமாணந்த ரம்.(அஸ்நாமி) இத்யாதி. சூட்டுநன் மாலை - சிரஸ்ஸாலே சூடுகைக்குத் தகு தியானநன் மாலைகள். அங்குச் சாத்துகைக்கு ஸத்ருசமா யிருக்கவேணுமோ வென்ன “அஷ்டாஸ்ரீஸத்யுஷ் - ஆவயோர்காத்ரஸத்ருசம்” என்றதிறே என்னப்பார்த்து அதுக்கு உபோத்காதம் அருளிச்செய்கிறார் ஈரங்கொல் லியை) இத்யாதி. “ஆவயோர்காத்ரஸத்ருசம் ;” என்றதிலே தாத்தப்ரயம்

(க) திருவாய்-க-க-க.

(உ) திருவாய்-க-க-க.

(ங)

(ச) கீதை.க-உக. (ரு) விஷ்ணுபு-ரு-உ-உ-க.

வ்யா|| உனக்காயிருந்ததென்ன, அதுக்கு மேல்தாமாயிருப்பதொரு சா
நதைக்காட்ட, “ரஹ்மான் - ராஜார்ஹம்” இது உங்களுயனார்க்காயிருந்
தது; அதுக்கு மேல்தாமாயிருப்பதொரு சாநதைக்காட்ட “யுசிர்-ருசி
ரம்” நிறமழகிதாயிருந்தது. கந்தத்தாலே நன்றாமது நிற மழகிதென்
கை. அதுக்குறுப்பன்றிறே. “யுசிர்-ருசிராநே” இடைப்பிள்ளை
கள் சாந்தின் வாசியறியார்க ளென்றிருந்தோம். இதிலிவர்கள் வா
சியறிந்தபடி யென் னென்று ஓர்ருதயத்தில் கிடந்தப்ரியம்
முகத்திலே தோற்றி யிருந்தபடி. ஒரு சாந்திடவேணுமோ ?
ஒரு முக மிருந்தபடி யென்னென்றேத்துகிறான். கம்ஸனுக்கு
வைத்த சாந்திடுகைக்காக, “அவ்யாந்ருசய்யுச்சுந்தியநுநுநு
நு-ஆவயோர்காத்ரஸத்ருசந்தியதாமறுலேபநம்” நற்சரக்குப் பரி
மாறுகிற நீ, உடம்பின் வாசியறியவேண்டாவோ? அண்ணருடம்புக்
கும் நம்முடம்புக்கும் ஸத்ருசமான சாந்து நீயே அறிந்துதா. (தூ
யன) அந்யப்ரயோஜநரிடுமதா யிருக்கை. (க) “கெண்டையொண்
கண்” இத்யாதி. (ஏந்தி) தன்னை அங்குற்றைக்குறுப்பாக்கி யிருக்கு
மதுக்கு மேற்படவில்லை யாயிருக்கை. அங்குற்றைக்கு இஷ்ட விநி
யோகார்ஹத்வமேஸ்வரூப மென்கிறபடி. (உ) “மஞ்சளஞ் செங்கழுநீ
ரும்வாசிகையும்” என்னுமாபோலே. (விண்ணோர்களித்யாதி) மண்
னோர்களிட்டதைக் கொள்ளுமவன் விண்ணோர்களிட்டால் சொல்ல
வேண்டாவிதே. ப்ரயோஜநத்துக்காக வன்றியிலே லோகம் வாழப்
பண்ணும் திருமஞ்சனம். (அந்துபந் தராநிற்கவே யங்கு) முறை
மாறவேண்டாதே, முதுகு நோவ வேண்டாதே, தானே தாரக

அரு|| நிறமுண்டானால் நல்லதன்றோ வென்ன (கந்தத்தாலே) இத்யாதி. அதுக்
கு - நன்மைக்கு “ருசிராநே” என்றதுக்கு இரண்டு பொருள். முந்தினத்தை
அருளிச்செய்கிறார் (இடைப்பிள்ளைகள்). என்று. இரண்டாமர்த்தம் (ஒருசாந்
திடவேணுமோ) என்று. அப்படி அந்ய ப்ரயோஜநரிடுவர்களோ வென்ன-
(கெண்டை) இத்யாதி. பரிமாறுதே-ஏந்திக்கொண்டு நிற்கிறதென்னென்ன
(தன்னை) இத்யாதி. இத்தால் தாத்பர்யம் (அங்குற்றைக்கு) இத்யாதி. “வைத்தே
ன்” என்றதிலேநோக்கு. நன்மலைகள் சாத்துகைக்காக நீராட்டுவரென்றதுக்கு
ஸம்வாதமாக அருளிச்செய்கிறார் “மஞ்சளஞ் செங்கழுநீரும்வாசிகையும்நாறு
சாந்து மஞ்சனமுங்கொண்டு வைத்தேன் இவைசாத்துகைக்காக நீராடவா
ராய்” என்றாரிறே. அப்படி சூட்டுநன்மலைகளேந்தி அவை சாத்துகைக்காக
நன்னீராட்டுவரென்றபடி. “நன்னீர்” என்கிற விடத்தில் நன்மைக்குத் தாத்
பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரயோஜநத்துக்காக வன்றியிலே) என்று. “தூ
பந்தராநிற்க” என்கிற வர்த்தமானத்துக்குத் தாத்பர்யம் (முறைமாறு)

வ்யா||போஷகபோர்க்யமாயிருக்கை. (க)“நமேஸ்நாநம்”(ஓர்மாயையினால்)அத்விதீயமான ஆச்சார்யம்.அவ்விடமங்ங்னே செல்லா நிற்கச்செய்தே, “திருவாய்ப் பாடியிலே அநுகூலர்பக்கவிலே வெண்ணெயுண்டாயிருந்தது” என்று நாரதாதிகள் சொல்ல, அங்கு தூபங்கொடுக்கிற புகையிலே தன்னைமறைத்து (உ)“நமேஸ்நாநம்-ஸ்தாபச்யந்தி” என்றிருக்கிறவர்களைக் கண்ணில் மணற்றாவினபடி. (மாயை) (ங)“நமேஸ்நாநம்-மாயாவயுநம்ஜ்ஞாநம்” என்கிறபடியேஇச்சை (சுட்டிய வெண்ணெய் தொடு வுண்ணப்போந்து) சிரகாலங்கூட ஸம்பாதித்த வெண்ணெயைக் க்ருத்ரிமத்தாலே புஜிக்கப் போந்து. இவன்கையிலே சிலவரிடிலும் அநபிமதமாயிருந்தபடி.இவர் தாமங்குங்கூட நின்றுஇங்குங்கூடப் போந்தார்போலே காணும். ஆழ்வார்க்கு பரத்வத்தோடு அவதாரத்தோடு வாசியறநிலமாயிருந்தபடி.(ச)“அந்நிஷ்யபீக்ஷ்யம் - அதபஞ்சவடிங்கச்சந்” என்னுமாபோலே வெண்ணெய்க்குப் போந்தஇடத்தே ஸ்திரீரத்நத்தை லபித்தபடி.விறகுக்குப் போந்த விடத்தே விற்பிடி மாணிக்கம் பெற்றபடி. (இமீலேற்றித் யாதி)கருத்தை யுடைத்தான எருத்தினுடைய வலிதாய் வளைந்திருந்துள்ள கொம்பிலே விழுந்தான், அநந்தரம் “நப்பின்னைப் பிராட்டியை அணைக்கப் புகுகிறோம்” என்னுமத்தாலே. அவன் நின்றபடி

அரு||இத்யாதி.ஸ்வார்த்தமாகவன்றிக்கே பரார்த்தமாகப்பண்ணுந் திருமஞ்சனமென்றதுக்கு ஸம்வாதமாக அருளிச்செய்கிறார் (நமேஸ்நாநம்) இத்யாதி. “நமேஸ்நாநம்வஸுமதம் வந்தி”ஜாந்நாநிச. சிவநாநக்யாபுத்ரம் ஞ்ஞாநம்-நமேஸ்நாநம்பஹு மதம்வஸ்த்ராண் யாபரணாநிச. தம்விநாகைகயீ புத்ரம்பரதம் தர்மசாரிணம்”.அதவா-நித்யஸூரிகளிப்படிசெய்யாநின்றால் அவற்றையெல்லாம் விட்டு இவ்விபூதியிலே வருவானென்னென்ன (நமேஸ்நாநம்) இத்யாதி. அதாவது-லீலாவிபூதியுள்ளாருடைய இழவை யறுஸந்தித்தால் அவற்றில் நெஞ்சு செல்லாதென்றபடி என்னவுமாம். “மாயையினால்” என்றதற்கு இரண்டுபொருள்.ஆச்சார்யமாதல், இச்சையாதல். “தொடுவெண்ணெயுண்ணப் போந்த”என்கையாலே இட்டாலும் அநபிமதமாயிருக்குமென்றபடி. முந்தின வர்த்தத்திலே நோக்கு(சிரகாலம்)இத்யாதி. நித்யவிபூதியில் பரிமாற்றத்தையுஞ்சொல்லி இங்கவன் வந்தபடியுஞ்சொன்னவித்தால் பலித்ததா த்பர்யம்(ஆழ்வாருக்கு)இத்யாதி.மேலுக்கவதாரிகை(அதபஞ்சவடிம்)இத்யாதி. அந்நிஷ்யபீக்ஷ்யம் நாரதாந்நாநம் | அந்நிஷ்யபீக்ஷ்யம் நாரதாந்நாநம் | அதபஞ்சவடிம் கச்சந்நந்தாராகு நந்தநம் | ஆஸஸாதமஹாகாயம் க்ருத்ரம் பீமபராக்ரமம்” என்று பஞ்சவடிக்குப் போகிறவர் நடுவே ஜடாயு மஹாராஜரோடேகூடினாற் போலே வெண்ணெய்களவுகாண வந்து நப்பின்னைப்

(க) ஸ்ரீராமா-யுத்த-தஉச-க. (உ) ருக்வே.

(ங) வேதநிக.

(ச) ஸ்ரீராமா-ஆர-கச-க.

[வேறொரு அரும்புதம்.]

இருபத்தோராம் பாட்டு: —(சூட்டு) இதுயாதி. கீழ், பிராட்டி தகையிலே இருந்து மோலுத்துக்கிடந்த ஆழ்வார் இப்பாட்டிலே பரிமாற்றத்தையும், இங்கு கிருஷ்ணாவதார சேஷ்த்தத்தையும் அநுஸந்தித்தீடுபடுகிறபடி பென்னென்ன, ஸங்கதியருளிச் செய்கிரார்(கீழ்) இத்யாதி. இருவரும்-தொழியும் தாய்மாரும். அதிற்கிலர்கள் - எம்பெருமான் தன்ப்புவத்தாலே தானே உணர்ச்சினத்தை அறியர்களென்கை. அவதாரங்கள் பலஉண்டாயிருக்க கிருஷ்ணாவதாரத்தை அனுபவிப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிரார் (உயர்வறு) இத்யாதி. பாழி - இழியுந்துறை. சாத்சின்மலை என்றோடே “சூட்டு” என்பா நென்னைன்ன (சீரோ) இத்யாதி-சீரோபூஷணமான மாலைகளென்று விசேஷிக்கவேண்டுமா ! தேளின் மாலுகளென்றாலாகாதோ வெண்ணை (ஆஸ்ரிதன்) இத்யாதி, இப்படிக் ஆதரத்தாலே தலையாலே தரிப்பனென்றதுக்கு ஸம்வாதம் (பிள்ளை) இத்யாதி. “போலே” என்றவநந்தரம் என்று என்று கூட்டுவது; அவன் காலாலிட்டத்தைத் தலையாலே கொள்வன்னென்னக்கூடுமோ ” என்று பொன் நாய்ச்சியார் கேட்க “*పత్రంపుష్పాభిలంతోయంయౌమేధక్తుః పయచ్చుతి | తదహంభ క్ష్యపహితముశ్చ మప్రయన్త*” తన - பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம்யோ மேபக்த்யாப்ரயச்சதி, ததஹம் பக்த்யு பஹ்ருதமச்நாமிப்ரயதாக்மநா ” என்று ஆஸ்ரிதன் பக்த்யா பத்ராதிக்களை

யிட்டால் அவனும்பீர்த்யா எல்லாவற்றையு முண்பனென்றானிறே. அப்பயப் பட்டவன் சிரஸாவழிக்கச்சொல்ல வேணுமோ? என்றுபரிஹரித்தா ரென் கை. “விண்ணோர்கள் நன்னீராட்டி” என்று - மேலேயிருக்கையாலே, பூ சுஞ்சாந்தையும் ‘வான்பட்டாடை’ முதலானவை எல்லாவற்றையும். ஏந்தி யிருக்குமதுஸித்தமாகையாலே “நன்மாலைகள்” என்றது உபலக்ஷண மென்று கருதி அவற்றில் இவனுக்குகப்புண்டென்னுமது தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் (ஈரங்கொல்லியை) இத்யாதி. மேலே “ராஜார்ஹம்” என்றும், “ஆவ யோர்காத்ரஸத்ருசம்” என்றும் இருக்கையாலே “ஸுகந்தம்” என்றதும் ஒருத்தர்க்கர்ஹமென்று சொல்லவேண்டுமையாலே ஒளபாதிககந்தவத்தானது ஒளபாதிகஜீவனம் பண்ணுமுனக்கே அர்ஹமென்றா னென்று விவக்ஷித்தரு ளிச்செய்கிறார் (இது) இத்யாதி. முகத்திலே தோற்றினபடியைச் சொல்ல வேணுமோவென்ன (ஒருசாந்து) இத்யாதி. “கம்ஸனுக்கு” என்றது - செருக் கனன்றிக்கேரஸிகனாய் போகத்திலொருப்பட்ட கம்ஸனுக்கென்றபடி. “அறிந் துதா” என்றவந்தரம் உகந்துசாத்தினானிறே என்றுசேஷம். தாய்மை- பாயசத்தி என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (அநர்ய) இத்யாதி. ஸம்வாதம்(கெண்டை) இத்யாதி. “தொண்டரிட்டபூந்துளவின் வாசம்” என் றதிலே நோக்கு. சூட்டிஎன்னுதே - “ஏந்தின” என்றதுக்குபாவம் (தன்னை) இத்யாதி. அலங்காரோபகரணங்கள் மாத்ரமன்றிக்கே திருமஞ்சளோபகர ணத்ரவ்யங்களுமேந்தினமை விவக்ஷிதமென்று அவைதன்னை அருளிச்செய் கிறார் (மஞ்சளும்) இத்யாதி. மண்ணோர்கள் - மாலாகாரப்ரப்ருதிகள், நீரெ ன்னுதே “நஸ்நீர்” என்றதுக்குபாவம் (ப்ரயோஜனத்துக்கு) இத்யாதி. “தரா நிற்க” என்றவர்த்தமான நிர்த்தேசத்தாலே பலிதம் (முறை) இத்யாதி. “உன் முறையென்முறை” என்றிறே அங்குற்றைப்பரிமாற்றமென்றபடி. எம்பெருமா னுடைய நீராட்டம் லோகம்வாழப்பண்ணு மென்றதுக்குப்ரமாணம் (கமே ஸநாமம்)என்றது. பரதாதிகளெல்லாரும் வாழும்படியாக. “பஹுமதம்” என் றானிறே என்னை. ஆர்ச்சர்யந்தானேதென்ன (அவ்விடம்)இத்யாதி. “நாரதாதி கள்” என்றது-கோட்சொல்லுவாரொன்றபடி. யோஜநாந்தரம்(மாயா)இத்யாதி. க்ருத்ரிமத்தாலேஎன்றுவிசேஷிப்பானென்னென்ன (இவன்)இத்யாதி. வ்யாக் யாதாநடுபடுகிறார்(இவர்தாம்)இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை(அத)இத்யாதி. பஞ் சவடியிலேவாஸார்த்தமாகப் பேர்கச்செய்தே பெரியவுடையாரைலபித்தாற் போலே என்னை. “கூன்” என்றதுக்கு அர்த்தம்-(வளைந்து) என்றது. “அடல்” என்று நாயிகபலமென்றருளிச்செய்கிறார்(க்ருஷ்ண) இத்யாதி. மனத்தில் வன் மைஎன்று விவக்ஷித்து “அடல்” என்றதுக்கர்த்தம்(இவனை)இத்யாதி. நீராட்டி- நீர்வார்த்தா. என்றேய்தல்-என்குறைதல். கருமாறிப்பாய்கையாவது-மேலைக்கா ள்சியிலே யொருகுளத்திலே இரண்டிவசிகளைநட்டு அதிலேபடாதேகுதிக்கை. அது அருமையென்றபடி. ஆயர்என்னுதே. “தம்” என்று விசேஷிக்கையாலே இவனாண்டான ஏற்றமவர்களுக்குண்டா மென்னுமது தோற்றவருளிச்செய் கிறார் (ஜநகாநாம்) இத்யாதி. (உக)

நாற்பர்யம்.—இப்பாசுரத்திலாழ்வார், நீழ்ப்பாசுரத்தில் ஸஹ்ருத்துக் கன் உச்சரித்த பகவந்நாமத்தைக்கேட்டு மோஹந்தெளிந்து தாமானதன்மை யிலேயிருந்துக்ருஷ்ணாவதாரத்திலே ஈடுபடுகிறார்.

வைகுந்த மாநகரத்தில் நித்யஸூரிகள் உன்னை திவ்யஸிம்மாஸநத்தி ஸெழுந்தருளப்பண்ணித் திருமஞ்சனம் செய்வித்து, அநந்தரம் வஸ்த்ரமால் யாபரணாதிகளை ஸமர்ப்பித்து தூபம்ஸமர்ப்பிக்கும் போது, அப்புக்கையிலவர் களுக்குக்காணாமல் ஒளிந்தோடிவந்து, திருவாய்ப்பாடியில் கோபிமார் கடை ந்துதிரட்டிவைத்தவெண்ணெயை அமுதுசெய்கைக்காக க்ருஷ்ணாவதாரம் செய்தநீ, நப்பின்னைப்பிராட்டியைப் புணருகைக்காக, கோபர்களிட்ட ரமெருதுகளுடன் பொருது அவற்றின் கொம்புகளிலகப்படாதபடி அக்கொ ம்புகளின் நடுவே கூத்தாடினாற் போல் ஸஞ்சரித்தாய். இதென்னஆர்ச்சர்யம் என்று ஈடுபடுகிறார்.

(௨௧)

கொம்பார் தழைகைசிறுநா னெறிவிலம், வேட்டைகொண்டாட்
டம்பார்களிறு வினவுவதையர், புள்ளுருங்கள்வர்
தம்பாரகத் தென்றுமாடாதனதம் மிற்கூடாதன
வம்பார்வினாச்சொல்லவோ, எம்மைவைத்ததிவ்வான் புனத்தே. ௨ ௨

அர்த்தம்.—கொம்பு - கொம்பிலே, ஆர்-நிறைந்த, தழை - தழையானது, கை - கையிலேயிருந்தது. சிறு - சிறிய, நாண் - நாணியினுடைய, ஏறிவு - த மும்பை, இலம் - காண்கிறிலோம். ஐயர் - பூஜ்யரானநீர், கொண்டாட்டு- கொண்டாடுகை, வேட்டை - வேட்டையாயிருந்தது. வினவுவது - கேட்பது, அம்பு - பாணங்களினாலே, ஆர் - பூர்ணமான, களிறு-ஆனையாயிருந்தது, புள் - கருத்மானை, ஊரும் - நடத்துகிற. கள்வர்தம் - வஞ்சகனான ஸர்வேஸ்வர னுடைய, பாரகத்து-லீலா விபூதியில், என்றம்-எக்காலத்திலும், ஆடாதன-(இச் செயல்கள்) நடமாடாதன வாயிருந்தன. தம்மில் - தமக்குள், கூடாதன, (ஒ ன்றுக்கொன்று) சேராதனவாயிருந்தன. இ - இந்த, வான் - பெரிய, புன த்து - கழனியில், எம்மை - எங்களை, வைத்தது. நியமித்து வைத்தது, வம் பார் - வம்பினாலேபூர்ணமான, வினா - கேள்விக்கு, சொல்லவோ - உத்தரம் சொல்லுகைக்காகவோ?

(௨௨)

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ. — இருபத்திரண்டாம்பாட்டு-உங்களைப்புனங்காக்க இங்ஙன்

அரு|| இருபத்திரண்டாம்பாட்டு.—(கொம்பார்தழைகை) வேட்டைகொண் டாடிக்கொண்டு அம்புபட்ட ஆனையைவினவிக் கொண்டு வருகிற நாயகனுடைய ஹார்தபாவம் (உங்களை) இத்யாதி. இவர்களோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்க வரு

கொண்டு வந்துவைக்க தார்மிகராரோ வென்கிறான். அபிமதவிஷய மிருந்தவிடத்தே “தண்ணீர்” என்று கொண்டுபுகுவாராப்போலே கையிலேதழைய முறித்துப்பிடித்து இவர்களிருந்த விடத்தே சென்று “இய்யுயேயோராணே போந்ததோ” என்று கேட்க, அவர்கள் “நாங்கள் புனங்காக்கவிருக்கிறோமோ? உமக்குமறுமாற்றஞ் செல்ல இருக்கிறோமோ? என்கொன்னீரானீர்” என்கிறார்கள். தழைக்கொண்டு போகிறதென் னென்னில், ஆஸ்ரயத்தையிழந்ததளிர் வாடுமாபோலே காண் உன்னைப்பிரிந்து நான்பட்டதென்று தன்தசையை ஆஸ்ரயங்கு அறிவித்துக்கொண்டு செல்லுகிறபடி. இவனுடையகரஸ்பர்சத்தாலே இது சதசாகமாகப்பண்ணத்த படியைக்கண்டு “உம்முடைய ஆற்றுமை யறிக்கவந்தீராகில் கொம்பிலேநிற்கச் செய்தே காட்டாவிட்ட தென்” என்கிறான். பிறந்தவிடத்தைவிட்டு உம்முடைய பாடுவந்தார்க்கு முண்டோவாட்டம். உம்மைப்பிரிந்து பிறந்தவிடத்தே யிருப்பார்க்கன்றோ வாட்டமுள்ள தென்கிறான்.

வ்யா.—(கொம்பார்தழைகை) தழைக்கையைக்காட்டி ஜயிக்கு மிடத்தே வில்லைக்காட்டி ஜயிக்க வொண்ணாதிதே. (சிறுநாணெறி விலம்) கையிலேவிற்பிடித்ததழும்பு கண்டிலோம் “நாண்” என்று

அரு||கிறவன் தழையைக்கொண்டு ஆனையை வினவிக்கொண்டுவரவேணுமோ வென்ன(அபிமத)இத்யாதி.“கொம்பார்தழைகை” என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் (இவனுடைய) இத்யாதி. “இவனுடைய கரஸ்பர்சத்தாலே இது சதசாகமாகப்பண்ணத்த படியைக்கண்டு” என்று தொடங்கி அருளிச்செய்த வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம்-கொம்பிலே நிற்கிறதிற்காட்டிலும் இவனுடையகரஸ்பர்சத்தாலே இச்சாகையானது சதசாகமாகப்பண்ணத்தபடியைக்கண்டு, ஆஸ்ரயத்தை யிழந்ததளிர்வாடுமாபோலேகாண் உன்னைப்பிரிந்த நான்பட்டதென்று உம்முடைய வாற்றுமையறிவிக்க வந்தீர்நீர்; கொம்பிலே நிற்கச் செய்தே காட்டா விட்டதென்னென்று வ்யங்க்யோக்தியாகச் சொல்லுகிறு ளென்றபடி. இத்தால், கொம்பிலிருக்கிறத்தோடு கையிலிருந்தத்தோடு ஒருவாசியற்றிருக்கிறதென்றபடி. தங்களுக்குள்ளோடுகிற பாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பிறந்த விடத்தைவிட்டு) என்று. அதவா - கொம்பை விட்டுநம்முடையகையிலே இருந்ததுக்கொழிய கொம்பிலேயிருந்ததுக்கு வாட்டமுண்டோ வென்ன (பிறந்தவிடத்தை) இத்யாதி என்னவுமாம். வேட்டைக்குப் போகிறவன் வில்லைக் கொண்டு போகாதே தழையைக்கொண்டு போகிறதென்னென்ன. (தழைக்கையைக்காட்டி) என்று. அதாவது - வேட்டைக்கென்று நாட்டுக்கு பரிஹார மித்யா யொழிய ஹார்தபாவம் - தன்னுடைய ஆற்றுமைக்குத்ருஷ்டாந்த தயாவிதே. கையில் விற்கண்டிலோ மென்னாதே (விற்பிடித்ததழும்பு கண்டிலோம்) என்பானென்னென்ன (நாணென்று வில்லுக்கு தர்மம்) என்று.

வ்யா||வில்லுக்குதர்மம். தர்மமாகிறது - தர்மியை யொழிந்தன்றிதேற
இருப்பது. உம்முடைய கையில் வில்லு கண்டிலோமே என்கிறார்கள்.
“இதேறவில்” என்று தழையைக்காட்டினான். (வேட்டைகொண்
டாட்டு) வில்லிதுவாயிருந்தது, நீர்புக்கவிடமெங்குங் கொண்டாடு
கிறது வேட்டையாயிருந்தது, இது ஒருசேர்த்தி யிருந்தபடியே!
என்கிறார்கள் - “வில்லிதுவாகில் அம்பு எங்குற்று” என்ன, இலக்
கான ஆனையிலேபட்டு உள்ளேகுளித்த தென்கிறான். (அம்பார்
களிற் று வினவுவதையர்) ஐயர் சொற்சேர்த்தியான வார்த்தைகளைச்
சொல்லாநின்றீர், பெருமுதலியாயிருந்தீரே என்கிறார்கள் (புள்ளருங்
கள்வர்) ஸர்வாதிகர். - (தம்பராகத் தென்றுமாடாதன) இவருடைய
லீலாவிபூதிக்குள்ளே நடையாடாதனவா யிருந்தது. நித்யவிபூதியி
லுண்டோ? இல்லையோ? என்றறியமாட்டுகிறிலோம். (தம்மிற்
கூடாதன) இரண்டிடத்திலுமில்லையே யாகிலும் இன்று தொடங்கி
இத்தை வார்த்தையாகக் கொண்டாலோ வென்னில், இருவர்கூடநி
ரூபித்தால் சேருகிறதில்லை. தமக்கும் தம்முடைய வார்த்தைக்கு
மொருசேர்த்தியில்லை. ஸதாகாரையான ப்ரதீதியும் அஸதாகாரை
யானப்ரதீதியு மொழிய “ஸதஸத்விலக்ஷணம்” என்று தனக்கென்ன
ஒன்றைமாயாவாதி சொல்லுமாபோலே லீலாவிபூதியிலும் நித்யவி
பூதியிலுமின்றியே உமக்கென்ன வென்று எங்குன ஸம்பாதித்த
படி யென்கிறார்கள். (வம்பார்வினாச் சொல்லவோ எம்மைவைத்தது)
புதுமைமிக்கிருந்துள்ளப்ரஸ்நத்துக்கு ப்ரதிவசநம் பண்ணுவோ?
எங்களைவைத்தது. புதுமைமிக்கிருந்துள்ள வார்த்தைக்கு ப்ரஸ்நம்

அ|| (சிறுநாணெறிவிலம்-) சிறுநாணுண்டு-வில்நாண், எறிவுண்டு - அத்தாலுண்
டான தமும்பு, இலம்-கண்டிலோம், என்று சப்தார்த்தம்-அதவா. “சிறுநா
ணெறிவிலம்” என்றதுக்கு இரண்டுபொருள். முந்தினது (கையிலே) இத்
யாதி. இரண்டாவது (நாண்) இத்யாதி. புள்ளருங் கள்வர்தம் பாரகத்து-ஸர்
வாதிகரான இவருடைய லீலாவிபூதிக்குள், என்றும், ஒருகாலும், ஆடாதன-
நடையாடாதனவாயிருந்த தென்றபடி (இத்தை வார்த்தையாகக் கொண்டா
லோ வென்னில்) என்றது-கையிலே தழையைக்கொண்டு வேட்டைகொண்
டாடுகிறோ மென்று சொன்னத்தை வார்த்தையாகக் கொண்டாலோ வென்ற
படி. “தம்மிற்கூடாதன” என்றதுக்கு இரண்டுபொருள். இருவர்கூட நி
ரூபித் தால்சேருகிறதில்லை யென்னுதல். தம்முடைய உக்திக்குமறுஷ்ட்டாநத்தக்கு
மொரு சேர்த்தியில்லை யென்னுதல். அதாவது - தமக்கு நம்பக்கவாற்றாமை
யபிசயித்திருக்க வேட்டையென்பது, ஆனையைவினவுவது, இவையொன்றுஞ்
சேராநென்றபடி. (வம்பார்வினா-) “வம்பு என்று-புதுமையாய், புதுமைமிக்கி
ருந்துள்ள, வினா-ப்ரஸ்நத்துக்கு, ப்ரதி, சொல்லவோ-ப்ரதிவசநம் பண்ணவோ

வ்யா|| பண்ணுவோ? எங்களைவைத்தது என்னவுமாம். (இவ்வான் புனத்தே) இதுக்கவஸரமுண்டோ? இப்பரம்பு நோக்கவே போராது பணியென்கிறார்கள்.

ஸ்வாபதேசம்:—எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுணங்களிலே ஈடுபட்ட ஆழ்வாருடைய ஸ்வரூபரூபகுணங்களைக்கண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வார்த்தைக்கு ஆழ்வார்வார்த்தை. (உஉ)

அரு|| இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, வம்பார்ந்திருந்துள்ள வார்த்தைக்கு வினாச்சொல்லுவோ-ப்ரசநம் பண்ணுவோ வென்றபடி, எம்மைவைத்தது-எங்களைவைத்ததென்றபடி. “வான்புனத்து” என்று பெரியபுனத்தைச் சொல்லுகையாலே, இப்பரம்பு நோக்குகைக் கவஸரம் போருமித்தனை யொழிய உம்மோடு ப்ரதிவசநஞ் சொல்லுகைக்கு அவஸரமுண்டோ வென்றபடி.

கையிலே கொம்பார்தழை, கொண்டாடுகிறது வேட்டை, ஐயர் வினவுவது அம்பார்களிறு, இது புள்ளுருங்கள்வர்தம்பாரசுத் தென்று மாடாதன, தம்மில் கூடாதன, ஆகையாலே இவ்வான்புனத்தே எம்மைவைத்தது வம்பார் வினாச்சொல்லுவோ இத்யந்வய:

“எம்மைவைத்ததிவ்வான் புனத்து” என்கையாலே (எம்பெருமானுடைய) இத்யாதி. (ஆழ்வாருடைய ஸ்வரூபரூபகுணங்களை) என்றது-அர்த்தஸித்தம். (உஉ)

[அப்பு அரும்பதம்.]

இருபத்திரண்டாம் பாட்டு.—(கொம்பார்) வேட்டைவ்யாஜத்தாலே அபிமதவிஷயத்தைத் தேடிப்போகிறதுதனக்கு அவர்களுக்கேயிருக்கையாலே இவர்களைவைத்ததார்மிகரார் என்றபடி. பிரிந்ததன்றோ வாடுவது; கொம்பிலே யிருந்தால் வாடுமோவென்று அவனுக்கபிப்ராயமாக அருளிச்செய்கிறார் (பிறந்த விடத்தைவிட்டு) இத்யாதி. வில்லைக்கொண்டு போகாதே தழையைக்கொண்டு போவானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (தழை) இத்யாதி. கொம்பார் தழை-கொம்பிலேயார்த்து மிகவும் தழைத்திருக்கிறதழை, கை-கையது-கையிலேவாடியிருக்கிறதென்று அவனுக்கபிப்ராயம் (நாணெறிவிலம், “நாண்” என்று - நாணியாய், ஏறிவு-தழும்பாய், அதில்லையென்றபடி. “நாண்” என்றால் - வில்லைக்காட்டுமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (நாணென்று) இத்யாதி. தழையல்லில்லென்பது, ஆணவேட்டையென்பது, இதொரு சேராச்சேர்த்தியிருந்தபடி யென்னென்று வ்யங்க்யம். அம்பார்களிறு-அம்புக னிற்றிலேயார்த்தது. தம்மிற்கூடாதான. தம்மில்-ஒருவர்க்கொருவர் விசாரிக் கக்கூடாதென்னுதல், தமக்குந் தம்முடைய வார்த்தைக்குக்கூடாதென்னுதல் இத்தையருளிச்செய்கிறார் (தமக்கும்) இத்யாதி. தழைகொண்டிருக்கிற தமக் கும்-ஆணவேட்டையென்கிற தம்முடையவார்த்தைக்கு மொருசேர்த்தியில்லை யென்றபடி. ஸதாகார-ஸத்தாயிருக்கும்; அஸதாகார - அஸத்தாயிருக்கு

மெய்நிரண்டிலே ஒன்றைச் சொல்லும தன்றிச்சே - ஸதஸத்விலக்ஷணம். ஸத்துமன்று, அஸத்துமன்று, வேறேயொன்றென்னும் மாயாவாதி; நீருமட படியே சொல்லுகிறேன்றபடி. வம்பார்தல் - வினாவுக்காதல், சொல்லுக் காதல் விசேஷணம். (௨௨;

[வேறொரு அரும்பதம்.]

இருபத்திரண்டாம் பாட்டு :—(கொம்பார்) இத்யாதி. “கயலோருமகண் டன்” என்கிறபாட்டிலே சளிது வினவவந்த பாகவதராகிற நாயகன் கலந்த பிறிந்தஸமநந்தரம் “பலபலஜூழிகள்” என்றிரவு நெடுகி நோவுபட்ட நாயக னைய ஸர்வேஸ்வரனாகிற நாயகன் வந்து கலந்து அந்தஇரவில் பிரியவே, போ னவழியில் தேர்க்காலைக்கண்டு தரிக்கும் தசையிலே, வரவைக்குறித்துப்போன வர்ஷாகாலம்வரவே, காலத்தை மயச்சித் தோழி தேற்ற, அத்தையழிக்கும் படி வர்ஷம்மிசுகையாலே தோழியும் நாயகியும் மோஷிக்க, திருத்தாயா “சேரிபழிவிளைந்தது” என்கிறவளவிலே, வேலன் நோய்பரிஹரிக்கப்படு அத்தைத்தோழிவிலக்கினவளவிலே, பரமபதத்திலிருந்துவந்து ஆயர்தங்கொப் புகுதவ வந்தபடியை அறிவிப்பிக்க, தெளிவுபிறந்து அந்த க்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதத்திலே ஈடுபட்டிருக்கு மாழ்வார் ப்ராணிஸஸ்யங்களை நோக்க வல்லராக எம்பெருமான் ஸங்கல்பித்தபடியை பாகவதராகிற நாயகன் வந்து ஆழ்வார் வைபவத்திலே ஈடுபட்டத்தைக் கண்டு ஆழ்வாராகிற தலைமகள் பேசுகிற பாசரமாயிருக்கிறதென்று ஸங்கதியுட்கொண்டு, (க)தென்னாநாய்வட வாநாய்(உ) “திருவேங்கடத்தென்னானை” என்கிற ஆனையை வினவவந்த வ்யா ஜேநவந்த நாயகன் புனங்காக்கவைத்த புருஷோத்தமனைக்கொண்டாடிக் கொ ண்டு ஆழ்வாரைப்பிரியில் வாடும்படியானஸ்வபாவத்தை முன்னிட்டிக்கொண் டுவந்தபடியைக்கண்டு சொல்லுகிறதென்று அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார். (உங்களை)இத்யாதி வாக்க வட்கத்தாலே. (தார்மிகரோ) என்றது-ஸ்கயில் தழையக்காட்டினத்தாலேதானே வாட்டம் ஸஞ்சிதமாய் இவர்களைக்கண்டப ட்டிலே விடாய்கெட்டபடியாலே ஸூசிதம். இப்படியாடமுடையவர்களிற வினவக்கூடுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அபிமத) இத்யாதி. தன்வாட் டங்காட்டினால் இவர்களுடனே விடாய் தீர்க்கை வேண்டியிருக்கக் களிற வினவுப்படி இவர்களாறி யிருப்பானென்னென்ன, தாங்களவனைப்பிரித்து வாடி யிருந்தார்களித்தனை; “அவனுக்கு வாட்டமில்லை” என்றிருந்தார்களென்று பர் னாரமுட்கொண்டு அபிப்ராயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவனுடைய) இத் யாதி. ஆக பாகவதர் பரஸ்பரம் “உம்மைப்பிரியில் பரஸ்பரம் வாடினும்” என்பர் எனென்று பலிதம். வேட்டைக்குவருமவன் வில்லுக்கையுமாயன்றோ வருவது, தழையுங் கையுமாய் வரக்கூடுமோ வென்ன (தழை) இத்யாதி. இத்தால் வாட்டத்தைக் காட்டி வசீகரிக்கும் விஷயத்துக்கு வீரங்காட்டக்கூ டாதிதே என்றபடி. சிறு நாணியினுடைய எறிவாலுண்டான தழும்பு இலம்- கண்டிலும் என்று கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (கையில்) இத்யாதி. “வில்”

(க) திருநெடுந்தாண்டகம். ௪௦.

(உ) திருமாய் ௬-௬-௪.

என்னுதே நாணைச்சொல்லுவானென்னென்ன (நாண்) இத்யாதி. மேலுக்கவ தாரிகை (இதிதே) இத்யாதி. “காட்டினான்” என்றது-வளைத்துப் பிடித்துக் காட்டினானென்கை. தழையை வில்லாக்கி யானையைத்தேடி வேட்டையாடு வது விருத்தமாயிருந்ததென்கிறான் என்றருளிச்செய்கிறார் (வில்) இத்யாதி. களிற்று என்னுதே “அம்பார்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரஸ்ரப்திவசந முகேந தாத்தபர்யமருளிச்செய்கிறார் (வில்லிது வாகில்) இத்யாதி. குளித்த தென்றது - ப்ரவேசித்ததென்றபடி. தழையில் அம்பு புறப்படுவதும், அது ஆனையில் குளித்தமையும் அத்யந்தம் சேராச் சேர்த்தி என்றருளிச்செய்கிறார் (ஐயர்சேரா) இத்யாதி. புள்ளுர்கையால் ஸர்வாதிகராய், ஸர்வஸ்வாபஹரண ம் பண்ணவல்லக்ருத்ரிமருடைய விபூதியான பூமியில். அவன் விருத்தம் விபூதியிலெங்குங்கண்டதில்லை. இந்தவசிகரணஸாதநமான க்ருத்ரிமங்களென் று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வ) இத்யாதி வாக்யதர்யத்தாலே, தம்மில்- நிருபிக்கிறதம்மிடே, என்றொருதாத்தபர்ய மருளிச்செய்து, சொல்லுகிற தம்மி ல் என்று அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (தமக்கும்) இத்யாதி. முந்தினவர்த் தத்தை விவரிக்கிறார் (ஸதாகாரையான) இத்யாதி. வம்பு-புதுமையாய், ஆர் தல்-மிகுதியாய், வினா-ப்ரச்நமாய், அதுக்கிரண்டர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (புதுமை) இத்யாதி வாக்யதர்யத்தாலே- “வம்பார்” என்றது வினாவுகைக்கு விசேஷணமென்று முந்தினது; சொல்லுக்கு விசேஷணமென்று இரண்டா வது. வார்த்தைக்கு - நான்கள் சொல்லுகிற வார்த்தை கேட்கைக்கு. ப்ரச்நம் பண்ணவோ-நீப்ரஸ்நம் பண்ணவோவென்று கூட்டுவது. கீழ்ப்பாட்டையுங் கடாக்கித்துப் பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசம்(எம்பெருமானுடைய)இத்யாதி. “வார் த்தைக்கு” என்றது - ஆழ்வார் படியிலே ஈடுபட்டிருக்கச்செய்தே அதுக்கு ட்படாதே ஆழ்வாரைக்குறித்து வேங்கடத்தானையே வினவுகிறவார்த்தைக்கு என்றபடி. “ஆழ்வார் வார்த்தை” என்றது-நீங்கள் பகவத்கைபவ மெல்லா ம றிந்தீர்களாயிருந்துவைத்து நம்மிடத்து லீடுபடுவது, பகவத் விஷயத்தைக் கேட்பது முதலான தெல்லாம் புதுமையா யிருந்ததென்று சொல்லி, கேவலம் பகவத் விஷயமறியாத ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்தவைத்தானீஸ்வரன் என்கிற பூரிஸூக்தி என்றபடி.

(உஉ)

தாத்தபர்யம்.—இப்பாசுரத்தில், ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வரூப ரூபாதிக ளி லீடுபட்ட பாகவதர், “ஸர்வேஸ்வரனுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளை அரு ளிச்செய்யவேணும்” என்று ஆழ்வாரைக்கேட்க, “ஸர்வஜ்ஞர்களான உங்களு க்கு நானெத்தைச் சொல்லுவது” என்றருளிச்செய்த பாசுரத்தை, புனங்காத் திருந்த நாயகியிடம்சென்று “இங்கோராணை போயிற்று” என்று கேட்ட நாயகனைக்குறித்துச் சொன்ன நாயகியின் பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

நாயகன்-கையிலே தழைகளை முறித்துப் பிடித்துக்கொண்டு தன் விரஹ வேதனையை நாயகிக்கு அறிவிப்பதாகப் போகையில், அங்கோர்புனத்தில் தெய்வயோகத்தினால் நாயகியைக்கண்டு விடாய்தீர்ந்து அவர்களுடன் ஸல்

லாபிக்கக்கருதி “இங்கோராணை பாணத்தினுலழபட்டுப் போயிற்று” என்று வினவினான். நீர் வேட்டையாட வந்தீராகில் கையில் வில்லைக்காணோம். தழையப் பிடித்து நின்றீர். இப்படி யஸம்பத்தமான நடத்தை இந்த லீலா விபூதியி லிதுவரையி லெங்கும் காணவில்லை. இப்படி யஸம்பத்த வசநங்க ளுக் குத்தரம் சொல்லுகைக்கன்று எங்களைப் பெரியோர்கள் இப்புனத்திலே காவலாகவைத்தது; உமக்கு பதில்சொல்ல எங்களுக்குப் பொழுதில்லை. போம் என்கிறார்கள். (உஉ)

புனமோபுனத்தயலே வழிபோகும்ருவினையேன்,
மனமோமகளிர்நுங் காவல்சொல்லீர், புண்டரீகத்தங்கேழ்
வனமோரணையகண்ணான் கண்ணன்வாநுடமருந்தெய்வத்
தினமோரணையீர்களாய், இவையோ நும்மியல்வுகளே. (உஉ)

அர்த்தம்.—அம் - அழகிய, கேழ் - நிறமுடைய, புண்டரீகம் - தாமரை பூவினுடைய, ஓர் - விலகாணமான, வனம் - காட்டோடு, அணைய - ஒத்தி ருக்கிற, கண்ணான் - கண்ணையுடைய, கண்ணன் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, வான் - போக்யமான, நாடு - பரமபதத்தில், அமரும் - அமர்ந்து வாஸம்செ ய்கிற, தெய்வத்து - நித்யஸூரிகளுடைய, இனம்-ஸமூஹத்தோடு, ஓர் அணை யீர்களாய் - ஒருவகை ஒப்பாயிருக்கிற, மகளிர் - ஒப்பெண்களே! நம்காவல் - உங்களுக்குக் காவலில் வைக்கவேண்டியது, புனமோ-கொல்லையா; புனத்து- கொல்லையினுடைய, அயல், பக்கத்தில், வழி-வழியிலே, போகும், போகிற, அருவினையேன் - க்ரூரமான பாபத்தையுடைய என்னுடைய, மனமோ - மனஸ்ஸா; சொல்லீர் - சொல்லுங்கோள், நம் இயல்வு - உங்களுடைய ஸ்வ பாவம், இவையோ - இதுவா. (உஉ)

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—இருபத்துமூன்றும்பாட்டு.— இவனைநோக்கி இவர்கள் சிலவாசோக்திசொல்ல, இவன் தானு மிவர்களைச் சிலவாசோக்தி கள் சொல்லுகிறான்.

வ்யா.—(புனமோ) பாவியேன்! சேதநனாய்க் கெட்டேனே! என்கிறான். இதுக்குள்ளே நின்றோமாகில் முழுநோக்குப் பெறலா யிற்றிறே. இங்குற்றை அபாங்கவிஷணந்தானு மொன்றுக்காகவிதே. (புனத்தயலே வழிபோகும்) புனத்துக்குள்ளே புருந்தோமோ? நாங்

அரு||இருபத்துமூன்றும்பாட்டு.—(புனமோ) (இவனைநோக்கி) இத்யாதி கீழிற்பாட்டிலே. வாசோக்திகள் - வார்த்தைகள். (பாவியேன் - சேதநனா ய்க்கெட்டேனே என்கிறான்) என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் - புனமா யிருந்தால் பூர்ணமாகக்கடாக்கிப்பர்கள், சேதநனாகையாலே இதுக்கின்றிக்கே இருந்தே னென்று தன்னை வெறுக்கிறு னென்றபடி என்று. இவனைக்கடாக்கிக்கவில்லை யோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இங்குற்றை அபாங்க)இத்யாதி. (ஒன்றுக்கா கவிதே) என்றது-தன்னை யீடுபடுத்துகைக்காக வென்றபடி. (புனத்துக்குள்ளே

வ்யா||உள்;உங்கள் புனத்துக்கு வேலியில்லையோ? ஸம்பந்தஸம்பந்தத்
தை யிட்டுத்தொட்டுகிறீர்? என்கேனும் போகிலும் புனத் தருகல்லது
வழியில்லையே இவனுக்கு. (வழிபோகும்) நாங்கள் வழியன்றோ
போகிறது? வழிபோவார்க்குக் காட்டிலும் முள்ளிலும் புகலாமோ?
இவர்களை யொழிந்தவிடம் காடுமுள்ளுமாயிருக்கிறபடி. (அருவினை
யேன் மனமோ) என்கேனும் போகிலும் புனத்தயலே வழிபோகவே
ண்டும் பாபத்தைப் பண்ணினேன். பிள்ளை திருநறையூ ரரையர்
“உகத்தருளின தேசமெல்லாங் கிடக்கத் திருநகரியருகே போகவே
ண்டும்பாபமுண்டாவதே.” இது பாபமானால் இதுக்கெதிர்த்தட்டான
பகவத்விஷயம் புண்யம், பகவத்விஷயத்தை ஸமாபூ யித்துக்கொ
ண்டை மேலே காற்றடிக்கத் திரிய்ப்பெறுதே, மீளவொண்ணாதே
பாகவத ஸம்சுலேஷத்திலே இழிவதே, என்று. (நுங்காவல்)
புனமோ மனமோ உங்களுக்குக்காவல். (மகளிர்) ஒருவனை பாதிக்க
கைக்கு உங்களுக்குக் கிடக்கிற ஐக கண்டயம்! (சொல்லீர்) சிறை
யிட்டவர் ஜீவநமிடாரோ? தன்னை அநாதரியா நிற்கச்செய்தே
யும் “சொல்லீர்” என்கிறான்; ஆசாதிசயமிருந்தபடி. (புண்டரீகத்
தங்கேழித்யாதி) (க) “உஸ்யுநாக்ஷ்ய ஸஞ்ஜீவீக மீவநுக்ஷீ - தஸ்யயதா
கப்யாஸம் புண்டரீக மேவமகூழிணி” என்னும்படி. (அங்கேழ்) அழகிய

அரு||புருந்தோமோ நாங்கள்) என்றது புனத்துக்குள்ளே புருந்தோமோ என்
னுடைய மநஸ்ஸைக் காவலிடுகைக் கென்றபடி. புனத்துக்குள்ளே புருப்
போகாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (உங்கள் புனத்துக்கு வேலியில்லை
யோ) என்று. “புனத்தயல்” என்கையாலே, (ஸம்பந்த ஸம்பந்தத்தை யிட்டு)
என்கிறார். அந்தப் புனத்தினருகில் வழியொழிய வேறுவழியில்லையோ வெ
ன்ன அருளிச்செய்கிறார் (என்கேனும் போகிலும்) என்று. “அருவினையேன்”
என்றதுக்கு-ஸ்வாபதேச மருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளை திருநறையூரரையர்)
என்று. இதுக்குத் தாத்பர்யம் (பாபமானால்) இத்யாதி. பாபமானால் இதுக்கெதிர்த்த
தட்டான பகவத்விஷயம் புண்யமென்றத்தை விவரிக்கிறார் (பகவத்விஷயத்
தை ஸமாபூ யித்து) என்று. (கொண்டைமேலே காற்றடிக்க) என்றது-தலை
மேலே காற்றடிக்க என்றதாய், ஸங்கத்திலே யென்றபடி. இத்தால் பகவத்விஷ
யத்தைப்பற்றியும் ஐஸ்வர்யாதி புருஷார்த்தங்களைக் கொள்ளுவர்கள்; பாகவ
தர்களைப் பற்றினவர்களுக்கு மீளவும் யோக்யதையில்லை யாகையாலே காடுபடு
வர்களென்றபடி. ஆகையாலே அதைப்புண்யமென்றதும் இதைப்பாபமென்
றதும் வ்யங்க்யமென்றபடி. “என்று” என்றது-இப்படி தாத்பர்யமென்றபடி,
சிறையிடுகை-மநஸ்ஸைக் காவலிடுகை. மகளிர்-ஸம்போதகம். “மகளிர்” என்ற
பஹுவசகத்துக்குத் தாத்பர்யம் (ஒருவனை பாதிக்கைக்கு) என்று. அவர்கள்
வார்த்தை சொல்லுகை-ஜீவநமிடுகை. மகளிர் நுங்காவல்புனமோ புனத்தய

வா|| சிறத்தையுடைய தாமரைக்காடுபோலே யானகன். “ஓர்” என்ற
 ஓர் ஓர் வகைக் கொப்பென்றபடி. அத் தீயமான தாமரைக்காடுபோ
 லே என னுமாம். “ஓர்” என்றது-அவ்யயமாகவுமாம். (கண்ணன்) நீர்
 னாம். “புண்டரீக” இத்யாதியால் வடிவழகு சொல்லிற்று. (வா
 னு டமருந்தெய்வத்தின மோரணையீர்களாய்) பரமபதத்தை. (ச)
 “புண்டரீக-ஸதாபச்யந்தி” என்னும்படியே நித்யவாஸம் பண்ணு
 இவர்க ளெல்லாருங் கூடினால் இத்தலைக் கொருவகைக் கொப்
 பாவிரும்படி. ஸம்ஸார போக மொருவர்க்கும் போராதே அரு
 டிப் பறட்டாயிருக்கையாலே இங்குத் தனியல்ல தில்லை. அங்
 கெல்லாரும் புஜித்தாலும் ஆள்தேட்டமா யிருக்கையாலே இன
 மாகி ருந் தும். (அணையீர்களாய்) (இவையோர் வித்யாதி) இவையோ
 உங்க ளுடைய ஸ்வபாவங்கள்? என்னெஞ்சை வளைக்கையும் ஜீவ
 னாநிடா தொழிகையும். (இவையோ) கிட்டி-ஞரைக் கீழ்ச்சீரையறுத்
 துக்கொண்டு அவர்களை யநாதரிக்குமாபோலே நெஞ்சை அபஹரித்
 து முகங்கொடாதே யிருக்கிறபடி.

ஸ்வாபதேசம்:—ஆழ்வார் நித்யவிபூதியிலே ப்ரவணராயிருக்கிற
 விருப்பைக்கண்டு இவர்பக்கலிலே ப்ரவணரான வைஷ்ணவர்கள்
 வந்ததை. (உரு)

அரு|| 2ல வழிபோகுமருவினையேன் மனமோசொல்லீர். நெஞ்சையு மபஹரி
 தது வார்த்தையுஞ் சொல்லாமையாலே சொல்லுகிறான். இனமாயிருக்கைக்கு
 தேவதுவேதென்ன (ஸம்ஸாரபோகம்) இத்யாதி. [புண்டரீகத்தங் கேழ்வனமோ
 தினயகண்ணன் கண்ணன் வாளுடமருந்தெய்வத்தின மோரணையீர்களாய்
 துய்யியல்வு ளிவையோ] என்றந்வயம். “புண்டரீகம் அத்து அம் கேழ் வனம்”
 ள்ந்து பதவிபாகமாய் “அத்து” என்றது அவ்யயமாய், தாமரையினுடைய
 அழகிய சிறத்தையுடைத்தான வனமென்றபடி. வனமென்றது-காடு -

இவர்பக்கலிலே ப்ரவணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் “எங்களைக் கட்டா
 விடத்து ஒரு ஸ்ரீஸூக்தியருளிச்செய்ய லாகாதோ?” என்றருளிச்செய்கிரு
 தென்றபடி. (உரு)

[அப்பு அரும்பதம்.]

இருபத்து மூன்றும்பாட்டு. —(புனமோ) வாசோக்தி - வ்யங்க்யோக்தி.
 இவர்களைத் தீழிற்பாட்டிலே. துங்காவல் புனமோ மனமோ வென்னை.
 பதி தர்ப்பமானவார்த்தை யாகையாலே, “புனம்” என்றத்தைப்பற்றவருளிச்
 செய்திருர் (பாவியேன்) இத்யாதி. அப்பமாகிலுங் கட்டாக்கமுண்டோவென்
 ன அருளிச்செய்கிறார் (இங்குற்றை) இத்யாதி. ஒன்றுக்காக-ஈடுபடுத்துகைக்
 கொழிய, அறுபவத்திலில்லை யென்றபடி. கத்தவ்ய பூமி வேறேயொன்று
 இல்-புனத்தருகே போகவேண்டுமா என்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார்
 (கத்தவ்ய பூமி) இத்யாதி. கீழ்வாக்ய விவரணம் (பசுவத்விஷயத்தை)

(*) ருக்கேதம்.

இத்யாதி. புண்யசப்தத்தாலே புண்யபலமாய், அத்தாலே ஸுகமாய், அத்தாலே (கொண்டையிலே காற்றடிக்கீ) என்கிறது. இத்தால், இப்போது மீனாக இஷ்டமாகையாலே மீள யோக்யமான பகவதவிஷயம் புண்யமாய், மீள யோக்யதையில்லாத பகவதவிஷயம் அநிஷ்டாவஹ மாகையாலே பாபமென்கிறது. சொல்லீர் - சொல்லுங்கோன். அநாதரிக்கிறவர்கள் சொல்லு வர்களோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தன்னை) இத்யாதி. அன்றியே. சொல்லுகிறீரில்லையென்று அர்த்தமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (கிட்டினாரை) இத்யாதி. முகங்காட்டாதே-முகம்பார்த்து வார்த்தைசொல்லாதே. (தெய்வத்தின த்துக் கொப்பு) என்னையாலே-(நித்யவிபூதியிலே ப்ரவணர்) என்கிறது. “அங் கேழ்புண்டரீகவனமோரணைய கண்ணான் கண்ணன்வானாமி” என்று தொடங்கி “ஓரணையீர்களா யிருக்கிற மகளிர்நுங் காவல் புனமோ மனமோ நும்மியல் வுகள் சொல்லீர்” என்று க்ரியை. (உரு)

[வேறொரு அரும்பதம்.]

இருபத்து மூன்றாம் பாட்டு.—(புனமோ) இத்யாதி கீழ்ப்பாட்டுக்கு மிதக் கும் ஸங்கதி உக்தி ப்ரத்யுக்தி ரூபமென்று அருளிச்செய்கிறார் (இவனை) இத்யாதி. (வாசோக்தி) என்றது - “நெஞ்சிலே ப்ரேமம் பூர்ணமாயிருக்கச் செய்தே வினாச் சொல்லவோ வைத்தது” என்று நைரபேக்ஷயந் தோற்றச் சொல்லுகை; வாசா புலப்படு மித்தனையொழிய நெஞ்சிலே தோற்றவது ப்ரேமமே யாகையாலே வாசோக்தி என்றபடி “அருவினையேன் நுங் காவல் புனமோ” என்றநவயமுட்கொண்டு ஹார்தபாவ மருளிச்செய்கிறார் (பாவியேன்) இத்யாதி. இத்தால் கையுந்தழையுமாய் வந்துகளிறு வினவின நுங் கார் யஹாநியாய் விடுவதே! இப்புனத்திலே. (க) “అసానునా చరణరేణ జనునూం సాధు బృహదానీకముపగుల లతాపద్మినీ-ஆஸாமஹேரா சரணரேண ஜனூமஹ ம்ஸ்யாம் ப்ருந்தாவநேகி மபிகுல்பல தெளஷதீநாம்” என்கிறபடியே யாகப் பெறாதே போனோமே என்று கருத்து. கெட்டதென்னென்ன (இதுக்கு) இத்யாதி. கீழே கையுந் தழையுமாய் வந்தத்தைக்கண்டிருக்க முழுநோக்கில்லாதே போவாளென்னென்ன, “அது கடைக்கண்பார்வை” என்ன, “இதுதான் போராதோ” என்ன; “அது மனத்தைக் காவலிடுகைக் கித்தனையாகையாலே ப்ரயோஜந மில்லையே” என்றருளிச் செய்கிறார் (இங்குற்றை) இத்யாதி. ஆக, தன்னுடைய நிரபேக்ஷதை தோற்றச்சொன்ன பாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் (புனத்துக்குள்ளே) இத்யாதி. வழிபோவாரைக் கடைக்கணித்தமன த்தைக் காவலிடச்சொன்னாரரென்றபடி, தழையுங்கையுமாய் வந்தபோதே புனத்துக்குள் புகுரத்தட்டுண்டுடையென்ன (உங்கள்) இத்யாதி. வேலியிருக்க ப்புகுரக்கூடாதே என்று கருத்து, வேலியருகுதான்வர ப்ரஸத்தியென்னென்று கடைக்கணித்தோ மென்ன, (ஸம்பந்த) இத்யாதி. தொடராதபடி முன் பார்த்துப் பேரகவாகாதோ வென்ன (எங்கேனும்) இத்யாதி. அந்யகதியிதே இவனென்கை. போகுமென்னாதே “வழி” என்று விசேஷித்ததக்கு பாவம்

(நாங்கள்) இத்யாதி. வேறேவழி தானுமில்லையோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவர்களை) இத்யாதி. இது உட்கருத்து. இப்போது “அருவினையேன்” என்றதுக்குக் கருத்து (எங்கேனும்) இத்யாதி. வேட்டையாட வந்தாலும் வழியுங் கொண்டுவிட வேணுமோ என்று கருத்து. இந்நைரபேக்யந்தோற்றச் சொல்லுகிறபடி, இவர்கள் பக்கல் ப்ராவண்யமாகிற பாபமடியாக வழி கொண்டு வந்து விட்டதென்று கருத்து. இவ்வர்த்தந்தோற்ற ஐதிஹ்ய மருளிச் செய்கிறார் (பிள்ளை) இத்யாதி. “தென்னாழ்வாடவானாய்” இத்யாதி நாலுதிக் கிலு மாணைகளிருக்க அத்தை வ்யாஜீகரித்துப் போகத் தேடுமவர்களுக்கு ஆழ்வார் திருநகரியி லகப்பட்டு மீளமாட்டாதே இருப்பதே! என்று கருத்து. பிள்ளை யுறங்காவில்லிதா ஸர்க்கு விவக்ஷிதமான பாவத்தை விவரிக்கிறார் (இது) இத்யாதி. புண்யம்-புண்யபலமான ஸுகமென்றபடி, பஹுவசநசதாலே ஆழ்வார்களபதின்மரும் விவக்ஷித ரென்றருளிச்செய்கிறார் (ஒருவனை) இத்யாதி. “சொல்லீர்” சொல்லாதே போனிரென்றாக்கி ஒருதாத்தர்ய மருளிச்செய்து-சொல்லவேணுமென்று ப்ரார்த்தனையாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (தன்னை). இத்யாதி. ஓரணையவென்றும் ஓர் புண்டரீகமென்றுங் கூட்டி அர்த்ததவ்யம் (ஒருவகைக்கு) இத்யாதி. இனமாயிருப்பார்களோ வென்ன (ஸம்ஸார) இத்யாதி. “ஜீவநம்” என்றது - சொல்லீரென்ற சொல்லு. விவரணம் (கிட்டினாரை) இத்யாதி. “தெய்வத்தினமோ ரணையீர்கள்” என்றத்தை உட்கொண்டு ஸ்வாபதேசம் (ஆழ்வார்) இத்யாதி. (உரு)

தாத்தர்யம்.—இப்பாட்டில், ஆழ்வாருடைய இருப்பி லீடுபட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பாசுரத்தை, கீழ்ப்பாட்டில் தன்னைக்குறித்துச்சில பரிஹாஸ வசநங்களைச் சொன்ன நாயகியைக்குறித்து நாயகன் சில சொல்லுகிற பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

ஓ பெண்களே! இப்புணத்தைக்காக்கவுன்றோ பெரியோர்கள் உங்களை, இங்குவைத்தது; அது கிடக்க, உங்கள் கொல்லைக்குள் வாராமல் அதின் வேலியருகே வழி போக்கானை என் மனஸ்ஸை நீங்களபஹரித்து மீளவொட்டாமல் நிர்ப்பந்திக்கிறீர்கள். இது உங்களுக்கு தர்மமோ? அதிஸூந்தரமான கமலங்களெல்லாம் சேர்ந்தாலும் தன்கண்ணுக்கொப்பாகாத கண்ணழகையுடைய கண்ணெனமுந்தருளி யிருக்கிற திருநாட்டிலே அவனைத் திரள் திரளாக நின்றதுபவித்து ஆநந்திக்கிற நித்யஸஞ்சுரிகளுடைய ஸதலாநந்தங்களும் உங்களுடைய ஆநந்தத்துக்கொப்பாகாதபடி நிரதிசயாநந்த யுக்தரான நீங்கள் நிர்தயரைப்பேரல் உங்களழகிலீடுபட்ட என்னோடொருவார்த்தையும்கொல்லாமல் வருத்த முறுத்துவது யுக்தமோ, நீங்களே யோசித்துச் சொல்லுங்களே.

(உரு)

இயல்வாயினவஞ்சநோய் ஓகாண்டிலாவும், 'ஒரோசூடங்கைக்
கயல்பாய்வனபெருநீர்க்கண்கள் தம்மொடும, குன்றமொன்றால்
புயல்வாயினநிலைகாத்த புள்ளூர்திகள்நூந்நுழாய்க் [கே.
கொயல்வாய்மலர்மேல், மனத்தொடென்னுங் கொலெங்கோல்வளைக்

அர்த்தம்.—இயல்வாயின - ஸ்வபாவ ஸித்தமாய், வஞ்சம் - (ஸர்வேஸ்
வரன்) வஞ்சிக்கையினாலுண்டான, நோய் - நோவை, கொண்டு - உடைத்தா
ய்க்கொண்டு, உலாவும் - ஸஞ்சரிக்குமவனாய், பெருகீர் - பெரிய ஜலத்
தில், பாய்வன - தள்ளிப்பாயாநின்றனவான, கயல் - மத்ஸ்யம்போன்றன
வாய், ஒரோகுடங்கை - ஒருசிறுகையளவான, கண்கள்தம்மொடும் - கண்
களோடு கூடினவளாய், ஒருகுன்றால் - ஒரு (கோவர்த்தன) மலையினால், புய
ல்வாய் - மழையில், இனநிரை - கோஸமுஹங்களை, காத்த - ரக்ஷித்தவனாய்,
புள் - கருத்மானை, ஊர்த்-வாஹநமாகாடத்துமவனான ஸ்ரியஃபதியினுடைய,
கள் - மது, ஊரும் - பெருகுநிற, கொயல்வாய் - வட்டமாயிருக்கிற, தழாய்
மலர்மேல் - திருத்துழாய் மலராலே கட்டப்பட்டமலைமேலே, மனத்தொடு-
(அபிநிவிஷ்டமான) மனஸ்ஸோடும் கூடினவளாய், எம் - எங்கள்பெண்ணாய்,
கோல் - அழகிய, வளைக்கு - கங்கணங்களையுடையவனான இவளுக்கு, என்
னாகொல் - ஏதாய்வினையுமோ ? (உச)

தமிழ் இலையப் பரிசு

வ.எண்: 2597/15

நாள்: 27.10.09

பெரியார்

மாண்புமிகு தமிழகப் பேரவைத் தலைவர் அவர்கள்

தமிழ் இலையப் பரிசு

அரு|| அருளிச்செய்கிறார் (வ்ருதஃப்ரக்ருதிபிர்நீத்யம்) என்று. “சுதுகூடிராஜ்யஷ்ட
மாநஞ்சுபோகாஞ்சுவிரோகாபஸு” ! தபஸ்வினியதாஹாரஸ்சேதேசிதேமஹீதலே || ஸோபிலே
மிமாண்மநமபிஷ்டாஹாமுத்திரஃ - த்யக்த்வாராஜ்யஞ்ச மாநஞ்ச போகாம்ச்
சலிவிதாந் பஹுத் | தபஸ்வினியதாஹாரஸ்சேதேசிதேமஹீதலே || ஸோபிலே
லாமிமாம் நூநமபிலேகாராதமுத்திரஃ ” (வ்ருதஃப்ரக்ருதிபி:) இத்யாதி,
மேலில் ஸ்லோகம் (அத்யந்த) இத்யாதி. ஸரபூ நதியைக்குறித்துப் போய்ச்
செய்கிறதென்னென்ற, அருளிச்செய்கிறார் ப்ரஸங்காத் (அத்யந்தஸூகஸம்
வ்ருத்தஃ) என்று. இந்தஸ்லோகங்கள் பெருமானும் பிராட்டியுந்தாமுமாக அது
வட்டாரத்துக் கெழுந்தருளினபோது ஜலமதிசீதமாயிருக்கையாலே பரதாழ்
வான் வீரதயமாக ஓடியபெருமாள் பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தவ
னாக, பிள்-சலியானம். மௌக்யம்-அழகு. ஒரோகுடங்கைக் கயல்பாவ்வன
பெருநீர்க்கண்கள்தம்மொடும் - ஒருசிறுங்கைபோலே பெருத்து நீண்ட
கயலானது கசந்திலே பாயுமாபோலே கண்ணீர் வெள்ளத்திலே யலமரு

(உ) ஸ்ரீராமா - ஆர - அக்ஷ - நம் .

வாய்||யகரணங்களிங்கே ப்ரவணமானபடிசொல்லிற்று. (குன்றமொன் றூல்) ரக்ஷிக்குமிடத்தில் எடுத்தது பரிகரமாயிருந்தபடி. (புயல்வாய்) புய லிடத்து. திருவாய்ப்பாடியில் வர்ஷம் “திமழை” என்றே தோற்றி யிருக்கிறபடி. (இனநிரைகாத்த) ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ரக்ஷகாந்தர்ப்பாவ மே வேண்டுவது. ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள் பாராதேரக்ஷிக்கும். (க) “ $\text{கருதாநுகாராநிவகோபிரா ரஜவே}$ ” பசுக்களசுக்காட்டும்படியிறே இடையருடைய ஸ்வபாவம். அவர்க ளையுங் கூடரக்ஷித்தபடி. (புள்ளூர்தி) ஸர்வாதிகன். (கள்ளூருந்துழாய்) மதுஸ்யந்தியான திருத்துழாய். திருவடிதோளிலே அலையவிட் டதிருத்துழாய் மாலையோடேகூட அணைக்கவாசைப்படுகிறாள், இவ னும் விரும்புந்தாராகையாலே. (உ) [பதிஸம்மாநிதா ஸீதா] பெருமாள், சக்ரவர்திபாடு ஸம்மந்தரனழைக்க எழுந்தருளு கிறபோது, தொடர்ந்து பின்னே புறப்பட்ட பிராட்டிக்குத்திருத்தோ ளில் மாலையைவாங்கி யிட்டு “நாம் வருமளவும்வருத்தகீர்த்தநம் பண் ணியிரு” என்று பழையவர்கள் நிர்வாஹம். “மாலையையிட்டுத் திருவடி களைப் பிடித்துக் கொண்டு எழுந்தருளினார்” என்று பட்டர். [பதிஸம்மாநிதா - அஸிதேக்ஷண] இவர்தோளில் மாலையிட்டதுக்கு இவள் கண்ணாலே மாலையிட்டபடி. (கொயல்வாய்மலர்மேல்) வட்டமாய்ச் செ வ்வியை யுடைத்தானமாலையிலே மனமாயிற்று. (எங்கேகால்வளைக்கே)

அரு||கிற கண்களோடு மென்று சப்தார்த்தம். “ஒன்றால்” என்றதுக்கு தாத்பர் யம் (எடுத்தது) இத்யாதி. புயல்வாய்-வர்ஷத்தில். அதாவது - வர்ஷத்திலே நோவுபடாதபடி என்றபடி. மழையாகிலபேக்ஷித மன்றோ? காக்க வேண்டுகிற தென்னென்ன, (திருவாய்ப்பாடியில்) இத்யாதி. இனநிரை-கோஸமுஹம். “நிரைகாத்த” என்று அசேதநத்தைக்காத்தவென்றத்தாலே தாத்பர்யம் (ரக்ஷிக்குமிடத்தில்) இத்யாதி. “ரக்ஷகாந்தர்ப்பாவம்” என்றது - ரக்ஷகனுடைய வபிமாநாந்தர்ப்பாவ மென்றபடி. இடையரைச் சொல்லாதே பசுக்களை ரக்ஷி த்ததைச் சொல்லுவானென்னென்ன, (கருதாநுகாராந்) இத்யாதி. அதவா- இடையரைச் சொல்லாதே பசுக்களைச் சொல்லுவா னென்னென்ன என் கிற சங்கைக்குப் புரிஹாரத்வய மருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷிக்கு மிடத்தில்) இத் யாதி வாக்யத்வயத்தாலே பென்னவுமாம். முந்தினதே ஸ்வரஸம். “திருத் துழாயை யாசைப்படுகிற தென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவனும் வி ரும்புந் தாராகையாலே) என்று. இவனும்-ஈஸ்வரனும். அப்படியாசைப்பட்டா லவன் கொடுக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பதிஸம்மாநிதா) என்று. மாலையையிட்டுத் திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு எழுந்தருளினா ரென்று பட்டர் நிர்வாஹம். அதவா “அவன் தான் விரும்பும்” என்றதுக்கு நிராமகமேதென்ன (பதிஸம்மாநிதா) இத்யாதி, அதாவது - தானாகந்த தானை

வ்யா||என்னாய் முடியப்புகுகிறதென்றறிகிறிலேன். (மலர்மேல்மனத் தொடு) அந்தஃகரணம் ப்ரவணமானபடி.

ஸ்வாபதேசம்.—இப்பாட்டில், ஸம்ஸாரததுக் கிவருளரென் றிருக்க, இவருக்கு பகவத் விஷயத்திலுண்டான அதிமாத்ர ப்ராவண் யத்தைக்கண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் “இவர்படியு மிப்படியாவது இதெ ன்னாய் முடியக்கடவது” என்றிருக்கிறபடி. (உச)

அரு||யாலேயிறே பிராட்டிக்குக் கொடுத்தா ரென்றபடி. “கோல்வளைக்கு” என் றது அழகியவளையை யுடைய இவளுக்கு என்றபடி.

[இயல்வாயின வஞ்சநோய்கொண்டிலாவா நிற்பாளாய் - ஒரோகுடங் கைக்கயல்பாய்வன பெருநீர்க்கண்கள் தம்மொடுங் கூடியிருப்பாளாய்-குன்ற மொன்றால் புயல்வாய் இனநிரைகாத்த புள்ளூர்திகள்ளுருந்தழாய்க் கொயல் வாய்மலர்மேல்மனத்தை யுடையளா யிருக்கிற எங்கோல்வளைக் கென்னாக் கொல்] இத்யந்வய: (உச)

அப்பு அரும்பதம்.

இருபத்து நாலாம் பாட்டு :—(இயல்வாயின) பக்தியாகிற நோய் ஸ்வ பாவமாயிருக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அறியாக்காலத்து) இத்யா தி. வஞ்சநோய் - அவனாலே வஞ்சிக்கப்பட்ட நோயென்னுதல், இவராலே வஞ்சிக்கப்பட்ட நோயென்னுதல். அவன் வஞ்சிக்கை - தன்வழிவழிகைக்கா ட்டிப் பிழர்க்காகாதபடி வஞ்சிக்கை. இப்படி நோய் நடத்த நடந்த பேருண் டோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் (வ்ருதஃ ப்ரக்ருதிபிஃ) இத்யாதி. ஸ்நாநார் த்தமாகப் போனானென்னு மதுக்கு ப்ரமாணம் இளைய பெருமாள் வசநத் தை யருளிச்செய்கிறார் (அத்யந்த) இத்யாதி. “கயல்” என்னையாலே (பிள்ளும் மெளக்த்யமும்) அழகியதுமாய், சலநமுமின்றிக்கே யிருக்கை-கண் கள் பரப்பற்றிருக்கை யென்றபடி, பாய்வன பெருநீர் - பெருநீர் பாய்கிற தென்னுதல்; பெருநீரிலே கயல்பாய்கிறது - குதிக்கிறது என்னுதல். கண் ணோடேகூட மநஸ்ஸும் போயிற்றென்கிறார் (பாஹ்யகரண) இத்யாதி. (சொல்லிற்று) மநஸ்ஸும் போனபடி சொல்லிற்று என்று பூரிப்பது. வர்ஷமென்றால் காலவர்ஷத்தைக்காட்டுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (திருவாய்ப்பாடி) இத்யாதி. பசுக்களோபாதி இடையரு மஜ்ஞரோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (க்ருதாநுகாராந்) இத்யாதி. திருத்துழாய்மாலையோடே கூட அணைக்கவேண்டிவா னென்னென்ன (இவனும்) இத்யாதி. ஈஸ்வரனு மதுக்காசைப்பட்டிருக்குமென்றபடி. அவனுமாக விரும்பி இவளுக்குமபே க்ஷிதமாயிருக்குமென்னு மதுக்கு ஸம்வாதமாக வருளிச்செய்கிறார் (பதி ஸம்மாநிதா) இத்யாதி.

[ஒரோகுடங்கை என்று தொடங்கி கண்கள் தம்மொடும் மனத்தொடும் இயல்வாயினவஞ்சநோய் கொண்டிலாவும் எங்கோல்வளைக் கென்னாக் கொல்] என்றந்வயம். (உச)

வேறொரு அரும்பதம்.

இருபத்து நாலாம்பாட்டு :—(இயல்வு) இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டிலே, பாக வத் ப்ராப்யபூதரென்கையாலே அவர்களுந் தாமுமாய் ப்ரேமகர்ப்போக்தி கன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கச் செய்தே “ புண்டரீகத்தக்கேழ் வனமோ ரனைய கண்ணுன்கண்ணன் ” என்று வடிவழகையும் ஸௌலப்யத்தையுஞ் சொல்லி, “இப்படிப்பட்டவனுடையவான்” என்று சொன்னதைக்கேட்டு ஆழ்வார்க்கவ்விடத்தில் மிகவும் ப்ராவண்யம் பிறந்தபடியைக்கண்டு, இங்குள்ள ப்ரியபரரான பாகவதராகிற தாயார் விசாரப்படுகிறாளென்று ஸங்கதியுட் கொண்டு தாத்தர்ய மருளிச்செய்கிறார். (இவளுடைய) இத்யாதி. “ அதி மாத்ர ப்ராவண்யம் ” என்றது - ப்ராப்யபூதரான பாகவதரையும் மறந்து எம்பெருமானை இப்போதே பெறவேணு மென்கிற பகவத்விஷய புத்தி யென்கை. நோய் ஸ்வாபாவிகமென்னு மதுக்கு, ப்ரமாணத்ருஷ்டாந்தங்களுளிச் செய்கிறார் (அறியா) இத்யாதி. (வஞ்சித்துக்கொண்டு) என்றது - வசிகரித்துக்கொண்டென்றபடி - நோய் நடத்த நடந்த பேருண்டோ யென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வ்ரத:) இத்யாதி. “ நோய்கொண்டுலாவும் என்னுங்கொல் ” என்று - நொந்தாற்போலே சொன்ன பேருண்டோ வென்ன, இளையபெருமாள் பரதாழ்வான் பக்கல்பரிவாலே - “கதந் வபரராத்த்ரேஷு ஸரயூமவகாஹதே”. என்றாற்போலே சொல்லுகிறாளென்ற ருளிச்செய்கிறார் (அத்யந்த) இத்யாதி. ஒரோசிறுங்கைபோல்வனகயல் போல்வனவாய் பாய்வன பெருநீரை யுடைத்தான கண்களென்று சப்தார்த்த மாய், தாத்தர்யங்களை அருளிச்செய்கிறார் (சிறுமை) இத்யாதி. “ கயல் ” என்றத்தால் பலிதம் (பிள்ளும்) இத்யாதி. பிள்ளுதல் - சலகமற்றிருக்கை, மௌக்த்யம் - அழகு. பெருநீரில் பாய்வன கயல் போல்வன என்றர்த் தாந்தரம் (ஒரு) இத்யாதி. “ ஒன்றால் ” என்று - அநாதரம் தோற்றச்சொன்னதுக்கு பாவம் (ரக்ஷிக்கும்) இத்யாதி. மழை லோகத்துக்கு அநுகூல மன்றோ வென்ன (வரஷம் இத்யாதி). கோப கோபீ ஜநங்களைச் சொல்லாமல் கோஸமூஹத்தைச் சொன்னதுக்குக் கீழொரு தாத்தர்ய மருளிச்செய்து, தாத்தர்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (க்ருதாநு காராந்) இத்யாதி. இந்த பசுக்கள் இவர்களைப்பார்த்தால் வஸிஷ்ட்ட துல்யங்களென்னும்படியாகையால் இவற்றைச் சொல்லவே அவர்களு மர்த்தஸித்த மென்றிரண்டாம் தாத்தர்யம். ஸமபிவ்யாஹாரபாவ மருளிச்செய்கிறார் (திருவடி இத்யாதி). (க) “ ஸ்ரீநாராயணே நம: ” - ஹாரோபிநார்ப்பித: கண்டேஸ் பர்சஸம்ரோதபீருண ” இத்யாதி. இவளுமிவனு மாகைப்பட்ட மாலை யாகையாலே இருவரும் அத்தோடே யாயிற்று அணைவது என்று கருத்து. எம்பெருமான் தனக்கு ஸர்வஸ்வம்மாயிருப்பது மாலை யென்றும், அதைக் கொடுத்து இவளாகையைத் தீர்க்கவேண்டும்படி இவன் விரும்பி யிருப்ப வென்றும் தாத்தர்ய மாகையால் அதை ஸம்வாத

முருக திருமுகரிக்கிரார் (பதி) இத்யாதி. பதியானவன் பார்மையுக்கு ஸம்மாரம் பண்ணுகைக்கு உசிதமென்னென்னில், வஸ்த்ரபூஷணங்க ளெ ன்ன வொண்ணாது; ஜரகமஹாராஜ புத்ரியாகையாலே; இனித்தம்மைக்குறி ததுப்பரதந்த்ரமாயிருக்கை யென்ன வொண்ணாது; ஐயரழைத்து வரவிட்ட படியாலே; இனி உசித மென்னென்னில், தனக்கபிமதமான மாலை இவளுக்கு தராமாகக் கொடுக்கு மித்தனை என்று எடுத்த ப்ரமாணத்துக்கு பாவமரு ளிச்செய்கிரார் (பெருமான்) இத்யாதி. அபிமதமான மாலையைக் கொடுத்த வவ்வளவே யன்றிக்கே கழித்த மாலையை இட்டதென்று அபராஜகைமாபண மும் பண்ணிப்போனாரென்று பட்டர் நிர்வஹித்தாரென்றருளிச்செய்கிரார். (மாலையை) இத்யாதி. கொயல்வாய் - குவந்திருக்கும் வாயென்றாய், அத் யந்தம்விகஸியாத மலரென்றாய் பாவம். (வட்டமாய்) இத்யாதி ஸம்ஸாரத் துக்கு-ஸீலாவிபூதிக்கு. இவருளர் - நிவர்த்தகரொருத்தருளர்.

[ஒரே குடங்கைஎன்று தொடங்கி மனத்தொடுமியல் வாயினவஞ்சனோ ய்கொண்டிலாவும் எங்கோல் வளைக்கென்னாக்கோல்] என்றந்வயம். (உச)

தாத்தபர்யம்.—இப்பாசுரத்தில், கீழ்பாகவதர் பரமபதத்தைப் ப்ரஸ்தாபிக்க, அதைக்கேட்டு ஆழ்வாருடையதிருவுள்ளம் அங்கேசென்றுமக்நமானபடியைக் கண்டு, “இவர்ஸம்ஸாரிகளைத்திருத்துவரென்றிருந்தோம், இவர்பகவத்விஷய தில் ப்ரவணராய் விட்டார் என்று அன்பரநுஸந்தித்தபாசுரத்தை, நாயக ளிடத்தில் ப்ரவணையானநாயகியைக்கண்டு திருத்தாயார் சொல்லும் பாசுரத் தாலேயருளிச்செய்கிரார்.

இவளுக்கு ஸ்வபாவஸித்தமானபக்தியானது, ஸர்வேஸ்வரன்தன்வழிவ முகைக்கரட்டி.னவாறே வருத்தியடைந்து, அதினால் இவள் நின்ற விடத்தில் கில்லாமல் திரியாநின்றாள். பெரியதடாகத்தில் இரண்டுமத்ஸ்யங்கள் கிடக்கு மாபோலே அழகிய இரண்டுகண்களும் சலகமற்று நீர்தளும்பிக்கொண்டிருக்கி தது. இந்த்ரன் கல்மழை பொழியும்போது கோகோபர்களுக்கொருதீக்குவா ராமல் கோவர்த்தநகிரியையெடுத்துக் காத்தஸீரிய:பதிகருடாருடனாய்த்தன் றோளிலணைந்த மதுஸ்யந்தியான திருத்துழையை இவளாசைப்படாநின்றான். இவள்தனை இப்படியாயிருந்தது. இனிஇதென்னாய்வினையுமோதெசியாது வன் றிருள். (உச)

எங்கோல்வளை முதலாக் கண்ணன் மண்ணும் வீண்ணுமளிக்கும் செங்கோல்வளைவு விளைவிக்குமால், திறல்சேரமரர் தங்கோலுடையதங்கோலும்பெல்லாயவர்க்குந்தங்கோன் எங்கோலுக்குந்துழாய்,என்செய்யாதினி நானிலத்தே. உரு.

அர்த்தம்.—திறல்சேர்-பலமுடையரான, அமரர்தம்கோலுடைய - (இத் த்யாதி) தேயர்களுக்குஸ்வாயிபானப் ப்ரஹ்மாவுக்கும், தம்கோன்-அஸாதாரண ஸ்வாயிபானவனாய், உம்பர் - ஸ்ரேஷ்டரான, எல்லாயவர்க்கும் - மற்றமுள ளித்யஸுரிகளுக்கும், தங்கோன் - அஸாதாரணஸ்வாயிபானவனாய், நம்

தோன் - நமக்குஸ்வாமியானவனுள்வேஸ்வரன், உக்ச்கும் - ப்ரீதிசெய்கிற-
துழாய் - திருத்துழாய், கண்ணன் - கண்ணனுடைய, மண்ணும் - பூமியையும்,
விண்ணும் - மேலுலகங்களையும், அளிக்கும் - ரக்ஷிக்கிற, செங்கோல் - ஆஜ்
னருக்கு, எம் - எங்கள்பெண்ணான, கோல் - அழகிய, வளைமுதலா - கங்க
ணங்கையுடைய இவன்நிமித்தமாக, வளைவு - வணக்கத்தை, விளைவிக்கும் -
பிறப்பியாநின்றது, இனி - இனிமேல், நால்நிலத்து - நாலுலகைப்பட்டபூமி
யில், என்செய்யாது - எதைச்செய்யாது, ஆல் - ஆர்ச்சயும். (26)

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ—இருபத்தைந்தாம் பாட்டு.—“பகவத் ஸமாஸ்ரயணம் ப
ண்ணினுரிசிப்பாடுபட்டாருண்டோ” என்கிறான். (க) “ஆரே துயநு
ழந்தார் துன்புற்றார்” இத்யாதி.

வ்யா.—(எங்கோல்வளை முதலா) என்னுடையவளை நிமித்தமா
க. (கண்ணனித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுடைய மண்ணையும் விண்ணையும்
ரக்ஷியாநின்ற வாஜனையை பக்நமாக்கா நின்றது (நங்கோனுக்கஞ்
துழாய்); ஸம்ஸாரத்திலு அபலையான விவளைப்பெற்றால் (என்செய்யா
து) ? ஸர்வேஸ்வரன்தானே உபயவிபூதியையும் ரக்ஷிக்கக்கடவ ஆஜ்
னையை பக்நமாக்கா நின்றான். : என்னுடையவளை நிமித்தமாக இவ
ளே யழிக்கத் தொடங்கினால் வேறு ரக்ஷிப்பாராரென்றுமாம். (திறல்
சேரித்யாதி) மிகுக்கையுடைய இந்தாதி தேவதைகளுக்கு நாதனான

அரு || இருபத்தைந்தாம் பாட்டு.—(எங்கோல்வளை) இந்தப் பாட்டு
நாயகி வார்த்தையாதல், தோழிவார்த்தையாதல். “என்னுடையவளை நிமி
த்தமாக” என்கையாலே நாயகிவார்த்தையென்று தோற்றியிருக்கிறது. “ஸம்
ஸாரத்திலே அபலையான விவளைப்பெற்றால்” என்கிற வாக்யத்தாலே தோ
ழிவார்த்தை யென்று தோற்றுகிறது. பகவத் ஸமாஸ்ரயணம் பண்ணினுரிப்
பாடுபட்டாரோவென்ன (ஆரே துயநுழந்தார்) என்று. [திறல் சேரமரர் தங்கோ
னுடைய தங்கோ னும்பரெல்லாயவர்க்குந் தங்கோன்நங்கோனுக்கஞ்துழா
ய் எங்கோல்வளை நிமித்தமாகக் கண்ணன் மண்ணும் விண்ணு மளிக்குஞ்
செங்கோல்வளைவு விளைவிக்கும் - இப்படியான பின்பு நானிலத்தினியென்
செய்யாது] என்றநவயம். இத்தால், ஸர்வ ரனுடைய ரக்ஷகத்வமும் அஸத்ஸமமாம்
படி திருத்துழாய்பாதி யாநிற்கிறதென்றபடி. [திறல் சேரமரர் தங்கோனுடைய
தங்கோனும் பரெல்லாயவர்க்குந் தங்கோனான கண்ணனானவன் என்னுடைய
அழகியவளை நிமித்தமாக மண்ணும் விண்ணுமளிக்கும் செங்கோல்வளைவு
விளைவிக்கும்; இப்படி தன் விபூதியை ரக்ஷிக்கக்கடவ ஆஜனையை பக்நமாக்
காநின்றால் அவனுக்கஞ் திருத்துழாயானது இன்னநிலத்தே இனியென்
செய்யாது] என்று இரண்டாமர்த்தத்துக்கநவயம். தோழி வார்த்தையான
போது “எங்கோல்வளை” முதலானன்றதுக்கு சப்தார்த்தம்-என்னுடைய அழ

(க) முன்றும் திரு உள.

வ்யா|| ப்ரஹ்மாவாகும், நாதனானவன். (உம்பரித்யாதி) (க) மே
லாத் தேவர்களான * அயர்வறுமமரர்களதிபதி. இத்தால் உபய விபூதி
நாதனென்றபடி. (நங்கோன்) உபயவிபூதிக்கு நாதனாற்போலேயன்
யுகிமர்எனக்கு நாதனாயிற்று. (உகக்குந்துழாய்). (உ) “தோளினை
மேலும்நன்பார்பின்மேலும்” இத்யாதி.

ஸ்வாபதேசம். — ஆழ்வாருடைய தசையைக்கண்டபுரீஸ்வஷ்ண
வர்கள் ஸர்வேஸ்வரனுடைய ரக்ஷகத்வத்தையும் அதிசங்கை பண்ண
வேண்டியிருக்கிறபடி சொல்லிற்று. (உரு)

அரு|| கபவனையை யுடையநாயகி நிமித்தமாகவென்றபடி. (உம்பரெல்லா
யவர்க்கும்) உம்பர்-சீரேஷ்ட்டரான, எல்லாயவர்க்கும்-ஆக்கரான தேவர்களு
க்கும் அவ்வருகாயிருக்கிற நித்யஸூரிகளென்றபடி. (உரு)

அப்பு அரும்பதம்.

இருபத்தைந்தாம் பாட்டு. — (எங்கோல்) திருத்துழாயானது ரக்ஷகாஜ்
னாகையக்கெடுக்கையாலே (இப்பாட்டுபட்டாருண்டோ) என்கிறது. ஆஸ்ரயி
த்தாரில் துக்கப்பட்டாரில்லையோ வென்ன அருளிச்செய்குரர் (ஆரேதயரு
ழந்தார்) இத்யாதி. கோல்வளை - அழகியவளை. நிமித்தமாக - கொள்ளுகைத்
தாக, வளைவு-வளைகையை, விளைவிக்கும்-உண்டாக்கும். ஆஜனாகையபக்நமா
ச்சுமென்றபடி - ஆஜனாகையத்திருத்துழாய் பக்நமாக்காநின்றதென்னுதல்,
அவன் தான் பக்நமாக்காநின்றா நென்னுதல். இத்தையருளிச் செய்குரர்
(ஸர்வேஸ்வரன்) இத்யாதி. “என்னுடையவளை” என்கையாலே நாயகிவார்
த்தையும், “அபலை” என்கையாலே தாய் வார்த்தையமாய்த் தோற்றுகிறது.
[திறல் சேர் என்று தோடங்கி நங்கோனுக்குத் துழாய் எங்கோல்வளை
முதலாக் கண்ணன் மண்ணும் விண்ணும் அளிக்கும் செங்கோல் வளைவுவிளை
விக்கும் இனிநானிலத்தே என் செய்யாது] ஆல் - ஆஸ்ரயமென்று க்ரியை
யாதல். [நங்கோனான கண்ணன் அளிக்கும் செங்கோல்வளைவு விளைவிக்
கும் - ஆனபின்பு அவனுக்குந்துழாயென் செய்யாது] என்று க்ரியையாதல்.

வேறொரு அரும்பதம்.

இருபத்தைந்தாம் பாட்டு. — (எங்கோல்) இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டு திருத்
தாயார் வார்த்தையாகையாலே இப்பாட்டும் திருத்தாயார் வார்த்தையென்
றும், நாயிகா வார்த்தையென்றமாமென்ற விவகித்துப் பொதுவிலே அந
தாரிகை (பதவத்) இத்யாதி. நாயிகாவார்த்தா பக்ஷத்திலே சப்தார்த்தம்
(என்னுடைய) இத்யாதி. திருத்தாயார் வார்த்தாபக்ஷத்திலே அந்வயத்தை
உட்கொண்டு தாத்பர்யம் (ஸர்வேஸ்வரனுடைய) இத்யாதி. (திறல்சேர்)
இத்யாதி. துழாயானது, கண்ணனுடைய மண்ணும் இத்யாதி செங்கோல்
னுடைய வளைவை-வணக்கத்தை, விளைவிக்கும் - ஸம்பாதிக்கும். அதாவது (க)
“மலர்த்துழாய் மாட்டே நீ மனம வைத்தாய் மாஞாலம் வருந்தாதே” என்

(க) திருவாய் - ரு - க - அ.

(உ) திருவாய் - க - க - எ.

(க) திருவாய் - க - க - ச.

ஐம்படி தன்போய்தையாலே அவனுடைய ரக்ஷண வ்யாபாரத்தை மறப்
பிக்கு மாகையாலே என்னுடைய அழகிய வளையை யுடைய பெண் நிமித்த
மாக நானிலத்தே என்செய்யாது - எப்பாடு படுத்தாது என்றபடி திருத்
தாயார் சொல்லுகின்றாள் என்று திருவுள்ளம். நாயிகாவார்த்தா பக்ஷத்திலே
தாற்பர்யம் (ஸர்வேஸ்வரன் தானே) இத்யாதி. இப்பக்ஷத்திலே [திறல் இத்
யாதி நக்கோரூயிருந்தள்ள கண்ணன் என்னுடைய அழகியவளை வாங்கு
கைக்காக, மண்ணும் இத்யாதி. விளைவிக்கும் இனி அவனாகக்குந் துழாய்
நானிலத்து] என்றநகயம் என்று திருவுள்ளம். திருத்தாயார் வார்த்தை யென்
னும் பக்ஷாதுருணமாகஸ்வாடதேசம் (ஆழ்வார்) இத்யாதி. (உரு)

தாற்பர்யம்.—இப்பாசுரத்தில், ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருத்துழாய்மாவை
விளேபிட்ட ஆழ்வாரைக்குறித்து, ஸ்ரீயுபதியை யாஸ்ரயித்து இப்படியும்
படுவார்களே என்றபாகவத ருரைத்த பாசுரத்தை, நாயகியினவஸ்த்தையைக்
கண்ட திருத்தாயார் பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.—

உபய விபூதிநாதனான எம்பெருமான் சாத்தியருளிய திருத்துழாய், அவன்
என்பெண்ணை ரக்ஷிக்க யத்நித்தபோதிலும் அவனுடைய ரக்ஷண ப்ரயத்னத்தைக்
கட்டாமற்படி, உபயவிபூதி நிர்வஹண யோக்யமான அவனுடைய ஆஜ்ஞை
யையுமுழித்து இவளை மிகவும் பாதிக்கத் தொடங்கிற்று. இனி இதுக்கு அஸாத்
யமான வ்யாபாரமொன்று. மில்லை என்கிறான். உரு.

நானிலம்வாய்க்கொண்டு நன்னீரறமென்று கோதுகொண்ட
வேனிலஞ் செல்வன் சுவைத்துமிழ்பாலை, கடந்த பொன்னே [பூந்
கானிலந்தோய்ந்து விண்ணோர் தொழும் கண்ணன் வெஃகாவுதம்
தேன்லஞ்சோலை யப்பாலது, எப்பாலைக்குஞ் சேமத்ததே. உசு.

அர்த்தம்.—பொன்னே - பொன்போன்றவளே! வேனில் - உஷ்ணகிர
ணங்களையுடையவனாய், அம் - அழகிய, செல்வன் - ஸ்ரீமானான ஸ்ரீயன்,
நா ல் நிலம் - நாலுவகைப்பட்ட பூமியை, வாய்க்கொண்டு - வாயிலேபொகட்டு
க்கொண்டு, நல் - ஸர்வமான, நீர் - பசை, தற - அறும்படி, மென்று - சப்பி,
கோது-கோதான அவற்றை. கொண்ட- (திரும்பியும்) வாயிலிட்டு கொண்டவ
னாய், சுவைத்து - உரிஞ்சி, உமிழ் - உமிழ்ந்த, பாலை-பாலேநிலமானது, கடந்த-
தாண்டப்பட்டது. விண்ணோர் - தேவர்கள், நிலம் - பூமியில், கால்தோய்ந்து-
கால்பாலினின்று, தொழும்ஆஸ்ரயிச்சிற, கண்ணன்-கண்ணனெழுந்தருளியிருக்
கிற, வெஃகா-திருவெஃகாவானது, உது - ஸ்மீபித்தது. அப்பாலது - அதற்கப்
பால் காண்கிறது, அம்-அழகிய, பூ-புஷ்பங்களையுடையதாய், தேன் - தேனை
யுடையதான, நலம் - அழகிய, சோலை - தோப்பு, எப்பாலைக்கும் - எல்லா
அவஸ்த்தைகளிலும், சேமத்தது - க்ஷேமகாமாயிருக்கும். உசு,

(அ) ஸ்ரீராமா - யத்த. கௌ - (௩௩).

வ்யா|| அவ்வருகு தோற்றுகிற தென்னென்ப தென்ன (அப்பூந் தேனலஞ் சோலையப்பாலது) அழகிய பூவையுந் தேனையு முடைய வழகியசோலை, அது-ஸந்நிவேசம். (எப்பாலைக்கும் சேமத்ததே) எல்லாவஸ்தைக்குஞ் சேமமுடைத்தது.

ஸ்வாபதேசம்.—இத்தால்; ஸம்ஸாரம்த்யாஜ்ய மென்னுமிடத்தையும் பகவத்விஷயம் ப்ராப்ய மென்னுமிடத்தையும்றிந்த இவர்க்குப் ப்ராப்தி தசைதாழ்ந்தபடியாலேவந்த ஆற்றாமையைக்கண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் “ஸம்ஸாரஞ் சென்றற்றதாகில், உகந்தருளினதேசங்க ளிங்கேயாகில், ப்ராப்திக்குள்ளே யன்றோ நீர்கிறதது” என்றற்ற வேண்டும்படியிருக்கிறது. உசு

அரு|| ருஜதாந்நிபீசுரம் | அயோத்யாந்நிபீசுரம் புனராக்ஷ
“ஏவாஸாத் ருப்யதேயோத்யா ராஜதாந்நிபீசுரம் | அயோத்யாம் ருருவை
தேஹிப்ரணாமம்புராகதா.”

[பொன்னேவேனிலஞ் செல்வன் ஞானிலம்வாய்க்கொண்டு நல்நீரறமென்று கோது கொண்ட சுவைத்துமிழ் பாலை கடந்த - கடந்தோம் - கால்நிலந் தோய்ந்தென்று தொடங்கி எப்பாலைக்குஞ் சேமத்தது] என்றந்நவம். உசு.

அப்பு அரும்பதம்.

இருபத்தாரும் பாட்டு.—(ஞானிலம்)(க) “பேரக்கெல்லாம்பாலை புணர்தல் நறுங்குறிஞ்சி ஆக்கஞ்சேர்ந்துடலணிமருதம் | நோக்குங்கால் இவ்விருக்குமுல்லை யிறங்கல் நறு நெய்தல் | சொல்லுக்குமைட்டாலத்தொடை” என்று சொல்வகிற ஐந்து நிலமென்றபடி. இதில் நாலையும்மென்று கோதையுமிழ்த்த நிலம் பாலை நிலம். வேனில்-கிரணம். அஞ்செல்வன் - அழகிய ஆதித்யன். இங்கே ஸூரிகளுக்குத் தொழுவரக் கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸநே ஹ முள்ள) இத்யாதி. இப்படி ஊரைக்காட்டினாருண்டே வெண்ண, பெரு மான் பிராட்டிக்குக் காட்டின ரென்கிறார் (ஏவாஸாத் ருப்யதே) இத்யாதி. மீண்டு எழுந்தருளும் போது திருவயோத்யையைக் காட்டின ரென்றபடி.

வேறொரு அரும்பதம்.

இருபத்தாரும் பாட்டு.—(ஞானிலம்) இத்யாதி. கீழே திருத்தாயார் “என்செய்யாதினி” என்று விசாரப்படும்படியான தன்சபிறந்தவாறே ப்ராப்ய பூதரான பாகவதராகிற தலைமகன் உகந்தருளின நிலங்களை காட்டித் தேற்றப் பண்ணினபடி இப்பாட்டென்று ஸங்கதியுட்கொண்டு துறை இன்ன தென்கிறார் (புணர்ந்து) இத்யாதி. பேரக்கென்றவநந்தரம் துறை யென்று சேஷம். துறையை விவரிக்கிறார் (புணர்ந்து) இத்யாதி. இத்தால் பாகவத ருண்டாயிருக்கச் செய்தே ஸம்ஸார வெக்காயத்தி ரவியாதிருக்குந் தசை யிலே அவர்கள் பரமபோக்ய ஸந்து ஸந்நிஹிதமாய் போகஸ்த்த ந மான் திய்ய தேசமும் கண்ணுக்குத் தோற்ற, “இங்கே அதுபவிப்போம்” என்று தேற் றினபடி சொல்லிற்றாயிற்று. குறிஞ்சி நிலத்திலே கூடி பாலை நிலத்திலே

நடந்த பாவையை மருத நிலத்தைக்காட்டித் தேற்றுகிறெனென்று அந்நாப
தேசத்துக்குக்கருத்து. வேனில் - கிரணங்களையுடையனாய், அம் - அழகிய,
செல்வன் - சீமானை வாதித்யன். முல்லை, மருதம், நைதல், குறிஞ்சி, என்று
சொல்லப்பட்ட நிலங்களை வாய்க்கொண்டு நீரறமென்று கோதாகக் கொண்
டதாய், சுவைந்து- அதிலும் ஸாரமுண்டோவென்று பார்த்து, கடுகையாலே
உமிழப்பட்ட நீரும் நிழலுமில்லாத பாலை நிலத்தைக் கடந்த பொன்னே !
என்று ஸம்போதிக்கிறபடியை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ஆதித்யன்)
இத்யாதி. “ நானிலம் ” என்ற சொல்லி வேறேபாலையைத் தனித்துச்
சொன்னதுக்குக் கவிஸமயத்தைக்காட்டுகிறார் (தமிழர்) இத்யாதி. “பேக்
கெல்லாம் பால் புணர்தல் நறங்குறிஞ்சி ஆர்கஞ் சேர்ந்துடலணிமருதம்||
கோக்குங்கால்இல்லிருக்கும் முல்லையிறங்கல்நறு நெய்தல், சொல்லிருக்குமைம்
பாலத்தொகை” என்று தமிழர்ஐந்தாகச் சொன்னு ரென்கை. இதில், பால்-
நீரும் நிழலுமற்றவீடம். குறிஞ்சி - கூடுமிடம் - மருதம் - குளிர்ந்தநிலம்,
நெய்தல் - கேழம்பலதரை - சப்தார்த்தம் காட்டுகிறார் (இதனுடைய) இத்
யாதி. “ நல் ” என்றதினர்த்தம் (ஸத்தையான)என்றது - கூடவருமவளை
ஸம்போதிக்க வேணுமோ வென்ன அதுக்குபாவம்(உன்னோடு)இத்யயதி. ஆன
ல் பெண்ணே என்னலாமே என்ன, (அஞ்சாது) இத்யாதி. கீழ்வாய் விரா
ணம் (உண்டென்ன) இத்யாதி. காலானது நிலத்திலே பொருந்தும்படி
பண்ணி என்று விவரித்து அது தஷ்கரமென்னுமதுதோற்ற தாத்பர்ய
மருளிச்செய்கிறார் (தேவர்கள்) இத்யாதி. “ பரமபதம் ” என்ற வந்தரம்
ஸ்லாக்யமென்று சேவதம். அந்த ஸஞ்சிகளுக்கும் நிர்வாஹகனிங்கேவந்து
கிடங்குமதெத்தாலே யென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஸ்நேஹம்) இத்யாதி.
பிராட்டிக்குப் பெருமான் மீண்டெழுந்தருளும்போது திருவயோத்யையைக்
காட்டினுற்போலே யென்கிறார் (வஷா)இத்யாதி, “ஹிமோபவனம்” என்றும்
“ திருத்தண்கா ” என்றும் சொல்லப்பட்ட விளக்கொளி யெம்பெருமான்
ஸந்நிதியைக்காட்டி. “ அதென் ” என்று கேட்டாளாக வவதாரிகை யரு
ளிச்செய்கிறார் (அவ்வருகு) இத்யாதி. “ நலம் ” என்றதினர்த்தம் (அழ
கிய) என்றது. ஸந்நிவேசம் - திருப்பதிகளுடைய சேர்த்தி யென்றபுடி
சேமமுடைத்து - கேஷமமுண்டாக்குமத்தை யுடைத்தானது. உசு.

தாத்பர்யம்.— இப்பாகரத்தில், கீழ்ஸம்ஸாரஸ்திதியாலும் பகவதலாபத்
தாலும் அத்யந்தவ்யாகுல சித்தரான ஆழ்வாரை, பாகவதர் திவ்யதேசங்களை
க்காட்டித்தேற்றின பாகரத்தை, நீரும் நிழலுமில்லாத பாலை நிலத்தில் நட
ந்து இளைத்த நாயகியைக்குறித்து நாயகன் தேற்று முக்தியாலே அருளிச்செ
ய்கிறார்.—

லோகோத்தரமான ரூப லாவண்யங்களையுடைய ஓநாயகீ ! நீரும் நிழ
லுமற்று ஸஞ்சியனுடைய கிரணங்களினால் தபிக்கப்பட்ட கோடிய பூமியான

இப்பாலை நிலத்தை நாம் தாண்டிவந்து விட்டோம். இனிநீ ரமப்படவேண்டாம். இதோ அருகே திருவெஃகா காண்கிறது. அங்கு நித்யஸூரிசனும் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நின்று மிறங்கிவந்து யதோக்தகாரியை நித்யஸைவைபண்ணுகிறார்கள். அதற்கப்பால் அழகிப்பூத்து ஸ்ரமஹரமான தோப்புக்களும் காண்கிறதுபாராய் என்கிறாள். (உசு)

சேமம்செங்கோனருளே செருவாரும் கட்டபாகுவரென்று,
ஏமம்பெறவையஞ்சொல்லும்மெய்யே, பண்டெல்லாமறைகூய்
யாமங்கடோறெரிவீசும்நங்கண்ணந்தண்ணந்துழாய்த்
தாமம்புனைய, அவ்வாடையீதோவந்துதண்ணென்றதே. உள.

அர்த்தம்.—பண்டுஎல்லாம் - (இதற்கு)முன்பேல்லாம், அறைகூய்-அறை (வீரன் செய்யும் கூச்சல்) இட்டுக்கொண்டு, யாமங்கள்தோறு - யாமங்கள் தோறும், எரி - நெருப்பை, வீசும் - வீசாநின்ற, அவ்வாடை - அந்தவாடைக் காற்றானது, நம் - நம்முடைய, கண்ணன், ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் சாத்தியருளிய, தண் - குளிர்ந்த, தழாய் - திருத்துழாயாலே கட்டப்பட்ட, தாமம் - மாலை யை, புனைய - அணியவே, ஈதோ - இதோ, -வந்து - வந்து, தண்ணென்றது - குளிர்ந்திருக்கிறது. செம் - அழகிய (வகுத்த), கோன் - ஸ்வாமியான ஸ்ரீபதிபதியினுடைய, அருளே - க்ருபையே, சேமம்-ரகுகம். செருவாரும்-சத்ருக்களும், நட்பாகுவர் - ஸ்நேஹிப்பர்கள், என்று-என்று, ஏமம்பெற-ரகுக ணமுண்டாம் படியாக, வையம் - உலகத்தாருடைய, சொல்லும்-உத்தியும் - மெய்யே - யதார்த்தமே. உள.

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—இருபத்தேழாம் பாட்டு.—நிருபாதிகசேஷியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய க்ருபையே இவ்வாத்மாவுக்குராக்ஷ; இவன் கடாக்ஷித்தால் இவ்வருகுண்டான ப்ரதிபந்தகங்களுந்தானேயறுகலிக்கும். ராஜகுமாரன் தட்டியிவிருந்தபோது ப்ரதிவிலித்தவர்கள் அபிவித்தனானவாறே தாங்களே வந்து அநுஸரிக்குமாபோலேயும். பிராட்டியைத் தர்ஜபர்த்தஸநங்கள் பண்ணின ஏகாக்ஷி ஏககர்ணிகள் எம்பெருமானுள் நென்றறிந்தவாறே அநுகூலித்தாற்போலவும்.-

வ்யா.—(சேமம்செங்கோனருளே) இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்த சேஷியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய க்ருபையே இதுக்குராக்ஷ. அவனே இதுக்குராக்ஷயாமோபாதி, இவன் தானுந்தனக்கார்த்தாவஹனாயிருக்கும், எங்ஙனையென்னில்; ஜகத்தைபுண்டாக்குகையும், சேதநர்க்குதரணகளேபராதிகளைக் கொடுத்து பக்த்யாத் புபாயங்களைபுண்டாக்கித் திருமலை தொடக்கமாக உகத்தருளின தேசங்களிலே ஸந்நிஹிதனாய் நிற்கச்செய்தேயும் இத்தைக் காற்கடைக்கொண்டு

அரு || இருபத்தேழாம் பாட்டு.—(சேமஞ்செங்கோன்) “செங்கோன்-செல்வியகோன். “அருளே” என்கிற அவதாரணத்துக்கு இரண்டு பொருள்.

வ்பா||ருந்து“இனிமுடியவமையும்” என்றுநிச்சயிப்பது, “பெருமாளைக் காணலாமாகிவிருந்தாலாகாதோ” என்பதாமே அவ்வளவிலே திருவடி சென்று ராமகுணங்களைச் சொல்லி முகங்காட்டினவ்வளவிலே “இங்ஙனையுமொன்று ஸம்பவிப்பதே!” என்று ந்ருஷ்டையாய் “ஒருகாலத்திலே சோகித்தார் முடியாதிருந்தால் ஒருகாலத்திலே ஆநந்திகலாம்” என்று சொல்லுவது, இன்று வாடை குளிரந்தபடியாலே மெய்யாகக்கண்டோம்.

(பண்டெல்லாம்) சிறைக்கூடத்திலே பிறந்து வளர்ந்தாண்டு போலே என்றும் பிரிவேயாய் வாடையின்கையிலே நோவுபட்டபடி. (அறைகூய்) மஹாராஜர் பெருமாளை அண்டுகொண்டு வானியை அறைகூவினாற்போலே இங்கு வாடைதனி வீரனாபடி. (யாமங்க டோறெரிவீசும்) பாதகதவத்திலுறைப்பாலே சோமுகவ்யாக்ர மென்கிறபடியாலே வேறுபட்டுவருகிறபடி. (வீசும்) தன்மேல் வீரஹா க்சிகதுவாமே கடக்க நின்றுவீசினபடி. லௌகிகாக்ரிபோலே யன்றி நேராகாக்ரி. அத்தை நீரென்னலாம்படியிதே வீரஹாக்ரி. (நங்கண் ணன் தண்ணந்துழாய்இத்யாதி) (க) * துயிலமர்ந்தவேந்தின்பாடேநின் றும்ப்ரஸாதம் வந்ததுபோலேகாணும். அழகியதாய் ஸ்ரமஹர்மானத்ருத்துழாய்மாலையை ஸ்பர்சிசுக்க. ஸர்வாங்கஸம்பந்தமாகக்கலக்கவேண்டா, ஸ்பர்சிசுக்கவேயமையும். (அவ்வாடை) முகத்தை மாறவைத் துச்சொல்லுகிறாள். முன்பு அப்படி தடிந்து போந்தவாடை. (ஈதோவந்து தண்ணென்றதே) இப்படி வந்து குளிராகின்றது. (ஈதோவந்து தண்ணென்றது வையஞ்செல்லும்மெய்யே. (உள)

அரு|| ஆநந்தி; ஜீவந்தம்- ஏதி-இதி லௌகிகே-இயம்-கல்யாணி - காதா - மா - ப்ரதிபாதி-மா - (ஊ) என்றது. மே - (மே) என்றபடி. இந்தஸ்ஸோசத்துக் குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டி யசோகவகிதை) இத்யாதி. ஆநந்திக்கலாமென்று சொல்லுவதென்றது - சொல்லுகிற பழமொழியை யென்றபடி. பண்டுஸம்ஸ்லேஷித்தது முண்டாயிருக்க “எல்லாம்” என்னக் கூடுமோ : வென்ன, (சிறைக்கூட்டத்திலே) இத்யாதி. கடக்கநின்று வீசத்தக் கதாக இந்தப்படி க்ருரமாயிருக்குமோவென்ன. (லௌகிக) இத்யாதி. (துயிலம்) ந்த வேந்தின்பாடே நின்றும் ப்ரஸாதம் வந்தது போலே காணும்) என்றது. வெண்காவிலே கண்வளர்ந்தருளி னராஜாவினுடைய ஸந்நிதியினின்றும் திரு த்துழாய் ப்ரஸாத மெதிரேவந்ததுபோலே காணுமென்றபடி. “அவ்வாடை” என்றதுக்கு இரண்டி தாத்பர்யம். முகத்தை மாறவைத்துச்சொல்லுகிறுனெ ன்னுதல்; முன்புபாதகமான அவ்வாடைதானே என்னுதல். [பண்டெல்லா மறை கூய்யாமங்கடோ றெரிவீசும்வாடை கண்ணன் தண்ணந்துழாய்த் தாமம் புனைய ஈதோவந்து தண்ணென்றது. ஆகையாலே - சேமஞ்செத் தோனருளே செருவாரும் நட்பாகுவரென்று ஏமம் பெற வையஞ்செல் லும் மெய்யே] இத்யவ்யை.

(க) திருநெடுந்தா. கக.

அப்பு அரும்பதம்.

இருபத்தேழாம் பாட்டு:— (சேமம்) வாடை-மாநஸஸம்ஸ்லஷம். தண் ணென்றது" குளிர்ந்த தென்கையாலே-சுர்வரணாகூலித்தால் ப்ரதிகூலங்க ளும் அதுகூலங்களா மென்கிற லோகவார்த்தை மெய்யாகக் கொண்டோமெ ன்று தாழ்ப்பாயம். அவதாரணத்தைப் பற்றவருளிச்செய்கிறார் (அவன் க்ரு பை) இத்யாதி. "செங்கோன்" என்னையாலே தானும் பிறரும் ரக்ஷகரல்ல ரென்னை. "அருள்" என்னையாலே உபாயார்த்தரங்கன் ரக்ஷகமல்லவென் றிருர் (இவ்ஹீடு) இத்யாதி. இஹீடு - க்ருபையொழிய இவன்ஹீ டிவற்றில செய்கிற உபாயார்த்தரங்கள். இங்கு சத்ருவென்கிறது — தேஹத்தை. அதுவுமடிகூலமாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (த்யாஜ்யமும்) இத்யாதி. தேஹமும் உபாயஸஹகாரியுமாய் ப்ராப்தி தசையில் ஸ்வயம் த்யாஜ்யமுமா யிருக்குமென்றபடி. ஸுகப்ராப்திக்கு ப்ரமாண மொழியத்ருஷ்டாந்தித்த பேருண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கல்யாணீ) இத்யாதி. கோமுகவ்யா க்ரம் - பசுத்தோல்போர்த்துப் புலிபாச்சலாய் பாய்கை. கீழிற்பாட்டிலே திரு வெஃகா ப்ரஸ்துதமாகையாலே திருத்துழாயை தம்முடைய மாநஸத்துக்கு விஷயமாக்க, அத்தாலே ப்ரஸாதம் வந்ததுபோலே என்கிறது. புணைய-ஸ்பர் சிக்க. (உ.எ.)

வேறொரு அரும்பதம்.

இருபத்தேழாம் பாட்டு:— (சேமம்) இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டிலே பாகவத ராகிற நாயக்கனோடிகூட ஸம்ஸாரமாகிற பாலே நிலத்திலே நடந்து வந்தபோ டு திருவெஃகாவும் திருத்தண்காவுமான திவ்யதேசங்களைக் காட்டித் தேற்றி னவார்த்தே. (க)* வெஃகாவில் துயிலமர்ந்த வெந்தாய், சொன்ன வண்ணஞ் செய்யுமவருடைய ப்ரஸாதம் வரப்பெற்று, அம்பூந்தேனலஞ்சோலை கிட்டின தாகையாலே அங்கு நின்று வந்த குளிர்ந்த வாடையைக்கண்டு அந்த நாய கனுக்குத் தெரியச்சொல்லுகிறா ளிப்பாட்டிலென்று ஸங்கதியுட்கொண்டு அவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (திருபாதிக) இத்யாதி. தட்டி - சிறை; (பீபாலவும்) அதுகூலிக்கு மென்று கீழோடக் வயம். "அருளே" என்ற வவதாரணத்துக்கு வ்யாவர்த்தயம் மூன்றவகையாகக் காட்டுகிறார் (அவ ணே) இத்யாதி, (வேண்டா.) என்னுமளவும். தானும் பிறரும் ஸாதநாந்தரங் களும் வ்யாவர்த்தயங்களென்று கருத்து. இவன் சேதநனாயிருக்கக்கழுத்திலே ஸயிற்றையேறிட்டுக்கொள்வனோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவன்) இத் யாதி. இரண்டாவது (தான்) இத்யாதி. மூன்றாவது (பிறர்) இத்யாதி. கட்டபாகுவர் - ஸ்நேஹிப்பரென்று சப்தார்த்தமாய், பலிதார்த்த மிரண்டு விதமாக வருளிச்செய்கிறார் (சத்ருக்களும்) இத்யாதி வாக்யத் வயத்தாலே. (உ.எ.) "ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்" என்றும்படி த்யாஜ்யமான தேஹமது கூலிக்கும்படி யென், அதுகூலமானால், (க) "மங்கவொட்டி" என்று விடு விதகப் பார்த்திருப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார். (த்யாஜ்யமான)

(க) திருவெஃகாந்தாண்டகம்-கட.

(உ) திருவாய்மொழி - உ - க.

(உ) திருவாய்மொழி - கப - எ - க௦

இத்யாதி. (க) “ சிந்தையர்லுஞ் சொல்லாலுஞ் செய்கையினாலும் ” என் னிறபடியே அதிகாரபூர்வி ஸித்யர்த்தமாக ஸித்தோபாயத்துக் குடலாகை யாலே சொன்னதித்தனை; ஸ்வரூபேண விசாரித்தால் த்ஃபால்யமா மென்று கருத்து. எடுத்த ஸ்லோகத்துக்கு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டி) இத்யாதி. “ சொல்வது ” என்ற வந்தாம் மெய்யாயிற்று என்று செர்ன் னாற்போலே என்று செஷம். மேலுக்கவதாரினை (இன்று) இத்யாதி. வெஃ காவில் துயிலமர்ந்த வேந்தின்பக்கல் நின்றும் திருமலை ஸ்ரீ சடகோபனு மெதிர் கொண்டு வந்தாற்போலே இருந்ததென்று கீழ்ப்பாட்டோடுண்டான ஸங்கதியை ஸ்மரிப்பித்துக் கொண்டு நடுபடுகிறார் (துயில்) இத்யாதி. இத் தால் “ தண்ணன் வெஃகாவுது ” என்றஉடனே “ இவள் நங்கண்ணன் ” என்று சொல்லும்போது இப்படியாகவேனுமென்று கருத்து. புனைதல்-சேர் கையாய் ஸ்பர்சிக்கவென்னை, அவ்வாடை யென்றதுக்குபர்வந்தாம் (முன்பு) இத்யாதி. (உஎ.)

தாத்பர்யம்.— இப்பாசரத்தில், கீழ்பகவதலாபத்தால் நொந்த பவபயா பிதத்தான ஆழ்வாரை பாசவதர் திருவெஃகாவையும் திருத்தண் காவையும் காட்டி ஆஸ்வஸிப்பித்த வளவில் அவற்றில் நெஞ்சுன்றி ஆஸ்வஸ்தராய் அரு ளிச்செய்த பாசரத்தை, பாலைநிலத்தில் நடந்தினைத்த நாயகி மருதநிலத்தை யடைந்து ஸுகித்துரைத்த பாசரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்

நாம் திருவெஃகாவினருகேவந்து, அங்கெழுந்தருளியிருக்கிற தண்ணன் ப்ரஸாதித்தருளின அவன் சாத்தி க்களைந்த திருத்தழாய் மாலையைச் சூழின வளவிலே, இதற்குமுன் நம்மேல் தீவீசின வாடையானது இப்போது ஸுக கரமாய்க்குளிர்த்து வீசத்தொடங்கிற்று. தெய்வமறுபலித்தால் துக்ககரமான வை யெல்லாம் ஸுகஜநகங்களாகுமென்கிற உலகமொழியை இப்போது யதா ர்த்தமென்று நிர்வசிக்கிறோம். ஆகையால் நமக்கு ஜகத்பதியான ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய அதுக்ரஹமே ரக்ஷகம்; அதன்றிமற்று தேவதாந்தர ஸாதநாந்தர வ்கள் ரக்ஷகமாகமாட்டா, (உஎ.)

தண்ணந்துழாய்வளைகொள்வதுயா மிழப்போம், உடுவே வண்ணந்துழாவியோர்வா டையுலாவும்; வள்வாயலகால் புண்ணந்துழாமேபொருநீர்த்திருவரங்கரவருளாய் எண்ணந்துழாவுமிடத்து, உளவோரபண்டமின்னன்னவே (௨அ)

அர்த்தம்.—தண் - குளிர்ந்த, அம் - அழகிய, துழாய் - திருத்தழாயானது, வளை வளையை, கொள்வது - அபஹரிப்பது (யுத்தந்தான்.) யாம் நாம், இழப்போம் - இழப்பதும் யுத்தந்தான் - நடுவே - நடுவில், ஓர் - அத்வி தீயமான, வாடை - வாடைக்காற்று, வண்ணம் - மேனியை, துழாவி - அபஹ ரித்து, உலாவும் - ஸஞ்சரிப்பதென்று : புள் - பகலியானது, வள் - வளைந்த வாய் அலகால், - அலகுபோன்றவாயாலே, நந்து - சுங்கத்தை, உழாமே-வ

(க) திருவாய் - சு - டு - கக

மலையாமற்படி, பொரு - சண்டையெடுதல், நீர் - ஜலத்தைபுடைய, திருவாக்
கா - ஸ்ரீரங்கத்துக்குஸ்வாமியானவனே! அருளாய் - அருளவேணும், எண்ண
ம் - மாஸ்ஸம், தழாவுமிடத்து - ஸங்கடப்படுகிறஸமயத்தில், இன்னன்ன
இப்படி அருளாதஸ்வபாவம், பண்டும் - முன்னும், உளகோ-உண்டோ? (உஅ)

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்]

அவ. — இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. — கீழுண்டான மாநஸாநுஸந்
தாநம் விஷயவைலக்ஷணயத்தாலே அவ்வருகேருசியைப்பிறப்பித்து,
ருசியையுடைய அதிசயத்தாலே பாஹ்யஸம்ஸலேஷாபேனக்ஷபிற
த்து, வினைத்தபடிபரிமாறப் பெறுமையாலேவிஸ்ஸலேஷமாகத்தலைக்கட்
டிற்று. ஸம்ஸலேஷதசையில் அதுகூவித்தபதார்த்தங்களுமிப்போது
ப்ரதிகூலிக்கத்தொடங்கிற்று. (க) 'சுபீஷ்ஷு'ய்யய்யு: 'ஸந'ய்யய்யு: 'சு
ததேவகோபாயயத: ப்ரஸாதாயசஜாயதே' என்று யாதோரளவிலே
நிர்வாஹகளுனவன் கோபித்தால், அவன் பரிகரமுடப்படியே நிற
மும். திருவெ: காவினின்றும் ப்ரஸாதம்வந்த தென்றபோது வாஸட
யானது குளிர்ந்தது; அதுதானிப்போது சுடத்தொடங்கிற்று. சோ
கூலியுஞ்சமைந்தபின்பு இடப்பற்றாதாற்போலே திருவெ:காவி
னின்றும் ப்ரஸாதம் வந்ததென்ற அநந்தரத்திலே, உள்ளேபுக்கு
அனைக்கப்பெறுமையால் வந்தவாற்றாமை.

வ்யா. — (தண்ணந்துழாயித்யாதி) இதில்சேதமில்லை; இதுசெய்ய
லாம். திருத்தழாய்க்குந்தனக்கும்பாத்யபாதகஸம்பந்தமுண்டாகையா
லே. திருத்தழாயங்குற்றைக்கஸாதாரணபரிகரமாகையாலும்தனக்கு
த்திருவாடிகளிலேஸம்பந்தமுண்டாகையாலும்பாத்யபாதகபாவஸம்ப

அரு || இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. — (தண்ணந்துழாய்) அணையப்பெறுமை
யால்வந்த ஆற்றாமைமையாலே முன்பதுகூலமான பதார்த்தங்களெல்லாம் ப்ரதி
கூலமாகத்தோற்றிற் தென்றபடி. முன்பதுகூலித்தவைதானே இப்போது
ப்ரதிகூலிக்கக்கடியென்னென்ன, (ததேவ) இத்யாதி, (க) 'சுபீஷ்ஷு'ய்ய
ய்யு: 'ஸந'ய்யய்யு: 'சுததேவ ப்ரீதயே பூத்வாபுந் துக்காயஜா
யதே' என்று பூர்வார்த்தம். ஆகையாலே (திருவெ:காவில் நின்றும்) இத்
யாதி, "கீழுண்டான" என்றவாக்யத்தை அந்யாபதேசஸமாதிக்குச் சேர
விவரிக்கிறது. (சோஹம்) இத்யாதி, (இதில் சேதமில்லை) என்றது - திருந்
தழாய் பாடிநிறத்தில் விரோதமில்லை; அது பொறுக்கலாமென்றபடி.
பாத்யபாதகபாவஸம்பந்தமுண்டானபடி யென்னென்ன அருளிச்செய்கி
றது. (திருத்தழாய் அங்குத்தைக்கு) என்று. கீழ்வாக்யத்தால் பலித்த தாத்
வ்யம். (தஸக்கு) இத்யாதி, தண்ணந்துழாயானது வளையை அபஹரிக்கிறது,
(வாமிழப்போம்) நாங்களும் வளையை யிழக்கக்கடவோம், இதில் விரோத
(க) ஸ்ரீவிஷ்ணுபு.

வ்யா||த்தம் தனக்குபாதகமாயாகிலுந் திருத்துழாயோடே யொருஸம் பந்தமுண்டாக வமையும்போலேநாணும். ராஜாக்கள் முனிந்தால் அவ ன்பரிகரமு மெதிரியாமாபோலே, ஸர்வேச்வரன்கெகிழ்ந்தபடியாலே அவனுடைய அஸாதாரணமான திருத்துழாயும் நலிகிறது. (நடுவே) பாத்யபாதகப் வஸம்பந்தமின்றியிலே யிருக்கநலிகிறதென். விபூதிஸா மாந்யத்தாலேநலிகிறதத்தனை. காங்கள் குடிமக்களல்லோம்:(நடுவே) ஸ்வரூபப்ரயுக்தமன்று, ஒளபாதிசும என்னுமாம். வாடையச்சொல் லுகையாலே பூதங்களில் ப்ரதாநத்தை எடுத்துப் ப்ரக்ருதிக் குபலக்ஷண மாகச்சொல்லிற்று. ப்ரக்ருதி ப்ரவாஹத்தாலே நித்யமாயிருக்க இத் தையுபாதி யென்னும்படி எங்ஙனையென்னில், அந்தவத்தர்கையாலே ஆதிமத்தென்று கொள்ளுகின்றும். முகத்திலமுக்கைக்கமுவினால் அவ் வமுக்குப் போலததைக்கண்டு வந்தேறியென்று கொள்ளலாகா நின் றது. அழுக்கு இக்காள் தொடங்கிப்பற்றிற்று என் றறியவேண்டு வதில்லையென்று. (வண்ணந்துழாவி) வருகிறபோதே கண்ணாற்கண் டாரை விழவிட்டுக்கொண்டு வாராநின்றது. கலந்துபெற்றநிறத்தை யழித்துக்கொண்டு வாராநின்றது. (ஒர்வாடை) அத்விதீயம். தனி வீரனென்னுமாம். (உலாவும்) தனக்கெதிரில்லாமையாலே மதமுதிசு மானகஜம் பாகனைவிழவிட்டுலாவுமாபோலேவாராநிற்கும்-நிராய்ரய மாய் நில்லாதென்று இன்னிதம் நிற்குமாஸ்ரயத்தைக் கணிசித்து

அரு||மில்லே, ஸஹிக்கலாம்; அவைதான் நலியவேண்டுமென்னென்ன (ரா ஜாக்கள்) இத்யாதி. வாடைக்குத்தீயத்வாகார முண்டேயென்ன (விபூதி ஸாமாந்யத்தாலே) என்று. இதக்குத் தாத்தர்யம் - நாம் அந்தரங்கராகை யாலே விபூதி ஸாமாந்யத்தாலே நலியும்படியான ஸாமாந்ய பரிகரமல்லோ மென்றபடி. “நடுவே” என்றதுக்கு இரண்டுபொருள். அதாவது - ஒரு ஹேதுவறவென்னுதல், ஒளபாதிசுமாக வென்னுதல். (ஸ்வரூப) இத்யாதி. ஸ்வாபதேசே அருளிச்செய்கிறார் (வாடையைச் சொல்லுகையாலே) என்று. பூதங்களில் தாரகத்வத்தாலே வாயுப் ப்ரதாநமாயிருக்குமென்றபடி. (கண்ணாற் கண்டாரை விழவிட்டுக்கொண்டு வாராநின்றது) என்றது - தீர்த்திலே தோற்றுகிற காந்தியை யபஹரித்துக்கொண்டு வாராநின்ற தென்றபடி. அத்விதீயமான வாடையானது, வண்ணந்துழாவி - நிறத் தை அபஹரித்துக்கொண்டு, உலாவும் - உலாவாநிற்கிறது, என்று சப்தார்த் தம். நிறம் போனால் வரும் சேதமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கலந்து பெற்ற) என்று. அதாவது - கலந்து பெற்ற நிறமாகையாலே அத்தைக்கண்டு கொண்டாலிலும் தரிக்கலாம். அதில்லாதபடி அத்தையுமபஹரிக்கிறதென்ற படி. காந்தியானுஸார்ய பின்றிக் கேயிராதென்று பார்த்து ஆஸ்ரயமான

வ்யா||லாவாநின்றது. அஸம்பாதமாக உலாவாநின்றது. இவளுடைய அவஸாதாதிசயத்தைக்கண்ட திருத்தாயார் பெரியபெருமாள் திருவடி களிலே பொகட்டுக் கூப்பிடுகிறான், நீயிங்குவந்து கிடக்கிறகிடைக் கும் இவளுடைய அவஸாதத்துக்கு மொருசேர்த்தி கண்டிலோம்.

(வள்வாயித்யாதி) “ஒருஸ்தீரீகுற்றஞ்செய்தாள்” என்று பட்ட ருக்குவிண்ணப்பஞ்செய்து “இவளைஹிம்ஸிக்க வேணும்” என்ன, “புறம்புள்ளஎல்லா வற்றையும் விட்டு இவ்வூரிலிருப்பே உத்தேசம் மாயிருக்கிற இவளை எத்தைச்சொல்லி நாம்நீர்வது” என்றருளிச் செய்தார். வீரஸுந்தரனோடே எம்பார்வீரோதித்திருக்க, அவ்வூரி லுள்ளானொருவன் “அவனோடேஎதிரியாய்அன்னுக்கஞ்சி எம்பார்திரு வடிகளிலே வந்துசரணம்புக, ஸ்ரீபாதத்திலேவர்த்திக்கிறவர்கள், “அவனோடு பண்டேவீரோத முண்டாயிருக்கச்செய்தே இவனையுங் கைக்கொள்ளக்கடவதோ” என்ன, “நம்மை ‘சரணம்’ என்று புகுந்த வனை நாம்கைக்கொண்டால் சரணாகதிதர்மமே யெல்லாரையும் சக்ஷி க்கவற்று காண்” என்றருளிச்செய்தார். வளைந்தவா யலகையுடைத் தான புள்ளானது,சங்கைஹிம்ஸியாதபடி தன்னுடைய நீர்த்திரையா கிற கையாலே எதிரியோடே பொருது சங்கை ரக்ஷிக்கும்படியான ஊரிலேயிருக்கிறவனே! (பொருநீர்) புள்ளானது ஆமிஷத்தைக்கணி சித்து நீர்க்கரையிலே யிருக்க, சங்கானது “நம்மைஹிம்ஸிக்கப்போ கிறது” என்றறியாதே “என்னைநீர்நோக்கவேணும்” என்று சொல்லா திருக்க, தன்பக்கலிலே வர்த்திக்கிற வற்றுக்காக அவற்றினுடைய எதிரியானபுள்ளின் முகத்திலே தன்திரையாகிற கையாலேயுத்தம் பண்ணி “உள்ளேபோராய்” என்றுகையைப் பிடித்துக்கொண்டுபோ காநின்றது. இத்தால் செய்கிறது - அசேதநமானநீரானது தன்பக்க லிலே வர்த்திக்கிறவற்றை இப்படியே நோக்காநின்றால் பரமசேதந ரான தேவரீருக்கு இவள் திறத்தென் செய்யவேண்டா என்கிறது. சுத்தஸத்வமயமான ஆத்மாவைஜடமான ஸம்ஸாரம் நலியாமேநோக் குகைக்கன் றோதேவரீரிங்குவந்து கிடக்கிறது. (திருவரங்காஅருளாய்)

அரு||சரீரத்தையு மபஹரிக்கவேணுமென்று லாவாநின்ற தென்றபடி. அஸம்பா தமாக - அப்ரதிஹதமாக. “வள்வாயலகால்” இத்யாதிக்கவதாரிகை (இவ ளுடைய அவஸாத) இத்யாதி. புள் - புள்ளானது, நந்து - சங்கத்தை, வள் - வளைந்திருக்கிற, வாயலகாலே, உழாமே - ஹிம்ஸியாதபடி, பொருநீர்-அந்தப் புள்ளோடே யுத்தம் பண்ணுகிற நீரையுடைத்தான, திருவரங்காஎன்று சப்தா ர்த்தம், கோயிலிலே யிருக்கிறவை வாத்யங்களன்றென்றதுக்கு ஸம்வாதமாக ஓரைதிஹயம் (ஒருஸ்தீரீ குற்றஞ்செய்தாள்) என்று. “நந்து” என்கையாலே (சுத்தஸத்வமயமான வாத்மாவை)என்றது. “புள்” என்கையாலே-ஜடமான)

வ்யா|| 'அருளாய்' என்றபோதே அருளக்கண்டிலர். இப்படியருளாதொழிவானென்னென்னில், ஈஸ்வரன், "கரணகளைப் பராதிகளுமக்குத்தந்தோமானில், பந்தயாத்புபாயங்களைக்காட்டினோமாகில், இதுக்கடியானப் பரமானங்களைக்காட்டினோமாகில், அவற்றையறுஷ்டித்து நம்மைவந்து கிட்டுகிறீர்" என்றாறியிருக்க, "ஸ்ரவஜஞ்ஞய் ஸர்வசக்தியான நீயிவற்றை. யெல்லா மிகுநீனே பண்ணினாய்த்கனையல்லது வேறுபடப்பண்ணிற்றில்லையே, நானுண்டாயிருக்கக்கிடும் படியென்" என்கிறார். பகவதவீஷயத்திலே இத்தனையவகாடாரான இவர் இத்தனையஞ்சுவானென்னென்னில், பகவத்ப்ரஸாத மடியாகவந்தஜ்ஞாநமாகையாலே தயாஜ்யபூர்வகமாகப் ப்ராப்யத்தைக்காட்டிக் கொடுக்கின்றது; ப்ராப்யத்திலேருசியும் மிகுக்கின்றது; ருச்யறுகுணமாகப் ப்ராப்தியளவுஞ்செல்லாமைமாலே அதுக்கடியானவிரோதிதர்சனத்தைப்பண்ணியஞ்சுகிறார் ஸம்ஸாரத்தைப் ப்ராப்ததால்பயப்படவேணும்; ஸர்வேஸ்வரனைப் ப்ராப்ததால் பயங்கடவேணும். அவனைப் ப்ராப்ததுபயங்கெட்டிலனாகிப்பகவத்ப்ரபாவமறிந்திலனும்; ஸம்ஸாரத்தைப் ப்ராப்தது பயப்பட்டிலனாகில் ஸம்ஸாரஸ்வபாவ மறிந்திலனும். ஜ்ஞாநகார்யமாவது - ஆகாரத்ரயமுண்டாக. ஸம்ஸார மித்யைகாணென்னுதல், ஒளபாதிகங்காணென்னுதல், ஜீவந்முத்திகாணென்றுசொல்லும்கூடாதவாதிகளுக்கன்றோ இத்தனைத்தால் அஞ்சாதிருக்கலாவது. பகவத்ப்ரபாவத்தையுமறிந்து ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தையுமறிந்து ஸம்ஸாரபயபீதனாயிருப்பானொருவனைப்பெற்றாலன்றோ ஸர்வேஸ்வரனுக்கு (க) "மாசுசு: மாகசு:" என்னலாவது. இப்படி "மாகசு:" என்றாலன்றோ இவனுக்கு (உ) "ஸிஹி-ஸ்திதோஸ்மி" என்னலாவது. (திருவரங்கா) நீயிங்குவந்து கிடக்கிறது உன்னுடையகர்மபலாதுபவம் பண்ணுகோ? போகபூமிதேடியோ? ஒருகுறைவாளில்லாமையோ? ருசியுடையாநில்லாமையோ? நீயருளாதொழிகிறதென்? (அருளாய்) (ங) "மயர்வற

அரு|| என்றது. அருளாய்-அருளவேணும். (வேறு படப்பண்ணிற்றில்லையே) என்றது - ஸர்வஜஞ்ஞய் ஸர்வசக்தியாய் ஸ்வதந்த்ரனாகப் பண்ணிற்றில்லையே என்றபடி. (நானுண்டாயிருக்கக்கிடும்படி) என்றது - அஜ்ஞஞய், அசக்தஞய், அப்ராப்தஞான நான், கிடும்படி யென்றபடி என்னவுமாம். பயப்படுகிறதென், பகவத் குணது ஸந்தாகத்தாலே நிர்ப்பயனு விருக்கலாகாதோ வென்ன (ஸம்ஸாரத்தைப் ப்ராப்ததால்) இத்யாதி, இந்த ஆகாரத்வயமுடையவனுக்குண்டான ஸௌகர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார். (பகவத்ப்ரபாவத்தையும்) இத்யாதி. குறைவாளில்லாமையோ "ஸம்ஸாரத்தில்" இதிசேஷ: (ருசியுடையாரில்லாமையே.) என்றது - இவர்க்குருசி யில்லாமையோ என்று தாழ்ப்பும். மயர்வற மதிநலமருளினைமே யென்ன (மயர்வற)

(ச) கீதை ௧௮ - ௬ - ௬

(உ) கீதை - ௧௮ - ௭௬.

(ங) திருவாய் - ௩ - ௧ - ௭

டையுலாவும் அருளாய்” என்கையாலே ப்ரக்ருதியை நீனைத்தஞ்சினமை தோற்றுகிறது; ஜ்ஞாநகார்ய மிதுவானால் அஜ்ஞாநகார்யபே தென்ன அரு ளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரம்) இத்யாதி. மித்யை - பௌத்தனுக்கு, ஒளபாதி கம்-பாஸ்கரனுக்கு, ஜீவந்முத்தி - சங்கரனுக்கு. (அருளாய்) அருளுகிறாயில்லை யென்றது கீழ்; இவ்வு அருளவேணுமென்கிறார் (மயர்வற) இத்யாதி. எண் ணம் - அறிவு. துழாவுகை - கலங்குகை, இத்தையருளிச்செய்கிறார் (அறி வுக்லங்கினார்க்கு) இத்யாதி. இன்னன்னது - இப்படிப்பட்டது. (பண்டு முள்வோ) இல்லையே. என்னைத்தோற்றியன்றோ வென்றபடி. (உஅ)

வேறொரு அரும்பதம்.

இருபத்தெட்டாம் பாட்டு—(தண்ணம்) இத்யாதி. கீழ்கூடவந்த பாக வதரோடே திருத்தழாய் ப்ரஸாதம் பெற்றந்தாலே வாடை தண்ணென்ற தென்று களித்த நாயகி “வண்ணம் துழாவியோர்வாடையுலாவும்” என்று பாதகமாக வதுஸந்திக்கைக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (கீழ்) இத்யாதி. (அவ்வருகே) “என்றது-அனைச்சவேணும் வினவவேணும்” என்றாற்போலேயா ன்பரிமாற்றத்திலே என்கை; அதுகூலித்ததே ப்ரதிகூலிக்குமென்னு மதுக்குத் ருஷ்டாந்தம் (ததேவ) இத்யாதி. கர்மாதுகுணமாக ஒன்றுதானே கோபப் ப்ரஸாதங்கள் பொருட்டானாற்போலே நானு மவன் ப்ரஸாதத்துக்கு மிலக் காய் கோபத்துக்கு மிலக்கானபடியாலே அவன் பரிகரமான வாடையு மப் படியாயிற்று என்றிவ்வாக்யத்துக்கு தாத்பர்யம். “நிற்கும்” என்றவநந்தரம் யாதோரளவிலே ப்ரஸாதம் பண்ணினால் அவன் பரிகரமும்படியே ப்ரஸா தத்தைப்பண்ணுகிற்கும் என்று கூட்டிக்கொள்வது. கர்மாதுகுணமான ப்ர ஸாதா ப்ரஸாதங்களுள்ள விடத்திலே அங்ஙனே யாகிலும், நிர்ஹேதுகமாக அதுக்ரஹித்தவன் ப்ரஸாதம் பண்ணி மீண்டுபண்ணுதொழிவனோ இப்படியா கைக்கென்ன அருளிச்செய்கிறார் (திருவெஃகா) இத்யாதி வாக்யத்தாலே. “ஆற்றாமை” என்றவநந்தரம், இப்படியாக்கிற்று என்று சேஷம். இவர்க்கிப்படி தோற்றிற்றித்தனை, அவன் கோபித்ததில்லை யென்று கருத்து. உள்ளே புக்க ணைக்கை முதலானவை கிடையாமையாலே தம் தோளிலவனிட்ட மாலையும் பாதகமாய்த் தோற்றுவது உசிதமென்று சொல்லிக்கொண்டு, வாடைபாதக மானது அதுசிதமென்று நோவுபடுகிறாரென்று தாத்பர்ய மூட்கொண்டு ஹார்த்தபாவ மருளிச்செய்கிறார் (இதில்) இத்யாதி. ஈடுபாடு (தனக்கு) இத்யாதி. இட்டதோளில்மலை பாதகமானால் கழித்துப்பொகடலாமே யென்ன, அப்படியாகிலும்அத்தைவிட மாட்டாளென்று கருத்து. வாடை தான் அவன்பரிகரமன்றோவென்ன “ஆம்” என்று அத்தையுட்கொண்டரு ளிச்செய்கிறார் (விபூதி) இத்யாதி. குடிமக்களல்லோம் - நாட்டில் குடித்த னம் பண்ணுகிறவர்களுல்லோம்; அத்த புரமென்றபடி; ஒளபாதிதம் - ஆகந் துகமென்றபடி, “அந்தவத்தெல்லா மாதிமத்து” என்னக்கண்டதென்னு

யென்ன (முதலில்) இத்யாதி. கலந்து-மாநஸ ஸம்ஸ்க்ரேஷம் பிறந்துவ்வை
 மாக உலாலிஞ் ஸிவஞ்ஞக்ஞென்னென், நிறத்தை அழித்தபின்புலவுகைக்கு
 ப்ரயோஜனத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நிராஸ்ரய) இத்யாதி. தாத்பர்ய
 கதரம் (அஸம்பாதி) இத்யாதி. தடையற்றுத்திரித தென்படி. “ஒர்
 வாடையுலாவும்” என்று சொல்லி நாயகி மோஷித்துக்கிடக்கத் திருத்தாயா
 ரானவன் திருவரங்கத்திலே கொண்டுபோய் (க) உண்ணிலாவியில் கொந்த
 வளை, (உ) கங்குலம் புகலில் கொடுபோய்க்கூப்பிட்டவோபாதி கூப்பிட்
 டாராக அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (இவன்) இத்யாதி. திருத்தாயா
 ருடைய உட்கருத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நீ) இத்யாதி. புள்ளானது வளைந்
 தவாய்-அலகுபோன்றவாயாலே, நந்து-சங்கை, உழாமே-நலியாதபடி, பொ
 ராடிற்கிற கீரையுடைய திருவரங்கத்தையுடையவனே என்று சப்தார்த்தமா
 ய், அத்தால் இவ்விரிலுள்ளார்க்கு சரணாகதரக்ஷணம் பண்ணவேணு மென்ற
 துக்கு இரண்டைதிறய மருளிச்செய்கிறார் (ஒரு ஸ்திரீ) இத்யாதி.
 இந்த சப்தார்த்தம் தோற்ற வருளிச்செய்கிறார் (வளைந்த) இத்யாதி. இப்படி
 விசேஷித்ததுக்கு ஸ்வாபதேசம் (சுத்தஸத்வ) இத்யாதி. அருளாதேபோனீ
 ரென்று சப்தார்த்தமாய், இன்னுப்புத்தோன்ற ஸ்வாபதேசத்திலே தாத்பர்ய
 மருளிச்செய்கிறார் (அருளாய்) இத்யாதி. (ங) “இமையோர்தலைவா மெய்க்
 பின்ன டேட்டருளாய்” என்று ப்ரார்த்தித்தபோதே செய்யக்காணுமையா
 லே இன்னுதாரிஞ்ஞரென்று தாத்பர்யம். “கண்டிலர்” என்ற வந்தரம்,
 இன்னுதாரிஞ்ஞரென்று சேஷம். உத்தார்த்தத்தை சங்காபரி ஹார்முசேந
 விவரிக்கிறார் (இப்படி) இத்யாதி. “செழுநீர்த்தடம்” என்ற பாட்டுத்
 தொடர் பெண்ணுடை யுடுத்தபடியால் பவித்த பராதந்தர்யஸ்வரூபத்
 தை நினைத்து (வேறுபடப்பண்ணிற்றில்லையே) என்றது. இத்தால், (ஆண
 காவத்தா யில்லையே-ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை நன்றாகப் பிறப்பியாதே, ஜ்ஞாந
 சக்திகளையுல்கொடுத்து வட்டாதே விண்ணீரித்தனையிற யென்கை. நா
 ணுண்டாயிருக்க - என்ஸ்வரூப முண்டாயிருக்க, கட்டும்படி - உபாயாந்தரங்
 களை என்கழுத்திலே, கட்டும்படி, (சு) “நதிநீருந்நீருந்” கபி
 பேபி குதர்சக.” என்றிருக்க வேண்டியிருக்க, இன்னுதாம்படி அஞ்சுவா
 மென்னென்று சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (பகைத்) இத்யாதி வாக்ய சது
 ஷ்டயத்தாலே. விசேஷி தாசநத்தைப் பண்ணி அஞ்சுகிறதாக்கில் “கபி
 பேபி குதர்சக” என்றதுக்கு வழிபென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஸம்
 ஸாரத்தை) இத்யாதி வாக்ய வட்கத்தாலே. இப்படி பயாபயங்கனிரன்
 டுமே. மாறி மாறி வருமாகினினி இவன் மார்விலை வைவத்துறங்கவிரகில்லை
 யே, தலவல ஸாதநாந்தரபரணயப் போகாஞ்ஞ வென்னவருளிச்செய்கிறார்
 (பகைத்) இத்யாதி. “ஸ்திதோஸ்மி” என்றது - (தி) சிற்றவேண்டா”
 என்கிறபடியே உபாயாந்தரங்களில் போகாதே நிலை நின்றுத்தைச் சொல்

(அ) திருவாய் - எ - க

(ஆ) திருவிருத்தம் - க

(இ) திருவாய் - க - க - எ

(உ) திருவாய் - எ - உ

(ஈ) தைத்திரியம் - ஆரத்த

யுகிதது-மேழ்மய்யா மின்னுப்பாகச்சொல்லி “அருளவேணும்” என்றுப் பரத்
 த்திக் கிறதற்குத் தாழ்ப்பார்ந்தா ம்ருளிச்செய்கிறார். (மயர்வற). இத்யாதி:
 “எண்ணும்”. இத்யாதிக்குபாவம், (அறிவு) இத்யாதி. எண்ண மானது-மன
 மரணது, துழாவுமிடத்து-கலங்குமிடத்து, இன்னன்னவே - இப்படியருளாதி
 ருக்குமனவ, பண்டு முளவே-இல்லையே யென்று சங்கார்த்தமாய் அதனை
 யருளிச்செய்கிறார். (ஆர்த்தருக்கு) இத்யாதி. (௨௮)

தாழ்ப்பார்யம். - இப்பாசரத்தில், சீழ்திருவெஃகாவி ஸெம்பெருமானுடைய
 ப்ரஸாதமானதிருத்துழாயை மாநஸமாக அதுபவீத்து பார்வைய கரணங்களி
 னூழை தழுவிக்கொள்ள யத்நிக்கும்போது அது கிடையாமையாலே அவஸக்
 நரர்ய, அவன் விபூதியான பதார்த்த தர்சனாதிர்களினால் கொந்துரைத்த
 பாசரத்தை, ஸர்வேஸ்வரனுக்கிற நாயகனைக்குறித்துரைத்த நாயகியின் பாசர
 த்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

உன்னுடைய ப்ரஸாதமான திருத்துழாயானது என்னைநலிந்து என்கை
 யில் விளையைக்கழலப்பண்ணிற்று. அதப்படியிருக்க, வழிபோக்கான வாயு
 வுங்கூட அந்தப்புரமறிவியான என்னுடைய நிறத்தையுமழித்த என்னையும்
 முடிக்கத் தொடங்கிற்று. தன்கார்ப்பத்தையடைந்த மதஸ்யாதிகளை, மாம்ஸ்
 பக்ஷணத்திற்காகவந்த கொக்கின் கையி-கப்படாமல் காத்த நீரையுடைய
 திருக்காவேரிருழந்த அரங்கமானகரிலெழுந்தருளியிருக்கிறஒஸ்வரமீ! உன்னை
 ச்சேர்ந்தவைகளிப்படி யார்த்தபக்ஷணத்தில் தீக்ஷிதங்கனாயிருக்க, நீயும் முன்
 த்ரொளபதி கஜேந்தராத்யாபந்நரை-ராஷித்திருக்க, இப்போது துக்கார்த்தை
 யாண-என்விஷயத்தில் க்ருபைசெய்யாமல்ருக்கிறாய். இது இப்போது-எனக்
 காகக்கொண்ட நவீரங்காதமாயிருக்கிறது. (௨௮)

இன்னன்னதுதெம்மையாள ற்றப்பட்டி ரந்தா ளெவனென்று,
 ஆன்னன்னசொல்லநய்யெடையெ டும்போய்வரும், நீலமுண்ட
 மின்னன்னமேனிப்பெருமானுலகிற்பெண்ணாதுசெல்லா
 அன்னன்னநீர்மைகொலோ, குடிச்சீர்மையிலன்னங்களே. (௨௯)

அர்த்தம். - குடி-குடிப்பிறப்பால்வந்த, சீர்மை, குணம், இல்-இல்லாத, அன்
 னங்களே-ஒஹம்ஸங்களே! இவள்-இந்தப்பெண், ஆளற்றப்பட்டி-வேறு ஆளில்
 லாமையினால், எம்மை-நம்மை, இன்னன்ன-இப்படிப்பட்ட, தூது-தூதாகவே
 னுமென்று, இரந்தாள்-பாசித்தாள், என்று என்மெண்ணி, அன்னன்ன-அப்ப
 டிப்பட்டவார்த்தைகளை, சொல்லா-சொல்லாதே, எடையெடும்-பேடையு
 டன், போய்வரும்-பேய்வருகிறகோள், நீலம்-நீலமேகத்தை, உண்ட-விழுங்கி
 ன, மின்னன்ன-மின்னுவிடத்த, மேனி-திருமேனியையுடைய, பெருமான்-
 ஸர்வேஸ்வரனுடைய, உலகில்-லோகமான பரமபதத்தில், பெண்ணாது-பெ
 ண் அணுப்பியதாது, செல்லா-கார்யகரமாகாது, (என்று), அன்னன்ன-அப்படி
 ப்பட்ட, நீர்மைகொலோ-ஸயபாவத்தை உடைத்தாயிருக்கிறீர்களோ? (௨௯)

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்]

அவ. — இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு - பொருநீர்த் தங்கா
யருளாய்” என்றவிடத்தில் “அருளுகிறேன்” என்னு அரு
ளேன்” என்னுதல் சொல்லாதே பேசாதேயிருக்கபடியா ர்த்
தைத் சொல்லுமிடத்திலே சிலவன்னங்களைச் சூதுவிடுகிற

வ்யா. — (இன்னன்னதூது) இப்படிப்பட்டதூது திரு
த்துவிடுகிறதன்று, போகத்துக்கு விடுகிறதன்று, ஸத்தா கமாக
விடுகிறதூது. (க) “X தேஹிஹரிசார்தூலபுநராகமநாயதுப் பராணா
யுமஸ்யநுபுஸ்யஸ்ய - கதேஹிஹரிசார்தூலபுநராகமநாயதுப் பராணா
மபிஸந்தேஹாமமஸ்யாந்நாத்ரஸம்சய” என்றுபிராட்டி திருவடிக்கு
த்தன்தசையை யருளிச்செய்தாற்போலே, (எம்மை) நானிருக்கிற
படியே அமைந்துகிடமிருக்கிறது, தூதுபோவார்க்கு, ஒருஐந்தா
வ்யாகரணபண்டிதனைத் தூதுபோக விடுமிடத்தே உங்களைப்போக
விடும்படியான தசைகிடர், (ஆளற்றப்பட்டு) ஆளறுதிப்பட்டு உபய
விபூதிநாதனுக்கூட ஆள்விடவிருக்குமவளிறே, மிதிலாமண்டலமும்
ஸ்ரீகோஸலவளநாடுங் குறைவறுத்தாலும் பின்னையங்குறை கிடந்த
துக்கொருமுலையிலே பத்துக்கோடிபேர் பிணையுண்ணும்படிக்கீடர்

அரு || இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு. — (இன்னன்ன தூது) “சொல்லா
தே பேசாதே” என்றத்திருத்தியில் தாத்தாய்மில்லை. (வார்த்தை சொல்லுமிட
த்திலே) என்றது - ஆர்ச்சைவார்த்தை சொல்லாமையாலே வார்த்தை
சொல்லுகிற பரமபதத்திலே தூது விடுகிறுளென்றபடி. இன்னன்ன தூது -
இப்படிப்பட்ட தூது. அதாவது - ஸத்தாதாரகமாக விடுகிறதென்றபடி.
(ஸத்தாதாரகமாக விடுகிறது) என்றதுக்கு ஸம்வாதமாக அருளிச்செய்கிறார்
(கதேஹி) என்று [X தேஹிஹரிசார்தூலபுநராகமநாயது” கதேஹிஹரிசா
ர்தூலபுநராகமநாயது] “X தேஹிஹரிசார்தூலபுநராகமநாயது” அபுஸ்யஸ்ய
கதேஹிஹரிசார்தூலபுநராகமநாயது” அத்ரஸம்சயோநாஸ்தி” இத்தால்
“ப்ராணாநாமபி” என்கையாலே, பராணனை சேஷித்தது; அதுபோகாமே
நான் தரிசுதிருக்கைக்குத் தூது போய்வா வென்றபடி. (ஸத்தாதாரகமாக
விடுகிற தூது) என்ற வாக்யத்திலே, விவக்ஷிதமான வார்த்தையை அருளிச்
செய்கிறார் (நானிருக்கிறபடியே) என்று. (நானிருக்கிறபடியே யமைந்துகிடமிரு
க்கிறது தூதுபோவார்க்கு) என்றது - என்னுடைய வடிவத்தைமேல் பார்த்தே
போகவேண்டும்; அதுக்கு மேலே இரக்கிறேனென்றபடி. ஆளற்றப்பட்டு - தூது
போகக்கூடாது. (மிதிலாமண்டலமும் ஸ்ரீகோஸலவளநாடும்
குறைவறுத்தாலும் பின்னையங் குறைகிடந்ததுக்கு முலையிலே பத்துக்கோடி
பேர் பிணையுண்ணும்படிக்கீடாகப்பிரகரமுடையவளிறே) என்றது - ஒருசுணுடை
யைத்தவறுவாரும் சக்ரவர்த்தி தேசத்திலுள்ளாரு மிவள் கார்யங்குறைபத்

வ்யா|| (நீலமுண்டவித்யாதி-) அங்குள்ளார்க்கு ஸர்வஸ்வதாத்ம பண
ணும்வடிவு. (க) நீலதீயதமத்யஸ்த்தா நீலதோயதமத்யஸ்த்தா
ஸ்தானித்யுல்லே கேவபாஸ்வரா பிரிந்தபோது (உ) “மின்னிலங்கு
திருவுரு” என்னும்படியாய், கலந்தபோது (ங) “கருமுகிலொப்பர்”
என்னும்படியாயிதே யிருப்பது. (பெண்ணுது செல்லா) அங்கு ஆண்
துதோ செல்லுவது, அபலைதுது செல்லாதோ? அபலைதுதுது
அங்குச்செல்லாதென்றிருந்திகோளோ? அபலையாயிருந்து வைத்துத்
துது விடுவாளென்று இருந்தீர்களோ? உங்கன்பாடும அவன்பாடுங்
குற்றமென்; என்குற்றத்தாலேயிதே, (அன்னன்ன நீர்மைகொலோ)
அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவங்களோ? (குடிச்சீர்மையில்ன்னங்களோ) உங்
கள்பாடுகுற்றமுண்டோ? அவனொருகுடியிற் பிரவாத” ஒருவனு
கையாலே கேட்டிலன். (நீலமுண்டமின்னன்ன மேனிப்பெருமான்)
பிறர்க்காக உடம்பு படைத்திருக்கு மவனன்றோ? நீங்கள் குடிப்பிற
வாதாராகையாலே சொல்லிற்றிலிகோளென்றும்.

ஸ்வாபதேசம்.—பகவத்வியல்வதத்திவ்ருடைய வாற்றாமையி
ருந்தபடி, பராப்திக்கு ஸஹகாரிகளாயிருந்தவர்களையுங் கூட்டினு
தாக வேண்டும்படியான தசையைச்சொல்லுகிறது. (உக)

அரு||மத்யஸ்த்தா) ஏன்றதினுடைய அர்த்ததவயத்தையுங் கடாவித்து அரு
ளிச்செய்கிறார் (பிரிந்தபோது மின்னிலங்கு) என்று. “நீலதோயத
மத்யஸ்த்தா யஸ்யாஸ்ஸா நீலதோயதமத்யஸ்த்தா” என்றபோது
நிவப்பு விஞ்சியிருக்கும். “நீலதோயதஸ்யமத்யே திஷ்டத்தி நீலதோயதம
த்யஸ்தா” என்றபோது கறுப்புவிஞ்சியிருக்கும். ஆகையாலே “மின்னிலங்கு
திருவுரு” என்றும் “கருமுகிலொப்பர்” என்றமருளிச்செய்கிறார் (ஆண்துதோ
செல்லுவது, அபலைதுது செல்லாதோ) என்றது-புருஷனுக்குதுது போகலா
மொழிய ஸ்திரீநிமித்த மாகத் துது போகலாகாதோ வென்றபடி. (உங்கன்
பாடு மவன்பாடுங் குற்றமென்? என்குற்றத்தாலேயிதே) என்றது - உங்களுக்
கும் தோஷமில்லை, அவ்னுக்கும் தோஷமில்லை, ஸ்திரீயாய்ப்பிறந்த வேன் தோ
ஷமென்றபடி. “குடிச்சீர்மையில்ன்னங்கள்” என்றதுக்கு இரண்டுபொருள்.
அதாவது-அது குடிபிறப்பால் வந்தசீர்மையை யுடைத்தான அன்னங்களென்
னது; இந்த வந்தத்தில் உங்களுக்கு தோஷமில்லை, அவன் குடிப்பிறவாதா
னொருவருகையாலே கேட்டிலென்றபடி. இரண்டாவதை அருளிச்செய்கி
றார் (நீலன்குடிப்பிறவாதாராகையாலே சொல்லிற்றிலிகோள்) என்று. இந்த
வந்தத்தில் ஸ்வரனுக்குக் குற்றமில்லை, உங்கள் குற்றமென்று கருத்து. அ
ங்கு ஆண்துதோசெல்லுவது” என்றுதொடங்கி யருளிச்செய்ததெல்லாந்தாத்
பரியார்த்தம். சப்தார்த்தமாவது-பெண் துது செல்லா அன்னன்ன நீர்மை
கொலோ - பெண் பிறந்தார் துது செல்லக்கடவோ மல்லோ மென்கிற
ஸ்வபாவத்தை யுடையவையாயிருக்கிறனவோ என்று.

(க)சாராயணம்.

(உ)திருநெடுந்தா - உரு.

(ங)திருநெடுந்தா - உச.

அரு|| குடிச்சீர்மை யி லன்ன கீதே இவனா ளுத்தர்ப்பட்டு எம்மை இன்னன்ன
கூறு. இரத்தா ளென்று அன்னன்ன செல்லாதே பெடையோடும் போய்
வரும். ஆதையாலே - மின்னன்னமேனிப் பெருமானுலகில் பெண்ணு
தெல்லாவன்னன்ன தீர்மைகொலோ] என்றநவயம். (உக.)

ஆதி அரும்புதம்.

[illegible]

[இவன் ஆளற்றப்பட்டு எம்மை யின்னன்ன தாதிர்ந்தாளென்று அன்ன
ன்னசொல்லாதே பைபையொடும் போய்வரும். அன்னங்களே. செல்லா
அன்னன்ன நீர்மைகொலோ சொல்லாதே யிருக்கிறது] என்றநவயம். (2க)

வேறொரு அரும்பதம்.

இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(இன்னன்ன) இத்யாதி, சொன்ன வண்ணஞ்செய்தவரே பேசாதிருந்தார், இனிநாம் பேசுகையாவ தென்னென்று பெரியபெருமாள் திருத்தாயார்க்கு மறுமாற்றஞ் சொல்லாமை யாலே, (க) “ஓ”-இ- கோஸி” என்றுகேட்டு மவனிருக்கும் பரமபதத்திலே அன்றங் கோத்தானே தூது விடுகிறுளென்று “உலகில்” என்றபதத்தில் கோக்காக வருளிச்செய்கிறார் (பொருநீர்) இத்யாதி, “பேசாதே” என்றது—வெறுமனே என்றபடி. (இப்படிப்பட்டது) என்றத்தைவ்யாவர்த்திய பூர்வகமாக

விவரிக்கிறார். (தரித்து) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே - இஃயபெருமானும்
 மஹாபாஜரும் கூடவிருந்த படியாலே, (க) "மேகாந்தரீகரணநுநு-கிங்
 கலயம்ஸீதயாமம்" என்றவர், விட்ட தூதையும், (உ) "அலற்றுவன் தழுவு
 வன்" என்றாசைப்படுத்திக் கிடையாதே (ங) அஞ்சிறைய மடநாரையில்
 லிட்ட தூதையும் வ்யாவர்த்தித்தபடி, ஸத்தாதாரகமாகத் தூதுவிட்டபேருண்
 டோவென்ன (கதே) இத்யாதி, "எம்மை" என்றதுக்கு-அஜ்ஞங்களுமாய், அசக்
 கங்களுமா யிருந்த நம்மை யென்று, அன்னங்களுஞ்சொல்லிக்கொண்டு, அஃ
 கப்படிப்பட்ட நாமும் தூது போய்க் கார்யஞ்செய்ய வேண்டிற்று இவள்
 தசையென்று தூத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார்(நான்) இத்யாதி, "போவார்க்கு"
 ளன்று சொன்ன வந்தாரம் என்று சொல்லும்படியாவதே இவள் தசையெ
 ன்று கூட்டிக்கொள்வது, விவரணம் (ஒரு) இத்யாதி, "கிடர்" என்ற
 வந்தாரம், என் தசையென்று நம்மை யிரக்கும்படியாவதே என்னும் பாவத்
 தாலே எம்மையென்கிறதென்று கூட்டுவது, பிணையுண்ணும்படி - கைக்கர்யத்
 துக்கு அவஸரப்ரதிகூராயிருக்கும்படி, "சொல்லா" என்றது - சொல்லாதே
 என்று தாத்தர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நான்) இத்யாதி வாக்யத்வயத்
 தாலே, "பெடையொடும்" என்றதுக்குபாவம் (கிரபேகூர்) இத்யாதி, பரா
 ர்த்தமாகில் பேடையோடே போவானென்னென்ன (அடிமை) இத்யாதி,
 "போம்போது அதுபாவ்யகுணதுஸந்தாரத்தாலே போம்" என்றதுக்குப்ரமா
 ணம் (பாதேயம்) இத்யாதி, நீலம்-நீலதோயதத்தை, உண்ட-விழுங்கின, மின்
 னுக்கு, அன்ன-ஸ்தருசமான, மேனியென்றும், நீலமேகத்தாலே யுண்ணப்ப
 ட்ட மின்னென்றும் சப்தார்த்தமாய், இப்படியிருக்கு மென்றதுக்குப்ரமணம்
 (நீலதோயத) இத்யாதி, "நிலஃயத்ஸுத்யஸ்து-நீலதோயதோமத்யஸ்
 த்தோயஸ்யாஸ்ஸா" என்றும், "நிலஃயத்ஸுத்யஸ்து-நீலதோயதஸ்யமத்யஸ்
 த்தா" என்றும், விவகிதம், "மின்ஸ்தாநமான ஆப்ரணாதியைப் பரதாநமா
 க்ஷிபுரீஸ்ஸவானென், திருமேனிப்புக்கைப் பரதாநமாகச் சொல்லவொண்ணா
 தோ, வென்றும், நீலத்தைப் பரதாநமாகச் சொல்லவொண்ணென்றும் வருகிற
 உபகையிலே அருளிச்செய்கிறார்(பிரிந்த) இத்யாதி, இத்தால் கன்னைப்பிரிந்த
 அடியிட்டய்வருகுபோகிறபோது ஆப்ரணாதிகளைப்புகுரமுட்டாக்கிட்டிருக்கும்
 பூடி, கண்டவளாகையாலே அதுவேரெஞ்சில் கிடந்து அத்நையிட்டு விசேஷி
 தது அவளை வெறுக்கிறாளென்றும், வருகிறபோது கிட்டவந்து கலந்ததிருமே
 னிப்புக் ரெஞ்சிலிருக்கையாலே அவனிடத்திலே குற்றமில்லையென்று அன்
 னங்களை வெறுக்கிறா ளென்றும் தாத்தர்யம் சொல்லிற்றாயிற்று, "அன்
 னந்நக நீர்மைசொலோ" என்று ஸம்சயித்ததாக்கு அனேககோடி தோற்ற
 வெள்ளிசெய்யானே அவன்மேல் குற்றமோ? உங்களமேல் குற்றமோ?
 என்மேல் குற்றமோ? என்று தரிவிதமாக ஸம்சயதோடி கனைக்காட்டி
 "புபஸ்" என்ற பதத்தாலே பலிதமான ஸ்வகததோஷத்திலே குற்றமே

(க) ஸீராமா - யுத்த - சக - ச

(உ) திருவாய் - க - ந - ௩௦.

(ங) திருவாய் 2 க - ச.

ன்று நிர்ணயம் பிறக்கும்படி கருத்தஞ்சிச்செய்கிறார் (அங்கு) இத்யாதி
 லாக்யங்களாலே, இப்பகூத்திலே, குடிச்சீர்மையில்¹ என்றதற்கு குடிச்
 சீர்மை யுடையவன்னத்தென்று, கத்தார்த்தங்கண்டு கொள்வது. குடிச்சீர்
 மையிலையாகையாலே என்று சப்தார்த்தமாய், அத்தானுமவனுக்கில்லாமல்
 யாலே யென்றும் உங்களுக்கில்லாமையாலே என்று மிரண்டு விதமாக, முந்தி
 னது அவனிடத்திலே குற்றமென்று நிர்ணயம் பிறத்ததாக, இரண்டாம் தாத்
 பர்யம் (உங்கள்) இத்யாதி. என்னிடத்திலு, மவனிடத்திலும் குற்றமில்லை, உங்
 களிடத்திலே குற்றமென்று நிர்ணயம் பிறக்கும்படி மூன்றாம்தாத்பர்யம் நுஞ்சி
 செய்கிறார் (கீல்முண்ட) இத்யாதி. இப்போது கீலமானது உண்ட மின் என்
 று சப்தார்த்தமாய், அவன் கிட்டவருங் ஸ்வபாவ. வென்று கருத்து-மூன்றாம்
 தாத்பர்யாநுகுணமாக ஸ்வரபகேசம் (பகவத்) இத்யாதி. (உக)

தாத்பர்யம்.—இப்பாகரத்தில், தீழ்நாயகியின்தலை சையத்திருத்தாயார்திரு
 வாக்னிடம் சென்றறிவிக்கிலும் அங்கொரு பரத்யுத்தரம் கிடையாமை
 யைக்கண்டு, அச்சாவ தாரமரிகையால் இவரவார்த்தை சொல்ல வில்லை,
 இனிமத்தையைப் பரம்பத நாதனுக்கறிவிப்போமென்று அங்குதண்ட ஹம்
 ஸபகினைத் தூதுவிட, அவைகள் போய் சொல்லாமல் தங்கள் தாரயத்திலா
 ளத்தங்களாயிருப்பதைக்கண்டு அவற்றை வெறுக்கிறான்.

ஓ ஹம்ஸங்களே! நான் அந்தக்ருஷ்ணனுடைய விஜயத்தினால் மிகவும்
 நொந்து, இனி அவன் முகத்தில் விழித்தாகிலும் சிறிது நரன்பிழைப்பேறென்று
 பார்த்து உங்களைவிடவேறொருவரில்லாமையால் உங்களை அவனிடம் தூது
 போகச்செய்தேன். என் தையைப்பார்த்து நான் சொல்லுவதற்குமுன்னமே
 சென்று அவன் ஹருதயத்திற்படும்படி சொல்லவேண்டியிருக்க, நான் சொன்
 னபின்பு வகடச் சென்றறிவிவாமல்தன் ஸ்திரீகளுடன் போவது வருவதாய்ஸா
 கத்திருக்கிறீர்கள், நீலமேகத்திப்பின்னிணற்போல் அத்தயலமான் திருவார்பா
 ணங்களையுடைய நீலமேக ஸ்யாமனாய் பரம்போக்யனான அந்தயாரிமப்பி
 எழுந்தருளியிருக்குமிடத்திற்கு நீங்களே ஸ்வயம்பூரபோஜநமாகப்போகவே
 ண்டியிருக்க அப்படி தூதாகப்போகாமைக்குக்காரணமென்று, வெள்ளையாந்த
 தால், ஒருபெண்ணுக்காகத்தூது போகத்தகாதென்று நீங்கள்நினைத்ததாபத்
 தோற்றுகிறது. நீங்கள் மஹாகுலத்திற் பிறவாமையால் அவ்வளவு பெருந்த
 ன்மை உங்களுக்கு இல்லாமற் போய்விட்டது. (உக)

அன்னஞ் செல்வீரும் வண்டானஞ்செல்வீருந்தொழுதிநீதன்,
 முன்னஞ் செல்வீர்கள் மறவேல்மினோ, கண்ணன்ஸாகுந்தனோ
 டென்னினஞ்சினுரைக் கண்டாலென்னைச் சொல்லியவரிடைநீர்
 இன்னஞ்செல்வீரோ, இதுவேர்தகவென்றிசைமின்களே. (கஉ)

வ்யா|| ல்மினோ) மூற்படப்போமவர்கள் மறவாதே கொள்ளுங்கோ
 னென்கிறாள். அங்கே புக்கவாதே. (க) “அஹமந்நாத” - அஹம
 ந்தம்” என்று மறவாதேகொள்ளுங்கோள். அவன் வருகையிலு
 ண்டான த்வரையாலே மறவாதே யென்றால் மறவாதொழிவர்க
 ளோ வென்னில், (தொழுதிருந்தேன் மறவேல்மினோ) என்று உருக்
 கிவிடுகிறாள். “பிரியேன், பிரியில் திரியேன்” என்றவர்போய் மறந்
 தார். (உ) [பேதை] பிரிவிலும்கலவியிலேயும் ஒருவகையோவென்
 றிருக்கும் பருவம். [நின்னை] உன்னைப் பிரிகைக்குச் சேதநனன்றோ
 ளான். “பிரியேன்” என்றபோதே - பிரிந்தானாயிருக்கிறது காணு
 மிவளுக்கு, என்றேய வென்னில், பிரிவைப் பரஸங்கித்தபோதே பிரிந்
 தானுமத்தனையிதே. அவரைத் தொடர்ந்துபோன நெஞ்சம் மறந்
 தது; முன்னம் போவார்க்கெல்லாம் மறப்பேயோ உள்ளதென்றி
 ருக்கிறாள். அவரங்குத்தைக்குப் பரிவராய் அலைந்த பரியட்டமுந்
 தாமுமாய்த் திரிகிறாரிதே. (ங) “நிசாமதிஷ்ட்டத்பரிதோஸ்ய கேவலாம்” என்று பெருமாள் ஸ்ரீகு
 ஹப்பெருமாள் பரிஸரத்தே கண்வளர்ந்தருளுகிற விடத்திலே, ஜங்க
 மமான மதிள்போலே கையும் வில்லுமாய் இளையபெருமாள் திரிகிற
 படியைக் கண்டு ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் (ச) “ஐயந்தாஸ்ய - இயந்தாதஸு - காசய்யாத்வதார்த்த முபகல்பிதா” என்று
 உமக்குத்தகுதியாம்படி பெருமாள் திருவடிகளிலே தளிராலே படுக்
 கை படுத்தேன் கண்வளர்ரென்ன, (ரு) [நிசாமதிஷ்ட்டத்பரிதோஸ்ய கேவலாம்] - கத

அரு||மண : | உவாச்சமஹாய்ராஜ்ஞஸ் ஸ்வரேணமஹத்திமஹாந்” (அஹமந்
 ந்தம்) என்றது. “அஹமந்நாத” - அஹமந்நாத : ” என்னு மளவுக்கும்
 தாத்பர்யமாய் அவனை யறுபவித்து மறவாதே கொள்ளுங்கோளென்றபடி.
 (அஹமந்நாத) என்றது - சாடு. (அவன் வருகையிலுண்டான த்வரையாலே)
 என்றது - அவன் வரவேணுமென்கிற அபிரிவேசத்தாலே யென்றபடி, அப்
 படி முன்னே போனவர்களின்விடத்தை மறந்தாரோ வென்ன, ஈஸ்வரனும
 வனைத் தொடர்ந்துபோன நெஞ்சம் மறந்த தென்கிறார் (பிரியேன் பிரியிற்
 திரியேன் என்றவர்போய் மறந்தார்) என்று. அப்படி சொன்னாரோவென்ன
 அருளிச்செய்கிறார் (பேதை நின்னை) என்று. ஆக மறக்கைக்குறேது
 அவன் வைலகஷணத்தாலும் தேசஸ்வபாவத்தாலு மென்று ஹேது விரண்டா
 யிற்று. முந்தினது (அங்கேபுக்கவாதே) இத்யாதி. இரண்டாவது (பிரியேன்
 பிரியிற்றிரியேன்) இத்யாதிகள். “நெஞ்சினார்” என்று. ரேபாந்த ப்ரயோ
 கத்திற்குத் தாத்பர்யம் (அவரங்குத்தைக்கு) என்றது. ஆரானுமவரை
 மூருகாக கண்டால் பரிவராயிருப்பரென்று அருளிச்செய்கிறார் (நிசாமதிஷ்ட

- (க) தைத்திரியம்.
 (ங) ஸ்ரீராமா-அயோர். அள-உஉ.
 (ரு) ஸ்ரீராமா. அயோக. இக-க.

- (உ) திருமொழி-க. க. க.
 (ச) ஸ்ரீராமா, அயோ. இக-உ.

ஸ்ரீமத் திருமொழி || போந்த உமக்குத் தூதுவந்தபின்பும் போஜிரோ? (க) நம
 ஸ்ரீமத் திருமொழி || நகாலஸ்தத்ரவைப்பாபு : ” என்றிருந்தீரோ ? அவ்
 விடங் காலக்ருத பரிணாமமுள்ள தேசமென்று அறிந்திலீரோ? பக
 லுமிரவுமாயிருக்குங்காணு மங்கு ; அது தன்னிலும் (உ) ஒருபக
 லாயிரமுழியா யன்றோ செல்லுகிறது. (இதுவோதகவு) ப்ரண
 யித்வமில்லையாகிலு மாந்ருசம்ஸ்யம்வேணுமே ? (ங) ஸ்ரீமத் திருமொழி
 ஸ்ரீமத் திருமொழி || ஸ்ரீமத் திருமொழி || - ஆந்ருசம்ஸ்யம்பரோதர்ம ஸ்த்வத்த
 ஏவமயாபுராத : ” (இசைமின்களே) மனிச்சடித்துச்சொல்
 லாதே போராதே சொல்லி யவன் ஸ்வரூபத்தை யழித்தே போருங்
 கோளென்கிறான். அழிக்கையாவது - ஓராண்பிள்ளையாய்ச் சொல்
 லுகிற தல்ல, ஒரு பெண்டாட்டியாய்ச் சொல்லுகிற தல்ல ; உன்னை
 எத்தைச் சொல்லுவதென்கையிறேமநஸ்ஸுக்கானபோது ; அவ
 னுக்கானபோது சொல்லுகைதானே மிகை. (கஉ)

குடிமடித்து, ஸௌஜன்யத்தாலே யென்றபடி. மநஸ்ஸுந் நபும்ஸதநாகையா
விஷ்ணுமன்றுபெண்ணுமன்று என்கிறது. (ஓராண்பிள்ளையாய்) இத்யாதி. (௬௦)

[வேறொரு அரும்பதம்.]

முப்பதாம் பாட்டு.—(அன்னமித்யாதி) கீழே அன்னங்களைத் தூதுவிட்ட
து போராடோ? மீளவும் சிலவன்னங்களையும் வண்டானங்களையும் விடவே
ணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சிலரை) இத்யாதி. கண்ணால் கண்ட
திரயத்துக்களைப் போகவிட்டால் அவற்றுக்கு இருவரையும் சேர்க்கவேணுமெ
ன்று நினைவுண்டோவென்ன, ஸ்ரீராமாயணத்தில் திரயகாதிக்கெல்லாம் இரு
வரையுஞ் சேர்க்கையிலே உகப்புண்டரச்சொல்லி யிருக்கையாலே இவற்றுக்
கு மூகாடு மென்று பரிஹாரமுட்கொண்டு அவர்களுகத்தப் பரகாரத்தை விஸ்
த்ரேணவருளிச்செய்கிறார் (யாமகபீராம்) இத்யாதி. பிராட்டியைக்கண்ட
திருவடிக்கும், “கண்டேன்” என்ற வார்த்தை கேட்ட முதலிகளுக்கும், அது
தானுங்கேளாதே ஊழித்து நிர்ஸயித்தவர்க்கு மத்தனை ஹர்ஷமுண்டாகச்
சொன்னால் இப்படிப்பட்டவன் தானே தூதுபோகச்சொன்னால் போகை ஸ்
வயம் ப்ரயோஜனமாயிராதோ வென்றுகருத்து. வண்டானமாய் - குருகாய்;
கொய்யடி நாரை, என்றுமாம் “செல்லீரும்” என்றது - செல்லுகிற உங்க
ளையு மென்றபடி. ஐந்த்ரவ்யாகரணபண்டிதன் - திருவடி. ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்
ஞன் - க்ருஷ்ணன். தூதக்ருத்யம் ஹீநக்ருத்யமன்றோ வென்றிருயாதபடி
மஹாபுருஷர்கள் செய்தார்களிறே, என்றிவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். இத்
தா லுதக்ருஷ்டர் செய்யுமதுக் கிரக்கவேண்டாதிருக்க இரந்தது ஆற்றாமை
யாலே இத்தனை யென்று சொல்லிற்றாயிற்று. உம்முடைய தனையைக்
கண்டால் நாங்கள் போய் செய்யவேணுமென்றிருக்கும் விஷயத்தினாலே இரப்
பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உத்யோகம்) இத்யாதி. நானே
இரந்தேனோ? என் தனை இப்படி இரக்கப்பண்ணிற்றென்று கருத்து. உத்
யோகம் மிகை யென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (கிடாம்பியாச்சான்) இத்யாதி.
अन्यत्पुन्यं नृणां नृणां नृणां नृणां नृणां । अन्यत्पुन्यं नृणां नृणां नृणां नृणां
புனர்துந : - அந்யத்பூர்ணாதபாம் கும்பா தந்யத்பாதாவநேஜநாத் | அந்
யத்குசலஸம்பந்தந்சேச்சதிஜநார்தந் : என்கிற ஸ்ரீஸைகத்திலே மூன்
று அந்யத்பதங்கனும் சகாரமுமிருக்கையால் “இச்சதி” என்கிற க்ரிஸய
க்கு ஆவ்ருத்தி பண்ணி அவயிக்கும்போது ஓரொன்றே போருமென்
று தோற்றுகிற சகாரமெத்தை ஸஞ்சிப்பிக்கிற தென்று விசாரிக்கையில்,
பூர்ண கும்பாதிகள் தானும் புந் புந் வேண்டுவதில்லை யென்னு மத்தைஸஞ
சிப்பிக்குமோவென்று கேட்டார்களாக, அது “கும்பாத்” என்கிற ஏகவசநல்ப்ய
மாயிருக்க சகாரத்துக்கு மது ப்ரயோஜன மென்ன வொண்ணாதென்று நினை
பித்து, சகாரம்ப்ராதாந்ய த்யோதகமாய், “அவனுக்கு” என்கிற நினைவின்
பிறகே தனக்காகவைத்ததண்ணீர்க் குடத்தைக்கண்டும், தனக்காகக்கால்சமுவ
ஸவத்த தண்ணீரில் துளி அவன்காலில் தெளிக்கில் அதைக்கண்டும், நாட்டா
ரைவினவுமாபோலே “நன்னுயிருக்கிறீரோ” என்று வாய்கேட்டமாத்ரத்திலே

வயிறு நிறைந்ததென்றும் இருக்கும்விஷயம் பகவத்விஷயம் அது தானப்படி
 யானால் இந்தத் ததியரான தூதர்க்குக் கேட்கவேண்டாவே என்று திருவுள்
 ளம். (அரைக்கால்) என்றது - அவனுக்கென்கிற நினைவின்றிக்கே எதிர்கொ
 ண்டி போகை என்றபடி. இத்தால் அவனுக் கென்கிற உத்யோகமும் மிகை
 என்றதாயிற்று. இருந்ததே அதிகமாயிருக்கத் தொழுவாவென்னென்ன அ
 ருளிச்செய்கிறார் (க்ருதே) இத்யாதி. இத்தால் ஸ்ரேஷ்ட்டராயுள்ள உங்
 களைத் தூது போகச் சொல்லுகை அபராதமாகிலும் அது பொறுத்தருளவே
 ணு மென்றதாயிற்று. “இரப்பதும்” என்ற - சகாரம் தொழுவது மென்றத்
 தை ஸஞ்சிப்பிக்கிறது. (க) ஸ்கநாஃபுராஃஸுஸுந்ரீநாஃபுமிந்நு
 லோகநாத : புர : பூத்வாஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி” என்று பிராட்டிக்காகக் கட
 ற்கரை அதுவிதானம் பண்ணியிருக்க; இப்போது தட்டுமாறிற்றென்று வ்யாக்
 யாதா ஈடுபடுகிறார் (தொழுகையும்) இத்யாதி. இரண்டுஞ் செய்தவிட
 முண்டோவென்ன ப்ரமாணம். (உவாசச) என்று. உறக்கி - த்ருடம் பண்ணி.
 போனால் மறந்த பேருண்டோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (பிரியேன்) இத்
 யாதி. ப்ரமாணம் (பேதை) என்று. ஆதுக்கார்த்தம் (பிரிவும்) இத்யாதி. பின்
 னையுந் தூதுபோய் மறந்தாருண்டேர் வென்ன (அவனை) இத்யாதி. நெஞ்
 சென்னாதே “நெஞ்சினார்” என்ற பூஜ்யோக்திக்கு பாவம் (அவர்) இத்யாதி.
 அங்கே பரிவார்பலருமில்லையோ? இவர் பரிந்து திரியவேணுமோவென்ன,
 ஒருவரை யொருவ ரதிசங்கை பண்ணித்திரியும் விஷயமன்றோ வென்றத்
 தைக் காட்டுகிறார் (நிசாம்) இத்யாதி. (காத்தபடி) என்னுமளவும். “வை
 குந்தனோடி” என்று அவரை அப்ரதாநமாக, நெஞ்சினாரை ப்ரதாநமாகச்
 சொல்லுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பண்டு) இத்யாதி. கொண்
 டாடத் தான் ஹேதுவென்னென்ன (அவன் தான்) இத்யாதி. (உ) ஸநாபஸ்யநி
 ஸதாபச்யந்தி ” என்று காட்சிகொடுத்து ஒலக்கமிருக்கும்வராகை
 யாலும், கண்டவிடமெங்கு மதிசங்கைபண்ணி யோடித்திரியுமவராகையாலும்
 இருவர்க்கும் வாசியுண்டென்கிறார் (அவரை) இத்யாதி. (உ) ஸநாபஸ்யநி
 அவாக்யநாதர : ” என்கிற ஸ்ருதியை உட்கொண்டு வைகுந்தனாரைக்
 கண்டாலென்று கூட்டி பாவ மருளிச்செய்கிறார் (நாவிலும்) இத்யாதி
 வ்யாக்யாதாவினீடுபாடி (அப்ரமேயம்) இத்யாதி. “இன்னம்” என்று காலத்
 தைச் சொன்னதுக்கு பாவம். (நகால :) இத்யாதி. “ஓ” என்ற விஷாத
 தாத்தப்ரயம் (அவ்விடம்) இத்யாதி. வாக்யத்ரயத்தாலே “ஸுஃ - மந : ”
 என்று நபும்ஸகலிங்கமாகையாலே அதையுட்கொண்டு வீவரிக்கிறார் (அழி
 க்கையாவது) இத்யாதி. (கூ)

தாத்தப்ரயம்.—கீழ் சில ஹம்ஸங்களைத் தூதனுப்பின விடத்தில் அவை
 போய்த் தன் தசையை யறிவியாமையாலே அவற்றைவிட்டு, தம் கண்ணிற்
 ரோற்றின வேறு சில ஹம்ஸங்களையும் குருகுளையும் பார்த்துச் சொல்லு
 கிறான்.

ஓ நமஸ்ஸங்களை! ஓ குருகுகளை! ஸர்வஸ்மாத்த்பரான ஸர்வேஸ்வரன் நான் ஸௌலப்யத்தையும் வடிவழகையும் காட்டி, அவற்றி லீடுபட்டு நான் மனஸ்ஸை அவன் பின்னே சென்று அன்னுடைய பரிசுரையில் ஆஸக்த மாயிருந்து என்னை மறந்தவிட்டது. அத்தரங்கமான மனஸ்ஸைங்கூட இல்லாமல் நானிப்போது தனியே விருந்து பரிதபிக்கிறேன். நீங்கள் எனக்காக அந்விடம் சென்று என் மனஸ்ஸைக் கண்டுபிடித்து என் தசையையறிவித்து, கும்முடையவள் இப்படி பாசைப் பட்டுக்கொண்டிருக்க நீர் இன்னும் அவளிடம்போய்ச் சேராமல் இங்கிருப்பது உசிதமா; பெண்பிறந்தார் வருத்த மறியாத உமக்கு இதுவுமொரு ஸ்வபாவமா என்று சொல்லவேணு மென்று உங்களைத் தொழுது யாசிக்கிறேன். நீங்களும் என் மனஸ்ஸைப் போலே ஸர்வேஸ்வரன் முணங்களி லீடுபட்டு என்னை மறக்கக் கூடாது. உங்களில் யார் முன்னடியாகப் போனாலும் என்காரத்ததை யறிவித்துத் தலைக்கட்ட வேணும் என்று, ப்ரார்த்திக்கிறாள்

ந.ப

இசைமின்கள் தூதென்றிசைத்தாலிசையிலம், என்றலைமேல்
அசைமின்களென்றாலசையுங்கொலாம், அம்பொன்மாமணிகள்
திசைமின்மிளிருந்திருவேங்கடத் துவன்றட்சமயம்
மிசைமின்மிளிரியபோவான், வழிக்கொண்டமேகங்களே. (நக)

அர்த்தம்.—அம் - அழகிய, பொன் - பொன்னும், மா - ஸ்லாக்யமான, மணிகள் - ரத்னங்களும், திசை - திக்குக்களில், மின் - மின்னைப்போலே, மிளிரும் - ஒளிவீசுகிற, திருவேங்கடம் - திருவேங்கடமென்கிற, வன் - வலிய, தான் - தாழ்வரையையுடைய, சிறயம் மிசை - பர்வதத்தை உத்தேசித்த, மின் - மின்னலை, மிளிரிய - ப்ரகாசிப்பித்துக்கொண்டு, போவான் - ஸீயாசைக்காக, வழிக்கொண்ட - யத்நித்த, மேகங்களே - ஒமேகங்களே! தூது - தூதவாக்யத்தை, இசைமின்கள் என்று - சொல்லுங்கொளென்று, இசைத்தால் - சொன்னால், இசையிலம் - சொல்லாமல் போனீர்கள். - என்றலைமேல் - என்சிரஸ்ஸின்மேல், அசைமின்கள் - ஸஞ்சரியுங்கொள், என்றால் - என்று சொன்னால், அசையுங்கொலாம் - ஸஞ்சரிக்கலாமோ? (நக)

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—முப்பத்தோராம் பாட்டு.—“நீலமுண்ட மின்னன் ஸமேஸிப்பெருமானுலகு” என்று பரமபத்ததே தூதுவிட்டாள். அது பாபக்திபரஜ்ஞாந பரமபக்தியுத்தரானார்க்கல்லது புகுவொண் னுறத தேசமாகையாலே அவதாரங்களிலே தூது விடப்பார்த்தாள்; அதுவும் ஸமகாலத்திலுள்ளார்க் காய்ப்பின்னையிலையாசையாலே பி த்பாடர்க்கு மதுபவிக்கலாம்படி ஸௌபமான திருமலையிலே திரு வேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே மேகத்தைத் தூதுவிடுகிறாள்.

வ்யா.—(இசைமின்களிட்யாதி) திருமலையை நோக்கிப்போகிற மேகங்கள்! என்னுடைய தூதவாக்யங்களைக் கொண்டுபோய்ச்

அரு || முப்பத்தோராம் பாட்டு.—(இசைமின்கள்) “கண்ணன் வைகுந திருநாடு” என்கையாலே அவதாரங்களிலே என்றது; அதவா - வைகுந்த ஸ்வயிந்தக் கண்ணனென்று விவகையாலே யாகவுமாம். தூது - தூது

வ்யா|| சொல்லுங்கோளென்றால் சொல்லுகிறிலிகோள். திருமலைக்குப் போகிற பாக்கிலே பேசாதே போகிற வற்றைக்கண்டு, சொல்ல மாட்டி. மாளாகில் உங்கள் திருவடிகளை எந்தலையிலே வையுங்கோளென்றால் வைப்புதிகளோ? திருமலைக்குப்போவாருடைய திருவடிகள் உத்தேசம்மாயிறே இருப்பது. திருமலைக்குப்போகிறவர்களைத் தலையிலே வைக்கக்கூடாதுமோ? திருவடியைப் பிராட்டி “இங்கேயொரு இரத்தங்கிப் போகவேணும்” என்றருளிச்செய்ய, “ஒண்ணாது” என்று அவனும் மறுத்துப்போனார்போலே போகா கின்றன.

(அம்பொனித்யாத்) அழகிய பொன்னாலும் பெருநிலைய னான மாணிக்கங்களாலுமாகத் திக்குக்களிலுண்டான விருளைச் சுர மேற்றா நிற்பதுஞ்செய்து வலிதான தானையுடைத்தா யிருந்துள்ள திருமலையிலே. (சிமயம்) சிகரங்களென்றுமாம். (மின்மிளிரிய வித் யாத்) ராஜாக்களுக்கு எடுத்து விளக்குப்பிடிக்குமாபோலே. (போ வான் வழிக்கொண்ட) போக்கிலே உத்தேசிக்கித்த. வழிக்கொண்ட மேகங்கள் இசைமின்கள் தூதென்றிசைத்தாலிசையுமேயோ? என் தலைமேலிசைமின்களென்று லசையுமேயோ? (க) “தன்சேறை யெம்பெருமான் தாள் தொழுவார்காண்மி னென்தலைமேலாரே” என்னுமாபோலே இவர்க்கும்பகவத் விஷயத்திலாரேனுமாக ஓரடி முற்பாடராயிருப்பார் திருவடிகளுத் தேசம்மென்கிறார். (நக)

அரு|| வாக்யங்களை இசைமின்கள்-சொல்லுங்கோள், என்றிசைத்தால்-என்று சொன்னால், இசையிலம் - அநுமதிபண்ணக்காண்கிறிலோம். எந்தலை மேலிசைமின்களென்றால் - ஸஞ்சரியுங்கோ ளென்றபேஷித்தால், அசையுங் கொலாம் - அசையக்கூடுமோ? அது தான் செய்யக்கூடுமோ வென்றபடி. அம்பொன் மாமணிகள் திசைமின்மிளிருந் திருவேங்கடத்து வந்தாள் சிம யம்மிசை - ஸ்லாக்யமான பொன்னும் மஹார்க்கமானரத்தங்களும், திக்குக் கள் தோறுமொளியைப் பரகாசியா நிற்கிற திருவேங்கடமாகிற வலிய தானையுடைய திருமலையை நோக்கி. சிமய மென்று - பர்வதத்துக்கும் சிகரத் துக்கும்பேர், மின்மிளிரிய - மின்னைப் பரகாசிப்பிப்பனவாய், போவான் வழிக் கொண்ட - போகைக்குவழிப்பட்ட, மேகங்களென்று எம்போதநம். அத வா.—மேகங்களென்று பரதமாலிபக்தியாக்கி அருளிச்செய்கிறார். (மேக க்ளரிசைமின்கள் தூதென்றிசைத்தாலிசையுமேயோ) என்று. [அம்பொன் மாமணிகளென்று தொடங்கி வழிக்கொண்ட மேகங்களே இசைமின்க ளென்று தொடங்கி அசையுங்கொலாம்] என்றவயர். (நக)

(க, திருமொழி, எ-ச-க.

பண்ணுகை. சிமயம் - மலையாகக் கீழருளிச்செய்து, பகலாந்தரம் (சிகரங்களென்றுமாம்) என்று ஏகாரத்தை ஈற்றசையாச்சி மேகங்களே. என்று ஸம்போதகம். அன்றிக்கே, யோஜநாந்தரமருளிச் செய்குரார் (வழிக் கொண்ட) இத்யாதி. கீழே "இசையிலம்" என்று பாடமாக விவ்ஷித்து, சொல்லப் பெற்றிலைம் என்றித்தமருளிச்செய்து, இப்போது "இசைவ ஸம்" என்று பாடமாக்கி - இசைவு ஸம்மதியாச்சி "அஸம்" என்றது - பூர்ணமாக என்றாச்சி, இசைவலமாகொலென்று கூட்டி யர்த்தமருளிச்செய்குரார் (இசையுமேயோ) என்று. இப்பாடபேதம் இதனீட்டிலே ஸ்பஷ்டம். (நக)

தாத்தர்யம்.—கீழ் அனுப்பினஹம்ஸங்களும் குருகுகளும்கூடத்தனக் காகத்துது செல்லாமையைக்கண்டு, திருவேங்கடமலையைக்குறித்துப் போகிற சிலமேகங்களைக்கண்டு அம்ற்றை இரக்கிறாள்.

ஓமேகங்களே! நானாவிதரத்தகசிதமாய் ஸர்வதிக்குங்களிலும் தேஜிப்யமா னமான தீப்தியையுடைய திருவேங்கடமா மலைக்குப்போவதாக மின்னிமுழங் கிக்கொண்டு புறப்பட்டுப்போகிற உங்களைத்தொழுது, என்னுர்தசையைப் புரு வேதாத்தமனிடம் அறிவிக்கவேணுமென்று எவ்வளவு ப்ரார்த்தித்தாலும் அதைச் செய்யாமல் போனீர்கள். அதைச் செய்யாமற்போனால் போகிறீர்கள். இனி உங்கள் திருவடிகளைக்கொண்டுவந்து என்சிரஸ்ஸி லமர்த்திஎன்னைக் க்ருதா த்தையாக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன். இந்தப்ரார்த்தனையையாவது ஸார்த்தகமாகப்பண்ண வேணும். (நக)

மேகங்களோவுரையீர், திருமால் திருமேனியொக்கும்
யோகங்களுங்களுக்கெவ்வாறு பெற்றீர், உயிரளிப்பான்
மாகங்களெல்லாந்திரிந்து நன்னீர்கள் சுமந்துநந்தம்
ஆகங்கள்நோவ, வருத்துந்தவமாமருள்பெற்றதே. (நஉ)

அர்த்தம்.—ஓமேகங்கள் - ஓமேகங்களே! திருமால் - ஸ்ரீய; பதியுடைய, திருமேனி - திருமேனியோடு, உங்களுக்கு - உங்களுக்கு, ஓக்கும் - ஸாம்யத் தை யடைவதற்கு, (க்காரணமாகிய), யோசங்கள் - உபாயங்களை, எவ்வாறு - எந்த உபாயத்தினால், பெற்றீர் - அடைந்திகோள் - உரையீர் - சொல்லாமற் போனீர்கள். அருள்பெற்றது - (ஸ்ரவேஸ்வரனுடைய) க்ருபையை (நீங்கள்) அடைந்தது, உயிர் - ப்ராணிகளை, அளிப்பான் - ரக்ஷிக்கைக்காக, மாகங்களெ ல்லாம் - ஆகாசமெல்லாம், திரிந்து - ஸஞ்சரித்து, நன்னீர்கள் - நல்லஜலத் தை, சுமந்து - தரித்துக்கொண்டு, நும்தம் - உங்களுடைய, ஆகங்கள் - சரீரங்கள், நோவ - நோம்படி, வருத்தம் - கஷ்டப்படுத்துகிற தவமாம் - தபஸ்ஸாலே யாபிருக்கும். (நஉ)

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—முப்பத்திரண்டாம் பாட்டு.—கீழிற்பாட்டிலே "மேகங்களே! என்னுடைய தூதுவாக்யத்தைக் கேட்டுப்போய்ச் சொல்

(2) ஸ்ரீ வீரத்தனாபு-சு-எ-கூரு

வ்யா||வடிவைப் பெறுகைக்கு ஸாதநாநுஷ்ட்டாரம் பண்ணுகைக்கு அதிகாரஸம்பத்தியெங்கே பெற்றீர்களோ. (எவ்வாறு பெற்றீர்) நாமும் ப்ரணயித்வத்தாலே பெற விராதே ஸாதநாநுஷ்ட்டாரம் பண்ண வமையுமத்தனையினி என்றாள்.

(உயிரளிப்பான் மாகங்களெல்லாந்திரிந்து) விஷயவிபாக மின் றிக்கே ஸர்வாத்மரக்ஷணத்துக்காக வேகமெங்குந் திரிந்து. பஹு-வசநம் - ப்ரதேசநியமத்தைப்பற்ற. (நன்றீர்கள் சுமந்து) திருவிதியி லே செறிந்துசேர்ந்து ஸ்ரமஹரமான தண்ணீரைக்கொண்டு நீன்று, “ஏலக்குழம் பேலக்குழம்பு” என்பாரைப்போலே கடலிலுப்புநீரைப் பருகி அம்ருதஜலமாக்கிக் கொண்டு. (நுந்தமாகங்களித்யாதி) உங்க ளுடம்பு நோவவருந்திப்பண்ணின தபஸ்ஸின் பலமோ? இவ்வடிவெ வ்வனையாகப் பெற்றது. (உஉ)

அரு||லாம் போமென்றபடி, ஸாதநதயாப்ரஹ்மபாவநையும் வேண்டாவென்ற படி. “ திருமால் திருமேனி பொக்கும் யோகங்கள் எவ்வாறு பெற்றீர் ” ஸ்ரீமானுடைய திருமேனியோடு ஸாத்ருஸ்யம் பெறும்படியான உபாயங்கள் எந்த ப்ரகாரத்திலேலபித்தீரென்று சப்தார்த்தம். “ எவ்வாறு பெற்றீர் ” என்று கேட்டுறவிதுக்குதாத்தர்யம் - நாங்களிந்த பாரதந்தர்யஜ்ஞநாததை விட்டு ஸாதநாநுஷ்ட்டாரம் பண்ணவமையுமத்தனை யென்று. “ மாகங்கள் ” என்கிற பருவசநம் ஒரு தேசநியம மின்றிக்கே எங்கும் ஸஞ்சரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. அருள்பெற்றது - ஸாம்யாகாரப்ரதமான அருள்பெற்றது. உயிரளிப்பான் மாகங்களெல்லாந்திரிந்து நன்னீர்கள் சுமந்து நுந்தமாகங்கள் நோவவருத்துந் தவமாம்] என்றந்வயம். (கஉ)

[அப்பு அரும்பதம்.]

முப்பத்திரண்டாம் பாட்டு.—(மேகங்களோ) “ ஓ ” என்றதுக்குத் தாத்தர்யத்வயமருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடைய) இத்யாதி வாக்யத்வயத் தாலே. கீழிற்பாட்டில் சொன்னது செய்யாதத்தை இப்போது, “ உரையீர் ” என்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கீழ்ச்சொன்ன) இத்யாதி, முக்தர்க்கவ்ருகானவடிவு-பிராட்டி யோட்டைச்சேர்த்தி, இதுவும் மின் னோடே கூடியிருக்கை. முக்தருடைய ரூபவ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றுக்கீழ், குணவ்யாவ்ருத்தி யருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுக்கு) இத்யாதி. அசேஷ பாகரை - கர்மபாவநையும், ப்ரஹ்மபாவநையும், உபயபாவநையும். அதிங் கே ப்ரக்ஷணமாய் - கழிந்து, அங்கே - உபாயத்வேநகேவலப்ரஹ்மபாவனை யாயிருக்குமவர்களுக்கு. இதுக்கும் ஒளதார்யகுணம். செறிந்து-கிட்டிச் சேர்ந் து, ஏலாதிஸம்ஸ்காரத்தோடே சேர்ந்து, அவ்வடிவு பெற்றது. தபோபல மோ? அருளின் பலமோ? எங்கனையாகப்பெற்றீர்களோஎன்றபடி.

[யோகங்களுங்களுக் கெவ்வாறு பெற்றீர். தப : பலமோ? அருளின் பலமோ? உரையீர்] என்றந்வயம். (கஉ)

[வேறொரு அரும்பதம்.]

முப்பத்திரண்டாம் பாட்டு. — (மேகங்களோ) இத்யாதி. கீழ் தூதப்
ரோகணம் பண்ண ஒருப்பட அதுக்காளாகாமையாலே பரமோதாரர்
திருவடிகளைத் தலையிலே வைத்து தரிப்போமென்றாலும் அதுக்கு மிசை
யாதபடியாலே இனிஸாதநாறுவட்டாந்திலே ஸ்ருவோமென்று அதுக்
காக மேகங்களைக் கேட்கிறுளென்று ஸங்கதி யுட்கொண்டு, கீழே சொன்னது
செய்யாதே வழிக்கொண்டவற்றை அழைத்து உறைக்கச்சொல்லக்கூடுமோ
வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கீழ்ப்பாட்டிலே) இத்யாதி. “மேகங்களே”
என்றபதத்துக்கு “வார்த்தைசொல்லிப் போககோ ளென்ன” என்னும
ததோடநவயம். கீழ் “மின்மிளிரிய மேகங்கள்” என்று விசேஷிக்கையாலே
திருமால் வடிவுக் கொஞ்சு மதுஸூசிதமாகையாலே “வந்துரையீர்” என்று
கேட்டது அர்த்தஸித்தம். “ஓ” என்றது - விஷாதாதிசயஸூசகமென்
தும் தூராதாஹ்வான மென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அவ
ந்நாற) இத்யாதி. “வாக்யத்ரயத்தாலே. மேலுக்கவதாரிகை (மேகங்கள்) இத்
யாதி. (கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாம்) என்றது - தூதசெல்லுகை, திருவடி
களைத் தலையிலே வைக்கை, கிட்டவந்த வார்த்தை சொல்லுகை, இவையெல்
லாமென்னகை. முழங்கீரென்ன வேண்டியிருக்க “உரையீர்” என்றதுக்கு
பாவம் (வாய்) இத்யாதி. மேனியென்னுதே “திரு” என்றத்தாலே பலிதத்
தை அருளிச்செய்கிறார் (பார்த்தம்) இத்யாதி. “மால்” என்னுதே “திரு”
என்றதுக்கு பாவம் (அவனும்) இத்யாதி. “உயிரளிப்பான்” இத்யாதியைக்
கடாஸித்த மேகங்களுக்குள்ள வேற்றங்களை அருளிச்செய்கிறார் (நிசஞ்
சக) இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. (க) அலர்மேல் மங்கைபுறைமார்
பணிப்போலே மின்னுடனே கூடத்திரிகின்றவென்று வடிவிலேற்றமும்;
முத்தருக்கு வந்த ரகணம் பண்ணுகையின்றிக் கேப்ரஹ்மத்தை உபேயமாக
பாவித்துக்கொண்டிருக்கு மத்தனையிறே, இவை (உ) ஸ்ரீவீஷ்ணுபுட்ரிஷு
ராயணரீபுஷ - ஸ்ரீவீஷ்ணுபுட்ரிஷுகராலயகாளமேகத்தோடு ஸாய்
பத்தியுண்டாயிருக்கச்செய்தே எங்குக் திரிந்தும் நாட்டை ஈரக்கையாலே
தடவி ராஜிக்கும் குணமுள்ளதாகத்தோற்றுகையாலே இந்த வேற்றமு
மெப்படி பெற்றிகொளென்கிறுளென்று திருவுள்ளம், சப்தார்த்தம் (இவ்வடி
வை) இத்யாதி. இப்படி கேட்டவைக்கு உட்கருத்தை வருளிச்செய்கிறார் (நா
மும்) இத்யாதி. செறித்துவிட்டி. (௩௨)

தாதபர்யம். — கீழ்ப்பாடத்தில் தூதாகவனுப்பின மேகங்களும் தமக்
கொருப்பாயுத்தரம் சொல்லாமல் போவதைக்கண்டு, அகற்றைத்திரும்பியும்
கூப்பிட்டு, உக்கனாக்கு இங்குவந்து வார்த்தைசொல்லப்போதில்லை யாகில்
அங்கிருந்தாலும் ஒருவார்த்தைசொல்லிப் போகுகொளென்கிறான்.

ஓமேகங்களே! நீக்கல்பம் சொன்னகாரியத்தைச் செய்யாமற் போ
னல் போகிறீர்கள், கடுகியில் ஸுயர்ணரோஷை போன்றதின் கொடியையுடை
யதாய் சிலரத்தம் போல் அகிஸ்கந்தரமான உங்கள்மேனியைப்பார்த்தால்
ஸ்வரணவரீணியான ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மியோடு உடியழம்பெருமான் திருமே
னியோடொத்திருக்கிறது, இவ்வடிவுநீங்கள் என்னதபஸ்ஸுபண்ணிப் பெ
ற்றிகொள்; என்று கேட்டால் இதற்குக்கூட ஒரு பாயுத்தரம் சொல்லாமற்

பொனீர்கள். ஆதிலும் உங்களுக்கிவ்வடி வுண்டாவதற்குக் காரண மிதுவா
யிருக்கலாமென்று ஊஹிக்கிறேன். ஸர்வேஸ்வரன் நிர்ஹேதுதமாக ஸகல
ஜகத்க்ஷணநிஷிதஞ்ஞகையால், அவனுடைய கார்யத்தை நீங்களேற்றுக்கொ
ண்டு ஜகத்பிரத்தைச் சுமந்து ஸகல ப்ராணிகளும் ஸு-கிக்கும்படி வர்ஷிப்
பதைக்கண்டு அந்த ஸர்வேஸ்வரனே உங்களுக்கிவ்வடி வுண்டாகும்படி யது
கர்ஷித்தா னுவேணும். (கூஉ)

அருளார்திருச்சக்கரத்தாலகவ்விசம்பும்நிலனும்,
இருளார்வினேகெடச்செங்கோல்தடாவுதிர், ஈங்கோர்பெண்பால்
பொருளோவெனுமிகழ்வோவிவற்றின்புறத்தாளென்றெண்ணே
தெருளாமாவணையீர், இவள்மாமைசிறைக்கின்றதே. (கூஉ)

கர்த்தம். — அருள் - க்ருபையினால், ஆர் - நிறைந்த, திருச்சக்கரத்தால் -
திருவாழியாலே, அகல் - பாரந்த, விசம்பும் - ஆகாசத்தையும், நிலனும் - பூமி
மீயும், இருளார் - அந்தகாரத்தினால் நிறைந்த (அஜ்ஞாநத்தினால் செய்யப்
பட்ட), வினே - பாவம், கெட - நசிக்கும்படி, செங்கோல் - ஆஜ்ஞையை,
கடாவுதிர் - நடத்தாநின்றீர். அரவு - ஆதிசேஷனை, அணையீர் - படுக்கையாக
உடையஸ்வாம்! இவள்மாமை-இவளுடைய நிறத்தை; சிறைக்கின்றது-அழி
வாநிற்கிறது. ஈங்கு - இந்தலீலாவிபூதியில், ஓர்-ஒரு, பெண்பால்-பெண்விஷ
யத்தில், (ரக்ஷணம்), பொருளோ - புருஷார்த்தமா, எனும் - என்கிற, இகழ்
வோ - அநாதரமா, இவற்றின் - இந்தரக்ஷயகோடிக்கு, புறத்தாள்-வெளிப்
பட்டவள், என்று - என்கிற, எண்ணே - திருவுள்ளமா, தெருளோம் - அறி
கிறீலாம். (கூக)

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ. — முப்பத்துமூன்றும்பாட்டு - நாலுமூலையும் மேகங்கள்
வந்து பரந்து மேகதர்சனத்திலே பெண்பிள்ளை மோஹித்துக்கிடக்க,
இவள்மோஹத்தைக்கண்டதிருத்தாயார் (க). “மேஹுநயஸ்ஸுரஸ்ஸிவ
பூ: - மேகோதயஸ்ஸாகரஸந்நிவ்ருத்தி:” (உ) “பிஷ்ணுநயஸ்ஸுரஸ்ஸிவ
பூ: - பிஷாஸ்மாத்வாதபவதே பிஷோதேதி ஸ-வ்ய:” என்
னும்படியாலே பதார்த்தங்கள் தன்கார்யத்துக்கு அவ்வருகுபோகாத
படி நிர்வஹிக்கிறது தன்னாஜ்ஞையாலேயன்றோ? இவ்வளவில் இவ
ளைப்பரிஹரிக்கையரிதோ? வென்று கூப்பிடுகிறான்.

வயா. — (அருளார் திருச்சக்கரத்தால்-) க்ருபையாலே ஸ்ரீரண்
மாயிருக்கிறபடி-ஸர்வேஸ்வரன் அருள் மறுத்தபோதும் அருள்கூடு

அரு !! முப்பத்து மூன்றும் பாட்டு. — (அருளார்) “மேஹுநயஸ்ஸு
ரஸ்ஸிவபூ: ரஸ்யோநயஸ்ஸுரஸ்ஸிவபூ: | வியூஷ்யத்யு: ரஸ்யுஷ்யத்யு: ரஸ்யுஷ்யத்யு:
பூ: | பூ: ரஸ்யுஷ்யத்யு: ரஸ்யுஷ்யத்யு: || மேகோதயஸ்ஸாகரஸந்நிவ்ருத்தி நிந்தோர்
விபாகஸ்புரிதாநிவ்யோ: வித்யுத்விபங்கோகதமுஷ்ணரஸ்மோர் வி
பாக: விநிதா: ப்ரபவந்திமாய: “இந்தோர் விபாக: என்றது - அமரவர்

யயா||புரிக்கிறே யிருக்கிறது. பிராட்டி அருள்மறுத்தாலும் மாறுதே
யிறே யிருப்பது ஆழ்வானருள், மடுவருகி னூற்றுப்போலே. அம்ப
ரீஷ சகாவர்த்திக்கு தூர்வாஸாவந்தபோது ஜயித்துக் கொடுத்தபடி
நய நினைப்பது. ஆழ்வானே ஆஸ்ரயித்தார்க்கெதிரிகளில்லையா. யிருக்
கிறபடியையும், ஆழ்வான் எதிரியாய்ப் பகைத்தபோது அவர்களுக்
கெம்பெருமா னேற... மக்கொண்டு நோக்கு மத்தனையல்லது மற்ற
ப்புறவில்லையா யிருந்தபடியையுஞ் சொல்லிற்று. (அருளார்) அருள்
ஆஸ்ரயத்துக்கு நிரூபகம். ப்ரதிபக்ஷத்தை த்துணிக்குமென்று சொல்
லாநிற்கச்செய்தே நிரூபகமென்னும்படி யெங்குனெயென்னில்; அது
வும்ஹிதரூபமாகையாலே. (திருச்சக்கரத்தால்) ஸர்வேஸ்வரனை ஸர்
வேஸ்வரனுக்குகிறது கையுந்திருவாழியுமா யிருக்கிற விருப்பிறே.
ஈஸ்வரனுக்கு லக்ஷ்மீஸம்பந்தம்போலேயிறே திருவாழியும். (அகல்
விசம்பித்யாதி) உபய விபூதி||லுண்டான அஜ்ஞாநாவஹமரன பாப
ம் போம்படி திருவாழியினுடைய தேஜஸ்ஸாகிற செங்கோலாலே
நிர்வஹியா நின்றீர். (அகல்விசம்பு) (க) “புருஷஸூக்தம்-திரிபா

அரு||ஸ்யையிலே ஸூர்யனோடே கூடின சந்த்ரன் பிரிகை. ஒருத்வாதசியின
ன்று அம்பரீஷனிருந்த விடத்திலே தூர்வாஸாவந்து “எனக்குப் பாரணை பண்
ணவேணும்” என்று கேட்க, அம்பரீஷனு மிந்தருஷியை “அநுஷ்ட்டாநம்
பண்ணி வாரும்” என்று சொல்லி, அவன் நெடுப்போது வாராமையாலே
ஸங்கோசத்வாதசியாகையாலே ஜலத்தாலே பாரணைபண்ண, ருஷியும்
வந்து ஜ்ஞாநியாகையாலே அம்பரீஷன் ஜலபாரணை பண்ணினபடியைய
றிந்து, “சேஷமாக்கினாய், உன்னுடைய சேஷம் நான் புஜிக்கவில்லை”
என்று சொல்ல, “உமக்கென்று பாகம் பண்ணினத்திலே நான் சேஷம்
பண்ணவில்லை; ஜலத்தாலே பாரணை பண்ணினேன்” என்ன; “ஆனால்
மெனக்கு முன்னே பாரணை பண்ணினாய்” என்று சபிக்க உத்யோகிக்க,
அப்போ தம்பரீஷன் திருவாழியாழ்வானே ஸ்மரிக்க, திருவாழியாழ்வானவ
னைப் பின்தொடர, அவன் ப்ரஹ்மாதீகன்பக்கமெல்லாம் செல்ல, அவர்கள்
“எங்களால் தகையப்போகாது” என்ன, ஸர்வேஸ்வரனிடத்தே செல்ல,
ஸர்வேஸ்வரனும் “நான் பக்தப்ரதந்த்ரன், ஆகையாலே அந்த வம்பரீஷ
னையே வேண்டிக்கொள்” என்ன, அவனப்படியே வேண்டிக்கொள்ள,
அம்பரீஷன் திருவாழியாழ்வானே ஸ்தோத்ரம்பண்ண, அவனுக்காக நிவ்ருத்
தரானார், அதை நினைப்பதென்றபடி. (ஆழ்வானெதிரியாக எதிர்த்தபோது)
என்றது ஸம்முகன் விஷயமாகப் பெரிய திருவடி எதிர்த்தமையைக் கடை
பிடித்து. திருச்சக்கரத்தாலேயே விபூதித்வயமும் நிர்வஹிக்கிற தென்னென்
ன, (ஸர்வேஸ்வரனை) இத்யாதி. அதவா “திரு” என்று விசேஷிக்கிறபடி
யென்னென்ன (ஸர்வேஸ்வரனை) இத்யாதி. அதிசங்காமாத்ரத்துக்கிப்படி

வ்யா||தஸ்யா ம்ருதந்திவி" என்று முக்கூறுகை. அங்குத்தைக் கஜஞா
நம் போக்குகையாவ தென்னென்னில், கையுந் திருவாழியுமா யிருக்
கிற இருப்பை விசுலேஷிக்கிற செய்வதென்னென்று விஷய வைலக்ஷ
ணயத்தாலே அதிசங்கை பண்ணினால் அந்த அதிசங்கையைத் தவிர
த்துக்கொடுக்கை. சங்கையாகிலு முள்ளது, பரிஹாரமும் வேணும்,
இங்குள்ளது பரத்வம்ஸாபாவம்; அங்குள்ளது பராக்பாவம்.

(ஈங்கோர் பெண்பாலித்யாதி) அபலை-அநந்ய கதியென்றோ ?
அன்றிக்கே, உபய விபூதிக்கும் புறம்பென்றோ? உமக்குச்சக்தியில்லை
யென்றோ? உமக் கஜஞாநாசக்திகளை யேறிட்டுக்கொள்ளப் பார்க்கி
றீரோ ; விபூதிக்குப் புறம்பென்றீராகில் அஜஞாராவதீர்; நமக்கு
ரக்ஷிக்கப்போகாதென்றீராகில் அசக்தராவதீர். (க) 'ஸஹம் கேசக்ரஹம் ப்ராப்தா த்வயிஜீ
வத்யாபிப்ரபோ' நீர் ப்ரபுவாகையும் உம்மைப்பற்றினவள் பரிபவத்
துக்கு மொருசேர்த்தி கண்டிலோமீ. (தெருளோம்) அறிகிறிலோ
ம். (அரவணையீர்) உகப்பார்க்குடம்பு கொடோமென்னும் ப்ரதிஜ்ஞை
கண்டிலோமிதே. இவள் தரைக்கிடை கிடக்க உமக்குப் படுக்கை
பொருந்துவதே! படுக்கைக்குமேல் விரிவேண்டாவோ? படுக்கையி
ற் கிடப்பார்க்குத் தனிக்கிடை யமைபுமோ? (இவள் மாமை) பெறு
தற்கரியமாமை. நாம் ஸர்வஸ்ரஷ்டாவா யிருந்தோம், இன்னம்பண்
ணிக் கொள்ளுகிறோ மென் றிருக்கிறீரோ? அவன்தான் கைதொட்
டழிக்கிறுனென்று தோற்றியிருந்தபடி. (உ) 'ஸஹம் கேசக்ரஹம் ப்ராப்தா த்வயிஜீ
வத்யாபிப்ரபோ' நீர் ப்ரபுவாகையும் உம்மைப்பற்றினவள் பரிபவத்
துக்கு மொருசேர்த்தி கண்டிலோமீ. (தெருளோம்) அறிகிறிலோ
ம். (அரவணையீர்) உகப்பார்க்குடம்பு கொடோமென்னும் ப்ரதிஜ்ஞை
கண்டிலோமிதே. இவள் தரைக்கிடை கிடக்க உமக்குப் படுக்கை
பொருந்துவதே! படுக்கைக்குமேல் விரிவேண்டாவோ? படுக்கையி
ற் கிடப்பார்க்குத் தனிக்கிடை யமைபுமோ? (இவள் மாமை) பெறு
தற்கரியமாமை. நாம் ஸர்வஸ்ரஷ்டாவா யிருந்தோம், இன்னம்பண்
ணிக் கொள்ளுகிறோ மென் றிருக்கிறீரோ? அவன்தான் கைதொட்
டழிக்கிறுனென்று தோற்றியிருந்தபடி.

அரு||வேணுமோவென்ன (சங்கையாகிலும்) இத்யாதி. "இருள்" என்ற
துக்கு அஜஞாநமென்றாலோ வென்ன (- அங்குள்ளது) இத்யாதி. 'ஸ
ஹம் கேசக்ரஹம் ப்ராப்தா த்வயிஜீவத்யாபிப்ரபோ' - ப்ராகப்யபாவ : ப்ராகபாவ : என்றபடி (அநந்யகதி
யென்றோ) என்றது-அநந்யகதியன்றோ, மெள்ள ரக்ஷிக்கிறோமென்றோவென்
றபடி. "செங்கோல் நடாவுதீர்" என்றத்தைப்பற்ற (உமக்கு சக்தியில்லை
யென்றோ) என்றது. ரக்ஷியாமையைக்கொண்டு அவனை யசக்தனென்னென
மோவென்ன (ஸாஹம்) இத்யாதி. "ஈங்கோர் பெண்பால் பொருளோவெனு
மிகழ்வோ" - இந்த விபூதியிலே ஒரு அபலையை ரக்ஷிக்கை புருஷார்த்தமோ
வென்கிற வநாதரமோ? "பெண்பால்" என்றது - பெண்ணையென்றபடி.
இகழ்வு - அநாதரம். "இவற்றின் புறத்தாளென்றெண்ணோ" ரக்ஷணீய
விபூதிக்குப் புறம்பாயிருப்பாளொருத்தி என்கிற நினைவோ? இவள் காந்தி
யையழிக்கிறதென்று வெறுக்கிறாள். "அரவணையீர்" என்றதுக்கு இரண்டு
மூன்று தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார், (உகப்பார்க்கு) இத்யாதிவாக்யங்களா
லே. உகப்பார்க் குடம்புக்கொடுக்கையாலே உடம்பு கொடோமென்னும் ப்ரதி
ஜ்ஞை கண்டிலோமிதே என்றபடி.

வயா|| ஸுஹ்ருதம் 'ஸர்வபூதாநாம்' என்னு மதுவும் தப்பிற்றிறே. இவன் தானை கைதொட்டழிக்கிறுனென்று சொல்லலாம்படி இவ றேனாட்டைப் பராப்தியைத் திருத்தாயா ருணர்ந்தபடி. ப்ராஜை கிணற் திலேலவிழந்தால் வாங்காத தாய் தள்ளினு ளென்னுமோபாதி ரகூக ணனவன் ரகூதியாதொழிந்தால் அவ்வளவுஞ் சொல்லலாமிதே. 'இவ ன் படியையும் பார்த்து அவன்படியையும் பார்த்தால் பேற்றுக் குந் கண்ணழிவிலையா யிருந்தது. இவ்வளவாகக் கண்ணழிவற்ற பின்பும் வரவு தாழ்த்தபடியாலே இதென்னாய் முடியக்கடவ தே' என்று திருத்தாயார் சோகிக்கிறாள். ந.ந.

அரு|| அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல்விசம்பும் நிலனு மிருளார்வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்; இப்படியிருக்கச் செய்தேயும், அரவணையீர் இவன் மாமை சிதைக்கின்றது; ஈங்கோர் பெண்பால் பொருளோவெனு மிகழ்வோ இவற்றின் புறத்தாளென் றெண்ணோ, தெருளோம் என்றவயம் (ந.ந.)

[அப்பு அரும்பதம்.]

முப்பத்தமூன்றும்பாட்டு(அருளார்)க்ருபையிக்கு ரகூதித்தவிடமுண்டோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அம்பரீஷ சக்ரவர்த்திக்கு) இத்யாதி. அம்பரீஷ னென்கிற ராஜா பாகவதனாகையாலே ஏகாதசீ வரதத்தைத் தப்பாதபடி நடத்திவர, அத்தை யழிக்கைக்காக த்வாதசியின்று தூர்வாஸாவர, அவர்க் காதித்யம் சொல்ல, 'ஆனால் ஸ்நாநம்பண்ணி வருகிறேன்?' என்றுபோக ராஜாவும் திருவாராதம்பண்ணி தத்காலத்திலே வரக்காணாமையே தீர்த்த பாறணை பண்ணியிருக்க; அவ்வளவிலே ருஷியும்வந்து, 'நான் வருவதற்கு முன்னே பாறணைபண்ணலாமோ' என்ன, 'அதில்லை, தத்காலம்போகையாலே தீர்த்தஸ்நீகாரம் பண்ணினேன்; தளிதை நீட்டி னுற்போலே சிலவழியாம லிருக்கிறது' என்ன, 'ஆனாலும் தீர்த்தம் ஸ்நீகரித்தாயே' என்று கோபித்து ஐந்தைவாங்கி சபிக்க ஒங்கினவளவிலே, இவன் திருவாழி யாழ்வாளை நினைக்க, அவர்வந்து ருஷியைத் துறத்திக் கொண்டுபோக, ஏங்கும்புகலற்று விஷ்ணுவைச் சரணம் புக, அப்போது விஷ்ணு ருஷியை ராஜாகையிலே காட்டிக்கொடுத்து ஆழ்வானிடத்தில் நின்றும் ரகூதித்தா னென்கிற கதையை புட்கொண்டு அருளிச் செய்கிறார் (ஆழ்வாளை) இத்யாதி. (திருச்சக்கரம்) திரு-ஸர்வபூத ஸுஹ்ருதம், கண்டாலன்றோ பரிஹாரம், சங்காமாத்ரத்திலேயுரி நூரிக்கவேறுமோ வென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (சங்கையாகிலும்). இத் யாதி. இங்கு மண்டாய் நடுக்கை, அங்கொருகாலு மின்றிக்கேயிருக்கை. ப்ராக ப்யபாவ மென்றபடி. 'பொருளோ' - அபஸ்யன்றோ? இவன் சரக்கோ - இவன் நமக்கெதிரோ, லக்ஷ்யமோ? அன்றியே, பொருளோ - எம் வஸ்து வன்றோ? அநக்யகதியன்றோ? வேறு புகலில்லையே, மென்னச் செய்கிறோ மென்றோ? என்ன - நினைவு புறத்தாளென்றோ எண் என்றபடி, நீர் சக்த

ரன்றோ வென்ற பேருண்டோ வென்ன அருளிச் செய்கிறார் (ஸாஹம்) இத்யாதி. பல தாற்பார்ய மருளிச்செய்கிறார் (உகப்பார்க்கு) இத்யாதி வாக்யங்களாலே, “சிதைக்கின்றதே” என்றத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (அவந்தான்) இத்யாதி-சிதைக்கிறீரே என்றாய், நிறத்தையழிக்கிறீரே என்ற படி. அவனை இப்படி சொல்லலாமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவன் தானே) இத்யாதி, “சிதைக்கின்றது” என்று ஸ்வகதமாகவு மருளிச் செய்கிறார் (இவள் படியையும்) இத்யாதி. “அழிக்கின்றதே” என்று - வெறுக்கிறா ளென்றபடி. (கூக.)

[வேறொரு அரும்பதம்.]

முப்பத்து மூன்றாம் பாட்டு. (அருளார்). இத்யாதி, கேழே தலைமகள் பாசுரத்தாலே மேகங்களுக்கும் திருமாலுருவுக்கும் ஸாத்ருப்யத்தைக் கண்டு “உரையீர்” என்று கேட்டிருக்க, இப்பாட்டு திருத்தாயார்பாசுரமாய் அவனைப் பார்த்துக் கூப்பிட்டு உதுக்கு ஸங்கதியை அருளிச் செய்கிறார் (நாலுமூலையும்) இத்யாதி. (க) “என தவளவண்ணர் தகவுகளே” என்கிறபடியே, திருத் தாயார் தன் பெண்பா விரங்கர்மையாலே நிர்க்ருணனென்று நினைத்திருக்க, அவராயுதமான திருவாழி யாழ்வானுக்கு க்ருபா பூர்த்தியைச் சொல்லுவா னென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார், (ஸர்வேச்வரன) இத்யாதி. ஆனால் பிராட்டி க்ருபா ஸ்வருபையன்றோ? இவருக்குப் பூர்த்தியேதென்ன வருளிச் செய்கிறார் (பிராட்டி) இத்யாதி. ஸஹதர்மசாரிணி யாகையாலே அவர் நெஞ்சறிந்து அப்படியே யவளு மிருந்தாலும், இவர் தம்மை நினைத்தவிஷயத் திலே தாமே ரக்ஷிக்கவல்ல க்ருபர்சாலி என்கை. (மடுவருகி லூற்றுப்போலே) என்றது - எம்பெருமான் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே க்ருபையற் றிருந்தாலும் அவன் சித்தாதுவிதானம் பிராட்டிசெய்து நீர்ப்பசையற்றாலும், அருகிருந்து ரக்ஷணபரிகரங்களில் தலைவராயிருப்பரென்கை. திருவாழியாழ்வானெங்கே க்ருபையாலே ரக்ஷித்த தென்னவருளிச்செய்கிறார் (அம்பரீஷ) இத்யாதி, ஜயித்துக் கொடுத்தபடி தன்னை விவரிக்கிறார் (ஆழ்வானே) இத்யாதி அதா வது அம்பரீஷனென்கிற ராஜா பாகவதனாகையாலே ஏகாதசீ வ்ரதம் தப் பாதபடி அறுவட்டித்துக் கொண்டிருக்க, அதை விக்ரம் பண்ணவேணு மென்று தூர்வாஸா வென்கிற ருஷி அங்கேவர, “த்வாதசியின்னு ஆதித்யம் பண்ணவேணும்” என்றுசொல்ல, “ஆனால் ஸநாதம்பண்ணி வருகிறேன்” என்றுபோய் நெடும்போது வாராதிருக்க, இவன் திருவாராதநம் பண்ணி தீர்த்த ஸ்லீகாரமாத்ரம் பண்ணியிருக்க, அவன் வந்தபின்பு, “தீர்த்தம் மாத்ரம் ஸ்லீகரித்தேன், தளிகை நீட்டினதெல்லாம் சேஷமாகா திருக்கிறது புஜி க்கவேணும்” என்ன, ருஷிகுபிதனாய் சபிக்கவேணுமென்று உத்யோகித்த வள லே ராஜா திருவாழியை நினைக்கக் கடுகவந்து ருஷியைத் துறத்திவிட, எங்கும் புகலற்று ஸர்வேஸ்வரனைச் சரணம்புக, அவனும் ராஜா கையிலே காட்டிக்

கொடுத்த ரக்ஷித்தா னாகையாலே திருவாழிக்கு க்ருபை குறைவம் றிருக்கு
மென்மை. திருவைக் கொடுக்கும் சக்ரமென் றருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேச்
வரம்) இத்யாதிவாக்ய த்வயத்தாலே. அதிசங்கையைத்தவிர்த்துக் கொடுக்கை
யாவது - நம்மைக் கைவிடாதாற் போலே உங்கனையுங் கைவிடா நென்று
சொல்லுமா போலே (க) கைகழலா நேமியானு யிருக்கை. வினை அதிசங்கா
யாதா மென்பானென், பாபமென்ன லாகாதோவென்ன வருளிச் செய்கிறார்
(இல்கு) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே. ப்ராகபாவ மென்றது - ப்ராகப்யபாவ
மென்றாய், அத்யந்தாபாவமாய், அத்தாலே அங்கு வினை சொல்லக்கூடா தாகை
யாலே அதி சங்காபரமாக்க வேணுமென்று கருத்து. “பொருளோ” என்றது -
சரக்கோ வென்றாய், பலிதார்த்தம் (அந்யகதியென்றோ) என்று “எண்ணோ”
என்றிறவிடத்தில் “ஓ” என்றது இன்னமனேக கோடிகளுக்கு வஞ்சக
மென்று ப்ரஸித்தமானவற்றையுங் கூட்டி யருளிச் செய்கிறார் (உமக்கு) இத்
யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே. சக்தியைச் சொல்லி வெறுத்தபேருண்டோ
வென்ன (ஸாஹம்) இத்யாதி. திருவநந்தாழ்வானை இங்குச் சொன்னதுக்கு
பலதாற்பர்யங்களை அருளிச்செய்கிறார் (உகப்பார்க்கு) இத்யாதி வாக்ய
சதுஷ்டயத்தாலே. சிதைக்கிறீ ரென்று அவரைக் குறித்துச் சொன்னதாகக்
கீழருளிச்செய்து, மாயையானது சிதையக் கடவதாய் விழுமேயென்று தன்
விலே நொந்தபடியாகத் தாற்பர்யாந்தரம் (இவள்) இத்யாதி. (கூ.)

தாற்பர்யம்.—ஸர்வேஸ்வர ஜடைய திருமேனியோடொத்ததாய் நாற்
புறங்களிலும் கிளம்பினமேகங்களைக்கண்ட நாயகிக்கு ஸர்வேஸ்வரன் ஸம்ரு
திவிஷயமாக, அவனோடு கூடப்பெற்றிலோமேயென்று மோஹித்துக்கிடந்த
நாயகியைக்கண்டு, நீரிவளைஇப்படி உபேக்ஷிப்பதற்கு என்னகாரண மென்று
திருத்தாயார் ஸர்வேஸ்வரனைப்பார்த்து முறையிடுகிறாள்.

நீர் உபேக்ஷித்தவன்றம் தாம் உபேக்ஷியாமல் ஜகத்ரக்ஷண துரந்தரான
திருவாழியாழ்வானைக்கொண்டே, இந்த லீலாவிபூதியில் ப்ராணிகளுடைய அஜ்
ஞானங்களையும் அதற்குக்காரணமாகிய துஷ்கர்மங்களையும், நித்யவிபூதியில் ப்ர
ந்நமாதுபவ, விச்சேதசங்கையினால் கலங்கின நித்யஸூரிகளுடைய கலக்கத்தை
யும்பொக்கி உபயவிபூதியையும் ரக்ஷியாநின்றநீர், இவளுக்குவந்துதவாம்ல்சேஷ
தயையையில் ஸாகமாய்க் சண்வளராரின்றீர். உம்முடையவிரஹத்தினால் இவள்
மேனியழிந்துவிட்டது; இவளை உபேக்ஷித்ததற்கடி—ஒருபெண்பிள்ளையை ரக்ஷி
ப்பதிலுந் நமக்குலாபமென் என்கிற அநாதரமா? ரக்ஷியாவிடில் இவள் நம்மை
யென் செய்யப்போகிறாளென்கிற திருவுள்ளமா? நமக்குரக்ஷணீயமான இவ்
வுபயவிபூதியிலும் இவள் அடங்காதவளென்கிற நினைவா, இதையெனக்குத்
தேரியக் சொல்லவேணும். (கூ.)

சிதைக்கின்றதாழியென்றாழியைச்சீறி, தன்சீரடியால்
உனக்கின்றநாயகந்தன்னொடுமாலே, உனதுதண்டார்
ததைக்கின்றதண்ணந்துழாயணிவானதுவேமனமாய்ப்
பதைக்கின்றமாதின்நிறத்தா, அறியேன்செயற்பாலதுவே (கூச)

அர்த்தம்.—மாலே - ஒஸ்வாமீ! ஆழி - ஸமுத்ரமர்னது, (ஆழியை - கூடலை), சிதைக்கின்றது - கலைக்கின்றது, என்று - என்று, சீறி - கோபித்து, தன் - தன்னுடைய, தீர் - அழகிய, அடியால் - பாதத்தினால் ஆழியை - ஸமுத்ரத்தை, உதைக்கின்ற - உதைக்கிற, நாயகந்தன்னொடு - செருக்குடன் (கூடினவளாய்), தன் - குளிர்ந்த, தார்-பூவினால், ததைக்கின்ற, பூர்ணமான, தன் - குளிர்ந்த, அம் - அழகியதான், உனது - உன்னுடைய, துழாய் - திருத்தாழியாமாலையை, அணிவான் - அணிவாக்காக, அதவே - அதிலே, மனமாய்-மனஸஸையுடைய ளாய்க்கொண்டு, பதைக்கின்ற, த்வரைப் படுகிற, மாதின்நிறத்து - பெண்பிள்ளை விஷயமாக, செயற்பாலது - (தீர்) செய்யப்போகிறதை, அறியேன் - அறிகிறிலேன். (கூச)

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.— முப்பத்து நாலாம்பாட்டு.— அவன் வருமளவும் ஆறியிருக்க வொண்ணாமையாலே கூடலிழைக்கத் தொடங்கினான். அது தப்பின படியைக் கண்டு நாயகந்தன்னைக் கண்டால் கோபிக் குமோபாதி கூடலோடே கோபிக்கிறான்.

வ்யா.—(சிதைக்கின்ற இதயாதி) முன்புள்ளார், “கூடலிழைக்கப் புக்கவாறே அது சிதறிவருகிற படியைக் கண்டு அத்தோடே சீறி அழியாநின்றான்” என்பார்கள். பட்டர், “இது கூடுகைக்கு ஏகாந்தமின்றியே பிரிகைக்கு மொருபுடை யுண்டாயிருக்கையாலே சீறியுதைவா நின்றான்” என்று. கூடலிழைக்கப் புக்கவாறே கடலானது திரையாகிற கையாலே யழிக்கப் புக்கவாறே அத்தோடே சீறாநின்றான். நாயகனும், வரவுதாழ்த்தவாறே கடலோடே சீறுமத்தனை யிறே. (க) “वाचस्पत्य - सापमानय, (2) “रुक्मिणी-सन्त-”

அரு || முப்பத்து நாலாம்பாட்டு. (சிதைக்கின்றதாழி) பட்டர் நிர்வாஹத்துக்கு, இந்தக் கூடலிழைக்கை, அவன் வந்து ஸம்சலேஷிக்கு மென்றிததுக்கு ஸுசகமாயிருக்கை யன்றிக்கே வாராமைக்கும் ஸுசகமாயிருக்கையாலே கூடலிழைக்க உத்யோகித்தவன் வாராமைக்கு ஸுசகமாய் விஷல் “வரும்” என்றிருக்கிற தரிப்பும். போய்விடு மென்று சீறி உதையநின்றான் என்றபடி. இந்த நிர்வாஹத்துக்கு “ஆழி” என்று கூடலாய், கூடலானது சிதைக்கின்றது - வாராமைக்கு ஸுசகமாயிருந்துவிடப் போகிறது, என்று ஆழியை - கூடலை, சீறி-கோபித்து, தன் சீரடியா லுதைக்கின்ற நாயகந்தன்னொடு - தன்னுடைய ஸ்லாக்யமான திருவடிகளாலே உதைக்கின்ற மதிப்போடே என்று பொருள். பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்துக்கு-“ஆழி” என்று கூட

(க) ஸ்ரீராமா-யுத்த, உக. 22,

-(உ) ஸ்ரீராமா-யுத்த, உக. 22,

புயல்||ராமோ ரக்தாந்த லோசகஃ” என கண்சிவப்பா வில்லைக் கொடு
வாவென்னு மித்தனையிறே. (சீரடியித்யாதி) ஆர்செவி சீபாப்து
கிடக்குமது ஆருக்கு பலிக்கிறதுதான். பிறரை யிழப்பிக்கு மள
வஸ்தியிலே தந்தாம் பேற்றையு மிழப்பார்களோ? பெறுதற்குரிதான
திருவடிகளாலே கிடர் அசேதநமான கூடலே யுதைக்கிறது. இங்
கிலே யென்னுமிட மறிந்தானாகில் துணிலே யொதுங்கினவோ
பாதி இம்மண்ணிலே யொதுங்கிக் கிடக்குங் கிடர். கடலானபோது-
இவை சில சிதைக்குமென் றன்றோ கீர்தொறும் பாந்து நிற்கிறது.
அப்போதைக்குத்தானே பெற்றானாகிறான். (க) ஸ்ரீஸுப்பராமஹேஸ்வர
நமஸ்காரம் ஸுண் - “ த்வத்பாத பங்கஜ பரிக்ரஹ தர்ய ஜநமா பூயா
ஸம்” என்று அவன் ஸர்வேஸ்வரனாவது இவள் காலுக் கிலக்காண
விறே. (உ) “லக்ஷ்மீபத லாஸக்ஷக லக்ஷ
ணம்” ஸர்வரானுவான் தலையி லல்லது திருவடிகள் தானேறுதினே.
(தன் சீரடியாலுதைக்கின்ற நாயகம்) தரம் பாராதே யுதைக்கின்
றபடி. மதித்தும் மதியாதே யிருக்கிற வேண்டப்பாடுடைய நாயகம்.

அரு||லானது; “சிதைக்கின்றது” என்று காரியத்தைச் சிதைக்கிறதென்ற, அதா
வது-வாராமையை ஸூசிப்பிக்கிறதென்று, தன் சீரடியா லுதைக்கின்ற நா
யகத்தன் னொடு-தன்னுடைய ஸ்ரீராக்யமான திருவடிகளாலே உதைக்கின்ற
மதிப்போடே என்று பொருள். நாயகம் - மதிப்பு, அதாவது - பெருமை.
அதவா-கூடலே என்று அத்யா ஹரித்துக்கொண்டு, “ஆழி” என்று கூடலாய்
கூடலானது கூடலேச் சிதைக் கின்றதென்று - ஆழிக்கிறதென்று, ஆழியை-
ஸமுதரத்தை, சீறி தன் சீரடியா லுதைக்கின்ற ளென்னுதல். (ஆர்செ
விசீபாப்து கிடக்குமது ஆருக்கு பலிக்கிறதுதான்) என்றது. ஸர்வரான
வைப்படுதற்பாதப்ரஹாரம் ஸமுதரம் பெற்றுப்போகிறதென்னென்ற தோ
ழியாயக னிழவுக்கு சோகிக்கிற ளென்றபடி. (பிறரையிழப்பிக்கு மளவன்றி
லிலே தந்தாம் பேற்றையு மிழப்பார்களோ) என்றது - விசிலேஷித்து நாய
கையைத் தக்கப்படுத்துகை யன்றிக்கே தன்னுடைய பலத்தையு மிழப்பதே
என்றபடி. கூடலாவது - மணல் முதலானவைகளாலே வட்டமாகக் கீறிப்
புரக்கை. “சீரடி” என்கையாலே கூடல் தரம்போரா தென்றபடி. ஸர்வா
திருவிருத்தவனுக்கிது பெறவேண்டியிருக்கிறதோ வென்ன, (த்வத்பாத)
இத்யாதி, இவள் காலுக்கிலக்காகை ஸர்வேஸ்வரத்வ லக்ஷணமோ வென்ன,
(லக்ஷ்மீபதலாஸக) இத்யாதி. “ ஸ்ரீஸுப்பராமஹேஸ்வர நமஸ்காரம் | ஸ்ரீ
ஸுப்பராமஹேஸ்வர நமஸ்காரம் | ஸ்ரீமத்யாயதநேலக்ஷ்மீபதலாஸகலக்ஷணம் ” “ பதலாஸக
லக்ஷணம் ” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸர்வரானுவான்) இத்யாதி.
(மதித்தும்மதியாதே யிருக்கிற வேண்டப்பாடுடைய) என்றது - மதி

வ்யா|| (மாலே) இவளையிப்படி பிச்சேற்றி இவள் பிச்சைக்கண்டுபிச்சேறியிருக்கிறவனே.

(உனதுதண்டா ரித்யாதி) உன்பக்க லுண்டாய், குளிர்த்தியை யுடைத்தாய் தாரையு முடைத்தாய்க் கொம்பிலே நின்றபோதையிற் காட்டில் திருமேனியில் ஸ்பர்சத்தாலே தழையா நின்றாள் திருத் துழாய் மாலையைத் தனக் காபரணமாக விடுகையிலே மகஸ்ஸுப் பர வணமாய்ப் பாதையா நின்ற விவளிடையாட்டத்து. (க) “பட்டபேர தெழுபோ தறியாள் விரைமட்டலர் தண்டுழா யென்னும்” திருத் துழா யென்றே பாதையா நின்றாள். (உ) “ஓரஸ்யவதேதோஷம் நாஹம்பச்யாமி (ங) வத்யதாம்.”

என்ற இளையபெருமானைப் போலே: (அறியேன் செயற்பா லதுவே) க்ரம் ப்ராப்தியு மிவளுடைய த்வரையும் ஸாதநமல்ல, அப்ரயோஜகம். பலம் அவன்தன்னாலேயா யிருந்தபடி. (ந.சு)

அரு|| க்கும்பேற்றையும் மதியாதே இருக்கிற பெருமையென்றபடி. “சிதைக் கின்ற” என்றதுக்கு பட்டர் நிர்வாஹத்திலே ஸம்வாதமாக அருளிச் செய்கிறார் (பாதஸ்ய) இத்யாதி. அதாவது - பாதாழ்வானைக்கண்ட இளைய பெருமாள் அவனாகுலனாய் வருகிற ஆகாரத்தைப் பாராதே சதுரங்க பதைதையுங் கூட்டிக்கொண்டு வருகிறானாகையாலே இவன் பாதகனாய்வருகி றானென்று சீறினாற்போலே என்றபடி. (க்ரம்ப்ராப்தியும் இவளுடைய த்வரையும் ஸாதநமல்ல) அதாவது - அவன் வேண்டினபோது ரக்ஷிக்கிறானென்றி ருக்கிறவிருப்பும் த்வரிக்கையும் ஸாதநமன்று; அது அப்ரயோஜகம்.

[மாலே ஆழிசிதைக்கின்றதென்று ஆழியைச்சீறித்தன் சீரடியா லுதைக்கின்ற நாயகம்தன்னொடு உனதுதண்டார்ததைக்கின்றதண்ணந்துழாயணிவானதுவே மனமாய்ப்புதைக்கின்ற மாதின்னிறத்துச் செயற்பாலதறியேன்] என்றவயம். “சாபமாநயஸௌமித்ரே சராம்சா சீவிலேஷா பமாந | ஸாகரம் சோஷ வ்யயாமி பத்யாயாயாந் துபஸ்வங்கமா:” “ஓரஸ்யவதேதோஷம் நாஹம்பச்யாமி ராகவ | பூர்வாபகாரிண நத்யாகோ நஹயதர்மோவிதீயதே” “வத்யதாம் மெவநீவநீநசவிந்ஸுஹ | ராவணஸ்யந்ருசம் ஸஸ்யப்ராதாஹயேஷ விபீஷண:” (ந.சு)

[அப்பு அரும்பதம்.]

முப்பத்து நாலாம்பாட்டு—(சிதைக்கின்ற) கூடல் - மண்டலாகாரமுயி ருக்கையாலே ‘ஆழி’ என்று கூடலைச்சொல்லுகிறது. கூடலாவது-மண்டலா காரமாகக்கிற உள்ளேவளையமாக-சுழிசுழியாகச்சுழிக்க லுவையிரண்டாகக்

(க) திருவாய். உ-ச-க.

(உ) ஸ்ரீராமா-அயோ. கச-உக.

(ங) ஸ்ரீராமா-யுத்த. கள-உக.

கடினம் இரட்டைப்படுகை, வரவுக்குஸுசகம். ஒற்றைப்படுகை வாரா
மைக்கு. இரண்டு நிர்வாஹத்துக்கும் இரண்டிடத்திலு மாழியும் கூடல்
பரம். மூன்றாம் நிர்வாஹமான நம்பிள்ளை நிர்வாஹத்துக்கு, ஒன்று கூடல்,
ஒன்று ஸமுதரம். இழைக்கச்செய்தே ஒற்றைப்படுகிறபடியைக்கண்டு, அத்
தையழித்தானென்று முன்புள்ளார். ஒற்றைப்படவுங்கூடுமென்று இழைக்க
வேயில்லை யென்று பா (நா) வியிலே நோக்காகப்பட்டார். ஆழியைச்சிதைக்
கின்ற தென்றாழியைச்சேறி என்று நம்பிள்ளை. நாயகியானவள் கடலைச்சேற
வாரமாவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நாயகனும்). இத்யாதி. அவர்தான் சேறினா
ரேவென்ன) அருளிச்செய்கிறார். (சாபமாநய) என்று. ஆர்செவி - நாயகன்
செவி - சீபாய்கை - கேட்க ஆசைப்படுகை, இழப்பிக்கை-நாயகிபேரான ஸம்
ஸ்பேஷங்கூடாமை, தந்தாம்பேறு - உதையுண்கை. “சேரடி” என்றத்தைப்
பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (பெறுதற்கு) இத்யாதி. இழக்கிறதென்; அங்கேயிரு
ந்து பெறவொண்ணாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இங்கனெனென்னுமி
ம்) இத்யாதி. இப்படியாகிலும் வ்யாபித்துப்பெற வேண்டுவானென் னென்ன
அருளிச்செய்கிறார் (தவத்பாதபங்கஜ) இத்யாதி, (பூயாஸம்) என்று பவபூதி, கன
க்கு ஸத்தையுண்டாமென்றாற்போலே இங்கும் ஸத்தையுண்டாமென்றபடி.
இவளுடைய திருவடிகள் ஸ்பர்சத்தாலேயோ அவனுக்கு ஸத்தையென்ன (ஸ
த்தரி) இத்யாதி. தரம்-ஸௌகுமார்யம், மதித்தும் மதியாதே - அறிந்துமறி
யாதே யிருக்கிறகம்பீரதை. இத்தால், கடலையும் நாயகனையும் மதியாதிருக்கை.
தரம்-பூ. எவ்ஹாவலோக ந்யாயத்தாலே கடலையுதைக்கை. தோஷமன்றோ
வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பரதஸ்யவதே) இத்யாதி. அவன்வரவுக்கு ஸூ
தமான கூடலை யழிக்கையாலே உதைத்தாலுந்தோஷமில்லை யென்றுதாத்
பரயம். செயற்பாலது-செய்யும்பரகாரம், அறியேன், அறியேனென்பானென்,
தன்னுடைய அந்யவஸாயமுடையவளுடையதவரையும் ஸாதநமாகாதோ வென்
ன அருளிச்செய்கிறார் (க்ரமப்ராப்தியும்) இத்யாதி.

[மேலேயென்று தொடங்கி தண்ணந்துழையணிவானதுவேமனமாய்
ஆழியைச்சிதைக்கின்றதென்று ஆழியைச்சேறி தன் சேரடியாலுதைக்கின்ற
நாயகம் தன்னொடும் பதைக்கின்றமாதின் திறத்து செயற்பாஸதறியேன்]
என்று கரியை.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

மூப்பதது நாலாம்பாட்டு. — (சிதைக்கின்ற) இத்யாதி. கீழேமேகதர்சநத்
தரிலே மோழித்துக்கிடந்தவன் அருகிருந்து “அருளார் திருச்சக்கரத்தால்”
என்று திருவாழியை ப்ராஸங்கித்தவாறே அவர் மேகங்களை மோஹங்களாக்கி
விட, இவனும் மோஹந்தெளிந்து அவன் பாரித்திருந்த விரஹம் பொறுக்க
மாட்டாதே கூடல்இழைக்கத்தேடினான். அத்தைத்திருத்தாயார் ஸர்வேஸ்
வரனுக்குச்சொல்லிக் கூப்பிடுகிறானென்று ஸங்கதியுட்கொண்டு தாத்பர்ய

மருளிச்செய்கிறார் (அவன்) இத்யாதி. “கோபிக்கிறாள்” என்றவநந்தரம் என்று சொல்லிக்கூப்பிடுகிறாளென்று கூட்டுவது. “ஆழி” மண்டலமாய், அதுதான் கூடலாய், அதாவது - மணலிலே மண்டலாகாரமாகக்கீறி அதிலே சுழிசுழியாகச் சுழித்து இரண்டாகக்கூட்டி எண்ண; இரட்டையானால் நாயகனோடு கூடுதலுண்டாம்; ஒற்றையானால் பிரிவென்றாகுமென்கை. கூடலிழைத்து ஒற்றைப்பட்டத்தாலே சீறினாளென்று பூர்வர்களும், கூடலிழையாதே அதின்படி விசாரித்துச் சீறினாளென்று பட்டரும், கூடு மிடம் குறிஞ்சியாகையாலே கடற்கரையிலேயிருந்து கூடலிழைக்க வொருபட்டைற்றை ஸமுத்ரமழிக்கையாலே அதைச்சீறினாளென்று நம்பிள்ளையும் நிர்வஹித்தார்களென்று யோஜநாத்ரய மருளிச்செய்கிறார் (முன்புள்ளார்) இத்யாதி. மூன்றாம் நிர்வஹத்துக்கு இரண்டாமாழிபதம் ஸமுத்ரபரம். அபலையான விவள் மஹத்தத்வமான சடலோடே சிறக்கூடுமோவென்ன (நாயகனும்) இத்யாதி. வீரபத்நியாகையாலே சிறக்கூடுமென்று கருத்து. நாயகன் தான் சீறினாலேவென்ன (சாபம்) இத்யாதி. சிவப்பா - விவக்க, சீர்மையுடையவடி என்று விவக்ஷித்தது ஈடுபாடாக பாவம் (ஆர்) இத்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே. நாயகன் இவள் பாதசிக்நங்களை யாசைப்பட்டிருக்க அசேதநமானகூடலுக்கிது கிடைப்பதே என்று கருத்து. இது அவனுக்குப் பேறென்னுமத்தை லோகஸித்தமாகக் காட்டுகிறார் (தவத்பாத) இத்யாதி. “சீர்” என்று ஸௌகுமார்ய குணமாக்கி பாவம் (தரம்) இத்யாதி. தரம் - ஸௌகுமார்யம் - மதித்தும் மதியாதே - அறிந்து மறியாதாற்போலே யிருக்கை, தாரையும் - புஷ்பத்தையும், மனமாய், ஆழியை-கூடலை, சிதைக்கின்றதென்று கடலைச்சீறி, தன் சீரடியாலுதைக்கின்ற நாயகந்தன்னோடும் பதைக்கின்றதென்று அவ்யம் விவக்ஷித்து, கடல் தனக்கு ஐநகமாயிருக்க உதைக்கக் கூடுமோவென்னும் சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (பரதஸ்ய) இத்யாதி. பெருமானிடத்தில் பரிவாலே தமயனான பரதாழ்வானை வதிக்கத் தேடினார் விரோதிக்கவந்தவரென்று; அப்படியே பகவத்ஸம்சுலேஷஸூசகமான கூடலையழித்தால் பெற்றவர்களையு மநாதரிக்கலாமென்று கருத்து. நீ செய்யும் ப்ரகாரமானத்தை அறியேனென்று சப்தார்த்தமாய், தன்னுடைய அத்யவஸாயமுமிவள் இவ்வரையுங் கார்யஞ்செய்யாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (க்ரமப்ராப்தி) இத்யாதி.

(நூ)

தாஜ்பர்யம்.—கீழ்மோஹித்துக்கிடந்த நாயகியினருகில், “அருளார்திருச் சக்கரத்தால்” என்று திருத்தாயார் சொல்ல, அந்தபகவந்நாமத்தைச்சேட்டு மோஹம் தெளிந்தெழுந்திருந்து தன்னுடைய விரஹபாதா சமநார்த்தமாகக் கடற்கரையிற்சென்று, அங்கு நாயகன் வரவைக்குறித்து சகலம் பார்க்கத் தொடங்கின நாடகிவிஷயமாகத்திருத்தாயார் ஸர்வேஸ்வரனைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஓஸ்வாமீ! நீர் எப்போது வந்து ஸம்சுலேஷிப்பீரோ வென்று சகலம் பார்க்க அவள் கூடலிழைக்க, அக்கூடல் ஸமுத்ரத்தினலையிழைந்து விட, இந்த ஸமுத்ரம் நாயகன் வரவையறிய வொட்டுகிறதில்லை யென்று அதின் மேல் கோபித்து அதைக்காலாலே செருக்கியுதைத்த விட்டு, பின்னும் நீரணிக்ந்திருத்துழாய் மாலையைத்தானணிய வேணுமென்று நின்றவிடத்தில் கில்லாமல் தடிக்கிற இவள் விஷயமாகநீர் என்செய்யப் போகிறீரோதெரியவில்லை.

(நூ)

பால்வாய்ப்பிறைப்பிள்ளையொக்கலைக்கொண்டு, பகலிழந்த
மேல்பாற்றிசைப்பெண்புலம்புறுமலை; உலகளந்த
மால்பாற்றுழாய்க்குமனமுடையார்க்குநல்கிறையெல்லாம்
சோல்வான் புகந்து, இதுவோர் பனிவாடை துழாகின்றதே. (௩௫)

அர்த்தம்.—பால்வாய் - பாலேவாயிலேயுடைய (முத்தமான), பிறை - சந்திர கலையாகிற, பிள்ளை - பிள்ளையை, ஒக்கலை - இடுப்பிலே, கொண்டு - எடுத்துக்கொண்டு, பகல் - தினமாகிற நாயகனை, இழந்த - போக்கழித்துக்கொண்ட, மேல்பால்-மேலிடத்திலிருக்கிற, திசை-திக்காகிற, பெண் - பெண்ணுனவள், புலம்புறம்-அழுகிற, மலை-ஸாயங்காலமானது, உலகு-லோகங்களை, அளந்த - ஆகரமித்த, மால்பால் - ஸர்வேஸ்வரனிடத்திலுண்டான, துழாய்க்கு-திருத்துழாயிலாஸக்தமான, மனமுடையார்க்கு - மனஸஸ்யுடையவர்களுக்கு, நல்கிறையெல்லாம்-கொடுத்த (ஸத்தைமுதலான) வைகளை யெல்லாம், சோல்வான் - அபஹரிக்கைக்காக, புகந்து - பாவேசித்து, இது-இந்த, ஓர் - அத்விதீயமான, பனி-குளிர்ந்த, வாடை - வாடைக்காற்றானது, துழாகின்றது, தடவிவாராநின்றது. (௩௫)

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ. —முப்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—கீழ்வந்த வ்யஸகதசைகளெல்லாம் பாக்ருதி யென்னும்படிக்கீடாக மேல்வருகிற தசையிருக்கிற படியைக்கண்டு “இதென்னாய்த்தலைக்கட்டக்கடவது” என்று திருத்தாயார் பயப்படுகிறாள். இவளுக்கு முன்பு ஸம்ஸ்லேஷதசையிலுபவித்தவையெல்லாம் பாதகமாய்த் தானீடுபட்டபின்பு தன்னிழவைப்பாராதே “இத்தலைக்கு நலிவாயிராநின்றது.” என்று அவற்றையு

அரு 11 முப்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(பால்வாய்) தலைமகள் வார்த்தையாகவுமாமென்கிறார் - (இவளுக்கு முன்பு) இத்யாதி. தலைமகள் வார்த்தையீதென்னுமிடத்துக்கு நியாமகம் (வாயுந்திரையுகளில் பிராட்டியைப்போலே) என்றது. (அதுபவித்தவையெல்லாம்) என்றது - மலைவாடை தொடத்தமானவையெல்லாமென்றபடி. “பால்வாய்ப்பிறைப்பிள்ளை” இத்யாதியைக்கொண்டு (இத்தலைக்கு நலிவாயிராநின்றது) என்றது. ஸத்தஸ்யவாடைதொ

வ்யா|| ந்கொண்டு கோவுபடுகிறாள் (க). வாபுந்திரையுள்ளிற் பிராட்
ழியைப்போலே; வழிப்பகையாயிருக்கிறது.

வ்யா.— (பால்வாய்ப்பிறைப்பிள்ளை) இத்யாதி. பாலசந்த்ரனை
யோரருகேகொண்டு பகலையிழந்தமேலேத்திக்காகிற பெண்ணானவள்
ஸந்த்யாஸமயத்திலே ப்ரலாபியா நின்றாள். புதிசாகப்பர்த்தாவையி
ழந்தாளொரு ஸ்த்ரீ தன்னுடைய ஸந்த்யாப்ரஜையையு மெடுத்து
க்கொண்டு கூப்பிடுமாபோலே கூப்பிடாநின்றாள். (பால்வாய்) வா
யில் முகையாவாங்கில்வாடும். (பகலிழந்த) இழந்த பர்த்தாவின் கன
த்தைச் சொல்லுகிறது. ஒருமதுமாந்தாத்ருப்ரப்ருதிகளை யிழந்தாற்
போலே தளனிழவுக்கும் போலியாகை. தானும் “உத்தேஸ்யம் பெற்
றேன்” என்னும்போது (உ) “பகற்கண்டேன்” என்றிறே சொல்லுவ
து. (மேல்பால்திசைப்பெண்) நாயகியினுடைய கனஞ்சொல்லுகிற
து. திக்குக்களை விவேகிக்கும்போது மேலேதிக்கை உத்க்ருஷ்ட
மென்று சொல்லும்படியாலே. மேலேக்கடல் கோஷிக்கிறவற்றைப்
புலம்புகிறதென்கிறது.

(உலகளந்தவித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரன் பக்கலுண்டான திருத்த
ழாய் மாலையிலே ப்ரவணமானமநஸ்ஸையுடைய இவளுக்கு. (மலை
நல்கிறதெயெல்லாம்) மலைநல்குக்கையாவது - ஸத்தையைவைக்கை.
சந்தானசாபம்வைத்தபடி. (மலை - சோல்வானித்யாதி, சிலரைஹி
ம்ஸிக்கப்புக்கவர்களை ஹிம்ஸிக்கப்புகுவாரைப்போலே ஸத்தையைத்
துழாவிக்கொண்டுவாராநின்றது. (பனிவாடை) நஞ்சுட்டினவாடை.

அரு || டக்கமானவை பாதகமானமைப்க்கொண்டு (வழிப்பகையா
யிருக்கிறது) என்றது. வழிப்பகை-பார்த்தவீடமெங்கும் பகையென்றபடி. (இத்
தலைக்குநலிவாயிராநின்றது) என்று-நாயகி தனக்கு பாதகமாயிராநின்றதெ
ன்றது; அவற்றையுக்கொண்டு-அதுக்குமாகக்கொண்டு - அதாவது. “மேல்பால்
திசைப்பெண்புலம்புறம்” என்று - அஹ்நுக்குமாகக்கொண்டென்றபடி.
(ஸந்த்யாஸமயத்திலே) என்றது. அர்த்தஸித்தம், “பகல்” என்று பகல் தன்னை
யே சொல்லுதல், பகலுக்கு நிர்வாஹகனான ஸூர்யனைச்சொல்லுதல். தாழ்ந்
தவிஷயத்துக்கு ஸத்ருசமாயிருக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தானு
முத்தேஸ்யம்பெற்றேனென்னும்போது) என்று. சந்தாந சாபமாவது-குறம்
பறக்கும்போது ராஜாக்கள் வம்சத்துக்கு ஒருசிக வைக்கவேண்டுமென்று
ப்ரார்த்தித்தால்வைப்பார்கள். அதைச்சொல்லுகிறது - சாபமென்று சாப
(சா) மாய் சிசுவைச்சொல்லுகிறது. (க) “புஷுக்ஷ்யக்ஷு : - பிருதுக்ச
சாபக்ச்சிக :” என்னக்கடவதிறே. சோல்வான் - அபஹரிக்கைக்காக - புரு
ஷுப்ரவேசித்து; இது வேரார் பனிவாடை-அத்விதீயமான ருளிர்ந்தவரிடை;

(க) திருவாய். உ.

(க) அமரம்-மதுஷ்ய.

(உ) இரண்டாம் திருவ-அக.

வ்யா|| ப்ராணவஸ்த்தமாயிருக்கையாலே ப்ராணன்கின்ற நிலையெல்லாமறிந்து துழாவாநின்றது. நாங்கள் ப்ரக்ருதியை அழித்தோமோ? எங்களோடு ஸஜாதீயமானதைக்கொண்டுபோகிறோ மித்தனையன்றோ? என்றழியாநின்றது.

ஸ்வாபதேசம்.—பகவத் விஸ்வலேஷத்திலும் அறுகூலபதார்த்தங்களும் பாதகமாகிறபடியைக்கண்ட வைஷ்ணவர்கள் “ இவருடைய ஸத்தை யெங்கனே தரிக்கக்கடவதோ ” என்றஞ்சுகிறபடி. (௬௫)

அரு|| துழாநின்றது - ஸத்தைகிடக்கிற விடம்தேடித்தடவாநின்றதென்று சப்தார்த்தம். மேல்பால்திசையாகிற பெண்ணை ஸமுத்ர கோஷவ்யாஜத்தாலே புலம்பும்படி பண்ணுகிறமாலையானது கொடுத்த ஸத்தையை வாதைய பஹரிக்கிறதென்றபடி.

[பால்வாய் பிறைப்பிள்ளை என்று தொடங்கி பெண்புலம்புற்றதென்னலாம்படியான் மாலையுலகளந்தவென்று தொடங்கி] அந்வயம். (௬௫)

[அப்பு அரும்பதம்.]

முப்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(பால்வாய்) “ பனிவாடைதுழாநின்றதே ” என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (கீழ்வந்தவ்யஸநம்) இத்யாதி. “ திசைப்பெண்புலம்புறம் ” என்றத்தைப்பற்ற இரண்டாமவதாரிகையருளிச்செய்கிறார் (இவளுக்கு) இத்யாதி. தானீடுபட்டபின்பு-மகள் துக்கத்தைக்கண்டு - தாயாரான தானீடுபட்டபின்பு, மேல் பால்திசைப் பெண்துக்கப்படுகிறபடியையுங்கண்டு- அதுக்கும் நோவுபடுகிறாளென்றபடி. இத்தலைக்கு-திசைப்பெண்ணுக்கு. வழிப்பகை - கண்டதெல்லாம்பகை. அங்குவேனல்பகலாகிறது, இவள் நாயகனும் பகலோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தானு முத்தேஸ்யம்) இத்யாதி. நிறம்முதலானவற்றைக்கொண்டு ஸத்தையைவைத்ததெப்படியிருக்கிறதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சந்தாநசாபம்) இத்யாதி. சாபம்-குட்டியாய், ஸந்தாநத்துக்கொரு குழந்தை. சோல்வான் - சோர்வானாய், ஸத்தையையபஹரிக்கைக்காக வென்றபடி. புகுந்து துழாவவேண்டிவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராணவஸ்த்தமாய்) இத்யாதி. ஸத்தையானது பஞ்சப்ராணவஸ்த்தமாயிருக்கை. (௬௬)

[வேறொரு அரும்பதம்.]

முப்பத்தைந்தாம்பாட்டு - (பால்வாய்) இத்யாதி. கீழ் மேகதர்சனத்திலே மோஹித்தும் கூடலோடே சிறிக்கொண்டிருந்த தன் பெண் புறப்பட்டு வாதையிலகப்பட்டு ப்ராணுபத்தாய்க் கிடக்கச்செய்தே திருத்தாயாரானவள் தனக்குயந்த வ்யஸநத்தாலே கூப்பிடுகிறவளவிலே, மேலைத்திக்கிலே ஸமுத்ர கோஷம் செவிப்பட்டவற்றைக் கேட்டுத் தன் பெண்ணைப்போலே திசைப் பெண் விரஹவ்யஸநத்தாலே கூப்பிடுகிறாளாகக்கொண்டு, அதுக்கும் பெருதுக்கமாட்டாதே நோவுபடுகிறாளென்று ஸங்கதி யுட்கொண்டு “ இதுவோர் பனி

வாடை துழாவின்றதே” என்றதிலே நோக்காக அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார். (கீழ்) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ப்ரக்ருதி - ஸ்வபாவம். தான்-திருத்தாயார். தன் பெண்ணிழவே தன்னிழவென்றபடி, இத்தலைக்கு-திசைப் பெண்ணுக்கு, தன்னிழவைப்பாராதே பிறரிழவுக்கு நோவுபடுவாருண்டோ வென்ன (வாயும்) இத்யாதி. மேகதர்சனத்திலே மோஷித்தவள், “அருளார் திருச்சக்கரம்” என்னத் தேறியிருந்து கூடலிழைக்கத்தொடங்கினவள், அது செய்யக்கூடாவிட்டால் தானே புறப்பட்டுப்போய்க் கூடலாமேயென்ன மாலையும், பாலசந்த்ரனும், ஸமுத்ரனும், ஸமுத்ரகோஷமும், பனிவாடையுமா யிவளே வழிநடத்தாதே பாதகமாயிற்றென்கிறார் (வழி) இத்யாதி. பர்த்தா வையிழந்த க்லேசத்தாலே நோவுபடுகிறவள் பிள்ளையை ஒக்கலிலேகொள் கைக்கு றேறு (பால்வாய்) என்று விசேஷித்ததற்கு பாவமருளிச்செய்கிறார் (வாயிலு) இத்யாதி. கதிரென்னாதே “பகல்” என்று விசேஷித்ததற்கு பாவம் (இழந்த) இத்யாதி. கனம் - லோகோபகாரகத்வம். இதுக்கிரண்டுத்ருஷ்டார்தம் (ஒரு) இத்யாதி. தன்னிழவுக்கு-தன்பெண் விசேஷித்த விழவுக்கெ ன்றபடி. இவள் நாயகனும் பகல்போலே உபகாரகனாவென்ன வருளிச்செய் கிறார் (காணும்) இத்யாதி. நிறம் முதலானவற்றை அழித்தாலும் ஸத்தையை வைக்கை க்ருபாகார்யமென்றதற்குத் த்ருஷ்டார்தம் காட்டுகிறார் (ஸந்தாந) இத்யாதி. சாபமென்றது. சாப(ஈய)மென்றாய், அதாவது-குட்டியென்றாய், எல்லாரையுங் கொன்றாலும் ஸந்தார்த்தத்துக்குக் குழந்தைவைத்தாற்போலே ஸத்தைவைத்ததென்றை. சோல்வான் - சோரப்பண்ணுகைக்காக என்றாய் பாவமருளிச்செய்கிறார் (சிலரை) இத்யாதி. “புகுந்து” என்றதற்கு பாவம். (ப்ராண) இத்யாதி. ஸத்தைப் ப்ராணாதீநமாகையாலே என்றபடி. ப்ரக்ருதி யை-சரீரத்தை. ஸ்வாபதேசம் (பகவத்) இத்யாதி. கூடு.

தாத்தபர்யம்.—ஸ்ர்வேஸ்வரனுடைய திருத்துழாய்க் காதைப்புட்டு நாய கிமோஷித்துக் கிடந்தவளவிலே ஸந்தையை வாடைமுதலியவை வந்து நலியத் தொடங்கிற்று, அவ்வவஸ்த்தையைக்கண்ட திருத்தாயார் இந்தநாயகியை யும் இவளோடு ஸமாநதுக்க முடைய மேற்றிசை யாகிற பெண்ணையும் குறி த்துச் சொல்கிறாள்.

இந்த ஸந்தயாகாலமானது, மேற்றிசையாகிய பெண்ணை ஆதித்யனாகிற நாயகன் போய் அவ்வயஸந்தத்துடன், சந்த்ரனாகிற முக்தசிசுவை யொருபக்க த்திலெடுத்திக் கொண்டு ஸமுத்ரகோஷமாகிய பெருங்குரலிட்டமும்படிப ண்ணினது மன்றிக்கே, த்ரிவிக்ரமன் சாத்தியருளின திருத்துழாயை யாசை ப்பட்டவர்களை ஸத்தாமாத்ராவ சேவைகளாக்கி யவர்கள் ஸௌந்தர்யாதி நாயழித்து விட்டது, அதற்குமேல் வாடை வந்து அவர்கள் மர்மத்தில்ப் ப்ரவே சித்து அவர்கள் ஸத்தையை யுட்கூட அழிக்கத்தொடங்கி மிகவும் பாதிக்கப் புகுந்த தென்று துக்கிக்கிறாள்.

துழாநெடுஞ்சூழிருளென்று, தன்றண்டாரதுபெயரா
எழாநெடுஞ்சூழியெழுந்தவிக்காலத்தும், ஈங்கிவளோ
வழாநெடுந்துன்பத்தளென்றிரங்காரம்மனோவிலங்கைக்
குழாநெடுமாடம், இடித்தபிரானார்கொடுமைகளே.

அர்த்தம்.—தன் - தன்னுடைய, தண் - குளிர்ந்த, தாரது - திருத்துழா
யிடத்தில் ஆசைப்பட்டதையே, பெயரா - வ்யாஜமாகக்கொண்டு, துழா -
தடவிக்கொண்டு வருகிற, நெடும் - தீர்க்கமாய், சூழ் - வ்யாபித்திருக்கிற, இரு
ளென்று-இருளென்று பேரையுடைத்தாய், எழா - சலியாமலிருக்கிற, நெடு-
நெடிய, ஊழி - கல்பமானது, எழுந்த - புறப்பட்ட, இக்காலத்தும் - இக்கா
லத்திலும், ஈங்கு - இங்கு, இவன் - இந்தநாயகி, வழா-வழுவாத, நெடும்
துன்பத்தன் என்று - பெருந்துன்ப முடைய வளான னென்றெண்ணி, இரங்
கார் - தையுபண்ணுகிறிலர், இலங்கை - லங்கையிலுள்ள, குழாம் - திரண்ட,
நெடுமாடம் - பெருமாளிகைகளே, இடித்த - இடித்த, பிரானார் - உபகாரசரு
டைய, கொடுமைகள் - நிர்தய வ்யாபாரங்கள், (இப்படியாயிருந்தது.) அம்
மனோ - என்பது விஷாதத்யோதகம்.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ்.—முப்பத்தாரும்பாட்டு.—நன்மைகளுள்ள தத்தலையாலே
யென்றிருக்கையும், தீமைகளுள்ளது நந்தலையாலே யென்றிருக்கை
யும், ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகளுக்கும் நம்மாழ்வாருக்கும் ஸ்வரூபம்.
இப்படியாத் தலையல்லதறியாதிருக்கச்செய்தையு மிவனுடைய ரக்ஷை
தவத்திலே அதி சங்கைபண்ணும்படிக் கீடாகப்பிறந்த தசாவீபாக
த்தைச் சொல்லுகிறது. (க) “*ஓபைவாஜஸ்தேஜாஸ்சீவநாநீகே நமர்த்திதம்*” என்று முதலி
கள் “நானழிக்க நானழிக்க” என்று சொல்லுமாபோலே வாடை
யும் ராத்ரியும் “நான் நான்” என்று நலிகிறபடி.

வ்யா - (துழாநெடுஞ்சூழிருளென்று) இருள் துழாவிக்கொண்டு
வருகிறபடி ஸத்தையை யழித்துக்கொண்டுவருகிறபடி; பதார்த்தங்

அரு || முப்பத்தாரும்பாட்டு- (துழாநெடும்) “இலங்கைக் குழாநெடுமாட
மிடித்தபிரானார் கொடுமைகளே” என்றதிலே நோக்காக அருளிச்செய்கி
றார் (நன்மைகளுள்ளது) இத்யாதி. கீழிற்பாட்டிலே வாடைபாதித்தது; இதி
லே ராத்ரிபாதையைச் சொல்லுகிறது. “*ஓபைவாஜஸ்தேஜாஸ்சீவநாநீகே நமர்த்திதம்*” துழாவிக்கொ
ண்டு வருகிறதென்றதாகில், “நெடும்” என்கிறத்துக்கு ப்யோஜநமென்னெ
ன்ன (ஸத்தையை) இத்யாதி. “துழா” என்றதுக்கு இரண்டுபொ
ருள்: அதாவது துழாய் என்றது-அழிக்கையாய் ஸத்தையை யழித்துக்கொ
ண்டு வருகிறதென்னுதல், அதவா - துழாயென்று தடவுகையாய் பதார்த்தங்

வ்யா|| களைத்துழாவிக்கொண்டுவருகிறபடியென்றுமாம். பற்றுகிற இடம் விடாதே மேல்விழுந்து பற்றுகிறபடி; (சூழிருள்) ஓருருகே யொதுங்கவென்றாலு மொண்ணாதபடி சூழ்த்துக்கொண்டுவாரா நின்றது. (க) “^{ஸ்}தீர்யுநுநுநு - தீர்க்கயாமாத்ரியாமா” என்றிறே பிரிந்தா ரெல்லாருக்கும் வார்த்தை. (இருளென்று) வருகிறபோது ஸந்யாஸியாய், கிட்டினவாதே, ராவணனா ஹம்போலே. (தன் தண்டாரதுபெயரா) தன்தோளிலிட்ட திருத்துழாய்மாலையை யரசை ப்பட்ட வித்தைக்கொண்டு. (எழாநெடுவூழி) பேராதகலபம். மலை யாளர் வளைப்புப்போலே வைத்தகால் வாங்காதே யிருக்கிறபடி. (எழுந்த) தோற்றின. உ) ^{ஸ்}ஸம்வர்தஃப்ரளயஃகல்பஃ” என்னும்படியே ப்ரளயமாய்க்கொண்டு பெருகாநின்றது. (ங) ^{ஸ்}தயமாநமநாஃ” என்று ஸர்வேஸ்வரன் தையபண்ணின வாதே அந்த ப்ரளயத்துக்கு முடிவுண்டு; அவன்பக்கல் க்ருபையிற் லாமையாலே இப்ப்ரளயத்துக்கு முடிவில்லை. (இக்காலத்தும்) (ச) “^{ஸ்}தீர்யுநுநுநு” ஸீதாதவேண்யுத்க்ர தகம்க்ருஹீத்வா” என்று பி ராட்டி தன் திருக்குழலை சிம்சுபாவ்ருஷத்திலே பிணைக்கப்புக்க தசையாநிறே யிருக்கிறது.

(ஈங்குவளோ), இப்படிப்பட்ட விவள் அவர்களையும் அவர்கள் தசையையும்போலேயோ? விவளு மிவள்தசையும். அவர்களங்குக் கரணகளேபா விதூராயிறே யிருப்பது, இங்கு இவள் ஸத்தையைப் பற்றி ளுகிறபடி. அங்கு ப்ரக்ருதியளவிலே, இங்காத்மாவளவிலே, அங்கு நீர்ப்ரளயம், இங்கு ராத்ரிப்ரளயம், மூர்த்தமானஜலம் மூர்த்த மான வுடம்பையழிக்கிற தங்கு; இங்கு அமூர்த்தமானராத்ரி அமூர்த் தமான ஆத்மாவை யழியாநின்றது. அங்கு அவற்றினுடைய ஆபத்து தானறிந்தவதுவே. இங்கு ஆபத்தையுமறிந்து ரக்ஷகாபேசைஷ்ய முண் டாயிராநின்றது. (வழாநெடுந்துன்பத்தென்றிரங்கார்) வழுவாத நெ டுந்துன்பத்தென்று இரங்குகிறிலர். (ரு) ^{ஸ்}தீர்யுநுநுநு - துக்கே

அரு|| களைத் தடவிக்கொண்டு வருகிறவென்னுதல். ‘சூழ்’ என்றது பார்ச்சுக்க ளெங்குமொக்கச் சூழ்ந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. “இருள்” என்று ராத்ரி யைச் சொல்லுகிறது. ராத்ரி முப்பதுநாழிகையாயிருக்க “நெடும்” என்ன லாமோவென்ன (தீர்க்கயாமா) இத்யாதி. எழா-பேராத - “அவர்களையும் அவர்கள் தசையையும்” என்றது - ஸம்ஸாரிகளையும் ஸம்ஸாரிகள் தசையையு மென்றபடி “ஆபத்து தானறிந்தவதுவே” என்றது-அவர்களையாதிருக்கஸர்வே ச்வரனறிந்ததுவே என்றபடி. வழா - வழுவாத, நழுவாத என்றபடி. “அறித லொழிதல் செய்யு மித்தனையிறே” என்றது-துக் கங்கண்டறிதல், காணுதொ ழிதல் செய்யு மித்தனையிறே என்றபடி. “நெடும்” என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மரு

(க)

(உ) அமரம் காலவர்

(ங) ஸ்ரீரங்கராஜ. உ-சக,

(ச) ஸ்ரீராமா.ஸ-ஊந்தர. உஅ-கஅ-

(ரு) ஸ்ரீராமா.ஸ-ஊந்தர. கடு-கக.

வ்யா||புபுதேஸீதாம்' திருவடி இவள் தாபங்கண்டு பிராட்டியென் றறிந்தாற்போலே யறிதல் ஒழிதல்செய்யு மித்தனையிறே. கர்மம் அநுபவ விகாச்யமாயிருக்கும். இது அநுபவிக்க வறுபவிக்க வர்த்தியா நிற்கும். பகவத்ருசியடியாகவருகிறது:க மாதையாலே. பகவத்ருசி மாறுவது, சைதன்யமில்லை யாதல், விலக்ஷணமன்றியிலே யொழிதல் செய்யலிறே. ஹேயப்ரத்யநீகரான தமக்குத்தம்மை யுகந்தாருடைய ஹேயத்தையும் போக்கிக்கொண் டருளவேண்டாவோ? ப்ரணயித்வம் வேண்டாவாகில் ஸ்வரூபமும் வேண்டாவோ? ஆபத்துநிமித்தமாக ரக்ஷிக்குமாகில் இங்குண்டான ஸாதநஸம்பத்தியும், பொய்யாகிறதோ? தாமிரங்காதொழிகைக்குப் பரதந்த்ரரோ? எங்களுக்குப் புறப்படிச் சூற்றம், தங்களுக்குப் புறப்படாதொழியிற் சூற்றம். வரில் எங்கள் சேஷத்வமழியும், வாராதொழியில் தம்முடைய சேஷித்வமழியும். சேஷியைக்குறித்து சேஷபூதனதிசயத்தை விளைக்கக்கடவனிறே. பூர்ணவிஷயத்துக் கதிசயத்தை நினைக்கையாவது ஸ்வரக்ஷணத்துக் காகப் புறப்படாதொழியுமது. (க) “ஜெஹ் ஸ்வரூபம் - வைதர்மயநேஹவித்யதே” என்னும்படியே. பெருமாள் தோள்வலியை நினைத்தபடியாலே ஸர்ப்பத்தின்வாயிலே புக்காற்போலே ராவண ஸந்நிதியிலேயிருந்து (உ) “ஸ்வரூபம் - த்வநீசசவத்ஸம்ருத:” என்று சசத்தோ மென்னோடு வாசியென்னென்று சொல்லக்கடவ வவளிப்போது ஸர்வேச்வரனுடைய ராக்ஷையை அதிசங்கைபண்ணவே ண்டும்படி காணும் ஸ்வரூபவிபர்யாஸ மிருத்தபடி. இவளுக்கு கவன்பக்

அரு||ஸ்ச்செய்கிரூர் (கர்மமநுபவவிநாச்யமாய்) என்று. பகவத்ருசி தனக்கொருமுடிவிலையோவென்ன அருளிச்செய்கிரூர் (பகவத்ருசிமாறுவது) என்று. “ஸ்வரூபமும் வேண்டாவோ” என்றத-க்ருபை நிரூபகமாகையாலே க்ருபையிலாதபோது ஸ்வரூபமில்லாமையாலே ஸ்வரூபம்வேண்டாவோ வென்றபடி. அங்குண்டான ஸாதநஸம்பத்தி - ஈசுவரனுக்குண்டான ரக்ஷணஸாதநமான க்ருபைபைச்சொல்லுகிறது. அதவா - “ஆபத்துநிமித்தமாக” என்ற வாக்யத்துக்குத் தாற்பர்யம். அங்கு ப்ரளயத்திலே ஆபந்நரானதுவே ஹேதுவாக ரக்ஷிக்குமாகில் அங்கு ரக்ஷணத்துக்குண்டான ஸாதநஸம்பத்தி, இங்கும் “வழாநெடுந்துன்பத்தன்” என்று ஆபந்நையாகையாலே இங்குமந்த ஸாதநஸம்பத்தி பொய்யாகிறதோ? என்றபடி. “இரங்கார்” என்ற ப்ரஸங்கத்திலே தாற்பர்யங்கள் (தாமிரங்காதொழிகைக்கு) இத்யாதி. புறப்படுகை சூற்றமானபடி யென்னென்ன, அருளிச்செய்கிரூர் (சேஷியைக்குறித்து) என்று. ஸர்ப்பத்தின்வாயிலே புக்காற்போலே ராவணன் ஸந்நிதியிலேயிருந்து பெருமாள் தோள்வலியை நினைத்தபடியாலே (த்வநீசசவத்ஸம்ருத:) என்றநவயித்துக்கொள்வது. “ஸ்வரூபவிபர்யாஸம்” என்றது-(ஈ) ஸ்வரூபம்

(க)

(உ) ஸ்ரீ ராமா-ஸந்தர. ௨௨-௧௬.

(ஈ) ஸ்ரீ ராமா-ஸந்தர. ௬௮-௪௭.

வ்யா||கல் குணஜ்ஞாநமேகாணு முள்ளது, ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லை. ஸ்வரூபஜ்ஞாநமூண்டாநில் அத்தலைபட்டது மறியாளோ? அத்தலை. (க) “ஸ்வரூபஜ்ஞாநமூண்டாநில் - ஸ்வரூபஜ்ஞாநமூண்டாநில்” ஆயிதே கிடக்கிறது. (க) “ஸ்வரூபஜ்ஞாநமூண்டாநில்” தவக்கதேநாந்தராத்மநா” என்னும்படியே குணப்படி. கலங்கினுற்போலன்றிதே கடல்கலங்கும்படி. அத்தலை (உ) “ஸ்வரூபஜ்ஞாநமூண்டாநில் - ஸ்வரூபஜ்ஞாநமூண்டாநில்” என்றிருந்தால். இததலை (ங) “நஜ்ஜேயம்நகரணமடி” என்றிதே விருப்பது. இரண்டுதலையு மந்யோந்ய மபேக்ஷிதமாயிதே விருப்பது. (ச) [இன்றாக நாளையேயாக இதயாதி] [நின்னருளென்பா லதே] உன்கருபை யென்பக்கலதே, அதில் ஸந்தேஹமில்லை. [நன்றாக நாளையேயன்றியிலேன்கண்டாய் நாரணனே] சேஷபூதனய் உன்கே யொழிய ஸத்திதியில்லாமையாலே, உனக்கு சேஷபூதனையொழிய சேஷித்வமில்லாமையாலே இரண்டுக்கு மடிஇதுசானேயென்கிற து. நாரங்கனையொழிந்த நாராயணனில்லாமையாலே. நாராயணனெ ன்று ஸ்வரூபத்தையம் குணத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. குறைவான னையொழிய நிறைவானாகமாட்டான். சேஷபூதனையொழிய சேஷி யாகமாட்டான். (இரங்கார்) வாராகொழிந்தால் பூசவனவும் புலர்த் துவனவுமிரட்டிக்கவேணுமோ? (அம்மனே) புலியென்னுமாபோலே. (ரு) “ஸ்வரூபஜ்ஞாநமூண்டாநில் - ஸ்வரூபஜ்ஞாநமூண்டாநில்” என்கிற தத்தவத்தை “அம்மே” என்றஞ்சவேண்டுமப்படி இவளுக்குப்பிறந்த ஸ்வரூபந்யதாபாவம் (க) “ஸ்வரூபஜ்ஞாநமூண்டாநில் - ஸ்வரூபஜ்ஞாநமூண்டாநில்” என்று புத்தியூர்வம் பண்ணின பாபத்துக்கு மஞ்சவேண்டாதபடியிருக்க ப்ரஹ்மத்தி னுடைய வாகந்தத்தை யறிந்தவனுக்கு ப்ரஹ்மந் தன்னையே யறி யச்செய்தேயு மஞ்சவேண்டுமப்படியிதே இவள்தகை. “ஓ” என்று

அரு||கிட் - மமைவதுஷ்சுருதம் கிஞ்சித்” என்றிருக்கக் கடவஸ்வரூப விபர் யாஸமென்றபடி, “குணஜ்ஞாநமேயுள்ளது ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லை” என்றது. “இரங்கார்” என்றுசொல்லுகிற தித்தனையொழிய அஹனுடையவ்யஸந்ததை யறியாளென்றபடி. விஸ்வலக்ஷத்தி லவனப்படி வ்யஸநப்படுமோகென்ன (ஸ்வ ரூபஜ்ஞாநமூண்டாநில்) இதயாதி. “இரண்டுதலையு மந்யோந்யாபேக்ஷிதமாயிதே இருப்பது” என்றது. சேஷதேஷிகளுக்கு ஒருவரைப்பிரிந்தால் ஒருவர்க்கு ஸ்வரூபமில் லையென்றபடி. அப்படியிருக்குமோகென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இன்றாக நாளையேயாக) இதயாதியால். இதுக்குப் பொருளருளிச்செய்கிறார் (நின்னரு ளென்பாலதே) என்று. (நாரணன்) என்று ஸ்வரூபத்தையுங் குணத்தையு மசொல்லுகிறது. என்றது - சேஷநனுக்கு ஸ்வரூப விஸ்வலக்ஷித்தால் ஸத்தை

(க) ஸ்ரீராமா-ஸந்தர. நக-சஉ.

(ங) ஸ்ரீராமா-ஸந்தர. நக-க0.

(ரு)

(உ) ஸ்ரீராமா-ஸந்தர. கரு-உரு.

(ச) நான்முகன் திரு. எ.

(க) தைத்திரீயம்-ஆந்த. உ.க.

જા.કે.

40 41

முப்பத்தாறும்பாட்டு - (அழா) “இரங்கார்” என்னை யாலே யதிசங்கை.
வாடை கீழில்பாட்டிலே. பதார்த்தங்களை-நாக ஹேதுவான பதார்த்தங்களை.
அழாவி-மறைத்துக்கொண்டு, வருகிற தென்றபடி. நெடுமை-பற்றின விடத்தை
விடப்போகாதே பற்றின விடத்தைப் புற்றிக்கொண்டேயிருக்கை. மாத்ரி மூப்
பதுபாழிகையன்றோ “நெடும்” என்பா னென்னென்ன அருளிச்செய்குமார்.

(திருத்தியாமி) இத்யாதி. ஒருயாமம் முன்னும்பின்னும் ஸந்தையயாகையா
 லே ராதிரியை திரியாமையென்கிறது. ஊழியானது ராதிரியென்று பேரிட்டு
 க்கொண்டு கொடுக்க செப்படியிருக்கிறதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வருகிற
 போது) இத்யாதி. (க) “ஸ்வரூபஸ்தாயி - ஸ்வரூபஸ்தாயி”
 என்று நிகண்டி. இவை ப்ரளயத்துக்குப்போ. பெருகாநின்றதென்பா னென்
 னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தய:வாமநா) இத்யாதி. அவர்களையும் மூல
 ப்ரக்ருதி பக்கரையும். (சர்மம்) இத்யாதி. து:கம்கர்மபடி யாகவன்றோ?
 கொடுத்துன்பமென்பா னென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பகவத்) இத்யாதி.
 (துன்பத்தன்) என்று துக்கத்தைவிட்டு நிரூபித்தவிட முண்டோவென்ன (துக்
 தேரபுதேஸீதாம்) என்று. துன்பத்தன் என்றத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார்
 (ஹேயப்ரத்யாக) இத்யாதி. “இரங்கார்” என்றத்தைப்பற்றவருளிச்செய்கிறார்
 (ப்ரணயிதவம்) இத்யாதி. “மாடமிடித்த” என்றத்தைப் பற்ற வருளிச்செய்
 கிறார் (ஆபத்துநிமித்தம்) இத்யாதி. ஸாதநஸம்பத்தி-ஆற்றமை. “பிராணர்”
 என்றத்தைப் பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (தாமிரங்காதொழிகைக்கு) இத்யாதி.
 ஸ்வதந்த்ரானால் அவனண்டையிலே போகிறதற்கென்னென்ன அருளிச்செய்
 கிறார், (எங்களுக்கு) இத்யாதி. புறப்படா திருக்கை குற்றமிடலாத மாத்திர
 ன்றியே சேஷிக்கதிசயமென்கிறார் (சேஷியைக்குறித்து) இத்யாதி. அதிசயத்
 தைவிளைத்த விடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வைதர்மியம்) இத்
 யாதி. உம்மைப்பிரிந்திருக்கும் வைதர்மியமில்லை. கூடவருகையே அதிசயமெ
 ன்றபடி. இதிலே அதிசயமாத்திரக் கொள்வது. ஸ்வரூபத்தை விழியாமை
 அதிசயமானால் “இரங்கார்” என்று. வெறுப்பா னென்னென்ன அருளிச்செய்
 கிறார் (பெருமாள்) இத்யாதி. ரகசகத்வ ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரணயிதவஸ்வரூப
 த்தையும் மாறாமைக விபர்யாஸம். அன்றிக்கே. (க) “ஸ்வரூபஸ்தாயி -
 தத்தஸ்யஸத்ருசம்பவேத்” என்றிருக்கிற தன்னுடைய அத்யவஸாய ஸ்வரூபம்
 மாறாமைகஎன்னவுமாம். தன் ஸ்வரூபமறியாவிட்டால் அவன்ஸ்வரூப மறியா
 னோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவ்ருக்கவன்) இத்யாதி. குணஜ்ஞாநம்-க்ரு
 பாகுணஜ்ஞாநம் மனஸ்ஸ-அவனிடத்திலேயானாலும் கடித்ததுமோந்ததும்
 உதரியாதே யிருக்கக்கூடியோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (குளப்படி) இத்
 யாதி. இருவரும் ஜீவியாம விருக்கவேண்டிவா னென்னென்ன அருளிச்செய்
 கிறார் (இரண்டிலையும்) இத்யாதி. ஒன்றைவிட்டொன்று தரியாமைக்கு
 ஹேது ப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் (இன்றாக நாளையேயாக) இத்யாதி,
 “நாராயணன்” என்று சேஷிதவஸ்வரூபத்தையும் வாத்ஸல்யாதிருணத்
 தையுஞ் சொல்லுகிறதென்றபடி. நாரங்களைப்பொழிந்தால் வரும் ஹாரியேதெ
 ன்ன அருளிச்செய்கிறார் (குறைவானனை) இத்யாதி. இரங்கார் இரங்குகிறீ
 ரில்லையென்னுதல். ஈடுபடுகிற ரில்லையென்னுதல். இத்தையருளிச்செய்கி
 ரார் (வாராதொழிந்தால்) இத்யாதி. புலர்த்துகை-சந்தனத்தை யுலரவிட்டு
 த் திமிர்ந்துபொகடுகை. ஸர்வபூத ஸஹ்ருத்தானவனைக் குறித்துப்பயப்படவே
 ணுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸஹ்ருதம்) இத்யாதி. மட்டைத்தெ
 ன்கு இலையெல்லாம் வெட்டித் தலை மட்டையாயிருக்கை. கொடுமைகள்-
 “கொடுமைகள் கண்டோடி; நீர்மையெங்கும் கண்டிலோம்” என்றெம்பார்.
 “கொடுமையாலே செய்தான்” என்றும்பி. “இரங்காரம்மனே” என்றதென்;
 ஒருத்திக்கிரங்கின ரில்லையோவென்ன, “கொடுமைகள்” என்றுபிந்நக்
 ரினை.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

முப்பத்தாறும்பாட்டு- (துழா) இத்யாதி. ஸ்வாபதேசத்தில் ஸங்கதி அருளிச்செய்து அந்யாபதேசத்தில் திருத்தாயார் வார்த்தையாக ஸங்கதி வருளிச்செய்கிறார் (ஏஷுவ) இத்யாதி. வாடையென்றது-கீழ்ப்பாட்டில். பனிவாடையென்றதைப்பற்ற. விவரணம் (ஸத்தை) இத்யாதி. பதார்த்தங்களை-ஆஸ்வாஸஹேதுக்களானவைகள், என்ற பேரையுடைத்தானவைகளையென்று சப்தார்த்தம் தாற்பர்ய வருளிச்செய்கிறார் (வருகிற) இத்யாதி. பேராவென்னுதே "எழா". என்றதுக்கு பாவம் (மலையாளர்) இத்யாதி. "ஊழி" என்றால் கல்பவாசியித்தனையன்றோ? அது ஸ்வேதவநாஹகல்ப மென்னுமா போலே யாகாதே ப்ரளயகாலத்தைச் சொல்லுமென்னு மதுக்கு நிகண்டுவைக் காட்டிக்கொண்டு தாற்பர்ய வருளிச்செய்கிறார் (ஸம்வர்த்த) இத்யாதி. "நெடு" என்று விசேஷித்ததுக்கு வ்யாவர்த்தயபூர்வகம் பாவ வருளிச்செய்கிறார் (தயமாக) இத்யாதி. ஏதச்சப்த தாற்பர்யம் (ஸீதா) இத்யாதி. அவர்கள் - அசிதவிசேஷிதரான பத்தார்த்தமாக்கள். இவளென்றதுக்கு வ்யாவர்த்தயபூர்வகம் தாற்பர்ய வருளிச்செய்து "ஈங்கு" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தயபூர்வகம் பாவவருளிச்செய்கிறார் (அங்கு) இத்யாதி வாக்ய ஷட்கத்தாலே. "துன்பத்தன்" என்று நிருபகஞ் சொல்லுகைக்கு இப்படி துகப்பட்டபே ருண்டோவென்ன (துக்கேந) இத்யாதி. தாபங்கண்டா லறிதல் (காணாவிட்டால் அறியா தொழிதலென்கை. துன்பத்துக்கு நெடுமை இன்னதென்கிறார் (கர்மம்) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "கர்மம்" என்றது கர்மக்ருததுக்கமென்றபடி. வருவாதிருக்கைக்குத்தாற்பர்யம் (பகவத்) இத்யாதி. "துன்பத்தன்" என்றத்தைக் கடைக்கித்து "இரங்கார்" என்றதுக்கு பாவ வருளிச்செய்து "பிரானார்" என்றத்தைக் கடைக்கித்துத் தாற்பர்யந்தர வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரணயித்வம்) இத்யாதி. "இலங்கைக்குழாநெடுமாட மிடித்த" என்றத்தைப்பற்ற மூன்றும் தாற்பர்ய வருளிச்செய்கிறார் (ஆபத்து) இத்யாதி. "ஸாதநஸம்பத்தி" என்றது "வழாநெடுந்துன்பத்தன்" என்கிற வாபத்தென்றபடி. "இரங்கார்" என்ற பஹுவசகத்தாலே பலித்த ஸ்வாதந்தர்யத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (தாம்) இத்யாதி. ஸ்வாதந்தர்ய ரிரங்காதொழிந்தால் அதைக் கொடுமையென்னக்கூடுமோ? பரதந்தர்க்கிறே குற்றங்கள் சொல்லுவாரென்ன வருளிச்செய்கிறார் (எங்களுக்கு) இத்யாதி. குற்றமானவளவேயோ? ஸ்வரூபமுகி டையா தொழியுமென்கிறார் (வரில்) இத்யாதி. சேஷத்வமழியும்படி யென்னென்ன (சேஷியை) இத்யாதி. வாக்யத்வயத்தாலே. ஸ்வரூபக்ஷணத்தைப் பாராதொழிகை அத்தலைக் கதிசயத்தை விளைக்கையென்கைக்கு ப்ரமாணம் (வைதர்மியம்) இத்யாதி. இப்படிக்கத்தலைக் கதிசயத்தைவிளைக்கை ஸ்வரூபமானால் "இரங்கார்" என்றும் "கொடுமைகள்" என்றும் சொல்லுகை சேருமோவென்ன (பெருமாள்) இத்யாதி. இப்படி

ஸ்வரூபவிபர்யாஸப்பிறந்தால் அவனை இவ்வுரையின் ப்ரஸக்தியுண்டோவென வ்ருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்கு) இத்யாதி. குணஜ்ஞாநப்-ப்ருபாவிஷயஜ்ஞாநம், ஸ்வரூபஜ்ஞாநமென்றது—(க). “உன்மனத்தா சென்னினைந்திருந்தாய்” என்றதை யென்றபடி. தன்படி, தானறிந்தால் அவன்படியு மறியலாயிருக்குமென்கிறார் (ஸ்வரூப) இத்யாதி. அத்தலைப்பட்ட தென்னென்ன (அத்தலை) இப்பாதி. கடித்ததும் மோந்தது மறியாதிருக்கும்படி, இத்தலைப்படவேண்டு வா என்னென்ன வ்ருளிச்செய்கிறார் (குணப்படி) இத்யாதி வாக்யதரயத்தாலே ‘ஷடமைபிஷ்டேவேயம்’ என்னப்போமே! இத்தலையொழியஜீவிக்கப்போகாதோவென்ன வ்ருளிச்செய்கிறார் (இரண்டு) இத்யாதி. அந்யோந்ய ஸாபேக்ஷங்கன் ஜீவநங்களென்றதுக்கு ப்ரமாணம் (இன்றாக) இத்யாதி (சேஷியாக மாட்டான்) என்னுமனவும். ப்ரஸக்தாறு ப்ரஸக்தசங்கா பரிஹாரங்களைப் பண்ணிப் ப்ரக்ருத்திலே இரங்காதேபோன தென்னென்ன அருளிச்செய்கைக்காக ப்ரதீகம் (இரங்கார்) என்று. அன்றிக்கே, இரங்கார் க்ருபைபண்ணுமென்று கீழ்ருளிச்செய்து ஈடுபடுகையாக அத்தாந்தரமென்னவற்றும். புலத்துகை. சத்தநம்பூசித் தீமிர்த்து உலர்ப்பண்ணுகை. இரங்காரென்னவே துஞ்சி “அம்ம” என்கிறா ளென்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (புலி) இத்யாதி. இவனுக்கு நாயகிக்கு. ஸ்வரூபாந்யதாபாவம்-ஆரந்த ப்ரஸரையாயிருக்கை தவிர்த்து தன்பத்தென்னும்படி யிருக்கை. இத்தை விவரிக்கிறார் (ஆரந்தம்) இத்யாதி. மட்டை - தெங்கினிலையெல்லாங் கழித்து தலைமட்டையாகவைத்த தென்னமரம். இப்பெண்பின்னை வாயழகை யழித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தமென்ற நிர்வாஹாந்தரம் (இதவும்) இத்யாதி. இதவும்- இந்தலங்கையும். நகா.

தாத்பர்யம்.—பகவதநுபவ யோக்யமான தசாவிபாசம் பிறந்தவளவிலும் ஸர்வேஸ்வரன்வந் துதவாமையாலே பிறந்த ஆழ்வாருடைய தளர்த்தியைக்கண்டு ஸர்வேஸ்வரனை நிந்தயனாக நினைத்துரைந்த பாகவதர் பாசரத்தை, நாயகனுடைய விஹத்தினால் இருளிலே நோவுபடுகிற நாயகியைக்கண்டு நாயகனைவெறுக்கிற திருத்தாயார் பாசரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

தானுசைப்பட்ட ஸர்வேஸ்வரனணந்த த்ருத்துழாயைப் பெறாமல் இந்நாயகி நோவுபட, இதற்குமேல் இரவும்உந்து ஒருபதார்த்தத்தையும் காணவொட்டாமல் கட்டாந்தகாரமயமாய்ச் சுற்றிக்கொண்டு பெரிய கல்பம்போல் வளராநின்றனவென்கொண்டு இவளைப்பாதிக்கத்தொடங்கிற்று. முன்பொரு பிராட்டிக்காக ப்ரஸக்தியை யழித்து அவள் துன்பத்தைப்போக்கின ஸர்வேஸ்வரன் இப்போ துவன் பெருக்துன்பத்தையும்போக்கி யுதவுவானென்றிருந்தோம். அவனிப்போ திவனுக்குதவாமல் நீர்த்தயனாய்விட்டான். இனி நீர்மென்செய்யவேயாம் என்கிறாள்.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வாய்க்யாநம்]

அரு.—முப்பத்தேழாம்பாட்டு (கொடுங்காட்சிலையர்) மொழிநாமுக்கு
 லுநாம்பேசலாநாமுபேசுநாமு| సంపూజకృతవిద్యానాంగுஷக்‌సரிణాமிஷ-யோ
 தாநாமக்‌திகல்பாநாம் பேசலாநாம்மஹேஷாநாம்| ஸம்பூர்ணக்‌ருதவித்யாநாம்
 'குஹாகேஸரிணாமிவ' என்று திருவயோத்யையிலுண்டான் படரை (பிட்டு) வ
 ர்ணித்தாற்போலே "கொடுங்காட்சிலையர்" என்று தொடங்கி வேடரை வர்ணி
 க்கிறார். கொடுங்காட்சிலையரென்றதற்கு, இரண்டுபொருள். அதாவது-வளை
 க்காலைபுடைய சிலையரென்னுதல், க்ருரமானகாலைபுடைய சிலையரென்னுதல்.
 கோடின-வளைந்த - கோடினகாலைபுடைத்தாக்கக்கு ஹேதுவேதென்ன (இதும்

வ்யா||கோணினகாலையுடைய சிலையர். ஹிம்ஸையில் த்வரையாலே எப்போதும் நாணியேறிட்டு வளைந்தபடியேயேயிறே யிருப்பது. கொடுமைபென்றுமாம். கால் - நாணி. வில்லுக்குக் கொடுமையாவது - தான்சென்று நலிகையன்றிக்கே ஆளிட்டு நலிகை (சிலையர்) நிரூபகம். உண்ணும்போதும், ஸ்வஸ்தரீயோ டறுபவிக்கும்போதும் கையும வில்லுமாயிருக்கிறபடி. (க) எப்போதுங் கைகழலா நேமியா னோடே பழகினவளிறே இவள். அவனுக்குக் கையுந் திருவாழியும் நிரூபகமாயிறே இருப்பது. அதுபிறர்க்கு தாரகமாயிறே யிருப்பது. இது பிறர்க்கு அகர்த்தமாயிருக்குமிதே. (உ) 'நாசுரயஸிஸு' 'ஸாஸு' 'ராமுஸ்யஸு' - நாஹாரயதிஸந்த்ராஸம் பாஹ-விராமஸ்யஸம்ஸுரிதா' என்று ன்னுமபடியே அவன்கையும் வில்லும் நினைத்தார் பயங்கெட்டிருக்கு மாபோலே யிருக்கிறதன்றிறே யிங்கு. (நிரைகோளுழவர்) பரம காரமான கோக்ரஹணம்பண்ணுகையே ஸ்வயங்க்ருஷியா யிருக்கு மவர்கள். (ஈ) 'ந்' 'பா' 'ஸு' 'ஸி' 'ஸு' - கோப்ராஹ்மண ஹிதாயச' என்று ஸாதுஸம்ரக்ஷணம் பண்ணினவரோடே பழகினவளிறே இவ ள். (கொலையில்வெய்ய) கொல்லுமிடத்திலே வெவ்வியராயிருக்கை. அர்த்தார்த்தமாகவாதல், எதிரியென் றுதலன்றிக்கே துடிப்புக்காண் கையே ப்ரயோஜனமாகக் கொல்லுகை. சாவக் கொல்லாதேகிடந் துழைக்கும்படி கொல்லுகை. (ச) இடையனெறிந்த மரமாக்குகை. அவர் பிறரைக்கொல்லுமிடத்திலும் அவர்களுக்கும் ஹிதருபமாக

அரு|| ஸையில் த்வரையாலே' என்று. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு 'கால்' என் றது-நாண். கொடுமையையுடைத்துமாய், நாணியையுமுடைய சிலையரென்று இரண்டாமர்த்தம். ஆளிட்டிருலிகை - அம்பாலேலலிகை. கைகழலாநேமியா னோடே பழகினவள் காதுகோன வேடர் வர்த்திக்கிறகாட்டிலே பேசுனொ ள்ன்று பயப்படுகிறாள் என்றபடி. (நிரைகோளுழவர்) 'நிரை' என்று பசு நிரையாய், 'கொள்கை' அபஹரிக்கையாய், பசுக்களை அபஹரிக்கையே க்ரு ஷியாக வுடையவரென்று சப்தாசத்தம். 'உழவு' என்று க்ருஷியாய், 'உழவர்' என்று கர்ஷகரென்றபடி. க்ரௌர்யமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அர்த் தார்த்தமாகவாதல்) என்று. ஆள்நலம்பாராத தேனென்னுமாபோலே துடிப் புக்காண்கையே ப்ரயோஜனமாயிருக்குமென்றபடி. அதவா, சாவக்கொல்லா தே கிடந்துழைக்கும்படி கொல்லுகையென்றுமாம். பெருமாள் தாம் பிறரை ஹிம்ஸிக்கவில்லையோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவர் பிறரைக் கொல்லு மிடத்திலும்) என்று. (ஈ) 'ராமு' 'பா' 'ஸு' 'ஸி' 'ஸு' - ராமபாண ஸாஸிப்த்தமாஹத்பரமாம்கதம்' என்று சொல்லுகிறபடியே ஹிதருபமாக

(க) பெரியதிருவந்தாதி அள.

(உ)

(ஈ)

(ச) திருமொழி-கக-அ-க.

அரு||தேசொல்லுவதென்றபடி. (கடுங்காலிளேஞர்) “கடுங்கால்” கால்வேகத்தை யுடையராய், “இளேஞர்” யௌவனத்தையுடையவர்கள், (பத்துப்புக்குப்பத்த மீள் வல்லராயிருக்கை) என்றது - ஒருநாளே பதின்காதவழிபோய் பதின்காதவழி மீளவல்லராயிருக்கை யென்றபடி. “துடி” என்று வாத்தவிசேஷமாய், இப்படி யிருக்கிற வேடருடைய தடியினுடைய ஓசையுடைத்தான சூழ்கட்டிமன்ற படி, இப்படி க்ருரமானகாட்டிலே ஏதுக்காகப் போனொன்ன அருளிச்செய் கிறார் (இதவநியுள்ளவிடத்திலே) என்று. இத்தால் காட்டிலேபோனால் சரீர நாசமாத்ரம், இங்கிருந்தால் தாயார் ஹிதவசநத்தாலே ஆத்மநாசமாமென்று அதுக்காகப் போனொன்றபடி. (ஆஸ்ரயத்தினளவல்லகிடர்) என்றது - ஆஸ்ர யணிய அஸ்துவினளவல்லகிடி. ரென்றபடி. இந்தவாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (ஸக்ருத்ப்ரபத்தியும் பொருததை) என்று. “தொடுங்காலெச்சியு மிடை” என்றத்தையும் “நெடுங்காலமும் - கண்ணன் நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற” என்றத்தையும் கடாக்கித்து அருளிச்செய்கிறார் (தன்னையுழறியாதே) என் று. “மலர்” என்று செவ்வியைச் சொல்லுகையாலே ஈசுவானுக்குத் திரு

(4)

(2)

(க) மலர் தாது - உரண்ய - சூசு - ந.

வாரம். ஐந்தவசநக்டேளாதே போகைக்கு இங்கு பாதையேதென்ன அருளிச் செய்கிறார் (நவரி) இத்யாதி. தவரிக்கவொட்டாமையாலே ஆத்மா அழியுமென்றபடி. ஆஸ்ரயத்தின்-ஆஸ்ரயணீயத்தின். “தொடுங்காலொசியும்” என்றததைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (தன்னையுமறியாதே) இத்யாதி. அது தானும் வருகை தானும் [நெடுங்காலம் என்று தொடங்கி சூழ்கடம்கவ்வைத்து அருவினையேன்] என்று கிரியை. (நவ)

[வேறொரு அரும்பதம்.]

முப்பத்தேழாம்பாட்டு.—(கொடும்) இத்யாதி. கீழே வாய்விடையின்கையிலும் இரவின்னையிலும் மகப்பட்டு “நெடுந்துன்பத்தன்” என்று சொல்லும்படி விருந்தவளில்வவஸாதமே கைகொடுக்கப் புறப்பட்டுப்போக அததைச்சொல்லிக் கூப்பிடுகிறானென்று ஸங்கதி வருளிச்செய்கிறார் (கலந்து) இத்யாதி. இயற்கையில் புணர்ச்சியைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, “இரங்காரம்மனே” என்று வெறுத்து வழாநெடுந்துன்பத்தளான தசையைக்கண்டு நொந்து நொவுபொறுக்கமாட்டாதே வந்து கலந்து மீளவும்பிரிய, அது பொறுக்கமாட்டாதே தாயுறங்கவிட்டு நடந்த நாயகியென்று சொல்லவுமாம். “கொடும்” என்றத்தாலே பலிதம் (துஷ்டம்ருகங்களும் துர்க்கதிகளும்) என்றது. கதிகள்-வழிகள் “அருவினையேன்” என்றதன்பலிதம் (சோகிக்கிறாள்) என்றது. இவள்சொல்லுவது தீவ்யதேசமாயிராதோ? காட்டிலேபோவாளோ சோகிக்கைக்கென்ன வருளிச்செய்கிறார் (திருக்கோளார்) இத்யாதி. காட்டில் வெங்கள் மென்கிறவிடத்திலும்போகலாமேயென்றுவிசாரித்துச் சோகிக்கிறாளென்கை. கோடின-வனைந்த. ஆளிட்டி-அம்பிட்டி. இத்தால், தன்னைநோகாதே ஆளிட்டி நலியவேணுமென்று கொடுமைஸஞ்சிதமாகிறது. வில்லிகளைக்கண்டால் இவளஞ்சி பிற்காலித்துவாராளோ? இதுக்குப் பயப்படவேணுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (எப்போதுவகைகழலா) இத்யாதி. இத்தால் இந்தநாயகி இவர்களை அகல்கொண்டுப் ப்ரமித்துக் கிட்டில் செய்வதென்னென்று திருத்தாயார் பயப்படுகிறாளென்று கருத்து. பத்துப்புக் கு- பதின்காதம்போய், துடி - வாத்யமாய், படுகை-உண்டாகையாய், கவ்வை - ஆரவாரமாய், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (துடி) இத்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே. கீழ்வாக்ய விவரணம் (ஸக்ருத்) இத்யாதி. அநந்தவ்ரதம்-சாடு. “தொடுங்காலொசியும்” என்றதுக்கும் “நெடுங்காலம்” இத்யாதிக்கு முட்கருத் தருளிச்செய்கிறார் (தன்னை) இத்யாதி. இளமைக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இடை) இத்யாதி.

[நெடுங்காலம் இத்யாதி சூழ்கடம்கொடுங்கால் இத்யாதி, கவ்வைத்து அருவினையேன்] என்றநவயம். (நவ)

தாத்பர்யம்.—இதில், ஆழ்வார்க்குப்பிறந்த ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்களைக்கண்டு, இவர்க்கு இஸ்ஸம்ஸாரத்திலிருப்பு துஸ்ஸஹமாயிருக்குமென்ற மறைத்தபாசுரத்தைத் தன்னுடன் படுத்திருந்த பெண்ணைப் படுக்கையில் காணாமல்,

இவன் காடேறப்போனென்று நிசீசயித்தரைத்த. திருத்தாயார்வார்த்தை யினு லருளிச்செய்கிறார்:

இவருக்காக நாஸனேகம் நோன்புநோற்றுப்பெற்றேன். இவளே, அவயவங்களைத்தொழில் வாடிப்போம்படியான மென்மேனியாள். தனியே யோரிடத்திற்கும்போக வல்லமையற்றவள். இவள் இப்போது போனவழி யோ பெருங்காடு, ஸஞ்சயகிரணங்களினால் தபித்துச்சூடக்கும், அங்கு அநேக துஷ்டம்ருகங்களை யடிக்கைக்கும் போகிறவர்களை வழிபறிக்கைக்கும் வேட ர்கள் சீக்ரமாயோடிவந்து வில்லைவளைத்துக்கொண்டு அம்புங்கையுமாய் பயங்கரமாக ஸஞ்சரிப்பார்கள். அவர்களின் பறையினொலியைக்கேட்டு இவ ளென்னசெய்யப்போகிறாளோ தெரியவில்லை. இதற்கெல்லாம் என்னுடைய பாபமே மூலமாயிருக்கிறதென்கிறான்.

கூஅ

கடமாயினகள் கழித்துத், தன்கால்வன்மையால்பலநாள்
தடமாயினபுக்குநீர்நிலைநின்றதவமிதுநகால்,
குடமாடியிமமண்ணும்விண்ணுங்குலுங்கவுலகளந்த
நடமாடியபெருமான், உருவொத்தனநீலங்களே.

கூஅ.

அர்த்தம்.—நீலங்கள் - கருநெய்தல்கள், இம்மண்ணும்-இந்தபூலோகமும், விண்ணும் - ஊர்தவலோகமும், குலுங்க - ஆஸ்சர்யப்பட்டு அசையும்படியாக, குடமாடி - (கருஷ்ணாவதாரத்தில்) குடக்கூத்தாடியும், உலகு - லோகங்களை, அளந்து-(தரிவிக்ரமாவதாரத்தில்) ஆக்ரமித்தும். நடமாடிய - ஸஞ்சரித்த, பெருமான் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய, உரு - திருமேனியோடு, ஒத்தன-ஸாம்யமுடைத்தாயிருக்கின்றன. இது - இதற்குக்காரணம், கடமாயினகள்-தேவருணம் பித்ருருணம் ருஷிருணம் என்கிற மூன்றருணங்களையும், கழித்து-நிறைவேற்றி, தன்-தன்னுடைய, கால்வன்மையால்-காலினுரத்தினால், பலநாள்-அநேககாலம், தடமாயின - தடாகங்களென்ற பேர்பெற்றவைகளில், புக்கு-ப்ரவேசித்து, நீர் - ஜலத்தில், நிலைநின்ற - சிரகாலவாஸம்பண்ணின, தவங்கொல் - தபஸ்ஸாயிருக்கலாம்.

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—யோகிகள் யோகாப்யாஸம் பண்ணும்போது யோகம் ஸாத்மிக்கைக்காக லோகயுத்தரையிலே யொன்றுவார்கள். அதுபோலே இவரும் பகவதறுபவம் ஸாத்மிக்கைக்காக லோகங்களில் பதார்த்தங்களிலே கணவைத்தார். அவையும் பகவத்விஷயத்துக்கு ஸ்மாரகமாய் நனிகிறபடி. மயர்வறமதிநலம் பெற்றவராகையாலே, நம்மை லோகயுத்தரையினின்றும் வேதயுத்தரையிலே மூட்டுந்தனை யருமைபோரும் ஆழ்வார்களை வேதயுத்தர

வ்யா||யிலேநின் றும்லோகயாத்ரையிலேமூட்டுகை. நம்மைஸம்ஸாரத் திலுண்டான ருசிவாஸநையைத் தவிர்த்து பகவத்விஷயத்திலே யுண் டாக்குகைக்குள்ள வருமைபோரும் ஆழ்வார்கள் பகவத்விஷயத்தில் ருசி வாஸநையைத்தவிர்த்து ஸம்ஸாரத்திலே யுண்டாக்குகைக்கு. இரண்டு மெம்பாரருளிச்செய்தார்.

வ்யா.—(கடமாயினகள் கழித்து) (க) “யுணாநித்ரீண்யபாக்ருத்ய” என்கிறபடியே (உ) “புணாநித்ரீண்யபாக்ருத்ய” - ப்ரஹ்மசார்பேணருஷிப்ய: யஜ்ஞேந தேவேப்ய: ப்ரஜயாபித்ருப்ய:” என்று சொல்லுகிறபடியே. உஷ்ணகாலத்திலே உஷ்ணமான தேசங்களிலே சரீரக்லேசங்களாலே சொல்லுகிற ருணத்ரயத்தைப் பிறுத்து. (தன்கால்வன்மை யித்யாதி) தன்னுடைய யத்நத்தாலேயாதல், தபோபலத்தாலேயாதல், ஸத்தையேநோக்கியிட்டு வைத்து, சீதகாலத்திலே கடலோடு குளப்படியோடு வாசியறத்தீர்த்ததேசங்களெல்லாம் புக்குக் கழுத்துமட்டு நீரிலேநின்று தபஸ்ஸுபண்ணின அந்தபலத்தாலே வந்ததோ உங்களுக்கு கிப்பரமஸாம்யாபத்தி?

(குடமாடி.) மன்றிலே தன்னழகச் சூறைகொள்ளும்படிக்கீடாகநின்று குடக்கூத்தையாடி இடையர்க்குண்டான செருக்குக்குத் தலைச்சாவி வெட்டினபடி. (இம்மண்ணுமித்யாதி) ஒருதெருவிலேயாதல் சிலர்க்காதல் தன்னைக்கொடுக்குமதன்றிக்கே லோகமாக வாழும்படி கூத்தாடினபடி. (குலுங்க) ஸம்ஹாரகாரணன்ருத்யமாகிவிடே லோகம் நடுங்கிற்றென்னலாவது; அங்ஙனன்றிக்கே, லோகமடையவச்செயலுக்கு நெஞ்சுருக்கினபடி. (உலகளந்து நடமாடிய) இந்த்ரன்தானிழந்த பூமியைக்கொண்டுபோக, மஹாபலி தன்னதல்

அரு.—முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு-(கடமாயினகள்) “உருவொத்தனநீலங்கள்” என்கிறத்திலே நோக்காக அவதாரிகை (யோகிகள்) இத்யாதி. ஒன்று வர்கள்-கண்ணைப்பார்கள். “நம்மை லோகயாத்ரையில்நின்றும்” என்று தொடங்கி யருளிச்செய்தத்தை விவரிக்கிறார் (நம்மை ஸம்ஸாரத்திலுண்டான) என்று. இப்படி எம்பா ரருளிச்செய்வரென்றபடி. “-கடமாயினகள் கழித்து” என்றதுக்கு இரண்டுபொருள். அதாவது “ருணாநித்ரீண்யபாக்ருத்ய” என்கிற ருணங்களைக்கழித்தென்னுதல்; அதவா-உஷ்ணகாலத்திலே என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறாராதல். (தடமாயினபுக்கு) “தடாகங்கள்” என்று பேர்பெற்றவை யெல்லாவற்றிலும் புக்கு. அதாவது தடங்களோடு குளப்படியோடு வாசியறத்தீர்த்தங்களெல்லாவற்றிலும் புக்கென்றபடி. “குலுங்க” என்று பயத்தைச்சொல்லற்றேயாகிலும் இவ்விடத்திலே பயத்தைச்சொல்லுகிறதன்று; நடுபாட்டைச்சொல்லுகிறது; இத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஹாரகாரணன்ருத்யமாகில்) என்று ஸம்ஹாரகாரணனென்றது ருத்ரனை.

வ்யா||லாதத்தைத்தன்னதென்று ப்ரமித்து “அத்தைக்கொடுத்தோம்” என்று ஓளதார்பத்தாத நினைத்துப்போக, இவர் திருவுலகளங்கருளி னபோதை யழகு,கம்பேறாக வறுபவித்தார். (உருவொத்தன நீலங்க ளே) இப்படி ஸர்வதாஸத்ருசமான வடிவை நீலங்கள் பெறுகக்கடி- கடமாயினகள் கழித்துத் தன்கால்வன்மையால் பலநாள் தடமாயின புக்கு நீர்நிலைநின்றதபஸ்ஸோ? இவர்க்கு பகவத்விஸ்லேஷத்தில் லோகயாத்ரை யறுஸந்திக்கப்படுக்கால் அதுவும் பகவத்விஷயத்துக்கு ஸ்மாரகமாய் நலியும்படியிறே பிறந்த ஜ்ஞானவைசத்யம். அத்தைச் சொல்லுகிறது. ந.அ

அரு||நீலங்களுக்குடமாடி இம்மண்ணும்விண்ணுக்குலுங்க உலகளந்த நடமாடிய பெருமானுடைய உருவொத்தன, அவை ஸாம்யத்தைப்பெறுகக் கடி- கடமாயினகள் கழித்துத் தன்கால்வன்மையால் பலநாள் தடமாயினபுக்கு நீர் நிலைநின்ற தவமிதுகொல்] என்றவ்யம். ந.அ

[அப்பு அரும்பதம்.]

முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு (கடமாயின) “நீலங்கள்” என்கையாலே லோகயாத்ரையிலே கண்ணைக்கை. “உருவொத்தன” என்கையாலே ஸ்மாரகமாய் நலிகிறபடி. ஸாத்மிக்கைக்காக லோகயாத்ரையிலே கண்ணைத்தவர் அது நிலமல்லாமையாலே லோகயாத்ரையிலே நித்கை யருமைமென்னு மத்தை யருளிச்செய்கிறார் (நம்மை) இத்யாதி. (கடமாயினகள் கழித்து) கடமாயின- உபாஸநாங்கமான ருணத்ரயமென்னுதல், ஸர்வாதிகமான தபஸ் சர்யாங்கமான ருணத்ரயமென்னுதல். அதாவது-உஷ்ணகால உஷ்ணதேச காயத்லேசமாகிற ருணத்ரயமென்றபடி. “கால்” என்றது சரீரமாய், சரீரயத்நத்தாலே என்னுதல். “கால்” என்று காற்றாய், அத்தாலசைவாய், எஃப் எஃஃ-நீ-தப ஆலோசநே” என்கிற வ்யுத்தத்தியாலே தபஸ்ஸாதல். ஸம்ஹாரகாலத்தில் ருத்ரனுடுகைய ஸஹ்யமாயிருக்கும். ந.அ

[வேறொரு அரும்பதம்.]

முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு (கடமாயின) இத்யாதி. கீழே “இளமாஞ்சென்றகுழ்கடமே” என்று திருத்தாயார் தேடிக் காணாதேயிருந்தபின்பு இவள் போனகாடு தடங்கனும் அதில் புஷ்பங்களுமாயிருக்க, அவற்றில் நீலங்களைக் கண்டு ஸர்வேச்வரன் திருமேனிக்குப் போலியாகையாலே அதிலே கண்ணை ததத்தாலே பிராட்டி பாசரமென்று அந்யர்பதேசஸங்கதி யுட்கொண்டு ஸ்வாபதேசபாவ மருளிச்செய்கிறார் (யோகிகள்) இத்யாதி. “யோகம்ஸாத்மிக்கைக்காக” என்றது-சீரகாலவாஸிதமான லோகயாத்ரையிலே நின்று சரீரதாரணாதிகளோப் பண்ணினால் பின்னையும் யோகம்ப்யஸிக்கலாமென்கை. “அறுபவம்ஸாத்மிக்க” என்றது- உத்கடாறுபவம்வந்தா லப்போதே காலவேணும் என்றபிதிவேசம் மிகுந்து அதப்போதே கிடையாமையாலே அதுவே

கத்தாரைப்போலே மறந்திருந்தால் அபிநேசமாறும் அந்தர மறுபளிப் போம் என்று விசாரித்து நின்றாலாமென்கை. “சுண்ணைத்தார்” என்று அர்த்தஸித்தம். இங்ஙனன்றாகில் - தடஞ்சென்றவன் தடத்தில் நீலங்களைப்பா த்து நில்லாளித்த. லோகயாத்நையிலே தபஸ்விகளுக்கும் நீலங்களுக்கும் பொ னுவிலையா யிருக்கிறதென்று விவக்ஷித்து “கடம்” என்றது கடனென்ற யரு ளிச்செய்கிறார் (ருணாதி) இத்யாதி. “கடம்” என்றது-காடாய், அதபொல்லா ன்லமாய், நீலங்கள் நர்ஜஸ்பூமியிலே இராமையைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (உஷ்ண) இத்யாதி. பாலைநிலத்தைச் சொன்னது உபலக்ஷணமாய் “இன” என்றத்தாலே காலப்ரயுக்தமான உஷ்ணமும் பசியடியான உஷ்ணமுமில்லை நீலங்களுக்கென்று கருத்து. “கால்” என்று சரீரத்துக் குபலக்ஷணமாகியும் “கால்” என்று காற்றாய், அத்தாலுண்டான வன்னமயாவது வாயுபக்ஷணபல மென்றும் விவக்ஷித்து சப்த ஸ்வேனையு முட்கொண்டு பாவமருளிச்செய்கி றார். (தன்கால்) இத்யாதி. இதுவென்றதினர்த்தம் (இப்பரமஸாம்யாபத்தி) என்றது. சூறை-கொன்கை, கொள்ளையிடுகை. குலுருகுதல் - தலை குலுக்குத லாய், வ்பாவர்த்தயபூர்வகம், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஸஹார) இத் யாதி. நெஞ்சுளுக்கை-நடுபடுகை. “நடமாடிய” என்றதுக்கு பாவம் (இத்த ரன்) இத்யாதி.

நஅ

தாத்பர்யம்.—இதிலாழ்வார், ஸர்வேஸ்வரன் ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸாரூப்யப் ரதாரம் பண்ணுமவனாகையால் நமக்கும் ஸாரூப்யத்தை யளிக்குமென்றது ஸந்தித்துரைத்தபாசரத்தை, கருநெய்தல்களில் ஸர்வே வசனான நாயகன் போலியைக்கண்டிறைத்த நாயகியின் பாசரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

நாயகியானவள், ராத்ரியில் சந்த்ரகிரணங்களினால் மலர்ந்திருக்கிற கரு நெய்தல் புஷ்பங்களைக்கண்டு, இவற்றினின்னிதம், க்ருஷ்ணாவதாரத்திலும் வாமநாவதாரத்திலும் அத்யாஸ்சர்ய கரங்களுமாய் அதிமாநுஷங்களுமான சேஷடிதங்களை யாசரித்த எம்பெருமானுடைய திருமேனியோடொத்திருந் தது. இவை அவன் நிறத்தைப்பெறுகைக்குக்காரணம்-இவைகள் ஸாங்கமாக கர்மயோகங்களை யறுவட்டித்து அநந்தரம், வெய்யிற்காலங்களில் மலைத்தாழ் வரைகளிலும், குளிர்காலங்களில் தடாகங்களிலும் நின்று சிரகாலமாகப்பண் ணின் தபஸ்ஸாயிருக்கலாமோ என்று ஊஹிக்கிறாள்.

(நஅ)

நீலத்தடவனாமேற்புண்டரீகநெடுந்தடங்கள்

போலப், பொலிந்தெமக்கெல்லாவிடத்தவும், பொங்குமுந்ரீர்

ஞாலப்பிரான் விசம்புக்குப்பிரான் மற்றும்நல்லோர்பிரான்

கோலங்கரியபிரான், எம்பிரான் கண்ணின் கோலங்களே. நக.

அர்த்தம்.—பொங்கு - கிளர்த்தியையுடைய, முந்ரீர் - ஆற்றநீர் ஊற் றநீர், மழைநீர் என்கிற மூன்றுவிதமான நீரையுடைய, ஞாலம் - பூமிக்கு, பிரான் - உபகரகராய், விசம்புக்கு மேலுலகத்திலுள்ளார்க்கும், பிரான்-

உபகாரகனாய், மற்றும் - இன்னும், நல்லோர்கள் - குணநுபவபரரான, நித்ய முக்தர்களுக்கு, பிரான் - உபகாரகனாய், கரிய - நீலவர்ணத்தையுடைய, கோலம் - திருமேனியையுடைய, பிரான் - உபகாரகனாய், எம்பிரான் - எமக்குபகாரகனான எம்பெருமானுடைய, கண்ணின் - கண்களினுடைய, கோலங்கள் - அழகுள்ள, நீலம் - நீலரத்தமயமாய், தடம் - பெருத்த, வரைமேல் - பர்வதத்தின்மேலே, புண்டரீகம் - தாமரைகளையுடைய, நெடும் - விசாலமான, தடங்கள்போல - தடாகங்கள்போலே, பெர்லிந்து-ஸௌந்தர்ய பூர்ணமாய், எமக்கு - நமக்கு, எல்லாவிடத்தவும் - ஸமஸ்தப்ரதேசங்களிலும், (ப்ரகாசிப்பவரின்.) (கூ)

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—கீழிற்பாட்டி லுதுஸந்தித்த நீலங்கள், தனக்குப்போலியான திருமேனியிலேகொண்டுபோய் மூட்டிற்று; திருமேனி தனக்குப்பகைத்தொடையான திருக்கண்களிலே மூட்டிற்று. திருக்கண்கள் தனக்கவ்வருகுபோகவொட்டாதே நன்கிறபடி சொல்லுகிறது. (க) ‘‘శ్రీమదాంబுஜాక్షమాణి-க்ருஹீத்வாப்ரேக்ஷமாண’’ இத்யாதி-

வ்யா - (நீலத்தடவரைமேல்) (உ) ‘‘பச்சைமாமலைபோல்மேனி’’ என்னுமாபோலே ஒரு நீலகிரிபோலே காணும் திருமேனியிருப்பது. (புண்டரீகஇத்யாதி) அதின்மேலே பூர்ணமாகத் தாமரைபூத்த பெரிய தடாகங்கள்போல மிகாநின்றன - உடம்பெல்லாம் கண்ணையிருக்கிறபடி. அவ்வவயவமொழிய் அவயவாந்தரத்தில் போகவொண்ணாதேயிருக்கிறபடி (கூ) ‘‘శ్రీమదాంబுஜாక్షమాண-தஸ்யயதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணி’’ என்று உபநிஷத்துக்களிற் சொல்லுகிறதுதாமரை. (எமக்கெல்லாவிடத்தவும்) - கந்தவ்யபூமியில் லாதபடிக்கீடாகத் திருக்கண்கள் தொடர்ந்தபடி. கண்ணைச்செம்புளித்தவாறே கண்ணுக்குள்ளே தோற்றினபடி. புறம்பெங்குந் தோற்

அரு.—முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(நீலத்தடவரை)பகைத்தொடைபரபாகம். நீலங்கள் திருமேனியிலேமூட்ட, திருமேனி திருக்கண்களிலே மூட்ட, இப்படி ஒன்றொன்றிலே மூட்டிற்றென்கைக்கு ஸம்வாதமாக அருளிச் செய்கிறார். (க்ருஹீத்வாப்ரேக்ஷமாண) இத்யாதி. அதாவது - பிராட்டி திருவாழிமோதிரத்தைவாங்கி அவ்வழியாலே யதுசாத்தின திருவிரல்களை நினைத்து, அவ்வழியாலே பெருமானோடே ஸம்ஸ்லேஷித்ததாக நினைத்தா னிறே. ‘‘உடம்பெல்லாம்கண்ணாய்’’ என்கிறவிடத்திலே (ச) ‘‘కృపయాపర యాకరిష్యమాణేనకలఙ్కమ్ - క్రుపయాపరయా కరిష్యమాణేన సకలఙ్కమ్’’ என்ற ஸ்லோகம்துஸந்தேயம். பெர்லிந்து-ஸம்ருத்தமாய். ‘‘கண்களே என்குமொக்கத் தோன்றுகின்றன’’என்கையாலே(அவ்வவயவமொழிய் அவயவாந்தரத்தி

(க) ஸ்ரீராமா-ஸௌந்தர-கூ-ச.

(கூ) சாந்தோக்யம்-கூ-எ.

(உ) திருமலை-உ.

(ச) ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்-கூ-அ.

வ்யா! பித்து என்னைத் தோற்பிக்கவந்தபடி. (க) “சூழவுந்தாமரை
நாண்மலர்போல் வந்து தோன்றுங்கண்டிர்” (உ) “கருமாணிக்க
மலை” இத்யாதி.

(பொங்குமுந்நீர் ஞாலப்பிரான்) பொங்காநின்று மூன்றுவ
கைப்பட்ட நீரையுடைத்தான கடல்கூழ்ந்த பூமிக்கெல்லா முபகா
கன். ப்ரளயாத்யாபத்திலே ரக்ஷித்தவன். (விசம்புக்கும் பிரான்)
இவர்களுக்கு ஜநகனான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் நிர்வாஹகனானவன். (மற்
றும்நல்லோர்பிரான்.) நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவன்.
(கோலங்கரியபிரான்) இக்கண்ணுக்கு வளைத்துக்கொடுக்குமுடம்பு.
நித்யஸூரிகளுக்கு முற்றாட்டாக வறுபவிக்கக்கொடுக்கிற உடம்பு.
இவ்வடிவைக்காட்டியிறே யவர்களைப் பிச்சேறப்பண்ணுவது. (எம்பி
ரான்) அவர்களுக்கெல்லாம் நாயகனானோர்போலே எனக்கும் நாயகனா
னபடி. (கண்ணின்கோலங்களே) எனக்குபகாரகனானவனுடைய வில
க்ஷணமான திருக்கண்கள். நீலத்தடவரைமேற் புண்டரீகநெடுந்தடங்
கன்போலப் பொலிந்தெமக்கெல்லாவிடத்தவும். கூக

அரு||ல் போகவொண்ணுதே யிருக்கிறபடி) என்கிறார். “எல்லாவிடத்தவும்” எ
ன்றது-உள்ளும் புறம்புமென்றபடி. (கருமாணிக்கமலையித்யாதி) என்றது-“கரு
மாணிக்கமலைமேல் மணித்தடந் தாமரைக்காடுகள்போல்” என்றருளிச்செய்
தாற்போலே என்றபடி. செய்த உபகாரமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப்ர
ளயாத்யாபத்திலே ரக்ஷித்தவன்) என்று, “கோலம்” என்று விக்ரஹமாய்,
“கரியகோலம்” என்று கறுத்திருந்துள்ள விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. “இ
க்கண்ணுக்குவளைத்துக்கொடுக்குமுடம்பு” என்றது-இக்கண் இப்படி படுத்துகை
க்கு, கண்ணுக்கு விதேயமாக்கிக்கொடுத்த உடம்பென்றபடி. கோலமான கண்
களென்றதாய், (விலக்ஷணமான திருக்கண்கள்) என்றபடி.

பொங்குமுந்நீர் ஞாலப்பிரான். விசம்புக்கும் பிரான் மற்றும்நல்லோ
ர்பிரான் கோலங்கரியபிரான் எம்பிரான் கண்ணின் கோலங்கள் நீலத்த
டவரைமேல் புண்டரீக நெடுந்தடங்கள்போலப் பொலிந்தெமக் கெல்லாவிட
த்தவும் என்றந்வயம். கூக

[அப்பு அரும்பதம்.]

முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு - (நீல) இப்படி ஒன்று ஒன்றிலே மூட்டி
யறுபவித்தவிடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஹீத்வா) இத்யாதி.
எல்லாவிடத்தவும் - பார்த்தபார்த்தவிடமெங்கு மென்னுதல், மநஸ்ஸுக்கு
ள்ளுமென்னுதல். “எமக்கு” என்றத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (புறம்பெ
ங்கும்) இத்யாதி. எங்கும்தோற்றும் என்னுமதுக்கும், மலைமேல் தாமரை
என்னுமதுக்கும் ப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் (சூழவுந்தாமரை) இத்யாதி.
கண்ணுக்கு வளைக்கை - கண்ணை யறுபவிக்கைக்கு போக்தாக்களை வடி
கரிக்கை. (கூக)

[வேறொரு அரும்பதம்.]

முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு - (நீல) இத்யாதி. பகைத்தொடை - பரபா கம். ஒன்று ஒன்றிலே மூட்டுமென்றதுக்கு ஸம்வாதம். (க்ருஹீத்வா) இத் யாதி. திருவாழிமோதிரங்கண்ட உடனே பிராட்டி திருவிரலினைப்பது, திருக்கைகளைநினைப்பது, அது திருத்தோளிலேமூட்ட, அது திருமேனியை நினைப்பிக்க இப்படியானாற்போலே என்று கருத்து. "பொலிந்து" என்ற துக்குத் தாத்பர்யம்(உடம்பு)இத்யாதி. இது உருவெளிப்பாடென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (சூழவும்) இத்யாதி. வர்ணந்தரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (கரு) இத்யாதி. (௩௯)

தாத்பர்யம்.—கீழிற்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய திருமேனி ஸௌந் தர்யத்தை ஸ்மரிக்கும்போது அத்துடன் கூட திருக்கண்களும் ஸ்ம்ருதமாய், அவ்வழிகிலிடுபட்டுரைத்த பாசுரத்தை, நாயகனுடைய உருவெளிப்பாட்டைத் தோழிகளுக்குரைக்கிற நாயகியின் பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

அதிஸந்தரமான கரிய திருமேனியையும் அதினிடையில் பூத்ததாம னாபோன்ற திருக்கண்களையு முடையனாய் தன்கடாகூத்தினால் உபயவிபூதி யிலுள்ள ஸகலப்ராணிகளையு முகப்பிக்குமவனான எம்பெருமானுடைய திருக் கண்ணழகானது, இந்த்ரநீலமணிமயமான பெரியபர்வதத்தின்மேலே பரந்து கமலப்பூக்களையுடைய தடாகங்களைப்போல் எனக்குக்கண்ட விடமெல்லாம் தோற்றுகின்ற தென்குறள். (௪௦)

கோலப்பகற்களிறொன்றுகற்புய்யக், குழாம்விரிந்த
நீலக்கங்குற்களிறெல்லாம்நிறைந்தன, நேரிழையீர்
ஞாலப்பொன்மாதின்மணுளன் றுழாய் நங்கள்சூழ்குழற்கே
ஏலப்புனைந்தென்னைமார், எம்மைநோக்குவதென்றுகொலோ. சயி.

அர்த்தம்.—கோலம் - அழகிய, பகல் - ஸூர்யனாகிற, ஒன்று களிறு- ஒருயானை, கல் - அஸ்தமயபர்வதத்தில், புய்ய - புக, குழாம் - கூட்டமாக, விரிந்த - பரந்த, நீலம் - நீலவர்ணத்தையுடைய, கங்குல்-ராத்ரியாகிற, களி மெல்லாம் - யானைகளெல்லாம், நிறைந்தன - நிறைந்ததுகள், நேர் - தகுதி யான, இழையீர் - ஆபரணங்களையுடையவர்களே! ஞாலம்- பூதேவிக்கும், பொ ன்மாத-ஸ்ரீதேவிக்கும், மணுளன் - பரத்தாவான ஸ்ரியபதியுடைய, துழா ய் - திருத்துழாயை, நங்கள் - நம்முடைய, சூழ் - நிபிடமான, குழற்கே - ம யிர்முடிகளிலே, ஏல - முற்பட, புனைந்து - முடித்து, என்னைமார் - எம் அன் னைமார், எம்மை - நம்மை, நோக்குவது - காப்பது, என்று கொல் - எப் போதாக. (௪௦)

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—நாற்பதாம்பாட்டு.—ஸர்வாதிகளைக் கவிபாடின விவரு க்கு ஒருபகலைக் கவிபாடும்படி பிறந்த தசையைச்சொல்லுகிறது.

அரு.—நாற்பதாம்பாட்டு.—(கோலப்பகல்களிறொன்று) "கோலப்பகல்க ளிறு" என்று வர்ணிக்கையாலே (பகலைக் கவிபாடும்படி பிறந்ததசை) என்றரு

வ்யா (கோலப்பகல்களி றென்று கற்புய்ய) தர்ச்சநீயமாய் அத்விதீயமான பகற்களிறுகல்லிலேசேர - அஸ்தமயபர்வதத்தேபுக. தர்ச்சநீயமான பகலென்பா னென்னென்னில், இந்த்ரியங்கள் தனித் தனியே ஸ்வவிஷயங்களை க்ரஹிக்கையாலே தரித்திருக்கலாம். (குழாம்விரிந்தவித்யாதி) ராஜாக்கள்போகப் பள்ளிகள்வந்து புகுருமா போலே ஆதித்ய னஸ்தமித்தவாமே ராத்ரியானது குழாங்குழா மாகவந்து விஸ்த்ருதமானபடி. இந்த்ரியங்களெல்லாமொக்க உபரத மாய் ஏகவிஷயத்தையே காணுமாகையாலே அலாபதசையில் ரா த்ரிபாதகமாகிறபடி. (நீலக்கங்குலித்யாதி)கறுத்த ராத்ரியான களிறு களெல்லாங் கையுமணியும் வகுத்தன. ராத்ரியை பருவசநமாகச் சொல்லுவானென்னென்னில், கல்பங்களுழிக ளென்னுமாபோலே.

(நேரிழையீர்) இவ்வானைக்காலிலே துகையுண்கைக்கு நானோர பலையிறே. ஊராரிவளைத் தரிப்பிக்கைக்காகத் தாங்களொப்பனை யோடே யிருப்பார்களிறே. (ஞாலப்பொன் மாதின்மணுளன்) அவன் தனியிருந்தன்குடிகுடர் நானிந்நோவுபடுகிறது; ஸ்லாக்யமான ப்ரீ பூமிப்பிராட்டியுந் தானுங்கூட விருக்கிறவிருப்பிலே. நிதியுடையார் எல்லாவிநியோகமுங் கொள்ளுகிறோமென்று அஞ்சாதிருக்குமாபோ லே இவளுக்கு மிவளுண்டென்றுசொல்லி யஞ்சாதிருக்கலாயிறே யிருப்பது. (மாதின்மணுளன்) இவளுடைய போக்யதையாலே பிச்சே றியிறே யிருப்பது. இவள்பக்க விவனுக்குண்டான வ்யாமோஹ மித் தனையுந் தனக் குறுப்பென்றிருக்கிறாள். (துழாயித்யாதி) அவனு டைய ப்ரஹ்மசர்யத்தேசுடின மாலையின்றிக்கே அவனு மவளுமா ய்த் துகைத்தமாலையை யாசைப்படுகிறாள், ராஜகுமாரன் புழுகுநெய் யிலே பூவைத்தோய்த்துச் சூடுமாபோலே. இவன்தான் (க) “ஸ்ரீஸுந் ஸ்ரீஸுந் - ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸ” என்னுந் தத்வமிதே. (உ) வாச ன்செய் பூங்குழலாள்” என்று அங்குத்தைக்கும் வாசங்கொடுக்கும் படியிறே இவளிருப்பது. அப்படிப்பட்ட மிதுநமாயிருக்கிற விருப் பிலே சூடித்துகைத்தத்தையிறே இவளாசைப்படுகிறது. (நங்கள் சூழ்குழற்கேயேலப்புனைந்து)பின்னையும்பரிஹாரமிதல்லதில்லையிறே

அரு||ளிச்செய்கிறார். பகலென்று ஆதித்யனைச்சொல்லுகிறது. ஸமூஹமாய்க் கொண்டு விஸ்த்ருதமானகறுத்தராத்ரியானகளிறுகளெல்லாம் நிறைந்தன-கை யுமணியும் வகுத்தன-ஒருராத்ரியை பஹுவசநமாகச் சொல்லுகிறது-“ஒரி ரவேழுழி” என்று ஒன்றே அநேகமாகத் தோற்றுகையாலே கொல்லுகிறா ரெ ன்றபடி. “நேரிழையீர்” என்று வினவவந்தவர்களை ஸம்போதிக்கிறாள். இவன் து||கப்பட்டிருக்க வினவவந்தவர்கள் அலங்கரித்துக்கொண்டு வரக்கூடுமா வென்ன அருளிச்செய்கிறார். (ஊராரிவளைத்தரிப்பிக்கைக்காக) என்று;

வ்யா|| ஏல-ஏற்கவே. அத்தைஸத்தை யழிவதற்குமுன்னே புனைந்து. (என்னைமார்) விலக்குந்தாய்மாரை யிட்டிதே பரிஹாரந் தேடுகிறது. வழியடிக்காரரைத் தண்ணீர்வேண்டுமாபோலே. (எம்மைநோக்குவ தென்றுகொலோ) இப்படி நமக்கு ரகச்யபெறுவதென்றோ? (சய)

அரு|| “ஏற்கவே” என்கையாலே, பின்னையும் பரிஹாரமிதல்லதில்லை. ஆகையாலே ஸத்தையழிவதற்கு முன்னே புனைந்தென்றபடி.

[நேரிழையீர் கோலப்பகற்களிறொன்று கற்புய்யக்குழாம்விரிந்தநீலக்கங் குக் களிதெல்லாம் நிறைந்தன ஞாலப்பொன்மாதின் ம்ணானதுழாய் நங் கள் சூழ்குழற்கே ஏலப்புனைந் தென்னைமா ரெம்மை நோக்குவதென்று கொ லோ] என்றந்வயம். (சய)

[அப்பு அரும்பதம்.]

நாற்பதாம்பாட்டு - (கோல) பகலாகிற ஆனை அஸ்தமயபர்வதத்திலே புக. “சல்” என்று பர்வதமாய், புய்ய-புக என்றபடி-இவள் நோவுபட இவர் கள் பூணுவார்களோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஊரார்) இத்யாதி. “பொன்” என்றத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (நிதியுடையார்) இத்யாதி. புழுசுஸ்தா கம் இருவர்சேர்த்தியும். (சா)

[வேறொரு அரும்பதம்.]

நாற்பதாம்பாட்டு (கோல) இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டிலே நோவுபட்டுக் கண் ணிலே துவக்குண்ணச்செய்தேயும் அவனுடைய ஸர்வோபகாரங்களைச்சொ ல்லிக் கவிபாடினபடியை நாட்டார் கேட்டுவந்து புகுந்து நிற்கச்செய்தே ஸூர்யனு மஸ்தமிக்கும்போதாய்விழ, அத்தைக்கண்டஞ்சி அவர்களோடே தாய்மார் நோக்கவல்லார்களோ வென்று தன்னுசையாலேசொல்லும் பாசுர மென்று ஸங்கதியுட்கொண்டு, “கோலப்பகல்” என்று வர்ணித்ததுக்குக் கருத் தருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வாதிக) இத்யாதி. பகலை-ஸூர்யனை, ஏகவிஷயம்-தான் நினைத்தவிஷயம். பஹுவசநமென்றது. “நிறைந்தன” என்றத்தைப்பற்ற, உபா லம்போக்தியாகத் தாத்தர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாளை) இத்யாதி. இவள் வெறுக்கும்படி யவர்கள் பூண்டிவருவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஊரார்) இத்யாதி. “பொன்” என்றதுக்குத் தாத்தர்யாந்தரம். (நிதி) இத் யாதி. ப்ராப்யதயாசேர்த்தியை அநுபவிக்கிறாளென்று தாத்தர்யாந்தரம் (அவ னுடைய) இத்யாதி. (சா)

தாத்தர்யம்.— கீழ்ப்பாசுரத்தில் பகவத் ஸௌந்தர்யத்தை மாநஸமாக அநுபவித்த ஆழ்வார், பின்பந்த ஸௌந்தர்யத்தை ப்ரத்யக்ஷமாக அநுபவிக் கப் பெறாமையாலே முன்புள்ள மாநஸாநுபவமும் போய்த்தளர்ந்து, அரு கிருக்கிற இப்பாகவதர்கள் நம்மைக்கொண்டுபோ யவன் திருவடி களிலெப் போது சேர்ப்பார்களோ வென்றுரைத்த பாசுரத்தை, விரஹிணியான நாயகி, நாயகனுடன் சேரவேணுமென்றபிப்ராயத்தாலுரைத்த பாசுரத்தாலே யரு ளிச்செய்கிறார்.

ஒஸகிகளே ! என்னைத்தேற்றுகைக்காக நீங்களலங்கரித்து வந்தீர்கள். இதனால் எனக்குத்தேற்றம் பிறக்கவில்லை. எனக்கு ஆஸ்வாஸகரமான பகலும் போய் அஸ்தமித்துவிட்டது. கண்டவிட மெங்கும் இரவானது அனேகவடிவுகொண்டு தோற்றி நலியத்தொடங்கிற்று. இந்த ஸமயத்தில் என் ப்ராணன் தரிக்கும்படி, ஸ்ரீ பூமிதேவிக்கு வல்லபஞானவ ன்ணிந்த திருத்தழாயை என் குழல்மேல் சூட்டி எந்தாய்மார்கள் என்னை யவன் ஸந்நிதியிலேகொண்டு எப்போது விட்டு ரக்ஷிப்பார்களோ தெரியவில்லை. ச0.

என்றும்புன்வாடையிதுகண்டறிதும், இவ்வாறுவெம்மை
ஒன்றுமுருவுஞ்சுவடுந்தெரியிலம், ஒங்கசுரர்
பொன்றும்வகைபுள்ளையூர்வானருளருளாதவிந்நாள்
மன்றில்நிறைபழிதூற்றி, நின்றெம்மைவன் காற்றடுமே. (சக)

அர்த்தம்.—என்றும் - எப்போதும், இது - இந்த, புன்வாடை - மந்தமாருதத்தை, கண்டறிதும் - அதுபவித்தறிவேம். இவ்வாறு - இவ்விதமான, வெம்மை - கொடுமையையுடைய, உருவும் - ரூபத்தையும், சுவடும் - ப்ரகாரத்தையு முடைய, ஒன்றும்-ஒருவஸ்துவையும், தெரியிலம்-அறிய மாட்டோம். ஒங்கு - வருத்தியடைந்த, அசுரர் - அஸுரர்கள், பொன்றும்வகை - நசிக்கும்படி, புள்ளை - கருத்மானை, ஊர்வான் - நடத்துமவனான எம்பெருமான், அருள் அருளாத - க்ருபைபண்ணாத, இந்நாள் - இந்த திருக்களில், மன்றில்-வெளியில், நிறை - பூர்ணமான, பழி - அபவாதத்தை, தூற்றி - வ்யாபிக்கச் செய்து, நின்ற - சலியாமலிருந்து, வன் - க்ரூரமான, காற்று-காற்றானது, எம்மை-நம்மை, அடும் - பாதிக்கிறது. (சக)

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ்.—நாற்பத்தோராம்பாட்டு. “எம்மைநோக்குவ தென்று கொலே” என்று நமக்கு ரக்ஷகராவாராரோ வென்றிருந்த விவரநக கொருகாற்று வந்து ரக்ஷிக்கிறபடி, ஸத்தாதாரகமாகிறவை பாதகமாகிறபடி.

வ்யா.—(என்றும் புன்வாடையிதுகண்டறிதும்) சிறைக்கூடத்திலே பிறந்து வளர்ந்தாரைப்போலே காற்றுக்குடல்கொடுத்துப்போந்தபடி. புன்வாடை - மந்தமாருதம். (இதுகண்டறிதும்); இப்படியொத்ததொன்று கண்டறியோம். போனத்தை “இது” என்று சொல்லுவானென்னென்னில், ஸர்வதாஸாத்ருஸ்ய முண்டாயிருக்குமவை

அரு.—நாற்பத்தோராம்பாட்டு.— (என்றும் புன்வாடை) “ஒருகாற்று வந்து ரக்ஷிக்கிறபடி” என்றது விபரீதோக்தியாய், பாதிக்கிறபடி என்றபடி. “ஸத்தாதாரகம்” என்கிறது. காற்று ப்ராணனாகையாலே. முன்பெல்லாம் நாயக - ஸம்ஸ்லேஷமும் உண்டாயிருக்க, “என்றும்” என்கிறதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சிறைக்கூடத்திலே) இத்யாதி, “என்றும்புன்வாடைஇது

வ்யா|| யெல்லாவற்றிலும் தத்தத் வ்யவஹாரயோக்யதையு முண்டா கையாலே; ஜாதியைச்சொன்ன வத்தனையொழிய வ்யக்தியைச் சொ ல்லிற்றன்று. (இவ்வாறிய்யாதி) இப்படிப்பட்ட வெவ்விய ஸ்வபா வத்தையுடைத்தாயிருப்பதுமொன்றுங் காண்கிறிலோம்.

(ஓங்கசுரரித்யாதி) பிரிவாற்றாமை மெலிந்திருக்கிறவர்களன்றி யிலே, சேஷபூதரா யொசிந்திருக்கிறவர்களன்றியிலே, “மமேதம்” என்று ரஜஸ்தம்ஸ்ஸ-க்களாலே ப்ரசுரமான வடிவையுடையராயிரு க்கிற அஸ்-ரார் பொன்றும்படி பெரிய திருவடியைநடத்துகிற ஸர்வே ஸ்வரணுடைய வருள் மறுத்த விந்நாள், திருவடியுடைய திருக்கு ளம்பாலே யஸ்-ரணாத் துகைத்தாற்போலே இவ்வாடையை யும் துகைக்கக்காணும் நினைக்கிறது. (அருளருளாதவிந்நாள்) தாய்மு லைப்பால் மறுத்த விந்நாள். (மன்றில்நிறையித்யாதி) இவளங்கே பெறுகைக் கன்றியிலே பழிசுமக்கைக் குறுப்பாயிற்று. லோகமடங்க “ஒருத்தி பிரிந்தவளவிலே ஒருகாற்றுக்கீடுபட்டுத் துடிப்பதே” எ ன்று பழிசொல்லும்படியாயிற்று. (நிறைபழி) தன்னளவிலேயன்றி யிலே “இவள்காற்றிலே யீடுபட,வாராதொழிவதே” என்று நாயக னுக்கும் பழியானபடி. (நின்றெம்மை வன்காற்றடுமே) ஒருகால் நலிந்து போகிறதில்லை. (எம்மை) இக்காற்றுக்குத்தடவிப் பிடிக்க வேண்மும்படி ஆஸ்ரயம் காணவொண்ணாத வென்னை. வலிதான காற்று ஸத்தையை முடியாநின்றது. (வன்காற்று) நீர்மை கலவாத காற்று. (அடுமே) “ஸ்த்ரீவதமிதே” என்று பார்க்கிறதில்லை.

அரு||கண்டறிதும்”-எல்லாக்காலத்திலும் மந்தமாய் நலிந்துபோருகிற விந்த வாடையைக்கண்டறிவுதோம். “இவ்வாறு வெம்மை யொன்று முருவுஞ் சுவ டிந் தெரியிடும்” - இப்படிப்பட்ட வாடையினுடைய க்ரௌர்யத்தினுடைய ஸ்வரூபமும் அதக் கடியாகஸூசகமும் ஒருப்ரகாரத்தினாலுங் கண்டறிக றிலோ மென்று சப்தார்த்தம் “இவ்வாறு” என்றது - இப்படிப்பட்ட வா டையினுடைய என்றபடி. சுவடு - ஸூசகம். உரு-ஸ்வபாவம். “இது கண் டறிதும்” என்றது-இப்படிப்பட்ட வாடையைக்கண்டறிவோமென்றபடி.

“ஓங்கசுரர்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (பிரிவாற்றாமை) இத்யாதி. ஓங்கசுரர் பொன்றும்வகை புள்ளையூர்வான்” என்றதுக்குத் தாத்பர் யம் திருவடியுடைய திருக்குளம்பாலே என்று. மன்றில்-நாலுபேரிருந்த விடத்திலே. தூற்றி-தூற்றிவைத்தென்றபடி. (இவளங்கே பெறுகைக் கன்றி யிலே) என்றது-நாயகனைப் பெறுகைக்கன்றியிலே என்றபடி.

ஸ்வாபதேசம்.—இத்தால், நெடுநாள்பொருந்திப் போக்த ஸம்ஸாரந்தானே பகவத்ப்ராவண்ய முறைக்க வுறைக்க இதில் பொருந்தாதபடியான கிலேபிறந்தபடி சொல்லுகிறது. (சக)

அரு|| [ஓங்கசுரர் பொன்றும் வகை புள்ளையூர்வான் அருளருளாத வீநாள் மன்றில் நிறைபழிதூற்றி நின்றெம்மை வன்காற்றும். ஆகையாலே என்றும் புன்வாடை இதுகண்டறிது மிவ்வாறு வெம்மை யொன்று முருவுஞ் சுவடு தெரியிலம்] என்றவயம். (சக)

[அப்பு அரும்பதம்.]

நாற்பத்தோராரம்பாட்டு.—(என்றும்) ப்ராணஸாம்ய முண்டாகையாலே வாயுவை “ஸத்தாதாரகம்” என்கிறது. “தெரியிலம்” என்றத்தைப்பற்ற (கண்டறியோம்) என்கிறது. “என்றும்” என்றுபோனத்தை “இது” என்னக்கூடி மோவென்று சங்காபிப்ராயம் - முன்னே கண்டநெல்லையும் பிற்காலத்திலே ஜாதிஸாமான்யத்தைப்பற்ற இந்த நெல்லென்னுமாபோலே, என்று. “இவ்வாறுவெம்மை ஒன்று முருவுஞ்சுவடுதெரியிலம்” - இப்படிப்பட்ட வெம்மையுடைய வருவும் அதுக்கு ஸஞ்சகமான சுவடும் ஒன்றுமறிகிறில மென்றபடி. சுவடு - அடையாளம். இந்த வபதாந மிப்போது சொல்லுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (திருவடியுடைய)இத்யாதி. துகைக்கை-நாயக னோடே ஸம்ஸ்லேஷிப்பிக்கை. வன்காற்று - காயிகமான வன்மையாதல், மாநஸமான வன்மையாதல். இத்தை யருளிச்செய்கிறார் (நீர்மைகலவாத) இத்யாதி. வன்காற்றடுஞ் சுவடும் தெரியில மென்று க்ரியை. சக.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

நாற்பத்தோராரம்பாட்டு.—(என்றும்)இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டில் ராத்ரி வ்யஸநத்தோடே நொந்தவளவிலே காற்று பாதிக்கப்பொறுக்கமாட்டாதே ஈடுபடுகிறுனென்று ஸங்கதியை ஸஞ்சிப்பிக்கிறார் (எம்மை) இத்யாதி. ரக்ஷிக்கிறபடி - பாதிக்கிறபடி யென்னை. ப்ராண ஸஜாதீய மாகையாலே அத்தைப்போலே சரீரஸத்தாதாரகமான தென்றபடி. “கண்டறிதும்” என்ற பூதநிர்த் தேசமே அமைந்திருக்க “என்றும்” என்றதுக்குபாவம் (சிறை) இத்யாதி. இத்தால், விஸ்ஸேஷமே அநாதியாக விருக்க இப்போது பாதகமாகையாலே ஸம்ஸ்லேஷ முண்டென்று சொல்லலா மித்தனை. இத்தால், ஸர்வகாலமும் ஸம்ஸாரத்தோடே இருந்துவிட்டோமென்றதாயிற்று. “இது கண்டறிதும்” என்றதுக்கு இந்தவாடை பாதிக்கிறபடி அநுபவித் தறிவோமென்றார் த்தமாகையாலே, வேறுபாதிக்கிறத்தைக் கண்டறியோமென்று பலிக்கையாலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி) இத்யாதி. அப்போது பாதிக்கிற காற்றே யன்றோ விதென்னலாம், அதீதங்கனையு மிதென்னலாமோவென்று சங்கித்து இரண்டுவிதமாகப் பரிஹரிக்கிறார் (போனத்தை) இத்யாதி. இவ்வாறு வெம்மை யுடைய வருவும் சுவடு முடைய அகந்யாதிகளை யறியோமென்று

சப்தார்த்தமாய் தாற்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இப்படி) இத்யாதி. “ஓங்கு” என்று விசேஷித்ததற்கு வ்யாவர்த்தயங்காட்டிக்கொண்டு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பிரிவு) இத்யாதி. “புள்ளையூர்வான்” என்று விசேஷிக்கதற்குப் பரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (திருவடி) இத்யாதி. மன்று - நாற்சந்தியாய் நாலுபேர் கூடினவிடமெல்லா மென்றாய்த் தாற்பர்யம் (லோகம்) இத்யாதி. நீர்மை-தையாய், அதில்லாமை வன்மையென்று தாற்பர்யாந்தரம்-(நீர்மை) இத்யாதி. ஸ்வாபதேசம். (இத்தால்) இத்யாதி.

[ஓங்கு இத்யாதி காற்றிடு மாகையாலே என்றும் இந்தபுன்வாடையை க்கண்டறிது மிவ்வாறுவெம்மையுருவுஞ் சவுடுமொன்றுந் தெரியிலம்] என்றவயம். (சக)

தாற்பர்யம்.—இதில், பகவத் விஸ்வேஷம் பிறந்த தமக்கு ஸம்ஸாரமஸஹ்யமானபடியை, வாடையிலகப்பட்டு நலிவுபட்ட நாயகியின் வார்த்தையாலே யருளிச்செய்கிறார்.

ஒஸகிகளே! நான் நாயகனைப்பிரிந்து வெருகாலமாய் வீரஹபாவையை அதுபவிக்கும்போதெல்லாம் என்மேல் மந்தமாருதம்வந்துவீச, அதினுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை இதுவகையில்நன்றாயறிவேன். ஆனால், ஆசிரிதரக்ஷணார்த்தமாக சத்ருக்களை ஸம்ஹரிக்கப் பெரிய திருவடிமேலேறியுலாவுகிற பரமகாருணிகளுள் வெம்பெருமானுடைய அதுக்ரஹத்துக்குக் கூட, விஷயமல்லாதவளாய், அவனிடத்தி லன்புடையளான என்மேல் இப்போது வீசி, என்னை ஊரெங்கும்பழிக்கும்படி வதையப்பண்ணும்படியான இம்மாருதத்தின் க்ரோளர்ய ஸ்வபாவத்தை இதுவரையி லனுபவித்தறிய மாட்டேன். இதிப்போதெனக்கு மிகவு மஸஹ்யமாயிருக்கிறது. (சக)

வன்காற்றற்றையவொருங்கேமறிந்து கிடந்தலர்ந்த,
மென்காற்கமலத்தடம்போற் பொலிந்தன, மண்ணும் விண்ணும்
என்காற்களவின்மைகாண்மினென்பானொத்துவானிமிர்ந்த
* தன்பாற்பணிந்த வென்பால், எம்பிரானதடங்கண்களே. (சஉ)

அர்த்தம்.—மண்ணும் - பூலோகமும், விண்ணும் - ஊர்த்வலோகமும், என்காற்கு - என்னுடைய திருவடிக்கு, அளவின்மை - தகுதியல்லாமையை, காண்மின்-பாருங்கோள், என்பானொத்து - என்றுசொல்லுமாபோலே, வான்-ஆகாசத்திலே, நிமிர்ந்த, வளர்ந்த, தன் - பால் தன்னிடத்தில் பணிந்த - வணங்கின, என்பால் - என்னிடத்தில், (உண்டான), எம்பிரான-ஸர்வேஸ்வரனுடைய, தடம் - விசாலங்களான, கண்கள்-நேத்ரங்கள், வன் - க்ரூரமான, காற்று-வாயு, அறைய - வீச, ஒருங்கே - ஒருபக்கத்தில், மறிந்து கிடந்த-மடிந்திருந்து, அலர்ந்த-விகசித்த, மென்-மருதுவான், கால்-கொடியையுடைய, கமலம் - தாமரைகளையுடைய, தடம்போல் - தடாகங்களைப்போல, பொலிந்தன-ஸௌந்தர்யபூர்ணமாயிருக்கின்றன. (சஉ)

* தன்கால் என்று பாடாந்தரம்.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—“வாடையின்கீழ் ஜீவிக்கையரிது; இனிமுடியுமத்தனை” என்று வார்த்தை சொன்னவாறே குளிரநோக்கினான்.

வ்யா.—(வன்காற்றித்யாதி) மென்கால் கமலமாவது- ம்ருதுவானகாற்றுங் கூடப்பொறுதபடியான மெல்லிய தாளே யுடைத்தான கமலமாவது; இதிலே வன்காற்றுவது - அதுதான் கண்பாராதே யாவது. (ஒருங்கே) ஏகதோமுகமாக. (மறிந்து கிடந்தலர்ந்த) மற்றையருகே புரியில் தர்மிலோபம் வருமென்னும்படியாவது. இத்தால், ஸம்ஸாரிகளிலே யொருவன் ஓரடிவரநின்றால் அவன்பக்கல் வைத்த கடாஷுத்தைமாறிப் பெரியபிராட்டியார் பக்கலிலே வைக்க வென்றாலு மதுதானு மரிதாம்படியாயிருக்கை. (க) “எங்கும்பக்கம் நோக்கறியான்” என்னக்கடவதிதே. (மென்கால்கமலம்) (உ) “புக்ஞாநாந்ரஜஸ்ய - ப்ரக்ருத்யாதர்மசீலஸ்ய” என்னக்கடவதிதே. “இதொருகடல் இடைச்சுவராய்க்கிடவாநின்றது; இத்தைக்கடந்தவ்வருசுபட்டோமாம் வீரகென்” என்று பெருமாள் முதலிகளை யடையக்கேட்க, ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வான் தானணித்தாகக்கைக்கண்ட உபாயமாகையாலும், “ஸர்வஹிதங்களுக்கும் ஸாதகம்சரணாகதி” என்றத்யவஸித்திருக்கையாலும், பல (ஃ) வ்யாப்தியுள்ளதிதுக்கே யாகையாலும், பெருமானுக்கு இந்தக்கடலைச் சரணம் புகவடுக்கும்”

அரு.—நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு.— (வன்காற்று)(வார்த்தை சொன்னவாறே குளிரநோக்கினான்) என்றவந்தரம் அந்த நோக்கிலே ஈடுபட்டுச் சொல்லுகிறான் என்று சேஷம்.

“மென்கால் கமலம்” என்று தொடங்கி யருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்யம் - கமலமோ அதிமார்த்தவம், காற்றோ வன்காற்று, அதுக்குமேலே அறைகிறது, ஆகையாலே ஒருமுகமாகச் சாய்ந்து கிடந்தலர்ந்த தென்றபடி. (மற்றையருகே புரியில் என்றது - மற்றையருகே சாயில் என்றபடி. “வன்காற்றறைய” இத்யாதிக்குஸ்வாபதேசம் (இத்தால் ஸம்ஸாரிகளிலே ஒருவன்) இத்யாதி. “மென்காற்கமலம்” என்றது-கடாஷுத்துக்கு மூலமாய் க்ருபாகார்யமான சித்தமார்த்தவம். அப்படி யிருக்குமோ வென்ன (எங்கும்) இத்யாதி. அப்படி திருவுள்ளம் ம்ருதுவாயிருக்குமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார்(ப்ரக்ருத்யாதர்மசீலஸ்ய என்னக்கடவதிதே) என்று. ப்ரஸங்காத் இந்தக்மந்தத்துக்குக் கீழிற்கந்தமான “ஸமுத்ரம் ராகவோராஜா” என்கிற ஸ்லோகத்துக்கு அர்த்தமருளிச்செய்வதாக அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்(இதொருகடலிடைச்சுவராய்) என்று. ஹிதங்களுக்கும்-நன்மைகளுக்கும். “ராஜா” என்றத்

வ்யா|| யதிவாத்ருப்த:] (க) “ராகவம்சரணம்க
த:” என்ற உக்தி திருச்செவிபட்டபோதே இவன் நெஞ்சில் தள
ர்த்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றினார் பெருமாள்; “உக்தியே இவன்பக்க
லுள்ளது, நினைவு வேறொருபடி” என்றறிந்த முதலிகள் ராமபக்தி
யாலே “நினைவொன்றாய்ச் செயலொன்றாயிருக்கிறவன் வத்யன்”
என்றே யிருந்தார்கள். ஆர்த்தனாகையாவது - இத்தலையைப்பெற்றில்
ஜீவித்தும் பெறுவிடில் முடியும்படியுமா யிருக்கை. த்ருப்த (துப்த)
னாகையாவது - நெஞ்சின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே. நம்முடைய அநு
கூலபாஷணங்களைப் பிறாறுகரிக்குமாபோலே நெஞ்சி லின்றிக்கே
யிருக்கச்செருக்காலே சொல்லுகை. ஆர்த்தனாகவுமாம், த்ருப்தனா
கவுமாம், ஆர்த்தியோபாதி த்ருப்திக்கும் பலைக்யமுண்டாம்படி
எங்ஙனையென்னில், இவனைப்பார்க்குமன்றிது விசாரிக்கவேணுமே;
சரண்யனுக்கு வேண்டுவதுசொல்லுகிறதிதே இதில். ஆர்த்தியோபாதி
த்ருப்தியு மிதுக்குப் பரிகரமாம்படியெங்ஙனையென்னில்; ஆர்த்திபரி
கரமான விடத்திலே-இதுவும் பலவ்யாப்தமாகக்கண்டு போருகிறது;
ஆகையாலே ஆகிஞ்சந்யமேயாயிற்று அதுக்குப்பரிகரம், த்ரு(து)ப்த
னுக்கு, இதுக்குப்பரிகரமான வார்த்தியுங் கூடவில்லை யாயிருந்தது;
இனிநாமேயாகாதேயுளோம்’ என்று அதுக்கு மவனிரங்குமென்று
பரிகரமாகத்தட்டில்லை. [பரீட்சை ஓர்ணாஃ ௮8: - பரேஷாம்சரண

அரு|| “ஆர்த்தோவா த்ருப்தோவா” என்றவிகல்பத்துக்குக் கருத்தென்னென்
ன அருளிச்செய்கிறார் (ராகவம்சரணம்கத: என்ற உக்தி) இத்யாதி. இத்தால்
பெருமானபிப்ராயத்தாலே ஆர்த்தன்; முதலிக ளபிப்ராயத்தாலே த்ருப்
தன் என்றபடி. (நம்முடைய அநுகூலபாஷணங்களைப்பிறர் அநுகரிக்கு
மாபோலே) என்றது - நாம், திருநாமங்களைச் சொன்னால், அவற்றைச்சிலர்
ஆகேஷித்துச் சொல்லுமா போலே என்றபடி. ஆர்த்திக்கும் த்ருப்திக்கும்
பல மொத்திருக்கிறபடி எங்ஙனே என்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார், (இ
வனைப்பார்க்கு மன்றிது விசாரிக்க வேணுமே) என்று. அதாவது - அதிகாரி
ஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிறதன்றே, சரண்யவைபவஞ் சொல்லுகிற தாகையாலே
கூடுமென்னுதல். ஆர்த்தியோபாதி த்ருப்தியும் பரிகரமென்னுமத்தை இரண்டு
வழியாலே பரிஹரிக்கிறார் (ஆர்த்தியோபாதி) இத்யாதி; - அதாவது -
ஆர்த்திபரிகர மாமிடத்திலே இந்த த்ருப்தியும் (உ) - இதி இயந்தி - என்றும்”
(க) துஷ்டவிதேரபிஷ்ட: - துஷ்டசித்தைரபிஸ்மருத:” என்றும் பலவ்யாப்
தமாகக் கண்டு பேரயிருக்கிற தாகையாலே கூடுமென்னுதல். த்ருப்தனுக்கு
ஆகிஞ்சந்யமுண் டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (த்ருப்தனுக்கு இதுக்குப்
பரிகரமான ஆர்த்தியுங் கூட), என்று. (அதுக்குமவனிரங்கும்) என்றது- அந்த

(க) ஸ்ரீராமா. யுத்த-௧௪-௧௬.

(உ)

(க)

வ்ய|| கத:, அரி:] சத்ருக்களிலேவைத்துக்கொண்டு சரணாகதனான சத்ரு. அதாவது-உக்திமாத்ரமேயாய் கார்யத்தில் சாத்ரவமே முடிய நடவாநிற்க. அன்றிக்கே, (க) “கொன்றேன்... அன்றேவந்தடைந் தேன்” என்னுமாபோலே கொன்றகறைகழுவாதேவந்து புகுருகை. [ஸ்ரீநாந் பரிஷத்ய ரக்ஷித்ய - ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய - ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய] அவர்கள் பக்கலிலே வாசியுண்டானாலும் ரக்ஷிக்கு மிடத்திலிருவனாய் மொக்க ப்ராணன்களை யழிய மாறிரக்ஷிக்கப்படும். “ஸ்ரீநாந் பரிஷத்ய - ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய” என்னுதொழிந்தது - அவன் செய்ததுக்கு ப்ராணனை யழிய மாறி ரக்ஷிக்குமதுவும் போராதென்று நினைத்திருந்த படியாலே. [ஸ்ரீநாந் - க்ருகாத்மநா] இவனுடைய ரக்ஷணத்துக் காகச்செய்த தொன்றன்று. தன்னுடைய ஸ்வரூபஸித்திக்காக. ஒரு வனோடேயொன்றை யப்யஸித்து சிக்ஷிதமநாவாயிருக்கு மவனுக் கித்தனைசெய்ய வேண்டிவரும். (மென்கால் கமலத்தடம்போல் பொலிந்தன எம்பிரான தடங்கண்கள்).

எப்படிப்பட்டவனுடைய வென்றால் (மண்ணும் விண்ணும் மித யாதி)பூமியந்தரிக்ஷாதி களடையவென்னுடைய காலுக் களவுபோரா தேயிருக்கிறபடி பாருங்கோளென்பாராப்போலே யாயிற்று ஆகா சாவகாசத்தை யடையத் தன்திருமேனியாலே நிரப்பிற்று. பரப்பை யுடைத்தான பூமியும் எல்லார்க்கு மவகாசப்ரதாநம் பண்ணுகிற வாகாசமும் என்காலுக்களவுபோராதிருக்கிறபடியைப் பாருங்கோ ளென்பாராப்போலேயாயிற்று அளந்துகொண்டது. நாளைக்கப்புகா நின்றேன்; உங்கள் தலையிலே என்காலே வைக்கப்புகா நின்றேன்” என்னில்; (உ) “நநமேயம் - நமமேயம்” என்று “ஒட்டோம்” என்று ணையிடுவார்களிறே; அதுக்காக “இதோ ராஸ்சர்யம் பாருங்கோள்” எ ன்பாராப்போலேயாயிற்று அளந்தது. இப்பேர் தவ் வபதாநத்தைச்

அரு||த்ருப்திக்கு மவனிரங்குமென்றபடி பரேஷாம்மத்யேசரணாகதனான சத்ரு வென்னுதல்; “ஸ்ரீநாந் பரிஷத்ய - ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய” என்றதாய், பிறரை ஹிம்ஸித்துக்கொண்டே சரணாகதனான என்னுதல். (ஒருவனோடே யொன்றை அப்யஸித்து சிக்ஷிதமநாவாயிருக்குமவனுக்கு)என்றது-ஒரு ஆசார் யன் ஸந்திதியிலே சரணாகதி தர்மத்தை யப்யஸித்து சிக்ஷிதமநாவாயிருக்கு மவனுக்கென்றபடி. (மென்கால்கமலத்தடம்போல் பொலிந்தன எம்பிரான தடங்கண்கள்) என்றது - ஆவ்யம் காட்டினபடி.

கீழருளிச்செய்ததையே விவரிக்கிறார் (பரப்பையுடைத்தான பூமியும்) என்று. மண்ணும் விண்ணும்-பூமியந்தரிக்ஷாதிகளை “என்காற்களவின்மைகாண் மின்” என்னுடையகாலுக்களவுபோரா தேயிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்”

(க), திருமொழி. க-க-ந.

(உ) ஸ்ரீராமாயுத்த-நக-கக.

வ்யஸி சொல்லவேண்டுவானென்னென்னில், இத்தலையிலாபிமுக்யமி
ன்றிக்கேயிருக்கத்தானையவதரித்துவந்துமேல்விழுந்து எல்லார்தலை
யிலும் திருவடிகளைவைக்கு மவனிதே இவர்கள் பேற்றுக்குத் தான்
க்ருவிபண்ணுமவனாயிற்று. இத்தால். “மென்கால் கமலம்” என்றத்
தை நினைக்கிறது. (வான்நிமிர்ந்த தன்கால் பணிந்தவென்பால்) இத்
தால் - இந்த வாறுகூல்யத்துக்கடியான மூல ஸூக்ருதமுந் தானே
யென்கிறது. தான் முற்பட வணங்கிப்பின்னை யித்தலையெவணங்கு
வித்தான். முற் தீமைசெய்தான் தானேயென்கை. தான் முற்பட்
டிவனையநுகுலிக்கும்படி பண்ணிப் பின்னை “நீ யநுகுவித்தாய்”
என்று இவன்தலையிலேயேறிட்டு இரங்குமவனாயிற்று. (தன்பால்
பணிந்த) என்கையாலே “வன்காற்றறைய” என்கிறத்தை நினைக்
கிறது. (என்பால்) என்கையாலே. “ஒருங்கேமறிந்து கிடந்தலர்ந்த”
என்றத்தை நினைக்கிறது. (எம்பிரான தடங்கண்களே) இவன்பேற்றுக்
குத்தான் வருந்தினனாயிராதே. இத்தால்-பேறுதன்னதென்று தோ
ற்றும்படியாயிற்று திருக்கண்களில் விகாஸம். சஉ.

அரு|| “என்பாடுதது” - என்பாடாப்போலே - “வான்” - ஆகாசாவகா
சத்தை, “நிமிர்ந்த” - அளந்த - “தன்பால்” தன்னிடத்திலே, “பணிந்த
வென்பால்” - வணங்கின வென்னிடத்திலே, (மென்கால் கமலமென்றத்
தை நினைக்கிறது) என்றது - இவனுடைய வாபிமுக்யம் வேண்டாதபடி
யான அவனுடைய உபாயபாவத்தை நினைக்கிற தென்றபடி.

[மண்ணும் விண்ணுமென்காற்கள் விண்மைகாண்மி எனன்பா னொத்து
வான் நிமிர்ந்த தன்பால் பணிந்த வென்பாலெம்பிரான தடங்கண்களே வன்
காற்றறைய வெருங்கே மறிந்து கிடந்தலர்ந்த மென்கால்கமலத்தடம்போல்
பொலிந்தன.] என்றவயம். — “[ప్రకృత్యధర్మశీలస్య రాఘవస్సౌఖ్యపృథ్వీ-ப்ர
க்ருத்யா தர்மశీలస్య ராகவஸ்யாப்யரோசத]” என்றது-பெருமானுக்கு மிஷ்
டமாயிற் றென்றபடி. “[సముద్రంరాఘవోరాజా శరణంగతుమహతే । ఖాదిత
స్సగరేణయ మప్రమేయమహాదధిః - సమత్రమ్రாக వోరాజా శరణంకந்து
మరళతి । కాదితస్సకరోణాయమ ప்రమేయో మహోదధిః]. “[మిత్రభావేన -
మిత్రపాలేన]” இத்யாதி. சஉ.

[அப்பு அரும்பதம்.]

நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு. — (வன்) (நோக்கினான்) நோக்கிலேயீடுபட்டுக்
கொண்டாடுகிறாளென்றுபூரிப்பது. தார்ஷ்டாந்திக ஸ்வபாவத்தைத்ருஷ்டா
ந்தத்திலே காட்ட வேண்டுகையாலே த்ருஷ்டாந்தத்தை சிசுதிக்கிறார் (மென்
கால் கமலமாவது) என்று தொடங்கி. மென்கால் கமலமென்றது - ஆபிமுக
யஸூசகமான மாநஸப்ரபத்தியும் பொருத பகவானுடைய ஸௌஹார்த்தம்.

ஸஹ்ருத்பாவமென்றபடி, வன்காற்றாவது - பூர்ணப்ரபத்தி. அறைகை - ஆர்த்தப்ரபத்தி; ஒருங்கே-சேதநன் பக்கலிலே ஒருபடிப் பட்டக்கடாசுதிகை; மறிந்து - இவனையொழிய வேறுபாராதே; கிடந்தலர்ந்த: "மென்கால் கமலம்" என்கைக்கு ஸ்வாபர் விகமான ஸஹ்ருத்பாவத்தை யுடையனாயிருப்ப ரோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரக்ருத்யர்) இத்யாதி. இஸ்ஸ்லோகத் திலே பெருமானுக்கும் ருசிக்கக்கடவ தென்றுவர, ஏதுருசிக்கக் கடவதெ ன்ன; இன்னதென்கைக்காக இதுக்குக் கீழ்ஸ்லோகத்துக் கவதாரிகையருளிச் செய்கிறார் (இதொருகடல்) இத்யாதி. "ராஜா" என்கையாலே அளவுடை மை, அசேதநமானகடலைச் சரணம்புகுந்தால் பலிக்குமோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் (வஸிஷ்ட்டசிஷ்யர்கள்) இத்யாதி. சிஷ்யரென்றது - சரண கதி தர்மஜ்ஞரென்றபடி. சரணுகதிதர்மத்தைப்பார்த்தால் அசேதநத்திலும் பலிக்கு மென்றிருக்கிறானென்றபடி. ப்ரபாவத்தைப் பற்றச் சொன்னானுகில், சரணுகதிக்கு விஷயந்தானே தென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸாதேவேஸ் மின் ப்ரயுஜ்யதாம்) என்று. தனக்குப்பலித்தது கொண்டு சொன்னதுக்கு த்ருஷ்டா ந்த மருளிச்செய்கிறார் (எருதுகெடுத்தார்க்கும்) இத்யாதி. அதாவது - எருது கெடுத்தவன். "அதுகாண்கைக்கு பாயமேது" என்று ஒருவனைக் கேட்க, அவன்பரிஹாஸத்துக்கு "ஏழு, கடுக்காயைத்தின்று" என்ன; அவனும் மெய் யென்று அதைத்தின்று குளக்கரையிலேயிருக்க, அங்கே யாத்ருச்சிகமாக எருதும்வர. அதை யோட்டிக்கொண்டு, க்ருஹத்திலேவந்த வளவிலே ஒருமலடி "எனக்கும் பரிஹாரம் சொல்" என்ன, "நானறியேன், எனக்குச் சொன்ன வனைக்கேள்" என்ன, அவளு மங்கேபோய்க்கேட்க, அவனு மெரு துகண்டபடியாலே "நனாப்பெண்டிர்க்கு மேழே கடுக்காய்" என்ன, அவ னுமப்படியே செய்ய; அவள்வயிற்றிலவையெல்லாம்போய் கர்ப்பமுண்டாவிற் றென்கை. திரியவும் ஸ்வாபதேச மருளிச்செய்கைக்காகப்பதோபாதாநம்பண் ணுகிறார் (மென்கால் கமலம்) என்று. ஆபிமுக்யஸூ சகமானமாநஸப்ரபத்தி யும் வேண்டா, தானே செய்யுமென்றபடி. மாநஸப்ரபத்தியும் வேண்டாவோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மித்ரபாவேந) என்று. பாவம் - ஸாக்ஷாத் மித்ரத்வம் வேண்டா, மித்ரன்போலேபாவிக்க வமையுமென்றபடி. மித்ர பாவமேயமையு மென்னாவிட்டால்வரும்விரோதமேதென்ன அருளிச்செய்கி ரார் (அவன் பக்கற்கிடையாது) இத்யாதி, பெற்றது கொள்ளுகிறதென், அதி காரியாக்கி யங்கீகரித்தாலோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவனாற்செய்ய) இத்யாதி. இத்தாலிவனுடைய பக்தியுங்கொண்டு ப்ரயோஜந மில்லை, மித்ர பாவமே டோருமென்னு மதுக்குப்ரமாண மெடுத்து வ்யாக்யாநம் பண்ணுகி ரார் (ஆர்த்ததோவா) என்றுதொடங்கி. த்ருப்திக்கெல்லாமுத்திமாத்ரமே யாகையாலே மித்ரபாவமே போருமென்றபடி. விகல்பிக்க வேண்டுவானெ ன்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ராகவம் சரணம்) இத்யாதி. பெருமாள்

நினைவாலே ஆர்த்தியும், முதலிகள் நினைவாலே த்ருப்தியு மென்றபடி. இரண்
டுக்கு மெல்லையைக் காட்டுகிறார் (ஆர்த்தனாகையாவது) இத்யாதி. இதில்-இஸ்
லோகத்தில். இதுக்குப்பரிகரம் - பலத்துக்கு ஸாதநம். ஆர்த்தப்ரபத்தியோ
பாதி த்ருப்தப்ரபத்தியும் ஸாதநமாம்ப்ரகார மென்னென்ன அருளிச்செய்கி
றார் (ஆகிஞ்சந்யம்) இத்யாதி. ப்ரபத்திக்குப்பரிகரமான வாகிஞ்சந்ய ரூபமா
னவார்த்தியும் த்ருப்தனுக் கில்லாமையாலே அவனே இரங்குமென்றபடி.
இரங்கும் பரிகரமான உகத்தியை த்ருப்தியாகச் சொல்லுகையாலே இதுக்
கெதிர்த்தட்டான வாகிஞ்சந்யத்தை ஆர்த்தி சப்தத்தாலே சொல்லுகிறது
இங்கு. பரிகரம்-உபகரணம். ஆர்த்தியுங் கூட - ஆகிஞ்சந்யமுங் கூட. “பரே
ஷாமரிச்சரணாகதஃ” என்றந்வயித்தருளிச் செய்கிறார் (அன்றிக்கே) இத்யா
தி. இருவரையும் - ஆர்த்தனாயும் த்ருப்தரையும். சப்தார்த்த மருளிச்செய்
கிறார் (பரப்பை யுடைத்தான) இத்யாதி. “பணிந்த” என்ற ஸ்வகார்த்தருத்வத்
தைப் பரிஹரிக்கிறார் (இத்தால்) இத்யாதி.

[மண்ணும் விண்ணும் என்று தொடங்கி வான்நிமிர்ந்த வெம்பி
ரான தடங்கண்கள் தன்பால் பணிந்த வென்பால்வன்காற்றுத் தொடங்கி.
தடம்போல்பொலிந்தன) என்றந்வயம். சஉ.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—(வன்காற்று) இத்யாதி. கீழ் “வன்காற்ற
டும்” என்றத்தையும், இதில் “ என்பால் தடங்கண்கள் பொலிந்தன ”
என்றத்தையுங் கடாக்கித்தவதாரிகை (வாடையின்) இத்யாதி. “நோக்கினான்”
என்ற வநந்தரம் அதிலீடுபட்டு அத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று சேஷம். (க)
“ ఈశ్వరస్య చ సౌఖ్యం యదృచ్ఛాసుకృతం తథా । విష్ణోః కదాక్షః - నాం వరస్య
శ్రేణుహారతమ్ యత్ருచ్ఛా సౌక్యకృతమ్ తథా । విష్ణోః కదాక్షః ” என்
நிறபடியே ஸஹஜ ஸௌஹார்த்தத்துக்கொருஹேது வேண்டாமையாலே
அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக மென்கால்கமலத்தை சிக்ஷிக்கிறார் (மென்கால்)
இத்யாதி. காற்றுவதென்றது - காற்றறை கையாவதென்றபடி. (புரியில்)-திரு
ம்பினால். தர்மிலோபமென்றது. - கமலமழிகை - த்ருஷ்டாந்தத்தில் சிக்ஷித
மானவார்த்தத்தை தார்ஷ்டாந்திகத்திலே ஏறிட்டுக் காட்டுகிறார் (இத்தால்)
இத்யாதி. காற்றறைய அத்தாலே மறிந்து கிடக்கும்போது கமலங்க ளுக்கு
மென்மை ஸித்தமாயிருக்க மென்காலென்று விசேஷித்ததுக்குத்தாற்பர்
யம் அகிமார்த்தவமென்று விவக்ஷித்து அதுதன்னை தார்ஷ்டாந்திகத்தி
லே காட்டுகிறார் (ப்ரக்ருத்யா) இத்யாதி. தர்மமென்றது - மார்த்தவம்.
“ సౌఖ్యస్య చ సౌఖ్యం యదృచ్ఛాసుకృతం తథా । విష్ణోః కదాక్షః - నాం వరస్య
శ్రేణుహారతమ్ యత్ருచ్ఛా సౌక్యకృతమ్ తథా । విష్ణోః కదాక్షః ” என்றெடுத்த ஸ்லோ
கத்திலிருக்கையாலே அதுருசித்ததென்று ப்ரஸங்கம். யத்வா - இதுகீழே
விபீஷணுழ்வான் சொன்ன சரண வரணமென்று நினைத்ததுக்கடி யிட்டரு
ளுகிறார் (இதொரு) இத்யாதி. யத்வா - ஸம்ஸாரியோ ரடிவந்த மாத்ரத்திலே
பக்கநோக்கறும்படி கடாக்கிக்கைக்குக் காரணமென்னென்ன, சரணாகதிப்ர

பாவம் அசேதநமும் கார்யஞ்செய்யுமென்றிருக்கை யென்று அதை யரு
ளிச்செய்கிறாரென்னவுமாம். “ராஜா” என்றத்தாலே அளவுடைமை அர்த்த
ஸித்தம். ஸமுத்ர மறிவில்லாத தன்றோ? அங்கேபல்க்குமோவென்ன, சர
ணாகதிமாஹாதம்யத்தாலே பல்க்குமென்றிருக்கிறா னென்கிறார்(வஸிஷ்ட்ட)
இத்யாதி. ஆனால் பலியாமல் போவானென்னென்ன விஷய தோஷத்தா
லே என்று விவாதித்து, இதுக்குவிஷயம் ஸ்ரீமந்நாராயண னென்றத்தை
க்காட்டுகிறார் (ஸாதேவே) இத்யாதி. ஆனால் விஷயநியமம் வேணுமென்ற
றியாதே ஸ்ரீவிஷ்ணுழ்வானுபதேசிப்பானென்னென்ன (எருது) இத்யாதி.
தைவாத் பலித்தாலாகாதோ வென்றுபதேசித்தானித்தனை யென்கை. ப்ரஸ
க்தாறுப்ரஸக்தமான வர்த்தவர்ணநாநந்தரம் “மென்கால்” என்றவருடை
ய உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார்(காற்று)இத்யாதி.காற்று ஸ்த்தானே(ஸ்தாநீ)
ப்ரபத்தியாய், அதுதானும் வேண்டா, ஆபிமுக்யமே போருமென்று இருப்
பனெம்பெருமா னென்கிறதற்கு ஸம்வாதம் (மித்ரபாவேந) என்றது.
“நஞ்சுமி-நத்யஜாமி” என்னுதே “நஞ்சீயம்-நத்யஜேயம்” என்று,
லிபுத்தமபுருஷனாகச்சொன்ன விதுக்கு சக்யார்த்தத்திலே அநுஸிஷ்ட மான
லிவென்று விடமாட்டேனென்றுசப்தார்த்தமாய்பாவம்ருளிச்செய்கிறார்(அவ
னை) இத்யாதி. மித்ரபாவமே அமையு மென்னுவிட்டால் வருமநர்த்த மரு
ளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி.) ஆனால் மித்ரபாவந்தான் வேணுமோவென்ன
(இவன்) இத்யாதி. பெற்றது கொள்ளுகிறதென்; பின்னை சில செய்யச்சொ
ல்ல வொண்ணாதோ வென்ன துராராதனா மளவன்றிக்கே கைவிடு மவனுமா
வென்று பாதகாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (இவனால்) இத்யாதி.இவனுடைய
வார்த்தியும் த்ருப்தியுங்கொண்டு ப்ரயோஜனமில்லை; மித்ரபாவமே அமையு
மென்றதற்கு ப்ரமாண மெடுத்து வ்யாக்யாநஞ் செய்தருளுகிறார் (ஆர்த்த)
இத்யாதி; ஓரதிகாரியிடத்தி லார்த்தியும் த்ருப்தியுங்கூடுமோ விகல் பிக்கை
க்கென்ன, கருத்தருளிச்செய்கிறார் (ராகவம்) இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே.
இரண்டுக்கும் எல்லேநிலம் காட்டுகிறார் (ஆர்த்தன்) இத்யாதி. யத்வா - சப்தார்
த்தம் (ஆர்த்தன்) இத்யாதி. ரக்ஷண ரூபம் பலம் ஆர்த்தனுக்கும் த்ருப்
தனுக்கு மொக்கச் சொல்லக்கூடுமோவென்று சங்கித்து, இந்த ப்ரபத்தி
களை இச்சேதநன் ஸாதநமாகப் பண்ணுமென்று பலத்திலேவைஷம்யம் சொ
ல்லலா மித்தனை; ஸித்தோபாயத்துக்கு வேண்டுமதிகாரி விசேஷணங்களைச்
சொல்லவந்த தாகையாலே பலம்துல்யமாகலா மென்று பரிஹரிக்கிறார் (ஆர்
த்தியோபாதி) இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. யத்வா-அதிகாரிவிசேஷணந்
தானுநாமிரண்டுக்கும் தெளல்யமுண்டோ வென்று சங்கித்துப்பரிஹரிக்
கிறார் (ஆர்த்தியோபாதி) இத்யாதி. ஆகிஞ்சந்யம். த்ருப்தனுக்குண்டாகிறவழி
தன்னை சரண்யபுத்தியாலே உபபாதிக்கிறார் (த்ருப்தனுக்கு) இத்யாதி. “த்ரு
ப்தோவா - அரி: ரக்ஷிதவ்ய:” என்றவம் சத்துக்கு அநுகுணமாக விவரித்து,

“ஆர்த்தோவா, அரி: ரக்ஷிதவ்ய:” என்ற வந்வயத்துக்கருணமாக வருளிச் செய்கிறார் (அன்றிக்கே) இத்யாதி, அன்றிக்கே என்றது - “வா” என்ற விகல் பார்த்தரத்யோதகம் - க்ருதமாய் - திருத்தப்பட்டதான, ஆத்மாவை-மநஸ்ஸை, உடையவனானே என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து உட்கருத்தருளிச் செய்கிறார் (இவனுடைய) இத்யாதி ஒருவன் - ஓராசார்யன், அவ்வயங்காட்டி மேலுக்கவதரிப்பிக்கிறார் (மென்கால்) இத்யாதி, த்ருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திகங்களுக்குள்ள சேர்த்தியை இசைவித்துக்காட்டுகிறார் (இத்தால்) இத்யாதி. “தடம்” என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவன் பேற்றுக்கு) இத்யாதி.

தாத்தார்யம்.—இப்படி ஆர்த்தரான தம்முடையபடியைக்கண்டு அவ்வார்த்தியெல்லாம் தீரும்படி ஸர்வேஸ்வரன் பூர்ணசடாக்ஷம் பண்ணினதாக பாவித்து அத்திருக்கண்களின்மூலக் வர்ணித்திறபாசரத்தை, நாயகன் கண்ணழகிலீடுபட்டு னாத்த நாயகியின் பாசரத்தாலே வருளிச்செய்கிறார்.

தரிவிக்ரமாவதாரம் பண்ணி ஸகலலோகங்களையும் தன்திருவடிக் கீழிட்டுக்கொண்ட எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் சரணம்புகுந்த என்விஷயமாக அவனுடைய குளிர்த்த திருவுள்ளத்திற் பிறந்த க்ருபையினாலேவுண்டு அவ்வழியாலேவந்து என்மேல்வீழுந்து என்னைஹடாத்தாகவிஷயீதரித்த குளிர்த்தமுகியவான பார்த்த திருக்கண்கள், பெருங்காற்றினாலொருபக்கத்திலொதுக்கப்பட்ட இளங்கொடிமேல்பூத்த தாமரைப்பூக்களையுடைய தடாகங்கள் போல் அதிஸ்வந்தரமாக என்னை முன்னே தோற்றுகின்றன.

கண்ணும்செந்தாமரை கையுமவையடியோ வவையே,
வண்ணங்கரியதோர் மால்வரைபோன்று, மதிவிகற்பால்
விண்ணுங்கடந்தும்பரப்பால் மிக்குமற்றப்பால்யவர்க்கும்
எண்ணுமிடத்ததுவோ, எம்பிரான தெழில்நிறமே. (சந)

அர்த்தம்.—கண்ணும் - திருக்கண்களும், செந்தாமரை - சிவந்தவர்ணத்தையுடைய தாமரைப்பூப்போலிருந்தன; கையும் - திருக்கைகளும், அவை-அத்தாமரை போன்றன; அடி - திருவடிகளும், அவையே - அத்தாமரை போன்றனவே. வண்ணம் - திருமேனியானது, கரியது - கறுத்தும், ஓர் - அத்தவீதியும், மால் - பெரிய துமான, வரைபோன்று-பர்வதம் போன்றது. எம்பிரானது - நமக்குபகாரகனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, எழில் - ஸௌந்தர்யத்தியுடைய, நிறம் - சோபையானது, மதிவிகற்பால் - புத்திபேதங்களினாலே, விண்ணும் - ஸவர்க்கவாஸிகளையும், கடந்து - தாண்டி, உம்பர் - மேலுண்டான பரஹ்மாதிகளுக்கும், அப்பால் - மேலே, மிக்கு - அதிசயித்துப்போய், மற்று - இன்னும், எப்பால் - (தங்கள் ஜ்ஞாதத்தினால்) எங்கும் வ்யாபித்தவர்களான, யவர்க்கும் - நித்ய ஸூரிகளுக்கும்கூட, எண்ணும் - நினைக்கைக்கும், இடத்ததுவோ - விஷயமா.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

வ்யா|| காற்பத்து முன்றும்பாட்டு.— (கண்ணஞ்செந்தாமரை)
 “எம்பிரான தடங்கண்கள்” என்று கண்ணழக யநுபவித்தார்;
 அவ்வழகுதான் அவயவாந்தரத்திலே முட்டிற்று. (கண்ணஞ்செந்
 தாமரை) என்று - மற்சையழகுகளோடே யொருகால்சேர்த்தநுப
 விக்கிறார். முற்படக் குமிழிநீருண்டார்; இப்போதாயிற்று வாத்
 ஸல்யமும் செவ்வியும் அநுபவிக்கிறது. (கையுமவை) கண்ணிட்டுக்
 கொடுக்க அணைக்கை. (க) “సంస్కృతాశ్చక్రస్యచక్రీశ్చసూక్ష్మం పరిష్క
 ర్యதీ - సమస్పృశ్యం యా క్షుభ్యశసప్రీత్యా స-కాడంబరిஷస్వజే”
 என்று அக்ரூரணే யணைத்தாற்போலே. (அடியோவவையே) அணை
 த்தபோல, స-కస్పర్శతత్తాలే నువண்டு విழுந்தవెల్లె. (உ)
 “పుష్కరీశ్చక్రముః - పుండరీకాక్షఃకమః” இமே. கண்ணுக்குத்தோற்ற
 வர்கள் காலிலேவிழுமத்தனையிமே, (வண்ணமித்யாதி) எல்லையிலே
 నిదంతవార్కளுడయ జీవనమ్. ‘ప్రణైమృలైయిలెవాయ்வత్తుత్తాయ
 ముకతతైతప్పార్కకుమాபோలే’ என்று பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான்.

விண்ணுங்கடந்தும்பரப்பால்மிக்குமற்றெப்பால் யவர்க்கும்மதி
 விகற்பால் எண்ணுமிடத்ததுவோ எம்பிரான தெழில்நிறமென்
 றவ்யம். (மதிவிகற்பால்) புத்திபேதங்களால். (விண்ணுமித்யாதி)
 ஸம்ஸாரிகளுக்கவ்வருகாய், ஸர்வேஸ்வரன்பக்கலிலே உத்பத்திஸ்த்தா
 நத்தையுடையவனுமாய், அவனாலே லப்தஜ்ஞாநனுமா யிருந்துள்ள
 ப்ரஹ்மொகோடக்கமானார்; அதுக்கவ்வருகான முக்தர், நித்யர், இவ
 ர்களுக்கு மோரதத்துக்கு நிலமோ? எனக்குபகாரகான வவனு
 டைய வெழிலின் ப்ரகாரம். (எம்பிரான) தமக்கவ்வழகை யிறையி
 லியாக்கின உபகாரத்தைக் கொண்டாடுகிறார். (ங) “నన్రాహ్యఃకేనచ
 క్షిప్యతీ - కర్తాహ్యఃకేనచిత్ క்வசிత్” (ச) “యస్మాత్సంపత్త్యుత్తమ్-

அரு|| காற்பத்து முன்றும்பாட்டு.— (கண்ணஞ்செந்தாமரை) கீழே “தடங்க
 ண்கள்” என்றது; இப்போது “செந்தாமரை” என்று உபமான முகேந வருளிச்செ
 ய்ததுக்குக் கருத்தென்னென்ன (முற்பட) இத்யாதி. (கண்ணிட்டுக்கொடுக்க)
 என்றது - கண்ணழகவசிகரித்துக்கொடுக்க என்றபடி. “கண்ணஞ்செந்தாமரை
 அடி யோவவை” என்று கூட்டித்தாத்தார்யம் (புண்டரீகாக்க) இத்யாதி. ப்ராப்யத்
 தினுடைய எல்லை திருவடிகளானால் பின்னேத்திருமேனியிலே போவானென்
 னென்ன ப்ரணை இத்யாதி. ‘வண்ணம்’ என்று - விக்ரஹம்; அது நீலமான
 பெரிய திருமலைபோலே யிராநின்றது. (புத்தி பேதங்களாலே) என்றது - புத்தி
 விசேஷங்களாலே என்றதாய், அவரவர்களுடைய ஜ்ஞாநதாரதம்யங்கள
 லே என்றபடி. (இறையிலியாக்கின) முற்றுட்டாக்கின.

(க) விஷ்ணுபுரா. ௫ - ௧௮ - ௨.

(ங)

(உ) ஜித்-ஸ்தோத்ரம் - ௧.

(ச) கேரோபநிஷத். ௬ - ௨.

ய்யா|| யஸ்யாமதம் தஸ்யமதம்' இத்யாதி (க) "ரூபஸம்ஹாரம்-
ரூபஸம்ஹாரம்" ஸம்ஸ்த்தாநத்தை. "லக்ஷீஸ்-லக்ஷ்மீம்" ஸமுதாயகோ
ஸம் இருந்தபடி. "ஸூக்சுமரீஸ் - ஸௌகுமார்யம்" பிராட்டியு மிளை
ய பெருமானுமடுத்துப்பார்க்கவும் பொறுதிருக்கை. "சுபேஷாஸ்.
ஸு-வேஷதாம்" தாபஸவேஷமிருந்தபடி. "தத்யுக்ஷுரீஸ்திசு-காரா -
தத்ருக்ஷர்விஸ்மிதாக்காரா" விஸ்மிதாந்தஃகரணராய்க்கொண்டு கண்
டார்கள். "ரூபஸ்யவநவாஸீநஃ - ராமஸ்ய வநவாஸீநஃ" அயோத்யாவா
ஸிகளுக்குக் கிடையாதது கிடர், நெடுங்காலம் சரகிலைதின்றுகிடந்
தபலம் பெற்றார்க ளென்கிறுன்றருவி. சந.

அரு|| [கண்ணுஞ் செந்தாமரை கையுமவை அடியோவவை வண்ணங்கரி
யதோர்மால்வரைபோன்ற, இப்படியிருக்கிற எம்பிரானுஸையஸௌந்தராய்ப்ர
காரம் விண்ணுங்கடந்தும்பரப்பால் மிக்குமற்றெப்பால்யவர்க்கும் மதிவிகற்பா
லெண்ணுமிடத்ததுவோ] என்றநவயம். (நிறம்) - ப்ரகாரம். "சுபேஷாஸ்-
சுபேஷாஸ்-ஸ்யேஷீஸம்ஸ்யேஷீஸம்" ந்ரூபஸ்யேஷீஸம்-
தவாந்தராத்மாபமசயேசாந்யேதேஹிஸம்ஜ்ஞிதா| ஸர்வேஷாம் ஸாஷிபூதோ
ஸௌநக்ராஹ்யஃ கேநசித்க்வசித்" "ஸுபேஷாஸ்-தத்யுக்ஷுரீஸ்திசு-
ந்ரூபஸ்யேஷீஸம்" ந்ரூபஸ்யேஷீஸம் - ஸௌப்யேநம்த்வஜ்வஜ்
ராபஜக்ருத கிஹநேநபாணிநா | ஸம்ஸ்ப்ருஸ்யாக் ருஷ்யசப்ரீத்யாஸு-
பரிஷஸ்வஜே". சந.

[அப்பு அரும்பதம்.]

நாற்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—(கண்ணும்) கீழேகண்ணையதுபவித்தவர்,
இதிலேயுமதுபவிப்பா நென்னென்ன இரண்டுவித மாகப்பரிஹரிக்கிறார்(கண்
ணும்) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. கண்ணிட்டு - திருக்கண்மலரழகாலே
வசிகரித்து, கொடுக்க-கையிலேகொட்டிக்கொடுக்க. எல்லை-திருவடிகள். ஜீவநம் -
திருமேனியை யதுபவிக்கை. விண்ணுங்கடந்தும்பர் - ஸ்வர்க்கத்தைக்கடந்
திருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகள். ஒருத்தருக்கு மறியப்போகாதென்னு மதுக்குப்ர
மாணத்வய மருளிச்செய்கிறார். (நக்ராஹ்யஃ கேநசித்) இத்யாதி. அப்படியழ
காயிருக்குமோ வெண்ண ஸ்லோகமெடுத்து வ்யாக்யாநம் பண்ணுகிறார்
(ரூபஸம்ஹாரம்) இத்யாதி. சந.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

நாற்பத்து மூன்றும்பாட்டு.—(கண்ணும்) இத்யாதி. கீழில் கண்ணை அது
பவித்தவர் இதிலேயும் அதுபவிப்பா நென்னென்ன, தவிவிதமாக ப்பரிஹரிக்க
கிறார்கண்ணும்) இத்யாதி. வாக்யத்வயத்தாலே. (கண்ணிட்டுக்கொடுக்க)
என்றது - கண்ணழகாலே வசிகரித்துக் கையிலேகொடுக்கவென்றபடி. (பேர
லே) என்றவநந்தரம் அணைத்தகை என்று சேஷம். கண்ணும் அடியிலே விழ
ப்பண்ணு மென்கிறார்(புண்டரீகாக்ஷ) இத்யாதி. "போன்று" என்ற வநந்தரம்

(க) ஸ்ரீராமா-ஆரண்ய, க - கந.

“உளது” என்று மூலத்திலே கூட்டிக்கொள்வ தென்று திருவுள்ளம்பற்றி அடியைச் சொன்னவநந்தரம் திருமேனியைச் சொன்னதுக்கு பாவம் (எல்லையிலே) இத்யாதி. ஜீவநம்-விக்ரஹாநுபவம், “விண்ணும்” என்ற சகாரத்தாலே மண்ணில் வாசி தோற்றுமென்று அதைக்காட்டிக் கொண்டு பாவமருளிச் செய்கிறார் (ஸம்ஸாரிகளுக்கு) இத்யாதி. ஸ்வர்க்கஸ்த்தரையும் விஞ்சி பரப்பாலே சதுர்த்தசபுவநங்களில் விஸ்த்ருதி யுடையவனாகையாலே ஜ்ஞாநம் மிக்கிருக்கிற வனுக்கும், மற்றுஅதுக்கு மவ்வருகான எப்பால்-எப்படிப்பட்ட விடத்திலுள்ள, யாவர்க்கும் - எந்தவநிசயமுள்ளார்க்குமென்று சப்தார்த்தம். இறையிலியாக்கின - ஸர்வமாந்யமாக வநுபவிக்கக்கொடுத்த. ஒருவராலும் பரிச்சேதிக்கப்போகாதென்றதுக்குப் பரமானத்வயமருளிச்செய்கிறார் (நக்ராஹ்ய) இத்யாதி. ஸர்வமாந்யமாக வநுபவிக்கச் சொல்லிக்கொடுத்தாரோ வென்ன (ரூப) இத்யாதி. சந.

தாத்தர்யம்.—கீழ், தம்மைக்கடாக்கித்த எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களை யநுபவிக்கும்போது இதராவயவங்களும் திருமேனியும் அருகு நின்று தோற்றத்தொடங்கிற்று. இதில் அவற்றையும் அநுபவித்தருளிச்செய்கிறார்.

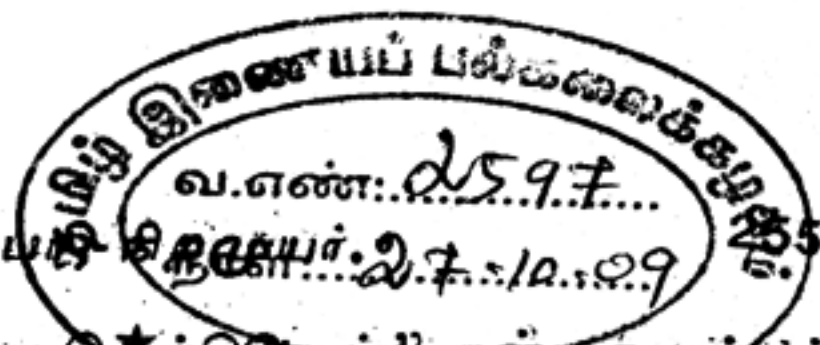
திருக்கண்களைப் போலவே திருவடிகளும் திருக்கைகளுங்கூட ம்ருதுவாய் குளிர்ந்த செந்தாமரைப்பூப்போலே கரியதிருமேனிக்குப் பரபாகமாகச் சிவந்து விளங்காநின்றன. திருமேனியானது, பெரிய ஓரஞ்சநமலைபோல் ஸ்நிகத்தமாய்ப் ப்ரகாசியாநின்றது. இவ்வவயவ சோபையுட்திருமேனியினெழிலும், ஜ்ஞாநாதிகரான ப்ரஹ்மாதிகளுக் கேயன்றிக்கே ஸர்வஜ்ஞரான நித்ய ஸூரிகளுக்குங்கூட இவ்வளவென்று பரிச்சேதித்தநுபவிக்க முடியாததாய் அபரிச்சிந்நமாயிருக்கிறது. பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபையினால் இவ்வபரிச்சிந்நமானவற்றை உள்ளபடி யறிந்தநுபவித்தேன். சச.

நிறமுயர்கோலமும் பேருமுருவு மிவையிவைவென்று,
அறமுயல்ஞானச்சமயிகள்பேசிலும், அங்கங்கெல்லாம்
உறவுயர்ஞானச்சுடர்விளக்காய்நின்ற தன்றியொன்றும்
பெறமுயன்றரில்லையால், எம்பிரான பேருலமையே. (சச)

அர்த்தம்.—நிறம் - (திருமேனியின்) ஸௌந்தர்யத்தாலே, உயர் - அதிசயித்த, கோலமும் - அலங்காரங்களும், பேரும் - திருநாமங்களும், உறவும் - நிவ்யமங்கள் விக்ரஹங்களும், இவைஇவை என்று - இப்படிப்பட்டவை இப்படிப்பட்டவை என்று, அறம் - தர்மத்திலே, முயல் - யத்நமுடையவர்களாய், ஞாநம்-பக்தியை யுடையவர்களான, சமயிகள்-வைதிகஸித்தாந்தநிஷ்டட்டர்கள், பேசிலும் - உபதேசிக்கிலும், அங்கங்கெல்லாம் - அவ்வவஸௌந்தர்யாதிசயங்களில், உற - கிட்ட, உயர் - நிறந்த, ஞானம் - ஜ்ஞாநமாகிற, சுடர் - உஜ்ஜவலமான, விளக்காய்-தீபத்தையுடையவர்களாய், (ஜ்ஞாநாதிகர்களாய்)

வ்யா.—போலே இவ்வெறும் புறத்திலழகைக்கொள்ளை யூட்டிக்கொள்ளுகிறதென்? (பேரும்) இவ்வழகுக்கு வாசகமான திருநாமமும். திருமலைநம்பி அந்திமதசையிலே கணியனூர்சிறியாத் தானே “பிள்ளைதமக்குத்தஞ்சமாக நினைத்திருக்குத் திருநாமமென், அத்தைச்சொல்லவேணும்” என்ன, “இவர்முன்னே நாமெத்தைச்சொல்லுவது” என்றுகூசியிராநிற்க, “தாசரதி! பேசாதிருக்குமவஸ்தைதயன்றுகாணிது” என்ன “நாராயணாதி நாமங்களுஞ் சொல்லிப் போருவர்; ஆகிலும் விரும்பியிருப்பது ‘அழகிய மணவாளப்பெருமாள்’ என்னும் திருநாமத்தை” என்ன, “பர்த்ருநாமத்தோபாதி யாயிராநின்றது; ஆகிலும்பிள்ளைநினைத்திருந்தது போக்கித்தஞ்சமில்லை” என்று “அழகிய மணவாளப்பெருமானேசரணம்” என்று திருநாட்டுக்கு நடந்தார். கூரத்தாழ்வானோபாதியாகையாலே பட்டரைப் பிள்ளையென்பார். ஆச்சிமகன் அந்திமதசையிலே தன்னை யறியாதேகிடக்க, பட்ட ரெழுந்தருளிச் செவியிலேயூதினாற்போலே “அழகியமணவாளப்பெருமானேசரணம்” என்ன, பூர்வவாஸையாலே யறிவுகுடிபுகுந்து அத்திருநாமத்தைச் சொல்லித் திருநாட்டுக்கு நடந்தார். (உருவும்) ஆளவந்தார் மகனார் சொட்டைநம்பி யந்திமதசையிலே முதலிகளடையப்புக்கிருந்து “நீர்நினைத்துக்கிடக்கிறதென்” என்ன, “ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சென்றால் நம்பெருமானுடைய குளிர்ந்தமுகம்போலே ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் முகம் குளிர்ந்திருந்ததில்லையாகில் முறித்துக்கொண்டிங்கேற

அரு|| ஆபரணங்களை யணிய வொண்ணாதென்று இருக்கிறதோ வென்னுதல், அதவா-திரயக்கான என்னை வசிகரிக்கைக்கு ஆபரணங்களாலே ஆச்சாதியாதே அழகெல்லாங்காட்டவேணுமென்றோ வென்னுதல்; இவ்விரண்டையுமருளிச்செய்கிறார் (ராஜாக்கள்) இத்யாதி. (க) “மகரநெடுங்குழைக்காதர்” என்னுமாபோலே இவ்வழகுக்கு வாசகமான திருநாமமும். திருநாமம் ஆகர்ஷகமுமாய்த் தஞ்சமுமாயிருக்கு மென்கைக்காக ஐதிஹ்யங்களை யருளிச் செய்கிறார் (திருமலைநம்பி) என்று. (பர்த்ருநாமக்ரஹணத்தோபாதியாயிராநின்றது) என்றது - இவர் பஞ்சமோபாய நிஷ்ட்டராகையாலே ஆசார்யன் திருநாமமானால் நன்றாயிருக்கும், பர்த்ருநாமக்ரஹணத் தோபாதி, இது நமக்குச்சார்யமன்று, ஆகிலும் பட்டரதுஸந்திக்கிறதாகையாலே உத்தேச்யமென்று அழகியமணவாளப் பெருமானே சரணமென்று திருநாட்டுக்கெழுந்தருளிநூரென்றபடி. பட்டரைப் பிள்ளையென்கிற தென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கூரத்தாழ்வானோபாதியாகையாலே) என்று. அதாவது-தாம் பட்டர்க்குக் கூரத்தாழ்வானோபாதியாகையாலே பிள்ளை யென்கிறாரென்றபடி. விக்ரஹமாகர்ஷகமாயிருக்கு மென்கைக்கு ஐதிஹ்யங்களை அருளிச்செய்கிறார். (ஆளவந்தார் மகனார்) என்று. சேலையைக்கடுக்கி-திருப்பரி வட்டத்தைக்

திருவிருத்தம், சச-யதி

வ.எண்: 2597...

திருமுயர்: 2.7.12.99

வயசு:—ஓடிப்போரு மித்தனையென்று கிண்கிணென்று என்று. வட்டர் பெருமாள் பாடே புக்கிருக்க, பெருமாள் திருமுகத்திடுக்கெறி யரு ளும்தவர்பட்டரைக்கண்டு “உனக்குவேண்டுவதென்” என்று கே ட்டருள, “சேலையைக்கடுக்கி திருவரையையுந் துடைப்பம்றையு மொருகால் காட்டியருளவேணும்” என்றார்; பெருமாள் “அஞ்சின யோ” என்று கேட்டருள, * “நாயன்மே! பரமபதமென் சிறுமுறிப் படி யழியும். உம்முடைய குளிர்த்த திருமுகமும் திருநாமத்தழும்பு மிழக்கமேனாகக் கருதி அஞ்சாநின்றேன்” என்றார். (உருவும்) வடி வழகும். (இவையிவையென்று) இதோரொப்பனையே! இதொருதிரு நாமமே! இதோரழகே! யென்று. (அறமுயல்) அறத்திலே முயலா நின்றாள். (ஞானச்சமயிகள்) தஹர்வித்யை, சாண்டில்யவித்யை, ஸத்வித்யை, இவற்றாலே யநவரதபாவநைபண்ணி பக்திசிஷ்ட்டனாய் அந்த ஸ்நேஹத்தாலே ஓரொன்று அநுபவித்து அதுக்கவ்வருகு போகமாட்டாதே யிருக்கு மவர்கள். (பேசிலும்) சொல்லப்புக்கார் களாகிலும்.

(அங்கங்கெல்லாம்) அவ்வொப்பனையிலும் திருநாமத்திலும் வடிவிலும். (உற) கிட்ட. (உயர்ஞானச்சுடர்விளக்காய் நின்றதன்றி) மிக்கஞான ப்ரகாசத்தையுடையான மாத்ரமன்றி. (எம்பிரானபெரு மையை ஒன்றுமபெற முயன்றாரில்லையால்) தன்னருளாலேயெ னக்குவிஷயமாக்கின உபகாரகனுடையபெருமையை ஒருத்தருங்கிட் டும்படி முயன்றாரில்லை யென்றவயம். சச.

அரு||சுழற்றி. துடைப்பற்றை-திருத்துடைகளை. (வேணும்) என்றவநந்தரம் அப் படி காட்டியருளக்கண்டு கடுங்கியிருக்க அவ்வளவிலே என்றுசேஷம். (பெரு மாளஞ்சினையோவென்றுகேட்டருள) அதாவது - பெருமானே ஏகாந்தஸைவை ஸ்ரேஷ்வித்தார். கீக்ரமேபரமபதத்துக்குப்போவர்களென்று ப்ரஸித்தியுண்டு. அ த்தாலே பரமபதத்துக்குப் போகிறோமென் றஞ்சினையோவென்று கேட்டருள வென்றபடி. சிறுமுறிப்படியழியும் கிள்ளாக்குச்செல்லும். “அறமுயல்ஞானச் சமயிகள்பேசிலும்”-தர்மமார்க்கத்தாலேமுயன்று பெற்றஜ்ஞானத்தையுடைய சமயிகளுண்டு-தஹர்சாண்டில்யாதிவித்யாநிஷ்ட்டர், அவர்கள் தம்முடைய ஸ்நேஹத்தாலே ஓரொன்று ஒன்றை யநுபவித்துச் சொல்லப் புக்கார்களாகிலு மெ ன்றுபொருள். (கிட்டும்படி முயன்றாரில்லை) என்றது-ஸ்வயத்நத்தாலே கிட்டினா ரில்லையென்றபடி. இத்தால், ஒவ்வோரழகுமுதலானவையிப்படி இருக்கு மென் ற ஜ்ஞானத்தாலே அறிந்துபொகிறதொழிய ஸ்வயத்நத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்க ப்போகா தென்றபடி.

[திருமுயர்கோலமும் பேருமுருவு மிவையிவை யென்றமுயல் ஞானச்

* நாயித்தே என்று பாடாந்தரம்.

அரு|| சமயிகள் பேசெலுமங்கங்கெல்லா முறவுயர் ஞானச்சுடர் விளக்காய்
நின்றதன்றி எம்பிரான பெருமையை ஒன்றும் பெறமுயன்றாரில்லை] என்றந்
வயம், ஆல்-அசை.

[அப்பு அரும்பதம்.]

நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு.—(நிறம்) “எம்பிரான பெருமை” என்னை
பாலே (அவன் காட்டக்காணலாம்) என்கிறது. கோலங்கள் அவனைப்பற்றி நிறம்
பெறுமென்னைக்கு ப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் (ஆயதாஸ்ச) இத்யாதி. ஸர்வ
பூஷணணி பூஷயிது மர்ஹா; என்கிற வ்யுத்தபத்தியைப் பற்றச் சொல்லுகிறது
(அழகழிந்ந) இத்யாதி. “பரிகோபமா” என்றத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார்
(வந்தகார்யம்) இத்யாதி. பருவசநஞ் சொல்லுவானென்னென்ன, இளையபெரு
மானையுங்கூட்டி என்கிறார் (ராமஸ்ய) இத்யாதி. (எழிலை) இத்யாதி-ஆபரணங்க
ளைச்சாத்திக்கொண்டு அதுக்கழுகொடாமேகழற்றுகிறதென்றபடி. “கிமர்த்
தம்” என்கிறதற்குத்தாத்பர்ய த்வயமருளிச்செய்கிறார் (ராஜாக்கள்) இத்யாதி
வாக்யத்வயத்தாலே, ராவணவதம்பண்ணுமளவுமோ? எங்கையறுபவிப்பிக்கை
க்காகவோ? எதுநிமித்தமாகப் பூணதிருக்கிறதென்றபடி. திருநாமம் போக்யமா
யிருக்குமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதத்வயமருளிச்செய்கிறார் (திருமலைநம்பி) இத்
யாதி. பெரியதிருமலைநம்பி குமாரரானபிள்ளை திருமலைநம்பி. சிறியாத்தான்-பட்
டர் ஸ்ரீபாதத்திலே, அவர்க்கு தாஸ்யநாமம் “தாசரதி” என்று, கம்பெருமாளெ
ன்று உபசாரமாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே பர்த்தாவின் பேரைச் சொல்லுமா
பாலே அழகியமணவாளப் பெருமாளென்று ஸாக்ஷாத்பேரைச் சொல்லு
கை. விக்ரஹமும் போக்யமாயிருக்கு மென்னு மதுக்கு ஸம்வாதத்வய மருளிச்
செய்கிறார் (ஆளவந்தார்) இத்யாதி. ஏகாந்தத்திலே திருவரை ஸேவித்தவர்
கள் பரமபதத்துக்குப் போவர்களென்றைதிற்யமுண்டாகையாலே அத்
தைப்பற்ற பயப்பட்டாயோ வென்று பெருமாளுக்குக் கருத்தாக அதுவிதேச
மென்று பயப்படவில்லை, அதுநானிட்டவழக்கு, உம்மையிழக்கிறோமோ வெ
ன்றஞ்சனென்றபடி. தஹரவித்யை-தஹராகாசஸ்த்தனுவந்தர்யாமியை
உபாஸிக்கை. அவர்களும் ஜ்ஞாநத்தாலே காண்கையொழியக் கிட்டி யறுப
விக்கமாட்டா ரென்றபடி.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு.—(நிறம்) இத்யாதி. “காணலாம்” என்ற வந
ந்தரம் இப்படி முயன்றாரில்லை என்று சேஷம். நிறமுயரும்படியான கோல
மென்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இவனை) இத்யாதி.
இவனைப்பற்றிக் கோலம்வருமென்றதுக்கு ப்ரமாணம் (ஆயதாஸ்ச) இத்யா
தி. பா (ஓ) வந்தரம் (வந்த) இத்யாதி. பெருமாளுக்கிரண்டு தோனன்
றோ? பஹுவசநம் சேரும்படி யென்னென்ன (ராமஸ்ய) இத்யாதி. “கிமர்த்
தம்” என்றதுக்கு இரண்டாம் பா (ஓ) வம் (ராஜாக்கள்) இத்யாதி. மூன்றாம்
பா (ஓ) வம் (ஒன்றும்) இத்யாதி. “பேரும்” என்ற ச (ஓ) காரத்தாலே

போய்யதாதிசயம் தோன்றுமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதத்வயம் (திருமலை) இத்யாதி. பெரிய திருமலைநம்பி குமாரர் பிள்ளை திருமலைநம்பி. நடந்தாரெ ன்தத்வயம். சிறியாத்தான் - பட்டர்திருவடிகள். பிள்ளையென்பது- பட்டணா, "உருவும்" என்ற ச (ச) காரத்தால் தோற்றின போக்யதைதையத் திருவுள் ளம்பற்றி இரண்டு ஸம்வாதம் (ஆளவந்தார்) இத்யாதி. ஏதாந்தத்தில் திருவ ளையை ஸேவித்தால் பரமபதம் தப்பாதென்று ஐதிஹ்யமுண்டாகையாலே, "நீர், பேறுகிடைக்குமோ? கிடையாதோ? வென்றஞ்சி ஸேவிக்க வேணுமெ ன்கிறீரோ?" என்று பெருமான் கேட்டருளிண்படியை அருளிச்செய்கிறார் (பெருமாள்) இத்யாதி. சச.

தாத்தபர்யம்.—இப்பாசரத்தில், எம்பெருமானுடைய ஸௌந்தர்யாதிகள் நினைக்கவரிதானாற் போலே ஸாஷ்டாத்கரிக்கவு மரிதென்கிறார்.

ஸாங்கமாய் யதாவிதி கர்மாறுவட்டாரம் பண்ணி நிர்மலாந்தகரணராய் பக்தியோகத்தி ல்ழிந்த மஹாங்களுக்கூட, ஆபரணத்துக் கழகு கொடுக்கு ம்படியான திவ்யவிக்ரஹத்தையும், அத்திருமேனியோடு சேர்ந்து விளங்கு கிற ஆபரணங்களையும், இவைகளுக்கு வாசகமான திருநாமங்களையும் தங்கள் தங்கள் ஜ்ஞாநாநு குணமாக வறிந்தீடுபட்டுப் பின்புள்ளார்தகவற்றை உப தேசித்தார்களையாகிலும், அவர்களும் அவ்விஷயங்களைச் சிறிது விசதமாக அறிந்தார்களேயல்லது, அவர்களுக்குக்கூட அவன்க்ருபையல்லது கிட்டிஸா ஷ்டாத்கரித்ததுபவிக்கப்போகாது. சச.

பெருங்கேழலார்தம் பெருங்கண்மலர்ப்புண்டரீகம், நம்மேல் ஒருங்கேபிறழவைத்தா ரிவ்வகாலம், ஒருவார்நம்போல் வருங்கேழ்பவருளரேதொல்லே *யாழியஞ்சூழ்பிறப்பும் மருங்கேவரப்பெறுமே, சொல்லுவாழிமட கெஞ்சமே, சடு.

அர்த்தம்.—பெருங்கேழலார் - பெரியவடிவுடைய வராஹநாயனார், தம்- தம்முடைய, மலர் - விக்ஸித்த, புண்டரீகம் - தாமரைப்பூப்போன்ற, பெ ரும் - விசாலமான, கண் - திருக்கண்களை, நம்மேல்-நம் மேலே, ஒருங்கே - முழுதும், பிறழ - சேர, வைத்தார் - வைத்தார். இவ்வகாலம் - இவ்வகாலத் திலே, ஒருவர் - யாராவதொருத்தர், நம்போல்-நம்மைப்போலே, வரும்-வர ப்பட்ட, கேழ்பவர் - நன்மையையுடையவர், உளரே - உண்டோ? தொல் லை - அரோதியாய், ஆழி - ஸமுத்ரம்போல் தாண்டத்தகாததாய், அம் - அழகி தாய் (சீருரமாய்), சூழ்-சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற, பிறப்பும் - ஐந்மமும், மரு ங்கே - பக்கத்திலாவது, (என்ஸம்பக்தமுடையார்க்கும்), வரப்பெறுமே-வரு மோ? மடம் - விதேயமான, கெஞ்சமே - ஓமநஸ்ஸே! சொல்லு - சொல், வாழி - வாழக்கடவாய்.

* யாழியம் என்றபாடமும் அதுக்கருணமாக, 'பழையதாய் ஸ்வரூப பாயுத்தமான வாழ்வையுடையோமாரேனும். வாழ்வென்று அதுபவத்தைகினை க்கிறதும்' என்றும் ஸ்வாபதேச உரையில் காண்கிறது.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

வ்யா.—நாற்பத்தைத்தாம்பாட்டு.—(பெருங்கேழலார்) ரக்ஷய த்தினளவன்றிறே ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பிருக்கிறபடி. (க) “[மாசுட ம்பிஸ்ரீர்வாரா] ஏறுமழுக்கெல்லா மேறும்படியாக விருக்கை. [பன்றி யார்த்தேசு] (உ) “అనంసుసుషంసుస్య-ஆத்மாநம் மாதுஷம் மந்யே” என்று கேழலான தேஜஸ்ஸுக்கு ஸ்ரீவைகுண்டநாதனாயிருக்கும் தேஜஸ்ஸு போராதிருக்கை. (ங) “என்கண்பாசம்வைத்த பாஞ்சு டர்ச்சோதியை ஈசன்வானவர்க் கென்பனென்றாலது தேசமோ.” தன்னை யறியாதார்க்கு முகங் கொடுத்தவனுக்கு, தன்படி யறியு மவர்களுக்குத் தான் முகங்கொடுத்தானென்றிதோரேற்றமோ? (பெ ருங்கேழலார்) (ச) “சிலம்பினிடை” இத்யாதி, (தம்பெருங்கண்மலர்) பெருங்கேழலாரென்ற உடம்படையக் கண்ணாயிருக்கை. கடல்போ லேபெருத்து அதுநிறையத் தாமரை பூத்தாற்போலே யிருக்கை. (ரு) “మహావరాహస్సுப்పదபத்మலோ శః” (தம்பெருங்கண்மலர்) இப்ப்ரளயங்கொண்டபூமியையெடுத்துப் பிராட்டிக்குக் கார்யம்செய்தானாய் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியைக்குளிரகோ க்கிக்கொண்டிருக்கிறவிருப்பு. (நம்மேல்) அவள் ப்ரஜையான நம்மேல். (ஒருங்கே) ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி பக்கலிலும் பாவி பாயாதபடி. (பிற முவைத்தார்) மிகவைத்தார், தம்மால் தரிக்கப்போகிறதில்லை.

அரு|| நாற்பத்தைத்தாம்பாட்டு.—(பெருங்கேழலார்) இப்படி ஈஸ்வரன் தமக்குத்தன்படியைப் ப்ரகாசிப்பித்தபடியை யதுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டரானவ ளவிலே, “ஸம்ஸாரார்ணவ மத்யஸ்த்தரான நமக்குபகரித்தானென்று ஹ்ருஷ்ட டராகாநின்றீர், ஸம்ஸாரத்தினின்று முத்தீர்ணரானவர்கள்பெறக்கடவ பே ருனது நமக்கு நிலைநிற்கக்கூடுமோ” என்று திருவுள்ளத்துக்குக் கருத்தாக, அவனுடைய பூர்ணகடாக்ஷம் பெற்ற நமக்குக் குன்றயில்லை காணென்று அரு ளிச்செய்கிறார் (பெருங்கேழலார்) இத்யாதி. பெருமைக்குத் தாற்பர்யம் ரக்ஷ யத்தி னளவன்றிக்கே இத்யாதி. “சேழல்” என்றதுக்குத் தாற்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (மாசுடம்பிஸ்ரீர்வாரா) என்று. இந்தச்சக்தைக்குத் தாற்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஏறுமழுக்கெல்லாம்) என்று. “பன்றியார்த்தேசு” என்ற துக்குத் தாற்பர்யம் (ஆத்மாநம்) இத்யாதி. பன்றியான் தேஜஸ்ஸுக்கு ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனாயிருக்கும் தேஜஸ்ஸெவ்வா தென்கைக்கு ஸம்வாதமாக அருளிச்செய்கிறார் (என்கண்பாசம்வைத்த) என்று. இதுக்குப் பொருள் (தன்னை யறியாதார்க்கு) என்று. “பெருங்கேழல்” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (சிலம்பினிடை) இத்யாதி. “பெருங்கேழலார்தம்பெருங்கண் மலர்ப்புண்டரீ கம்” என்ற பதத்வயத்துக்கும் ஸம்வாதமாக அருளிச்செய்கிறார் (மஹா வராஹஸ்ஸ்ப்புடபத்மலோசாஃ) என்று. ஒருங்கே, ஒருமடைப்பட.

(க) நாய்ச்சியார்திரு - கக-அ. (உ) ஸ்ரீராமா-யத்த - கஉ-அ - கஉ-

(ங) திருவாய - ஈ-ஈ-ச.

(ச) திருமொழி - ச-ச-அ.

(ரு) ஸ்ரீவிஷ்ணு பு. க-ச-உ-ச.

வ்யா|| (இவ்வகாலம்) சருகாய்க்கிடக்கும் மடங்களுமோரோகாலத்தே தளிரும் முறியுமாய்நிற்கு மதுபோலே.

(ஒருவர் நம்போல்வருங் கேழ்பவருளரே) ஆரேனு மொருவர் நம்மைப்போலேவரும் நன்மையுடையாருண்டோ? ஸர்வேஸ்வரனுக்கு சேஷத்வரஸமில்லாமையாலே யில்லை; முக்தரும், நித்யரும் அவ்வருகிலுள்ளா ராகையாலே அவர்களுக்கில்லை; பத்தர் விஷயப் பரவணராகையாலே அவர்களுக்கில்லை; (க) “நஜீ வ்யைங்கு ணமசிவநா னுமசி தேக்ஷணாஸ்-நஜீவேயம் க்ஷணமபிவிநாதாமஸிதே க்ஷணாம்” என்கிற வைலக்ஷண்ய தையுடையாராகையாலே பிராட்டிமார்த்கில்லை; இவரைப்போலே தாழ்நின்று இப்பேறுபெற்றாரில்லை யென்றபடி. (தொல்லையித்யாதி) பழையதாய் ஸம்ருத்தமாய்ப் பொல்லாதாய்ப்போக்கற வளைப்பதான ஜம்மம் என்னோடு ஸம்பந்தமுடையார்பக்கல் கிட்டப்பெறுமே? (உ) “மூடந்யூநாஸ் - மதந்வயாநாம்” (சொல்லுவாழி மடநெஞ்சமே) கண்டது வெல்லாம் நாக்கு நீட்டித்திரிந்த நீ சொல்லாய். (ங) “வை லந்த மன்னாள் குழல்வாய்விரைபோல் விண்டுகள்வாரும் மலருள வோ” என்னுமாபோலே. மடநெஞ்சமே! எனக்கு பவ்யமான நீ வாழ்வாயாக.

அரு|| ஒருவர்க்குமில்லையோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரனுக்கு) என்று. சேஷத்வரஸம் நித்யர்முக்தர் பிராட்டிமார்த் செல்லார்க்கு முண்டா ருக்க (இவரைப்போலேயிருக்க இல்லை என்கிறதுக்குக்கருத்தென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தாழ்நின்று இப்பேறு பெற்றாரில்லை) என்று. தொல்லை-பழ மையாய், ஆழி-ஸமுத்ரமாய், “அம்” என்றது விபரீதலக்ஷணையாலே பொல்லா தாய், சூழ்-போக்கறவளைப்பதான. போக்கற-போக்கறும்படி, வளைப்பதான-வ ளைத்துக் கொள்ளுகிற. (மதந்வயாநாம்) என்றது. “மூடந்யூநாஸ்-மாதா பிதாயுவதய” என்றுதொடங்கி ஆளவந்தார் தம்முடைய திருவம்ச்யருக்கு ஆழ்வார்திருவடிகளே ஸமஸ்தப்ராப்யமு மென்றருளிச் செய்தாற்போலே ஆழ்வாரும் தம்முடைய ஸம்பந்தமுடையார் பக்கலிலே ஜம்மங்கிட்டப் பெறு தென்கிற ரென்றபடி. தம்முடைய வைலக்ஷண்யத்தை (ங) “மலருளவோறும் வியலிடத்து” என்று தலைமகனாகச் சொன்ன ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் சொன்னாற் போலே இப்போது தாமானதன்மையிலே நம்பீபால் வருங்கேழ்பவருளரே என்றபடி. மடமென்றதுக்கு இரண்டு பாருள். சாபல்யமாதல், பவ்ய தையாதல்.

[பெருங்கேழலார்தம் பெருங்கண்மே ர்ப்புண்டரீதம் நம்மேலொருங்கே பிறழவைத்தாரிவ்வகாலமொருவர்நம்போல் வருங்கேழ்பவருளரே இப்படி யாகையாலே தொல்லையாழியம் சூழ்பிறப்பும் மருங்கேவரப் பெறுமேமடநெ ஞ்சமே சொல்லுவாழி] என்றவயம். “கேழ்பு” என்று நன்மையைச் சொல் லுகிறது. “சேஷஸ்யுதீ கீப்யநாஸ்யதஸ்ய” மூலம் - ததஸ்ஸமுத்

(க) ஸ்ரீராமா-ஸந்தர - ௬௬-௨௦.

(உ) ஸ்தோத்ரரத்தம் - ௫.

(ங) திருவிருத்தம் - ௫௫.

அரு||கூழிப்ய தராம்ஸ்வதம்ஷ்ட்ரயா மஹாவராஹஸ்ஸ் புட-பத்மலோசந: |
 மஸாதலா-துத்பலபத்ரஸந்நிபஸ்ஸமுத்தத்தோ நீலமஹாசலோ மஹாந்".
 "மோதாபிதா" இத்யாதி. சதி.

[அப்பு அரும்பதம்.]

நாற்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(பெருங்கேழலார்) இத்யாதி. *கீழ்ப்பாட்டில்
 ஸ்வயத்நஸாந்யமல்லாத ஸர்வேஸ்வரனை அவனருளாலே தாங்கிட்டப்பெற்
 றேனென்கிறார். அத்தாலுண்டான ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே தம்முடைய ஸம்
 பந்திஸம்பந்திகளையும் ஸம்ஸாரம் கிட்டவற்றோ வென்று களிக்கிறாரென்
 றவதாரினைகண்டு கொள்வது. "கேழல்" என்று தத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார்
 (மாசுடம்பு) இத்யாதி. ஆர்ரிதார்த்தமாகக் கொள்ளுகையே தேஜஸ்ஸு; அது
 தேஜஸ்ஸு என்று என்னைக்குப் ப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் (என்கண்பாசம்) இத்
 யாதி. வடிவுபெருத்திருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சிலம்பினிடை)
 இத்யாதி. வடிவுங் ஸ்ரீஸ்தும் பெருத்திருக்கு மதுக்கு ப்ரமாண மருளிச்செய்
 கிறார் (மஹாவராஹ) இத்யாதி. (பாலிபாசனை). விழுக்காட்டில் விழுகை.
 "கேழ்" என்று அழகாய் அத்தால் நன்மையைச் சொல்லுகிறது. (தாழநிற்கை)
 ப்ரச்சுதியோடே யிருக்கை. "அம்" என்று விபீதலக்ஷணையாய்ப் பொல்லா
 தாயென்கிறது. இப்படி யென்னுடைய உர்க்கென்ற பேருண்டோ வென்ன
 வருளிச்செய்கிறார் (மதங்கயாநாம்) என்று. சதி.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

நாற்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(பெரும்)* ஸ்வலாபாநுஸந்தாநத்தாலே "தம்மு
 டைய ஸம்பந்திஸம்பந்திகளும் வீசேஷகடாஸூவிஷயீக்ருதராநா; இனி எனக்
 கொப்பாருண்டோ? என்னை ஸம்ஸார துரிதம் மேலிடுமோ?" வென்று களிக்கி
 ருதென்று ஸங்கதிகண்டு கொள்வதென்று திருவுள்ளம்பற்றி பெருமை-பாரி
 ப்பில்பெருமையாக்கி பாவமருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷயத்தின்) இத்யாதி. அத்தப்
 பாரிப்பை ப்ரமாண பூர்வமுபபாதிக்கிறார் (மாசு) இத்யாதி. உடம்புக்கு மாசு
 நிரூபகமாகச் சொன்னதுக்கு பாவம் (ஏதும்) இத்யாதி. (மத்யேஎன்று) என்ற
 வகந்தரம் சொல்லுமோ பாதிஎன்று சேஷம். (பேராது) என்றதுக்கு ப்ரமா
 ணம் (என்கண்) இத்யாதி. எடுத்தபாசரத்துக்கர்த்தம் (தன்னை) இத்யாதி.
 முன்னே பாரிப்பின் பெருமையாக்கி, இப்போது வடிவில் பெருமை என்றர்
 த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து அதுக்குப் ப்ரமாணம் (சிலம்பு) இத்யாதி. (பெருத்து)
 என்றவகந்தரம், இருந்த திருமேனியிலே என்று சேஷம். அதுபவத்தாலே

* அப்பு அரும்பதத்தில் "கீழ்ப்பாட்டில்" இத்யாதி "ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்
 தாலே" இத்யந்தமான பங்க்கியும் அதுக்குமேல் "வீசேஷகடாஸூவிஷயீக்ரு
 தராநா வெனக்கொப்பாருண்டோ" என்றும் வேறொரு அரும்பதத்தி னுதியில்
 பாடமும், "தம்முடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளையும்" என்கிற பங்க்கிக்குப்
 பூர்வம் "ஸ்வலாபாநுஸந்தாநத்தால்" என்கிறபங்க்கி மாத்ரமே அப்பு அரும்
 பதத்தினுதியில் பாடமும் சிலர்? கோசங்களில் காண்கிறது.

பெருத்தகண்ணென்றர்த்தாந்தரம் (இப்ப்ரளபம்) இத்யாதி. (மலர்). என்ற
துக்கு பாவமென்னவுமாம். உட்கருத்து(தம்மால்)இத்யாதி.கேழ்பவர் கிளர்த்தி
யுடையா ரென்று விவக்ஷித்துத் தாத்தர்யம் (ஆரேனும்) இத்யாதி. (அவ்வரு
குள்ளார்) என்றது - கேவலம் கடாஷாதிநஜீவநமாகலைக்கவேண்டிவ
தில்லையாகையாலேயென்கை. (வைலக்ஷணயத்தை) என்றது- தாங்களவனை
க்கடாஷித்து ஸத்தைபெறப்பண்ணும் படியான வேற்றத்தையென்றபடி. தா
ழநின்று-கடகோபமென்று பேர்பெற்று அடிவிடாதே நின்று. ஆழி-ஸ்முத்ர
மாய், அத்தால் பலிதம் (ஸ்மருத்தமாய்) என்றது. “ஆம்” என்று அழகாய்,
நல்லபாம்பு என்னுமாபோலே க்ருரமென்றருளிச்செய்கிறார் (பொல்லாதாய்)
என்று. என்னுடையார்க் கெல்லாமென்ற பேருண்டோ வென்ன (மதவ்யா
நாம்) என்று. வண்டிகளைக்கேட்டாற்போலே நெஞ்சைக் கேட்கிறாரென்றரு
ளிச்செய்கிறார் (வைகுந்தம்) இத்யாதி. கண்டமலரெங்குத் திரிந்தவண்டிகளை
ப்போலே நின்றவிடத்தே கில்லாதே திரிந்தபடியாலே மடப்பம்பிறத்த நெஞ்
சமேயென்று கீழருளிச்செய்து தாத்தர்யாந்தரம் (எனக்கு) இத்யாதி. சடு.

தாத்தர்யம்.—ஸர்வேஸ்வரன் தன்னுடைய வைபவத்தை ஆழ்வாருக்கு
ப் ப்ரகாசிப்பித்தருள, அதை யறுஸத்தித்து ஸந்துஷ்டரான ஆழ்வாரைக்க
ண்டு, நம்மை ஸம்ஸாரார்ணவத்தில் நின்றும் உத்தரிப்பித்தவன்றன்றோ நீரி
ப்படி ஸந்தோஷிக்க வேண்டிவதென்று ஆழ்வாருடைய திருவுண்மம் ப்ரஸ
ம்பண்ண, அவன் நம்மைப் பூர்ணமாகக் கடாஷித்த பின்பும் நமக்கொரு
குறை வுண்டோவென்று அருளிச்செய்கிறார்.

பூர்வம் ப்ரளயகாலத்தில் மஹாஸமுத்ரத்தில் மூழ்கிக் கிடத்த பூமியை
உத்தரிப்பிக்கைக்காக மஹாவராஹாவதாரமெடுத்து, அடியிலிருந்த பூமியை
உத்தரிப்பித்து அந்த ஸந்தோஷத்தினால் மலர்ந்த திருக்கண்மலர்களையுடைய
னான ஸர்வேஸ்வரன், இப்போது நம்மை இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் நின்ற முத்த
ரிப்பிக்கைக்காசத்தன்னுடைய குளிர்ந்தஅத்திருக்கண்களால்நம்முடைய ப்ர
மமெல்லா மாறும்படி பூர்ணமாகக் கடாஷித்தான். இனி நமக்காவது -நம்
மைச் சேர்ந்தவர்களுக்காவது தஸ்தரமாய் அதிக்ருரமான இஸ்ஸம்ஸா
ரத்தில் ஜந்மம் கிடையாது. ஸ்வதஸ்ஸித்தமான பகவத் கைங்கர்யமும்
அணித்தாயிற்று. ஆகையால் நம்மோடொத்த பாக்யவான்க ஸொருவருமில்
லை. இதிலுணக்கேதாகிலும் ஸம்சயமிருந்தால் சொல்லத் காண். இனிநீ வாழ்
க்கடவாய் என்று ஹ்ருதயத்தைக் குறித்தருளிச்செய்கிறார். சடு.

மடகஞ்சமென்றும் தம்தென்றும், ஓர்கருமங்கருதி
விடகெஞ்சையுற்றார் விடவோவமையும், அப்பொன்பெயரோன்
தடகெஞ்சங்கிண்டபிரானார் தமதடிக்கீழ்விடப்போய்த்
திடகெஞ்சமாய், எம்ஸைநீத்தின்றுதாறுந்திரிகின்றதே. சக.

அர்த்தம்.—அப்பொன் பெயரோன் - அந்த ஹிரண்யனுடைய, தடம் -
விசாலமான, கெஞ்சம் - மார்பை, கிண்ட - பிளந்த, பிரானார்த்தமது - உபதா

சகஞான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, அடிச்சீழ்-திருவடிகளை உத்தேசித்து, விட-
(மநஸ்ஸை) அனுப்பினவளவில், போய் - (அங்கே) சென்று, திடம் - த்ருட்
மான, நெஞ்சமாய் - அத்யவஸாயத்தை உடைத்தானதாய்க்கெண்டு, எம்மை-
நம்மை, நீத்த - விட்டு விட்டு, இன்றதாறும் - இதுவரையிலும், திரிகின்ற
து - ஸஞ்சரிபாநின்றது. (ஆகையால்), நெஞ்சம் - மநஸ்ஸானது, மடம் என்-
றும் - (நமக்கு); விதேயமென்றும், தமது என்றும் - நம்முடைய கரணமெ-
ன்றும் (எண்ணி), ஓர் கருமம் - ஒருகார்யத்தை, கருதி - (செய்ய) நினைத்து,
நெஞ்சை - மநஸ்ஸை, விட - (தூதாக) விடுகைக்கு, உற்றார் - விஸ்வஸித்
தவர்கள், விட - (அந்தக் கார்யத்தை) விட்டுவிட, அமையும்-தகும். சக.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—நாற்பத்தாரும்பாட்டு.—“வாழிமடநெஞ்சமே” என்று
நெஞ்சை ஸ்துதித்தவாறே “என்னை இப்படி ஸ்துதிக்கிறதென்,
நானென்செய்தேன்” என்ன, “இக்காள்வரைபந்தஹேதுவாய்ப்
போந்த நீ அவனுடைய கடாஷத்தக் கிலக்காக்கி ஸஹகரித்திலே
யோ? உன்னாலேயன்றோ நானிதுபெற்றது” என்று கொண்டாடி
னார்கீழ்; கொண்டாடின வந்தாம். ஸ்வப்நம்போலேமுன்புற்றையது
பவம் மாணமாய் பாஹ்ய ஸம்ஸ்லேஷாபேகைப்பிறந்து அது கை
வாராமையாலே கலங்கி இவர்படுகிற வ்யஸ்நத்தைக்கண்டு, திருவுள்
ளம், “நானிக்குற்றைச்செய்யவேண்டுவதென்” என்ன, “அப்பொ
ன்பெயரோன் தடநெஞ்சங் கீண்ட பிரானார் தமதடிகீழ்ப் போய்
என்தசைய யறிவி” என்று திருவுள்ளத்தைத் தூதுவிட்டார்; அது
மீண்டு வரக்காணாமையாலே கோவுபடுகிறார். “பெருங்கேழலார்”
என்று ஸர்வராஹமான வவதாரத்தை யாசைப்பட்டு ஸர்ந்ருஸிம்
ஹமான விடத்தே தூது விடுவானென்னென்னில், இரண்டுவதார
மும் ஆஸ்ரிதார்த்த மாகையாலே விடுகிறார் “மடநெஞ்சம் என்
று கீழே” ஸர்வேஸ்வரன்மேல்விழுவதுக்கு “அல்லேன்” என்
னாத ஆபிமுகப்பத்தைப்பண்ணி அதுக்குடன்பட்டதென்று நெஞ்
சைக்கொண்டாடினார்; இப்போதநெஞ்சை இன்னாதாகிறார்;
இப்போதின்னாதாகிறதென், அப்போது கொண்டாடுகிற தென்
னென்னில், ஆசை கரைபுரளும்படி அதுக்குத்தானேந்ருவியைப்ப
ண்ணி அவ்வாசைக்கிரையிட்டு இனி ப்ராப்தியா லல்லது நடவாத
ஸமயத்திலே அதுக்குத்தான் ஸஹகரியாதே தன்னைக்கொண்டகல

அரு.—நாற்பத்தாரும்பாட்டு.—(மடநெஞ்சமென்றும்) (தானே ந்ருவி
வைப்பண்ணி) என்றது - ஸர்வேஸ்வரன் வந்து மேல்விழ “அல்லேன்” என்
னாத ஆபிமுகப்பத்தைப்பண்ணி என்றபடி. (அவ்வாசைக்கிரையிட்டு) என்
றது-ஆசையாலே படுகிறபாதைக்கு என்னை விஷயமாக்கி என்றபடி. (தன்னை

நின்ற தென்னென்று இன்னுதாகிறார்: இது ஸஹகரிக்கை யாவதென்னென்னில், பந்தஹேதுவானவோபாதி மோக்ஷஹேது வுமிதிதே. (க) “*रक्षयिर्मेणपलेनसर्व- रक्षयिर्मेणपलेनसर्व*” என்கிறபடியே ப்ராப்திபளவுஞ் செல்லத் தான் முகங்காட்டி. “*निरपेक्ष*” என்ன வேணுமிதே. அவனே உபாயமென்கிறது ப்ராப்தா ப்ராப்த விவேகம் பண்ணி நிஷ்கர்ஷித்துச் சொல்லுகிறவார்த்தையிதே. அவனே உபாயமாகச் செய்தேயு மித்தலையாலேயும் வருவன குவரலாபுண்டிதே; அவைதான் தனித்துப் பேற்றுக்குடலாகமாட்டாமையாலே யொன்றாகச் சொல்லுகிற வத்தனையிதே. இத்தலையாலே வருமவைதானெவையென்னில், பேற்றுக்கு சேதன்தானுளாகவேணுமே; தானுளென்னு உபாயத்தி லவ்யயா னிதே; புருஷார்த்தத்தையறித்து ருசித்து ஸஹகரிக்கைக்கு நெஞ்ச வேணுமே; ஈத்ருசங்கள் சில உண்டிதே இத்தலையாலேவருவன. இவைதானுண்டாகிற்செய்தேயும் காரணசரீரத்தில் நிவேசியாதே ஸந்நிதி மாத்ரத்தாலே உபகாரகங்களாய் நிற்கக்கடவது. அவனே உபாயமுமாய் அவன் ஸித்த ஸ்வரூபநுமா யிருக்கச்செய்தே ஸம்ஸாரமுமதுவார்த்திக்கிறஹேது-ஈத்ருசங்களில்லாமையிதே. ஆக, இப்படி ப்ராப்தியளவுந் நின்ற முகங்காட்டித்தரிப்பிக்க வேண்டியிருக்க அது செய்யாமையாலே நெஞ்சை யின்னதாகிறார்.

வ்யா - (மடநெஞ்சமென்றும் தமதென்றும்) நாட்டிலே இங்ஙனையிருப்பதொரு ப்ரமமுண்டு. தந்தாம் நெஞ்ச தந்தாமுக்கு பவ்யமாயிருக்குமென்றும், இச்சேதன தன்புருஷார்த்தத்தைஸாதித்துக் கொள்ளுகைக்குறுப்பாகஸர்வேஸ்வரனிவனோடே கையடைப்பாக்கி

அரு||க்கொண்ட கலநின்றது) என்றது. தூதுபோய்த் திரும்பிவாராதே என்றபடி. (உ) “*युनयन्मयुनयन्मयुनयन्*” என்கிறபடியே உயிர்வென்றபடியே அருளிச்செய்கிறார் (பந்தஹேது) இத்யாதி. ஈஸ்வரனன்றோ உபாயம்; மநஸ்ஸை மோக்ஷஹேதுவென்கிறதென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (அவனே உபாயமென்கிறது) என்று. (ஒன்றாகச்சொல்லுகிற வத்தனையிதே) என்றது. ஈஸ்வரனொருத்தனையே உபாயமாகச்சொல்லுகிற வத்தனை யென்றபடி. (ஈத்ருசங்கள் சிலவுண்டிதே) என்றது - உபாயத்தா த்யாகம், ஆதுகூல்யஸங்கல்பம், அத்யவஸாயம் இவை தொடக்க மானவை. (காரணசரீரத்திலே) உபாயத்திலே என்றபடி. அவனே ஸித்தோபாயமாயிருக்க இவை வேண்டுவா னென்னென்ன (அவனே உபாயமுமாய்) என்று.

தம்முடைய நெஞ்ச” என்று மமகாரம் பண்ணலாமோ வென்ன அருளிச் செய்கிறார் (இச்சேதன தன்புருஷார்த்தத்தை) என்று. இத்தைவிவரிக்கிறார்

வ்யா||வைக்கையாலே இதை "தம்மது" என்று மிருப்பர்கிறே. இ
ஸ்ஸரீரத்தைக் கொடுத்தவோபாதி சரீரைகதேசமான நெஞ்சையு
புருஷார்த்தத்தையறிந்து ருசிபண்ணுகக்காகக்கொடுத்துவைத் தா
ன் ஆனபின்பு இவனுக்கு "என்னது" என்கைக்குத்தட்டில்லையே.
பவ்யராயிரப்பார்க்கு, எதிர்த்தலை கோவுபடாநின்றால் ஒக்கநின்று
முகங்காட்டி "நீபட்டதென், கான்பட்டதென்" என்னவேணுமிதே.
சேஷபூதன் சேஷிக்கதிசயத்தைப் பண்ணவேணும் ; அவையிரண்டு
மில்லையாயிற்றே இதுக்கு. (ஒர்கரும மித்யாதி) ஒருபாயோஜநத்
தைக் குறித்து நெஞ்சை மேவுகையிலே துணிந்தவர்கள் அக்கார்ய
த்தன்னையே விட்டுப்பிடிக்கவமையும். இதுசெய்வதென்கிறதன்று;
அக்கார்யத்தனை விட்டுப்பிடிக்க வமையு மென்கிறது.

என்றான், விடத்தேடுகிற தென்னென்ன.

(அப்பொன் பெயரோன்) இதுபாதி. பவ்யமுமாய் சேஷமுமாயிரு
க்கிறவிது செய்து திரிகிறகார்ய மிதுவன்றோ? (அப்பொன்பெயரோ
ன் தடநெஞ்சங்கீண்ட பிரானார் தமதடிக்கீழ்விட) கார்யங் கொள்ள
வொண்ணாததோரிடத்திலேதான் விட்டேனோ? நமக்குக் கார்யஞ்செ
ய்து உபகரித்து நிற்கிறவன்பக்கலிலேயன்றோவிட்டது? ஆஸ்ரிதரிலே
யொருவர்க்குச்செய்ததுதமக்குச்செய்ததாகவிருக்கிறார். (அப்பொன்
பெயரோன்) தன்வயிற்றிலேபிறந்த ப்ராஜாவாயா லேதிருநாமத்தைச்
சொல்ல, அவனை சத்ருக்கள்செய்யுமத்தைச்செய்து நலியக்கோவின
க் கொளர்யத்தை கினைத்து "அப்பொன்பெயரோன்" என்கிறார். (க)
[பள்ளியிலேரதிவந்த] பள்ளியோதும் பருவத்திலேதேனுஞ்சொல்
லிலும் * கொதுகுலமாயிதே யிருப்பது. [தன்சிறுவன்] ஆரேனும்
பிள்ளைகள் சொல்லிலு மினிதா யிருக்கும் பருவத்திலே தன்வயிற்றி
லேபிறந்தவனுமிதே. [வாயிலோராயிரநாம மொள்ளியவாகித்போத]

அரு|| (இச்சரீரத்தைக்கொடுத்தவோபாதி) என்று. மடநெஞ்சம்" என்றத்தைக்
கடாக்கித்து அருளிச்செய்கிறார் (பவ்யராயிருப்பார்க்கு) என்று தமது" என்
றத்தைக்கடாக்கித்தருளிச்செய்கிறார் (சேஷபூதன்சேஷிக்கதிசயத்தை) என்று.
ஒர்கருமங்கருதி-ஒருபாயோஜநத்தைக்குறித்து. விடநெஞ்சையுற்றார்-நெஞ்சை
விட உற்றாரென்றதாய் நெஞ்சைப் போகவிடுகையிலே துணிந்தவர்கள். விட
வேவமையும். அக்கார்யத்தனை விட்டுவிடவமையுமென்றசப்தார்த்தம்.
இத்தால், நெஞ்சைப்போகவிட்டு அதுகார்யஞ் செய்வாமையாலே துக்கப்படு
வதிற்காட்டில் அந்தப்ரயோஜநத்திலே நிஸ்ப்ருஹராயிருக்க வமையுமென்ற
தாயிற்று. (என்றான் விடவேண்டுகிற தென்னென்ன) என்றது. கார்யம் விட
வேண்டுகிற தென்னென்ன என்றபடி. (இதுசெய்வதென்கிறதன்று) என்றது-
மகஸ்ஸு சொன்னகார்யஞ் செய்கிற தல்லாமையாலே என்றபடி.

"விடநெஞ்சமாய் எம்மை நீத்தின்று தாறுத்திரிகின்றது" என்று-அத்யக்
தம் கடிமாய்த்திரும்பிவாராதே அவ்விடத்திலேவர்த்திக்கையாலே. "பொன்
பெயரோன்" என்றுதொடங்கி மேல்பாட்டெல்லாம் கடாக்கித்துக்கூப்போத்தி

(க) திருமொழி, உ-க-அ.

* கொதுகுலம்-மழலைகொஞ்சதல்.

வ்பாடி சத்ருவைச் சொல்லிவங் காலிலே விழுவெண்டுப்படி வா:
ததையய யாபிற்றுச் சொல்லிற்று. அப்பருவத்திலவன் சொன்னவ:
ர்த்நதயாகையாலே ஒன்றையே குவாலாகச் சொல்லுகிறார். [ஒவ்
றுமோர்பொறுப்பிலுதி] அஸற்றயாபசாரமாயிற்று. நிருபாதி:
பந்தமுண்டாயிருக்க அவற்றையங் காற்கடைகொண்டு சத்ருக்கன்
செய்யுமத்தைச் செய்தான். [பிள்ளையைச்சீறி] திருநாமஞ்சொன்ன
துவேஹேதுவாக இவனைப் "புத்ரனன்று" என்று கைவிட்டான். இவர்
அவனோடு தமக்கொரு ஸம்பந்தஞ்சொல்லுகிறார். (தடநெஞ்சம்)
தேவதைகளுடையவரத்தை யூட்டியாகவிட்டுத் திருவுகிருக்கினா
போரும்படி வளர்த்த பெரியமார்வை. (கீண்ட) காலிமஹத்தினு
டைய சிற்றத்தைக்கண்டவாறே அவன் சரீரமுருகிற்று, அநாய
ளேகிழித்துப் போகட்டான். (பிரானார்) தம்பப்பன் பகையாக
வந்துதவினவன் தானகலநிற்கையாலே வந்த வாற்றாமைக்கு ஆன்
விட்டால் பொறுத்திரானிறே. அவன்தெளிவுக் குதவினவனிக்கவ
க்கத்துக் குதவாமை யில்லையிறே, அவனதும் பக்தியேயாயி
லும் (க) "மதுஸூர்யன்ஈஸ்வரஸ் - மத்தஸ்ஸர்வ மஹம்ஸர்வம்" என்
கிற தெளியோடேகூடி யிருக்குமிறே. (தமதடிக்கீழ்விட) அவன்
திருவடிகளிலேவிட. (போய்த்திடநெஞ்சமாப்) போகிறபோது இத்
தலையிலாற்றாமைகண்டு, கண்ணுங் கண்ணீருமாய் இத்தலைப்படமா
ட்டாதோ வென்னும்படியிறே போனபடி; அங்கே புக்கவாறே அவ
ன்ஸ்வபாவத்தைபஜித்தது, பிராட்டியுடைய வீண்டாம் பிரிவுபோ
லே. அவன்தான்போகிறபோதும் இவனகலவின்றால் தாழா னென்ற
றே போகவிட்டது. அவன் ஸ்வபாவத்தை பஜித்ததென்று கொடுமை
சொல்லுகிற விதுக்கு, கீழ் உபகாரகரென்றத்தோடு சேர்த்தியென்

அரு] யாக அருளிச்செய்கிறார் (அப்பருவத்தில் அவன் சொன்னவை யாகை யானே) என்று. “பின்னைய” என்று தமக்குப்புத்ரனாக வருளிச்செய்கிறா ரென் றபடி. ப்ரஹ்மாதனுக்கு பத்தியில்லையோ வென்ன (அவனதம் பத்தியேயாகி லும்) என்று. (இத்தலைப்பட மாட்டாதோ என்னும்படியிதே) என்றது-என்னை க்கண்டது; காதிசயத்தாலே திருஷ்டி வரமாட்டாதே ஓடுவே ஏன்கேவிழுந்த போகிறதோ வென்னும்படியிதே போம்போது போனபடி என்பபடி. (பிரா ட்டியுடைய வீரண்டாம் பிரிவுபோலே) என்றது-இலங்கையிலே இருக்கும் போது தூகப்பட்டிருந்தான். இரண்டாம் பிரிவிலே வால்மீகி யாஸ்ரமத் திலே அநேககாலம் தரித்திருந்தாளென்றபடி. “பொன்பெயரோன் தடகே சங்கேண்ட பிரானார்” என்று - கீழுப்காரக ரென்று சொல்லியவத்த, இங் தே அவன் ஸ்வபாவத்தை பஜித்ததென்று கொடுமையைச் சொல்லுகிறபடி.

மாய்) இத்யாதி. நெஞ்சைத் தம்மதென்னலாமோவென்ன - வருளிச்செய்கி
ரூர் (இச்சரீரத்தை) இத்யாதி. எதிர்த்தலை-நெஞ்சக்காய்மமான விஷயம்.
தம்மதென்றதைப்பற்ற வருளிச்செய்கிரூர் (சேஷபூதன்) இத்யாதி. (அவ்வ
யிரண்டு) பாய்மதையும், சேஷத்வமும். மூர்த்திலே செய்யக்கடவர்களென்று
தோற்றுகையாலே, (தக்கார்யத்தைவிட்டுப்பிடிக்கவமையும்) என்று. நலியக்கோ
லினோனென்ன அருளிச்செய்கிரூர் பள்ளியிலாதி) இத்யாதி. ஒன்றன்றோ
சொன்னது; ஆயிரமென்பாவினன்னென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (அப்பருவத்
தில்) இத்யாதி. அவனுக்குச்செய்தது தம்மதாய்கையாலே "ப்ராஜா" என்கி
றது. அவனுக்குச் செய்தால் தமக்குச்செய்யுமோ வென்ன வருளிச்செய்கி
ரூர் (தமப்பன்பகையாக) இத்யாதி. (இச்சலைப்பட) என்று-வ்யஸதத்தைக்கண்
டுபோய்த்திருப்பம்ட்டாதே நடுகையிடுபட்டு விடுமென்றபடி பிரட்டி வால்
மீது யார்மத்தில தரித்திருந்தாற்பாலே இதுவும் பிரிந்து போய்த் தரித்
திருந்ததென்றபடி. அவன் ஸ்வபாவத்தை பறித்த தென்னகக்கு அவன்தா
ன்தரியாமை தோற்றப்போனோனென்ன அருளிச்செய்கிரூர் (அவன்தான்)
இத்யாதி. [அப்போன்பெயரோன் தொடக்கி திரிநின்றது விடவோவமை
யும்] என்றவயம்.

[வேறொரு அருட்பதம்.]

நாற்பத்காரும்பாட்டு. (மடவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "ஒருவர்
நம்போல் வருக்கேழ்பவருளே" என்று ஸந்தோஷித்தவர் இப்பாட்டிலே
"விடவோவமையும்" என்று நெஞ்சை வெறுக்கிறபடி யெவ்வனே யென்னும்
சங்கையிலே ப்ராப்ப்ரதிவசமுடேக என்கதி அருளிச்செய்கிரூர் (வாழி)
இத்யாதி. இதுபெற்றது - இந்த பெருக்கேழலர்கடாகூழ் பெற்றது.
அது கைவாராமையால் கடாகூழ் பலமான ப்ராப்தி கிடையாமையால்.
(ஆசைப்பட்டு) என்றது அவன்கடாகூழினை அவ்வவதாரத்தை ஸாகூதாதகரி
த்ததுபலிக்கக்கோலி யென்னை. ப்ராஸக்த சங்காபரிஹாரநந்தாம் கோவுபடு
கிறபடி தான் இன்னபடியென்று காட்டுகிரூர் (கீழே) இத்யாதி. விஸம்
பித்ததென்று கோவுபடலா பித்தனைபோலகி அதனை வெறுக்கலாமோ வென்
ற சங்கையை அதவதித்த, பேறு அத்தாலேயாகையாலே வெறுக்க லாமென்
று மீளவும். விஸ்தரிக்கிரூர் (இப்போது) இத்யாதி. (சுருஷியைப்பண்ணி) -
ப்ராவண்யாதிகளைப் பிறப்பித்த. (இகையிட்டு)-விஷயத்தைக்காட்டி. (ஸஹ
கரியாதே) என்றது - அவன் வரவு தாழ்த்தானென்றால் அவனை விட்டு என்
னோடே ஒரு யிடருயிராதே என்றபடி. தன்னோடேகூடுகை (க) தே சூசு
சுயுசுந்தரே - தத்தஸ்யஸத்ருசப்பவேத்" என்றாறி யிருத்த காகையால்
அது கிரபேகூடாயத்தக்குடலாய் அத்தாலே பேறு ஸித்திக்குமென்று
விவக்ஷித்து அது தன்னை சங்கித்து த்ருமகரிக்கிரூர் (இது) இத்யாதி. தத்
தத்தசாருகுணமாயிருந்து அதுகூலித்தபெருண்டென்று காட்டுகிரூர் (ராகூ)

இத்யாதி. இளையபெருமாள் பிராட்டியைப் பிரிந்த தசையிலே தத்தத்தசாறு குணமான தர்மங்களாலே ரக்ஷித்தாற்போலே என்றபடி. (நீபட்டதென்) இத்யாதி - இப்படிப் பராப்தியளவும் அத்யவஸித் திருக்கவேணுமோ? ஸக்ருத் ப்ரபத்தியன்றோ வேண்டுவது? என்றபடி. வித்தோபாயத்துக்கு இது அநபேக்ஷிதமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனே) இத்யாதி வாக்ய ஸப்தகத்தாலே. இத்தலையிலுஞ் சிலவுண்டாகி ஓபாயநரபேக்ஷயம் ஜீவிக்ருமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவைதான்) இத்யாதி. காணசரீரத்தில்-உபாயகோடியில். (ஸந்திதி மாந்ரத்தாலே)-கிட்டவிருந்த மாத்ரத்தாலே. உபகரித்தபடி தானெப்படியென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவனே, இத்யாதி. நிகமிக்கிறார் (ஆக) இத்யாதி. “என்றும்” என்று சொன்னதற்கு வெறுக்கையிலே தாற்பர்யமென்னுமது தோன்றபாவம் (காட்டில்) இத்யாதி. சப்தார்த்தகதநமுகேந விவாணம். (தந்தம்) இத்யாதி. அவன் கையடைப்பாக்கி னத்தைத்தம்மதென்னலாமோவென்ன (இச்சரீரத்தை) இத்யாதி. ஆனாலிவ்வர்த்தத்தை “என்று மிருப்பர்கள்” என்பா நென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பவ்ய) இத்யாதி. அவைபவ்யதையும் சேஷத்வமும். கார்யத்திலே போகவிடவமையும் என்று தோற்றுகிறவர்த்தார்த்தத்தை நிவேஷதிக்கிறார் (இது) இத்யாதி. “அப்பொன்பெயரோன்” என்ற தச்சப்தத்துக்குச் ச்ரேளர்யாதிகையே தாற்பர்யமென்று காட்டி நின்றுகொண்டு உதக்குப்ரமாணங்காட்டி அது க்கர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பவ்யம்) இத்யாதி. (ஸம்பந்தஞ்சொல்லுகிறார்) என்னுமளவும் (பொறுத்திரான்). ஆறியிரானென்னை. போகிறதுக்குமுன்பு திடமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (போகிற) இத்யாதி. (இத்தலைப்படுகை). மீளவருகை. போனபின்பு திடமானைக்குக்காரண மென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (அக்கை) இத்யாதி. (பிரிவுபோலே) என்றது-பிரிவில், அவன் திடமாயிருந்தாற்போலே யென்னை. தாறுமென்றதி னர்த்தம் (அளவும்) என்றது.

சக.

தாற்பர்யம்.—கீழ்ப்பாசரத்தில் ஆழ்வாருடைய உபதேசத்தைக் கேட்டு ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் பலப்ராப்தியில் கிரீப்பரமாய்க்கொண்டு ஸர்வேஸ்வரனை யறுபவிக்க, அம்மாநஸாதுபவம் விஞ்சிப் ப்ரத்யக்ஷமாக அறுபவிக்கக்கோல் அது கிடையாமையாலே தனர்த்துணைத்த பாகரத்தை, நாயகனிடம் நெஞ்சைத் தூதவிட்ட நாயகியின் பாகரத்தாலே வருளிச்செய்கிறார்.

நமக்குபகரணமாக ஸர்வேஸ்வரனால் கற்பிக்கப்பட்ட இம்மநஸ்ஸு நமக்கடங்கி நம்முடைய ஸுகதுக்கங்களுக்குத் தவிசெய்யுமென்று கருதி, தன்னுடைய தர்சனமாத்ரத்தில் சதருக்கன் மாயும்படி அவர்களுக்கு அதிபயங்கரமான நரஸிம்ஹனாக வலதரித்து ஹிரண்யன் மாற்பைப்பிளத்து தன்னடியானான ப்ரஹ்மாத்ரநஸை ரக்ஷித்த பரமோபகாரனிடத்திலே என்வவஸ்த்தையைச் சொல்லி என்னைக்கடாக்கிக்கும்படி பண்ணவேணுமென்று என்னெஞ்சை யவனிடம் தூதனுப்பினன்; அதங்கேசென்று குணாதுபவம்பண்ணிக்கொண்டு, உத்

தேசித்துப்போன என்னுடைய கார்யத்தையும் மறந்துவிட்டு ஸுகமே யிருத்
துவிட்டது, ஆகையால், ஒஜைக்களே? என்னைப்போல் நீங்களும் மாஸ்ஸை
நம்பி ஒருகார்யம் செய்ய யத்தித்துப் பின்பு அம்மநஸ்ஸையு மிழந்து கிடக்க
வேண்டா; இதைக்காட்டிலும் நீங்கள் யத்தித்த கார்யத்தை முயலாதோ
ழிவதே நலம்.

திரிகின்றதுவடமாருதம் திங்கள்வெந்தீழுகந்து
சொரிகின்றதுஅதுவுமது, கண்ணன் விண் னூர்தொழுவே
சரிகின்றது சங்கம் தண்ணந்துழாய்க்குவண்ணம்பயலை
விரிகின்றது முழுமெய்யும், என்னுங்கொலென் மெல்லியற்கே. சள.

அர்த்தம்.—வடமாருதம் - வாடைக்காற்றானது, திரிகின்றது-ஸஞ்சரிசா
நின்றது. திங்கள்-சந்த்ரனாவன், வெம் - கொடிதான், தி - நெருப்பை, முக
ந்து - கிறைய அள்ளிக்கொண்டுவந்து, சொரிகின்றது - பொழியா நின்றான்.
அதுவும் - அதுபோன்ற கோதிலாலாபம் முதலிய பாதக பதார்த்தமும், அத-
அந்த சந்த்ரன்போலவே பாதிக்கத்தொடங்கிற்று. கண்ணன் - ஸ்ரீக்ருஷ்ண
னுடைய, விண் - பரமாகாசத்திலுள்ள, ஊர் - வாஸஸ்த்தாநமான ஸ்ரீவய
குண்டத்தை, தொழ - ஆஸ்ரயிக்க (ஸேவிக்க கினைத்து), சங்கம் - வண்,
சரிகின்றது - கழலாநின்றது. தண் - குளிர்ந்து, அம் - அழகியதான், துழாய்
க்கு - திருத்தழாயில் (ஆசையினால்), வண்ணம் - ஸ்வரபாவிகமான நிறமா
னது, பயலை - வெண்மைமையுடையதென்று, (விவரணமாய்) முழுமெய்யும்-சரீ
ரம் முழுதலும், விரிகின்றது - வ்யாபியாநின்றது. என் மெல்லியற்கு - மருது
ஸ்வபாவையான என்பெண்ணுக்கு, என் ஆங்கொல் - (இனி) ஏதாய் வினை
யக்கடவதோ?

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்]

அவ.—நாற்பத்தேழாம்பாட்டு.—கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றா
மை நோவுபடுகிற தலைமகளைக் கண்ட திருத்தாயார், பாதகங்களின்
பெருமையை யு மிவள் மார்த்தவத்தையு மதுஸந்தித்து என்னுயவிளை
யக்கடவதோ வென்கிறாள்.

வ்யா.—(திரிகின்றது வடமாருதம்) வாடையானது, மத்தக
ஜம் ஆளைக் கணிசித்துலாவுமாபோலே யுலாவாநின்றது. நாயகனு
டைய தண்ணீரியற்ற ஸம்யம்பார்த்து நலிவதாகத்திரியா நின்றது.
அன்றிக்கே, வாடையாகிறது குளிர்கடவதிறே; அந்தசைத்யத்
தை மாறாடிச்சுடாநின்றது.(திங்களித்யாதி)இதினுடைய ஸ்வபாவம்

அரு.—நாற்பத்தேழாம்பாட்டு.—(திரிகின்றது) இதுக்கு முன்ற பொ
ருள். அதாவது - ஆளைக் கணிசித்த உலாவாபோலே உலாவாநின்ற தென்
னுதல், நாயகனுடைய தண்ணீரியற்ற ஸமயம்பார்த்து நலிவதாகத்திரியா
நின்ற தென்னுதல், அதவா-திரிகின்ற தென்றது-மாறாட்டமாய்,சைத்யத்தை

வ்யா|| அப்யதாபவித்தவாதே “காம்தாம் பேசாதிருக்கிறதென்” என் னுசத்தான் நெருப்பைபழுத்து சொரியத் தொடங்கினான். (வெம்மீ) நெருப்புங்காற்றுங்கூடிற்றுக்காணும். நெருப்பு சுடுமார்போலன்றிறே நீர்கொதித்தாம் சடுவது. (முகத்துசொரிகின்றது) அங்குக் குறைவம் றுக்கிடக்கிறது. வாஸடயோபாதிபும் சந்தரனோபாதியும்பிரிந்தார்க்கு பாதகமாவன சில உண்டிறே, ஒருகடலோசை, அன்றில், தென்றல், வீடாமணிக்குழலிசை, சூயில், என்னுற்போலே; இவற்றிலேயொன் றுபுத்திஸ்த்தமானத்தை (அதுவுமது) என்கிறது. அதினுடைய பாத கத்தவத்தி லுறைப்புத்தன்வாயாற்சொல்ல மாட்டாமையாலே அது வுமப்படியே பென்கிறான். அன்றிக்கே “திரிகின்றது” என்றதுக்கு ஸஞ்சரிக்கிற தென்று பொருளானபோது “அதுவுமது” என்றது- அவ்வாடையும் சந்தரனோபாதி நெருப்பை பழுத்து சொரியா நின்ற தென்கை.

(கண்ணனித்யாதி) புறம்பே சிலர் பாதகராகநின்றார்களெ ன்று சொல்ல வேணுமோ? கங்கைப்பட்டவை நலிகிறபடி கண்டால். அவதரித்து ஸுலபமுனை இதுதான் காதாசித்தமாயையாலே என்று மொக்க ஓரிருப்பேயாய்க் காட்சி கொடுக்கிற அவ்விருப்பிலே கா ணவேணு மென்றாசைப்பட்டாயிற்று கையில் வளைகமுலுகிறது. (கண்ணன் விண்ணார்) (க) ராகவஸ்யநிவேசநே - ராகவஸ்யநிவேசநே” என்னுமார்போலே. (தண்ணத்துழாய்த்யாதி) அவையானால் கொண் டிட்டவையிறே; ஸ்வாபாவிதமான நிறமும் வேறுபாடாநின்றது. (தண் ணத்துழாய்க்கு) (உ) பதிஸம்மாநிதா - பதிஸம்மாநிதா” என்று அவன் கோளின்மாலையை வாங்கிபிட்டுக் கொண்டாடும்படி நினைத்தாயிற்று உடம்புவெளுக்கிறது. (வண்ணமித்யாதி) ஸ்வாபாவிதமான நிறமானது

அரு|| மாறாடிச்சுடாநின்ற தென்னுதல் “வெம்” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் அரு ளிச்செய்ந்நார் (நெருப்புச்சுடுமா போலன்றிறே) என்று. “அதுவும்” என்று கட லோசை தொடக்கமானவற்றில் புத்திஸ்த்தமானத்தை ஒன்றைச் சொல்லி அத” என்று - அப்படி சந்தரனோபோலே பாதிக்கிற தென்னுதல். அத வா “அதுவும்” என்று வடமாருத மென்றத்தைப் பராமர்சித்து. அந்தவடமா ருதமும், அத - அந்தசந்தரனோபாதி, நெருப்பைபழுத்து சொரியா நின்ற தென்னுதல்.

“சங்கம்” என்றது - ஜாத்யேகவசநமாய், சங்கங்களைன்றபடி. (நங்கை ப்பட்டவை) என்றது-சங்கங்கள். கண்ணனுடைய விண்ணு ரென்கையாலே “ராகவஸ்யநிவேசநே” என்னுமார்போலே அவனையிட்டே அவனுருத்தேய மென்றபடி. “வண்ணம்பயலை முழுமையும் விரிகின்றது” என்று அவ்யமாய்,

(க) ஸ்ரீராமா-ஸுந்தர-கூ-கடி (உ) ஸ்ரீராமா-அயோத்யா-கூ-கடி

வ்ய|| பயலையாய்க்கொண்டு உடம்பை யப் பரவாநின்றது. (என்றான் கொலித்யாதி) ஒருவாடையும் வைவன்யுமும் வேண்டாதபடி ம்ருது ஸ்வபாவையாயிருக்கிற விவருக்கு அதுக்குமேலே இவையுமானால் என்னாய் வினையக்கடவதோ?

ஸ்வாபதேசம். இத்தால், ஆழ்வாருடையபாக்குத்யா உண்டான மார்த்தவத்தையு மாற்றாமையையும் இவாசைப்பட்டது அந்தாங்க வ்ருத்திகளாகையால் அதுபெறுமையால் வருமாற்றாமையால் மாற்றாமதல்லவென்று மிடத்தையுங்கண்டவர்கள் “இனியிவகாக்கிடைக்கமாட்டாதோ” என்னும்படியான தமதசையைப் பார்வஸ்த்தர் பாசுரத்தாலே தாமநுபவிக்கிறார். சௌ.

அரு|| ஸ்வாபாவிகமான நிறமானது பயலையாய்க்கொண்டு சரீரமங்கும் பரவாநின்ற தென்று சப்தார்த்தம். அடைவேஅல்லயம். “சமாந்யதேசம் ராஹஸ்யநிபேதம் | புஷ்பாநாமாநுஷ்டாநாந் | சர்வகாமசமுத்திந் - ஸமாந்யதேசதத்ராஹஸ்யநிபேதே | புஷ்பாநாமாநுஷ்டாந் பேசுந்ஸர்வகாமஸம்ருத்திந்” “புஷ்பாநாமாநுஷ்டாந் புஷ்பாநாமாநுஷ்டாந் | சர்வகாமசமுத்திந் - ஸமாந்யதேசதத்ராஹஸ்யநிபேதே | புஷ்பாநாமாநுஷ்டாந் பேசுந்ஸர்வகாமஸம்ருத்திந்” “புஷ்பாநாமாநுஷ்டாந் புஷ்பாநாமாநுஷ்டாந் | சர்வகாமசமுத்திந் - ஸமாந்யதேசதத்ராஹஸ்யநிபேதே | புஷ்பாநாமாநுஷ்டாந் பேசுந்ஸர்வகாமஸம்ருத்திந்” - பதிஸம்மாநிதாஸீதா பர்த்தார மஸிதேகாநா | ஆத்மாராமதவ வ்ராஜ மங்களாய்விதத்துஷ்”.

[அப்பு அரும்பதம்.]

காற்பத்தேழாம்பாட்டு.—(திரிகின்றது) - ஸஞ்சரியா நின்ற தென்றாதல், திரிகையாய், திரிக்க தென்னுமா போலே ஸ்வபாவம் மாருடிற்றென்றாதல். “வெத்தி” என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நெருப்பு) இத்தாதி. இப்படியானால், “அதவும்” என்று எகவசநமாகச் சொல்லுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவற்றில்) இத்தாதி. அவதரித்தவிடத்தைவிட்டு-“விண்ணார்” என்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவதரித்த) இத்தாதி. வண்ணம் பயலையாய்க்கொண்டு மெய்முழுதும் விரிகின்றது என்றவயம். (சௌ.)

[வேறொரு அரும்பதம்.]

காற்பத்தேழாம்பாட்டு.—(திரிகின்றது) இத்தாதி. “கலந்து” என்றது- “பெருங்கேழலார்” என்கிறபடி சொல்லப்பட்ட மாஸாது பவத்தை (பிரிந்து) என்றது-கீழ்ப்பாட்டில் பாஹ்ய ஸம்ஸ்க்ஷேபபேசையாய்ப் பிரித்தவப்பாத்தியை. “திரிகை” ஸஞ்சரிக்கையாய் அத்நையருளிச்செய்து, (க) “திரிதந்தாகிலும்” என்றவிடத்திற் போலே திரும்புதலர்த்தமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே) இத்தாதி. (கைப்பட்டவை, - கையில் சங்குதன். “விண்ணார்” என்னவெயமைத்திருக்க “கண்ணன் விண்ணார்” என்று விசேஷித்தது - ஆதாரதிசய ஸஞ்சகமென்று த்ருஷ்டாந்தங்காட்டுகிறார் (கைவஸ்ய) இத்தாதி. அவை-வினையன். ம்ருதுஸ்வபாவை-கூண விரஹாஸவமிஷ்ணு. (சௌ)

(க) கண்ணிறுண் சிறத்தாம்பு. ௩

தாத்தாயம்.—பகவதலாபத்தினாலும் பாதகமான லௌகிக பதார்த்த தர்சனத்தினாலும் கொந்த ஆழ்வாருடைய ப்ரக்ருதியைக்கண்டு அருகிருந்த பாதவதருஸாத் பாகுரத்தை, நாயகனைப்பிரிந்து பாதைபடுகிற நாயகியைக்கண்டு திருத்தாயாருரைத்த பாகுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

நாயகனுபேஷித்த ஸமய மறிந்து வந்து மந்தமாருதம், பூர்ணிமா சந்த்ரன், வஸுத்தகாலம் முதலியவைகள் பாதிக்க அவற்றின்சையி லகப்பட்டு இவள்நலிவுபடாநின்றாள் இத்தேசத்திலுள்ள அவதாரங்கள் காதாசித் கங்களென் றெண்ணி நித்யமான பரமபதத்திலே சென்று அங்கு ஸர்வேஸ்வரனை யதுபவித்த ஆஸைப்பட்டு அதேசின்னையாய் இளைத்தாள். இவள்கைவளையும் கழன்று விட்டது. அவனுடைய அழகியதிருத்தழாயை யாசைப்பட்டுத் தன்னுடைய அழகிய கிறத்தை யிழத்து விவர்ணையானான். இப்படியானால் இவளுக்கு இனி மற்றக்காலமெல்லாம் என்னமாகக் கழியப்போகிறதோ தெரியவில்லை.

மெல்லியலாக்கைக்கிரிமி, குருவில்மி ளிர் தந்தாங்கே
செல்லிய செல்லாக த்துலகையென்கர் னுந், என்னா லுந்தன்னைச்
சொல்லிய சூழல் திருமாலவன் கவியாதுகற்றேன்
பல்லியின் சொல்லும் சொல்லாக், கொள்வதே தாவுண்டு பண்டு பண்டு.

அர்த்தம்.—மெல்லியல் - ம்ருதுவான, ஆக்கை - சரீரத்தை யுடையதாய், குருவில் - புண்ணில் (புண்போன்ற ஸம்ஸாரத்தில்), மிளிர் தந்தா-பிறந்து, ஆங்கே - அவ்விடத்திலே, செல்லிய - நடக்கக்கடவதான, செல்லைத்து - வ்யாபாரத்தை யுடைத்தான, கிரிமி - புழு, உலகை - லோகவ்யாபாரத்தை, என் காணும் - என்ன அறியும்? என்னாலும் - அஸமர்த்தனான என்னைக்கொண்டு, தன்னை - அமித வையவனான தன்னை, சொல்லிய - ப்ரதிபாதித்துக்கொண்டவனாய், சூழல் - ஆஸ்சர்யபூதனான, திருமாலவன் - ஸ்ரீய்யபதி விஷயமான, கவி - ஸந்தாத்ரகனை, ஆது - எல்லாவற்றையும், கற்றேன் - (அடைந்ததில் கின்றும்) அப்யஸித்தேன். பண்டு பண்டு-அதேயாக, பல்லியின் - பல்லியினுடைய, சொல்லும் - சொல்லையும், சொல்லாக் கொள்வது - (இஷ்டாநிஷ்ட ஸுலசகமான) சொல்லாக அங்கீகரிப்பது, உண்டு - சிஷ்டாசார ஸித்தமாயிருக்கிறது. சஅ.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ—நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—“இஸ்ஸம்ஸாரத்தில்கம்மை வைத்த விதுக்குஹேது வேதோ? என்றிறே இவர்கொந்தது; இவர்க்கிவ்விருப்பு நிலங்கொதிப்பது - ஸ்வார்த்தமாக விருக்கிறே மென்றிருக்கிறிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, “நமக்காக விருக்கிறீர்” என்னுமிடத்தை யறிவிக்கவே இவரைத் தரிப்பிக்கலாம். மேல் இவர்

அரு.—நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு.— (மெல்லியலாக்கை) கீழிற்பாட்டில் காற்றமுதலானவை. பாதிக்கிற தென்ற வித்தால் ஸ்வாபதேசம் (இஸ்ஸம்

வ்யா|| போய்ப்பெறவிருக்கிற ஸ்வரூபமுமிதுவேறினே யென்றுபார்
த்து “வாரீர்! நீ நமக்கு இங்கொருஸம்பந்தமுண்டாயிருக்கிறீர்ல்லீர்,
நமக்காகவிருக்கிறீர்த்தனை, நாமும் ரஸித்து நம்முடையாரும் ரஸிக்
கும்படியாக, உம்மைக்கொண்டு நம்சிலவ்ருத்தங்களை வெளியிழுப்
பார்த்து, அதுக்காக வைத்தோ மித்தனைகாணும்” என்றீர்வர ஏ.நி.வி
க்க, ஆனால் தட்டென்? நம்ஸ்வரூபத்தோடு சேர்த்ததுவுமாய் நாம் பெ
றவிருக்கிறது மிதுவாகில் குறையென்?” என்று விஷயிகரித்த படி
யைக்கண்டு விஸ்மிதராய், அவ்விஷயிகாரத்தைப் பேசுகிறார்.

வ்யா.—(மெல்லிய லாக்கை யித்யாதி) இவனுடைய ஸ்வரூபரு
பகுண விபூதிகளிலே என்னுடையஜ்ஞாதத்துக்கு விஷயமாவதேக
தேசங்கிடர்; நானறிவ தொன்றில்லை யென்னும்படியிருக்கிற வென்
னைக்கொண்டுகிடரித்ததைத் தலைக்கட்டிற் றென்கிறார். (மெல்லியலா
க்கைக்கிரிமி) ம்ருதுஸ்வபாவமான சரீரத்தையுடைய க்ரிமியானது
இமையோடிமை பொருத்தும் போதைக் காற்றுப்படப் பொருதே
முடியும் படியான ம்ருதுவான சரீரத்தையுடைய, ஒன்றாகவெண்ண
ப்படாத க்ஷுத்திர ஜத்துவானது. (குருவில்மிளிர்த்து) க்ரத்தியிலே
மிளிர்த்து. உத்பத்தியும் விநாசமுமொழிய நடுவுபட்டதொரு கால
மின்றிக்கே தோற்றிமாயும்படியா யிருக்கையாலே மிளிர்த்ததென்கி
றது. பஞ்சாக்ரி. வித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே புருஷார்த்தோப
யோகியாயிருப்பதொரு சரீரத்தைப்பரிக்காணிக்கிறே பிறந்த தென்
னலாவது. (ஆங்கே) அந்தக்ரத்தியிலே. (செல்லிய செல்கைத்து)
செல்லுகிற செல்கையையுடைத்து - நடக்கிற யாத்ரையையுடைத்

அரு||ஸாரத்தில்)இத்யாதி.(பெறவிருக்கிறஸ்வரூபமிதுவே)என்றது.(ச)வீரபு
நுநாயநுநு-ஏதத்ஸாமசாயந்நாஸ்தே’ என்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணிக்கொ
ண்டிருக்கிற தென்றபடி. (நம்) இத்யாதி - சிலவ்ருத்தங்களை ப்ரபந்தமுகேந
வெளியிடப்பார்த்தென்றபடி. (நம்ஸ்வரூபத்தோடே) என்றது - பாரதந்தர்ய
ஸ்வரூபத்தோடே என்றபடி.

“மெல்லியலாக்கை” என்று தொடங்கி “உலகையென் காணும்”
என்னுமளவுக்கும் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்(இவனுடைய ஸ்வரூபருப
குண விபூதிகளிலே)என்று.“என்னாலும்தன்னைச்சொல்லிய”என்றுதொடங்கி
மேலுக்கெல்லாம் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்(நானறிவதொன்றில்லையென்
னும்படி) என்று. குருவில் - புண்ணில். மிளிர்த்து தேற்றி. உத்பவித்தென்
றபடி. பிறந்தென்னுதே “மிளிர்த்து” என்கிறதென்னென்ன அருளிச்செய்
கிறார் (உத்பத்தியும் விநாசமுமொழிய) என்று. “ஆங்கேசெல்லிய செல்கை
த்து” என்கையாலே உத்பத்திஜீவநம் முதலானவை யெல்லாம் அந்தக்ரத்திக்

வ்யா|| தானது. உத்பத்தியும் ஜீவமும் நடுவுபட்டநாளில் பரிபவமும்
விநாசமும் இவை யடங்கவங்கேயாயிருக்குமிதே. அங்கே யிதே
யழகு செண்டேறுகிறது. “நெற்காய்க்கும் மரமேது” என்றிருப்பா
ரைப்போலே அக்காந்திக் கவ்வருகறியாத விது. (உலகை யென்
காணும்) லோகவ்ருத்தாந்தத்திலென் னறியவற்று? இதுகிடர்நான்
தன்னளவிலே நின்றநிலை.

(என்னாலும்) இப்படி அஞ்ஞாநாசக்திகளுக்கு எல்லைநிலமான
வென்னைக்கொண்டு. (தன்னை) “உலகையென் காணும்” என்கிற
லோக வ்ருத்தாந்தத்திலேதானொன்றை என்னைக் கொண்டு சொல்
லிவைத்தானோ? (க) “யத் திவ்யாநிவர்த்தந்தே”
என்றுஸ்ருதிஸ்ம்ருத்யாநிகள் நமக்கு நிலமன்றென்றுமீண்டதன்னை.
(சொல்லிய) சொல்லிவைப்பதாகக் கனிசித்திருந்தானாய், இதைவ்வள
வாய்த்தலைக்கட்டுமோவென்று இருக்கிறதோ? சொல்லியற்றதாயிற்று.
இப்படிச் சொல்லிவைக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில் (சூழல்) ஆஸ்
சர்யசக்தியுத்தனாகையாலே. (திருமால்) இந்தவாஸ்சர்ய சக்திதான்
புறம்புகிடவாதே இவ்வாஸ்சர்யத்திலே கிடக்கவேண்டுவானென்னெ
ன்னில், ஸ்ரியபதியானாகையாலே. (திருமால்வன் கவி) அவனாம
வனுமானசேர்த்திக்குத்தகுதியானாகவி. இத்தால், ஸ்ரீராமாயணத்
தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. (உ) “ஸீதாயாஸ்சரிதம் மஹத்” என்று
கொடங்கச்செய்தே அவளையொழியத்தனி
யேயிருந்திதே கேட்டது. “யாதுகற்றேன்” என்னுதல், “ஆது
கற்றேன்” என்னுதல். “அவன்கவி ஆது கற்றேன்” என்னுதல்.
“யாதொன்று நான் கற்றது, அது திருமால்வன்கவி” என்னுதல்.
(கற்றேன்) (ஈ) “என்முன்சொல்லும்” என்கிறபடியே அவன்
முன்னே சந்தையிட நான் பின்னே சொன்னேயித்தனை. ஆனாலும்

அந்! குள்ளே என்றதா யிற்பென்றபடி. இப்படியிருக்கிற க்ரிமியானது
லோகயாத்ரையை என்னவறியு மென்றபடி.

“சொல்லிய” என்று பூதமாயருளிச்செய்கையாலே சொல்லி வைப்ப
தாக உத்யோகித்தமாத்ரமன்றிக்கே சொல்லிவைத்தார் னென்றபடி. சொ
ல்லிய - சொல்லிவைத்த. சொல்லிய சூழல் திருமால்வன்கவி - சொல்லி
வைத்த ஆஸ்சர்யசக்தியுத்தனாஸ்ரியபதியானவன் கவி யென்றுபொருள்.
“யாதுகற்றேன்” என்றபோது. யாதொன்று நான் கற்றது, அது திரு
மால்வன்கவி என்று பொருள். “ஆதுகற்றேன்” என்றபோது,
திருமால்வன் கவியை ஸமஸ்தமும்கற்றே னென்று பொருள். (ஆனாலும்
மிது தலைக்கட்டினபடி யெங்கனே யென்ன) என்றது-அவன் சொல்லிவைத்

(க) தைத்திரீயம். ஆந்த-க. (உ) ஸ்ரீராமா, பால-ச-ஈ.

(ஈ) திருவாய். எ-க-உ.

தாழ்ந்ததெல்லாமவன் விஷயமென்றபடி, நீர் சொன்னது அவன் கவியான தெப்படியென்ன அருளிச்செய்திருர் (அல்பஜ்ஞராய்) இத்யாதி. பல்லியின் சொல்லையும் சொல்லாகக்கொள்ளுது கண்டு. சஅ.

[வேறொரு அரும்பதம்]

நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு (மெல்லியல்) இத்யாதி. கேழை "என்னங் கொல்" என்னும்படி சொந்த விவர "கவியாது சுற்றேன்" என்று ஹர்ஷிக்கும் படிக்கு ஸ்வாபதேசஸங்கதி அருளிச்செய்திருர் (இஸ்ஸம்ஸாரத்தில்) இத்யாதி. (ஸ்வரூபம்) என்றது-(ச) 'ஃவு-ஃவு' ஹாவு-ஹாவு"- என்று ஸ்துதிக்கும்படியான வாக்வுருத்தி மென்றபடி. பாட்டுக்குத் தொகுத்தபாவம் (இவனுடைய) இத்யாதி. க்ரந்தியிலே - புண்ணிலே, மேலோடே சேர்த்துத்தாத்தப் பார்த்தாரம் (அவனும்) இத்யாதி, தலைக்கட்டின படி - ஹர்ஷத்துக்குடலாகத் தலைக்கட்டினபடி. சஅ.

தாத்தார்யம். - ஆழ்வாருடைய ஆர்த்தியை சமீப்பிக்கைக்காக ஸர்வேஸ்வரன்வந்து, "உம்மாவிட்டு நம்விஷயமாகப் பந்தநீர்மாணம்பண்ணி அதைக்கொண்டு லோகத்தை வாழ்விக்கவேணு மென்கைக்காக நாமேயும்மை இந்த லோகத்தில் சிலநாள் இருக்கும்படி ஸங்கல்பித்தோம்" என்று சொல்ல, இப்படி ஸர்வேஸ்வரன் நம்மை விஷயீகரித்தா னென்று ஹ்ருஷ்டரா யருளிச் செய்திருர்.

அத்யல்பமான ஜீவிதகாலத்தையுடையதாய், இமையோடிமை யசங்கும் போது அகாற்றையும் பொழுத ஆதிஷுத்தர சரீரத்தையுடையதான புழு, ஜம்மமரணத்தப்ப வேறொருலோககடவடிக்கையை யறியாதாற்போலே அத்யந்தமல்பஜ்ஞனை வெண்ணக்கொண்டு, ஸர்வஜ்ஞரான நித்யஸூரிகளுக்கும் கூடவாக்மநஸுஸூக்களுக் கவிஷயமான கல்யாண குணகரண ஸர்வேஸ்வரன் தன்னுடைய ஆர்ச்சர்யசக்தியினால் தன்னின்பாடு வித்துக்கொண்டான், அதாவது - விவேகசூர்யமான பல்லி ஏதோ ஒருவிதமாகச் சப்திக்க அந்த சப்தத்தை ஜ்ஞாநவான்கள் சுபாசுபஸூசகமாகக் கொள்ளுமாபோலே, எனக்குத் தோற்றின ஏதோ ஒன்றை நான் சொல்ல, அதைமெல்லாம் ஸ்ரீயுபதியான தனக்குத் தகுதியான கவியாக் கிக்கொண்டான். சஅ.

பண்டும்பலபலவிகிருள்காண்டும், இப்பாயிருள்போல்

கண்டுமறிவதுங்கேட்பதும்யாமிலம், காளவண்ண

வண்டுண்டுழாய்ப்பெருமான் மதுசூதனன். தாமோதரன்

உண்டுமுமிழ்ந்துங்கடைய, மண்ணேரன்னவொண்ணுதலே. சக.

அர்த்தம். - காளம் - கறுத்த, வண்ணம் - வர்ணத்தையுடைய, வண்டு - வண்டிகள், உண் - (மது) பாடம் பண்ணுகிற, துழாய்-துருத்தழாயையுடைய, பெருமான் - உபகாரகனாய், மதுசூதனன்-மதுவென்கிற அஸுரனை ஸம்ஹரித்

(க) தைத்திரீயம். ப்ருகு ௧௦.

தவனாய், தாமோதரன் - (யசோதைப் பிராட்டிகட்டின) ஈயிற்றை (கயிற்றின் தழும்பை) உதரத்திலுடையவனான ஸர்வேஸ்வரன், உண்டும் - (ப்ரளயகாலத்தில்) வீழுங்கியும், உமிழ்ந்தும் - (ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்) வெளிப்படுத்தியும், கடாய - நடத்தின (ரக்ஷித்த), மண்-பூமியுடைய, நேர் - அழங்கு, அன்ன-ஒப்பானவளாய், ஒண் - அழகிய, துதலே - நெற்றியை யுடையவனே ! பண்டும்-முன்னமும், பலபல - அநேகவிதமான, வீங்கு - வ்ருத்தியடைதே. இருள் - அந்தகாரத்தை, காண்டும் - கண்டறிவோம், இ - இந்த, பாய்-பரவும், இருள் போல் - அந்தகாரத்தைப்போல், யாம் - நாம், கண்டும் - பார்த்தும், அறிவதும் இலம் - அறிந்துமிலாம், கேட்பதும் இலம் - கேட்டுமிலாம்.

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளைவ்யாக்யாநம்.]

அவ. — நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. — “ஸர்வேஸ்வரன் நம்மை விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணிற்றிலனோ ? ” என்றாறியிருந்தார் முன்பு; அவன் விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணினானென்று தோற்றினபின்பு அது காதாசித்கமாய், அநுபவ விச்சேதத்தைப் பண்ணுமதானஸம்ஸாரத்திலே நம்மைவைப்பதே! யென்னுமாற்றாமை ஒருபிராட்டிதசையை விளைத்தது. கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாத தலைமகள்தான் ராத்ரிவ்யஸகத்தாலே நோவுபடுகிறபடியைத்தானே சொல்லுகிறாளாதல் ; அன்றிக்கே தோழிவார்த்தைதபாதல்.

வ்யா. — (பண்டும் பலபல வீங்கிருள்காண்டும்) இதுக்கு முன் பெல்லாம் ராத்ரிவ்யஸகத்திலே யலைந்துபோந்தா ளொருத்திகாணுமிவள்தான். ஸ்ரீமாரக்கண்டேய பகவான் அநேகம் ப்ரளயங்களை நீஞ்சிக் கரைகண்டாற்போலே, இதுக்குமுன்பு அநேகராத்ரிவ்யஸகங்களும் நுபவித்து அவற்றுக்கொரு அவஸாநமுங்கண்டு போந்தோமிதே. (வீங்கிருள்காண்டும்) முன்புமநேகம் வளர்ந்தவிருள் கண்டு போந்தோம். (இப்பாயிருளித்யாதி.) அவ்வளர்த்தியோடே இப்படி பரந்தவிருள்போலே இருப்பதொன்று கண்டறியோம். இவ்விருளைத்

அரு. — நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. — (பண்டும் பலபல.) (பண்ணிற்றிலனோ) என்றது-ஸ்வரத்திலேயாய், பண்ணினானென்றாறியிருந்தார் முன்பென்றபடி. “என்னாலும் தன்னைச்சொல்லிய.” என்றத்தைக்கொண்டு (அவன் விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணினானென்று தோற்றினபின்பு என்றது. (தானே சொல்லுகிறாளாதல்) என்றது-தானே தோழியைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாளாதலென்றபடி.

(இதற்குமுன் பெல்லாம் ராத்ரிவ்யஸகத்தாலே அலைந்து போந்தா ளொருத்திகாணுமிவள்தான்) என்று வ்யாக்யாதா அருளிச்செய்கிறார். காண்டும்-வீங்கிருள்-வளர்ந்தவிருள். (அவ்வளர்த்தியோடே) என்றது-வீங்கென்று சொன்ன வளர்த்தியோடே என்றபடி. “பாயிருள்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்

ள்யா|| தப்பி யொதுங்க ஒருகிழலில்லாதபடி ப்ரளயம் வந்தாற்போ
லேகண்ட வீடமெங்குந்தானே போந்தது. இவ்விருள்போலே இருப்ப
தொன்றும் நாமுமிதுக்குமுன்புகண்டறியோம். நம்மோடு ஸஹோத
ரிகளாய் ராத்ரிவ்யஸநத்துக்குடல் கொடுத்துப் போந்த ஸ்ரீஜங்கராஜ
ன் திருமகளைப்போலேயிருப்பார்தா னிப்படியிருப்பதொன்றதுபவித்
துப் போந்ததாகக் கேட்டறிவது மில்லை. முன்புஸம்ஸாரியாய் நி
ன்ற நிலையிலே கண்டதுபவித்தனவும் அநேகம் ராத்ரிகளுள். ஜ்ஞா
நம்பிறந்த பின்புமநேகம் ராத்ரிகளுக்கலைந்து போந்தது. இவ்விசே
ஷகடாக்ஷம் பண்ணினபின்புற்றை பாதகத்வம் முன்பில்லையிறே.

(காளவண்ணன்) இவ்விருள் பாதகமாம்படிபண்ணிற்று ஒரிரு
ளையிட்டுக்காணும். (ச)*இருளன்னமா மேனியைக்காட்டியாயிற்று.
போக யோக்யமான காலத்திலே அவ்விருளேரடு போலியான வடி
வைக்கொண்டு வந்தணையாமை யாயிற்று இதுபாதகமாசைக்கடி. (வ
ண்டுண்டாழாய்) ஒப்பனையால் வந்தவழகைச் சொல்லுகிறது. (மது
சூதனன்) இவற்றால் வந்தபோக்யதையையதுபவிப்பார்க்கு வரும்
விரோதையை அம்மதுவைப் போக்கினாற்போலே போக்குமவன். (தா
மோதரன்) உகப்பார்க்குக் கட்டிவைக்கலாம்படி பவ்யனாயிருக்கும
வன். (உண்டுமித்யாதி) உன்பது உமிழ்வதாய்க்கொண்டு கடத்து
கிற. (மண்ணேரன்ன) அவனுக்கு ஈக்ஷயமாமிடத்து பூமியோடு நே
ரொத்த. இதுதலைமகள் வார்த்தையானபோது, பூமி ப்ரளயத்தில்
கரைந்து போகாதே கிடந்தவோபாதி இந்தராத்ரி வ்யஸநத்தைத்
தப்பி என்ஸத்தைகிடந்தது உன்ஸச்சீதியாகையிறே. தோழிவார்த்
தை யானபோது, தன்னுடைமையை யழியக்கொடுப்பா னொருவன
ன்று காணவன்; தான்படாததுபட்டு னோக்குமவன்காண்; ப்ரளயத்
தில் பூமியையழியவிட்டிராகவோபாதி உன்னை ராத்ரிவ்யஸநத்தில்
விட்டிரான்காண். (ஒண்ணுதலே) அவனுடைமையென்கைக்கொரு
த்ருஷ்டாந்தஞ்சொன்னோ மித்தனையன்றோ? உனக்கொப்போ அம்
மண்? அவனுக் காகர்ஷகமானவடிவழகுள்ள துனக்கன்றோ? சக.

அரு|| அருளிச்செய்கிறார், இவ்விருளைத்தப்பியொதுங்க) என்று, ஸ்வாபதேசம்
(முன்பு ஸம்ஸாரியாய் நின்றநிலையிலே) என்று: கண்டறிவுதோம் என்று சே
ஷம் ஜ்ஞாநம்பிறந்த பின்பு-மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றபின்பு. (இவ்விசேஷ
கடாக்ஷம்) என்றது - கீழிற்பாட்டில் பண்ணின் விசேஷ கடாக்ஷமென்றபடி.

தாற்பர்யாந்தரம் (போகயோக்யமான) இத்யாதி, (இது தலைமகள் வார்த்
தையானபோது) என்றது - 'மண்ணேரன்ன' என்று ஸம்போதித்த இந்தவார்த்
தை யென்றபடி.

(ச) பெரியதிருவந்தாதி, உசு.

அரு|| [காளவண்ணனாய் வண்ணென்றழாய்ப் பெருமான் மதுருதன் தாமோதரனுண்டுமுமிழ்ந்துங்கடாயமண்ணேரன்வவொண்ணுதலேயாம் பல பலவீகிருள் காண்டும் இப்பாயிருள்போல் கண்டுமறிவதுமிலம் கேட்பதுமிலம்] என்றவயம்.

சுக.

[அப்பு அரும்பதம்.]

நாற்பத்தொன்பதாம் பாட்டு. (பண்டும்) பண்ணிற்றிலனோ - பண்ணினானோ? என்றறியிருக்கை கீழிற் பாட்டிலே. முன்பும் ராத்ரிசுளுண்டே, இப்போததிவபாந்த யேதென்ன வருளிச்செய்கிரார் (முன்பு ஸம்ஸாரியாம்) இத்யாதி, காஎம் - கறப்பு. இருள் பாதகமாகைக்குத்திரு மேனி தேறுது வானபடி யென்னென்னவருளிச் செய்கிரார் (போக யோக்யமான) இத்யாதி. தலைமகள் வார்த்தை-பூமிகரையாதே தாரகமானுற்போலேநீயும் நோவுபடாதே தரித்திருக்கையாலே யன்றோ உன்னைக் கண்டு காண் ஸத்தை பெற்ற தென்றபடி.

[காளவண்ணந்தொடங்கி ஒன் றுதலே யாங்கண்டறிவதும் கேட்டறிவதுமிலம்] என்றவயம்.

சுக.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

புற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(பண்டும்). இத்யாதி. கீழ் “திருமாலவன் கவியாது கற்றேன்” என்று களித்தவர் இங்கே ராத்ரிவ்யஸநத்துக்குப்பாசு ரமிடும்படிஎங்கனையென்னவருளிச்செய்கிரார் (ஸர்வேஸ்வரன்) இத்யாதி, விசேஷகடாஷாம்-சவிசொல்ல வல்லராம்படி பண்ணினகடாஷாம். “காண்டும்” என்ற பூதநீர்த்தேச மமைத்திருக்க, “பண்டும்” என்றதுக்கு பஹு-கால மென்று தோற்றகை தாத்பர்யமென்றீடுபடுகிரார். (இதற்கு) இத்யாதி, பல என்னவமைத்திருக்க “பலபல” என்று மீமிசையாகச்சொன்னதுக்கு பாவம் (ஸ்ரீமார்க்கண்டேய) இத்யாதி. “வீங்கு” என்றதுக்குக் கருத்து (முன்பு) இத்யாதி. பேரிரு னென்னுதே. “பாய்” என்றதுக்குக்கருத்து (நம்மோடு) இத்யாதி. பத்துமாஸமென்றனவு பட்டது அக்காலமென்று கருத்து. ஸ்வாபதேச தாத்பர்யம் (முன்பு) இத்யாதி. “காணும்” என்றவநந்தரம் வசிகரித்த தென்று கூட்டுவது. இயற்றால்-நிறத்தாலு மொப்பனையாலும். “கடாய” என்றதினர்த்தம். (நடத்துகிற) என்றது. தோழிவார்த்தையென்றபகூத்திலே அர்த்தம் (அவனுக்கு) இத்யாதி. தலைமகள் வார்த்தையானபோது-என்ஸத்தை, “மண் ரேரன்ன-மண்ணோடொத்தது, என்றவயம்.

சுக.

தாத்பர்யம்.—ஸ்ரீவேஸ்வரன் தம்மிடத்தில் வீரோஷகடாஷம்பண்ணினதை யதுஸந்தித்த வநத்தாம், தமக்கு இஸ்ஸம்ஸாரத்திலுண்டான ஸ்த்திதியை யதுஸந்தித்து அத்யந்த வ்யாகுல சித்தராய், ப்ரியவிரஹநிறையான ஒருபிராட்டியின் தன்மையை பறித்து, அப்பிராட்டி தோழிக்குரைத்த பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிரார்.

ஒஸகே! நாயகன் பிரிந்தபிறகு காம், நம்மை பாதிக்கக்கூடக் காடாந்த
காரமாய் அநேகம் வடிவுகொண்டு வந்து நலியத்தொடங்கின அனேகம் ரா
த்ரியைப்பார்த்த திருக்கிறோம். ஆயினும், இப்போது நம்மையெங்கேனும் போ
ய் ஒதுக்கிப்பிழைக்க வெண்ணாமல் தீவ்விபூதியடங்கலும் மறையும்படி இரு
ளைப்பரப்பிக்கொண்டு வந்து நலிகிற இக்காலராத்ரி பேரெலாத்ததை ஒருகா
லும் பார்த்தது பில்லை, கேட்டது மீட்டை. இப்படிப்பட்ட ஸங்கடஸமயத்
தில், மதபாநம்பண்ணி மேனியிட்டெத்திரிகிற வண்டுசன் மொய்த்ததிருத்த
ழாய் மாஸையைச் சூடின பரமபோக்யனும், ஆஸ்ரிதவினோதி நீரஸந சீனாய்,
ஆஸ்ரிதர்க்கத்யந்த ஸுபஞான ஸர்கேஸ்வரனை யடைந்த இப்பூமிப் பரளயா
தயாபத்துக்களில் அழியாமல் ஸுரகூட மாயிருந்தாற்போல் உன்னுடைய
ஸந்திநாநபலத்தினால் நான் இப்போது ஜீவித்திருக்கிறேன். உன்னுடைய அழ
கியமுத்ததை இந்தஸமயம் காணேனாகில் முடிந்தே விரும் தசையாயிருக்
கிறது. சக

ஒண்ணுதல்மாமைமொளிபடவாமை, விரைந்துநந்தேதர்
நண்ணுதல்வேண்டும்வலவகடாகின்று, தேன்நவின்ற
விண்முதல்நாயகன்நீன்முடிவெண்முத்தவாசிகைத்தாய்
மண்முதல்சேர்வுற்று, அருவிசெய்யாநிற்கும்மாமலைக்கே. ௫௦.

அர்த்தம்.—வலவ - பல்வட்டான ஒஸாரதியே! ஒண் - அழகிய, நுதல்.
நெற்றியையுடைத்தான நாயகியினுடைய, மாமை - நிறத்தின், ஒளி - காத்தி,
பயவாமை - விவரணமாவதற்கு முன்னமே, தேன் - தேனாக, நவின்ற-சொ
ல்லப்பட்டவனாய், விண்முதல் - பரமாதாமுதலிய விபூதிக்கு, நாயகன் -
ஸ்வாமியானவனுடைய, நீள் - நீண்ட, முடி - கீர்த்தியுள்ள, வெண்-ஸ்வச்
சமான, முத்தம் - முத்தினுடைய, வாசிகைத்தாய் - ஒழுங்கையுடையதாய்,
மண்முதல் - (தனக்கு) முதலான பூமியை, சேர்வுற்று - சேரும்படியான, அரு
வி - ஆறுகளை, செய்யா நிற்கும் - ப்ரகஷிப்பியாநிற்கிற, மா-பெரிய, மலைக்கு-
திருமலையைக்குறித்து, விரைந்து - சீக்கிரமாக, நந்தேதர் - நம்முடையதேரை,
கடாகின்று - நடத்திக்கொண்டு, நண்ணுதல் வேண்டும்-கிட்டவேண்டும்.

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—ஐம்பதாம்பாட்டு. இதுக்குமுன்பு இங்ஙனிருப்பதொரு
ராத்ரிவ்யஸநமநுபவித்தறியோமென்னும்படி அவஸாதம் மிக்கவா
றே. (க)ஷ்டய் நூபர்ஸூரக். போதயந்த: பரஸ்பரம்பண்ணி, இவஸா
யாஸ்வஸிப் பிக்கைக்காகத் தலைமகன்வருகிறான். வினைமுற்றி மீண்ட
தலைமகன், பதினா லாண்டு போனவழியை ஸ்ரீபரதாழ்வான் பாக்ரு
தியையறிநகயாலே பெருமாளொருபகலே மீண்டாற்போலே த்வரி

அரு || ஐம்பதாம் பாட்டு.—(ஒண்ணுதல்) இந்தப்பாட்டில் தலைமகனெ
ன்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைச் சொல்லுகிறது.(வினைமுற்றி)என்றத-சத்ருக்களை

வ்யா|| த்து வருகிறு ஓயிருக்கிறது. தலைமகன் ஸாரதியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

வ்யா.--(ஒண்ணுதல் மாமைமொளிபயவாமை) ஒன்றிய நு தலைமுடைய விவருடையமாமை. ஒன்றியுண்டு-சிறத்திப்புக்; அதுபய ப்பதற்கு முன்பே-அது விவர்ணமாவதற்கு முன்பே. (ஒண்ணுதல் மாமை) பத்துமாஸம் பெருமானும் பிராட்டியும் பிரித்தபோதே யிறே இவர்கள் பிரியும். பிரிந்து போனநாளைக்குப் பாசேயம் நுக்கிற படி. (க) “சந் ௧௩ ஸுரநாஸுஸு”ஸ். சந்தாகாதா நகம்ஸ-புரும” என்றிரிறே பெருமாள். இவ்வழிகிழந்தா லாந் யிருக்கவொண்ணுதெ ன்ஸையும், விவர்ணமானல் ம்மாலும் மீட்கவொண்ணு தென் கையும். (வினாந்து நந்தேர்நண்ணுதல் வேண்டும்) த்வரித்தக்கொ ண்டு ம்முடையதேரானது கிட்டவேணும். அவள் தான் வவ்வர்ண் யத்தாலே மக்குப்பழியீடுவதற்கு முன்பே நீச்வலையாலே அப்பழி யைத்துடைத்துத் தரவேணும். (வலவ) இங்கும் . ஸாரதியைகடத்தபோ லே காலும்கார்யம். (கடாகின்று நண்ணுதல் வேண்டும்) கடத்தா கின்று கொண்டு நந்தேர்கிட்டவேணும்.

(தேன்நவின்ற வித்யாதி) நடத்துகிற உனக்குமங்கே போகப் புக்கால் ப்யோஜக முண்டாம்படி. காண்தேசமிருப்ப தென்கிறான். “தேன்நவின்ற மாமலைக்கே” என்னுதல். “தேன்நவின்ற விண்முதல் நாயகன்” என்னுதல். தேனுண்டு-வண்டுகள், மதுபாகமத்தமாய்க்

அரு|| ஜயித்தென்றபடி. பத்துமாஸம் பெருமானும் பிராட்டியும் பிரித்தாற் போலேயிறே இவர்கள் பிரியும்; ஆகையாலே நாயகனுக்கு (பிரித்தபோன நாளைக்குப்பாசேயமிருக்கும்படி) என்றது-நாயகனியருடைய அழகம்தாரக மாகவருஸத்தித்தக்கொண்டு இருந்தானென்றபடி. ஜூப்படி நாயகி யழகை யருஸத்தித்த தரித்தபேருண்டோயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சந்தாகா தநகம்ஸ-புரும், என்றிரிறேபெருமாள்) என்று. “ஒண்ணுதல்” என்கிற வித்தால் பலத்தென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வழிகிழந்தால்) என்று. நாயகன் தனக்காறியிருக்கவொண்ணுதென்கையுமென்றபடி. “நண்ணுதல் வேண்டும்”-கிட்டவேண்டும். வலவ-தேனா நடத்த வல்லவனே!, “நீக்கும்” என்றது - பாரதஸமரத்திலேயன்றிக்கேயிங்குமென்றபடி. “கடாகின்று” கடத்தாகின்றகொண்டு.

“தேன் நவின்ற” என்றது - திருமலைக்கு விசேஷணமானபோது “தேன்” என்று - வண்டாய், நவிலுகை - சப்திக்கையாய், வண்டுகளான லை மதுபாக மத்தமாய்க்கொண்டு பாடாநின்றனள் திருமலையென்று பொ ருள். இந்த வர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தேனுண்டு-வண்டுகள்) என்று.

வ்யா|| கொண்டுபாடுகிற அவற்றினுடைய பாட்டேயாயிருக்கிற திருமலை யென்னுதல், அன்றிக்கே (க) வஸ்து: பதே பரமேமத்வ உத்ஸ: விஷ்ணு: பதே பரமேமத்வ உத்ஸ: என்கிறபடியே தேனாகச்சொல்லப்பட்ட விண்முதல்நாயகனென்னுதல். (விண்முதல்நாயகன்) விண்ணுக்கு-பரமபதத்துக்கு. பரதானான நாயகனென்னுதல், அன்றிக்கே விண்முதலான விபூதிகளுக்கெல்லாம் நாயகனென்னுதல். (நீண்முடியித்யாதி) பிரிந்த காளில் ஸ்ரமமெல்லாமாறும்படியாய்காண்தேசமிருப்பது. ஸ்ரீவைகுண்ட. காதலுடைய நீண்முடியுண்டு-திருவடிகேஷகம், அதில் வெண்முத்து வாசிகையுண்டு-வெளுத்தமுத்தொழுங்கு, அதன்மையதாய். அதன்படியையுடைத்தாய்-திருமலை வருத்தாந்தத்துக்கு ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்படியையத்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லலாம் படியாயிற்று இவர்க்குக்கண்ணாற்காண்கிற விடத்திலுமவ்விடம் விசதமாயிருக்கிறபடி. பர்வதத்துக்கு அக்ரீமத்தையைய ஸாதியாநின்றால் மஹாஸுதிகள் வ்யாப்திக்ரஹண பூமியாயிருக்குமாபோலே. இங்குற்றை சீலம்தகைகாணவொண்ணாதபடி யாயிருக்கையாலே இவ்விடம் சீலமன்றிறே. ஸத்கார்யவாதமாய்கையாலே இச்சீலமங்கேயுமுண்டென்று ப்ரமாணங்கள் சொல்ல விஸ்வஸிக்கு மித்தனை யிறே; கண்ணாலே கண்டநுபவிக்கலாதிங்கேயிறே. (மண்முதல் சேர்வுற்று) பூமியளவும் வந்துகிட்டி. (அருவிசெய்யாநிற்கும் மாயலைக்கே) வழியில் ஸ்ரமமடங்கலுந் திருகிறதிறே அங்கே புக்கவாறே (உ)*குளிரருவி வேங்கடமிறே. விண்முதல் நாயகன்நீண் முடிவெண்

அரு|| அதவா:—“தேன் நவின்ற” என்றது - ஈஸ்வரனுக்கு விசேஷணமானபோது, தேனென்று - மதுவாய், நவிலுகை - சொல்லுகையாய், (க) “வஸ்து: பதே பரமேமத்வ உத்ஸ: விஷ்ணு: பதே பரமேமத்வ உத்ஸ:” என்கிறபடியே தேனாகச்சொல்லப்பட்ட விண்முதல் நாயகனென்று பொருள். வாசிகையென்று - முத்தொழுங்காய், வாசிகைத்தாயென்றது-வாசிகையினுடைய ஸ்வபாவமுடைத்தாயென்றபடி. திருமலையருவிக்கு லீலாவிபூதியிலே த்ருஷ்டாந்தஞ் சொல்லாதே நித்ய விபூதியிலே த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறதென்னென்ன, இரண்டு பரிஹாரமருளிச்செய்கிறார் (திருமலை வருந்தாந்தத்துக்கு) என்று, மஹாஸுத்தாந்தம்-பரமபதம். இரண்டாம் பரிஹாரம் (இங்குற்றை சீலம்). இதுக்குத் தாத்பர்யம் - இங்குற்றைசீலம் கண்ணாலே கண்டநுபவிக்கிற தாகையாலே இதனுடைய ஸ்வரூபம் நன்றாகக்காண வொண்ணாதாயிருக்கும்; பரமபதத்தில் ஸௌசீல்யம் ப்ரமாணத்தாலேகற்கிறதாகையாலே இதனுடைய ஸ்வரூபம் நன்றாகத்தெரியும்; ஆகையாலேபரமபதத்திற்படியையே த்ருஷ்டாந்தமாக்கியருளிச்செய்கிறார் ரென்றபடி. “மண் முதல் சேர்வுற்று”

வ்யா||முத்தவாசிகைத்தாய் மண் முதல்சேர் வுற்றருவிகள் ப்ரவதமீயா
நின்றுள்ள மாமலைக்கேவினாந்து நத்தேர் நண்ணுதல் வேண்டும்.

ஸ்வாபதேசம். —இத்தால், ஆழ்வாருடைய ஆற்றுமையைக்க
ண்ட பாகவதர்களிவரை யாஸ்வஸிப்பிக்கைக்காக வருகிறபடியைச்
சொல்லுகிறது. திருமலையிலே நிற்கிறவன் சிலத்திலே யகப்பட்டுத்
திருவருவிகளின்மேலேபொருமானைக் கைப்பிடித்தபின், பிராட்டி ஸ்ரீ
மிதினைபை நினையாதாற்போலே திருநகரியையும் மறந்து ஆழ்வாரே
பூத்தருளியிருந்தவிருப்பையறுபவிக்கவேணுமென்று அநுகூலரடை
யத்வரித்துக்கொண்டு வருகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. ௫௦.

அரு|| மண்ணென்று - பூமியாய், முதலென்று - மலையடியாய், பூமி ப்ரதேச
மானமலையிலே சேரவந்து. உற்று - கிட்டி.

[ஒண்ணுதல்மாமை ஒளிபயவாமை, தேன் நவீன்றவின் முதல் காயகன்
நீண்முடிவெண்முத்தவாசிகைத்தாய் மண் முதல் சேர்வுற்று அருவிசெய்யா
நிற்கும் மாமலைக்கு வலவவிரைந்து கடாவின்று நத்தேர் நண்ணுதல் வேண்
டும்]என்றதாய். “ஆழ்வாருடைய வாற்றுமையைக்கண்ட” என்று தொடங்கி
யருளிச்செய்த வாக்யத்தை, ஆழ்வார் திருநகரியைவிட்டுத் திருமலையிலே
யிருக்கிறத்தாக்கு ஹேதவையு ம்ருளிச்செய்துகொண்டு விவரிக்கிறார் (திரும
லையிலே நிற்கிறவன் சிலத்திலே) என்று. ௫௦.

[அப்பு அரும்பதம்.]

ஐம்பதாம்பாட்டு. (ஒண்) வினைமேல் பிரிவாகப் பிரிந்தவன்,வினைமுற்றி-
வினையை ஜயித்து. பிரிந்ததசையிலே (ஒண்ணுதல்) என்பானென் னென்ன
அருளிச்செய்கிறார் (பத்துமாஸம்) இத்யாதி. இவனும் முத்ததை நினைத்திருக்
தானென்றபடி. அவர்தாம் தாரகமாக நினைத்திருந்தாரோவென்ன அருளிச்
செய்கிறார் (சந்த்ரகாந்த) இத்யாதி. பலதமருளிச்செய்கிறார் (இவ்வழி)
இத்யாதி. வலவன் - ஸாரதி. திருமலைக்கு த்ருஷ்டாந்த மிக்கேயிட்டுச்
சொல்லாமல் அக்கேயிட்டுச் சொல்லுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார்
(திருமலை) இத்யாதி. அந்த ப்ரத்யக்ஷமிக்கு முண்டேயென்ன அருளிச்செய்கி
றார் (இங்குற்றை சிலம்) இத்யாதி. ஆனால்சிலகுணமில்லையோவென்ன
அருளிச்செய்கிறார் (ஸத்கார்யவாதம்) இத்யாதி. ஸத்கார்யவாதமாவது -
உண்மை சொல்லுகிற சாஸ்த்ரம். ௫௦.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

ஐம்பதாம்பாட்டு.—(ஒண்ணுதல்) இத்யாதி. எம்பெருமானாகிற ப்ரதான
நாயகனைப்பிரித்து ராத்ரி வ்யஸநம் மிகுத்திருக்கும் நாயகியை, உசாத்தனை
யாப்ரக்ஷரானபாகவதர் பரமத நிரஸநார்த்தமாக வ்யாபரித்தவர் தலைக்க
ட்டினவாதே தன்னெஞ்சார்கிற ஸாரதியைத்வரிப்பித்துக்கொண்டுவந்து ஆஸ்
வஸிப்பிக்கிறாரென்றுஸங்கதியருளிச்செய்கிறார்(இதுக்கு) இத்யாதி வாக்யத்ர

யத்தாலே, தலைமகன் யுத்தார்த்தமாகப் பிரிந்தநாயகன். (வினைமுற்றி)-யுத்தம் ஸாந்தமாயென்றபடி. பிரிந்தஸமயத்திலே “ஒண்ணுதல்” என்னக் கூடுமோவென்ன. (பத்துமாஸம்) இத்யாதி. முன்பிருந்த முகவிநாஸம் இவன்மனத்திலிருந்த சென்றபடி. பிரிந்தஸமயத்திலுமிப்படித் துணைத்துச் சொன்னபேருண்டோவென்ன (சந்திர) இத்யாதி. பலித்தவர்த்தம் (இவ்வழகு) இத்யாதி. (என்னையும்) என்ற வந்தாரம் பலிதமென்று சேஷம். உம்மைக்கண்டபோதே போனநிறமும் வந்திசையும், இத்தனைத்வரிப்பாணென்னென்ன (அவள்தான்) இத்யாதி. “இங்கும்” என்றது - பாரதஸமரத்தில் போலே என்றபடி. அடைவே விவரிக்கிறார் (தேவனுண்டு) இத்யாதி. “ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய” என்ன வேணுமோ! திருவேங்கடமுடையா னென்னலாமே யென்ன (திருமலை) இத்யாதி. திருவேங்கடமுடையானும் விலகணவிஷயமாயன்றோவிருக்கிறாரென்ன (இங்குற்றை) இத்யாதி. உங்கும் சிலமுண்டோவென்ன, (ஸத்தகாரிய) இத்யாதி. திருமலையடிவாரத்தில் ஆழ்வார் தீர்த்தத்திலே எழுந்தருளியிருக்கு மாழ்வாரை ஸேவிக்கப் பேசுதல் ப்ரகஜுகளின்படி ஸ்வாபதேசமென்று யோஜநாந்தரம் (திருமலை) இத்யாதி. ௩௦.

தாத்தபர்யம் — ஸர்வேஸ்வரனுடைய விரஹம் ஆழ்வார்க்கு அஸந்தயமானவாதே இவனாத் தேற்றுகைக்காக இவரெழுந்தருளியிருக்கு மிடத்தைக் குறித்து சிலபாகவதர்கள் வருகைக்கு உத்யஸித்த ப்ரகாரத்தை, நாயகியைப்பிரித்து யுத்தத்துக்குப் போனநாயகன் சத்ருக்களை ஜயித்து, பின்பு நாயகியை கிணைத்து, இந்தவிரஹத்தை யென்படுகிறானோ வென்னும் பரபரப்பையுடையனும், அவளிடுக்கு மிடத்தை நோக்கி சீக்ரமாகத் தேரைநடத்தவேண்டுமென்று ஸாரதியைக் குறித்துரைத்த பாசுரத்தாலே யருளிச் செய்கிறார்.

ஒஸாரதியே! நான் நாயகியைப்பிரித்து வெகுநேரமாச்சுது. என்விரஹத்துனால் அங்கெற்றியழகியாள் சரீரம்வெளுத்து விவரணையாய் விடுவள். நான் தாமஸித்துப்போனால், அவளும் உடன் தோழிகளும், உன்னுலன்றோ இவ்வுடம்பிப்படி வெளுத்த தென்று என்மேல் பழிசொல்லுவார்கள். எனக்கப்படி ஸோகாபவாதம் வாராதபடி, பரமபோக்யனாய் உபயவிபூதிக்கும் நிர்வாஹகனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஆகிராஜ்யஸஞ்சகமான திருவபிஷேகத்திலிழைத்த முத்துக்களைப்போல் அதிஸ்வச்சமான ப்ரவாஹம் முடிதொடங்கி அடியளவும் செல்லாநின்ற மலையருவிக்கையுடைய திருமலையாகிற அருளிருக்கும் இவ்வ தேசத்தைக்குறித்த அதிசீக்ரமாக நந்தேரை நீகடத்த வேண்டும். ௩௦.

மலைகொண்டுமத்தாவரவாற்சுழற்றிய மாயப்பிரான்,
அலைகண்டு கொண்டவழகங்கொள்ளாதுகடல், பாதர்
விலைகொண்டுதந்த சங்கமிவை வேர்த்துழாய்துணையாத்
துலைகொண்டுதாயங்கிளர்ந்து, கொள்வானொத்தழைக்கின்றதே. நுக.

அர்த்தம்.—கடல் - ஸமுத்ரமானது, மலை - மந்தர பர்வதத்தை, மத்தா-
மத்தாக, கொண்டு - செய்துகொண்டு, அவ்வால் - வாஸுகியாகிற ஸர்ப்பத்
தினால், சுழற்றிய - கடைந்த, மாயம் - ஆஸ்சர்யபூதனாய், பிரான் - உபகாரக
னான ஸர்வேஸ்வரன், அலைகண்டு - அலையெழும்பும்படி உண்ணி, கொண்ட -
(தண்ணிடத்தில் நின்றும்) எடுத்த, அமுதம் - அம்ருதத்தை, கொள்ளாது -
வாங்கமாட்டாதே, பரதர் - முத்து வ்யாபாரிகள், விடிகொண்டு - க்ரயம்
வாங்கிக்கொண்டு, தந்த - கொடுத்த, இவைசங்கம் - இத்த சங்குகளை (வளை
களை), வேரி - பரிமளத்தையுடைய, துழாய் - திருத்துழையை, துணையா -
ஸஹாயமாகக்கொண்டு, துலகொண்டு - முடிக்க வழிதேடிக்கொண்டு, தாயம்-
ஜ்ஞாதியின் பாசத்தில், (பாகம் வாங்குவந்த ஜ்ஞாதியைப்போலே) கொள்வா
னெத்து - வாங்குவது போல், கிளர்ந்து - அபிவ்ருத்தமாய், அழைக்கின்றது-
சப்தியா நின்றது.

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—ஐம்பத்தேராம்பாட்டு — இவன் வந்து கிட்டுவதற்கு
முன்னே கடலோசைவந்து செலிப்பட்டு பாதகமாகிற படியைச்
சொல்லுகிறது. பதினான்கு கடிப்போனவழியை யொருபகலேவா
ராசிற்கச் செய்தே க்ரமப்பாதி பற்றாமை நடுவே திருவடியை வரக்
காட்டினாரிறே. அப்படியே இங்கே ராள்வாராவிட்டால் கண்டதெ
ல்லாம் பாதகாராமிறே. (க) ஸ்ரீராமா - யுத்த - கடி - கள. -
ஸங்கத்யா பரதஸ்ஸ்ரீமாந் ராஜ்யேநார்த்தி ஸ்வயம்பவேத்' ஐயர்
நியமிக்க ஆச்சியுடைய வரவ்யாதத்தாலே நாம் ராஜ்யத்தைத் தனக்
கேகொடுத்துப் போரச்செய்தேயும்மைப் பிந்தொடர்ந்து வந்து,
'சொன்னநாள் எல்லைகழிந்தாற்பின்னை யொருகூணம்நான் தரழக்கில்

அரு || ஐம்பத்தேராம்பாட்டு.— (மலைகொண்டுமத்தா) பெருமாள்
திருவடியைவரக்காட்டும்போது எத்தைச்சொல்லி உரக்காட்டினாரென்ன
அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீராமா - யுத்த - கடி - கள. - ஸங்கத்யா பரதஸ்ஸ்ரீமாந்) என்று.
இதுக்கு வித்வான்கள் மேலெழ ஒருபொருள் சொல்லுவார்கள், அதாவ
தென்னென்னில், ஸ்ரீமானானபரதன் ராஜ்யத்திலுண்டான ஸங்கத்தாலே
(ராஜ்யேந) ராஜ்யத்தாலே அர்த்தியாயிருக்கக்கடவரென்று. இதுக்குத்தாத்பர்
யம் - பரதாழ்வான் ராஜ்யத்திலே பரிசயம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையாலே
அதிலேஸ்ப்ருஹ பிறக்கக்கூடும்; ஆகையாலே யெளவராஜ்யம் வேனுமெ
ன்று அதிலே அபேகை யுடையராயிருந்தக்கால், நாமங்குப்போகாதே இங்
கேயிருக்கப்பார்த்த வாருமென்று பெருமாள் திருவடியை முன்னேவரவிட்
டாரென்று. இது பெருமாள் ப்ரக்ருதிக்குச் சேராதென்று நம்மாசார்களிப்
படி நிர்வஹிப்பர்களென்று (ஐயர் நியமிக்க, ஆச்சியுடையவ்யாதத்தா
லே) என்று. இத்த நிர்வாஹத்திலே சப்தார்த்தம்-ஸ்ரீமானான பரதன் இன்று

(க) ஸ்ரீராமா - யுத்த - கடி - கள.

வ்யா|| தன்னைக்கிடையாது" என்னும்படி நம்நெஞ்சிலேபடுத்திப்போ-
னான். இன்று நாம் சென்றுகிட்டினால் பதினாலாண்டுபிரிந்த கண்ட-
ஹர்ஷத்தாலே "நீமுடிசூடு" என்றால் "அல்லேன்" என்னாதே
அத்தாது யிசையப்பெறுவதுகாண். ஐயார்மம்மைமுடிசூட்டப்பாரித்து
ப் பெறுதேயொழிந்த விழவு நாம் பிள்ளையை முடிசூட்டிக் கண்டு
தீரப்பெறுவதுகாண். (க) "ஓ நெருநாமுநாபேக்ஷு-சைநர்ஜகாமஸாபேக்ஷு"
என்கிறதத்தாது "ஓபேக்ஷு-ஸாவேக்ஷு:" என்று திருத்தி, கீழ்விழியாலே
பார்த்துப்போனாரென்று பொருள்சொன்னபடியை பட்டர் கேட்ட
ருளி, "அதுவேண்டாகாண், கிடந்த பாடந்தனக்கேபொருள்சொல்
லலாகா காணென்று, இவ்வுபகரணங்களைக்கொண்டு நாம் பிள்ளையை
முடிசூட்டிக் காணப்பெற்றிலோ மென்னு மபேக்ஷையோடே போ-
னாரென்கிறதுகாண்" என்றருளிச்செய்தார். அத்தலைமகன்வந்து கிட-
டுவதற்குமுன்னேயிறே.

வ்யா.—(மலைகொண்டுமெத்தா) அசல(அசல) பதார்த்தத்தை ஸ்வ-
புத்யநீரமாகத்திரியும்படி பண்ணினான். (அரவால்) அதி ம்ருதுவான
வாஸுகியைக் கயிறாகக்கொண்டான். (சுழற்றிய) அவத்தகேர்ப்பமிரு-
ந்தபடி. அம்ருதமெழுமளவுஞ் செல்லத்தானே திரியும்படி; குசவன்

அரு|| நாம்சென்று கிட்டினால் "ஸங்கத்யா" நம்மோடே கூடினஹர்ஷத்தாலே
"நீதானே முடி சூடவேணும்" என்றால், "அல்லேன்" என்னாதே, "ஓ நெருநாமுநா-
பேக்ஷு-சைநர்ஜகாமஸாபேக்ஷு" ராஜ்யேநார்த்தீஸ்வயம்பவேத்" ராஜ்யத்தைப்பிரிக்ரஹிக்கக்கட-
வன், ஆகையாலே "நாம் வருகிறோம்" என்று முன்னேவரவிட்டாரென்ற
படி. வித்வான்களப்படி நிர்வஹிக்க நம்மாசார்யர்களிப்படி நிர்வஹிக்கைக்
கடியென்னென்ன, (க) "ஓ நெருநாமுநாபேக்ஷு-சைநர்ஜகாமஸாபேக்ஷு:"
என்று இந்த ஸ்லோகத்துக்கும் சில ஆசார்யர்கள் "ஸாபேக்ஷு:" என்றத்-
தை "ஓபேக்ஷு-ஸாவேக்ஷு:" என்றுபாடமாச்சி; வநவாஸத்துக்கெழுந்தரு-
ளும்போது இந்தராஜ்யத்திலே யபேக்ஷையுடையராயெழுந்தருளினாரென்று;
இத்தை பட்டர் கேட்டருளி, பெருமான் ப்ரச்ருதிக்குச் சேர்விர்வஹித்தருளு-
கிறார் (அது வேண்டாகாண்) என்று. இத்தால் வநவாஸத்துக்கெழுந்தருளு-
கிறபோதும் ஸ்ரீபரத:ஸ்வாணே முடி சூட்டிக் காணப்பெற்றிலோ மென்று
அபேக்ஷையோடே எழுந்தருளுகையாலே "ஸங்கத்யாபரத:ஸ்ரீமான்" என்ற
துக்கு ஆசார்யர்களருளிச்செய்ததே அர்த்தமாகவேணுமென்றபடி. (கீழ்விழி-
யாலே பார்த்துப்போனார்) என்றது - தமக்கடிலுண்டான வபேக்ஷை தோற்-
றக் கடைக்கண்ணிலேபார்த்துக்கொண்டுபோனாரென்றபடி. (இவ்வுபகரணங்-
களைக்கொண்டு) என்றது - தம்முடைய திருவபிஷேகத்துக்கு ஸம்பாதித்த
உபகரணங்களைக்கொண்டென்றபடி. (அத்தலைமகன்) என்றது, ஸர்வேஸ்வ-
ரன் என்றபடி.

வ்யா|| திரிகையொருகால் திரித்துவிட்டால் சிறிதுபோது திரியுமாபோலே. ஸர்வசக்தி திரித்ததாயினாலே காரியம் முடியுந்தனையுந்திரிக்கது. இத்தால், ஸகல் பதார்த்தங்களினுடைய பாவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் ஸ்வபுத்திமென்றபடி. (மாயப்பிரான்) ஆஸ்சர்யமான குணசேஷ். டிதங்கனையுடையவன். (க) [மாயிருங்குன்றமித்யாதி.] சாத்தின திருமாலையுந்திருப்பரி வட்டமுமலைய நின்று கடைத்தபடி. [பிரான்] எனக் கவ்வடிவழசையுபகரித்த உபகாரகன். இவருடைய அம்ருதமிருக்கிறபடி. (அலைகண்டித்யாதி) தன்னைக்கீழ்மன்கொண்டு மேல் மண்ணெறியும்படி நெஞ்சிலே மந்தரத்தைநட்டு உலக்கையவிடுகங்கட்டி நற்ஜீவனை வாங்கிக்கொண்டவன்பாடு சென்று அதனை மீட்டுக் கொள்ளமாட்டாது. (உ) “கடலே கடலே உன்னைக்கடைந்து கலக்குறுத்து” என்கிற அவன் பாடுபோகமாட்டாது.

(பாதரித்யாதி) வளைவிற்கும் செட்டிகள் பக்கவிலே விலைக்குக்கொண்ட சங்கங்களை வாங்கிக்கொள்ளப் பாராதின்றது. நாங்கள் தன்பாடே சென்றோமோ? தன்னை நெருக்கிக்கொண்டோமோ? (வேரித்துழாய் துணையா) நறு நூற்றத்தை யுடைத்தான திருத்துழாயைத் தனக்குக் கூட்டுப்படை யாகக்கொண்டு அங்குநின்ற மிலையமுதுகொண்டுவந்து காணும் நன்கிறது. சகரவர்த்தித் திருமகனை யண்டை கொண்டு மஹாராஜர் வாலியை யழைக்கவிறுற்போலே திருத்துழாயை யண்டைகொண்டு நலியத்தொடங்கிற்று. (ங) “தேநாதேநமஹதா” [மஹதா] மஹாராஜர் மிடற்றில் தலசப்புக்கு உரமுண்டென்று தோற்றும்படி யிருக்கை. [நிர்ஜாம-நிர்ஜகாம] புறப்பட்டான். [நிர்ஜாம-நிர்ஜகாம] பண்டுசில ரறைகூவிருந்தறிபாதவன் [அநமஸ்ய அநுமாந்ய] ஆண்களோடே கலக்கவேண்டாவோ?

அரு|| கடல் கடைகிறபோதப்படி யாஸ்சர்யமாயிருந்ததோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மாயிருங்குன்றம் இத்யாதி) என்று. இதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (சாத்தின திருமாலையும்) என்று. “அலைகண்டு கொண்ட வழுதங்கொள்ளாது” - “அலைகண்டு” அலையும்படி பண்ணி - அதகீழ் மன்கொண்டு மேல் மண்ணெறியும்படி பண்ணி, “கொண்ட” - அவன் பக்கல் நின்றும் வாங்கிக்கொண்ட, “அழுதங்கொள்ளாது” - அவன் பக்கல் நின்றும் மீண்டு வாங்கிக்கொள்ளமாட்டாதென்று சப்தார்த்தம்.

“பாதரி” என்று - சங்கங்கள் விற்கிற செட்டிகளாய் அவர்விலை கொண்டு - விலைவாங்கிக்கொண்டு, தந்த - கொடுத்த, இவைசங்கம் - இந்தச்சங்குகளை, அப்படி மஹாராஜர் அறைகூவினோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தேநாதேந) என்று. (ஆண்களோடே கலக்க வேண்

(க) திருமொழி - இ - ஏ - ச.

(உ) காய்ச்சியார்திரு - ௧௦ - கூ.

(ங) ஸ்ரீநாமா - பால - ௧ - சஅ.

வ்யா||. என்றான். [சு-ததா]ஸர்வஸ்வஹரணம்பண்ணினாலும் புறப்பட
வொண்ணாத அவஸ்தை. * (க) “ஐரூரஃ பரிஷஸ்வ
ஜேஷுக்காசைப்பட்டிருக்குமே யவள். (துலைகொண்டு தானுமொரு
துலையிட்டுக் கொண்டு. (தாயமிதபாதி) தாயம்- (ந) தாயம். ஆளுதிகள்
நிலைத்து கரபஞ்சென்று போனத்தை “எங்களது” என்று தொட
ருவாராப் போலே. சங்குகளுக்கு உத்பத்தி ஸத்தாரம் தன்பக்கவிலே
யாகையாலே ஸஜாதீயமென்று தொடராதின்றது. (அழைக்கின்ற
கே) சார்ப்பாட்டால் கூப்பிடாதின்றது. வழிபறிக்காரரழைக்குமா
போலே. ஒரு ஸர்வசக்திதன் தோள்வலியாலே உலக்கையை விடுநகம்
கட்டித் தன்பக்கதுள்ளது கொண்டவன்று அங்கொருதால் கூப்
பிட மாட்டிற்றில்லை. அபலையென்று பற்றி நலியத் தொடங்கிற்று.
(உ) [நிஸ்ஸா சத்ரவாகாநாம்] நிஸ்வரஞ் சக்ரவாகாநாம்] பிரிவிலே யா
கையாலே யவற்றின்பேச்சு அஸஹபமானபடி. [நிஸ்ஸாநாம்] ஸஹ
சாரினாம்” பூர்வாவஸ்தைநி லவற்றைப்போலே யாதே தாமும்.
[புஸ்தீகஸாசு - புண்டரீகபலாசாக்ஷீ] வேல்போலே அவற்றின்
சப்தம் செவிவழியே குளிக்கப்புக்கவாறே வெளுக்கவிழ்த்த விழி
யிருத்தபடி. [கதமேஷாபவிஷயதி.] நிக.

அரு|| டாவோ வென்றான். என்றது-நாவனோடே ஜயித்துவந்தாலன்றோ நீ
யொருபுருஷனோடே கலந்ததாவதென்ற ஸம்மதிக்கப்பண்ணினென்றபடி.
அவளப்படி. புருஷத்ததைக்கண்டு ஸம்ஸ்கேஷிக்குமோ வென்ன அரு
ளிச்செய்கிறார் (பர்தாரம்) என்று. துலைகொண்டு - உருவயிட்டுக்கொ
ண்டு. அதாவது - சங்கங்களுக்கு உத்பத்திஸத்தாரமென் பக்கவிலே உன்றோ
வென்று கொண்டென்றபடி. (தாயங்கிளர்ந்து கொள்வானொத்தி திளர்கை
செல்லுநையாய், பரப்பினையச்சொல்லி, அபஹரிப்பாரைப்போலே என்று
சப்தார்த்தம். கடலினுடையதவநி இவர்க்கு பாதகமாயிருக்கிறது எப்படி
யிருக்கிறதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நிஸ்வரஞ் சக்ரவாகாநாம்) என்று.

[கடலானது மலைகொண்டுமத்தராகவால் சுழற்றிய மாயப்பிராள் அலை
கண்டு கொண்ட வழுதங்கொள்ளாது, பரதர்விலைகொண்டு தந்த சங்கமிவை
வேரித்துழாய் துணையாத்துலைகொண்டு தாயங்கிளர்ந்து கொள்வானொத்த
ழைக்கின்றது] என்றவயம். அழைக்கின்றது - சப்திக்கிறது. நிக.

[அப்பு அரும்பதம்]

ஐபத்தாராம்பாட்டு.—அவன் வாராநிற்க பாதகமானவனென்ன
னயருளிச்செய்கிறார் (பதினாலாண்டு) இத்யாதி. பெருமாள் தனக் கொல்லப்
போகவிட்ட வார்த்தையெதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸங்கத்யாரபாதி)
இத்யாதி. பாதனானவர் ராஜ்யத்தோட்டை ஸங்கத்தாலே ராஜ்யத்தை யபே
க்ஷித்திருப்பாரோ? அறிந்துவாரும், அபேக்ஷித்தாராகில் காமிக்வேயிருக்

கிழேமென்று பெருமாளுக்குக் கருத்தாக நாட்டார் சொல்லு மர்த்தம்-
அன்றிக்கே த்ருதியை - தீவிதியார்த்தத்திலேயாய், கம்மோட்டை ஸங்கத்
தாலே நாம் அவரை ராஜ்யத்திலே வைத்தால் “அர்த்திபவேத்” அர்த்திப்
பரோ?-இரப்பரோ? அறிந்துவாருமென்று கம்மாசார்யர்கள் அருளிச்செய்
யுமர்த்தம். இதை யருளிச்செய்கிறார் (ஐயர் நியமித்த) இத்யாதி. இந்த
ஸ்லோகத்துக்கிப்படி யர்த்தங்கொள்ளுவானென்னென்ன, எழுந்தருளுகிற
போதை ஸ்லோகத்துக்குச்சேரவேண்டுமையாலே யென்றிருர் (சனகர்ஜ
காம) இத்யாதி. (சு); “த்யுஷ்டிவ்ருவியாயுந் - த்ருஷ்டிந்ததராவிசாலயன்”
என்று-அபிஷேகோபகரணங்களை நன்றாகப்பாராமல், “ஸாபேஷு:” என்று-
சற்றே கடைகிழித்துக்கொண்டுபோனாரென்றுநாட்டார் மர்த்தம். “தத்ர - ஆவி
சாலயன்” என்று-அபிஷேகோபகரணங்களை நன்றாகப்பார்த்தெழுந்தருளினார்.
ஆகையாலே “ஸாபேஷு:” என்றிருந்தபடியாகவேணுமென்று பட்டர். (முன்
னையிதே) கடல் பாதகமாய் கோவுபடுகிறதென்று பூரிப்பது. நேர்ப்பம் -
ஸாமர்த்த்யம். ஆஸ்சர்யமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சாத்தின) இத்யாதி.
இப்படி நெருக்கினுன்னென்ற பேருண்டோவென்ன (கடலேகடலே) இத்
யாதி. (இலையமுது)-சாடுபச்சிலையான திருத்துழாயைக்கொண்டுஎன்றர்த்தம்;
நல்வார்-வெற்றிலைப்பாக்குபிடித்துக்கொண்டு நலியுமாபோலே என்ற த்வநி.
(அதமாய்)தாழையை யதுமதிபண்ணிக்கொண்டு,யுத்தம்பண்ணினான் ஆனாக
வேண்டாவோ.வென்று என்று பூரிப்பது. இந்தவவஸ்துதையிலேஇவன் போக
யொட்டுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பர்த்தாரம்) இத்யாதி. துலை.
அறை - நலியவழியிட்டுக்கொண்டென்றபடி. ஸஜாதீயம் - தன்னுள்ளே பிற
ந்த சங்குகளோடே இவன் வளைத்து ஸாஜாத்பம். ஸர்வசக்தி - மிடுக்கன்,
விடுக்கம் - கிட்டி. விஸ்வலோகவஸ்துதையிலேதவநியஸஹ்யமாயிருக்குமோ
வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நிஸ்வநஞ்சக்ரவாகாநாம்) இத்யாதி. “சூர்வாவ
ஸ்துதையில்” என்றது. வ்யாக்யாதாவினீடுபாடு.

நிக.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

ஐம்பத்தோராம் பாட்டு.—(மலையித்யாதி) ஆஸ்வாஸதேஹதுவான பாகவ
தன் த்வரித்துவாராநிற்கும்படியைக் கீழறுஸந்தித்திருக்கக் கடலோசைநே
ட்டுக்கைவளையிழக்கும்படியாவானென்னென்ன (இவன்)இத்யாதி. ஒண்ணுத
ல்மாமை யொளிபயவாமையன்றோ விரைந்து வருகிறான்; வண்ணகடெடா
மலிருக்க அப்போது கடலோசைபாதகமாக விரகுண்டோவென்ன, இனிவி
துக்கவ்வுருகில்லையென்னும்படி ராத்ரிவ்யஸநகர்சிதையானவனவிலே, ஸூர்
யோதயத்துக்கருணாதயம்போலே தன் வரவுக்குஸூகமாக அதிதவரை
யாக ஓராள்வரவிடாதவனவாகையாலே பாதகமாயிற்றென்கிறார் (பதினா
லாண்டு) இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. காமப்ராப்திபற்றாமைவருகிறவர்
தாம் பரத்வாஜாஸ்ரமத்திலே தங்கித் திருவடியை வரவிடுவானென்னென்ன
(ஸங்கத்யா) இத்யாதி. பரதாழ்வானபிப்ராயத்தை யறியும்படியும், அவர்

தரித்திருக்கும்படியும் வரவிட்டாரென்று கருத்து. பரதாழ்வானபிரபாய
மேதென்ன, “ராஜ்யேந ஸங்கத்யா - ஸங்கேந ஸ்வயமர்த்தீபவேத்கிம்”
என்றாக்கி, ராஜ்யாபிலாஷியானால் நாமிக்நனையிருப்போமென்று பெரு
மாள்வரவிட்டாரென்று நாட்டார்சொல்லுமர்த்தமன்றிக்கே “மயாஸங்கத்
யா” - மத்விஷயஸங்கேந, ராஜ்யேஸ்வயமர்த்தீபவேத் - மநியமநாத்ப
வேத்கிம் என்று பெருமாளுக்கு அபிராமமென்று விவக்ஷித்து இப்படியே அர்
த்தமாகவேணுமென்னுமதக்கெளசித்யங்காட்டாநின்றகொண்டு. பாவமரு
ளிச்செய்கிறார் (ஐயர்) இத்யாதி. பரதாழ்வானிசையாவிட்டால் தமக்குக்
குறையென்னென்ன (ஐயர் நம்மை) இத்யாதி. அபிராமமறியவரவிட்டா
ராகில் மீண்டுவருந்தனையுமங்கே தானையிருக்கவேண்டியிருக்க, பெருமாள் தா
மே எழுந்தருளக்கூடுமோமென்னில், திருவடி இங்கிதஜ்ஞராகையாலே அபி
ப்ராமறித்துவாராதேயிருந்தாரென்று பரஜ்ஞராகையாலே தாமே எழுந்
தருளினாரென்று கண்டுகொள்வது. பெருமானுக்கு பரதாபிஷேசநத்திலே
தானே அபிப்ராமமாகில் முன்னே அபிஷேசநோபகரணங்களிலே ஸாபே
க்ஷராய் மெள்ளப்போனாரென்றத்தோடு விரோதியாதோவென்ன, அப்படி
விரோதியாதபடி கீர்வஹிக்கும்படியான அருளிச்செய்கிறார் (சகை:) இத்
யாதி. “ஹ்ஸிநு-வொலயை” - தருவடிமாலிசாலயக்” உபகரணங்களை நன்
ருகக்கடாக்கித்துக் கொண்டென்று பட்டர் பகூத்துக்குப்பொருள். ஆகவ
பிப்ராமறியவேணுமென்றும் தரித்திருக்கவேணுமென்றும் ஆள்விட்டாத்
போலே இங்கே அந்தத்தலைமகன். தனக்கபிப்ராமறியவேண்டாவீட்டாலும்
ராத்ரிவ்யஸநக்ருசையென்றறிந்து தேற்றவருகிறவன் தன் த்வரையும்பேரா
தே கடலோசைக்கவகாசமில்லாதபடியாக மிகவும் த்வரித்துப்போகத்தக்க
ஆள் வரவிட்டாமையாலே பாதகமாயிற்றென்றதாயிற்று. (முன்னையிறே) என்
றதுக்கநந்தாம் கடலோசைமுந்திக்கொண்டதென்று, சேஷம். “கொ
ண்டு” என்றத்தாலே தோற்றின துஷ்கரதையைக்காட்டுகிறார் (அசல) இத்
யாதி. “கேர்ப்பம்” - ஸாமர்த்த்யம். ஆஸ்சர்ய சேஷடிதமேதென்ன (சாத்
தின) இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவீனீபாடு - (இவருடைய) இத்யாதி. விநாகம் - கிட
டிக்கோல், விநி நகங்கட்டிற்றாசச்சொன்ன பேருண்டோவென்ன (கடலே)
இத்யாதி. “சென்றோமோ” என்றவந்தாம், வனைவிற்கும் பரதரைப்போ
லே என்று சேஷம். “இலையமுது” பாக்குவெற்றிலை. “கொண்டு” என்
று - தவந். திருத்துழாயிலைகொண்டென்று பரக்ருதார்த்தம். “தசைப்பு” -
உத்கர்ஷம். “அதுமாந்ய” - அநுமதி கொண்டு என்றர்த்தமாய், அதின் ப்ரகார
மருளிச்செய்கிறார் (ஆண்) இத்யாதி. நான் புருஷானுபின்பன்றோ நீகலக்
கவேணுமென்றுசொல்லி அநுமதிசொண்டானென்று கருத்து. இவ்வவஸ்த
தையிலே போகவிடுவானென்னென்ன (பர்த்தாரம்) இத்யாதி. தலை-தறை.
ஸஜாதீயமென்று-தன்னிலிருக்கு ம்சங்குக்களாடு ஸஜாதீயமென்கை. பின்

டிதமானவர்த்தம் (ஒரு) இத்யாதி. த்வநிபாதசமாகைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (நிஸ்வரம்) இத்யாதி. வ்யாக்யாத்ருவித்ததாலாகமம் (பூர்வ) இத்யாதி. “ (க) புஜூர்க்குஸிதாஸ்யுஜஸ் - புண்டரீகம்ஸிதாம்போஜம் ” என்றதையுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார். (வேல்) இத்யாதி. ௫௧.

தாத்பர்யம்.— நாயகனுடைய வீரஹத்தினால் பாசைபடும் இந்நாயகியை ஆஸ்வஸிப்பிக்கைக்காகத்தேரேறியதித்வரையாய்ப்புறப்பட்டுவருகிற நாயகன் இவளிருக்குமிடம் வந்து சேர்ந்தற்குமுன்னம் ஸமுத்ரகோஷத்தைக்கேட்டு நாயகியானவள் அந்த ஸமுத்ரத்தைக் குறித்துரைக்கிறாள்.

இவள் ஓரபலை; நாமெதைச் செய்தாலும் நமக்கிலுள்ளோருட்பாதிக்கரியை செய்ய சக்தையல்லள் என்றுநிர்ஸயித்த இஸ்ஸமுத்ரமானது இப்போது, ஸர்வேஸ்வரன் சாத்தியருளின பரிமளோத்தரமானதிருத்தழாயையும் தனக்குக் கூட்டுப்படையாகக்கொண்டு தன்னுடைய உத்தேசோஷத்தினால் என்னை வருத்தி என்னைவளையை யுபஹரிக்கயத்தித்தது. கூற்றாப்தி மஹாகாலத்தில் மந்தரத்தைமத்தாகநாட்டி வாஸுகியைக்கய்யாகச்சுற்றித் தன்னுள்ளுடையும் படியாகவும் தான் சிங்கபிந்நமாய் ஆகாசத்தில் அலசளாய்எழுப்பியையும் படியாகவும் தன்னைக்கடைந்து தன்னுடைய ஸாராம்சத்தை யெடுத்ததக் கொண்டு போனளார்வசக்தனான புருஷோத்தமனிடத்தில் நின்றும் தன்னுடைய உஸ்துக்களை வாங்கிக்கொள்ள சக்தியற்ற இஸ்ஸமுத்ரம், ஓரசக்தையான என்னைகயில் உலையைக்கண்டு, வர்த்தகர் விற்க இவள் வாங்கியணிந்ததென்றும் யோசியாமல், என்னிடத்திலுண்டான சங்கோடொத்ததானையால் இவைஎனக்குச்சேரவேணும்மென்று தாயங்கொள்வாரைப்போலே ஸமயம் பார்த்து என்வளையை யபஹரிக்க உத்தேசித்து பாதிக்கத்தொடங்கிற்று. ௫௧

அழைக்கும் திருங்கடல் வென்ற டிரைக்கேகொண்டுபோய், அலர்வாய் மழைக்கண்மடந்தையாவனை யெற, மண்மாதர்விண்வாய் அழைத்துப்புலம்பி முலைமலை மேல்கின் றுமாறுகளாய் மழைக்கண்ணீர், திருமால்கொடி யானென்று வார்கின்றதே. ௫௨.

அர்த்தம்.— அலர்வாய். - தாமரைப் பூவிலவதரித்தவளாய், மழைக்கண் - வர்ஷம் போன்ற குளிர்ந்த கடாஷத்தையுடையவளான, மடந்தை - பெரியபிராட்டி, அழைக்கும் - கோஷியாநின்ற, தரு - நீலவர்ணத்தையுடைய, கடல் - ஸமுத்ரத்தில், வெண் - வெளுத்த, திரைக்கே - அலைகளின் பழியாக, கொண்டுபோய் - (நாயகனை) அழைத்துக்கொண்டுபோய், அரவுஅணை - திருவனந்தாமலானாகிற படுக்கையின்மேல், ஏற - ஏறினவளவீல், மண்மாதர் - பூதேவி. திருமால் - ஸ்ரியபதி, கொடியான் - ச்ருரன், என்று - என்று, விண்வாய் - ஆசாசமாகிறவாயினாலே, அழைத்து - இரைத்து, புலம்பி - அழுது, மலை - பர்வதக்களாகிற, முலைமலைநின்றும் - ஸ்தநகங்களின்மேல் நின்றும், மழைக்கண்ணீர் - வர்ஷம்போன்ற கண்ணீரை, ஆறுகளாய் - நதிகளாக, வார்கின்றது - பெருக்காநின்றது. ௫௨

(க) அமரம். புரவர்க்கம்.

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளைவ்யாக்யாநம்.]

அவ — ஐம்பத்திரண்டாம்பாட்டு. — காலமயக்கு-துறை.

வ்யா.-(அழைக்குங்கருங்கடல்) (க) “அஷ்டபிஷ்டம்-அபாமபிசுக்
லம்” என்று ஜலத்துக்கு ஸ்வபாவம் வெருப்பேயாகிலும் நீர்ச்செறி
வாலே கறுத்திருக்கு மிறே. கீழ்கறுத்து மேல் வெருத்த திரைகளை
யுடைத்தா யிருந்தபோது நீலரத்தத்தாலேசெய்ததொரு ஸ்த்தலத்
திலே ஸ்ப்படி-கத்தாலே ஸோபாந பரம்பரையாகப் படுத்தாற்போலே
யாயிற்றிருக்கிறது. (உ) “அஷ்ட-சக்யம்” இத்யாதி. மேகங்களாகிற
ஸோபாந பங்க்திகளாலே ஆகாசத்திலே யேறி அக்காலத்திலலாக்கட
வ குட-ஜங்களையும் அர்ஜ-கங்கையுங் கொண்டு நங்குருவான வாதி
த்யனுடைய மத்யத்திலே ஸதாத்மியனு யிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை
யுபாஸிக்க சக்யமாயிருந்தது. இதுக்குக் குறை யித்தனையுமிறே ;
நாம் பெரியபெருமானை ஸமாராதம் பண்ணப்புக்கால் (ந) “அஷ்டபிஷ்ட-
ஸஹபத்யா” என்கிறபடியே கூட நின்றெடுத்துக் கை நீட்டும்
மைதிலியுண்டாகப்பெறுக இதென்னுமிதே குறை. (வெண்டிறைக்கே
கொண்டுபோய்) அத்திரைக ளிலுக்கிற விதிமேல் நீர் நடுக்க நடுங்கக்
கொண்டுபோய். (அலர்வாய்) அலர்-தாமரை. தாமரைப் பூப்போலே
யிருந்துள்ள திருப்பவள்க்கையுடையவ ளென்னுதல்; அலரிலேயுண்
டானவள் - தாமரைவளத் தனக்குத்தபத்தி ஸ்த்தாநமாக வுடையவ
ளென்னுதல். (மழைக்கண்மடந்தை) போகஸ்த்தாநத்தையும்
பார்த்து இவளையும் பார்த்தால் பின்னையவள் பின்னே போம்படியா
ய்; ஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தாற்போலேயாயிற்று குளிரோக்கினால்
நோக்கிருப்பது. பின்னையவள் கருத்தைத் பின் செல்ல வேண்டும்
படியாயிற்றிருப்பது. (அரவணையேற) திருவனந்தாழ்வான்மேலே
ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாகச் சென்றேற.

(மண்மாதர்) ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. (விண்வாயழைத்து, விண்ணாகிற
வாயாலே யழைத்தென்னுதல், விண்ணிலே நின்றழைத்தென்னுதல்.
திரைகள்மேல்கோக்கிக் கொத்தளித்து ஆகாசத்திலே சப்தித்தபோ
து பூமியானது அழைத்தாற்போலேயாயிற்றிருக்கிறது. (புலம்பி)
பலபாகுங்களைச் சொல்லிப்புலம்பி. (முலைமலைமேல்நின்றும்) முலை

அரு || ஐம்பத்திரண்டாம்பாட்டு, — (அழைக்கும்) (ஸோபாந பரம்பரை
யாகப்படுத்தாற்போலே) என்றதுக்கு ஸம்வாதமாக அருளிச்செய்கிறார்
(சக்யமித்யாதி) என்று. இந்தஸ்லோகத்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார்
(மேகங்களாகிற ஸோபாந பங்க்திகளாலே) என்று. இந்த ஸ்லோகம் பிராட்டி
யை விஸ்வலக்ஷித்தப்பெருமாள் மால்பவானில்லியிருந்து அருளிச்செய்தது.

(க)

(உ) ஸ்ரீராமா - கிஷ்கிந்தா - ௨௮ - ச.

(ந) ஸ்ரீராமா - அயோத்யா, ௬-௨

வ்யா||களாகிற மலைகளில்நின்றும். ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்குபூமிபூதிடா
கையாலே மலைகளை முலைகளாகச் சொல்லலாம்தே.(க) “காரார்வ்ணா
கொங்கை” இத்யாதி. (ஆறுகளாய்) வர்ஷித்த வாதே மலைகளில் நீந்
றும் வருமருவிகள் விழுந்து நிரம்பிப் போகாந்ருமிதே. (மழைக்
கண்ணீர்) மழைபோலே யிருந்துள்ள கண்ணீர். மற்றைப்போ
து மழையான கண்ணீர் தானாயிருக்குமிதே. (திருமால் கொட்டா
னென்று) இருவருமான சேர்த்தி பேற்றுக்குட லென்றிருந்தோம்;
அது நமக்கீழவுக்குடலாவதே! நீர்மைக்குடலானது க்ரௌர்யத்துக்
குடலாய்த் தலைக்கட்டுவதே! (என்று வார்த்தித்தே) அவனுடைய
கொடுமையைச்சொல்லி யழுகிறவளுடைய கண்ணீர் ப்ரவஹிக்கிற
படிகாண்.

“பிராட்டியும் ஸர்வேஸ்வரனும் ஸம்ஸ்கேஷத்திலே யாரம்
பிக்க, ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி யது கண்டு பொறுக்கமாட்டாமை யழுகிறா
ள் காண்” என்று, அவன்குறித்துப்போனகார்காடம் வந்துவர்ஷிக்க
அத்தை மயக்குகிறாள் தோழி.

அவளோடேயவன் கலந்தபோது அவயனிமோடே கலந்தாற்
போலே இவர்களிருக்கவும், இவர்களோடே கலந்தபோது தன்னுடைய
யஸ்தநபாஹுத்ருஷ்டிகளோடே கலந்தாற்போலே யவள்நினைத்திரு
க்கவும், இப்படி இவர்களுடைய ஸ்வரூபமாய், அபரிச்சித விஷயமா
கையாலே எல்லாருங்கூடி அநுபவிக்கவேண்டியிருக்க இருவர்க்குப்
பாத்தம்போராதக்ஷுத்ரவிஷயங்களிலுண்டாம ஸாபத்யம்வ்விஷ
யத்திலொயுண்டாகச்சொல்லுமது உபபந்தமாம்படி எங்ஙனென்பென்
ன, இச்சோத்யத்துக்கு முன்புள்ள முதலிகன்-“தானுமவருமான
போகத்துக்கு நாம் ஸர்க்சந்தநாதிகளோபாதிவரவிருக்க என்னை
அநாதரித்துப்போவதே என்றின்னாதாய் அழுகிறாள்” என்று பரி
ஹரித்தார்கள். இத்தை ஆளவந்தார்கேட்டருளி (2) “* வழி

அரு|| (மற்றைப்போது) என்றது - ஸ்வபாவமாக வர்ஷாகாலமானபோ
தென்றபடி.

[அலர்வாய்மழைக்கண்மடத்தை அழைக்கும் சருங்கடல் வெண்டிரைக்
கேநாயகனைக்கொண்டுபோயரவணேபற, வின்வாய்திருமால் கொடியானென்
று அழைத்தப்புலம்பியழுகிற மண்மாதருடைய மழைக்கள் நீரானது மு
லைமலைமேல்தின்றும் ஆறுகளாய்வார்த்தித்தது] என்றதன்மேல் “சருங்கடல்
வெண்டிரைக்கொண்டுபோய்” என்றது - நீல ரத்தத்தாலே செய்ததொ
ருஸ்த்தலத்திலே ஸ்ப்படி கத்தாலே சமைக்கப்பட்ட ஸோபனத்தாலே காயக
னைக்கூட்டிக்கொண்டுபோயென்றபடி.

வ்யா||ணியில்லாமலர்மகளை இந்நீர் கடுக்கநடுங்கும்படி கடலிலேகொடுப்போவதே ! படுக்கையாகநான் கிடக்கச்செய்தே, என்று ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டியழகியுள்ளகாண் ” என்றருளிச்செய்தார். இதைப் பட்டர் கேட்டருளி “ இதைல்லாம் வேண்டாகாண் ; “அநுபபந்மமாயிருப்பதொரு அர்த்தத்தைச்சொல்லவே, “இதைங்ஙனே கூடும்படி” என்று தலைமகள் நெஞ்சிலேபடும்; அவள் விசாரித்து நிர்ணயிக்குங்கூட்டில் அவன்வந்து கொடுநிற்கும் ” என்னும் வீஸ்ரம்பத்தாலேசொன்னார்கள் அகலாமையுங்காண் ” என்றருளிச்செய்தார்.

ஸ்வரபதேசம்.—இப்பாட்டால், பகவல்லாபத்தாலல்லது காலகேசுபம்பண்ண இவர்க்கரிதானையாலே பார்ஸ்வஸ்த்தரநுபபந்மங்களைச்சொல்லியாகிலும் ஆஸ்வஸிப்பிக்கவேண்டும்படியானதலச சிறந்தபடியைச்சொல்லுகிறது. இட.

அரு|| பட்டர்நிர்வாணத்துக்குத் தாத்பர்யம் - பெரியபிராட்டியாருக்கும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாருக்கும். ஸாபதந்யமில்லாதிருக்க இப்படி ஸாபதந்யம்தோற்ற அநுபபந்மமாய்ச்சொல்லவே, நாயகியானவள் “இப்படி பெரியபிராட்டியார்க்கும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியார்க்கும் ஸாபதந்யங்கூடுமோ ” கேண்டவிசாரித்து நிர்ணயிக்கும்போதெனக்கு நாயகன்வருமென்று அந்நவஸித்துத் தோழியானவள் ஸாபதந்யத்தோற்றச் சொன்னாளென்றபடி. “अविष्टे च निःशब्दे कृत्वा मुनिप्रसङ्गम् । शृणुष्वन्तःसुखं पश्यन्त्यन्तरात्मनः - ஆபிஷேசநிகம்பாண்டம்சுரத்வாராம : ப்ரதக்ஷிணம் । சநநர்ஜகாம ஸாபேக்ஷாத்ருஷ்டிந்தத்ராவிசாலயந்” பாண்டம் - ஸம்பாரம். இது சித்திரப் பாட்டில் ப்ரமாணம். “शक्यमुच्यते मया मया मेधुनं पानं पशुभिः खड्गैश्च न मया धिरलङ्घ्यते दिवाकरम् - சக்யமம்பரமாருஹயமேகளோபாநபங்க்த்பி; குடஜார்ஜகாமாலபிரலங்கர்த்தத் திவாகரம் ” दिवाकरमुलङ्घ्यते शक्यम् || திவாகரமலங்கர்த்தம்சக்யபித்யந்வய :. இட.

[அப்பு அரும்பதம்.]

ஐம்பத்திரண்டாம் பாட்டு.—(அழைக்கும்) - (அபாமபி, ஸ்ருத், இப்படி ஸோபாநமாக வர்ணித்த-பெருண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சக்யம்) இத்யாதி மால்யவானிலேயிருக்கச்செய்தே பெருமாள் வர்ணித்தான் என்றபடி. “குடஜம்” குடமல்லிகை “அர்ஜுநம்” - புஷ்பவிசேஷம். “இவனையும்” - ஸர்வந்நையுமி. மற்றைப்போது-வர்ஷாகாலமானபோது. “சேத்யம்” சக்யை. “அழைக்குங் கருங்கடல்” - கோஷிக்கிறகடல். [“அழைக்கும்” என்றுதொடங்கி மண்மாதர் லிண்டாய் திருமால் கொடியானென்று அழைத்துப்புலம்பிமழைக்கண்ணநீர் முலையலேமேல் நின்றுமாதுகளாய்வாரிசின்றதே] என்றுந்ரிதய. “ஒரு ஆசார்யர், கம்பிள்ளையிடத்திலே குறையநினைத்துத் தாமே திருவிருத்தத்தைப்பார்த்துக்கொண்டுபோக, இப்பாட்டளவாக ஒரு

0512.

[வேறொரு அரும்புதம்.]

௩௨

தா த்பர்யம்.—வரூஷாகாலத்தில் வருவதற்கக்குறித்துப் போன நாயகன் அக்காலத்தில் வராராமையாலே சோகித்தற காயகியைத்தேற்றாகக்காக ஸகியானவன், இதுவரூஷாகாலமன்றென்று அபலாபம்செய்கிருள்.

ஓபெண்ணே! நாயகன் ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனாகையால் சொன்ன சொல் தவற மாட்டான், வர்ஷாகாலம்வந்தவாறே அவனும் அவர்யம்வந்தசேருவன் என்று தோழிசொல்ல, ஆனால் வர்ஷாகாலம்வரவில்லையோ? ஆகாசத்தில் இனர்த்த காண்கிறவை மேகங்களன்றோ? ஆறுகளும் பெருவெள்ளமிடா நின்றதன்றோவென்று நாயகிகேட்க, நீலாத்நமயமான ப்ரதேசத்தில் ஸ்ப்படிகசிலா கிர்மிதமானபடிகளின் வழியே ஏறிப்போவாரைப்போலே, இருண்ட கடலினின்றும் கிளம்புகிற அதிஸ்வச்சமான அலைகளின் வழியாகப்பறப்பட்டுப் பெரியபிராட்டியானவள் தன் நாயகனையும் கூட்டிக்கொண்டுபோய் திருவ நந்தாழ்வானாகிற சய்யையின்மேலேறி லீஹரிப்பதைக்கண்டு, பூட்டிப்பிராட்டி யானவள், பிராட்டியோடு ஸஹவாஸம் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு தயாவர்த்தகமெ ன்றிருந்தோம், இப்போது விபரீதமாய்விட்டது, அவளுடன் சேர்ந்து இவ னுக்குமுன்புள்ளதையும்தேய்நீர்த்தயனாய்விட்டான் என்ற ஆகாசத்திலேறி இரைந்தழுகிறான், அவளுடைய கண்ணீர்கள் இப்படியாராய்ப்பெருகிறது, நீ இதைக்கண்டு இதுவர்ஷாகாலமென்று ப்ரமிக்கவேண்டாவென்கிறாள்.

வாராயினமுலையாளிவள் வாணோர்தலைமகளும்,
சீராயினதெய்வநல்கோயிது, தெய்வத்தண்ணந்துழாய்த்
தாராயினும் தழையாயினும் சன்கொம்பதாயினும்கீழ்
வேராயினும், கின்றமன்னாயினும் கொண்டுவிசுமினே. ௫௩

அர்த்தம்.—இவள் - இந்நாயகியானவள், வார்ஆயின - கஞ்சகத்தினால் கட்டத்தகுந்த, முலையாள் - ஸ்தநத்தையுடையவளானாள், இது - இந்நோயா னது, வாணோர் - நித்யஸஞ்சிகளுக்கு, தலைமகளும் - ஸ்வாமியானவளாய், சீர் ஆயின - கல்யாணகுணங்களையுடையவளான, தெய்வம் - தேவதையினால் வந்த, நல் - விலக்ஷணமான, கோய் - வ்யாதியாயிராநின்றது. (ஆகையால்), தெய்வம் - அத்தேவதையான ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய ஸம்பத்தி யாய், தண் - குளிர்ந்ததாய், அம் - அழகியதான, துழாய் - திருத்துழாயினு டைய, தாராயினும் - பூக்கிரையாவது, தழையாயினும் - இதழ்களையாவது, தண் - குளிர்ந்த, கொம்பதாயினும் - கட்டையையாவது, கீழ் - அதினு டைய கீழிருக்கிற, வேராயினும் - வேரையாவது, கின்ற, அத்திருத்த ழாய் முனைத்திடத்திலிருக்கிற, மன்னாயினும் - மன்னையாவது, கொண்டு - எடுத்துக்கொண்டுவந்து, விசுமின் - (அச்சாற்று இவள்மேல்படுப்படி) வீசக் கோள். (௫௩)

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—ஐம்பத்து மூன்றும் பாட்டு.— இவ்விருத்துபகட்டக் கேளாதிமேயது. கரலமுமதுவெயாய் வர்ஷமும் மெய்யாய் நிலைநின்ற வாறே அளன் வர்ஷகாணமை இவள்மோஹித்தாள்; இவளுடைய

அரு || ஐம்பத்து மூன்றும்பாட்டு.—(வாராயின) (பகட்டக்கேளாதிமே யது) என்றது - அந்தவர்ஷாகாலமென்றபடி. துறை - வெறிவிலக்கு.

ஸ்வராக் பதைக்க நுரூப்மாக பந்துக்கள் கலங்கி வழியல்லாவழியே
பரிஹரிக்கவிழிய, இவள் ப்ரக்குதியறிந்திருப்பாளொரு முதறிவாட்
டி. “நீங்கள் செய்கிற விது பரிஹாரமன்ற; இவள் பிழைக்கவேனு
மாமில்நான் சொல்லுகிறபடியே இங்ஙனே பரிஹரிக்கப்பாருங்கோள்”
என்கிறாள்.

வ்யா.—(வாராயின முலையாளிவள்) நீங்கள் செய்கிற விவ்வினே
யாட்டுக்கள்கொண்டு பரிஹரிக்கும் பருவமல்ல. காலகேசுபம் பண்
றாதே கடுகசிகிதஸித்துக்கொண்டு நிற்கும்படியன்றோ விவள் பரு
வாரிருக்கிறது, (வாராயின முலையாளிவள்) வாராலேயார்த்தமுலை; வா
ராலே தாங்கப்பட்ட முலையையுடையவள். வாராலே தரித்தல், நாயகன்
தன்மார்பாலே தரித்தல்செய்யுமித்தனைபோக்கி இவள் தன்னாலே த
ரிக்குமளவல்ல. (க) “என்னிவைதான் வாளாவெனக்கே பொறையாகி”
என்னக்கடவதிதே. (உ) [கன்னவிலுங்காட்டகத்து] கல்லேயென்று
சொல்லப்படுகிறகாட்டுள்ளே. [ஒர்வல்லிக்கடிமலரின்] ஒருபூங்கொடி
விப்பரிமளப்ரகரமானமலரிலே, [கன்றறுவாசம்] அநுபபுக்தமான
செவ்விப்பரிமளத்தை, [மற்றாரானுமெய்தாமே] போக்தாக்கள் புதிக்
கப்பெறுதே, [மன்னும் வறநிலத்துவாளாங்குருத்ததுபோல்] தான்
முளைத்த வெறுந்தரையிலே யொருப்ரபோஜநமில்லாதபடி வ்யர்த்த
மேமீளவெடுக்க வொண்ணாதபடி மங்குமாபோலே, [என்னுடைய
பெண்மையு மென்னலனுமென் முலையும்; அக்கொடியும் பூங்கொத்
தும் பரிமளமுமிருக்கிறபடி. [மன்னுமலர்மங்கைமைந்தன்] ப்ரணய
நாராயின்பெரியசூராட்டியாரோடேஸ்ரோத்ரியனானவனே வேணுமி
வருக்குத் தேசிகனும்போது. [கனபுரத்துப் பொன்மலைபோல் நின்

அரு|| முதறிவாட்டி) ஜ்ஞாநாதிகையானவள்.

அரு || “வாராயின முலையாளிவள்” என்றதுக்கு இரண்டுபொருள்.
அதாவது—வாரென்று - கச்சாய், கச்சாலேயார்த்தமுலை அதாவது—
கூத்தல்-கட்டுதலாய், கச்சாலே தாங்கப்பட்ட முலையையுடையவளென்
னதல் அதாவது—வார்தான் இம்முலையோடே ஸம்பந்தித்து ஸ்ரூபம்பெற
வேண்டுமபடியான முலையையுடையவளென்னுதல், நாயகன் தரித்தாலோ
ழிய இவள் தன்னால் தரிக்கப்போகாதென்றதுக்கு ஸ்வாதமாகத் திரு
மங்கையாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸுலக்தியை யருளிச்செய்கிறார் (என்னிவைதான்
வாளாவெனக்கே பொறையாகி என்னக்கடவதிதே) என்று. இதுக்குக்கீழேயும்
சற்றக் கட்டிக்கொண்டு பொருள் அருளிச்செய்கிறார் (கன்னவிலும் காட்
டகத்து) என்று. (மன்னுமருந்தறிவீரில்லையே) இத்யந்தம் அபேக்ஷிதம். நவிலுகை
சொல்லுகையாய், கல்லேயென்று சொல்லப்படுகிற காட்டுள்ளே. என்றும்மது
வ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத காலென்றபடி. ஸ்ரோத்ரியனென்றது - ப்ரணயதா

(அ) பெரியதிருமடல். ௧௧.

(உ) பெரியதிருமடல். ௮௮.

வ்யா||மவன் தன்]பெரியபிராட்டியுந்தா னுமாய்ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிரு
க்கவொண்ணாக, திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்துநிற்கிறவனாகவே னும,
[பொன்னகலத்தோயாவேல்] அவனுடைய வீறுடைத்தானமார்விலே
யணைக்கப்பெற்றுத்தன்னுடையக் கீழ்சந்திராவாகில், [என்னிவைதான்
வாளா] இவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்டிக்கு ஒரு ப்ரயோஜனம் வேண்டா
வோ? [எனக்கேபொறையாகி] இருவர்கூட தரிக்கிறவித்தை நா
னொருத்தியும் எங்ஙன தரிக்கும்படி. எனக்கேதான் சுமையாயிடு
க, இவைதான் முதலிலேயாகப்பெற்றோம்கில்; கண்காணவரு
ந்து செவ்வியழியவேணுமோ? [மூவாமைக்காப்பதோர் மன்னுமருந்
தறிவீரில்லையே] இதுக்குபட்டர், “நாட்டிலோரார்தராளிகரில்லை
யோ, என்கிறார்காண்” என்றருளிச்செய்தார். “இவ்வார்த்தைகே
ட்டபோது பிள்ளைதிருநறையூரையருள்ளிட்டாரடைய நாலைந்து
நாழிகைபோது வேறொரு வார்த்தைக்கிடங்கொடாதே கொண்டா
டியவர்கள் பட்டது காணும்” என்று ஜீயரருளிச்செய்வார். (க)
“வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றேன்” என்கிற பாட்டை பட்டருளிச்
செய்யாநிற்கச்செய்தே பிள்ளை திருநறையூரையர் அதிலே யரு
ளிச்செய்த சிலவார்த்தைகளைக்கேட்டு “இதுக்குமுன் போராசா
ர்யர்கள் பக்கவிலுமிவ்வார்த்தைகேட்டறியோம்” என்று கொண்
டாட, “பிள்ளாய்! பண்டுமிப்படி ஸ்லாகித்தாருண்டுகாணும்; ஒரு
திர்யக்கைவளர்த்துத் திருநாமக்களைக்கற்பித்துப் பிள்ளையதுசொல்
லக்கேட்டு அதின் காலிலே விழுந்தாருமுண்டுகாணும்” என்றருளிச்
செய்தார். “நீருமக்குவேண்டின நிலையிலே ஹேதுக்களையையும்,
உம்மையருபவிக்கிறவிது இழுவாதொழியுமத்தனையே வேண்டுவது”

அரு||ரையில் விதகத்தனென்றபடி. “எனக்கேபொறையாகி” பொறையென்ற-
பாரமாய், எனக்கு பாரமாய்க்கொண்டு, “பெண்மையுமென்னலனுமென்முலை
யுமாகிறவிவைதான், வாளா” - வ்யர்த்தமே. “என்” - என்னப்ரயோ
ஜனம். (ஆந்தராளிகர்) என்று-அத்யாபதேசத்தக்கு - தாதர்; ஸ்வாபதேசத்
தக்கு முமுசுநுக்களாய், கடகரைச்சொல்லுகிறது. “மூக்கின்ற” - செவ்விய
ழியாநிற்கிறன. “மூவாமை” - அழியாதபடி. இத்தால், அவன் ஸம்ஸ்லேஷி
யாதபோது வ்யர்த்தமாமென்றதாயிற்று. ஆந்தராளிகரென்று ஒருசப்தத்
தாலே ஸ்வாபதேசத்துக்கும், அத்யாபதேசத்துக்கும் சேரவருளிச்செய்வதே
என்றிடுபட்டாரென்றபடி. இப்படி ஆசார்யஸமரானபிள்ளைதிருநறையூர
ரையர் பட்டரைக்கொண்டாடக்கூடுமோ வென்ன, கூடுமென்கைக்கு ஸம்வா
தமாகவருளிச்செய்கிறார் (வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றேனென்கிறபாட்டை);
என்று. (பிள்ளாய்! பண்டுமிப்படி ஸ்லாகித்தாருண்டுகாணும்) என்றுதொடங்கி

வ்யா|| என்றாராம். உடையார் ஸ-ப்ரஹ்மண்யபட்டர் எம்பெருமானோடு முத்தருளியிருக்கிற காலத்திலே இங்கே வந்து திருப்புண்ணைக்கீழே பெருமானே ஸேவித்திருக்க, எம்பெருமானாகைச் சிலர் வந்ததுவர்த் திக்கிறபடியைக்கண்டு, “ஜீயரே! நான்கேட்கவேண்டி யிருக்கிறதொருவார்த்தையுண்டு” என்ன, “அதேது” என்ன, “ஸர்வேஸ்வரன் திருமுன்பே கம்ஃமச்சிலர் தண்டனிடாநின்றார்கள், அவர்களும் விவக்ஷிதாராயிரா நின்றார்கள், நாமும், அதுவேண்டா, எனகிறிலேராம், இதுக்கடியென்” என்ன, “இதுதான் கேட்கவேண்டுவதொருவார்த்தையாகிலும் நீர்கேட்குமதென்” என்றருளிச்செய்தார். “எனக்கு வாசிபென்” என்ன “நீர்ராஜஸையைபண்ணித்திரிந்தவரன்றோ; ராஜாவின் பக்கலிலே யொருவன் கார்யங்கொள்ளவந்தால், அவனுடைய பாதுகைகளை யெடுத்துத்தலையிலே வைத்துக்கொள்ளாநின்றால் ‘அவை தன்னைத்தலையிலேவைக்கவேண்டா’ என்னுமோ? அவன் தானவற்றைக்கொண்டாடுகிறானா? அவற்றைக்கொண்டாடுகிறானாகில் அவதான் கார்யஞ்செய்யவேணுமிதே, ஆனபின்பு இத்தால் பரிதனுவான் ராஜாவேயன்றோ என்றருளிச்செய்தார்.

(வாராயின முலையாளிவன்) வார்தான் இம்முலையோடே ஸம்பத்தித்து ஸ்வரூபம் பெறும்படியான முலையையுடையவளென்னவுமாம்; நாயகன் தானுமிம்முலையோடே யணைந்திதே தன் ஸ்வரூபம் பெறுகிறது. (க) “அகலகில்லேனிறையும” என்றும், (உ) “நசஸீதத்வயாஹீர” - நசஸீதாத்வயாஹீர” என்றுமிதேயங்குள்ளார்படி. நோவுக்குறேறுதுபூதனவனுக்கும் நோவுக்குமுண்டான அவிபாகத்தாலே (வானோர்தலைமகனும் சீராயின கல்நோய்) என்கிறது.

அருபிள்ளை திருநறையூரையர் திவ்யஸூக்தி. இதுக்குத்தரத்பர்யம் - உம் முடைய ப்ரதிபத்தியாலே நீர்வேண்டினபடி யருளிச்செய்யும்; எப்படியானாலும் எங்களுக்கும் முடையவறுபவமுண்டானால்பேருமென்றபடி. பகவத்பதந்த்ரராயிருக்கிறவர்களைக்கொண்டாகிறதெல்லாம் பகவானுக்குகப்பாயிருக்குமாபோலே எம்பெருமானுக்குப் பரதத்த்ரராயிருக்கிற பட்டரைக் கொண்டாடுகிறதும் எம்பெருமானுக்குகப்பாயிருக்குமென்கைக்காக ஒணைநிறயமருளிச்செய்கிறார் (உடையார் ஸ-ப்ரஹ்மண்யபட்டர்) என்று. “கம்மை” உம்மை, “நாமும்” நீரும்.

நாயகன் தன்மார்வாலேதரித்தல் செய்யுமித்தலைப்பாக்கி இவள் தன்னுலே தரிக்குமளவுல்ல என்றருளிச்செய்த முந்தினவர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதமாக அருளிச்செய்கிறார் (அகலகில்லேனிறையுமென்றும் - நசஸீதாத்வயாஹீர என்றுமிதே இங்குள்ளார்படி) என்று. வானோர்தலைமகனும் சீராயின

வ்யா|| (சீராயின) கனவியகோய். ஒருவரால் பரிஹரிக்கிறோமென்று தொடங்க வரியகோய். (தெய்வகோய்) அப்ராக்ருதமான கோய். (நல் கோய்) கைக்கூலிகொடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் கோய். ஆன்றியே, நித்யஸூரிகளுக்குநீர்வாஹகளுனமேன்மையையும் கல்யாண குணங்ளை யுமுடைய பரதேவதை யடியாகவந்தநோயென்னுதல்.

(தெய்வத் தண்ணந்துழாய்த்யாதி) இந்நோய்க்கும் இவளுக்குப் பரிஹரிக்கிற உங்களுக்கும் அநுபுமமாகப்பரிஹரிக்கப்பாருங்கோள். (க) “देवतां त्रैलोक्ये - தேவதாந்தரகடாக்ஷ கௌலீநா” என்று அது குடிப்பழியிதே. (தெய்வமித்யாதி) அவன் திருமேனியில் ஸ்பர்சத்தாலே அவன்தன்னோபாதிபும் ஸ்லாக்யமாயிருந்துள்ள திருந்துழாயில் காராகிலுமாம், அதில் தழையாகவுமாம், அதிற் கொம்பாகவுமாம், கீழ்வேராகவுமாம், அத்தோடு ஸம்பந்தித்த மண்ணாகிலுமாம், ஏதேனுமொன்றைக்கொண்டுவந்து பரிஹரிக்கப்பாருங்கோள். இதர ஸ்பர்சங்கள் தூரப்போந்ததும் பாதகமாமபோலே பகவத் விஷயத்தில் தூரேபுண்டான ஸம்பந்தமும் நோவுக்குப் பரிஹாரமாயிற்ற; ஸ்பர்சவேதியாகயாலே, இவ்வருகேபோரப்போர உறைத்திருக்குமிதே. (உ) “தம்மடியாரடியார்” இத்யாதிவத்.

ஸ்வாபதேசம்.—இத்தால் இதரஸ்பர்சலேசமும் ஸத்தையினுடைய விசாசத்துக்குஹேதவாய், பகவத் விஷயத்தில் ஸம்பந்தமுள்ளதேதேனுமொன்றாகிலும் ஸத்தாஹேதுவாம்படியான பாவமிவர்க்குப்பிறந்த படிசொல்லுகிறது. நூ.

அரு||தெய்வநல்கோய்.” என்றதுக்கு லாண்டுபொருள். அதாவது—“வானோர்தலைமகளும்” என்றது—நோவுக்கு மீஸ்வானுக்குமுண்டான அவிபாகத்தாலே, அதவா—“வானோர்தலைமகளும்” வானோர்தலைமகளுகிற மேன்மையையும், “சீராயின” கல்பாண குணங்களை யுமுடைய, “தெய்வம்” பரதேவதையடியாகவந்த “நல்கோய்” என்னுதல்.

(கௌலீநம்) என்றது—குலபவமானதோஷம். தேவதாந்தர கடாக்ஷம் வம்சத்துக்காக தோஷமாயிருக்குமென்றபடி. ஆகையால் நீர் செய்கிற பரிஹாரமுங்கள் மாத்ரமன்றிக்கே வம்சத்துக்கெல்லாம் பழியாயிருக்குமென்றபடி. நூ.

[அப்பு அரும்பதம்.]

ஐம்பத்து மூன்றும்பாட்டு.—(வாராயின) (மூதறிவாட்டி) - பாரம்பரியமாகப் பரபந்த குலதோஷபரிஹாரினி. (பருவமன்று)-பால்யமன்று, யௌவநாவஸ்தைதையடைந்தவன். “வார்” என்று - ஸ்வாபதேசத்துக்கு அவன் குணபரிசுத்தாலேதரிக்கை. அவனானொழிபத்தன்னால் தரிக்கப்போகாதென்ற

அரு|| பேருண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (என்னிவைதான்) இத்யாதி. (ஆந்தராளிகர்) - கடுவேஸஞ்சரிக்கிறதாதல், அங்குள்ளாரோடு மிக்குள்ளாரோடும். கூட்டின்றிக்கே நடுவேயிருக்கிற முமுக்ஷுவாதல், முமுக்ஷுக்களும் கடகராகையாலே, இப்படி அந்யாபதேச ஸ்வரபதேசங்களுக்குச் சேரவொரு சப்தத்தாலேயருளிச்செய்வதெய்ன்று கொண்டாடினார்களென்றபடி. வயோதிகரானவர்களிலரைக் கொண்டாடலாமோவென்ன, கொண்டாடலா மென்னுமதுக்கு ஸம்வாதமாகவருளிச்செய்கிறார். (வெறுத்ததனால்) இத்யாதி. “பிள்ளாய்” என்று “ஜீபா” என்னுமாபேரிலே அரையரைப்பார்த்து பட்டரருளிச்செய்தவார்த்தை. இப்படியாய் வந்ததற்கைக் கொண்டாடுகை. ஸர்வேஸ்வரனுக்கு முகப்பென்னுமதுக்கு ஸம்வாதமாகவருளிச்செய்கிறார் (உடையார் ஸுப்ரஹ்மண்ய) இத்யாதி. “நம்மை” தேவரீராயென்று ஆஜ்யோத்தி. “வாராயின” - வாராலேயாயின - ஸத்தையுண்டான முலையென்றது கீழ்; வார்தானாயின - முலையாலே வார்தான் ஸத்தை பெற்றது என்றத்தமாக்கியருளிச்செய்கிறார் (வார்தான்) இத்யாதி. வார்ஸத்தைபெறுகை - அழகுபெறுகை. முலையோடேயுணைத்தே ஸ்வரூபம்பெறவேணுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நாயகன்) இத்யாதி. அப்படியே இவ்ருமவனை யொழியத்தரியாளென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் (அகலகில்லென்) இத்யாதி. “சேராயினதெய்வம்” என்று - நோய்க்கு விசேஷணமாதல்; அவன் தனக்கு விசேஷணமாதல், இத்தையருளிச்செய்கிறார் (அன்றியே) இத்யாதி. இத்தையொழியவேற்றுகின்றவிட்டுப் பரிஹரித்தாலவரும் விரோதமென்னவருளிச்செய்கிறார் (தேவதாந்தர) இத்யாதி. “கௌலீகர்” ஹீகர். இப்படியகேகந்தாரம்போனதுபரிஹாரமாமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் இதரஸ்பர்சம்) இத்யாதி. நூ.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

ஐம்பத்து மூன்றும்பாட்டு.—(வாராயின) இத்யாதி. “இவள்” தாயின் வள் “அது” - வர்ஷாகாலம், “மோஹித்தாள்” என்றதர்த்தஸித்தம். (மூதறிவாட்டி) பரம்பராப்ராப்தப்ரபந்ருலதோஷ பரிஹாரிணி என்றபடி. “இவள்” என்கிற ஸ்த்ரீலிங்ககீர்த்தேசத்தாலேதானே முலையானென்னுமதுஸித்தமாயிருக்க “வாராயினமுலையாளிவென்று விசேஷித்ததுக்கு பாவமருளிச்செய்கிறார் (நீங்கன்) இத்யாதி. வாரிலேயாயினவென்று சப்தார்த்தமாயருளிச்செய்கிறார் (வாராலே) இத்யாதி. விவரணம் (வாராலே) இத்யாதி. உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (வாராலே தரித்த) இத்யாதி. “இவள் தன்னுலே தரிக்குமளவன்று” என்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (என்) இத்யாதி. எடுத்த ஸம்வாதத்துக்குக் கீழ்க்கண்ணியையுமெடுத்தர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (கல்) என்ற. “ஆந்தராளிகர்” அந்யாபதேசே தூதர், ஸ்வாபதேசே முமுக்ஷுக்களாகை கடகரைச்செல்லுகிறது, (கொண்டாடி) என்றதுக்கு-அந்யாபதேச ஸ்வாப

தேசங்களுக்குச்சேர வழக்காக ஆத்தராளிசரென்றருளிச்செய்வதே என்று கொண்டாடி யென்றகருத்து. வயோதிகர் பாலரைக்கொண்டாடலாமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (உளர்த்ததனால்) இத்யாதி. “பிள்ளாய்” என்று பூஜ்யோக்தியாய், அரையரை ஸம்போதித்தபடி. இப்படி தர்சநபரரைக் கொண்டாடுகை பகவந் முகவிகாஸ ஹேதுவென்னுமதுக்கு ஐகிஹ்யம் (உடையார்) இத்யாதி. “நம்மை” - தேவரீரை - ; “நாமும்” தேவரீரும். இங்ஙனம் ஸம்பாஹ்மண்யப்பட்டர் சொன்னது எம்பெருமானிடத்தில் ஸௌ ஹார்த்தம் தோற்றவேண்டி. வாரிலையாயின முலையென்று கீழருளிச்செய்து “ஆயிவாருடைய முலையான்” என்றாக்கியருளிச்செய்கிறார் (வார்தான்) இத்யாதி. நாயகனைப்போலே இவளுமவரை யொழிய ஸ்வரூபம்பெறமாட்டர் ளென்னு மதுக்கு ப்ரமாணம் (அகலவில்லை) இத்யாதி. இத்தையொழிய வேறொன்றால் பரிஹரித்தாலாகாதோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (தேவதாந்தர) இத்யாதி “கௌலீகர்” கீட்டுவாடர். நுசு.

தாத்பர்யம்.—இப்படி நாயகன்வாராமையால் விரஹபாதை அதிகரித்து மோஹித்துக்கிடந்த நாயகனை; க்கண்டு இவளுடைய மோஹம் தெளிகைக்காகச் சிலர்வந்து தேவதாந்தரோபாஸநம் செய்யச்சொல்ல, அதைக்கேட்ட ஒருதோழி நாயகியின் ஸ்வரூபமறிந்தவளாகையால் அஃக நிஷேதித்து இவள் மோஹத்தைத் தெளிவிக்க உபாயம் சொல்லுகிறாள்.

ஓ தாய்மார்களே ! இவனைப் பிழைப்பிக்கைக்காகக்கருதிச்செய்கிற உங்களுடைய இத்தேவதாந்தர பஜாமெல்லாம் இவள்முடிகைக்கேஹேதுவாமல் லது உங்கள் நினைவின்படி இவன் பிழைக்கைக்குக்காரணமாகமாட்டாது. ஒரு நோய்க்குப்பரிஹாரம் செய்யும்போது அவர்கள் ப்ரக்ருதியையும் அக்காலத்தையுமறிந்து செய்யவேண்டும். இப்போதிவள் பருவம் முதிர்ந்து முலேவிம்மி, நித்யஸஞ்ஜரிநிர்வாஹகராய் ஸகலகல்யாண குணபரிபூர்ணான ஸர்வேஸ்வரன் வந்தணைந்தேஸத்தை பெறும்பருவமாய், அவன் வந்தணையாமையால் இவளுக்கிந்நோய் உண்டாயிற்று. ஆகையால், இந்நோய்க்குப்பரிஹாரமாக, அந்நாயகன்வாராவிடிலும் அவனுடைய ஸம்பந்தமுள்ள திருத்தழாயினது, பூவாகிலும் இதழாகிலும் கொம்பாகிலும் கேராகிலும் அல்லது அதுமுனோத்த இடத்திலுள்ள மண்ணையாகிலும் கொண்டுவந்து அக்காற்ற இவள்மேல் படும்படி வீசினால் இவன் மோஹம் தெளிந்துவிடும் என்கிறாள்.

வீசும்சிறகால்பறத்தீர், விண்ணாடுநங்கட்கெளிது
பேசும்படியன்னபேசியும்போவது, நெய்தொடுவுண்
டேசும்படியன்னசெய்யுமெம்மீசர்விண்ணோர்பிரானார்
மாசின்மலரடிக்கீழ், எம்மைச்சேர்வீக்கும் வண்டுகளே. நுசு.

அர்த்தம்.—விண்ணோர் - நித்யஸஞ்ஜரிசுளுக்கு, பிரானார் - ஸ்வாமியானவனாய், நெய் - நெய்யை, தொடு - கனவு (செய்து), உண்டு - அமுதுசெய்து,

ஏசும்படி - (சத்ருக்கள்) பரிஹாஸம் செய்யும்படி, அன்ன - அப்படிப்பட்ட வ்யாபாரங்களை, செய்யும் - செய்தவனுய்க்கொண்டு, எம்சர்-எமக்கு ஸ்வா மியானவனுடைய, மாசுஇல் - தோஷமில்லாததாய், மலர் - புஷ்பம்போன்ற தான, அடிக்கீழ் - திருவடிகளின்கீழே, எம்மை - எங்களை, சேர்விக்கும் - அடைவிப்பிக்கும் ஸாமர்த்யமுடைய, வண்டிகளே - ஓ வண்டிகளே! வீசம்- பரந்த, சிறகால் - இரக்கைகளினால், பறத்தீர் - பறவாசினதீர்சன், நகரங்கு- உங்களுக்கு, விண்ணாடு - பரமாகாசத்திலுள்ள பரமபதம், எளிது - ஸூலப மாய் (ஸ்வாதீநமாய்) இருக்கும், பேசும்படி - (அங்குச்சென்று) சொல்லும் விதமான, அன்ன - அப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை, பேசும் போலது - (எங் கள்முன்னே) சொல்லிப்போகவேண்டும். ருசு.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ. — ஐம்பத்துநாலாம் பாட்டு. — “நின்றமண்ணாயினுங்கொ ண்டு வீசமினே” என்றானே. வீசவேண்டி நிறில்லை, இவளுடைய உக்தி மாத்ரத்திலே யுணர்த்தாள். உறங்கினபோது பசுபொறுக்கலாம்; உணர்ந்தால் ஜீவித்தல்லது நிற்க வொண்ணாததே. மேர்ஹக்காளே நன்றும்படியாயிருந்தது. இனியங்கு நின்றமோரான் வந்து தரித் தல் இங்குநின்று மாள்விட்டு வரவுபார்த்திருந்து தரித்தல் செய்ய வேண்டும்படியாயிற்று. அங்கு நின்ற மொருவர்வரக்கண்டதில்லை; தன்பரிகரத்தில் கால்நடை தருவாரில்லையாயிற்று; இனித்தன் பரி ஸரத்திலே வர்த்திக்கிறவண்டுகளைக் துதுவிகுகின்றாள்.

வ்யா. — (வீசம்சிறகால்) வீசுகையாவது - அசைந்துவருகை ன்யச்சொல்லுதல், வேகத்தைச் சொல்லுதல், பரந்திருக்கையைச் சொல்லுதல்; (சிறகால் பறத்தீர்) தனக்குச் சிறகுமின்றபே கால் கொண்டாயிற்று நடப்பது; அது தானுமிட்டகாலிட்டசைபாயிறே தானிருக்கிறது. (விண்ணாடு நுங்கட்கெளிது) பூமியிலவிட்டு அந்த ரிக்ஷத்தேகிளம்பினபோதே பரமபதத்துக்குப்போகைக்குடலாக இவ்வளவு போயிற்றினவென்றிருக்கிறாள். பரமபதமாகில் மேலே யென்றிறே யிவளிருப்பது. (க) “மேலுலகங்களின் மீதுபோய்” இத்யாதி. (நுங்கட்கெளிது) இனியுங்களுக்குத் தோன்றிண்டியிறே யது; எங்களுக்கேயிறே அவ்விடமிருது. கால் நடைதந்து போவா

அரு || ஐம்பத்து நாலாம்பாட்டு. — (வீசம்சிறகால்) (இவ்வளவுபோயிற் றினவென்றிருக்கிறாள்) என்றது. பரமபதத்தனவும் போகஸமர்த்தமெ ன்றிருக்கிறாளென்றபடி. பரமபதம் மேலேயாயிருக்குமோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் (மேலுலகங்களின்மீதுபோய் இத்யாதி) என்ற. “பேசும்படி” - அங்குப்போனால் சொல்லும் பாசரத்தை, “அன்னபேசும் போலது” - என்முன்னே ஒருகால் சொல்லிப் போகவேனுமென்று சப்தார்த்தம்”

வ்யா|| ரெல்லாரும் போவது பாம்பத்தத்துக்கேயென்றிருக்கிறாள். (பேசும்படி உன்னபேசியும்போவது) அங்கு போனால் சொல்லும்பாகுததை அப்படியே யென்முன்னே யொருகால் சொல்லிப்போகவேணும்.

(கெய் தொடு வித்யாதி) * அயர்வறு மமரர்களதிபதி யாயிருந்து வைத்து பூமியிலே வந்தவரித்துத் தன்பக்க லாசாலேசமுடையாருடைய ஸ்பர்சமுள்ள தர்வயத்தாலல்லது தரியாதானும், அதுதான்) கேர்கொடுகேர்கிடையாமையாலேகளவுகண்டமுதுசெய்து, தன்னை உகவாத சிகபாலாதிக ளேசும்படியிருக்கிறவர். (எம்மீசர்) நித்யஸ-ஞிகளுக்கு நிர்வாஹகளுன மேன்மையாலும் ஆஸ்ரிதஸ்பர்சமுள்ள தர்வயத்தாலல்லது தரியாதானாயிருக்கிற சீலாதிகயத்தாலுமாக வெள்ளை யகந்யரஹையாக்கினவர்: (மாசின் மலரடி) மாசில்லாத மலரடி. இதுக்கு முன்பு சிலர் தூதுவிடத் தான் பிற்பாட்டுகிறார்களும் மாசில்லையாயிற்று. இத்தலை தூதுவிடிலும் அங்கு நின்றும் வந்தார்கள் வாயிலே வார்த்தை சொல்லிவிடுமத்தனையிறே. (க) [ஸுநாசுஷுருஷ்யுஸ் - யதாதம்புருஷவ்யாக்ரம்] பருவங்கழிந்ததிதே இனிஇவர்க்குச் சொல்லித்தான் செய்வதென்னென்றிருக்கவேண்டா; நினைத்தபோதே நினைத்ததெல்லாம்செய்து தலைக்கட்ட வல்லவாண் புலி. [ஸுநாசு : காதரை] கண்டாயிறே ஒருநீர்ச்சர வியாயிவைவயுறுவிக்கிடக்கிறபடி. சிலர்பட்டினிவிடச் சிலர் ஜீவித்தலோபகதி விடாய்த்தவிக்கரணங்களைக்கொண்டு முடிந்துபோய் வேறொரு சரீரபரிச்சரஹம்பண்ணியிவையறுபவிக்க விருக்கையன் றிக்கே விடாய்த்தவிவற்றைக்கொண்டே ஸ்பர்சிக்கும்படி பண்ண வேண்டும். [ஸுநாசு : ஸகாமாஹம்] அவரைப்போலே விறிப்பொகட்டின் கெழித்தேடேன் என்றிருக்குமளவல்லேன்றான். [ஸுநாசு : ததாருருதயாம்மயி] அவருடைய சக்தியில் குறையின் றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, இவ்வளவில்கார்யகரமாகக் கண்டிலோம்.

அரு|| [செய்து] என்று களவாய்களவுகண்டு கெய்யமுதுசெய்து, "ஏசும்படி- இவ்வளவின் உகவாத சிகபாலாதிகளேசும்படி, "அன்னசெய்யும்" - அப்படிப்பட்ட வ்யாபாரத்தைச்செய்யும், இவள் தூதுவிட்டாளில்லையோ தென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இத்தலை தூதுவிடிலும்) என்ற, சொல்லிவிட்டு வார்த்தையெதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (யதாதம் புருஷவ்யாக்ரம்) என்று (பருவங்கழிந்ததிதே) என்றது - காலங்கழிந்ததிதே என்றபடி. (அவரைப்போலே விறிப்பொகட்டேன் கெழித்தேடேன்) என்று - ஸங்க மாத்ரத்தையுடையவரிருந்தாற்போலே யிருக்குமளவல்லேன்றன்னென்றபடி.

வ்யா|| உன் க்ருபையாலே அதாவும் பஸிக்கும்படி பண்ணித்தரவே ணும், (எம்மைச்சேர்விக்கும் வண்டுகளே) என்னை யங்கே சேரவிடு கையேநிருபகமாகவுடைய வண்டுகளன்றோ? கீக்சன்.

ஸ்வாபதேசம்.--இத்தால், தூதப்ரேஷணவ்யாஜத்தாலே, கம்மாற் றுமையையவன் திருவுள்ளத்திலே படுத்திகுராயிருக்கிறது, ருசு,

அரு|| [விண்ணோர் பிரானாயிருந்துவைத்து செய்தொடுவுண்டு ஁சும்படி யன்ன செய்யுமெம்மீசர்மாசின்மலரடிக்கீழ் எம்மைச்சேர்விக்கும் வண் டுகளே, வீசம்சிறகால் பறத்தீர் விண்ணாடு துங்கட்கெளிது பேசும்படி யன்ன பேசியும் போவது]. என்றவ்யம். ருசு.

[அப்பு அரும்பதம்.]

ஐம்பத்த நாலாம்பாட்டு.—(வீசம்) சற்றேற பறக்கிற வண்டுகளுக்குப் பரமபதமென்தென்கிற தெப்படியென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பூபியைவிட்டு) இத்யாதி. இப்படி பரமபதம்மேலே என்ற இடமுண்டோவென்ன, அருளிச் செய்கிறார் (மேலுலகங்களின்) இத்யாதி. பிராட்டி தூதுவிட்டாளில்லையோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இத்தலை தூது) இத்யாதி. அவள்தானென். சொல்லிப்போகவிட்டாளென்ன அருளிச்செய்கிறார் (உதாதம்) இத்யாதி. “பருவம்” - காலம் - காலம்போயிற்று; சத்ருமிகுத்ததென்றிருக்கவேண் டாவென்றபடி. [விண்ணோர் பிரானார் செய்தொடுவுண்டேசும்படி அன்ன செய்யுமெம் மீசர் மாசின் மலரடிக்கீழ் எம்மைச் சேர்விக்கும் வண்டுகளே. வீசம் சிறகால் பறத்தீர்டேயும் போவது] என்றவ்யம். ருசு

[வேறொரு அரும்பதம்.]

ஐம்பத்த நாலாம்பாட்டு.—(வீசம்) இத்யாதி. கீழ்மோழித்தவளிப்போது தூதப்ரேஷணம்பண்ணுகைக்கு ஸங்கதியை அருளிச்செய்கிறார் (நின்ற) இத்யாதி. “ஜீவீத்து” - புஜித்து. “வேகத்தை” தெனத்யாநுசுணமான வேகத்தை. “தனக்கு” நாயகிக்கு. பரமபதம் மேலே என்றதுக்கு ஸம் வாதம் (மேல்) இத்யாதி. “அது” பரமபதத்திலுள்ள ஐகம். இவற்றைப் போலே காசுபரராயிறே அவர்களிருப்பது. “கால்நடைதந்து போவார்” ஸஞ்சரிக்கிறவர்கள் எல்லாரும். “விண்ணோர் பிரானார் செய்தொடுவுண்டேசும் படி அன்னசெய்யுமெம்மீசர்மாசின் மலரடிக்கீழ்” என்றவ்யமுட்கொ ண்டு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அயர்வதும்) இத்யாதி. ஆள்வரவிட்டிருக் கச்செய்தேபம்வரில் பொக்டேன் என்னக்கூடுமோவென்னில் “திருவயோத் தையிலன்றோ, (க) “ஆந்நஸ்தேநமிஷ்யமி - உகரதஸ்தேகமிஷ்யாமி” என்றொ ருப்படி “கல்லது” என்றரித்தனை; திறமாக வழைத்தாரில்லை; அதுக்கு மேலே தம்முடைய உப்பு நடையாடாதவிடமில்லையாயிருக்க இத்தனைநா ளென்னை ராசுஷிசன் கையிலே நோவுபடவிட்டார். இனி ஆள்வரவிட்ட

தும் மஹாராஜருடைய தர்மத்தாலே " என்று திருவுள்ளம்பற்றி கிலாய்ப்ப
தே ௨' என்றருளிச்செய்தாரென்றபடி. ருச.

தாற்பரம்ப.—கீழ் திருத்துழாயின் மணம்பட்டவாறே இவள் மோஹம்
நீங்குமென்று ஸகிசொல்லி, அதுகொண்டு வீசுவதற்குமுன்னமே அத்திருநா
மத்தைக்கேட்டவாறே மோஹம் தெளிந்த நாயகி, நாயகன் வருங்காலமறியா
மல் தரித்திருக்க மாட்டாத அவஸ்தையை அடைந்து, அவன்வரவையறிந்து
வருகைக்குத் தன்னிடத்திலோராளில்லாமையாலே தீர்யக்கான வண்டுக
ளோற் றாதாகவனுப்புகிறாள்.

ஓ வண்டுகளே ! பராத்பரனுபுள்ள ஸர்வேஸ்வரன் பரமபதத்தில் அந
ந்த சுருடாதி நித்யஸூரி ஸங்கத்தினால் அநவரத பரிசர்யமாணான மேன்
மைமையுடையனாயிருக்கச்செய்தேயும் எம்போல்வாரை ஆர்வயிப்பித்துக்
கொள்ளுகக்காக இழிகுலமான மதுஜரில் ஜ்ஞாநஞன்யரான இடைக்குவத்
தில் கருவ்ணனாய் வந்தவதரித்து, அங்கு ஆய்ச்சிகளொளித்துவைத்த வெண்
ணையை யவர்களறியாமல் களவுசெய்து அமுதுசெய்ய, அதைச்சிசுபாலாத்
கள் கேட்டுப்பரிஹஸிக்கும்படி இன்னுமில்லாதமான அநேக சேஷ்டிதங்களை
யாசரித்துத் தன் ஸௌலப்யத்தைப் ப்ராசிப்பித்து என்னையாட்கொண்ட
ஸர்வேஸ்வரனுடைய பரமபாவமுமாய் போக்யமுமான திருவடிகளை யிழங்
து நானிவ்வவஸ்தையடைந்தேன். என்னை யவனிடம், பொருந்தவிட உந்
களுக்கே யோக்யதையுண்டு. மேலுலகமான பரமபதம் சென்று கிட்டுகைக்
கும், அங்குள்ளவனை வசிகரிக்கைக்கும் நீங்களே தருவீர்கள். ஆகையால்
நீங்கள்வ்விடம்சென்று எனக்காக ஒரு வார்த்தை சொல்லவேணும். அங்கு
நீங்களென் சொல்லப்போகிறீர்களோ அதை யென்முன்னே ஒருதரம்சொல்
லுங்கோள். ருச

வண்டுகளோவாம்பின் நீர்ப்பூநிலப்பூமரத்திலொண்பூ,
உண்டுகளித்துழல்வீர்க்கொன்றுரைக்கியம், ஏனமொன்றுய்
மண்டுகளாழலவகுந்தமன்னாள் குழல்வாய்விரைபோல்
விண்டுகள்வாரும், மலருளவோதும்வியலிடத்தே. ௫௫

அர்த்தம்.—வண்டுகளே - ஓ வண்டுகளே ! நீர்ப்பூ - ஜலத்திலுள்ள
புஷ்பங்களிலும், நிலம்பூ - பூமியிலுள்ள புஷ்பங்களிலும், மரத்தில் - மரத்தி
லேயிருக்கிற, ஒண் - அழகிய, பூ - புஷ்பங்களிலும்; (மதுவை), உண்டு - பா
கம்செய்து, களித்து - ஸந்தோஷித்து, உழல்வீர்க்கு - ஸஞ்சரிக்கிற உங்களு
க்கு, ஒன்று - ஒருவார்த்தை, உரைக்கியம் - சொல்லுகிறேன், வம்மின் - வ.
ருங்கோள், ஒரு - அந்விதீயமான, ஏனமாய் - வராஹமாய்க்கொண்டு, மண்
பூமியினுடைய, துகள் - புழுதியை, ஆடி - சரீரமெங்கும் தரித்தலனுடைய
வைகுந்த மன்னாள் - பரமபதம்போன்ற (அகிபோக்யதையுள்ள; வளர

இந்நாயகியினுடைய, குழல்வாய் - குழலிலேயுண்டான, விரைபோல் - பரிமளம்போலே, விண்டு - பரப்பி, கள் - தேனானது, வாரும் - ப்ரவறியாநிற் றெ, மலர் - புஷ்பமானது, நும் - உங்களுடைய (ஸஞ்சார விஷயமான), வியல் - ஐஸ்வர்யகரமான, இடத்து-ப்ரதேசங்களில், உள்தோ-உண்டா ? ௫௫

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—ஐம்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—இவன் விட்ட தூதுக்குவந்து கலந்து, பிரிய நினைத்து, பிரிந்தால் வருமளவு மிவள்ஜீவித்திருக் கைக்காக “இப்படியிருக்கிறவிவன் பிரிந்தால் சாழான்” என்று அவள் நெஞ்சிலே படுகைக்காக நலம்பாராட்டென்பதொரு கிளவியாய் அவளைக்கொண்டாடுகிறான். (க) “*కులేమహந்தி* - குலேமஹந்தி ஸம்பூதே” என்று பெருமாளுங்கொண்டாடினாரிதே.

வ்யா.—(வண்டுகளோவம்பின்) வண்டுகாள் ! வாருங்கோள். (நீர்ப்பூ வித்யாதி) மூன்றுவகையாதல் நாலுவகையாதல் சொல்லக் கடவதிதே; நிலப்பூவும் கொடிப்பூவுமென்று நிலத்திலே யிரண்டா க்கி மற்றையிரண்டையுங் கூட்டி நாலாகச் சொல்லுவாருமுண்டு. (உ) “*நல்லமலர்ப்பொழில்* நாலும் நுழைவீர்காள்” என்னக்கட வதிதே. பூவுள்ளவிடமெங்கும் மதுபாகம் பண்ணிக்களித்து அது வே யாத்ரையாய்த்திரிகிற உங்களுக்கு நல்லதொரு வார்த்தை சொல்லுகிறேன் வாருங்கோள்.

(ஏன மித்யாதி) அத்விதீயமான மஹாவராஹமாய், இப்பூமி யைத் தன் திருவடிகளாலேதுகைத்து அது தன்னையடையத் தன் திருமேனியிலே செருக்காலேயெங்குமேறிட்டுக்கொண்டவன், (வை குந்த மன்னாள்) காதாசித்கமாக அவன்வந்து ரக்ஷித்துப்போ மிவ்வி பூதிபோலன்றியிலே அவன் ஸதாஸந்திதி பண்ணுகிற அவ்விபூதி யோடொத்துள்ளவனிறையிவன். தன் ஸந்திதியில்வேறொன்றினுடைய போக்யதை நெஞ்சிற் படாதபடியிருக்குமவள். (ஈ) “*సర్వంయజ్ఞ*”

அரு || ஐம்பத்தைந்தாம் பாட்டு.—(வண்டுகளோ) (நலம்பாராட்டு) என்றது - நாயகன் நாயகியைக்கொண்டாடுகிறது. கிளவி என்பது - துறை. நலம்பாராட்டென்பது ஒருதுறை என்றபடி. அப்படி நாலைச் சொ ல்லுவர்களோவென்ன தமிழன் சொன்னானென்கிறார் (நல்லமலர்ப் பொழில் நாலும் நுழைவீர்காளென்னக் கடவதிதே) என்று-பொழிற்குண்டான நல்ல மலர்நாலும் நுழைவீர்காளென்றது. நுழைவீர்காள் - தலைவேழுடிக்கிறவர் களே. அப்படியே இவர் வேறொரு ப்ராப்யாந்தரங்களில் நெஞ்சுச் சொல்லாத படி ஸர்வவிதபோக்யமாயிருப்பரோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வம் யதேவ) என்று.

(க) ஸ்ரீராமா-அயோத்யா - ௨௬ - ௨௦. (உ)

(ஈ) ஸ்தோத்ராத்நம். ௫.

வ்யா|| நியுமீந - ஸர்வம் யதேவநியமேந 'விதே. (குழல்வாய் விரை போல்) இவளுடைய குழலிற் பரிமளம்போலே, 'விண்டித்யாதி) நீங்கள் தட்டித்திரிகிற விஸ்வநியமான பூமியின்படிச்சென்று காலம் பார்த்திருக்க வேண்டாதபடி இருப்பதொருமலருண்டோ?

ஸ்வாபதேசம்.—இத்தால், பரவ்யூஹ விபவாதிகளெங்கும்புக்கு பகவத்குணங்களையனுபவித்துத்திரிகிறபுரீவைஷ்ணவர்களை, "அக்குணங்களிலேயவகாஷித்திருக்கிற விவர்படி. நீங்கள்னுபவிக்கிற அவ்விஷயத்திலே தானுண்டோ?" என்று தம்மை யனுபவிக்கிறவரீவைஷ்ணவர்கள் வார்த்தையை அவர்கள்பாசுரத்தாலே தாமதுபவிக்கிறார். (உ) 'அம்பஸ்யபாரே புவநஸ்யமத்யே நாகஸ்யப்ருஷ்டே' என்னக்கடவதிதே. ௫௫.

அரு|| [நீர்ப்பூ நிலப்பூ மாத்நிலொன்பூ உண்டுள்ளித்தழல்வீர்க்கொன்றுரைக்கேயம்; வண்டுகளோ வம்மின், ஏனென்றாய் மனதுகளாடியினுடையவை குந்த மன்னாள் குழல்வாய்விரைபோல்தும்வியலிடத்து விண்டுகள்வாரும் மலருளவோ] என்றவ்யம். "நீர்ப்பூ" என்றதக்கு ஸ்வாபதேசம் (அம்பஸ்யபாரே) என்று. "அம்பஸ்யபாரே" என்று - வ்யூஹத்தைச்சொல்லுகிறது. "புவநஸ்யமத்யே" என்று - விபவங்களையும், அர்ச்சையையுஞ் சொல்லுகிறது. "நாகஸ்யப்ருஷ்டே" என்று - பரத்தைச்சொல்லுகிறது. ௫௫.

[அப்பு அரும்பதம்.]

ஐம்பத்தைந்தாம் பாட்டு.—(வண்டு) "நிலத்திலொன்பூ" - நத்தயாமட்டம் மல்லிகைமுகமானவை. நாலாகச்சொன்னபெருண்டோவென்ன, தமிழருஞ்சொன்னாரென்கிறார் (நல்லமலர்) இத்யாதி. வையுந்த ஸாம்யமெத்தாலேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தன் ஸந்நிதி) இத்யாதி. அப்படி போக்யராயிருப்பாரென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வம்யதேவநியமேந) என்று. பூவுள்ளவீடங்களிலேசென்று அலருந்தனையும்காலம் பார்த்திருக்கவேண்டாதே எப்போதும் மலர்ந்து மதுப்ரவஹியாகிற்கிறபடி. (நீர்ப்பூ) இத்யாதியை பரவ்யூஹாதியாகச்சொல்லுகைக்கு ப்ரமாணமெதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அம்பஸ்ய) இத்யாதி. ௫௫.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

ஐம்பத்தைந்தாம் பாட்டு.—(வண்டுகளோ) இத்யாதி. கீழே தூதுவிட்டிருக்க இடபாட்டில் குழல்வாய் மலரில் கள் வார ப்ரஸக்திவீல்லாமையாலே கீழே ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாய், அநந்தரம் அந்தநாயகன் உன்மஸ்தகாநுபவத்தை அரையாறுபடுத்துகைக்காகப் பிரியத்தேட, அப்போதிவன் பண்டிபோலே விரஹவ்யஸநப்படாதபடி, கடகநாயகனுனவன் இவருடைய ஸம்ஸ்லேஷரஸத்தால் பிறந்த ஹ்ருஷவீசேஷத்தாலே யுண்டான ரஸத்தை தடஸ்த்தரைப்பார்த்துக்கொண்டாடினானென்கிற ஸங்கதியை யருளிச்செய்து

மொர் (இவன்) இத்யாதி. “பிரிந்தால்” என்றது - அவன் பிரிந்தானாகிலென்றபடி. “இப்படியிருக்கிறவிவன்” என்றது - அத்யபிரிவிஷ்டஐயிருக்கிற ப்ரதாந நாயகனைன்றபடி. “தாழான்” விளம்பியான் “நலம்பாராட்டு” - கொண்டாடுக. “இளவியாய்” - இளவித்துறையாய். (கொண்டாடுகிறது) கடகநாயகனென்று கூட்டுவது. ப்ரதாநநாயகன் கொண்டாடின... கண்டாலிவனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே என்றருளிச்செய்திருர் (குடே) இத்யாதி. “நிலப்பூ” - செடிப்பூ - தமிழர் ஸம்வாதம் (நல்ல) இத்யாதி, உண்டுகளாய் ஓடையகைகுத்தமென்றதுக்கு பாவம் (காதாசிக்க) இத்யாதி. ஸாத்தூய்யம் தானெவ்வாகாரத்தாலே என்ன (தன்) இத்யாதி. இந்தநாயகி ஸர்வவித போக்யை என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ஸர்வம்) இத்யாதி. “காடம்பார்த்திருக்கை” - விசஸிக்கிறகாலம் பார்த்திருக்கை. இத்தால், பகவத் ப்ராஸாதம் (க) “தவாசந - கதாசந” என்னவேண்டியிருக்குமென்றபடி. “ஆதி” என்றது - அச்சாவதாரத்தை. (நீர்ப்பூ) இத்யாதிக்குப் ப்ரமாணம் (அம்பஸ்ய) இத்யாதி.

தாட்பயம். - கீழ்விட்ட தூதர் சென்று நாயகனைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து நாயகியுடன் சேரவிடச் சிறிது காலம் சேர்ந்திருந்த, அப்போதுவருக்குண்டான ஆந்தாதிசயத்தைக் கொஞ்சம் தாழ்த்துகக்காக நாயகன் பிரயத்தொடங்கினான்; அப்போது முன்போலவே ப்ராப்தமான நாயகியின் வ்யஸநத்தைக்கண்டு, “இந்நாயகன் நம்மிடம் இவ்வளவு வ்யமோஹமுள்ளவனாயிருக்கிறானாகையால் நம்மைவிட்டுப்பிரிந்தாலும் நெடுகோம் விலம்பியாமல் வந்து விடுவான்,” என்று இந்நாயகியின் மனதில் பட்டு ஆநிபிருக்கும்படி மத்யஸ்தர் சொல்லுகிறார்.

ஓ வண்டுகளே! நானுங்களை யொன்று கேட்கிறேன்; அசற்குப்பதில் சொல்லிப்போங்கோள். அநென்னவென்றால், ஜனஜமான தமஸபுஷ்பங்களென்ன, ஸத்தலஜமான மல்லிகை முதலானவைகளென்ன, க்ருஷ்ணங்களி லுண்டான சம்பகாதிகளென்ன, லதையிலுண்டான ஜாஜ் முதலானவை யென்ன, இப்படிய்நேகவிதமான புஷ்பங்களில் சென்று மதபாகம்பண்ணித் திரிந்திகோளே, அவையெல்லாம், வராஹாவதாரமெடுத்து பூமியையுத்தரித்த மஹோபகாரகனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு நித்யவாஸயோக்யமான பரமபதம் போலே பரமபோக்யமான இந்நாயகியின் மயிர்முடியில் சூடின பரிமனோத் தமாய் மதுஸ்யத்தியான புஷ்பத்தோடொக்குமா? நீங்கள் ஸஞ்சரிக்கிற தேசங்களிலெங்கேனுமோரிடத்திலாவது இப்படிப்பட்ட புஷ்பமுண்டாயிருந்தால் சொல்லுங்கோள்.

வியலிடமுண்டபிரானார், விடுத்திருவருளால்,
உயலிடம்பெற்றுய்ந்தமஞ்சலந்தோழி, ஓர்தண்டென்றல்வத்
தய்விடையாருமறிந்திலரம்பூந்துழாயினிந்தேன்
புயலுடைநீர்மையினால், தடவிற்பென்புலன்கலனே. நிகு

அர்த்தம்.—அம்-அழகிய தோழி - ஓ ஸகியே! வியல்-ஆர்சர்யகரமான,
இடம் - பூமியை, உண்ட - அமுதுசெய்த, பிரானார் - உபகாரகனான ஸர்
வேஸ்வரன்- விடுத்த - விட்ட, திரு - ஸ்லாக்யமான, அருளால் - க்ருபையி
னால், உயல், உஜ்ஜீவிச்சைக்கு, இடம் பெற்று - அவகாசத்தையடைந்த, உய்
ந்தம் - பிழைத்தோம், அஞ்சல் - பயப்படவேண்டா. ஓர் - அத்விதீயமாய்,
தன் - குளிர்த்தான, தென்றல் - மலயமாருதமானது, வந்து - வந்து வீசி,
அம் - அழகிய, பூ - புஷ்பங்களையுடைய, துழாய்-திருத்துழாயிலேயுள்ள, இன்-
போக்யமான, தேவ் - மதவை, புயலுடை - மேகத்தினுடைய, நீர்மையி
னால் - ஸ்வபாவத்தினால், என் - என்னுடைய, புலன் - இந்த்ரியங்களையும்,
கலன் - ஆபரணங்களையும், தடவிற்ப - ஸ்பாசித்தது; அலயிடையாரும் -
(அதை) அருகிருக்கிறவர் ஒருவரும், அறிந்திலர் - அறிந்தார்களில்லை. நிகு.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—ஐம்பத்தாரும் பாட்டு.—கலந்து பிரிந்ததலைமகன் வர
வுதாழ்க்க, பிரிவாற்றாத்தலைமகளைக்கண்டதோழி, “இவளுடையவாற்
றாமையிருந்தபடி இதுவாயிருந்தது : நாயகனையோ வாக்காண்கிறி
லோம், இனி இவள் ஜீவிக்ைகெயென்றொரு பொருளில்லை, இவளை
யிழந்தோமாகாதே ” என்று கோவுபட, இத்தைக்கண்ட தலைமகள்
இவள் ஸந்திதியிலே யாத்ருச்சிகமாக ஒருஸம்ஸ்லேஷம் வருத்
தமாயிற்றாப், அதை இவளோகோக்கி “ நீயுமறியாதபடி இங்ஙனே
யொரு ஸம்ஸ்லேஷம் வருத்தமாயிற்றது காண், நீ யஞ்சவேண்டா
காண் ” என்று தலைமகள் தான் தோழிக்கு வருத்தமான ஸம்ஸ்லே
ஷத்தைச் சொல்லுகிறாள்.

வ்யா|| இதுண்டாம்போது நம்பக்கலிலேயுமொரு கைம்முதல்
வேணும்; அதின்னதென்றறிந்திலோமீயென்ன, (வியலிடமுண்ட)
ப்ரளயத்தில் பூமிக்குள்ள கைம்முதலிறே நமக்குமுள்ளதென்கி
றாள். ஆபத்தைக்காணவேண்டுவது அவர்க்கு; ப்ரளயாபத்தில்தன்
வயிற்றிலேவைத்து நோக்குகிறபோது பூமிக்காக வேதேனு மொரு
கைம்முதலுண்டோ? அப்போது அப்பூமிக்காக உண்டானவாற்
றமை இவளொருத்திக்கு முண்டுபோலேகாணும். (பிரானார்) உப

அரு || ஐம்பத்தாரும் பாட்டு.—(வியலிடம்) (இதுண்டாம்போதும் நம்
பக்கலிலேயு மொரு கைம்முதல்வேணும் அதின்னதென்றறிந்திலோமீ) என்
தது - தோழி வார்த்தை. அவனான் ஸஹகாரிநிரபேக்ஷமாயிருக்குமென்ன

வயா|| காரமேகா ணவர்பக்கலுள்ளது; அவர்பண்ணும்க்ருபைக்குப்பா
தரமாமித்தனையே இத்தலைக்கு வேண்டுவது. அவர்பண்ணும்ருள்
ஒரு ஸஹகாரியை யபேக்ஷித்திராதிதே: எம்பெருமானாரெழுந்தரு
ளியிருக்கச்செய்தே ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித்திருக்கிறவர்கள் “கமக்
ருத் தஞ்சமாக நினைத்திருக்க வடுப்பதென்” என்ன, வங்கிப்புரத்து
மடபிபிருத்தவர் (க) “மூஹ்யம்மூஹ்யம் - மூடோயமல்பமதி” என்
கிற சுதந்தரபத்துவினுடைய வாக்யமன்றோ” என்ன, “அதொன்னுது
காண், (க) “ஸ்ரீ - ப்ரணதே” என்றொன்றுண்டு; அதிலே ஒரு
ஸ்ரீவஜ்ஞானிய நிர்மமனாய் விழவேணுமிதே; நத்தலையிலேயேதேனு
மோரவயமொதுங்கில் அது செய்து தலைக்கட்டுகையிலுள்ள வரு
மையாலே அது இழுவோடே தலைக்கட்டும்படியிருக்குங்காண். இத்
தலையாலே ஏதேனுமோரம்சம்வருவதுண்டாகில் அது அப்ரதிஷ்ட
தத்திலே புகுமித்தனை யல்லது உபாயஸஹகாரமாகாது. ‘நீ யுபாய
மாகவேணும்’ என்கிற ஸ்வீகாரம் அவர்யாபேக்ஷிதமாயிருக்கச்
செய்தேயும் அத்தலையிலே உபாயபாவமாம்படியிதே இருப்பது.
இவன் பக்கவிலே பரமபக்தி பர்யந்தமாக விளைந்தாலும் அது ஸ்வ
ரூபப்ரபுத்தமான ருசியிலே அவ்விக்கு மித்தனைபோக்கி ஸ்வதத்
தரமாகின்று பலபாதமாக மாட்டாதேயிதேயிருப்பது; ” “ஆனால்
பின்னை நினைத்திருக்கவடுப்பதென்” என்ன, “காளியனுடைய வார்த்
தைதைய நினைத்திருக்க வடுக்கும்” என்றருளிச்செய்தருளினார். (2)
[ஸ்ரீ - ஸோஹம்] திருமேனியிலே யென்னுடலையிட்டுச் சுற்றின
ப்ராதிகூல்யத்தில் நின்று நிவ்ருத்தனாகாதான். [தீவதே - தேவதே
வேச] ப்ராதிகூல்யநிவ்ருத்தியே பரிகாமாகப் போரும்படியாயன்
றோ உன்னுடைய ஸைரபேக்ஷயமிருப்பது. க்ருபைபண்ணவேணு
மென்கிற உக்திமாத்ரத்தையிதே இப்போது ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தி

அரு|| மதக்குஸம்வாதமாக அருளிச்செய்கிறார் (எம்பெருமானாரெழுந்தருளி நிந்
சச்செய்தே) என்று. (ஸ்ரீவஜ்ஞானிய நிர்மமனாய் விழவேணுமிதே)-அதில
னாற் செய்யப்பே:காமையாலிவன் ப்ரபத்தியவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தக்கு
பந்தகமாகவால் இந்த ஸ்ரீலோகம் தஞ்சமன்றென்றபடி, ஸ்ரீவானதியவ்
னாலே ப்ரபத்தி பண்ணக்கூடாமையாலே இழுவோடே தலைக்கட்டு மென்
றார் (தத்தலையிலே ஏதேனும்) என்று. ஆனால் இவனென்றும் பண்ணவேண்டா
வோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இத்தலையாலே ஏதேனுமொரு அம்சம்
வருவதுண்டாகில்) என்று. காளியன் வார்த்தை ஏதென்ன அருளிச்செய்கி
றார் (ஸோஹம்) என்று. உக்திமாத்ரத்தையே ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தியாக
நினைக்கிறதென்றதற்கு ஸம்வாதமாக அருளிச்செய்கிறார் (நஞ்சசோர்வதோர்)

வ்யா||யாகநினைக்கிறது. (க) “நஞ்சசோர்வதோர்வெஞ்சினவாவம்வெ
ருவிவந்துநின்சரணென”; கையிலுள்ளதுப்ராதிசுல்யத்துக்குப்பரி
கரமாயிருக்க, “சரணம்” என்ற உக்திமாத்ரமேயிறே மதின்பக்கலு
ள்ளது. [வெருவிவந்து] அவ்வுக்திதானும் போழ்க்கனிதேயார்த்தி
ரில்லாமைமயாலே; சத்ருபயத்தாலே வந்த வித்தனை யிறே. [நர்யுந
சுஸுதந்ந | நர்யுந்நாந் - நர்ச்சநாதெளஸ்துதெளநச | ஸாமர்த்ய
வாந்] எனக்கென்றுலெல்லாம்செய்யவல்லேன் ; உனக்கென்று
லொருதுருப்பு நறுக்குகைக்கு சக்தியில்லை, ஒன்றுஞ் செய்யவேண்
டாதபடிநிபேஷணாயிருந்தாக்; ஒன்றுஞ் செய்கைக்குச்சக்தியின்றி
க்கேயிருந்தேன் நான். உனக்கென்றுலெல்லாஞ்செய்யவல்லையாகில்
நமக்கென்றுலொன்றுஞ் செய்யமாட்டாயாகில், ஆனானி நம்மைச்
செய்யச்சொல்லுகிற தென்னென்ன [ந்ருபாமாத்ரமகோவ்ருத்தி : - க்ருபா
மாத்ரமகோவ்ருத்தி :] இனி க்ருபாபண்ணவேண்டியிருந்தது ;
அது தனக்கதுதாபம்வேணும் ; க்ருபாபக்குப் பரிகரமான அதுதாப
மென்பக்கலின்றிக்கே யிருந்தது. இனி இவ்வதுதாபத்தால் கொள்
ளுங்காரியத்தையும் க்ருபாபையே கொண்டு கொள்ளப்பார்த்தருள
வேணும் (உ) [பலிபுஜிசிசுபாலே இத்யாதி.] காக
மானால் (க) “ஸ்ரீரங்கரஜஸ்தவம்” என்று ஆர்த்தியோடே
பூமியிலெவந்து வீழுத்தமையுண்டு, சிசுபாலனனால் திருநாமங்க
ளைச் சொல்லித் தவங்கரித்தமையுண்டு ; இப்படி யவர்கள் பக்கலி
லே அப்பகுணமாரோடுக்கையாலே அவர்கள் பக்கல் உன்னுடைய
க்ருபாபமுடங்க பட்டது. என்பக்கலங்கன்பழியிடலாவதொன்றில்
லாமையாலே உன் க்ருபாபக்குத்தானநினைத்தபடி யழகுசெண்டே
றலாமிறே என்பக்கல்.

(விடுத்ததிருவருளால்) அவர்தந்தவருளாலே. இத்தலைலு
ள்ளதொன்றும் பாராதே தம்பேறாக அவர்பண்ணினவருளாலே.
(விடுத்த) - வாலிட்ட - தந்த. (உபலிடம் பெற்றுய்தம்) “இவளுக்கு

அரு | என்ற. “நஞ்சசோர்வதோர்” என்கையாலே - (கையிலுள்ளது
ப்ராதிசுல்யத்துக்குப் பரிகரமாயிருக்க) என்றருளிச்செய்தார். “சரண”
என்கையாலே ஸாமர்த்யமுமில்லை யென்கையால், என்னுடைய வ்யாபாரங்க
ளிலே சக்தனன்றென்று தோற்றுகிறது. அப்படி யதுதாபமின்றிக்கேயிருந்
தவர்களையும் ரக்ஷிக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பலிபுஜிசிசுபாலே
இத்யாதி) என்று. இந்த கார்த்தத்துக்குப்பொருள் (காகமானால்) என்று.
“ந்ருபாமாத்ரமகோவ்ருத்தி : - க்ருபாமாத்ரமகோவ்ருத்தி : ” என்கிற ஸ்லோக
மேதகுமென்றபடி.

(2) ஸ்ரீ ராமா - வந்த. கஅ-கஈ.

இத்யாதி. ஆனாலுமாயிமுக்காதிகள் வேண்டியன்றோவிருப்பதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இத்தலையாலே) இத்யாதி. அப்ரகிஷேதத்திலே புகுமென்னுக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நீயுபாயம்) இத்யாதி. ஸ்பீகரத்தையும் தள்ளி யாவனே உபாயமாகவேண்டிவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவன்பக்கலிலே) இத்யாதி. ப்ராதிசுல்ப நிவ்ருத்தியில்லையாச்சொல்லியிருக்க இங்குண்டென்னக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ச்ருபபண்ண) இத்யாதி. உத்திமாத்ரத்திலே ரகித்தவீடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கஞ்ச சேர்வதோர்) இத்யாதி. ப்ராதிசுல்பம்-கஞ்ச அதுதாபயின்றியிலேயிருக்க ச்ருபபண்ணவேனுமென்றபேருண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பல்புழிசுபாலே) இத்யாதி. விடுத்த விடுத்தவென்று வல்லொற்று. “உய்த்தம்” என்றபற்று வசகமாகச்சொல்லுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவன் ஸ்வபாவத்தை) இத்யாதி. இப்படி பார்த்தமாயிருந்த விடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸுஹ்ருதாவா) இத்யாதி. அக்ராம்யம்-மறைக்கை. குணஜ்ஞாநத்தாலே தரிக்கலாமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஆந்தம்) இத்யாதி. புபலுடை கீன்மயினுள் ஓர் தன் தென்றல்வந்து அம்பூந்துழாயினின்றேன் என்புலன்கலன் தடவிற்று அபலிடையருமறித்திலர், விபலிடத்தொடங்கி அத்தொழி அஞ்சல்] என்றவயம். ருசு.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

ஐம்பத்தாரும் பாட்டு.-- (வியல்) இத்யாதி. (க) “எம்மின் முன்னவனுக்கு மாட்வர்” என்று மோஷித்தத்திடக்கிற தோழிமாரநியாதிருக்க வண்டுகள் கொண்டு வந்துசேர்க்க ப்ரவ்ருத்தமான ஸம்ஸ்லேஷரஸத்தால் குழல்ஸ் மலர் விகளித்து மதுஸ்யந்தியாகாநிற்க அத்தைக்கண்டு கடகநாயகன் தலைகனைக் கொண்டு நிற்க, இத்தொன்றுமறியாததொழி யுணர்ந்து இத்தெளிவைக்கண்டு துடுக்கிட்டு அஞ்ச, அஞ்சாபடி பிறத்த ஸம்ஸ்லேஷத்தை ஸஞ்சிப்பித்து அவளைத்தெளியப்பண்ணுகிறான் என்று ஸங்கதியுட்கொண்டு அவதாரிகையருளிச்செய்கிறார் (கலந்து) இத்யாதி. “இதுவாய்” என்றது - வீரஹதசையிலேதேறியிருக்குமளவாயிருந்ததென்றபடி. (ஜீவிக் கையென்றொருபொருளில்லை). “நொய்க்காடேறது” என்கிற லோகப்பாயத்தாலே. (யாத்ருச்சிகமாக) என்றது - தான் தூதவிட்டது நேறுவதாக கீனயாமையாலே. பதாவதாரிகையருளிச்செய்கிறார் (இது) இத்யாதி. ப்ரஸ்ரத்தாக் குத்தரமாம்படி தாற்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ப்ரளயத்திலு) இத்யாதி. ராத்ரிவ்யஸாகிசுளிலே நேரவுபட்டிருக்க வாராதவன் யாத்ருச்சிகமாக வந்தானென்றால் புதுமையாயிருத்ததேயென்ன (ஆபத்தை) இத்யாதி. (உ) “நாயோதரனுண்டு முயிழ்த்துக் கடர்ய மண்ணேரன்ன” என்ற பாசுரத்தையுட்கொண்டு அந்தவாபத்திவருக்குண்டென்கிறார் (அப்போது) இத்யாதி. பாத்ரமாக. - வீஷயமாக.

(க) திருவாய் - க - க - ரு.

(உ) திருவிருத்தம் - சசு.

அகாலகுலனாகையேபொருமோ? ஸஹகாரிலேண்டோவென்ன (அவர்) இத்யாதி. அவருள் ஸஹகாரியை அபேக்ஷியாதிருக்குமென்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யமருளிச்செய்கிறார் (எம்பெருமானார்) இப்பாதி. எம்பெருமானார் கோஷ்ட்டியிலே பராக்காயிருக்கும்போது முதலிகன் தங்களிலே தஞ்சு மேதென்று விசாரிக்கும்போது, நப்பி ஒரு ஸ்லோகமருளிச்செய்ய, 'இதில் ப்ரக்ருஷ்டமானதையைப்பண்ணவேணு மென்றிருந்ததே, அதவுயிவனால் செய்துமுடிக்கப்போகாத, காளிமன் சொன்னற்போலே அவன் க்ருபையொழிய நமக்கொன்றுமில்லை மென்றிருக்கையேஸித்தார்த்தம்' என்றெம்பெருமானாரருளிச்செய்தார் என்று தாத்தார்யம். காளிமன்சொன்ன ஸ்லோகத்திக்குத்தமருளிச்செய்கிறார் (ஸோஹம்) இத்யாதி. உத்திமாத்ரத்திலே ப்ராதிசுல்ய நிவ்ருத்தியுண்டாய் ரக்ஷித்த விடமுண்டோவென்ன ஸமுதன் வ்ருத்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தஞ்சு) இத்யாதி. பாசரர்த்தம் (கை) இத்யாதி. (போஷ்கன்) க்ருத்ரிபன். (சக்ரு)-பெரிய திருவடி. "அர்ச்சநாதேள" என்றதக்கு வ்யாவர்த்தய பூர்வகம்பாவம் (உனக்கென்றால்) இத்யாதி. மாத்ரபதத்துக்கு வ்யாவர்த்தயம் காட்டுகிறார் (அது தனக்கு) இத்யாதி. அநுதாபம்ன்றியிலேயிருக்கும்போதும் க்ருபைப்பண்ணவேணுமென்ற பேருண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பவ்யுஜி) இத்யாதி. அருளுக்குத்திருவேதென்னவருளிச்செய்கிறார் (இத்தலை) இத்யாதி. "விடுத்த" என்று வல்லொற்று மேல் ஸொற்றாயிருக்குமென்று காட்டுகிறார் (விடுத்த) இத்யாதி. "உய்த்தம்" என்ற பூதநிர்தேசதாத்தார்யம் (அது தான்) இத்யாதி. பஹுவசரதாத்தார்யம் (அவன்) இத்யாதி. "ஜ்யேஷ்ட்டன" வாலியை, "அக்ராய்மமாக" மாறத்தென்றபடி. மேகஸ்வபாகத் தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (ஒருவர்) இத்யாதி, ஸ்வாபதேசம் (குண) இத்யாதி.

தாத்தார்யம்.—நாயகியனுப்பின தூதர்சென்று நாயகனைக்கொண்டு வந்து சொர்க்கச்சேர்த்தமைவாய் மறியாமல் அதற்கு முன்னமே மோஹித்தாக் கிடத்ததேதாழி, மோஹம் தெளித்தெழுந்திருந்த முன்புள்ள நாயகியின் வ்ஸாத்நையே நினைத்து வ்யஸைப்படத்தொடங்க, அத்தோழியைக்குறித்த நாயகி தனக்குநாயகே ஓடுண்டான ஸம்ஸ்கேஷத்தை யறிவித்துத்தேற்றுகிறாள்.

ஓதோழி! நீயென் விரஹபாதையை நினைத்து வ்யஸைப்படவேண்டா; ப்ரளயத்தில் ஆபந்தநயால பூமியைத்தன் உயிற்றில்வைத்து ரக்ஷித்தாத் போல் அம்மதோபகாரகர்வந்து என்வ்யதைதீரும்படி யருளிஞரானகயால் அந்நாயகரும் நானும்முன்புள்ள ஸங்கடம் தீர்த்துபிழைத்தோமானோம். முன்பாதக லாஸதென்றலும் இப்போது உவனணித்திருத்துழாயின் தேனைக்கொண்டுவந்து என்மேல் வர்ஷித்து எந்தாபமெல்லாமாஅம்படி என்னுடைய ஸகலேந்தரியங்களையும் ஸமஸ்தாபரணங்களையும் தடவிக்கொடுத்துக்களிப்பவனாயித்தது. அவனருளினபடியை மற்றொருவருமறியார்கள், நீலோகா வாதத்திற்கும் பயப்படவேண்டா வென்கிறாள்.

புலக்குண்டலப்புண்டரீகத்தபோர்க்கென்னை, வல்லியொன்றால்
விலக்குண்டுலர்கின் றுவேல்விழித்தின் றன, கண்ணங்கையால
மலக்குண்டமுதம்சுரத்தமறிகடல்போன்றவற்றால்
கலக்குண்டநான்றுகண்டார், எம்மைமயாருங்கழறலரே. ௫௭

அர்த்தம்.—புலம் - காணப்படுகிற, (விளங்காநின்ற), குண்டலம் - குண்டலங்கையுடைய, புண்டரீகத்த - தாமரைப்பூப்போன்ற முகத்திலுள்ள, போர் - யுத்தம் செய்கிற, கென்னை - கண்களாகிற மதஸ்யங்களானவை, வல்லி ஒன்றால் - மூக்காகிறசொடியொன்றினால், விலக்குண்டு - விலக்கப்பட்டு, உலாகின்ற - எஞ்சுநியாநின்ற கொண்டு, வேல்-வேலாயுதம்போலே சூரமாய், விழித்தின் றன - பாராநின்றன. அவற்றால் - அச்செயல்களால், கண்ணன் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, கையால் - ஸ்ரீஹஸ்தத்தினால், மலக்குண்டு - கலக்கப்பட்டு, அமுதம் - அம்ருதத்தை, சுரத்த - வெளிப்படுத்தின, மறி - அலையெறித்த, கடல்போன்று - ஸமுத்ரம்போலே, கலக்குண்ட - வ்யாகுலம் செய்யப்பட்ட, கான்று - அக்காலத்திலே, கண்டார் - பார்த்தவர்கள், யாரும்-எவரும், எம்மை - என்னை, கழறல்-நிர்ப்பத்தியார்கள். ௫௭.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—ஐம்பத்தேழாம் பாட்டு.—ஸம்ஸ்கேதவித்த விஸ்வேஷமும் வருத்தமாயிற்று. ஒரு காரியபுத்யாபிரித்தானையாகிலும் (க) “நதீயேஷம்ஸுணமபி - நதீவேயம்ஸுணமபி” என்னும்படியிறே தலைமகனாற்றாமையிருப்பது; அவனுடைய வாற்றாமையால் வந்ததளர்த்தியைக்கண்ட பாங்கனாவன், “லோகயாத்நையிலொன்றுக்கீடுபடாத நீ ஒரு விஷயத்துக்காக இப்பாடுபடுமது தலைமக்குப்போராதுகாண்” என்று திருத்தப்பார்க்க, “அவளுடையகோக்குக்கிலக்கானார் படுமதறியாலமகாண் நீ இப்படி சொல்லுகிறது; நீயுமவள்கோக்குக்கிலக்கானாயாகில் இப்படி சொல்லாய்காண்” என்று அவள்கழறினத்தை மறுத்து வார்த்தைசொல்லுகிறாள். கழற்றெதிர் மறுத்தலென்று கிளவி.

வ்யா.—(புலக்குண்டலஇத்யாதி)கெட்டேன்,இவன் செய்வதென்னென்று அவன் புத்தியிலேபடுகைக்காக அவைதன்னைப்பேசுகிறான்

அரு 11 ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு.—(புலக்குண்டல) பாங்கன் - தோழன். (அவன் கழறினத்தையுத்த வார்த்தை சொல்லுகிறான்) என்றது-அவன் சொன்னவார்த்தையைப் ப்ரதிஷேதித்த வார்த்தை சொல்லுகிறான் என்றபடி. ஒருத்தன்வேண்டாவென்று சொல்ல அதை ப்ரதிஷேதித்த வார்த்தை சொல்லுகிறதுறை கிளவித்துறை என்றபடி.

(கெட்டேனிலவன் செய்வதென்னென்று அவன் புத்தியிலே படுகைக்காக) என்றது-விஷயவைலக்ஷணம் படுத்தினால்வன் செய்வதென்னென்று

(க) ஸ்ரீராமா - ஸந்தர - கக - 40.

வ்யா || ஸர்வேத்தரியாபஹாரக்ஷமமான குண்டலமுண்டு - கர்ணபூ
ஷணம், அத்நையுடைத்தாயிருப்பதொரு தாமரைப்பூப்போலேயா
யிற்று முகமிருப்பது. குண்டலமென்று வட்டணிப்பைச்சொல்லவு
மாம். “புல” என்றத்தைப்பொலவென்றுக்கி பொன்னுலே செ
ய்தகுண்டலமென்றும் சொல்லுவார்கள். (புண்டரீகத்தபோர்க்கெ
ண்டை) அத்தாமரைப்பூவின்மேலே சிலகெண்டைகள் பொருகிருப்
போலேயாயிற்றுக்கண்கள். அல்லாத அவயவங்களிற் காட்டில்
காற்கட்டவற்றையிறே முகமிருப்பது. அதில்ப்ரதாநமாயிறே கண்க
ளிருப்பது. (வல்லியொன்றால்லிலக்குண்டு) இரண்டு மத்தகஜத்
தன்னிலேபொராநின்றால் கடுவேயொருகணையத்தைப் பொகட்டாற்
போலேயாயிற்று முக்கிருப்பது. (உலாகின்ற) கடுவேயிது கிடக்கை
யாலே இரண்டுந் தன்னிலேவந்து கிட்டப்பெறுதே, அவ்வாசியையு
யிங்கே யேறவைத்துக்கொண்டுலாவாநின்றது. ஈஸ்வரன்வைத்தமா
யாதையிற் செவ்விதாக நிற்கமாட்டாதுபோலேயிராநின்றன. (வேல்
விழிக்கின்றன) வேலையிட்டு மறுபாடுருவக்குத்தினுற்போலேயாயி
ற்று நோக்குக்களிருப்பது.

(கண்ணளித்யாதி) ஒருமஹாபாஹாவான க்ருஷ்ணன்சையா
லே கடல்கீழ்மண்கொண்டுமேல்மண்ணெறியும்படி மறுகக்கடையு
ண்டு தன் கல்ஜீவனான அம்ருதத்தைக்காட்டிக்கொடுத்த கிளர்த்தக
டல்போலேயாயிற்று இவன் காமபீர்யமடைய விழுந்து நின்றபடி.
“மறிகடல்போன்று” என்னுதல் “மறிகடல் போன்றவற்றால்”
என்றுகண்களுக்கு விசேஷணமாதல். அவள் நோக்கினவாறே, இவ
னுமெதிரே நோக்குமிதே; அந்நோக்கிலேதானீடுபட்டுத்தன்னக
வாயிலிடுபாடெல்லாத் தன் கண்ணுக்குள்ளே தோற்றும்படி நின்றா
ளாய், அவற்றை நனைக்கிறான். (அவற்றால்) அவ்வதானிப்போதும்
வடிம்பிடுகிறபடி. (கலக்குண்டநான்றுகண்டார்) நான்கலங்கினவன்று

அரு|| அத்தத்தோழன்மநஸ்ஸிலேபடுகைக்காகவென்றபடி. “பொலம்” என்று-
பொன்னுக்குப்பேர். “புண்டரீகத்த”-புண்டரீகத்திலே. “புண்டரீகத்த” “கெ
ண்டை” “வல்லி” என்றுமுன்றுவடையால் முகத்தையுக்கண்களையும் முக்கை
யுஞ்சொல்லுகிறது. (விலக்குண்டு) - தகையப்பட்டு. (அவ்வாசியையும்) என்
றது - முக்குக்கவ்ருருவர மாட்டாதவாசியையும். (இங்கே யேறவைத்துக்
கொண்டு) என்றது-கர்ண பர்பந்தமென்றபடி.

(மறிகடல்போன்று) என்றது - கண்ணுக்கு விசேஷணமான பக்ஷத்தில்
தாற்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அவள் நோக்கினவாறே இவனும் எதிரே நோ
க்குமிதே) என்று. “கலக்குண்டநான்று”-கலக்கினவன்று. “நான்று” என்றது

வ்யா || கண்டார். (எம்மை யாருங்கழறலரே) என் ப்ரக்குத்யறியும்
நீயேயன்றிக்கே இத்தனைபாவபந்தமில்லாத புறம்புள்ளாரும்பபடி
கழறி வார்த்தைசொல்லார்கள்.

ஸ்வாபதேசம்.—இத்தால், ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்திரி
லேபகப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை பகவத்விஷயத்தைக்காட்டியும்
ட்கவொண்ணாதபடிசொல்லிற்று. அவர்கள் (க) “தேவுமற்றறியேன்”
என்றிருக்குமவர்கள்போலே காணும். (உ) “ஃஷ்: ஷ்: ஷ்: - பவத:
பரமோமத:” என்கிறபடியே அவருகத்தென்றிறே பின்னை பகவத்
விஷயத்தை விரும்புவது. ௫௭.

அரு || அன்ற என்றபடி. (என்ப்ரக்குதியறியும் நீயேயன்றிக்கே) என்றத.
என்ப்ரக்குதியறியும் நீ சொல்லாத மாத்ரமன்றிக்கே என்றபடி. ஆகையால்
நீ இப்படி சொல்லுகிறது யுத்தமன்றென்றபடி. “மறிகடல் போன்று”
என்றது-நாயகனுக்கு விசேஷணமானபோது மறிகடல்போலே என்று பொ
ருள். கண்ணுக்கு விசேஷணமானபோது மறிகடல்போலேயிருக்கிற அவதூ
லென்றபொருள்.

[புலக்குண்டலப்புண்டரீசத்தபோர்க்கெண்டையானது வல்லியொன்
றால் வலக்குண்டலாகின்று கெட்போலே விழிக்கின்றன, இப்படியிருக்கிற
வற்றாலே கண்ணைக்கையால் மலக்குண்டமுதல் சுரந்த மறிகடல்போலே
கலக்குண்ட கான்று கண்டாரெம்மை யாருங்கழறலரே] என்றதவயம். ௫௭.

[அப்பு அரும்பதம்]

ஐம்பத்தேழாம் பாட்டு.—(புல) பிரிந்தவனுக்காற்றாமை புண்டேயே
ன்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு கார்யபுத்தா) இத்யாதி. பொருள்மேல், வி
னைமேல் பிரிவென்கிறகார்யபுத்தி. “பாங்கன்” தோழன். “கழத்தெதிர்மறுக்
கை”-இப்படி ஈடுபடவொண்ணாதென்று சொன்னத்தை மறுக்கை. “குன்
டலப்புண்டரீகம்” - வட்டணித்த தாமதையாகவுமாம், “புலன்” - இத்
ரியமாதல், பொன்னாதல். எல்லாவயவங்களுமிருக்க இத்தைச்சொல்லு
னென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அல்லாத) இத்யாதி. (செவ்வீதா)சாடு.
செவ்விலே - வைத்தமர்யாதையிலே என்றத்தம். செவியனவாகவென்ற
தவதி. “அவளுடைய கண்களாலே கடல்போலேயவன் கலக்கின்றவன்”
என்று நாயகனுக்கு விசேஷணமாதல். கடல்போலே கலக்கி விரக்கியிருக்
கிற கண்ணென்று கண்ணுக்கு விசேஷணமாதல். அப்போது கண்ணுக்குக்
கடலோட்டை ஸாம்பமெப்படி யென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அகங்கோக்
கின) இத்யாதி. [புலக்குண்டலம் தொடக்கிலேவிழிக்கின்றன அவதூ
கண்ணத்தொடக்கி ஆருங்கழறலரே] என்றதவயம், ௫௭.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

ஐம்பத்தேழாம் பாட்டு.—(புல) இத்யாதி. கீழேபகவத் ஸம்ஸலேவக்
ப்ரவ்ருத்தமாய், அது தானும் காஷ்ட்டர்பூமியான பாகவத பர்பத்தமாயது

(க) கண்ணிறன் - உ.

(உ) பாரதம்-ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம்.

வம்சென்றதாய், அந்தரம அந்தபாகவதனான நாயகன் கலந்து பிரிந்து நோவு
படி, பார்வஸ்த்தரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேச் சொல்லி புரவண்யத்தை அடக்
கப்பார்க்க, “ஆழ்வாருடைய ஜ்ஞானவைபவத்தில் நியகப்பட்டாலிப்படிசொ
ல்லாய்” என்று சொல்லும் வழியாலே, தம்முடைய ஜ்ஞானவிகேஷத்தைவெ
ளியிடுகிறா என்று ஸக்கியுட்கொண்டு அந்யாபதேசத்தை அருளிச்செய்கி
றார் (ஸம்ஸ்லேஷித்து) இத்யாதி. “ஸம்ஸ்லேஷித்து” என்றது - பாகவத
ராகிற நாயகர் ஸம்ஸ்லேஷித்தென்றபடி. “கார்யபுத்யா” என்றது - அவ
ருகத்த விஷயமன்றோவென்று பகவதவிஷயத்தில் கைக்கர்யமாகிற புத்யா
வென்றபடி. “பாகவன்” - தோழன். துறைபருளிச்செய்கிறார் (சுழற்றெறிர்)
இத்யாதி. “சுழறினதுக்கெதிராகப்பிரிந்துசொல்லுவது” என்கிற தமிழ் துறை
யென்றபடி. புலப்பட்ட குண்டலமென்று சப்தார்த்தம். பாவமருளிச்செய்
கிறார் (ஸர்வ) இத்யாதி. “புண்டரீகத்த” என்று-முற்றவமையாலே முகத்
தைச்சொல்லுமென்கிறார் (அத்வைத) இத்யாதி. “பொல” என்றாக்கி -
பொல வென்று பாடமாக்கி. கல்லியாலென்னுதே “ஒன்றால்” என்றத்தால்
வந்த உந்நஸத்தத்தை அருளிச்செய்கிறார், (இரண்டு) இத்யாதி. “அவ்வாசி
யையும்” கௌஸேதவதிக்கரமணம் பண்ணலாகாதென்கிற விசேஷத்தை
யும். “இக்கேயேற” - புலக்குண்டலங்களிருந்த விடத்திலே யாம்படி.
(செவ்வீதாக) சாடு. செவ்வையாக - கோணமென்றார், செவியளவாக
வென்றும். “இவன்” இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவனாகிற நாயகன். “அவற்றால்”
என்ற அநுவாதத்துக்கு பாவமருளிச்செய்கிறார் (அவை) இத்யாதி காக்யத்வ
யத்தாலே. “ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ” - ஜ்ஞானவைபவம். மற்றறிபார்களாகில்
கார்யபுத்யாபிரிகைக்கு ப்ராஸக்தி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பகவத்)
இத்யாதி.

தரத்தபர்யம். — கீழ்நாயகியுடன் ஸம்ஸ்லேஷித்த நாயகன் கார்யப்பாட்டா
லே விஸ்ஸேஷித்த. அவ்விஸ்ஸேஷத்தை ஸஹியாமல் பாதைப்படுவதைத்
கண்டு “நீ இப்படிப்படுவது யுத்தமன்று” என்று கோழனுபதேசிக்க, அவனை
மறுத்து நாயகன் சொல்லுகிறான்.

ஓதோழனே! நீ அவன் முகத்தழகையும் கண்ணழகையும் பார்த்தறியாய்;
அவளுடையமுகமோ அதிஸூந்தரமாய் அதிம்ருதுவாய் பரிமளோத்தர
மான தாமரஸபுஷ்பம்போல் ஸர்வேந்தரியங்களுக்கு மாகர்ஷகமாயிருக்கும்.
அம்முகத்தில் கொடிபோன்ற நாஸிகையாகிற அணையையிட்டு விலக்கப்பட்
டும் பரஸ்பரயுத்தோர் முகமாயுமிருக்கிற மத்ஸ்யங்கள்போன்ற இரண்டுகே
தர்களும் காதுகள்வரையில் நீண்டு மலர்ந்து விழிக்கும்போது வேலுன்றி
றாற் போலிருக்கும், அம்ருதமெடுக்கைக்காக காராப்திவயக்கண்ணை மந்
தரத்தையிட்டுக் கலக்கிறாற்போல் இக்கண்கள் என்னை இப்போது கலக்
காறின்றது. அதின் ஸ்வரூபமறிந்தவர்கள் உன்னைப்போ விப்படி என்னை
தீர்ப்பந்திக்கமாட்டார்கள்.

கழறலமொன்றே நிலமுழுதாயிற்று, ஒருகழல்போய்
நிழறாவெல்லாவிசும்பும்நிறைந்தது, நீண்டவண்டத்
துழறலர்ஞானச்சுடர்விளக்காயுயர்ந்தோரையில்லா.

அழறலர்தாமரைக்கண்ணன், என்னோவிங்களுக்கின்றதே. ௫௮.

அர்த்தம்.—ஒன்ற - ஒற்றையான, கழல்தலமே - திருவடியே, நிலம்
முழுது - பூமியடங்கலும், ஆயிற்று - வ்யாபித்தது. ஒருகழல் - மற்றொரு
திருவடி, போய் - உளர்ந்த, நிழல்தர - நிழலைக்கொடுக்க, எல்லாவிசும்
பும் - ஆகாசம் முழுவதும், நிறைந்தது - பூர்ணமாய் வ்யாபித்தது. நீண்ட -
விசாலமான, அண்டத்து - அண்டத்தில், உழற - சுற்றிஸஞ்சரிப்பதாய், அ
லர் - மலர்ந்த, ஞானம் - ஜ்ஞானமாகிற, சுடர் - தேஜஸ்ஸையுடைய, விளக்
காய் - தீபம்போலே ஸ்வயம் ப்ரகாசனாய், உயர்ந்தோரை இல்லா - தன்னைக்
காட்டிலும் மேலானாரை இல்லாதவனாய், அழற - செற்றில், அலர் -
விகஸியாகின்ற, தாமரை - தாமரஸுஷ்பம் போன்ற, கண்ணன் - திருக்கண்
கையுடைய ஸர்வேஸ்வரன், இங்கு - இவ்விடத்தில், அளக்கின்றது - அளப்
பது, என்னோ - எதையோ? ௫௮.

[பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—ஐம்பத்தெட்டாம் பாட்டு.—கீழ்ப்பிறந்தவவஸாதமெல்
லாம் நீங்கும்படிக்கீடாக ஆஸ்ரிதாநாஸ்ரிதவீபாகமின்றி எல்லார்
தலையிலும் பொருந்தும்படியான திருவடிகளைக் காட்டி “ஆண்பின்
பு நமக்காகாதாரில்லை காணும்” என்றாஸ்வஸிப்பித்து, இப்படியே
ல்லாம் செய்யச்செய்தேயும் ஒன்றுஞ்செய்யாதானும் அவன் நிற்கிற
படியைக்கண்டு அதனைப்பேசுகிறார்.

வ்யா.—(கழறலமொன்றே நிலமுழுதாயிற்று) மஹாபலிபக்க
லில் நின்றுத் திருக்கைகளிலே நீர் விழுந்தபோதே ஒருதிருவடிகளே
பூயிப்பாட்படங்கலும் போய் விளக்கொலைகொண்டது. (கழறலம்)-
கழல்தலம்.பாததலம். (ஒன்றே) அவன் நினைவும் வேண்டாதே திரு
வடிகள் தானே எங்குமொக்கப்பாரந்தது. (ஒருகழலித்யாதி) மற்றை
யொருதிருவடிகளும்போய். (நிழறாவெல்லாவிசும்பும் நிறைந்தது)
அவதரித்து மீண்டும்போய், (க) தன்னுடைச்சோதியிலே புக்கா
லும் அவனொருவனுள்ளனென்று விஸ்வம்பித்துத் தன்னிழலிலே
யொதுங்கவாம்படி யாகாசாவகாசமுள்ளிட எங்கும்போய்ப் பரம்
பிற்று. (நிழறா) - நிழல்தர என்றபடி. பள்ளமுள்ளவிடமெங்கும்
வெள்ளம் பாயுமாபோலே வெளியுள்ள விடமெங்கும் போய் வ்யா
பித்தது. (உ) [வாஸுதேவதருச்சாயா - வாஸுதேவதருச்சாயா]

அரு || ஐம்பத் தெட்டாம்பாட்டு.—(கழறலம்) “நிழறா” நிழல்தரு
கைக்காக, எல்லார்க்கு மொதுங்கும்படி நிழலாயிருக்கு மென்கைக்கு ஸம்
வாதமாக பலப்ரமாணங்கள் (வாஸுதேவ தருச்சாயா) என்று தொடங்கி.

(க) திருவாய் - ௬-௧௦-௫. (உ).

வ்யா||எங்குமொக்கவ்யாப்தமாயிருப்பதொரு வருஷத்தினுடையநிழ
லாயிற்று [ஸூக்ஷ்ம-நாதசீதா இத்யாதி] மிக வெப்பதும் செய்யாது,
மிகவவ்விடுவதுஞ்செய்யாது, நாகமாகிற பெருநெருப்பையும் வில
க்கவற்று. [ஸூக்ஷ்ம-ஸூக்ஷ்ம-ஸாகிமர்த்தம் நஸைவ்யதே [இந்நிழலுக்
குப் புறம்பாயிருப்பதொரு நிழலுண்டாய் அங்கேயொதுங்கவோ?
இது நன்றல்லவென்னவோ? இதிலுள்ளையிருந்தே அநிச்சையைச்
சொல்லு மித்தனை. (க) “ திருமாவிரஞ்சோலையெந்தாய்—
உன்பாத நிழலல்லால் மற்றேரிருப்பிடம் நானங்குங்காண்கின்றி
லேன் ” ஆபிரதாசுக்கனுமாய், ஆபிரதவிரோதி நிராஸகனுமாயிருக்
கையாலே உன் திருவடிகளின் நிழலொழிய வேறெனக்கொதுங்க
லாவதொரு நிழல் கண்டிலேன். (உ) “ ஸ்வஸ்யுக்ஷ்ஸுநுநாஸ்-நிவா
ஸவ்ருக்ஷஸ்ஸாதுநாம் ” வாலிக்கு “ ஸ்வகரீவனோமி நீவிரோதிக் கை
கார்யமல்லகாண். அங்கத்தப்பெருமாள் காட்டிலே விளையாடப்போ
னவிடத்திலே, அவனுக்கோ ரபாஸ்ரயமுண்டாகக் கேட்டுவந்து
சொன்னான் காண் ” என்ன, “ அபாஸ்ரயமாகிறவந்தாமார் ” என்ன,
“ பெருமாள் ” என்றான். “ ஆனால் அவர் பின்னை நமக்கபாபுரய
பாக மாட்டாரோ? ” என்னச்சொல்லுகிறான். [ஸ்வஸ்யுக்ஷ்ஸுநுநாஸ்-
நிவாஸவ்ருக்ஷஸ்ஸாதுநாம்] இக்கிழவிலே யொதுங்குவோமென்பா
ர்க்கு நிழலாய் காணிநுப்பது. பூவாயும் பழமாயும் நிழலாயும் தான்
வெய்யிலைச்சுமத்தும் பிறர்க்கு இடங்கொடுத்தும் தன் கீழேயிருந்து
தன்னை யழியச்செய்ய நினைப்பார்க்கு பலபாதமாயும் இவையெல்லா
முண்டிறையதுக்கு; “ நான் தானவர்க்கே தேனுமநிஷ்டமுண்டோ?
செய்தது ; நமக்கொதுங்க நிழலாகத்தட்டென் ” என்ன [ஸ்வஸ்யு
க்ஷ் - ஆபந்தாநாம்] ஒதுங்கோ மென்னுமைபோராதுகாண். ஆபந்த
ராகவும் வேணுங்காண், “ நான்தானாபந்தனன்றோ; உடன்பிறந்தவன்
சத்ருவாம்படியன்றோ நம்முடையநிலை ” என்ன [ஸ்வஸ்யு-ஆந்தாநாம்]
ஆபந்தராயிருக்கவேயுமையாதுகாண்; ஆபந்தையிசையவும்வேணுங்
காண். நமக்கொருருக்ஷசன் வேணுமென்றிருக்கவேணுங்காணென்ன.
“ இவரவனுக்கே புகளாய் நின்றாராகில் நமக்குமிப்படியிருப்பானொரு
அபாஸ்ரயத்தைத் தேடிக்கொள்ளுகிறோம் ” என்ன [ஸ்வஸ்யு-ஆநு
நஸ் - யசஸச்சைசபாஜநம்] இனி இவ்வனிருப்பதொரு நிழலில்லை கா

அரு|| (நிவாஸவ்ருக்ஷஸ்ஸாதுநாம்) என்றது - தானாவாஸ்யக்குறித்துச்சொல்
லுகிற வார்த்தை. (ஒதுங்கோமென்னுமை) என்றது - ஒதுங்கவில்லையென்று
சொல்லாமைபோராதென்றபடி. அதனா-ஒதுங்குவோமென்றமாத்ரம் போரா
(க) பெரியாழ்வார் திரு - ௫-க-ச. (உ) புரீராமா-கிஷ்கிந்தா-கரு-கக.

வ்யா||
 னொதுங்க. நாலுவகையாலே மூன்றதிகாரிகளைச் சீதைதயிலே
 சொல்லிற்றிறே. அவர்களைச் சொல்லுகிறதில், ஒருஸ்தரீ வசகமா
 யிருக்கிறதுக்கு இத்தனை கருத்துண்டாகவற்றோவென்னில், (க) வே
 தோபப்ருஹ்மணர்த்தமாகப் ப்ருத்தமான ப்ரபந்தமாகையாலேகோ
 ல்ஷ்முக்காட்டாலேயாவும்ஸம்பவிக்குமிதே. (உ) “உக்ஷ் ஸ்ரீஸ்தே-
 கபக்திர்விசிஷ்யதே” என்கிறஜ்ஞாநியைச் சொல்லுகிறதாய், முந்தற
 ஸம்ஸாரத்திலே நொந்து ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை யறுத்துக்கொள்ள
 வேனுமென்றிருக்கிற ஆத்மப்ராப்திகாமனையாய் அந்தரம் ப்ரஷ்
 ணாடஸ்வர்யகாமனையாய் இது ப்ரதமமாக ஐஸ்வர்யத்தைப்பெறவிரு
 க்ருமவனுக்கு முபலக்ஷணமாயிருக்கிறது.

(நீண்டவித்யாதி) பரப்பையுடைத்தான அண்டத்தையடைபப்
 புக்குழறுகையாலே விகஸிதமாயிருந்துள்ளஜ்ஞாநமாசிற ப்ரகாசநு
 பமாகிற தீபத்தையுடையனாய். எல்லார்தலைமேலேயும் திருவடிகளை
 வைத்து, இதுசுன்பேறாய், அத்தால்வந்த அலப்யலாபத்தாலே ஸஹ
 ப்ருஸார்வஜ்ஞமும் விகஸிதமாயிற்று, (உயர்ந்தோரையிலலா) ப்ரஹ்
 மாநீகனும் திருவடிகளின்கீழேயுடையகையாலே “மான்” என்பாரில்
 ஸயாசிறே. (அழறவந்தாமரைக்கண்ணன்) அழற்றிலேநின்றவந்த
 தாமரைப்பூப்போலே யிருந்துள்ள திருக்கண்களையுடையவன்.
 (௩) “தஸ்யயதா கப்யாஸம் புண்ட
 ரீக மேவமக்ஷிணி” என்னக்கடவதிதே. (என்னேவிங்கனக்கின்று
 தே) அளந்தால் வரும் வீகாஸங்காண நின்றோமிதே. அளக்கக்
 கொடுக்காமல் காண்கிறதெலாம், நின்றநிலையிலே நின்றாரை “அளந்
 தார்” என்னவொண்ணுதிதே. அடிமாதியிடிவிதேயளந்ததாவது.

அரு||
 தென்றபடி. தாத்தபர்வந்தரமருளிச்செய்கிறார் (நாலுவகையாலே) என்
 ன. (நாலுவகையாலே மூன்று அதிகாரிகளை) என்றது - ஆர்த்தனையும் அர்த்
 தார்த்தியையும் ஒன்றாகக்கூட்டி மூன்றதிகாரிகளாகச் சொன்னவர்களைப்பெ
 ண்படி. (ஒருஸ்தரீவசகமாயிருக்கிற) என்று - தாரையைச்சொல்லுகிறது.
 “ஸாதாகம்” என்று - ஜ்ஞாநியைச்சொல்லுகிறது; “ஆபந்நாகம்” என்
 ன - தேவஸாரை; “ஆர்த்தாகம்” என்று - த்விவிதமான ஐஸ்வர்யார்த்திகளைச்
 சொல்லுகிறது.

“என்னோ விங்கனக்கின்றது” என்றதுக்கு இரண்டுபொருள். அதா
 வது - அங்களத்தாற்போலே இங்களக்கைக்கு விஷயமுண்டோவென்னு
 மது. இத்தால், அங்கு திருவுலகளந்தவற்றால் வந்த ஹர்ஷந்தோற்றவிருந்
 தாற்போலே இங்கப்படியனக்கைக்கு விஷயமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்த
 யும் அந்தஹர்ஷந்தோற்ற சின்றுன், ஒருவன் வாதஸல்யபிருந்தபடியென்

(௩) ஸ்ரீராமா. பால. ச. க. (௨) தீதை - எ - கள.

(௩) சார்த்தாக்யம் - த - க - எ.

வ்யா||இவனிங்களத்தானாக ஒன்றுங்காண்கிறிலோ மீயென்னுதல்! அ
ன்றிக்கே, நிரீஹைதுகமாக எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளவைக்கச்
செய்தே ஒன்றும் செய்யாதாற்போலே இன்னமும் பாரியாநின்றான்;
என்செய்யாதானாய்த்தான் திருவுள்ளத்தாலிங்கன்பார்க்கிறது. (என்
னோவிகளக்கின்றதே). கால்பெருத்துப் பொலிசிறுத்தாலு மளப்
பாருண்டோ? ௫௮.

அரு||எனன்று ஈடுபடுகிறாரென்றதாயிற்று. அதாவது-இங்குளக்கின்றதென்னோ-
வதானாலுமுண்டோவென்று; எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளவைக்கச்செய்
தே ஒன்றும்செய்யாதாரைப்போலே இன்னமும் பாரியாநின்றானென்னு
தல். (கால் பெருத்துப்பொலிசிறுத்தாலும்) என்றது - மரக்கால்பெருத்து
கெல் அல்பமானால் அனப்பாருண்டோ? என்றபடி. இத்தால், ரக்ஷயவர்க்
கம் சுருங்கி ரக்ஷகன்பாரிப்பேவிஞ்சியிருக்கிறதென்றபடி. அடைவேயந்வ
யம். “ஓஹ்ருஸுரஸுரஹ்ருஸுர ஓஹ்ருஸுரஹ்ருஸுர | கிஞ்சபந்ருசுரேசுர ஈந்ருசுர
ஈந்ருசுர - கோதர்மஸ்ஸர்வதர்மானம் பவத:பரமோமத: | கிம்ஜபந்ருசு
யதேஜதூர் ஜந்மஸ்ஸாரபந்தநாத்.” ௫௮.

[அப்பு அரும்பதம்]

ஐம்பத்தெட்டாம் பாட்டு.—(கழல்) “என்னோவிகளக்கின்றது” என்
றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (திழ்ப்பிறந்த) இத்யாதி. திருவடிகள்
நிழலாயிருக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வாளாதேவ) இத்யாதி ப்ர
மாணதரயத்தாலே. இம்ஸ்ஸலாகத்துக்கு வால்விஷயமாகத்தாரைசொன்ன
வர்த்தமன்றிக்கே ஸ்ரீகைதயிலர்த்தமுமுண்டென்கிறார் (நாலுவகையால்)
இத்யாதி. ஜ்ஞாநி, கேவலன், ஜ்ஞவர்யார்த்தி, என்கிற மூவரையும் “ஸா
காமம், ஆபந்நாநாம், ஆர்த்தநாமம்” என்கிற மூன்று பதத்தாலும் சொல்
லுகிறதென்றபடி. எப்போது முள்ள ஜ்ஞாகத்துக்கு இப்போது விகாஸமே
தென்ன வருளிச்செய்கிறார் (எல்லார் தலையிலும்) இத்யாதி. “இங்கென்னோ
வளக்கின்றது” இங்குளக்கின்றதெங்கே - அளக்கிறதாக்காணோமே என்
னுதல், இங்குளந்த பின்பு இனி எத்தை யளக்கப்போகிறது, விஷயயில்லையெ
ன்னுதல். முந்தினத்தை வருளிச்செய்கிறார் (அளந்தால்) இத்யாதி. ஆழ்வானைக்
கண்ட ப்ரீதி அளந்தவன்றையல் ப்ரீதிபோலேயிருந்ததென்றபடி. இரண்
டாவதை வருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே) இத்யாதி. என்னைவிஷயிகரித்தபின்
பும் வேறு விஷயமுண்டோ என்றபடி. கால் - மரக்கால். ௫௮.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

ஐம்பத்தெட்டாம் பாட்டு.—(கழறலம்) இத்யாதி. “வியல்டம்” என்
கிற பாட்டில் குணஜ்ஞாகத்தாலே தரிக்கையாகிற ஸம்ஸ்ஸேஷம் ப்ரவ்
ருத்தமாகையாலே தானு தன்மைபிறத்து அந்தகுணந்தானும் ஸௌசீ
ல்யமாகையாலே அதை இப்பாட்டிலே அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்

கதி யுட்கொண்டு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (கீழ்) இத்யாதி.
 “அவஸாதமெல்லாம்” என்றது - இனி யிதுக்கவ்வருதில்லை யென்னும்படி
 * (க) பண்டும் பலபலவில்பட்ட வ்யஸாதமென்ன, (உ) “மன்கொண்டு”
 என்றதில் கடலோசையால் வந்த கார்ப்பய மென்ன, (ங) வர்ஷாகாஸத்
 தால்வந்த க்லேசமென்ன, (ச) வாராயின முலையாளில் மோஹமென்ன,
 (ரு) வீசும் சிறகாலில் தூதப்ரேஷணமென்ன, இவையெல்லாம் மென்றபடி. “வி
 ளாக்கொலைகொண்டது” - வ்யாபித்தது. ஒன்றென்றால் மற்றைத் திருவடி
 களை வ்யாவர்த்திக்குமே, அவதாரணத்துக்குக் கருத்தென்னென்னினில், (அ
 வன்) இத்யாதி. “நிழல்தர” என்று விசேஷித்தத்தால் பலதமருளிச்செய்
 கிறார் (அவதரித்து) இத்யாதி. விசம்புமென்னவமைத்திருக்க, “எல்லா”
 என்றதுக்கு பாவம் (பள்ளம்) இத்யாதி. அவன் நிழல்தருகைக்குத் தருவா
 வனோ வென்ன ஸம்வாதத்ரயமெடுத்த அவற்றக்குத் தாற்பர்யங்களை யரு
 ளிச்செய்கிறார் (வாஸாதேவ) இத்யாதி (உபலக்ஷணமாயிருக்கிறது) என்
 னுமளவும். தாமோதரவென்னுதே “வாஸாதேவ” என்றதக்குபரமம்.
 (எங்கு மொக்க) இத்யாதி. “நரகாங்காரசமநீ” என்றதக்கு அர்த்தம்
 (நரக) இத்யாதி. மரமெங்குமுள்ளதானால் “கலேவ்யதே” என்னக்கூடாதி
 என்னவருளிச்செய்கிறார் (இதினள்ளே) இத்யாதி. (ங) “தூதுசென்றாய்” இத்
 யாதியையுந் திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார். (ஆஸ்ரித) இத்
 யாதி. “வாலிக்கு” - என்றதுக்கு - “சொல்லுகிறான்” என்றத்தோடக்
 வயம். வாஸவருஷை; என்னுதே “நி” என்கிற உபஸர்க்கத்தாலே தாரக
 போஷகபோக்யங்களுக்கவ்வருகுபோக வெட்டாதமர மென்று தேன்று
 மென்று அவற்றையருளிச்செய்கிறார் (பூவாயும்) இத்யாதி. பூ-போக்
 யம், பழம் - தாரகம், நிழல் - போஷகம், வருஷபதத்தாலே பலித்தென்
 னவுமாம். “அழியச்செய்கை” - கல்லைபெறிகை, தார்வட்டாத்திகத்தில் -
 நீ யெனக்குப்பிள்ளையாகவேனும், யுத்தம் பண்ணி யெங்களை ரக்ஷிக்கவே
 னும்” என்றாலும், தன்னையழியமாறி ரக்ஷிக்கையைச்சொல்லுகிறது. கீழ்
 வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (நமக்கு) இத்யாதி. வாலிக்குத் தாரை உபதே
 சித்த புடையாக வ்யாக்யாநஞ்செய்தருளி ஸ்ரீகீதையிலர்த்தமுமிதுக்குப்பொ
 ருளமென்று யோஜநாந்தரமருளிச்செய்கிறார். (நாலு) இத்யாதி. “உழா
 கையாலே” - வ்யாபிக்கையாலே. “அழற்றிலே” - சேற்றிலே. சாமி - (கால்.
 இத்யாதி. கால்-மரக்கால் “பொலி”-அம்பாரம். (௫௮)

தாற்பர்யம்.—கீழ்பகவத் குணாநுஸந்தாகமாகிற பகவத்ஸம்ஸுலேஷத்தை
 ப்பெற்று ஆர்ஞ்மைகீங்கி தாமான தன்மையிலேயிருந்து அவனுடைய சிலைதி
 குணங்களைப் பேசுகிறா ரிப்பாட்டில்.

தரிவீக்ரமாவதாரத்தில் ஆஸ்ரிதரென்றும் ஆஸ்ரிதரென்றும் பாரா
 தே ஸகஸ்ப்ராணிகளையு முஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக அவர்கள் தலையிலே தன்திரு

(க) திருவிருத்தம் - சக. (உ) திருவிருத்தம் - ஸக. (ங) திருவிருத்தம் - ௫௨.
 (ச) “ ” ௫௩. (ரு) “ ” ௫௪.
 (சு) பெரியாழ்வார் திரு - ௫ - ௩ - ச.

வடி படும்படி ஓர் திருவடியினால் பூமியையளந்தான். இத்திருவடி சேஷியென்றும் நாம்சேஷ பூதரென்றும் எல்லாருமறிகைக்காகவும் தன்திருவடிநிழற் றேழே ஸம்ஸாரதாபார்த்தரான இவர்களை அகப்படுத்தி ஆர்வஸிப்பிக்கைக்கா தவும் மற்றொரு திருவடியை ஆகாசத்திலே தூக்கி அவ்வாகாசத்தையளந்தான். இப்படி ஸர்வஜ்ஞனாய் பராத் பரான புண்டரீகாக்ஷன், இவ்விபூதியிலே சேர்ந்த வெண்ணையும் முன்னமே அளத்திருக்க இப்போது அத்தரிவிக்ரமாவ தாரத்தை என்னக்கு பாகாசிப்பித்தது மறுபடியும் எதை அளக்கைக்காகவோ தெரியவில்லை.

நிகு

அளப்பரும் தன் மையவ் ஆழியங்கங்குல், அந்தண்ணந்தழாய்க் குளப்பெருங்காதலில் நீளியவாயுள, ஒங்குமுந்நீர் வளப்பெருநாடன் மதுகுதனென்னும் வல்வீனையேன் தளப்பெருநீன் முறுவல், செய்யவாயதடமுலையே.

நிகு.

அர்த்தம். -- வல் - க்ஞரமான, வீனையேன் - பாபத்தையுடையளான என்னு டைய பெண்ணாய், தனம் - முல்லையரும்பு போன்ற, பெரு - பெருமையு டைய, நீள் - அபரிச்சித்தமான (போக்யதையையுடைய), முறுவல் - மந்தஸ் மிதத்தையுடையளாய், செய்ய - சிவந்த, வாய் - அதரத்தை யுடையளாய், தடம் - பரந்த, முன் - ஸ்தனங்களை யுடையளான இவன், அளப்ப - பரிச் சேதிக்க, அரும் - அரிதான, தன்மை - ஸ்வபாவத்தையுடைய, அவ் ஆழி - அப் படிப்பட்ட கல்பத்தைக் காட்டிலும், அம் - அழகிதான, (க்ஞரமான), கங் குல் - ராத்ரியானது, அம் - அழகியதாய், தண்ணம் - குளிர்ந்ததுமான, தழாய் க்கு - திருத்தழாய்க்காக, உள - (என்) ஹருதயத்திலுண்டான, பெரு - அதிகமா ன, காதலில் - ஆசையைக்காட்டிலும், நீளியவாய் - பெரிதாய், உள - இருக் கின்றது. (என்னும் - என்று சொல்லாநிற்பள்.) ஒங்கு - வ்ருத்தியடைந்திருக்கிற, முந்நீர் - மூன்றுவிதமான ஜலத்தையுடையதாய், வளம் - செழுமையையுடையதாய், பெரு - விசாலமான, நாடன் - நாட்டையுடையவன்; மதுகுதனன் - மதுவை ஸம்ஹரித்தவன்; என்னும் - என்று சொல்லாநிற்பள். —

நிகு,

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ. — ஐம்பத்தொன்பதாம் பாட்டு. — எட்டாநிலத்திலே ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே ஓலக்கங்கொடுத்திருக்கையன்றிக்கே அவதரி த்து இங்கேவந்து ஸுலபனானென்றவாறே தாம் பெற்றாற்போலே யிருக்க ந்ருஷ்டரானார்; அங்கேயிருந்திழக்கையன்றிக்கே இங்கே வந்து கிட்டச்செய்தே பெறுவிட்டவாறே அவஸந்நரானார்; அவ்வவஸா தமொரு பிராட்டி தசையைவிளைத்தது. கலந்துபிரிந்து பிரிவாற்றா த்தலைமகள் ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க போகயோக்யமான காலத்தில்

அரு|| ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. — (அளப்பரும்) தரிவிக்ரமஜயவதரி த்து இங்கேவந்து ஸுலபனானென்றவாறே தாம் பெற்றாற்போலே யிருக் க்ருஷ்டரானார் - தீழிப்பாட்டிலென்றபடி. “ஒங்குமுந்நீர் வளப்பெரு நா டன்” என்றத்தைக் கடைசித்து (ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க) என்றருளிச்செய்

வ்யா] வந்துதவக் காணாமையாலே யிருள் பாதகமாகின்றதென்று சொல்லாநின்றான். என்று அவள்பாசுரத்தைத் திருத்தாயார் சொல்லுகிறாள் யிருக்கிறது.

வ்யா.—'அளப்பரும் தன்மை யவ்வுழியங்கங்குல்) ஊழியாகிற ராத்ரிகளானவை, அளக்கவரியத்தை யளந்தவன் திருவடிகளாலுமளக்கப் புகிறதில்லை. அளக்கலாகில்வந்து தோற்றானோ? அளக்கவரிதானையை ஸ்வபாவமாகவுடையன். (ஊழியங்கங்குல்) ஊழியாகிற வாசாரமேகாணும் நிருபகமாயிருக்கிறது. ஆனால் பரிச்சேதிக்க வொன்றாத வற்றையுமொருபாசுரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாதோ? வென்ன, 'அந்தண்ணந்துழாயித்யாதி' (க)* அதனிவ் பெரிபவென்னவானிறே; இதில் பெரிதென்னு மித்தனை. பகவத்தத்வத்தை விளக்கொலை கொண்டதிதே இவரவா. பகவதாதந்தத்தைப் பரிச்சேதிக்கப் புக்கவேதம் பட்டது படுமித்தனை. இத்தைப்பரிச்சேதிக்கப் புக்காலும், (உ)"நீநீநீ-நீநீநீ" என்கிறபடியே இதன்று என்னுமித்தனைபோக்கி. இப்படியென்று பாசுரமிடவொண்ணாது. அந்தண்ணந்துழாயிட்டு-தோளிலிட்டமாலே, அதுக்கு என்னுள்ளத்திலேயுண்டாய் ஸர்வாதிகத்வத்தையும் விளக்கொலை கொண்டகாதலிலும் பெருத்திருப்பனவாயுள்ளவை.

(ஓங்குமுநீர் வளப்பெருநாட்ன்மதுருதனென்னும்) அவனெல்லைக்குப் புறம்பேயிருந்து நோவுபடுகிறேனோ? அவன் அசத்தியாலே நோவுபடுகிறேனோ? கடல்குழந்திருப்பதாய் வளப்பத்தையுடைத் தாயிருந்துள்ள பெருநாட்டையுடையவன். (மதுருதனன்) மக்யவர்க்கத்துக்குக் களையானமதுவை நிரஸித்தவன். ஸம்பந்தமில்லாமையோ? விரோதிநிரஸை சிலனல்லாமையோ? நானிங்ஙன்படுகிறது. (வல்லினையேன்) இவள்வடிவழகைப் பார்த்தாலிப்படி க்வேசப்படுகைக்கோரடியில்லை. அத்தலையித்தலையாய் அவன்படக்கடவவத்தையிவள்படாநின்றாவிதுக்கடி காண்கிற வென்பாபமிதே. (ங) "சுபுஷேவ-மத்பாபமேவ" இவள்படுகிற வ்யஸகத்துக்கடி என் பாபமாகவேணுமென்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில் (தளப்பெருஇத்யாதி).

அருகிருர். "தளப்பெருநீள் முறுவல்" என்றத்தைக் கடைகிழ்த்து (பேசியோக்யமாணகாலத்தில் என்கிருர்.

(அளக்கவரிதானையை ஸ்வபாவமாகவுடையன்) என்றது - சப்தார்த்தம். "அந்தண்ணந்துழாய்க்குளப் பெருங்காதலில் கீளியவையன்" அழகியருளித்த திருத்துழாய்க்கு என்னுள்ளத்திலே வளருகிறாதலிற் பற்றவும் கீளியவையன் என. இத்தைப்பரிச்சேதிக்கப் புக்காலுமென்றபடி.

(க) திருவாய் - ௧0 - ௧0 - ௧0. (உ) ப்ருஹதாரண்யம்-௪ - ௩. (ங)

வ்யா|| இவள்கோவுபடுகைக்கு இவள்வடிவிலேதேனும் குறியுண்டோ? வென்கிறாள். தளப்புஎன்றது-தள வென்றாய், முல்லையரும்புபோலே யிருப்பதாய், பெறுதற்கரிதாய், (க) “புரீவமேசாரு ததீம்” என்கிறபடியே நாயகன்பெறப்பார்த்திக்குமதாய் நாயகன் புக்கவிடம் புக்குஅவன் நெஞ்சைவடிம்பிட வற்றாயிருந்துள்ள முறு வலையுடைய. நீள்முறுவ லென்று-கரஸிம்ஹத்தினுடைய அட்டஹா ஸத்தைச் சொல்லுகிறதன்றிதே. ஒருஸ்தீயினுடைய மந்தஸ்மிதத் தையிதே சொல்லுகிறது. ஆனால் இப்படி பொருளாகவேணுமிதே. எப்படியென்னில், அதினுடைய போக்யதையை நீண்மையென்கிற து. (செய்யவாயிதவாதி) அம்முறுவலுக்குப்பாபாகமான சிவந்த அதரத்தையுடையா னென்னுதல். அன்றிக்கே. மேல் “தடமுலை என்று முலைகளினுடைய சுற்றுடைமையைச் சொல்லுகையாலே, இது செவ்வையைச்சொல்லி நேரேவளர்த்தமுலை களையுடையாளெ ன்னுதல். (தடமுலையே) வீரஹத்தாலே தலைச்சாவிவெட்டின பின்பு காணுமிவ்வளவு சொல்லலாகிறது. ஸர்வேஸ்வரன்வைத்த அவகாசம் போராதுபோலே யிராதின்றது.

[தளப்பெருநீண் முறுவல்செய்யவாய தடமுலையானவள் அளப் பருந்தன்மை யவ்வுழிபங்கங்குலத்தண்ணத்துழாய்க் குளப்பெருங் காதலில் நீளியவாயுள என்னும்; அதுக்குமேலே ஓங்குமுந்நீர் வளப் பெருநாடன் மதுகுதநென்னும் வல்வினையேன்] என்றவயம்.

ஸ்வாபதேசம்.—இத்தால், அதுபவயோக்யமானஸம்பந்தமும்ஸ்வ ரூபஜ்ஞாநமு முண்டாயிருக்க போகயோக்யமான கால்மும் போகத் துடனே செல்லப்பெறுமையாலே வந்தவாற்றாமைபைப் பார்ஸ்வஸ் தர் சொல்லுகிறார்கள். நுக.

அரு|| “தளப்பெருநீண்முறுவல்” என்று அழகைச்சொல்லுகையாளே இவள் துக்கப்படுகைக்குடாக்யதையில்லை என்றபடி. “நீண்முறுவல்” என்றுஸ்மிதத்தி னுடைய பெருமைபைச்சொல்லுகிற தன்று, போக்யதாதி சயஞ்சொல்லுகிற தென்கிறார் (நீண்முறுவலென்று) என்று. (அட்டஹாஸம்) என்றது - கொ க்கரித்துக்கொண்டு சிரிக்கை. நீளியவாயுள என்னும்-என்று சொல்லும். அது க்குமேலே ஓங்குமுந்நீர் வளப்பெருநாடன் மதுகுதநென்று சொல்லும் இதுக்கடி என்பாபமென்றபடி. நுக.

[அப்பு அரும்பதம்.]

ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(அளப்பு) அளக்கப்போகாமைக்கு ஜ்ஞா பகமே தென்ன அருளிச்செய்கிறார்(அளக்கவாகில்)இத்யாதி.“பெரிய”என்பா னென், இவரால் பரிச்சேதிக்கப் போகாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார்

(பகவத்த்வத்தை) இத்யாதி. பரிச்சேதித்தால் வரும் விரோத மேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பகவதாந்தத்தை) இத்யாதி. “நீளிய” என்ற தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (இத்தை) இத்யாதி. சூரி-பொல்லாக்குறி. (சாருததீம்) ஆழகிய தந்தபங்கி. விஸ்வேஷ தசையிலே தடமுலையென்று பெருக்கச்சொல்லலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (விரஹத்தால்) இத்யாதி. “என்னும்” என்கிறபதம் இரண்டிடத்திலு ம்வயிக்கிறது. “மதுருதனன்” என்கையாலே ஸ்வரூபஜ்ஞானம். நிகு.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(அளப்பரும்) இத்யாதி. தீழ்த்திருவுலகளந்தவன் ஸௌகீல்யகுணநுஸந்தாந்தாலே தவித்துத் தாமான தன்மையோடே இருந்தவரை அந்தவிஷயந்தானே பெண்ணுடையுதித்த, தத்தசாபத்தியிலே, அப்படிதிருத்தாயார்பேச்சாலே மேலிரண்டு பாட்டாலருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதியுட்கொண் டவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (எட்டா) இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை (ஆனால்) இத்யாதி. எடுத்தபாசுரார்த்தம் (பகவத்) இத்யாதி. “இத்தை” இந்தவாந்தத்தை. சப்தார்த்தம் (அந்தன்) இத்யாதி. “அளப்பரும்” என்றதினார்த்தம் (ஸர்வ) இத்யாதி. உட்கருத்தருளிச்செய்து வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (கடல்) இத்யாதி. பலிதார்த்தம். (ஸம்பந்தம்) இத்யாதி. “முறவல்” இத்யாதியைக் கடக்கித்து பாவமருளிச்செய்கிறார் (இவன்) இத்யாதி, பகரமிரண்டு மசையாய், சந்தஸ்ஸிலிட்ட வெழுத்தாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (தளப்பு) இத்யாதி. “பெறுதற்கரிதாய்” என்றத்தை விவரிக்கிறார். (புரேவ) இத்யாதி. ததீ(தீ)-தந்தவதீ(தந்தவதீ). நீட்சிக்குபாவம் (நாயகன் புக்கவிடம்) இத்யாதி. “என்னும்” என்றத்தை-இரண்டிடத்திலுங் கூட்டி யந்வயங்காட்டுகிறார் (தளப்பு) இத்யாதி. நிகு.

தாத்தபர்யம்.—ஸர்வேஸ்வரன் சக்தனாயிருந்தும் தமக்குவந்துதவாமை யாலே பிறந்த ஆர்த்தியைக்கொண்டு அருகிருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுரைத்த பாசுரத்தை, விரஹிணியான நாயகி இரவுக்கஞ்சினமையைத் திருத்தாயாருரைத்த பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

கல்பங்களுக்காகிலும் இவ்வளவுகாலமென் றோரளவுண்டு; இவளுக்கிப் போது பாதகமாகவந்துதித்த இவ்விரவு ஓரளவற்றதாய் நீண்டு வருத்தமுறத் தத்தொடங்கிற்று. இதுவரையில், எம்பெருமான் சாத்திய திருத்தழாய்மாக: விஷயமாக இவளுக்குண்டான அபிநிவேசமே அபரிச்சிந்நமாயிருக்கிறது. இனி இதுக்குமேலானதொன்றில்லை யென்றிருந்தோம். இவ்விரவு அனாதக்காட்டிலும் பெரிதாய் நீண்டது. முல்லையரும்புபோன்ற இவளுடைய புன்சிரிப்பையும், பவளம்போன்ற அதரத்தையும், பார்த ஸ்தனங்கனையும் அழகழியப்பண்ணின அந்த ஸர்வேஸ்வரனையே மறபடியும், “கடல்சூழ்த்தபெருநாட்டுக்கு ஸ்வாபியானவனே! அதின் விரோதியைப்போக்கி ரக்ஷணுவனே!” என்று எப்போதும் சொல்லிக்கூப்பிடா நின்றான். அவன் வாராமல் இவளிப்படி துக்கிப்பது என் பரபலமாயிருக்கிறது. நிகு.

முலையோ முழுமுற்றும் போந்தில, மொய்ப்புங்குழல் குறிய
கலையோவரையில்லையோவோ குழறும், கடல் மண்ணெல்லாம்
விலையோவென மிளிர்நங்கணிவள் பரமேபெருமான்
மலையோ, திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகமே.

சு0.

அர்த்தம்.—முலையோ - ஸ்தநமோவென்றால், முழுமுற்றும் - கொஞ்ச
மும், போந்தில - உதிக்கவில்லை. மொய் - செறிந்தும், பூ - அழகியதமான,
குழல் - மயிர், குறிய - குறுகியிருந்தது. கலையோ - வஸ்த்ரமோ வென்றால்,
அரை இல்லை - அரையில் பொருந்த உதிக்கவில்லை. நாவோ - நாக்கோ வென்
றால், குழறும் - திருத்த மற்றிருக்கும். கடல் - ஸமுத்ரத்தினால் குழப்
பட்ட, மண் எல்லாம் - பூமியெல்லாம், விலையோ என-(இக்கண்ணுக்கு) விலை
யாகுமோ வென்னுப்படி, கண் - கண்ணானது, மிளிரும் - பெருத்து விளங்கா
கின்றது. பெருமான் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய, மலையோ - திருமலையோவெ
ன்றால், திருவேங்கடம் - திருவேங்கட மலையாயிருக்கிறது, என்று - என்று,
கற்கின்ற - அப்யஸிக்கிற, வாசகம் - உக்தி, இவள் பரமே - இப்படிப்பட்ட
பருவத்தையுடைய இவளுக்கு பரமோ?

சு0.

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளைவ்யாச்யாநம்.]

அவ, — அறுபதாம் பாட்டு.—“தளப்பெருநீண்முறுவல் செய்ய
வாயதடமுலைவளப்பெருநாடன்மதுகுதனென்னும்” என்றானே,
ப்ராப்தயௌவநயாய் பருவம் நிரம்பினவின் நிவளிதுசொல்லக்கே
ட்கவேணுமோ? பால்யமேடிடித்து இவளுக்கிதுவன்றோ யாத்ஸா
யென்கிறாள்.

வ்யா.—(முலையோவித்யாதி) இவையெல்லாம் நிரம்பினால்சொ
ல்லுகை ப்ராப்தமிதே. (முலையோ முழுமுற்றும்போந்தில) முலை
கள் சமையவளர்ந்தனவிலையென்று சொல்லுமளவல்ல. முலையெ
ழுமெல்லையின்னதென்று கொண்டைக்கோல்நாட்டிற்றுமில்லை.(மொ
ய்ப்புங்குழல் குறிய) செறிந்தழகியதாயிருந்துள்ள குழல்களானவை
(குறிய) நாயகன் பேணிச்சூழியஞ்சுற்றினால் இவள் வினைகேட்டா
லே குலைத்தால் அதுக்கவன் கால்பிடிக்குமளவல்ல. (கலையோவரை

அரு || அறுபதாம் பாட்டு.—(முலையோ) “முழு” என்றும் “முற்
றும்” என்றும் பர்யாய சப்தங்களாயிருக்க இந்த வீப்ருஸக்குத்தாத்பர்யமே
தென்ன, பூர்ணமாக வளரவில்லையென்கிற மாத்ரமன்றிக்கே முலையெழுகைக்
கு ஸஞ்சகமுமில்லையென்றபடி. (சூழியஞ் சுற்றினால்) என்றது - கொண்டை
முடித்தானென்றபடி. (இவள் வினை கேட்டாலே குலைத்தால்) என்றது-இவள்
நன்றியிதானென்று அவிழ்த்துப்பொகட்டாலென்றபடி. இத்தால், யௌவநம்
குடிபுருத்தால் அவன் கொண்டை முடித்தால் இவள் நன்றியிருக்கிறதில்லை
யென்று அவிழ்த்துப்பொகட்டால் அவன் கேண்டாவென்று காலெப்பிடிக்கும்

ய்யாயில்லை) உடுக்குமிடமறியாள். (நாவோகுழறும்) தாய்மாருருச்சொல்லி அவ்யக்தமானவற்றை அவள் பக்கவிலேகேட்குமத்தனை. “ஐயர் ஆச்சி” என்று சிலவற்றைக்கற்பிப்பார்களிறே ; அவர்களுடையதென்ற சொற்களிற்காட்டி விவருடைய கலங்கின சொல்லே நன்றாக இருக்கும்.

(கடலித்பாதி) இவ்விடத்தை பட்டரருளிச்செய்யாநிற்க, “அல்லவா அவயவங்களினுடைய நிரம்பாமையைச் சொல்லிவைத்து இதனுடைய பெருமையைச் சொன்னால் வீருபமாகாதோ?” என்று ஜீயர்கேட்க, “இதிலும் சிறுமையே காணுஞ்சொல்லுகிறது, இங்ஙனே சொல்லவாவது தானுமின்று, நாளை இது தானுஞ்சொல்லப்போகாது” என்றருளிச்செய்தார். கடல்குழந்த பூமிப்பரப் படங்கலும் விலைபாகப்போகுமோவென்னுப்படிக்கீடாகவாயிற்று கண்கள் மிளிருகிறபடி. (மிளிரும்) திரைமோதிக்கரையாலும் வழிபோக வொண்ணாதபடியாயிராநின்றது. களவுகலந்து நாயகனை பொதுக்கிப் பார்க்குமதன்றியிலே ஸர்வஸாதாரணமாக ஜநதியோடுகொந்தனோடு வாசியறப்பார்க்கிறவளாயிற்று. (இவள்பரமே) இவள் பருவத்துக்குத் தருவதோ? இது; இவள்பரமல்ல; இணக்கத்தின்பொல்லாங்கு. (க) “சாய்விலாதகுந்தலை” (பெருமான்மலையோ திருவேங்கடமென்று) பரவ்யூஹாநிகளைவிட்டுத் திருவேங்கடமுடையான் பக்கவிலையாய் அவன் தன்வாணவிலன்றிக்கே திருமலையே உத்தேச்யமென்று சொல்லுகிற பாசுரமியள்பருவத்துக்குத் தருவதோ? ஆகந்தகுணத்தைத் பேசப்புகுவாதேவேதங்கள் நிலமல்லவென்று மீண்டது. இங்குத்ததை சிலப்பாசுரம் நிலமல்லவென்கைக்கு நிலமல்லவிறே. அபரிச்சிந்நவஸ்துவ

அருப்பருவமன்றிக்கே, பால்யமாகையாலே கொண்டைமுடிக்கைக்கும் நீளம் பேராடுதென்றாகருத்து.

(இங்ஙன சொல்லலாவது தானும் இன்ற, நாளை இது தானுஞ்சொல்லப்போகாதென்றருளிச்செய்தார்) என்றது - இப்படி விசதமாகப் பார்க்கிறது இந்த பால்யத்தில்தத்தனை ; யௌவநங்குடி புகுந்தா லொதுக்கிப் பார்க்குமதொழிய இப்படி நன்றாகப்பாராள் ; ஆகையாலே இதுவும் பால்யத்துக்கே ஸஞ்சகமென்றபடி. (களவுகலந்து) என்றது - யௌவநங்குடி புகுந்தென்றபடி. (இவள்பரமல்ல இணக்கத்தின்பொல்லாங்கு) என்றது - இவள் பருவத்துக்குத் தக்கதல்ல, ஸஹவாஸ தோஷத்தால் வந்ததென்றபடி. இணக்கு - ஸஹவாஸம். தோழிமாராலே வந்ததென்றபடி. ஸஹவாஸத்தாலே வந்ததென்கைக்கு ஸம்வாழமாகவருளிச்செய்கிறார் (சாய்விலாத குந்தலை) என்று. (அபரிச்சிந்நவஸ்து) என்றது - அர்ச்சாவதாரத்திலுள்ளசீல்யம் அபரிச்

வ்யா||ப் பேசப்புக்கிறே அவைநிலமல்லவென்று கைவாங்கிற்று. (கற்கின்றவாசகம்) சொல்லுகிறபாசுர மென்னுதல்; அன்றிக்கே, இவள் வாயாலே சொல்லும்படி கேட்கைக்காகவே தாங்க ளிவைதன்னைக் கற்பியா நிற்பார்களிறே. (க) “இவள் வாயனகஸ்திருந்த” என்னக் கடவதிறே. “பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்றவாசகம் இவள் பரமே” என்னுதல். அன்றிக்கே, “பெருமான் மலையான திருவேங்கடமென்று கற்கின்றவாசகம், ‘ஓ ! இவள் பரமே’ என்னுதல். “ஓ” இதென்னவாஸ்சர்யம்.

ஸ்வரபதேசம்(உ) வாழ்த்துபுதுசிநித்ய-பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸு-
ஸ்திக்தஃ ” என்றும் (ங) “ அறியாக்காலத்துள்ளே ” என்றும் சொ-
ல்லுகிறபடியே இவர்க்கு பகவத் விஷயத்திலுண்டான ப்ராவண்யம்
ஸத்தாப்ரயுக்தமானபடி சொல்லுகிறது. கூ0.

அரு||சிந்தமாலைகயாலே பரத்வம் பரிச்சிந்தமாயிருக்குமென்றபடி. தாங்களே கற்பித்தவற்றைச் சொன்னாலுஞ்சர்யப்படுகிறதென்னென்ன. தாங்கள் சொன்னது இவள் சொன்னாற்போலே இராமையாலே ஆஸ்சர்யப்படுகிறார்களென்கிறார் (இவள் வாயனகள் திருந்த என்னக்கடவதிறே) என்று. 'வாயில் பல்லுமெழுந்தில்' இத்யாத்.

சு0.

[அப்பு அநும்பதம்.]

அறுபதாம் பாட்டு.—(முலையோ) (இவை) முலை; தலையான
விவை, பூர்ணமானால் திருநாமஞ் சொல்லப் பார்த்தமென்றபடி. “ முழுமுத்
றும் ” என்கிற மீட்சையாலே ஒன்றுமில்லை யென்கிறது. (வினைகேடு) -
செயல்கேடாய், அழகில்லாமையாலே குலக்கை. தலையிலேதான் மார்விலே
தான் கட்டுகையாலே (உடுக்குமிடமறியான்) என்கிறது. (இன்று நாளை) பால்
யமான இன்றிரும் பரக்கப்பார்ப்பது ; யௌவநமான நாளை காயகஞ்சு
தன்னை யும் கடைக்கண்ணாலே சிறுகப்பார்க்குமென்று பட்டர். களவுகலக்கை-
யௌவநம்குடிபுருகை. இணக்கத்தாலே வந்தவிடமுண்டோமென்ன அரு
ளிச்செய்கிறார் (சாய்வினாத குறுந்தலை) என்று. “ இவன்பரமே ” என்று சொ
ல்லப்போகாததைச் சொல்லுகிறாளென்கைக்கு இங்கதிசயமேதென்ன அரு
ளிச்செய்கிறார் (ஆகத்தகுணத்தை) இத்யாதி. அபரிச்சிந்நவாக்யம் குறையா
கையாலே தெரியாது. தாங்களே சொல்லாமல் இவளுக்குத் கற்பித்துக்கேட்க
வேண்டுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவள் வாயனகள்) இத்
யாதி.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

அறுபதாம் பாட்டு, — (முலையோ) இத்யாதி. கீழே “தடமுலை” என்று பருவம் நிறைந்த பெண்ணின்படி சொன்னவள் இப்போது இளையபருவமாகச் சொல்லப் பரஸுத்தியென்னென்னவருவிச்செய்கிறாள் (தளப்பெரு) இத்யாதி.

(உ) திருவாய். கூ - டு - ஏ.

உ) ஸ்ரீராமா - பாஸ. கடி - உவ.

(௩) திருவாய், உ - உ - கூ.

எடுத்ததினார்த்தம் (ப்ராப்த) இதுபாதி. “ஓ” என்றதிற்பாவம் (இவை) இதுபாதி. முலையோ வந்திலவென்னவமைத்திருக்க போத்திலாமையை முழுமுற்று மென்று பிகையாக விசேஷித்துக்கு பாவம் (முலையள்) இதுபாதி. விவரணம் (முலையெழும்) இதுபாதி. “கொண்டகோல்” அடைபாள் மென்றபடி. “வினகேடு” - செயல்கேடாய் அழகில்லாமையாலே பென்கை. “ஓ” என்றாச்சார்யத்துக்கார்த்த மருளிச்செய்கிரார் (அவர்களுடைய) இதுபாதி. “இவ்வன் சொல்லலாவது” என்றது - “கடல்மண்ணெல்லாம் விலை” என்று சொல்லலாவதென்றபடி. “மிளிரும்” என்கிறவர்த்தமாகார்த்த தத்தை யுட்கொண்டு ஸஜ்ஜையாலே ஸங்கோசித்தல், ஒப்பாகாதல் முதலானவை இல்லாதே மலரவிழிக்குமென்று பலிக்கையாலே அதனை யருளிச்செய்கிரார் (திரை) இதுபாதி வாக்கியவயத்தாலே. “இணக்கம்” - நாயகஸம்ஸர்வதம். ஸ்வாபதேசம் (பால்பாத்) இதுபாதி. கூ0.

தாட்பர்யம்.—தீழ்ப்பாட்டில், யௌவநாயஸ்த்தையை ப்ராப்தையான இவன் ஸர்வேஸ்வரனையே கூப்பிடாநின்றானென்றார். இதில் இப்படி கூப்பிடுவது இவளுக்கு பால்பந்தொடக்கி யுள்ளதாய்கையால் இது ஸ்வதஸ்ஸித்தமென்கிரார்.

நாயகன் கண்டு மோஹிக்கும்படியான ஸ்தநங்களின் சிந்நங்களும் காணவில்லை. மயிரும் கொண்டை முடிக்கும்படி வளரவில்லை. புடைவை யுட்கவுமறியாள். மாதாபிதாக்கள் கற்பிக்கும் வார்த்தையையும் குழறாமல் கேரே ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லவறியாள். ஸமுத்தரந்தமான பூலோகமெல்லாம் இவள் கண்ணுக்கொப்பாகாதபடி பரந்த கண்களினால் ஸஜ்ஜையறியாமல் மாதாபிதாக்களோ டொப்பாக நாயகனையும் பார்க்கின்றாள். இப்படிப்பட்ட பால்பாவஸ்த்தையிலுள் கூட, எம்பெருமான் நீத்யவாஸம் பண்ணுகிற திருவேங்கடமலையையே எப்போதும் அப்யஸியா கின்றாள். ஆகையால் இப்போதிவள் பகவந்தாமத்தை யருஸந்திப்பது ஓராச்சார்யமன்று; ஸ்வபாவஸித்தமென்கிராள். கூ0.

வாசகஞ்செய்வதும்பரமே, தொல்லைவானவர்தம்
நாயகன் நாயகரெல்லாந்தொழுமவன், ஞாலம்முற்றும்
வேயகமாயினும்சோராவகையிரண்டேயடிபால்
தாயவன், ஆய்க்குலமாய்வத்துதோன்றிற்று கம்மிறையே. கூக.

அர்த்தம்.—தொல்லை வானவர்தம் - அநாதியான தேவதைகளான நித்யஸூரிகளுக்கு, நாயகன் - ஸ்வாமியாய், நாயகரெல்லாம் - ப்ரதம்மாதிசனெல்லாராலும், தொழுமவன் - ஆஸ்ரயிக்கப்படுமவனாய், ஞாலம் முற்றும் - பூர்வமுழுதும், வேய் அகமாயினும் - மூங்கில் குத்தளவு இடமாகிலும், சோராவகை - விடாமற்படி, இரண்டே அடியால் - இரண்டடியாலேயே, தாயவன் - அளந்தவனாய், நம் இறை - நமக்கு ஸ்வாமியான ஸ்ரியாபதி, ஆய்க்குலமாய் - இடைக்குலத்திலே, வந்து தோன்றிற்று - வந்தவதரித்தபடியை, வாசகம்செய்வது - சொல்வது, நம்பரமே - நமக்கு ஸாத்யமா? கூக.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ. — அறுபத்தேராம் பாட்டு. — “பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம்” என்று இவள் சொன்ன வந்தாம் திருத்தாயாரத்தை யறுபாஷிக்கையாலே அதைக்கேட்டுப் பிராட்டியானதைப்போய் தாமான தசையாம்படியாய்த் தரித்தார். இவர் தம்மைத்தாமுணர்ந்தால் இவர்க்குப்பாழி க்ருஷ்ணவதாரமிதே. அங்கேபுக்கு எத்திறமென்கிறார்.

வ்யா. — (வாசகஞ்செய்வது நம்பரமே) எத்திறமென்று மோஹித்துக்கிடக்குமி துக்கு மேற்படப் பாசுரமிட்டுச்சொல்லுமது நம்மால் செய்யவாவதொன்றோ? என்றான், பாசுரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாதொழுகிறதென்னென்னில், தொல்லைவானவருண்டு - (க) “யஸ்ரயுஷயஃ ஸ்ருஷுஷயேஷுரணஃ - யத்ரருஷயஃ ப்ரதமஜாயேபுராணாஃ” என்கிறவர்கள், அவர்களுக்கு நீர்வாஹகனானவன் (ஆய்க்குலமாய்வந்துதோன்றிற்று வாசகஞ்செய்வது நம்பரமே) என்கிறார். வேதங்களோடு வைதிகபுருஷர்களோடுவாசியில்லையாய்ந்து பாசுரமிட்டுச்சொல்லமாட்டாமைக்கு. வேதங்களும் ஆனந்த குணத்தைச் சொல்லப்புகுமாத்தரத்திலேயிதே (உ) “யஸ்ரயுஷயஃ ஸ்ருஷுஷயேஷுரணஃ - யத்ரருஷயஃ ப்ரதமஜாயேபுராணாஃ” என்று மீண்டது. (ஈ) “சுஸ்யந்திராஃ பரிஜாகந்தியோநிம்” [தஸ்யயோநிம்] அகர்மவச்யனாயிருக்கிறவன், பிறக்கைக்கு ஹேதுவானகர்மமின்றிக்கே யிருக்கவந்து பிறந்த நீர்மையை, தீமதாமக்ரேஸராயிருக்குமவர்கள் அது தன்னிலிழிந்தறியப்போகாமையாலே அதைச்சுற்றும்வந்து ஆழங்காற்படாநிற்பார்கள். ஸர்வஜ்ஞான தான் சொல்லிலும் (ச) “சுஸ்யந்திராஃ பரிஜாகந்தியோநிம்” என்றும் (ஊ) “சுஸ்யந்திராஃ பரிஜாகந்தியோநிம்” என்றும் சொல்லுமித்தனை. இவர்க்குத்தானே எத்திறமென்று மோஹித்துக்கிடக்கை ப்ரக்ருதியிதே. (தொல்லைவானவர் தம்மாயகன்) நித்யஸூரிகளுக்கு மவ்வருகானவன். (நாயகரெல்லாத்தொழுமவன்) இவ்வருகிலாக்கரான ப்ரஹ்மாதிகளும் “சுதுர்தசபுவநத்துக்குங் கடவோம்” என்றிருக்குமபிமாநத்தைப்பொகட்டுவந்து தொழாநிற்பார்கள்; பிறவாதார யிருக்கிறவவர்களிதே

அரு || அறுபத்தேராம் பாட்டு. — (வாசகம்) பாழி - துறை.
(அவர்களுக்கு நீர்வாஹகனானவன்) என்று தொடங்கி (நம்பரமே என்கிறார்) என்றது - அவ்வங்காட்டினபடி. பரம்பாவம் - பரதலம். தீழ்வாக்யத்துக்கு விவரணம் (மறவுபர்கண்ணுக்குங்கூட) என்றதொடங்கி யருளிச்செய்தது.

- (க) அச்சித்தம். சுஉ.
(ஈ) புருஷஸூக்தம்.
(ஊ) ஹேத.

- (உ) தைத்திரீயம் - ஆனந்த - சு.
(ச) கதை. ச - சு.

வ்யா||பிறக்கிறார்வரனைவந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிறார்கள். மதுஷ்யர் கண்ணுக்குங்கூடத்தோற்றாதவர்கள் சாவணவதானந்தரத்திலே வந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்கள்.

(ஞாலமித்யாதி) பூமிப்பரப்படைய ஒருகோல்குத்தும்விடாதே இரண்டடியாலே யளந்துகொண்டவன். தூர்யோதநாதிகள் “பாண்டவர்களுக் கொருகோல்குத்துநிலமும் விடோம்” என்றபிமாந்த தாற்போலே யாயிற்று இவனுமிந்தானுக்காச மஹாபலிக்கொரு கோல்குத்தும் விடேனென்றபடி. (இரண்டே அடியால் தாயவன்) முன்றடியையிடுத்து ஓடிக்கவனைச்சிறையிட்டுவைக்கக்காக இரண்டடியாலே யளந்து கொண்டவன். (ஆய்க்குலமாய்வந்து தோன்றிற்று) பூமிப்பரப்படையத் தன் திருவடிகளின்கீழேயிட்டுக்கொண்டவன் தன் காலின்கீழேதுகையுண்டதொரு பதார்த்தத்துக்குத் தான் புத்ரனானவிது நம்மாலே பாசமிட்டுச்சொல்லவாவதொன்றன்றே. (ஆய்க்குலமாய்) ஸம்ஸாரிகளிலே யொருவனுக்கு அல்பம் விவேக முண்டானால் (க) “*बुद्धिर्लघुः* - பால்யேநதிஷ்ட்டாஸேத்” என்று அபிஜநவித்யா வருத்தாதிகளாய் வந்த அபிமாநத்தைப்பொகடாநின்றனிறே. அல்பம் விவேகமுண்டாயிருக்கிற விவனகப்பட வித்தைப்பொகடாநிற்க, ஸர்வஜ்ஞனான தான் பரத்வாதிகளையுங் காற்கடைகொண்டு இக்குலாபிமாநத்துக்கவ்வருகு ஒன்றநியாதானாய் வந்துபிறந்தான். (உ) “*बुद्धिर्लघुः* - ஜஜ்ஞேவிஷ்ணுஸ்ஸகாதநஃ” என்கிறபடியே தன்னைப்பற்றினாரும் பழையருமாய்ப்பிறவாதாருமாயிருக்க அவன் வந்து பிறந்த விதுக்குப் பாசமிடப்போமோ? (வந்து தோன்றிற்று) (ஈ) “*अविर्भूतम्* - ஆவிர்ப்பூதம்” என்க்கடவதிறே. [இரண்டேயடியால்தாயவனாய் நம்மிறையாய் ஆய்க்குலமாய் வந்து தோன்றிற்று வாசகஞ்செய்வது நம்பரமே] என்றவயம்.

சுக.

அரு||“வேயகமாயினும்”-கோல்குத்தும். “சேராவகை”-விடாதே. “வேய்” என்று மூக்கிற்கோலைச்சொல்லுகிறது. “ஆய்” என்றதுக்குத் தாற்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரிகளிலே ஒருவனுக்கு) என்று, (பால்யேநதிஷ்ட்டாஸேத்) என்றது.—அபிஜநவித்யா வருத்தாதிகளால்வந்த அபிமாநத்தை யறியாதிருக்கை. (தன்னைப்பற்றினாரும் பழையருமாய்ப் பிறவாதாருமாயிருக்க) என்றது.—தன்னை யாஸ்ரயித்தவர்கள் ஸஹஜஜந்மரஹிதராயிருக்க அகர்ம வஸ்யனான தான் பிறந்ததுக்கு ஒரு பாசமிட்டு வர்ணிக்கப்போமோவென்றபடி.

[தொல்லைவானவர்தம்நாயகன் காயத்ரேல்லாந்தொழுமவன் ஞாலம்முற்றும் வேயகமாயினுஞ் சேராவகையிரண்டேயடியால் தாயவனாய் நம்மிறை ஆய்க்குலமாய்வத்தவதரிந்த இதுவாசகஞ்செய்வது நம்பரமே] என்றவயம்.

(க) ப்ருஹதாரண்யம். ௫ - ௫.

(உ) ஸ்ரீராமா-அயோ. க-௭.

(ஈ) ஸ்ரீவிஷ்ணு பு. ௫ - ௭ - ௨.

[அப்பு அரும்பதம்.]

அறுபத்தோராம் பாட்டு.—(வாசகம்) “கம்பரமே” எப்படிப் பட்டவர்களுக்கும் விஷயமல்லாதது நமக்குப்பரமோ என்றத்தைப்பற்றவரு னிச்செய்கிறார் (வேதங்களோடு) இத்யாதி. “பிறவாமை” - ப்ரஹ்மா அ யோநிஜனாகை. வேய்- மூங்கிலாய், அகம் - அளவாய், அத்தால் (ஒருகோ ல்குத்தும்) என்கிறது. “குலமாய்” என்று இதிலே ஈடுபாடாகச்சொல்லு வானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரிகளிலே) இத்யாதி. “தஸ் மாத் ப்ரஹ்மணஃ பாண்டித்யம் நிர்வித்ய பால்யே நதிஷ்ட்டாஸேத்” என் று ப்ரஹ்மவித்தானவன் ஸர்வஜ்ஞத்வத்தால் வந்த பாண்டித்யத்தைவிட்டு அபிஜநாதிகளேப்பொகட்டு. பாலரைப்போலே தன்னஜ்ஞதை தோற்றவிருக் கக்கடவனென்று ஸ்ருதிக்கர்த்தம். இப்படியிருக்க ஸர்வஜ்ஞனானவன் த்யா ஜ்மமானகுலத்தை யேறிட்டுக்கொள்வதே யென்றீடுபாடு. சுக.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

அறுபத்தோராம் பாட்டு.—(வாசகம்) இத்யாதி. கீழே “கற்கின்ற” என் கிறவர்த்தமான நிர்த்தேசத்தாலே “வேங்கடமே - வேங்கடமே” என்கிறதே யாத்நையாயிருக்கை பலிக்கையால் இப்போதும் பருவம் நிரம்பிச்சொல் லுவது மதுவேயாகையாலே சொன்னாலாய், அத்தைத் திருத்தாயாரும்மதுபா டிக்கையாலே அவன்தானே (க) “இவன் திறத்தென் நினைத்திருந்தாய்”. (உ) “என்சித்தித்தாய்” இத்யாதி யாலே தானேயனைக்கேட்டுக்கூட்டுகிறானென் னுக்கறியிருந்தபின்பு தானான தன்மைபிறந்து வேங்கடத்தாயன்படியில் ஈடுபடு கிறாரென்று ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (பெருமான்) இத்யாதி. “என்று - அதுபாஷிக்கையாலே” என்று கூட்டுவது. “பாழி” புகுபிடம். “நம்” என்றதுக்கு அசக்தரென்று விவக்ஷித்து சக்தர்க்கென்று மசக்யமா மது நமக்கு சக்யமோ வென்றாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (வேதங்கள்) இத்யா தி. பரிதஃ ஜநந்தி என்றாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (சுற்றும்) இத்யாதி. சப் தார்த்தம் (நித்ய) இத்யாதி. “பிறவாதாராய்” என்றது - யோநிஸம்பவ ரன்றிக்கே யிருக்குமவர்களென்றபடி. “வேய்” என்று மூங்கிலாய், “அகம்” என்று உட்பட்டவளவாய், அத்தாலேஸித்தித்தது “(கோல்குத்தும்)” என்றது. க்ருஷ்ணனானென்னுதே “ஆய்க்குலமாய்” என்றத்தாலே தோன்று மீடுபாட் டையருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரிகள்) இத்யாதி. சுக.

தாற்பார்யம்.—கீழ்க் திருவேங்கடமென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் சொன்ன தைக்கேட்டு ஆழ்வார் மோஹந்தெளித்துதாமான தன்மையை அடைந்து, க்ரு ஷ்ணவதார ஸௌலப்யத்தை யதுஸந்தித்துப் பேசுகிறார்.

அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தராய் அபரிச்சிந்ந வைபவரான நித்யஸூரிக ளுக்கு நிர்வாஹகனாய், இவ்விபூதியில் பெருமதிப்பரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு மாஸ்யணீயனாய், ஆஸ்ரிதனான இந்த்ரனுக்காக மஹாபலியிடம் சென்று யாசித்து ஒருகோல் குத்தனவும் விடாமல் பூம்யந்தரிஷ்டங்களை இரண்டடிபா லளந்த ரக்ஷகனான நம்முடைய ஸ்ரீயஃபதி, இப்படியுள்ள தன்மேன்மையை யும் பாராதே ஓரிடைக்குலத்தில் வந்தவதரித்த ஸௌலப்யத்தை நம்மாலவ விட்டுச் சொல்லப்போமோ வென்கிறார். சுக.

இறையோவிரக்கினுமீங்கோர்பெண்பால் எனவுமிரங்காது,
அறையோவெனகின்றதிருங்கருங்கடல், ஈங்குவள்தன்
நிறையோவினியுன்றிருவருளாலன்றிக்காப்பரிதால்
முறையோ, அவனைமேல்பள்ளிகொண்டமுகில்வண்ணனே. சுஉ.

அர்த்தம்.—கரும்கடல் - கரியநீரத்தையுடைய ஸமுத்ரமானது, இரக்கினும் - யாசித்தாலும், ஓர் - ஸஹாயமில்லாத, பெண்பால் எனவும் - பெண்வள்ளும், ஈங்கு - இவள் விஷயமாக, இறை - கொஞ்சமும், இரங்காது - தயை செய்கிறதில்லை. அறையோ என-அறைகூவுவாரைப்போலே, நின்று-ஸத்திரமாயிருந்து, அதிரும் - கோஷியாகின்றது; ஒ - இத்தென்ன கொடுமைதான். அவனைமேல் - ஆதிசேஷனாகிற படுக்கையின்மேலே, பள்ளிகொண்ட - சயனித்த, முகில்வண்ணனே - மேகம்போன்ற நிரத்தையுடைய ஓஸ்வாமி! ஈங்கு - இவ்விடத்தில், இவள் தன் - இவளுடைய; நிறையோ - அடக்கமோ வென்றால், இனி - இனிமேல், உன் திருவருளாலன்றி - உன்னுடைய கருபையினாலல்லது (வேறொன்றால்), காப்பு அரிது - ரக்ஷிக்கை தரலாம். முறையோ - (இது) க்ரமமா? சுஉ.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—அறபத்திரண்டாம் பாட்டு.—(இறையோ) கீழ் க்ருஷ்ணாவதார ஸௌலப்யத்தையிறே யறுஸந்தித்தது; அந்த அவதார ஸமகாலத்திலே தாமுளராஃபெறுமையாலே வந்த வாற்றுமையாலே, கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி தசையைப் பார்ப்தானார். அவள் பிரிவாற்றாமுக்கு மேலே கடலோசையும் பாதகமாகாநின்ற தென்று திருத்தாயார் சொல்லுகிறுளாயிருக்கிறது.

வ்யா.—(இரக்கினு மீங்கோர் பெண்பாலெனவு மிறையோவிரங்காது) காலிலே விழுந்து சரணம்புகச்செய்தேயும் “சரணம் புகுகைதான் மிகையாம்படிக்கீடாயிறே இவள் தசை” என்று தசையைக்காட்டச்செய்தேயும், “புறம்பொரு புகவில்லாதாளொரு அபலைகிடாய்” என்னச்செய்தேயும் ஏகதேசமுமிரங்குகிறதில்லை. பாதகர்க்கித்தலையி லெளிமையை யறிவித்தவளவாய்விட்டது; “இத்தனை யெளிதாங்கில் கமக்கு நீனைத்தபடி பாதிக்கலாமாகாதே” யென்று அதிலேயு முறைக்கைக்குடலாயிற்று. இதுதான் “சரணம்” என்றால்

அரு || அறபத்திரண்டாம் பாட்டு.—(இறையோ) “இரக்கினும்”-சரணம்புகச்செய்தேயும், “ஈங்கு” - இந்தத்தசையைக்காட்டச்செய்தேயும், “ஓர்பெண்பாலெனவும்”-ஓரபலைகிடாயென்னச்செய்தேயும், “இறையும்” - அத்யல்பமும், “இரங்காது”-இரங்குகிறதில்லை. இவர்கள் “அபலை இரங்கவேணும்” என்று சொன்னவித்தால் பலித்ததென்னென்று அருளிச்செய்கிறார் (பாதகர்க்கித்தலையி லெளிமையை யறிவித்தவளவாய்விட்டது) என்று. “அறையோவென”-

வ்யா||ஸ்வரூபதேசம்.—இப்பாட்டால், ஸ்வரூபத்தாலே பெறவிருக்கை யன்றிக்கே ஸ்வரூபத்தை யழித்தாகிலும் பெறவேண்டுமென்படியாற்றாமை கரைபுரண்டபடி சொல்லுகிறது. கூஉ.

அரு|| [கருங்கடலிரக்கினு மீங்கோர்பெண்பாலெனவு மிறையோ வீரங்காது, அறையோவென நின்றதிரும் இனி ஈங்கிவள் தன்றிறையோ உன்றிருவருளாலன்றிக்கேப்பரிது, அரவணைமேல் பள்ளிகொண்ட முகில்வண்ணனை முறையோ] என்றவயர். கூஉ.

[அப்பு அரும்பதம்.]

அறுபத்திரண்டாம் பாட்டு.—(இறையோ) (க) “மேசுரணாவா ரஸ்யுரணாவ-மேதரணம்வாஸாகரஸ்ய மரணம்வா” என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (தனக்குச்சரணமென்றால்) இத்யாதி. கீழுக்கும் பல்தமாவிற்குக் கச்செய்தே மேலுக்கவதாரிகையருளிச்செய்கிறார் (ஊரார்) இத்யாதி. வேறு ப்பாலே “பிரம்புவிழிலும், “முகில்வண்ணன்” என்று எகவசநமாகச்சொல்லாதே “முகில்வண்ணன்” என்று பூஜ்யமாகச்சொல்லுங்கோள்” என்றெம்பார். இவளோடேகூடி வெறுக்கலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இருவருமான) இத்யாதி. கூஉ.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

அறுபத்திரண்டாம் பாட்டு.—(இறையோ) இத்யாதி. “ஈங்கு” என்ற தின்பதாத்தபர்யம் (சரணம்புகுகைதான்) இத்யாதி. “ஓர்” என்றத்தாலே புகலென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (பாதகர்க்கு) இத்யாதி. விவரணம் (இத்தனை) இத்யாதி. “இரங்கார்” என்று நிர்த்தரிக்கக்கூடுமோவென்ன (இததான்) இத்யாதி வாக்யபஞ்சகம், “இனிக்கர்த்தம் “ஊரார்” இத்யாதி. “முகில்வண்ணனை”-என்று எகவசநமாகச்சொல்லாதே பூஜ்யமாக பஹுவசநமாகச்சொல்லும் என்றெம்பார் வெறுத்தாரென்கிறார் (இத்தனை) இத்யாதி. மிதுநமுத்தேயமென்றிருக்கிறவரிப்படி வெறுக்கலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இருவருமான) இத்யாதி. கூஉ.

தாத்தபர்யம்.—கீழுதுஸந்தித்த க்ருஷ்ணாவதாரத்தை நேரே யறுபவிக்கப் பெறுமையாலே கலங்கி யோர் பிராட்டியவஸ்த்தையை யடைந்து, ஸம்ஸாரகோலாஹஸமாகிற கடலோசைக் காற்றமாட்டாத இய்வாழ்வாராகிற நாயகியினுடைய அவஸ்த்தையை ஸுஹ்ருத்துக்களாகிற தோழிமார் சொல்லுகிறார்கள்.

இவளைப் பாதிக்கவொண்ணாதென்று கடலைச்சரணம் புகுந்தால் அதசரணாகதி தர்மமறியாதாகையால் கொஞ்சமுமிவள் வீஷயத்தில் தயைபண்ணுகிறதில்லை. இவளோரபலை, இத்தனை பாதை பொறுமென்றால், இதுவே நாம் நல்கைக்கு நல்லவிடமென்று பார்த்து ஜயகோஷம் பண்ணத்தொடங்கிற்று. இவனிப்படியிருக்க நீ ஸுகமாக அரவணைமேல்-கண்வளராசின்னாய்,

(க) ஸ்ரீராமா-யுத்த.உக-அ. “அத்யமேசுரணாவா ரஸ்யுரணாவ-அத்யமே மரணம்வாபி தரணம் ஸாகரஸ்யவா” என்று இந்தப் பாலோசத்தினுத்பூர்வி.

ஓ ஸ்வாமி? இப்போது நீ இவ்விடமருள்செய்து உன் வடிவழகைக்காட்டினு
லல்லது இவள் ஜீவிக்க உபாயமில்லை. ஆகையால் ஒருகால் நீ வந்து தோற்ற
வேணுமென்கிறார்கள். கஉ.

வண்ணம்சிவந்துளவானாடமருங்குளிர்விழிய,
தண்மென்கமலத்தடம்போல்பொலிந்தன, தாமினவயோ
கண்ணன் திருமால் திருமுகந்தன்னொடும்காதல்செய்தேற்
கெண்ணம்புகுந்து, அடியேனொடிக்காலமிருக்கின்றவே. கூங்.

அர்த்தம்.—வண்ணம் - நிறத்தினால், சிவந்துள - சிவந்திருப்பனவாய்,
வான் நாடு - பரமசாசத்திலுள்ள நித்யஸூரிகள், அமரும் - தரிக்கும்படி,
குளிர்-குளிர்ந்த, விழிய - கடாசுங்களை யுடையனவாய், தண் - குளிர்ந்தும்-
மெல்-மருதுவுடையிருப்பனவான, கமலம்-தாமரைகள் பூத்த, தடம்போல், தடா
கங்களைப்போலே, பொலிந்தன-ஸம்ருத்தமாயிருக்கின்றனவான, இவைதாம்-
இக்கண்கள், திருமால் - ஸ்ரீமஃபதியாய், கண்ணன்-ஆஸ்ரித பவ்யனான புரு
ஷோத்தமனுடைய, திருமுகந்தன்னொடு-திருமுக மண்டலத்தோடு, (அதின்
விஷயமாக), காதல்செய்தேற்கு - ஆசையையுடையளான என்னுடைய, எண்
ணம் - அபிஸந்திப்ரகாரம், புகுந்து - கைபுகுந்து (ஸ்வாதீநமாய்), அடியே
னொடு - நாஸபுதையான என்னோடுகூட, இக்காலம் - இந்தகாலத்தில், இருக்
கின்ற-இருக்கின்றன. கங்.

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—அறுபத்து மூன்றும்பாட்டு—“முறையோ” என்று
கூப்பிட்டா லாறியிராணிதே; வந்து ‘குளிர நோக்கினான்.

வ்யா.—(வண்ணம்சிவந்துள) திருக்கண்களுக்குச் சிவப்பு நிறப்
பேஸ்வபாவமாயிருக்குமிதே. இப்போது “வண்ணஞ்சிவந்துள” என்
கிறவித்தால் பூர்வாவஸ்த்தையிலும் வைவரண்யமத்தலையிலேயேயென்
னுமிடந்தோற்றுகிறது. (க) “நஜீயேயம் கண்ணமாடி”
என்னு மாற்றுவமயிலேற்ற மத்தலையிலேயேயிதே. ஆகையால் கண்
ணும், காணாமையால் வந்த சிவப்பில் வைவரண்யம்தீர்த்த திப்போ
தென்றுதோற்றும்படியிருக்கை. (வானாடமரும் குளிர்விழிய) த்ரிபா
த்விபூதியாகக்கண்ணில் குமிழிக்கீழையாயிற்று ஜீவித்துக்கிடப்பது.
வானாடமரும்படியான குளிர்ந்த கடாசுங்களையுடைய. அமருகை
யாவது-இத்தாலேயுண்டுத்துவர்த்திக்கை. தாரகபோஷகபோக்யமு

அரு|| அறுபத்தமூன்றும்பாட்டு (வண்ணம்சிவந்துள) (கண்ணங்காண
மையால் வந்த சிவப்பில் வைவரண்யத் தீர்த்ததிப்போதென்று தோற்றும்படி
யிருக்கை) என்றது—ஸர்வேஸ்வரனுடைய கண்ணானது இவ்வாழ்வாரைக்
காணாமையால் ஸ்வாபாவிசமான சிவப்புக்குவந்த வைவரண்யத் தீர்த்ததிப்
போதென்று தோற்றும்படி யிருக்கை யென்றபடி. அமருகை - தரிக்கை.

வ்யா|| மெல்லா மிவையேயாயிருக்கை. (தண்ணித்யாதி) குளிர்ந்து
ம்ருதுவா யிருப்பதொரு தாமரைப்பொய்கை பாப்புமாதப் பீத்
தாற்போலே யாயிற்று திருக்கண்களிருப்பது.

(தாமிவையோ)(க) “சுஸ்யஸுஸுஸுஸுஸுஸு - தஸ்யயதா
கப்யாஸம் புண்டரீக மேவமக்ஷிணி” என்று கேட்டார்வாய் கேட்டிரு
ந்தோம். அவைதானிருக்கும்படியிதுவே? (கண்ணன் திருமாள்)
திருமால் கண்ணன். ஸ்ரியஸ்பதியாகையாலே யாஸ்ரிதர்க்குக் கை
யாளானவன். (திருமுகந்தன்னொடுங் காதல் செய்தேற்கு) அழகிய
திருமுகத்தோடே வந்து குளிர கோக்கவேணு மென்றசைப்பட்ட
வெனக்கு. (எண்ணம்புகுந்து) நான் மனோரதித்தபடியே கைபுகுந்
தென்னுதல்; அன்றிக்கே, எண்ணம்புக்கென்றும், என்னுடைய ம
னோரதத்தைத் தானேறிட்டுக்கொண்டு. (அடியேனொடு) (உ) “சுஸு-
ஜிதம்” என்கிறார். அஹமர்த்தத்தினுடைய ஸ்வரூபந்தான் அடி
யேனென்றுபோலே காணுமிருப்பது. ஜீவஸ்வரூபபரமான வாக்யத்
தற்படியேயிதே சொல்லுகிறது. அது ஜீவஸ்வரூப பரமோவே
ன்றால் (ங) “ஓமசுஸுஸுஸுஸுஸு - ஓமித்யாத்மாதம் யுஞ்ஜித” என்று
முண்டு; (ச) “ஓசுஸுஸுஸுஸுஸு - ஓங்காரோபக வாந்விஷ்ணு” என்
றும் சொல்லாநின்றதே. (இக்காலம்) இப்பேற்றுக்கு வருமாறு
முனைநாளறிந்திலேன்கிடர். (இருக்கின்றவே) (ரு) “ச ச புஸுஸுஸு -
நசபுராவர்த்ததே” என்னும் பேற்றைப் பெற்றோமென்று தோன்றி
யிராநின்றது. ஒருநாளு மினிப்பிரிகைக்கு ஸம்பாவனை யில்லையெ
ன்று தோற்றும்படியிரா நின்றது. ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாகிலு
மிவர்க்கு ஸமாநாகார மென்று தோற்றாதே; ப்ரத்யக்ஷமென்றிதே
தோற்றுவது.

அரு|| “அடியேன்” என்றதுக்கு இரண்டுபொருள். அதாவது - கண்ணழகுக்குத்
தோற்ற அடியேனென்கிறாராதல், ஸ்வாபாலிகமான சேஷத்வத்தையிட்
டுச் சொல்லுகிறாராதல். சேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்று எந்த ப்ரமாணத்தை
யுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறாரென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஜீவஸ்வ
ரூபபரமான வாக்யத்திற்படியேயிதே) என்று, ஜீவஸ்வரூபபரமான வாக்ய
மாவது ப்ரணவம். இத்தால், ப்ரணவம் ஜீவஸ்வரூபபரமாயும் ஈஸ்வரஸ்வ
ரூபபரமாயுமிருக்கும், ஆகையால் ஜீவஸ்வரூபபரமான வாக்யத்திலென்னக்
குறையிலலை. என்றபடி. “இவையோ” என்கைக்கு இவர்க்கு ப்ரத்யக்ஷ
ஸமாநாகாரமொழிய ப்ரத்யக்ஷமாகவிலையேஎன்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப்ர
த்யக்ஷஸமாநாகாரமாகிலும்) என்று. “இருக்கின்றவே” என்ற அவதானை
த்துக்குத் தாத்பர்யம். “நசபுராவர்த்ததே” என்ற. இந்த வாக்யத்தை
விவரிக்கிறார் (ஒருநாளினி) என்று.

(க) சாந்தோக்யம் க-க-எ. (உ) ஜித-ஸ்தேர.

(ங) தைத்திரீயம் - காராயணம்-இக. (ச) (ரு) சாந்தோக்யம்-அ-கதி.

அரு||சிவந்தவர்ணத்தையுடையனவாய், வானுடமரும்படியான குளிர்த் தடாக்கூத்தையுடையனவாய், தன்மென்கமலத்தடம்போல் பொலிந்திருப்பன வான இந்தக் கண்களானவை. திருமால் கண்ணனுடைய திருமுகந்தன்னொ டும்காதல்செய்த என்னுடைய. எண்ணம் புகுந்தபடி அடியேனொடு இக்கால மிருக்கின்றது] என்றவயம். சுஃ.

[அப்பு அரும்பதம்.]

அறுபத்து மூன்றாம்பாட்டு (வண்ணம்)(நோக்கினான்)—அக்கண்ணழகிலே ஈடுபடுகிறாரென்று பூரிப்பது. (குமிழி)—மதகு. “தடம்போல் பொலிந்தன தாம்” என்று விசேஷ்யமான கண்ணைச் சொல்லுகிறது முற்றுவமை. “அடியேன்” குணக்குதமாதல், ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாதல், இவற்றைவாக்யத்வயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்(ஜிதம்என்கிறார்) என்று. அஹமர்த்தஸ்வரூபம் தாஸ்யமெ கைக்குப்ரமாணமெதென்ன அருளிச்செய்கிறார்.(ஜீவஸ்வரூப)இத்யாதி.வாக்யம் - ப்ரணவம். “ராஜபுருஷ:” என்கிற சப்தப்ரதாந்யத்தாலே ஜீவபர மும், ராஜன: புருஷ:, என்கிற அர்த்தப்ராதாந்யத்தாலே பகவத் பரமமா யிருக்குமென்றபடி. மாஸுத்தை “இருக்கின்றவே” என்று ப்ரத்யக்ஷமாகச் சொல்லும்படி யென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகார) இத்யாதி. [தாயிவையோ இக்கால மிருக்கின்ற] என்றவயம். சுஃ.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

அறுபத்து மூன்றாம்பாட்டு (வண்ணம்) இத்யாதி. (குளிரநோக்கினான்) என்ற வந்தாரம் அத்தாலுரு வெளிப்பாடாய் அதைப்பேசி அறுபவிக்கிறாரென்று கூட்டுவது. (அத்தலையிலே) என்றவந்தாரம், உண்டாயிற்றென்று சேஷம். தோதுவை அருளிச்செய்கிறார் (ஜீவேயம்)-இத்யாதி. (குமிழி)-மதகு. சப்தார்த்தம் (வானுடு) இத்யாதி “பொலிந்தன” என்றதின் தாத்பர்யம் (பரப்புமாற) என்றது. “தாம்” என்றது ஸ்ருதிப்ராஸித்தியை ஸுசிப்பிக்கிறதென் றருளிச்செய்கிறார் (தஸ்ய) இத்யாதி. (வாக்யத்திலே) என்றது-ப்ரணவத்திலே, சப்தத:ஜீவன் ப்ரதாநமாகத் தோற்றுக்கையாலே தத்பரமென்பதும், அர்த்தத: பகவத்ப்ராதாந்யபரமாகையாலே பகவத்பரமென்று ஞ்சொல்லலா மென்கிறார் (ஓம்) இத்யாதி. விவரணம்(ஒருநாளும்) இத்யாதி. “இருக்கின்றவே” என்கிற அவதாரணத்தாலே நிர்ஸிதமென்று தோற்றுக்கையாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரத்யக்ஷ) இத்யாதி. சுஃ,

தாத்பர்யம்.—கீழ், நாயகிவினாத்தியைச் சொல்லித் தோழிமார் முறை யிட்டதைக்கேட்டு நாயகனான ஸ்வேஸ்வரன் வந்து ஆழ்வாராகிய நாயகியைக்குளிரக் கடாக்கி, அக்கடாக்கூத்தி லீடுபட்டு அருளிச்செய்கிறார்.

நானித்தனைகாலமாய், ஆஸ்ரிதஸுலபனான ஸ்ரிய:பதியினது திருமுக மண்டலத்தை ஸேவிக்க ஆசைப்பட்டிருக்க, ஆஸ்ரிதவத்ஸலனான அந்த ஸர்வேஸ்வரன், நித்யஸூரிகளுக்கெல்லாம் ஜீவநதேஹாவாய், தாமரைத்தடாகம்

போல் சைத்யமார்த்தவாதி ஸகலகுண பரிபூர்ணமாய், பரத்வஸூசகமாகச் சிவந்திருக்கிற தன்னுடைய திருக்கண்களினாலென்னை இப்போது குளிர்க் கடாக்கித்து என்மனோரதத்தை நிறைவேற்றினான். கூசு

இருக்கார்மொழியால்நெறியிழுக்காமை, உலகளந்த திருத்தாளிணைநிலத்தேவர்வணங்குவர், யாமுமவா ஒருக்காவினையொடுமெம்மொடும்நொந்துகனியின்மையில் கருக்காய்கடிப்பவர்போல், திருநாமச்சொற்கற்றனமே. சூசு

அர்த்தம்.—இருக்கு - ருக்வேதத்திலுள்ள, ஆர்-பூர்ணமான (பரத்வஸ் வரூபத்தை விசதமாகப் பரிபாதிக்கிற), மொழியால்-புருஷஸூக்தத்தினால், நெறி - பகவதாராதரூபமான பரமதர்மத்தை, இழுக்காமை - தவறாமல், சிலத்தேவர் - பூசு-ரர்களுள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், உலகு-லோகத்தை, அனந்த - ஆக்ரமித்த, திருத்தாளிணை - இணைந்திருவடிகளை, வணங்குவர்-ஆர் ரயிப்பார்கள். யாமும் - நாமும், அவா - ஆசையை, ஒருக்கா - (பகவத்விஷயத் தில்) சேரவொட்டாத, வினையொடும் - பாபத்தோடும், எம்மொடும் - எம் மொடும் (இவ்விண்ணி ஸ்வரூபத்தையும் பார்த்து), கொந்து - வருந்தி, கனி இன்மையில் - பழமில்லாததினால், கருக்காய் - செங்காயை, கடிப்பவர்போல்- தின்பவர்களைப்போலே, திருநாமச்சொல் - அர்த்தாநுஸந்தான மில்லாத திரு நாமத்தை, கற்றனம் - கற்றோம். கூசு,

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—அறுபத்து காலம்பாட்டு.—திருக்கண்களாலே குளிர்க் (கடாக்கித்தானென்றிறே கீழ்நின்றது. “அல்லாதார் மேல்வையாதே தம்மேல் விசேஷ கடாக்கம் பண்ணுகைக்கு நிபந்தன மென்” என் றாராயந்தார்; “அஹ்ருதயமாகத் திருநாமத்தைச் சொன்னேனெ ன்ன அத்காலே யாகாதே” என்கிறார்.

வ்யா.—(இருக்கார்மொழியால்) இருக்கிலார்ந்த மொழியாலே. பரிபுத்தாக்களுடைய புத்தி விசேஷங்களாலே அவையிறுகவும் பதறாகவும் பார்க்கலா திருக்குமிடங்க ளுண்டாயிருக்குமாயிற்று. வேதங்களிலே அவன் விபூதியைப் பரக்கச்சொல்லாநின்றால் அதி லேகதேச பூதரானவர்கள் பக்கலிலே பரத்வப்பரிபுத்தியைப் பண் ணியும் ப்ரசம்ஸாபரமென்றும் சொல்லா நிற்பார்கள்; அவன்ஸ் வரூபரூபகுண விபூதிகளைப் பேசுகிறவிடத்தில் ஸ்வரூபரூபகுண

அரு|| அறுபத்து காலம்பாட்டு - (இருக்கார்) (இருக்கார் மொழியால்) ருக்வேதத்திலே ஸ்லாக்யதையெதென்ன, ஸாதாரண சப்தங்களாலே ஸர்வேஸ்வரனைச் சொல்லுகையன்றிக்கே நாராயணத் தஸாதாரண சப் தங்களாலே ஸர்வேஸ்வரனைப் பரிபாதிக்கை பென்று அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரி பிபத்தாக்களுடைய) என்று, இத்தைவிடிக்இருர் (அவன்விபூதியை) என்று.

வ்யா||விபூதிகளில் ப்ரமிப்பார்க்கும் ப்ரமிக்க அவகாசமில்லாதபடி பேசுகிற அந்நியபரமான நாராயணாறுவாகாதிகளையாயிற்று அதிலார்ந்த மொழியாகச் சொல்லுகிறது. (க) “సర్వేశ్వరాయై” కంభవన్ - ஸர்வேவேதாயத்ரைகம்பவந்தி” எல்லா வாக்யங்களுக்கு மொருவனே வாச்யனாகையிறே யுத்தம். உத்க்ருஷ்டபதார்த்தங்களுக்கு வாசகமான சப்தங்களை இவ்வறுவாகத்திலே நின்றவன்பக்கலிலே ப்ரயோகிக்கையாலே எல்லாமவனையே சொல்லுகிறதாக வேணுமிதே. (நெறியிழுக்காமை) பகவத் ஸமாராதமாதிற வைதிசமர்யாதையைத் தப்பாமே. (உலகளந்ததிருத்தாளிணை) “இவை அறியவுமாம், அறியாதொழியவுமாம், என்னுடம்பை நான்விடேன்” என்று ஸ்வீகரிக்கும் ஸ்வபாவனுபுள்ளவனை. இவை அறியாதிருக்கச்செய்தே தானே எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டானிறே. (நிலத்தேவார்வணங்குவர்) ஸம்ஸாரத்திலே வர்த்தியாகிற்கச்செய்தே (உ) “விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியர்” என்னும்படியான பூஸ்ரரானவர்கள். (உலகளந்த திருத்தாளிணை நெறியிழுக்காமை வணங்குவர்).

(யாமும்) அவர்களுடைய பரிகர மின்றிக்கேருக்கிற நானும். (அவா ஒருக்காலினையொடு மெம்மொடும் கொந்து) சப்தாதி வீஷயங்களிலே யுண்டான அவாவை பகவத்வீஷயத்திலே பொருங்கப்பண்ணவொட்டாத பாபத்தோடும் அத்நைத யறுஷ்ட்டித்தஎன்னோடும் கூடகொந்து-இப்படியேயிருப்பதொரு பாபமுண்டாவதே ! இத்தையறுஷ்ட்டிக்கைக்கு காணொருவனுண்டாவதே ! என்று கொந்து. (கனியின்மையில்கருக்காய் கடிப்பவர்போல்) நெறியிழுக்காமைவணங்கும் படியவர்கள் தன் பாகமெனக் கில்லையேயாகிலும், கனியில்லாமையாலே கருக்காயை மெல்லுவாரைப்போலே - பழமில்லாமையாலே

அரு|| (ப்ரமிப்பார்க்கும் ப்ரமிக்க அவகாசமில்லாதபடி) என்றது-சிவசம்பு சப்தங்களாலே சொன்னால் ப்ரமிக்கலாம், அஸாதாரணமான நாராயண தி சப்தங்களாலே சொல்லுகையாலே ப்ரமிக்க அவகாசமில்லையென்றபடி. ஸாதாரண சப்தங்களும் ஸர்வேஸ்வரனையே சொல்லுமோ வென்ன (ஸர்வேவேதாயத்ரைகம்பவந்தி.) என்று. (உத்க்ருஷ்ட பதார்த்தங்களுக்கு வாசகமான சப்தங்களை இவ்வறுவாகத்திலே நின்ற அவன் பக்கலிலே ப்ரயோகிக்கையாலே) என்றது - சிவசம்புவாதி சப்தங்களும் (க) (గతేనామన) கதி ஸாமான்யத்யாயத்தாலே இந்த நாராயணாறுவாகத்திலே அவன் பக்கலிலே ப்ரயோகிக்கையாலே என்றபடி.

(அவர்களுடைய பரிகரமின்றிக்கே இருக்கிற நானும்) என்றது-அவர்களைப்போலே சாஸ்த்ரமர்யாதை தப்பாமேயாப்ரமிக்கும்படி அதிகாரமில்லாத நானுமென்றபடி. மெல்லுகை-புகழிக்கை, கருக்காய்- பசுங்காய். இத்தால், பழமில்லாமையாலே காயைக் கடிப்பாரைப்போலே சாஸ்த்ரமர்யாதை தப்

(க) (உ) திருவிருத்தம். எக. (க) ப்ரஹ்மஸூத்ரம், க-க-கக,

வ்யா||பசங்காயைக் கடிப்பாராப்போலே. (திருநாமச் சொற்கற்றன
மே, இதிலர்த்தாறு ஸந்தாந மெனக்கில்லை. இதில் லாஹுட்புகாதநிலை
பார்க்கிறிலன், நிர்ஹேதுகமாகக் கடாக்கித்தானித்தனை. அன்றிக்கே,
(அவா வித்யாதி) பகவத்விஷயத்தி லபிநிவேசத்தை யங்கு கீண்டும்
மீட்டு இதர விஷயங்களிலே மடைமாற வொட்டாத வினையுண்டு-
பத்தி அத்தோடும். இப்போது பகவதலாபத்தாலே படுகிற க்வே
சத்துக்கு ஹேதுவாகையாலே பக்தியை வினையென்னவாயிதே.
அந்ஷ்டாவஹும் பாபமாமித்தனையிதே. இதில்லாதா நுண்டுடுத்து
ஸுகமேதிரியாநின்றாரர்களிதே. (கனியின்மையில்கருக்காய் கடிப்பவர்
போல்) கனியில்லாமையாலே கருக்காயைக் கடிப்பாரோபாதி யாயி
ந்து இவருடைய வபிநிவேசத்துக்குத் திருநாமம். அவனைக் கண்ணு
லே கண்டு கையாலே யணைக்கவாசைப்பட்டவர்க்கு அவன் பே
ரைக் கொண்டு என்மெய்வார்? அன்றிக்கே, “கனியின்மை” இத்யா
திக்கு இங்ஙனே பொருளாகவுமாம். மேல்கனியின்றிக்கேயொழியும்
படி முன்பே கருக்காய் கடிப்பாராப்போலே, நித்யஸ-ஞிகளுக்கு
போக்ய மன்றிக்கே யொழியும்படி இவ்வஸ்துவை நான் பேசியழித்
தேனென்கிறாராகவுமாம்.

சுசு.

அரு||பாமே வணங்கும்படி அவர்களைப்போலே அதிகாரமில்லையெய்யானும் தி
ருநாமமாத்ராஞ் சொன்னேன்; இதைவ்யாஜமாக்கி நிர்ஹேதுகமாகக் கடா
க்கித்தானென்றபடி.

[கீலத்தேவர் உலகனந்த திருத்தாளிணை இருக்கார்மொழியால் கெறியிழு
க்காமை வணங்குவர். சதார்த்தவர்ணத்தவாத் இதுக்கதிகாரியாகாத லானும்
அவா வொருக்காவினையெய்யெ மெம்மொடும் நொந்து கனியின்மையில் கருக்
காய் கடிப்பவர் போல் திருநாமச்சொல்கற்றனம். இம்மாத்ரங்கொண்டு நிர்
ஹேதுகமாகக் கடாக்கித்தான்] என்றவயம். இம்மாத்ரங்கொண்டு நிர்ஹேது
கமாகக் கடாக்கித்தானென்றத்யாஹரித்துக்கொள்வது.

சுசு.

[அப்பு அரும்பதம்.]

அறுபத்தாநாலாம்பாட்டு—(இருக்கார்) வேதத்திலே ஆராதமொழியுண்
டோ? “ஆர்” என்று விசேஷப்பாரென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்
(ப்ரதிபத்தாக்கள்) இத்யாதி. ப்ரதிபத்தாக்கள்-ப்ரதிபத்திபண்ணுகிற ஸத்துக்
கன். நாராயணாவரக ப்ரதிபாத்யனே பரதத்வமென்னவேண்டுவர் என்
ன்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேவேதா:) இத்யாதி. ப்ரஹ்மாதிகளை
யும் சம்புசிவாதி சப்தங்களாலே உத்க்ருஷ்டர்களாகச் சொல்லுகிறதே யெ
ன்ன வருளிச்செய்கிறார் (உத்க்ருஷ்டப்பதார்த்த) இத்யாதி. (ப்ரிகாமியின்
றிகே) ஸமாராதநோபகமணமான வேதஜ்ஞாநாதிகளின்றிக்கே. பக்தி அந்ஷ
டமானபடி யெப்படியென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதில்லாதார்) இத்யாதி.

(என்றெய்வார்) என்செய்வார். பிற்பட்ட விரண்டேயோகனைகளுக்கும் கீழ்ச் சொன்ன விவர்களைப்போலே “நெறியிழுக்காமை” என்று தெளிந்தாப்பரயிக் கையன்றிக்கே பக்திபரவசனாயுறுபவிக்கப் பெருமை யிழத்தேனென்றும், அவர்களதுபவிக்கும் விஷயத்தைக்கிட்டி அவத்யத்தை விளைத்தேனென்றும் விஷாதத்திலே தாத்தார்யம். சுச.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

அறுபத்துநாலாம்பாட்டு (இருக்கார்) இத்யாதி. வேதங்களிலே ஆராத மொழி ஒன்றுண்டோ? விசேஷிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார். (ப்ர திபத்தாக்களுடைய) இத்யாதி. “அரைவயிறுகவும்” என்றத்தையும், “பத றுகவும்” என்றத்தையும் விவரிக்கிறார் (அவன்) இத்யாதி. நாராயணநு வாக ப்ரதிபாத்யனே பரதக்வமென்னவேண்டுவானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ஸர்வே) இத்யாதி. ப்ரஹ்மாதிகளையும் ஹிரண்யகர்ப்ப சம்பு சிவாதி சப்தங்களாலே உத்க்ருஷ்ட்டர்களாகச் சொல்லுகிறதேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உத்க்ருஷ்ட) இத்யாதி. உலகுபதவாஸனை (இவை) இத்யாதி. சகாரத்தக்குத் தாத்தார்யம். (அவர்களுடைய) இத்யாதி. திரு நாமங்கற்றனமேயென்னுதே “சொல்” என்றதுக்குபாவம். (இதில்) இத் யாதி. அவாவை இதரவிஷயத்ருஷ்ணையாக்கி அருளிச்செய்து பகவத் விஷயத்ருஷ்ணைதானாக வருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே) இத்யாதி. சுச.

தாத்தார்யம்.—கீழ்ப்பாசுரத்தில் ஸர்வேஸ்வரன் தம்மைக் கடாஷித்கை க்குக் காரணமேதென்றாராய்ந்து, கானவன் திருநாமத்தைச் சொன்னதையே வ்யாஜமாக்கி நிர்ஹேதுகமாக்க் கடாஷித்தானென்றருளிச்செய்கிறார்.

தேவதாந்தர ஸாதாரணமான சம்புசிவாதி சப்தங்களைக்கொண்டு பரத் வஸ்வரூபத்தைச்சொல்லி மந்தமதிகளை ப்ரமிப்பிக்கிற மற்றவாக்யங்களைப் போலன்றிக்கே, அஸாதாரண நாமமான நாராயணநாமத்தைக் கொண்டு ஸுஸ்பஷ்டமாகப் பரத்வ ஸ்வரூபத்தை யறுதியிடுகிற புருஷஸூக்த மந்த்ரங் களினால் அர்த்தாநுஸந்தாந பூர்வகமாகக் குறைவற பகவச்சரணரவித்தத்தை ஸமாராதநம் பண்ணுகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப்போலே பகவத்ஸமாராதரோ பயோகியான, மந்த்ரம், அதிஹுடைய அர்த்தஜ்ஞானம் முதலிய உபகரண மில்லாத நான், கேவலம் பக்திபரவசனாய்க்கொண்டு அவனுடைய திருநாம ங்களை அர்த்தாநுபவமு மின்றிக்கேசொல்ல, அவ்வவைகளையே வ்யாஜமாகக் கொண்டு நம்மைக்கடாஷித்தான்.

சுற்றுப்பிணைமலர்க்கண்ணின் குலம்வென்று, ஒரோகருமம் உற்றுப்பயின்றுசெவியொடுசாவி, உல்கமெல்லாம் முற்றும்விழுங்கியுமிழ்த்பிரானுர்திருவடிக்கீழ் உற்றுமுருது, மிளிர்ந்தகண்ணையெம்மைபுண்கின்றவே, சுரு.

அர்த்தம்.—கன்று - இளம்பருவத்தையுடைய, பிணை - மான்பேடையி னுடைய, மலர் - மலர்ந்த, கண்ணின் - கண்களுடைய, குலம்-ஸமூஹத்தை,

வென்று - ஜயித்து, ஒரோகருமம் - ஒருகாரியத்தை, உற்று - அத்யவ்ஸித்து, பயின்று - (அதைச்செய்ய) முயன்று, செவியொடு - காதுகளோடே, உசாவி - (அக்காரியத்தை) ஆலோசித்து, உலகமெல்லாம் - ஸதல்லோகங்களையும், முற்றும்-ஸம்பூர்ணமாக, விழுங்கி - (ப்ரளயகாலத்தில்) உண்டு, உழிழந்த - (ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்) வெளிப்படுத்தின, பிரானார் - உபகாரகரான ஸ்ரீயுபநிஹுடைய, திருவடிக்கீழ் - ஸ்ரீபாதத்தின் கீழே, (இருந்து), உற்றும் - (என்னிடத்தில்) பொருந்தியும், உறாதும் - பொருந்தாததமாய், மிளிர்ந்த - சேர்க்கிருக்கிற, கண்ணாய் - கண்ணன்று பேரை யுடையதாய்க் கொண்டு, எம்மை - நம்மை, உண்கின்ற - (இரண்டு வஸ்துக்கள்) க்ரஸியா (நலியா) நின்றன.

சுரு.

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ. — அறுபத்தைந்தாம்பாட்டு. — தலைமகள் நோக்கி வீடுபட்டதலைமகள் அக்கண்கள் தனக்கு பாதகமாகிறபடியைப் பாங்கனுக்குச் சொல்லுகிறான்.

வ்யா (கற்றுப்பிணைமலர்) கன்றானமான். முக்தமான் மானி னுடைய கண். (மலர்க்கண்) மலர் போலேயிருக்கிற கண்ணென்னுதல்; “விகஸிதமாஸ கண்ணென்னுதல். (குலம் வென்று) அஜ்ஜாதியாக வென்று, (ஒரோகரும மித்யாதி) ஒரோகார்யத்திலேயுற்று-அதிலே நெருங்கி; அதைச்செவியோடே யுசாவி ஸர்வ விஷயமாயோ ரிடத்திலும் பற்றிநிற்கேயிராமே யொன்றிலே துணிந்து: அதிலே நெருங்கி அதைத்தேசிக ரோடே(க)(வீடுந் து ஸ்ரீஸ்ரீ)போத யந்த:பாஸ்பரம்பண்ணுவாரைப்போலே இவனையே ஸவிசேஷமாகக் கடைக்கிப்பது; இவன் பார்த்தவாறே கண்ணை மாறவைப்பதான போ திருந்தபடி: (2) “யானோக்குங்காலை நிலைநோக்கு நோக்காக் கால் தானோக்கி மெல்லநகும்” என்கிறபடியே.

அரு||அறுபத்தைந்தாம் பாட்டு.—(கற்றுப்பிணைமலர்) - கன்றான மானி னுடைய மலர்போலே யிருக்கிற, கண்ணின் குலம் வென்று. “ஒரோ கருமம் உற்று”-அத்யவ்ஸித்து, “பயின்று”-அந்தக்கார்யத்திலே நெருங்கி, அதாவது-இவனையே ஸவிசேஷமாகக் கடைக்கித்தென்றபடி. “செவியொடுசாவி” அதைச்செவியோடே விசாரித்து. அதாவது—இவன் பார்த்தவாறே கண்ணை மாறவைப்பதானபோது செவியோடே விசாரம் பண்ணினாற்போலே இருந்ததென்றபடி. இவன் பார்க்கும்போது நாயகி கண்ணை மாறவைக்கு மென்பதாக்கு ஸம்வாதமாக ஒருகுறள் அருளிச்செய்கிறார், (யானோக்குங்காலை) என்று. இதுக்குப் பொருள்-நாயகன வன்பார்க்கும்போது நிலம்நோக்கும் - பூமியைப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும், நோக்காக் கால்-நோக்காதபோது, தானோக்கி-தன்பார்த்து, மெல்ல நகும் - மந்தஹாஸத்தைப்பண்ணும்.

வ்யா|| (உலகமெல்லாமித்யாதி) ஸர்வாக்ஷகனாவன் திருவடிகளிலே யிருந்து. அவனெல்லைக்குள்ளே யிருந்தாயிற்று பாதகமாகிறது. (உற்றுமுறாதுமிளிர்ந்த) மறுபாடுருவும்படி இவனை ளோக்குவது, அந்நோக்கிலே பரவசனாய் இவன் பார்த்தவாறே அந்நோக்கை மாற வைப்பதாய்க்கொண்டு மிளிராநின்றான். (கண்ணாயெம்மை யுண் கின்றவே) கண்ணென்கிற வ்யபதேசத்தாலே யொருபாதக பதார் த்தமென்னை நனியாநின்றது.

ஸ்வாபதேசம்-இத்தால், ஆழ்வார்படியைக்கண்டவர்களிருக்கிற படியிறையிது. “கற்றுப்பிணைமலர்க்கண்ணின்குலம்வென்று” என்கிற வித்தால்-கார்யபுத்தியில்லாத மௌக்த்யத்தை நினைக்கிறது. “ஒரோ கருமமுற்றுப்பயின்று” என்கிற வித்தால்—ப்ரபத்தியைச்சொன்னப டியிறே. இதுபிணை ஜ்ஞாநகார்யமன்றோ? கீழ்ச்சொன்னமௌக் த்யமிதுக்குச் சேர்ந்தபடியெங்குனையென்னில், அதில் கர்த்தவ்யதா புத்தியின்றிக்கே யிருக்கையைநினைக்கிறது. இது தன்னைச்செய்யா நிற்கச் செய்தே ஸாதகத்திலந்வயியாதே ஸ்வரூபத்திலே யந்தர்ப் பவித்திருக்குமிதே. “கண்ணாயித்யாதி” சொன்னபடியை யுடைய ராயிருக்கிற விருப்பு தான் கண்டாரை யிடுபடுத்துகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. சுரு

அரு|| “திருவடிகீழ்” என்றது-திருவடிகீழேயிருந்தென்றபடி.

(கார்யபுத்தியில்லாத மௌக்த்யத்தை நினைக்கிறது) என்றது தம் முடைய ஜ்ஞாநத்திலுபாயத்வ புத்தியில்லாத மௌக்த்யத்தை நினைக் கிறது என்றபடி. “ஒரோகருமமுற்றுப்பயின்று” என்ற - கார்யத்திலு ண்டான அத்யவஸாயஞ்சொல்லுகையாலே - அத்யவஸாயர்த்தமகமான ப்ர பத்தியைச்சொல்லுகிறது. (அதில் கர்த்தவ்யதா புத்தியின்றிக்கேயிருக்கை யை நினைக்கிறது) என்றது - ப்ரபத்தி ஜ்ஞாநகார்யமானாலும் மௌக்த்யத் தாலே அதில் அதுபாயத்வபுத்தியை நினைக்கிறதென்றபடி. ப்ரபத்திபண்ணி நிற்க உபாயமாகாதபடி யென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இது தன்னைச் செய்யாநிற்கச்செய்தே) என்று. (சொன்னபடியையுடையராயிருக்கிற விருப்பு த்தான்) என்றது - எல்லாருடைய ஜ்ஞாநத்தையும் விளக்கொலைகொள்ளும் படியான ஜ்ஞாநவைபவத்தையுடையராயிருக்கிற விருப்பு என்றபடி. [கற்றுப்பிணை மலர்க்கண்ணின்குலம் வென்றிருப்பதாய், ஒரோகருமமுற் றுப்பயின்று செவியொடுசாவினாற்போலே யிருப்பதாய், உலகமெல்லாம் முற் றும் விழுங்கி யுமிழ்ந்த பிரானார் திருவடிகீழேயிருந்து உற்றுமுறாதும் மிளிர் ந்தகண்ணு யெம்மை உண்கின்ற] என்று அந்வயம் சுரு.

[அப்பு அரும்பதம்.]

அறுபத்தைந்தாம் பாட்டு.—(கற்றுப்பிணை.) மலர்ப்பூத்தில் போக்யதை யிலே. கண்ணெவியோடே உசாவுகையை உத்ப்ரோஷிக்கிறார் (ஸர்வவிஷய மாய்) இத்யாதி. நாயகன் பார்த்தால் கண்ணைமாறவைக்குமென்னு மதக்குக் குற ளருளிச்செய்கிறார் (யானோக்குங்கலை) இத்யாதி. நாயகன்வார்த்தை. நான் பார்க்கும்போது நாணி பூயிழைப்பார்க்கும்; நான்பாராதபோது என் னைப்பார்த்து மந்தஸ்யிதம் பண்ணுமென்றபடி. (அவனெல்லேக்குன்னே) இத் யாதிக்கு - ரக்ஷகனெல்லையிலேயிருந்தால் பாதகமாகக்கூடாதென்று தாத்பர் யம். “திருவடிக்கீழ் இருந்தென்று அத்யர்ஹார்யம். (ஆழ்வார்படியை)-ஆழ்வார் ஜ்ஞான வைபவத்தை, கண்டுபடுகை. ஸ்வர்பதேசத்தைப்பதந்தோறுங் காட்டு கிறார் (கற்றுப்பிணைமலர்) இத்யாதி. (கார்யபுத்தி) கர்த்தவ்ய மென்கிறஸ்வகத த்தைக்கழிகை. (உற்றுப்பயின்று) என்று-அத்யவஸாயஞ்சொல்லுகையாலே ப்ரபத்தியைச் சொன்னபடி. கர்த்தவ்யமென்கிற புத்தியின்றிக்கே பண்ணி னாலும் ஸ்வீகாரமுபாயமாகாதோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (இததன்னை) இத்யாதி. (சொன்னபடியை யுடையராய்) ப்ரபத்தி நிஷ்ட்டராயிருக்கிற விருப்பு

சுரு.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

அறுபத்தைந்தாம் பாட்டு.—(கற்றுப்பிணை) இத்யாதி. கீழே அஹ்ருதயமா கத் திருநாமச்சொல்கற்றத்தாலே கண்ணனுடய கண்ணிலே யகப்பட்ட வாழ் வார்கண்ணிலே யகப்பட்டாருடையபடி இப்பாட்டிலே சொல்லுகிற தென்று ஸங்கதியுட்கொண்டு அவதாரிகையருளிச் செய்கிறார் (தலைமகன்) இத்யாதி. (மலர்ச்சகன்) என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் (விகஸிதமான) இத்யாதி. (நெருக்கி) என்ற து-“பயின்று” என்றதினார்த்தம். பயின்றென்றும் உசாவி யென்றும் சொன்ன பதங்களின்வாஸனையையருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வ) இத்யாதி “உற்றுமுறாதம்” என்றதைக்கடாஷித்து வ்யாக்யாதா தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இவனை) இ த்யாதி. மேலுக்கவதாரிகையென்றுமாம். (கண்ணைமாறவைக்கும்) என்றதுக்கு ஸம்வாதமாகக்குறளை அருளிச்செய்கிறார் (யானோக்கும்) இத்யாதி. கலை-ஸமய த்திலே, கோக்காக்கால்-பாராதபோது, கீழ்வாக்ய விவரணம் (அவன்) இத்யாதி, “இருந்து” என்று “கீழ்” என்ற வந்தாரம் மூலத்திலே கூட்டுவதென்று திரு வுன்னம். கர்த்தவ்யதாபுத்தியில்லாவிட்டால் செய்வானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இது) இத்யாதி.

சுரு.

தாத்பர்யம்.— ஆழ்வாருடைய ஜ்ஞானவைபவத்தி லீடுபட்ட அன் பர் பாசுரத்தை, நாயகியின் கோக்கிலகப்பட்டுரைத்த நாயகன்பேச்சா லருளிச் செய்கிறார்.

ஓதோழனே ! ஏதோ இரண்டுவஸ்துக்கள் இரண்டு கணகளாய் வடி வுபெற்றுக்கொண்டு என்முன்னே தோற்றி என்னைத் தன்னழகிலீடுபடுத்தி

மற்றொருகார்யத்திற்கு யோக்யதையற்றவனாய்ப் பண்ணுகிறது. இவையெப்படியிருக்கிறதென்றால்,—லோகத்தி லதிஸுந்தரமென்றபேர்பெற்ற மரன்பேடைகளின் கண்ணழகுகளை யொன்றாகச்சேர்த்தாலும் தன்னழகுக்கு ஸாம்யம்போராதபடி அதிஸுந்தரமாயிருக்கிறது. நான் அந்யத்ருஷ்டியா யிருக்கும்போது என்னையேபார்த்தும், நான்திரும்பிப் பார்க்கும்போது, என்னைப்பார்க்கலாமா கூடாதா என்று செவியோடே ஆலோசிக்கப்போவதுபோல் என்னிடத்தில்கின்றும் திரும்பிச்செவியளவும் நீண்டுலாவாநின்றன. இவை, ஸகலஜகத்ரக்ஷகஞான ஸ்ரிய:பதியின் திருவடிக்கீழிருந்து அவனுடன் பழகியிருந்தும், அவனைப்போல் தானும் எனக்கு ரக்ஷகமாகவேண்டியிருக்க அதைத்தவிர்த்து என்னைப் பாதிக்க முயன்றதே. இதுக்கு என்பாபமேயன்றோ காரணம் என்கிறான்.

உண்ணாதுறங்காதுணர்வுறுமெத்தனையோகியர்க்கும்,
எண்ணாய்மிளிர்முயல்வினவாம், எரிநீர்வளிவான்
மண்ணாகியவெம்பெருமான் தனதுவைகுந்தமன்னாள்
கண்ணாயருயினையேன், உயிராயினகாவிகளே,

சுசு.

* அர்த்தம்.—எரி - உக்கிக்கும், நீர் - ஜலத்துக்கும், வளி - காற்றுக்கும், வான் - ஆகாசத்திற்கும், மண் - பூமிக்கும் - ஆகிய- அந்தராத்மாவான, எம்பெருமான் தனது - எனக்குபகாரகஞான ஸ்ரிய:பதிக்கஸாதாரணமாகிய, வைகுந்தமன்னாள்-ஸ்ரீவைகுண்டம்போன்ற(போக்யதையுடையளான)இவளுடைய, கண்ணாய் - கண்களென்ற பேரையுடையனவாய், அரு - க்ருரமான, வினையேன் - பாபத்தையுடைய எனக்கு, உயிராயின - ப்ராணன்களான, காவிகன்-செங்கழுநீர்ப்புஷ்பங்களானவை, உண்ணாது - புஷியாமலும், உறங்காது - நிதிரைசெய்யாமலும், (இருந்து), உணர்வு - (ஆத்மயாதாத்மய) ஜ்ஞானத்தை, உறும் - அடைந்திருக்கிற, எத்தனையோகியர்க்கும் - எவ்வளவு பெரியோர்களான லோகாப்யாஸம்பண்ணுகிறவர்களுக்கும், எண்ணாய் - நினைக்கும்படி, மிளிரும் - ப்ரகாசிக்கிற, இயல்வினவாம் - ஸ்வபாவத்தை யுடையவைகளாயிராநின்றன..

சுசு.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—அறுபத்தாரும்பாட்டு.—தலைமகள் கண்ணழகிலே யீடுபட்ட தலைமகன் வார்த்தையிதுவும்.

வ்யா.—(உண்ணாதித்யாதி)ப்ரக்ருதபோகங்களால் தரியாதாராய், “ப்ரக்ருதிப்ரக்ருதங்கள் த்யாஜ்யம்” என்கிறபுத்தியே யன்றியே “உபாதேயமான வாத்மவஸ்து உத்தேஸ்யம்” என்னும் புத்தியையுடையாராய், அவ்வாத்மவஸ்துதான் “ஸ்வதந்த்ரம்” என்றிருக்கையன்றிக்கேஆத்மயாதாத்மய ஜ்ஞானபூர்வகமாக ஈஸ்வர ஜ்ஞானத்தையுடைய

வயாபாய் "இது அவனுக்குப் பரகாரம்" என்றிருக்கும்படி பரகாரம் வைத்திருந்துள்ள அவர்களுக்கும். எண்ணாய்மிளிரும்படி பரகாரம் அவர்களு மிக்கண்ணுக் கிலக்காராகிலவர்களுக்கு பரகாரம் பாதவந்தன் னையுங் காற்கடைகொண்டு இத்தையே "அவன்" என்றெண்ணும்படி பரகாசிக்கையே ஸ்வபாவமாயுள்ளான்.

(எரி யித்யாதி) காரணமான பூத பஞ்சகங்களுக்கும் கார்பூத கெல்லாமுபலக்ஷணம். அக்கி, நீர், காற்று, ஆகாசம், பூத ஆவன யடையத்தனக்கு விபூதியாகவுடையவன். (எம்பெருமான்) விபூதியோகம் தமக்குப் பேறுயிருக்கிறபடி, உருக்குருணங்களோபாதி விபூதியோகமும் தமக் குத்தேட்டபாதிவந்தம் படி. (தனது வைகுந்தமன்னாள்) மாணவிபோலே விபூதிபோலன்றிக்கே, ஒருநாளாமழியாததாய், அவனுக்கே மாய், அந்தரங்கமாயிருக்கும் நித்யவிபூதிபோடொத்தவன். (அவன்) விபூதி யாதி) அப்படிப்பட்டவன் பக்கலிலேவந்தவாதே பாதகமாய், என்பக்கலிலே வந்தவாதே, அச்சேத்யமாய் அதாற்போல் ததாயிருந்துள்ள ஆத்மவஸ்துவாய், பாதகமாமிடத்தில் உயிராய், கண்ணுக்கு விஷயமாய் நின்று பாதகமாகாநின்றன. (உயிராய்) ரக்ஷகமானவையே பாதகமாம்படியான பாதக மணினேன். (உயிராயினகாலிகளே) அவள் பக்கலிலேவந்தவா னாய், என்பக்கலிலேவந்தவாதே உயிராய், இவைதான் கண்ணேவடிவு சில காலிகளாயிராநின்றன. (உயிராயினகாலிகளே) உயிர் தான் கொண்டுநின்று பாதகமாமோ?

அரு|| அறுபத்தாறும்பாட்டு.— (உண்ணாதற்காது.) "உண்ணாது" போகவிரோதி பென்று ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களை புஜியாதேபுருஷம் "உறங்காது" நித்தரையின்றிக்கே யிருப்பாராய், "உணர்வு" தாத்மயஜ்ஞாந பூர்வகமான ஈஸ்வர ஜ்ஞாநத்தையுடையவாய், யோகியர்க்கும்" - ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரகாரமாமென்றிருக்கும்படி பேசுவந்திருக்கிறவர்களுக்கும். "எண்ணாய்" - எண்ணும்படி - "மிருக" சிக்கையே, "இயல்வினவாய்"-ஸ்வபாவமாயுள்ளான்.

"தனது" என்கையாலே (அஸாதாரணமாய்) என்கிறார். "உயிராய்" என்றதுக்குத்-தாத்பர்யமருனிச்செய்கிறார் (பாதகமாமிடத்தில்) என்ற - "உயிராய்" என்று. - தாரகமாயிருக்குமென்று செல்லு (ரக்ஷகமானவையே பாதகமாம்படியான) என்கிறார்.

ஸ்வாபதேசம்.—இத்தால், ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயை க்கண்டதுபவிக்கிற பாகவதர்களுக்கு (க) “தேவும்ற்றறியேன்” என்னும்படியாயிற்றேயிருப்பது. அவர்களிலொராதரிக்கிறது பகவத்ஸம் பந்தத்தாலேயிறே; அதுக்கடியான பகவத்விஷயத்தை யநாதரித்து மிவனாதரிக்கவேண்டும்படி இவர்க்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வந்தலேநிரம் பின்படியைச்சொல்லுகிறது. சரமாவதியைக் கண்டதுபவித்தவர்கள் ப்ரதமாவதியில் நில்லார்களிறே. கூசு.

அரு|| பூர்வார்த்தத்துக்கு ஸ்வாபதேசமருளிச்செய்கிறார் (இத்தால் ஆழ்வாரு டைய) என்று, உத்தரார்த்தத்துக்கு ஸ்வாபதேசமருளிச்செய்கிறார் (அவர்களிலொர ஆதரிக்கிறது) என்று பகவத்ஸம்பந்தத்தை விட்டிவரை யாதரிக்கிறார்களாகி லீஸ்வரனை உபேக்ஷிக்கிறதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சரமாவதியைக்கண்டு) என்று.

[எரிநீர்வளிவான் மண்ணாகிய வெம்பெருமான் தனது வைகுந்தமன்னாள் கண்ணாபருவினையே லுயிராயினகாவிகள், உண்ணாதுறங்காதுணர்வுறுமெத்தனையோகியர்க்கு மெண்ணாய் மிளிருமியல்வினவாம்] என்றவயம். கூசு.

[அப்பு அரும்பதம்.]

அறுபத்தாராம் பாட்டு.(உண்ணாது)(தரியாதாராய்)-அத்தாலே தரியாதே ஐஞ்ஞாதத்தாலே தரித்திருக்கை. “மாறாவ” - மஹானவமிச்சொலை. “காவி.” - செங்கழுநீர். காவியானது அவளிடத்திலே கண்ணாய், அவள்கண்ணழகு ஸம் ருதிவிஷயமாய் தாரகமாகையாலே எனக்காத்மாவாய், தரிக்கைக்குடலாயிற்று. இனி ரூபகமாயிடத்திலே, அவள் கண்ணுக்குஸ்மாரகமாய், தனியேமுன்னே நின்ற நலிபாநின்ற தென்றபடி. ரூபகமாக்கியருளிச்செய்கிறார் (உயிர்தான்) இத்யாதி. “கண்”? என்றுஐஞ்ஞாநஸ்ரீயைச் சொல்லுகிறது. பகவத்சேஷபூதரிவரை ஆதரிக்கிற தெத்தாலேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவர்களிலொர) இத் யாதி. அப்படிப்பட்டவனை யநாதரித்து மிவரைப்பற்றவேண்டியானென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கடியான) இத்யாதி, பலிதத்தையருளிச்செய்கிறார் (சரமாவதியை) இத்யாதி. “வைகுந்தமன்னாள்” என்கையாலே அவனோ ட்டை ஸம்பந்தந்தோற்றுகிறது.

[எரிநீரென்று தொடங்கி காவிகள்எண்ணாய் மிளிருமியல்வினவாம்] என்றவயம். கூசு.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

அறுபத்தாராம் பாட்டு.—(உண்ணாது) இத்யாதி. கீழேபாங்கன், “இவ்வ னிவள்கண்ணிலே ஈடுபடுவானென், புண்டரீகாக்ஷன் கண்ணிலேயன்றோ ஈடு படுவது” என்ன, “அவர்களுமித்தைக்கண்டாலத்தை மறப்பர்களத்தனை” என்கிறதாக ஸங்கதியுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார்(தலைமகள்) இத்யாதி. “உண்ணாதுறங்காது” என்றதக்குபாவம்(ப்ராக்ருத)இத்யாதி. “எத், னை” என்றதக்குக் கருத்து(அவ்வாதம்)இத்யாதி. “எரிநீர்வளிவான் மண்ணாகிய வெம்பெருமான்”

(க) கண்ணிநுன்கிறுத்தாம்பு-உ.

என்றதைக்கடாணித்த யோகத்தை விசேஷிக்கிறார் (இதனனுக்கு) இய்யாதி. “எண்ணாய்” எண்ணுக்கு விஷயமாய் என்றாக்கியவார்த்தப் பூர்க்கமருளிச் செய்கிறார் (அவர்களும், இய்யாதி. விவரணம் (அவனுடைய) இய்யாதி. (மாணாவி)-மஹாநவமிக்குச்செய்யும் க்ருத்ரி மோத்யாநம். “தனது” என்றதென்பலி தமருளிச்செய்கிறார் (அவனுக்கு) இய்யாதி, “காவிகன்” என்றதக்குக்கரு த்ருளிச்செய்கிறார் (பாதக) இய்யாதி. அவயவமாகாதே பூவாகையாலேஸ்வ தத்தரமும் ஆத்மாவைப்பேலே அதீத்தரியமாகாதே முன்னேதோற்றுக்கையா லே, க்ருத்யமுமாயிருக்குமேகாவிக னென்றுகருத்து. [எரிநீர் இய்யாதி காவிகன் உண்ணாதித்யாதி இயல்வினவாம்] என்றவயம். சுசு.

தாத்தர்பம்.—இதில் ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயி லீடுபட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பாசரத்தை, நாயகியின் கடாணித்தி லீடுபட்டநாயகன் வார்த்தையினாலுணர்கிறார்.

நாயகியின் கோக்கில் நீ இவ்வளவு ஈடுபடக் கூடுமோடுவன்று தோழன் கேட்க, அப்பா! செங்கழுநீர்போன்ற சைத்ய ஸௌகந்த்யாதிகளையுடையதாய், இதைக்கண்டேநான் ப்ராணதாரணம் பண்ணும்படி எனக்கு கச்சீவனாய், ஸகலஐகத்ஸ்வாமியான ஸ்ரியுபதிக்கு போகோபகரணமான ஸ்ரீவைருண்ட திவ்யநகரம்போல் அபரிச்சிந்தபோக்ய வைபவத்தையுடைய இவளுடைய தாயிருக்கிற இக்கண்ணில் ஈடுபடுவது நானொருவனேயன்று. தபோவிரோதிக ளான அந்நபாதிசனையும்விட்டு, ஸம்ஸாரம் ஹேயமென்றும் ஸ்ரியுபதியே பரம ப்ராப்யமென்றும் அத்யவஸித்திருக்கிற வைராக்யத்தையுடைய மஹா யோகிகளுக்குள் கூட இக்கண்ணிச்சுண்டபின் மீண்டொரு கார்யத்தை நீனை ப்பதரிதாய்விடும். இவ்வழியை கண்ணை நிரந்தரமதுபவிக்கப்பெறாத பாக்ய ஸ்ரீகனாய் விட்டேன் என்கிறான்.

காவியும்நீலமும்வே னுங்கய லும்பலபலவென்று,
ஆவியின்றன் மையள வல்லபாரிப்பு, அசுரைச்செற்ற
மாவியம்புள்வல்லமாதவன்கோலிந்தன் வேங்கடம்சேர்
துவியம்பேடையன்னாள், கண்களாயதுணைமலரோ.

சுசு.

அர்த்தம்.—அசுரை - அஸுரர்களை, செற்ற - ஸம்ஹரித்தவனாய், மா-
பெருமைபையுடையவனும், வியம்-ஆஸ்ரர்யகரமான வ்யாபாரத்தையுடைய
வனுமான, புன் - கருத்மானை, வல்ல -(வாஹநமாக) நடத்தவல்லவனாய், மாத
வன் - ஸ்ரியுபதியாய், கோலிந்தன் - கோபாலனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய,
வேங்கடம் - திருவேங்கடமென்கிற திவ்யதேசத்தில், சேர் - நித்யவாஸம்
செய்கிற, அம் - அழகிய, துவி - இறகுகளையுடைய, பேடையன்னாள் - அன்
னப் பேடைபோன்ற நாயகியினுடைய, கண்களாய - கெதாங்களைன்று
சொல்லப்படுகிற, துணை - ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த, மலர் - புஷ்பங்களா
கிற (இவற்றினுடைய), பாரிப்பு - பரம்புகை, காவியும் - செங்கழுநீரையுள்,

நீலமும் - கருநெய்தலையும், வேலும் - வேலாயுதத்தையும், கயலும் - மதஸ்யங்
களையும், பலபல - மற்றுமுள்ள அநேகவஸ்துக்களையும், வென்று - ஜயித்து,
ஆவியின் - ஆத்மாவினுடைய, தன்மை - ஸ்வபாவத்தின், அளவல்ல - ப்ரமா
ணத்தையுடைய தாகமாட்டாது. (அதை அதிக்ரமித்திருக்கும்). சுள.

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—அறுபத்தேழாம்பாட்டு.—இப்பாட்டுங் கண்ணழகு தன்
னையே தலைமகன் சொல்லுகிறான்.

வ்யா.—(சாவியு மித்யாதி) இக்கண்ணுக்கொப்பு தேடப்புக்கால்
(உ) “வஸ்துநாஸ்யுஷீரீரீ - விஷ்ணுநா ஸத்ருசோவீர்யே” என்கிறபடி
யே ஒரோவாகாரங்களாலே யொன்றாகப்பலவற்றையும்கூறியுந்தால்
எல்லாங்கூட ஒப்பாகவற்றே? மாட்டாதோ? வென்னும்படி யிதே
இவைநான்றிருப்பது. “வஸ்துநாஸ்யுஷீரீரீ - விஷ்ணுநா ஸத்ருசோ
வீர்யே” பரத்வம் வீர்யகுணமொன்றுக்கு மொப்பாமித்தனை. இப்
படி சிலாநிகளைக்கண்டதுபலிக்கவொண்ணாதிறே யங்கு. சிவப்பாலே
செங்கழுநீலாவென்று, கருமையாலே நெய்தலெவென்று, ஓராளு
மொருநோக்கும்நோயிருக்கும்படியாலே வேலெவென்று, மௌக்த்
யத்தாலே கயலெவென்று, மற்றுமொப்பாகச் சொல்லுமவற்றைய
டையப்புக்கவிடம் புக்குவென்று. (ஆவியின் தன்மையளவல்ல பாரி
ப்பு) “தன்னடையேயழியுமவற்றையழிக்கவெற்றிக்குடலோ?” வெ
ன்று அழியாததான ஆத்மவஸ்துவையும் அழிப்பதாகக் கோலாநின்
றது. (ஆவியின் தன்மையளவல்ல) இவ்வாத்மவஸ்துவி னளவன்
றிக்கே இதினுடைய ஸத்தாஹேதுவான பதார்த்தத்தளவுஞ் செல்
லுவனபோலே யிராநின்றது. இவளுடைய அவயவங்கள் அவனையுங்
கூடமலக்கவல்ல போலேகாணும்.

(அசுரையித்யாதி) அஸுரவர்க்கத்தையடையவழியச்செய்து ம
ஹானாய் அவன் தன்னோபாதிபுமபெரியனாய்விஸ்மயநீயமான வ்யாபார

அரு! அறுபத்தேழாம்பாட்டு—(காவியம்.) (ஒப்பாகவற்றே மாட்டாதோ)
என்றது- ஒப்பாமோமாட்டாதோ வென்றபடி. “ஆவியின் தன்மையள வல்
லபாரிப்பு” என்றதற்கு இரண்டு பொருள். அதாவது—ஆவியென்று ப்ரா
ணனாய், அழியுமவையான ப்ராணன்களையழிக்க வென்றிக்குடலோவென்று
அழியாததான ஆத்மவஸ்துவையும் அழிப்பதாகக் கோலாநின்றதென்னுதல்;
அதவா- ஆவியென்று ஆத்மாவாய், ஆத்மவஸ்துவளவன்றிக்கே ஆத்மவுக்கு
ஸத்தா ஹேதுவான ஈஸ்வரனையு மழிப்பதாகக் கோலாநின்றதென்னுதல். அப்
படி ஈஸ்வரனை யழிக்கவற்றேவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவளுடைய
அவயவங்கள்) என்று.

“அசுரா” என்றது - அஸுரவர்க்கத்தை என்றபடி. “மா” மஹானாய்,

திருவிருத்தம், சுள-பா,

வ்யா||ங்களையுடைய ஓயிருந்துள்ள பெரிய திருவடி ஸ்ரீகுந்தத்திற்கு
நடத்தவல்லவன். (மாதவன்) கருடவாஹனான வேற்றத்துக்கு மேலே
லக்ஷ்மீபதியென்னுமேற்றத்தையுடையவன். (கோவிந்தன்) அவளோ
ட்டைக்கலவியாலே ஆஸ்ரிதஸூலபனாய், அந்த ஸௌலப்யந்தான்
பரத்வமென்னும்படி திருமலையிலேவந்து ஸூலபனானவன். கோவிந்
தனதான வேங்கடத்திலே சேருமதாய், புறம்போரிடத்திலும் பொ
ருந்தாததான தூவியம் பேடையுண்டு-அழகிய சிறகையுடைய அன்
னப்பேடை, அத்தோடொத்திருந்துள்ளவள். அன்றிக்கே, "தூவியம்
பேடை" என்று பெரியபிராட்டியாரைச் சொல்லிற்றாய். அவளோடொ
த்திருந்துள்ளவளென்னவாமாம். "கருடவாஹன், லக்ஷ்மீபதி" என்
கிறவியை இப்போது சொல்லுகிறதென்னென்னில், ஸௌலப்யத்
தைச் சொல்லினைத்து அது குணமாகக்கடியான பரத்வத்தைச்
சொல்லி, பின்பு அந்தஸௌலப்யத்தினையிலே வந்தார். (கண்க
ளாயதுணைமலரே) கண்களென்கிற வ்யபதேசத்தாலே ஒன்றுக்கொன்
றொப்பாயிருப்பன இரண்டுபூக்களாயிற்றின. [கண்களாயதுணை மல
ரின் பாரிப்பு காவியும் நீலமும் வேலும் கயலும் பலபலவென்றாவியி
ன்தன்மையளவல்ல.]

ஸ்வாபதேசம்-இத்தால், "திருமலையிலேவந்து நிற்கிறவனுடைய
சீலகுணத்திலே வித்தராயிருக்கிற வாழ்வார்படி போக்தாக்களளவல்
ல" என்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் சொல்லுகிறபாகுரத்தைப் பார்ஸ்
வஸ்த்தார் பாகுரத்தால் தாமதுபவிக்கிறார். சுள.

அரு||அதாவது. அவன் தன்னோபாதிபெரியனாய், "வியம்" விஸ்வரூபமான
வ்யாபாரங்களுடைய, "புள்" பெரியதிருவடியை. [அகரைச்செற்றமாவி
யம் புள்வல்லமாதவன் கோவிந்தன் வேங்கடஞ்சேர் தூவியம் பேடையன்
னான கண்களாய துணைமலரினுடைய பாரிப்பு, காவியும் நீலமும் வேலும் கய
லும் பலபலவென்றாவியின் தன்மையளவல்ல] என்றவயம். சுள.

[அப்பு அரும்பதம்.]

அறுபத்தேழாம் பாட்டு.-(காவியும்) ஒன்றுபோராதே? அநேகத்ருஷ்
டாந்த மீடவேண்டுவாணென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இக்கண்ணுக்கு)
இத்யாதி. ஸத்தாஹேது-ஈஸ்வரன். ஈஸ்வரனையுங்கலக்க வற்றோவென்ன
வருளிச்செய்கிறார் (இவனுடைய) இத்யாதி. (இப்போது)-ஸௌலப்யந்தான்
ணத்திலேயென்று சங்காபிப்ராயம். "காவி" என்கிற சிவப்பாலே ராகத்
தைச்சொல்லி பத்தி நிஷ்ட்டரையும், "நீலம்" என்கிற அஞ்ஞனத்தாலே
ப்ரகாசத்தைச்சொல்லி ஜ்ஞாநநிஷ்ட்டரையும், "வேலுங்கயலும்" என்கிற
சகாரத்தாலே கர்மநிஷ்ட்டரையும், இவர்களுள்ளாரையும் ஜய்த்திருக்குமாழ்
வாருடைய ஜ்ஞாநமென்றபடி. சுள.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

அறுபத்தேழாம்பாட்டு.—(காவியும்) இத்யாதி. பரமயோகிகளுக்கு மெண்ணாய் மீளிருகைக்கு இவற்றுக்கு வைலக்ஷண்யமென்னென்ன, யோகித்யே யவஸ்துவுக்கு மபிமதமாம்படி அத்தனை யேற்றமென்று பாங்கனுக்கறிவிக்கி றத்ப்பாட்டென்று விவசுதித்தருளிச்செய்கிறார் (இப்பாட்டும்) இத்யாதி. பல வற்றை வென்றதாகச் சொன்னத்தாலே உடாவர்த்யம் காட்டா நின்றுகொண் டு பாவமருளிச்செய்கிறார் (இக்கண்ணுக்கு) இத்யாதி. (ஸத்தாஜேதவான பதார்த்தம்)-ஈஸ்வரதத்வம். ஆவணியும். ஈஸ்வரணையும். “அம்நாவிபேடை” அன்னமென்னுதல். அன்னம்போன்ற வலாஹம் மங்கையாதல். என்றிரண் டர்த்தம் மருளிச்செய்கிறார் (கோவிந்தன்) இத்யாதி வாக்யதவ்யத்தாலே.

தாத்பர்யம்.—இதில், திருவேங்கடமுடையானுடைய சீலாதிசூனங்க ளிலீடுபட்ட ஆழ்வாருடைய ஜ்ஞானவைபவத்தை யதுபவிக்க ஒருவருக்கும் ஸாத்யமன்றென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுரைத்த பாசுரத்தை, நாயகியின் நே த்ரஸௌந்தர்யத்தி லீடுபட்டநாயகனுத்தியாலே யருளிச்செய்கிறார்.

துர்வர்க்ககர்வ பஞ்சநார்த்தமாக, விசித்ரசக்தியையுடையனாய்மஹாமஹி மசாலியான பெரியதிருவடி மேலேறி ஸஞ்சரித்து அஸார ஸம்ஹாரம் பண் ணின ஸ்ரீயாபதி, பரத்வாஸாதாரண சிஹமான தன்னுடையகருடவாஹநத் வத்தையும் ஸ்ரீயாபதித்வத்தையும் பாடாமல் ஆஸ்ரிதர்க்குத் தன்னையதுபவி ப்பிக்கைக்காக ஸர்வஸம்ஸபனாய் வந்தவதரித் தெழுந்தருளியிருக்கிற திருவே ங்கடம் திருப்பதியில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற அழகிய இறகுகளையுடைய ஹ ம்ஸம் போன்ற நடையழகையுடைய இந்நாயகி யினுடைய இளைத்த புஷ்பங் கன்போன்ற கண்களானவை, கடைக்கண் சிவப்பினால், செங்கழுநீனாயும், கருவிழியின் கருமையினால் கருநெய்தலையும், நோக்கின் கூர்மையினால்வேலா யுதத்தையும், ஆகார ஸௌந்தர்யத்தினால் செண்டைகளையும், இப்படியே தன் னுடைய மற்றமுள்ள குணங்களினால் மற்றவஸ்துக்களையும் அதிசயித்து என் னாத் மாவையுமபஹரித்து எனக்கு ரக்ஷைஞானஸ்ரீயாபதியையும் வசிகரிப்ப தாய் வ்யாபிக்கத் தொடங்கிற்று. ஆகையால் நான் இதில் கின்றும் மீளசக்த னாகிறிலேன்.

கள.

மலர்ந்தேயொழிந்திலமாலையும்மலைப்பொன்வாசிகையும்,
புலந்தோய்தழைப்பந்தல் தண்டுறநாற்றிப், பொருகடல்சூழ்
நிலந்தானியவெம்பெருமான் தனதுவைகுந்தமன்னாய்
கலந்தார்வரவெதிர்கொண்டு, வன்கொன்றைகள்கார்த்தனவே. சாஅ.

அர்த்தம்.—பொரு - அலையெறிதிற, கடல் - ஸமுத்தாத்தினால், சூழ் - சுற்றப்பட்ட, நிலம் - பூமியை, தாலிய - அளந்த, எம்பெருமான் தனது - ஸர்வேஸ்வரனுடைய, வைகுந்தமன்னாய் - ஸ்ரீவைகுண்டம் போன்ற (போக் பையான) களே! வன் - க்ரௌர்யத்தையுடைய, கொன்றைகள் - கொன் னைமரங்கள், கலந்தார்-(உன்னோடு) ஸர்வஸேஷித்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய,

வரவு - வரவை, எதிர்சொண்டு - எதிர்பார்த்துக் கொண்டு, கார்த்தன - கர்ப்பத்தை (அரும்புகளை) புடைத்தாயின. மாலையும் - மாலையாக (ஸரமாக) வும், மலை - மாலையாகச் செய்யப்பட்ட, பொன்-ஸ்வரணமயமான, வாசிகையும் - ஸரமாகவும், புலம் - பூமியிலே, தேய் - படிந்த, தழை - செழித்த, பந்தல்-பந்தலாக், தண்டு - கிளைகளிலே, உற - பொருந்தி, காற்றி - தொக்க விட்டு, மலர்ந்தேயொழிந்தில-பூர்ணமாகப் பூக்கவில்லை. சுஅ.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—கலந்து டிரிந்த தலைமகன் “கொன்றைபூக்குங்காலத்திலே வருகிறேன்” என்று காலங்குறித்துப்போனாலும், அக்காலம்வந்து அவையும் பூக்கச்செய்தே அவன் வாராமையாலே தலைமகன்தளர, அத்தைக்கண்ட தோழியானவள், அக்கால மல்லவென்னவொண்ணாதபடியதுமுடுகிக்கொடு நிற்கையாலே. “இவை பூக்க உத்யோகிக்கிறனவித்தனை, பூத்துச்சமைந்தன வில்லைகாண், ஆனபின்பு அவனும்வந்தானத்தனை, நியஞ்சாதேகொள்” என்று அவளைப் பார்வளிப்பிக்கிறான்.

வ்யா.—(மலர்ந்தே யொழிந்தில்) “அக்காலமல்லகாண்” என்னுமேதோழி, “கெடுவாய்! இவை யிங்குனே மலராநிற்க அல்லகாணென்னும்படி யெங்குனே” என்ன, மலர உபக்ரமித்த வித்தனைகாண். மலர்ந்து சமைந்ததில்லைகாண். (மாலையித்யாதி) மாலையாகவும், அம்மாலையாலேசமைந்தபொன்வாசிகைபோலே சுருளவும்நேயவதான்பூப்பது, கண்டாருடைய விர்திரியங்கள் அபஹ்ருதமாம்படியென்னுதல். தரையிலேவந்துதோயும்படி யென்னுதல். “தழைப்பந்தல் தண்டுறநாற்றி மலர்ந்தேயொழிந்தில்” என்னுதல், “தண்டுறநாற்றிக்கார்த்தன” என்னுதல். தழைப்பந்தலாகப்பணைகள் தோறும்-கண்கள்தோறும், காற்றி,

அரு|| அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு— (மலர்ந்தே).— (அது முடுகிக்கொடு நிற்கையாலே) என்றது - அத்தக்கொன்றைகளானவை இப்படி பூத்து நிற்கையாலே என்றபடி.

“மலர்ந்தே யொழிந்தில்” பூக்கைக்கு உத்யோகிக்கிறன வித்தனை, கன்றாகவிகளிக்கவில்லை என்றபடி. * இந்தவிரண்டையுஞ் சொல்லுகிறது “மலை” என்றும் “மலைப் பொன்வாசிகை” என்றும். “புலந்தோய்” என்றதற்கு இரண்டுபொருள். அதாவது - “புலம்” என்று இந்திரியங்களாய், “தோய்கை” - அபஹ்ரிக்கையாய், இந்திரியங்கள் அபஹ்ருதமாம் படியென்னுதல்; அதவா, “புலம்” என்று பூமியாய், “தோய்கை” ஸ்பர்சிக்கையாய், தரையிலேவந்து தோயும்படியென்னுதல் “தழைப்பந்தல் தண்டுற நாற்றி மலர்ந்தே யொழிந்தில்” என்னுதல் - “தண்டுறநாற்றிக்கார்த்தன” என்னுதல்.

* இந்த விரண்டையும் தொடங்கி வாசிகையும் என்றும் என்னுமனவும் ஸந்தித்தம். மாத்ருகையும் சிநிலம்.

வ்யா|| (பொருகட வித்யாதி) அவனுடைய அழியாத நித்ய விபூதியோ
 டொத்துள்ளவளல்லையோ? நீ; அவனுனை யழியவிட்டிருக்குமோ?
 ஆவதழிவதொரு விபூதியும் அழியக்கூடாததொரு விபூதியுமாயிதே
 யிருப்பது. அழியவிட்டு மீட்டுக்கொள்ளும் லீலாவிபூதியை. முத
 லிலே அழிகைக்கு ஸம்பாவநையில்லாதபடி நோக்கும் நித்யவிபூதி
 யை. பொராநின் றுள்ளகடலாலே சூழப்பட்ட பூமியைத் தாவியள
 ந்துகொண்டு * அச்சிகலாலே யாப்ரித வர்க்கத்துக்கடங்க நாதனா
 னவன். (தனது வைகுந்தமன்னாய்) உனக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுமின்
 றிக்கே யொழியுமோ? அவளதான நித்யவிபூதியோ டொத்திரு
 ந்துள்ளவளன்றோ? நீ; அவ்விபூதியை விடிவன்றோ உன்னைவிடுவது,
 உன்னைத் தளரவிட்டிருக்குமோ? (கலந்தார்) உன் ஸ்வரூபத்தை யறி
 யாதொழிந்தால் அவன்தன் ஸ்வரூபத்தையு மறியாதொழியுமோ?
 உன்னோடே கலந்துசுவடறிந்தவன், உன்னை விட்டிருக்குமோ? “கல
 ந்தார்” என்றேகாணுமவனுக்கு நிரூபகம் (வரவெதிர்கொண்டு) வாசிய
 றியாத ஸத்தாவரங்களுக்கூட (க) “அகாலபவிநோ
 வருஷா” என்று அவன்வர உத்யோகிக்கிறபடியைக்கண்டு அலரா

அரு|| என்றந்வயமிரண்டு வகையாக வருளிச்செய்கிறார். அதாவது - “பொருகட
 ஸ்குழ்நிலந்தாவியவெம்பெருமான் தனது வைகுந்தமன்னாய்வன்கொன்றைகள்
 கலந்தார்வர வெதிர்கொண்டு கார்த்தன, மாலையும் மாலைப்பொன்வாசிகையும்
 புலந்தோய் தழைப்பந்தல் தண்டுற நாற்றிமலர்ந்தே யொழிந்தில”, என்றந்
 வயமாதல். இந்தவர்த்தத்துக்கு “கார்த்தன” என்றது - கருவடைந்தா லொருநிற
 முண்டிறே, அதைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் முகுளிதமாக உத்யோகமான
 மாத்ரமொழிய மலர்ந்தேயொழிந்தில என்றபடி. அதவா - “நிலந்தாவியவெ
 ம்பெருமான் தனது வைகுந்தமன்னாய் வன்கொன்றைகள் கலந்தார்வரவெதிர்
 கொண்டு மாலையும் மாலைப்பொன்வாசிகையும் புலந்தோய் தழைப்பந்தல் தண்
 டுற நாற்றி கார்த்தன மலர்ந்தேயொழிந்தில” என்றந்வயம்.

“தழைப்பந்தல் தண்டுறநாற்றி” - “தழை” - செறிந்த, “பந்தல்” -
 பந்தலாக, “தண்டு” சாகைகளிலே, “உற” - சிக்கென, “நாற்றி” நாலாநின்
 றுகொண்டு, என்று சப்தார்த்தம். இத்தால், செறியப் பத்தலிட்டாற்போலே
 சாகைகளிலே பூங்கொத்துகள் நாலாநின்றுகொண்டு மலர்ந்தே யொழிந்தில
 வென்றபடி. (முதலிலே யழிகைக்கு ஸம்பாவநையில்லாதபடி நோக்கும் நித்ய
 விபூதியை) இப்படியிருக்கிற நித்ய விபூதிபோலே தனக்களாதாரணமாயிரு
 க்கிற வுனை உபேக்ஷிக்குமோ? அவர்யம்வருமென்றபடி. (உனக்கு ஸ்வரூப
 ஜ்ஞாநமுமின்றிக்கே ஒழியுமோ) என்றது - ஸ்வரூபமென்று - விக்ரஹமாய்,
 உன்னுடைய விக்ரஹ வையலக்ஷணமும் நீயறியாயே என்றபடி. “கலந்தார்”
 உன்னோடே ஸமஸ்ஸேஷித்துப்போன நாயகனுடைய, “வரவெதிர்கொண்டு”

* அச்செயலாலே என்று வேறொரும பதத்தில் பாடம்.

(க) ஸ்ரீராமா - யுத்த. கஉஎ - ௧௯.

வ்யா|| சிற்கநீதளருமித்தனையோ? (வன்கொன்றைகள்) அவன்வரில் அல
ரக்கடவதாய் இல்லையாகில் தவிருமதாய் ஒப்படியவன் வரவேடு தப்
பாதான கொன்றைகள். (கார்த்தன) சினைத்தன; கருவடைந்தா
லொருநிறமுண்டிறே யிடுவது, அதைச்சொல்லிற்றதல், அன்றி
யேகார்காலத்தைக் காட்டிநின்றனவென்னுதல்.

பொருகடல்குழ் நிலந்தாலிய வெம்பெருமான் தனதுவைகுந்த
மன்னாய், வன்கொன்றைகள் கலந்தார்வரவெதிர்கொண்டுகார்த்தன,
மாலையும் மலைப்பொன்வாசிகையும் புலத்தோய்தழைப்பந்தல்தண்டுற
நாற்றிமலர்ந்தே யொழிந்தில; அன்றிக்கே, கார்த்துமலர்ந்தேயொழி
ந்தில வென்னுதல்

ஸ்வாபதேசம்.—இத்தால். அவனுடைய குண ஜ்ஞாநத்தாலும்
இத்தலையையவனவகாஹித்தபடியாலும், போகயோக்யமான காலத்
தில் வாராதொழியானென்று பார்வ்வஸ்தர் ஆஸ்வஸிப்பிக்கிறபடி
யைச் சொல்லுகிறது.

அரு||வரவைமுற்கோல், “பொருகடல்குழ் நிலந்தாலியவெம்பெருமான் தனது
வைகுந்தமன்னாய்” என்றது ஸம்போதனை - திழ் பாட்டினவ்ய த்வயத்
தையுமருளிச்செய்கிறார் (பொருகடல்குழ்) என்று. சுஅ.

[அப்பு அரும்பதம்.]

அறுபத்தெட்டாம் பாட்டு.—(மலர்ந்தே) (முடுகிக் கொடு) காலமாக
யாலே பூத்துக்கொடு. வந்தானத்தனை. வருமத்தனை, “புலம்” இந்தரியமாதல்;
பூமியாதல், “நாற்றி” தொங்காநின்று கொண்டு, ‘மலர்’ வில்லை யென்னுதல்;
நாற்றுகைக்காக - தொங்குகைக்காக. “கார்த்தன” - சினைத்தன வித்தனையெ
ன்னுதல். “தண்டுறநாற்றி. மலர்ந்தே யொழிந்தில” என்று அடியில் பதத்
தோடே கூட்டவுமாம். “தண்டுற நாற்றுகைக்காகக் கார்த்தன” என்று
அனியில் பதத்தோடே கூட்டவுமாம். அர்த்தபேதமன்று என்றபடி. “சிகல்”
செயல்; வ்யாபாரமென்றபடி. (ஸ்வரூபம்) என்று-இரண்டிடத்திலும், வை
லக்ஷணம். (அலராசிற்கு) - அலர உத்யோகியாநிற்க, “சினைத்தல்”-கர்ப்ப
மாதல், மொட்டாதல். காலத்தைக்காட்டுகை - மொட்டிக்கை, கார்த்தன -
நாற்றுகைக்காகச் சினைத்தன. சுஅ.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு —(மலர்ந்தே) இப்பாதி. கீழே “வண்ணஞ்சிவ
ந்தல” என்கிறபாட்டிலே தம்மை விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணினு நென்று
குணஜ்ஞாநத்தாலே தரித்தவாழ்வாருடைய ஜ்ஞாநவைபவத்திலேதுவக்குண்
டபாகவதாராஹ தலைமகன் தலைமகள் கண்ணழகிலே ஈடுபட்டதாகத் தம்மு
டைய வைபவத்தைப் பேசினபின்பு, பகவானுகிற நாயகன் ஸங்கேதித்துப்
போனகாலம் வந்ததுக்கு ஸூசகங்களைக் கண்டு தளர, தோழி தேற்றுகிறா

என்று ஸங்கதியுட்கொண்டு அவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (கலந்து) இத்யாதி. (முடிக்கொடுக்கிறையாலே). - கன்றாகப் பூக்கையாலே பென்னை. (வந்தான்; என்றது - கிட்டவந்தா னென்றபடி. தோழி பலகாலும் காலத் தையக்கியன்றோ தரிப்பிப்பதென்னவருளிச்செய்கிறார் (அக்காலம்) இத் த்யாதி. "கான்" என்ற வந்தாரம். என்கிறாளுென்று சேஷம். "புலம்" என்று இத்தரியங்களுென்றும், பூமியென்றும் விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (கண்டார்) இத்யாதி. "நாற்றிமலர்க்தேயொழிந்தில" என்றபோது நாலவு மில்லை, மல ரவுமில்லை. என்றுகருத்து. "நாற்றிக்கார்த்தன" என்றபோது, நாலுக்கைக் கக் கர்க்காலத்திலமையாநின்றன வித்தனை; மலர்க்தே யொழிந்தில வென்று கருத்து. "உற" என்றதின் பலிதார்த்தம் (கண்கள்தோறும்) என்றது, கணை கள்தோறு மென்றபடி. சப்தார்த்தம் (பொராநின்றாள்) இத்யாதி. "செயல்" வ்யாபாரம் (ஸ்வரூபம்) என்றது - வைலக்ஷண்யமென்றபடி. (அவன்தன் ஸ்வரூபம்)-ப்ரணயிதவம். சினை-கர்ப்பம். கூஅ.

தாத்தபர்யம்.—ஆழ்வார்தமக்கு பகவத்விஷயத்தில் பரிபூர்ணாவகாஹநம் பிறந்தவனவிலும், ஸர்வேஸ்வரன்வந்து நேரே முகங்காட்டித்தன் குணங்களை யறுப விப்பியாமையால் பிறத்த ஆர்த்தியை சமீப்பிக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களி ன் பாசுரத்தை, கொன்றை பூக்குங்கார்க்காலத்தில் வருவதாகக் காலங்குறித் துப்பிரிந்து போன நாயகன் அக்காலத்தில் வாராமையைக்கண்டு க்லேசிக்கிற நாயகியைத் தேற்றுகிற தோழி வார்த்தையினு லருளிச்செய்கிறார்.

ஓஸகி! நாயகன் குறித்துப்போனகாலம் இன்னும் வரவில்லை. கொன்றை கள் பூத்து ஆகாசமெங்கும் பந்தவிட்டாற்போல் வ்யாபித்து ஸுவர்ணமாலை போல் ஸரம்ஸரமாய் கிளைகளில்நின்றும் பூமியளவாகத்தொங்கும்படி இன்னம் பூக்கவில்லையே. அக்காலமேயன்றோ அவன்குறித்துப் போனது. உபயவிபூதி நாதனானஅவன், உட்பத்திவிநாசசர்லிபான இவ்விபூதியில் ஒருகாலவ்சேஷத்தி லவதரித்து இதை ஆக்ரமிப்பது போலன்றியே, அவனுக்கெப்போதும் பரம போக்யமாய் நித்யவாஸயோக்யமான ஸ்ரீவைகுண்ட திவ்யநகரம்போலே அவ னுடைய போகத்தை வர்த்திப்பிக்கிற பரமபோக்யையயான உன்னுடைய ஸம் பர்ப்லஷத்தைபேதாரகமாகக் கொண்டிருக்கு மவனன்றோ? அவனுன்னெவிட் டிரகாலம் பிரிந்திருக்குமோ? அவன் வருங்காலமாயிற்று. அவன் வரவைக்க ண்டி இக்கொன்றைகளும் இப்போதுதான் அரும்பிடத் தொடங்கிற்று. ஆகையால் இவை பூத்துச் சமையுமளவில் அவனும் வந்து சேருவன். நீவருத்தப் படவேண்டாவென்கிறாள். கூஅ.

காரேற்றிருள் செகிலேற்றின் சுடருக்குளேந்து, வெல்வான்
பேரேற் றெதிர்த்தது புன்றலை மாலை, புவனியெல்லாம்
கிரேற்றளந்த கெடியபிரானருளாவிடுமே
வாரேற்றிளமுலையாய், வருத்தேலுன் வளைத்திறமே. கூக.

அத்தம்.—இருள் - அந்தகாரமாகி, கார் - கறுத்த, ஏறு - ஏறுத, செ
கில் - சிவந்த, ஏற்றின் - (ஸூர்யனாகி) ஏறுகினுடைய, சுடருக்கு-தேஜஸ்ஸு
க்கு, உளைத்து - தோற்று, (இத்தனைநாள் ஒளித்திருத்த, இப்போத). கெல
வாஸ் - (அந்த ஏறுத) ஜயிச்சைக்காக, போர் - யுத்தத்தை, ஏற்று - ஏற்றுக்
கொண்டு, புல் - அல்பமான, தலை - தலைப்பாட்டையுடைய, மாலை - ஸாயங்
காலத்தில். எதிர்த்தது - எதிர்த்தது. புவனியெல்லாம் - பூயிச்ய - லாவதற்கு
யும், நீர் ஏற்று - (மஹாபலிபிடத்தில் தன் ஜலத்தைப்பிடித்த, வாகி, தளத்த-
ஆக்கமித்த, செடிய-அபரிச்சிதநீரேஜைதையுடைய, பிரான்-உபகாரத்தை
ஸர்வேஸ்வரனானவன், அருளாவிடுமே-கருபை செய்யாமற் போவனோ? வா:-
கஞ்சுக்கினால், ஏற்று - தாங்கப்பட்ட, இன முலையாய் - இளப்பருவமான
ஸ்தத்தையுடையவனே! உன்னைத்திறம் - உன்னுடைய வளைவிஷயமாக,
வருத்தேல்-வருந்தவேண்டா.

[பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ. — அறுபத்தொன்பதாம் பாட்டு. — அதுக்குமேலே ஸந்த்
யையும் வந்து கலிய, அகந்தரம் போக யோக்யமான காலமாயிருக்க,
அவன் வந்து தோற்றுமையாலே தலைமகளாற்றாளாக, இது கண்ட
கோழியானவள், “இது ஸந்தையல்ல, இரண்டு வருஷங்கள் தன்
னிலே பொருகிறனகாண்” என்று காலம் மயக்கி, அவளைத் தரிப்
பிக்கொளையிருக்கிறது.

வ்யா. — (காரேற்றிருள்) இருளாகிற காரேறானது கறுத்த
வருஷமானது. (செகில்லற்றின் சுடருக்குளேத) ஆதித்யனாகிற
சிவந்த ருஷபத்தினுடைய கிரணங்களுக்குத் தோற்றுப்போய்ச் சு
மடைந்தது. அது “எம் முடிய விங்கின தோற்றுக்கிடக்கு மித்
தனையோ? எழுமொருகால் மேலிடவேணும்” என்றுபார்த்துப் போ
லே வந்தேன்றுகொண்டு தெரிவித்தது. இருள்தான் வெல்லவேணு
மென்று மாலையிட்டுக்கொண்டு வந்தது போலே காணும். (புனமலை
மலை) புல்லிதான் தலைபையுடையதான ஸந்தையானது, ஐ - கை

அரு|| அறுபத்தொன்பதாம் பாட்டு - (காரேற்று, “சுடர்” கை - கை
ணங்களைச் சொல்லுகையாலே, ஆதித்யனை அடியாற்றித்தக் கொள்கிறது.
“செகில்” என்று - சிவப்பைச்சொல்லுகிறது. “உளைத்து” - தோற்று. போர் -
யுத்தத்திலே (வந்தேன்றுகொண்டு, உத்தேயாகித்துக் கொண்டு “எதிர்த்தது” -
எதிரிட்டது. (மாலையிட்டுக்கொண்டு வந்ததுகாண்) என்றது - சாடு-இதய
ஷமான ஸந்தையைப் நீ இப்படி மறைத்துச்சொல்லுகாமென்ன, ஸத்
தைய தானையாலும் ஸந்தையையுடைய உபகார மித்தனை, பூணமைய
ஸந்தைய தானல்லகாணிது என்கொண்ட “புனமலை” என்று. (ஐ - கை

அஞ்சுகைகாண் என்ற வேறுபாடு அரும்பதத்தில்பாட்டம்.

வ்யா|| சான இருள் கொழுந்துகளை யுடைத்தான ஸந்தையயானது.
(க) ஸந்தையயானது கொழுந்துகளை யுடைத்தான ஸந்தையயானது.
என்கிறும்போலே. ஸந்தையயினுடைய உபக்ரமமித்தனே. ஸந்தையதானல்ல காணிது.

(புவனியித்யாதி) அவன் படியை யறிந்தால் வருமென்றிருக்க வேண்டாவோ? இந்தான் வ்யாஜமாக எல்லார் தலையிலும் திறுதுகமாக அமர் சென்னிப்பூவாயிருக்கிற திருவடித் தாமரைகளை வைக்குமவனன்றோ? இப்படி யெல்லார்க்கு முபகாரகனாயிருக்குமவன் உன்னைவிடுமோ? தாமஸ ப்ரக்ருதிகளானார் மேலிடப் புக்கால் வந்துதவமவன் தமஸ்ஸுதான்வந்து அபிபஷிக்கப்புக்கால் விட்டிருக்குமோ? தன்னுடையமையப் பிறர் "என்னது" என்றிருந்தால் தன்னையார்த்தபாக்கி அவர்கள் பக்கனிலேயும் வந்திரந்து கொள்ளுமவன். இரக்கவேண்டாதே தன்னுடையமையான வன்னை விட்டிருக்குமோ? காடுமேடுமான பூமியிலொன்றும் விடாதவன் உன்னை யிடுவனே யறிவழியவிடுமோ? மன்னுக்குப்பதறி இரந்தவன், பெண்ணொரு தலையானுலாறியிருக்குமோ? "வாரேற்றிள முலையாய்" என்னு மளவுக்கு, காடு மேடுமான பூமியிலே காலை வைத்தவன் உன் முலையிலே காலைவையாதொழியுமோ? (அருளாவிடுமே) ஸத்வமுடையார்க்குத் தன்னை யழியமாறுமவன் சுத்தஸத்வமேயான உன் விஷயத்தில் கைவாங்கியிருக்குமோ? (புவனியித்யாதி) பூமிப்பரப்பைய நிரேற்று அளந்துகொண்டு எல்லார் தலையிலேயும் திருவடிகளை வைக்கச்செய்தேயும் பின்னை யுமொன்றுஞ்செய்யப் பெற்றிலேமென்றிருக்கும் மஹோபகாரகனவன். (அருளாவிடுமே) ப்ரணயிதவம் போனால் ஸ்வரூபாநுபந்தியான அருளும் உன்பக்கம் கார்யகரமன்றிக் கேயொழியுமோ? (வாரேற்றிள முலையாய்) வாராலே தாங்கவேண்டுமபடியான முலையை யுடையவனே! வார்தரித்தல், தான் தரித்தல் செய்யவேண்டுமபடியான முலைகளை நீ கரிக்கவிட்டிருக்குமோ? (இளமுலையாய்) பருவம் நிரம்பா

அரு||சான)அத்யல்பமான. (இருள்கொழுந்துகளையுடைத்தான, அந்தகாரத்தினுடைய அங்குரங்களையுடைத்தான, ஸந்தையயான தித்தனை யென்றபடி.

(வாரேற்றிள முலையாய் எனனு மளவுக்கு) என்றதுக்கு - வாரேற்றின முலையாயென்று அருளிச்செய்ததுக்குத்தாற்பார்யமென்றபடி. உன்வளைத்திறமாக வருந்தேல் - தக்கப்படவேண்டா.

(க) இந்த ஸ்லோகாகாசுரங்கள் ஸந்தக்கங்கள்.

வ்யா|| திருக்கச்செய்தையும் வாராலேதரிக்கவேண்டும்படியாய்காணும் முலைகள்ருக்கிறது. கூகாமகாலத்திலுள்ள "சோறுசோறு" என்ற மூலமே போலே "விஷயத்தைக்காட்டுகாட்டு" என்றுகொருகிற இளமுலைகள். (வருந்தேலுன்வளைத்திறமே) உன்வளை யிடையாட்டமாக நீ வருந்தவேண்டா; வேணுமாகில் அவன்கையில் வளையிடையாட்டமாக வருந்தில்வருந்து. (க) "அப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு" என்றது-நங்கையிலே யகப்பட்டிருப்பதொன்று; அதுக்கு மங்களா சாஸனம்பண்ணு.

இத்சால், அவனுடைய குணஞ்ஞாந்தாலும் அவனித்தலையையவகாணித்தபடியாலும் தரிப்பித்தபடி சொல்லிற்றுக்கீழ், இதில், அதுவேண்டாதே இவருடையவழிகர்மிக்காஹகப்ரமாணமே யவையும் தரிக்கைக் கென்கிறது. அவனாகில் ரக்ஷகனேயாய், இத்தலையாகில் ரக்ஷயமாயிருக்குமிதே. (வருந்தேலுன்வளைத்திறமே) (உ) "முகச்சு-மாசுசு" என்றிருள். (உ) "அஹம்-அஹம்-அஹம்-அஹம்" என்றிருவருடையவழிவருபத்தைச் சொல்லுவதே "மாசுசு" என்றது.

அரு|| (நங்கையிலே அகப்பட்டிருப்பதொன்று) என்றது-நாம் ரக்ஷிக்கத்தக்கதொன்றென்றபடி. (தரிப்பித்தபடி சொல்லிற்றுக்கீழ்) என்றது-கீழ்ப்பட்டபடி. (தர்மிக்காஹகப்ரமாணம்) என்றது-ரக்ஷயரக்ஷகபாவத்தைப் பார்த்துக்கிறப்ரணவமென்றபடி.

[இருளாகிற காரேறு செகிலேற்றின் சுடருக்குணத்து வெல்வான் போரேற்றெதிர்த்தது, ப்ரத்யக்ஷமான ஸந்த்யைபை,ருஷபக்களென்று சொல்லுகிறதென்னென்ன; புன்றலைமலை, ஆகையாலே புனையெல்லாம் கீரேற்றளந்த கெடியபிராணருளாவிடுமே வாரேற்றிளமுலையாய் உன்வளைத்திறம் வருந்தேல்] என்றநவயம். "வெல்வான்" - ஜயிக்கைக்காக. கூக.

[அப்பு அரும்பதம்.]

அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(காரேற்று) தமஸ்ஸைக் கொழுந்தாகச் சொன்னவிட முண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நகநிப்பஸுஞ்சதி; இத்தயாதி. "புவனி" என்றத்தைப்பற்றப் பலதாத்தார்ய வருளிச்செய்கிறார் (இந்தரம்) இத்தயாதி. அவன் வளைக்கு வருந்துகையெதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அப்பாஞ்சசன்னியமும்) இத்தயாதி. கைப்படுகை-கசமாய் கமக்குரக்ஷயமென்றபடி. "கீழ்" என்றது-கீழ்ப்பாட்டிலே. (தர்மிக்காஹகப்ரமாணம்). - ரக்ஷயரக்ஷகஸ்வரூபத்தைப் பார்த்துக்கிறப்ரணவம். "கெடியபிரான்" என்னைக்காலே, ரக்ஷமும், "வாரேற்றிளமுலை" என்னைக்காலே, ரக்ஷயமும் சொற்றதேது. இத்தையருளிச் செய்கிறார் (அவனாகில்) இத்தயாதி - இப்படி இருக்க ஸ்வரூபத்தை யுஞ்சொல்லி. "மாசுசு" என்றவிட முண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அஹம்-அஹம்) இத்தயாதி. [புன்றலைமலை, வெல்வான் போரேற்றெதிர்த்தது உன்வளைத்திறம் வருந்தேல்] என்ற நவயம். கூக.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

அறுபத்தொன்பதாம் பாட்டு — (காரேற்று) இத்யாதி. (அதுக்குமேலே) வர்ஷாகாலத்தக்குமேலே. “மயக்கி” என்ற வந்ததாம், மயக்கப் போகாமையால் அலபம் ஸந்தையென்று சொல்லி, என்று சேஷம். “செஞ்சு” என்ற தினர்த்தம் (சிலந்தி) என்றது. க்ரம்-மலை. (ஏன்றுகொண்டு) கோபத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு. மஸோதி அருளிச்செய்கிறார் (இருள்) இத்யாதி. இவளை அஞ்சப்பண்ணுக என்ப புல்லுதையென்று வியரிக்கிறார் (அஞ்சுகக்காண) இத்யாதி. இருளுக்குக் கொழுந்தண்டாகச் சொன்ன வி-முண்டை வென்ன, (நக) இத்யாதி. வல்விதிகைச் சொல்லுகையாலே கொழுந்தண்டாகச் சொல்லுகையென்று கருத்த. “மாலையி லருள விடுமே” என்றவய முட்டொண்டி, “பிரான்” என்றதக்கு பாவ மருளிச் செய்கிறார் (அவன்) இத்யாதி. “நெடிய” என்றதக்குத் தருது (இந்தான்; இத்யாதி. “காரேற்றிருள்” என்றத்தைக்கூட ஸ்தி, த “அளவு” என்றதக்கு பாவ மருளிச் செய்கிறார் (காமஸ்) இத்யாதி. “நீரேற்று” என்றதக்கும் பொருளருளிச்செய்கிறார் (சன்னுகை-மை) இத்யாதி. “எல்லாம்” என்றதக்கு த்ருதயம், (காடு) இத்யாதி. “புனன்” என்றதக்குத் தாஸனை (மண்ணுக்கு) இத்யாதி. ஸமுதாயதாத்தபாயம் (வாழ்ந்து) இத்யாதி. அருளம்மன்னுதே “அருளவீடுமே” என்றத்தாலே பலிதம் (ஸதவம்) இத்யாதி. வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பூமி) இத்யாதி. “அருள்” என்றதக்கு விசுத்திதம் (ப்ரணயிதவம்) இத்யாதி. “உன” என்றதக்கு வயாவர்த்தய பூர்வகம் பாவமருளிச் செய்கிறார் வேறுமாகல்) இத்யாதி. ஸ்வாபதேசஸங்கத் (இத்தால்) இத்யாதி. விவரணம் (அனுகூல்) இத்யாதி.

கக.

தாத்தபாயம்.—இதில், மகாநீணகஸ்வபாவான ஸர்வேஸ்வரன் அருளா தொழியானென்று பார்ஸ்வஸ்ததருஸரத்த டாகரத்தை, மாஸையக்கண்டு வெருவினாயகியந்தேற்றம ஸகியின் வார்த்தையாலே யருளிச்செய்கிறார்.

வர்ஷாகாலத்தில் காயகன் வாராஜமயால் பாதைபட்டுக் கொண்டிருக்கிற ஸமயத்தஸ் மாலையும இருளமாய்வந்ததோற்ற, அடைக்கண்டஞ்சின காயகிபைபகருறித்து ஸகியானவன், காண்கிற இது மாலையென்று; இரண்டுருஷ பங்-ள் சன்னகையிற்றவென்று காலத்தை அபலாபிக்கிறான். ஒனகீ! ஸஞர் யகிரணமென்பது ஒரெருதம், இருளென்பது ஒரெருதமுண்டு. இருளென்கிற எருது, ஸஞாடகிரணங்கனென்கிற எருதினால் முன் ஜயிக்கப்பட்டு இது வரையில் ஓமூஸயிலொளித்திருந்து தன்வரோநியைத்தான் ஜயிக்க ஸமயம் பாரத்திருந்து இப்போது ஸமயம் வந்ததாறே அடைஜயிக்கைக்காக வெரு ஆர்வோவத்தடன சண்டையிட முனனே எதிர்த்து வந்த தோற்றுகிறது. இது நீநினைத்தமாலையென்றுகாண். ஆர்வரிதாராப்ரித பேதமின்றியெல்லா வரையும் தனதுருவடிக்கீழ்ப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற பரமகாருணிகான அர்

பரமபுருஷன், அவனுக் கத்யந்தாபி மனையாய்த் ததேகரக்ஷையாய் யிருக்
கிற உன்னை இப்படி துச்சிக்கும் படிவட்டிரால் உன்னாவளை கழலுத்திரு
முன்னமே வந்துதவுவன். நீசொகித்தேவன்டெ வென்கிறான். கூ.

வளைவாய்த்திருச் சக்கரத்தெங்கள் வானவனார் முடிமேல்,
தளைவாய்த் துங்கண்ணித் தண்ணத்தழாய்க்கு வண்ணம்பயலை,
விளைவான் மிகவந்தா காத்திங்களாண்டுழி சிற்பெய்மை
உளைவான் புருத்து, இதுவார் களையாய் பூழிகளை. எம்.

அர்த்தம்.—வளை - வளைந்த, வாய் - வாயையுடைய, திருச்சக்கரத்த -
திருவாழியையுடையனாய், எங்கள் - எங்களுக்கு எவ்மியாய், வானவனார் -
பரமபுருஷனாக நிர்வாணமான ஸர்வஸ்வரனுடைய, முடிமேல் - திருப்பி
ஷேகத்தில் சாத்தப்பட்டும், தளைவாய் - தொடைவாய்ந்தும் (உல்லாசத்திற்
பங்களையுடையதும்), நறு - பரிமாணத்தையுடையதும், தண் - குளிர்ந்ததும்,
அம் - அழகியதுமான, தண்ணி - மாலைமுகக் கட்டப்பட்ட, துழாய்க்கு -
திருத்தழாய்க்கு (ஆசைப்பட்டு அதனுடையாமையாலே வருந்தித் தன்னை
டைய), வண்ணம் நிறமானது, பயலைவிளைவான் - வெண்ணறம் (விவரணம்)
ஆகும்படி, இது - இதை, ஓர் - ஒரு, கங்குல், ரத்திரிமானை, நன் -
நாளாகவும், திங்கள் - மாஸமாகவும், ஆண்டு, வதஸரமாகவும், ஊழிநிதிக் -
காலமாகவும் பரிணமிப்பது மறைக்கீச, எம்மை - எங்களை உளைவான் -
உபதரவிக்கைக்காக, மிகவந்த - மேன்மேலுமகிரித்து வந்த, புருத்து - ப்ர
வேசித்த, ஆவிரம்-அநேகமான, ஊழி+ள்-கல்பங்களாப் பெருக்கறம். எம்.

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ — எழுபதாம் பாட்டு—ஸ்ரீவைருண்ட நாதன் சாத்தினமா
லையைப் பெறவேனு மென்னு மபேளகூடியா லுண்டான த்வரையா
லே காலஞ்செலுத்த வுள்ளவருமை சொல்லுகிறது.

வ்யா.—(வளைவாய்த் திருச்சக்கரத்து) வளைந்த வாயையுடைய
திருச்சக்கர மென்னுதல்; அன்றிக்கே, வளை - ஸ்ரீபாஞ்ச ஜகத்மாய்,
வாயையுடைய திருவாழியையுடையவென்னுதல் (க, “சுருஷ்யை
தா ச ஸ்ரீபஞ்சநாதர:—தமஸ்பரமாதாதா சக்கரகரகதாதா” என்ன
க்கடவதாம். (எங்கள் வானவனார் முடிமேல்) தர்பாத்விபூதியையுடையதெ
யாயுதங்களும் சாத்தினமாலேகருமான இவ்வாழிகையாமபடியிருக்கிற
ஸ்ரீவைருண்ட நாதனுடைய திருவபிஷேகத்தலுண்டான தொடை
வாய்ப்புள்ள அநந்தவைத்தேயாதிகள் சொடுக்கிறதிதே. (தெருங்கண்ணி

அரு|| எழுபதாம்பாட்டு. (வளைவாய்) (தளைவாய்) தளையென்ற - தொ
டையாய், வாயென்ற - வாய்ப்பாய், தொடைவாய்ப்புள்ள திருத்தழாயென்ற
படி. இப்படி தொடைவாய்ப்புண்டாகக்கடியென்னென்ன அருளிச்செய்த
னார் (அநந்தவைத்தேயாதிகள் சொடுக்கிறதிதே) என்று. தண்ணத்தழாய்க்கே

(க) ஸ்ரீராமாயுத்த-ககச-கரு-

வ்பா|| தண்ணீர்துழாய்க்கு) செவ்வியபுடைய மாலையானதிருத்
துழாய்க்கு. (வண்ணநித்யாதி) அமமாலைய யாசைப்பட்டுப் பெரு
மைமயாலே நிறமானது பயலை விளையும் படியாக - விவரணமாம்
படியாக. (மிகவந்தியாதி) முந்தாற ஒருராத்ரி ஒருகளாய்ப் பெரு
கிற்று, அதுபோய் ஒருமாஸமாய், அதுபோய் ஒருவத்ஸரமாய்,
அதுபோய் ஒருகல்பமாய்ப் பெருகும் படியொழிய என்னை கலிகை
க்காகவந்த புகுந்து ஒருராத்ரியோடு முழிகளாகா நின்றது. (மிக
வந்த) ஒன்றுக்கொன்று மிகும்படி வந்தென்னுதல், அநேகம்ராத்ரி
யெல்லாம் வந்தகிறே ; இதொரு ராத்ரி யிருக்கபடியென் !

ஸ்வாபாதேசம்.—இத்தால், (க) பஞ்சஸுவிசுஸீச - பதிஸம்மா
நிதாஸீசா” என்று அவதாரத்திற் பிராட்டி பெற்ற பேற்றை ஸ்ரீசுவ
குண்ட நாதன்பக்கலிலே மெய்வணுமென்றசைப் பட்டுப்பெறு
மைமயாலே காணஞ்செல்ல வரிதானபடி சொல்லிற்று. எஃ.

அரு|| நதது - தண்ணீர்துழாயை யாசைப்பட்டுப் பெருமைமயாலே என்றபடி.
விவரண-விளையும்படி. “ஊழிக்” என்றது - கலமாய்ப் பெருகும்படி
யன்றிக்கே என்றபடி. “மிகவந்த” என்றதுக்கு இரண்டுபொருள். அதா
வது - ஒன்றுக்கொன்று மிகும்படி வந்தென்னுதல் ; மேலவந்த ராத்ரிக
ளெல்லாவற்றையும் அதிகரித்தென்னுதல். எம்மை - எங்களை, உளைவான் -
கலிகைக்காக.

[ஒர்க்குந், வளைவாய் திருச்சக்கரத் தெங்கள் வானவனார்முடிமேல்தனை
வாய்கறங்கண்ணி தண்ணீர்துழாய்க்கு வண்ணம்பயலை விளைவான் மிகவந்த
நாளாய் திங்களாய் ஆண்டாய் ஊழிபாய் வர்த்திக்கிறமாத்ரமன்றிக்கே எம்
மை உளைவான்புகுந்து ஊழிகளாயிரமாகா நின்றது] என்றவயம். எஃ.

[அப்பு அரும்பதம்]

எழுபதாம்பாட்டு.—(வளைவாய்) (தளைவாய்) “தளை” கட்டாய்,
“வாய்”-வாய்ப்பாய், தொடைவாய்த்திருக்கை. இப்படி விருக்கைக்கு வேறு
அவையென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அந்த வையதேய) இத்யாதி. மிக-
நாளாய், திங்களாய்ப் பெருகிறதென்னுதல். ஒன்றைப்பற்ற ஒன்று பெருகி
ற்றென்னுதல். “இதயோ” என்றத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (அநே
கம்) இத்யாதி.

[கங்குல், பயலை, விளைவான்-விளைவிக் கைக்காக, வந்தபுகுந்த, எம்மை,
உளைவான் - நல்கைக்காக, நாள் திங்களாண்டீழிநிற்க, அவ்வளவன்றிக்க
மிக ஆயிரமுழிகளாயின இது-இதிருத்தபடி] என்றவயம். எஃ.

[வேறொரு அரும்பதம்]

எழுபதாம்பாட்டு.—(வளைவாய்) இத்யாதி. மேலு ஸத்தையையிலே கோ
புட்டாயகையைக் காணயக்காலே ஆர்வஸிபிக்ச்செய்தேயும் அத கார்ய

(க) ஸீராமா-அயோதயா-கக-உக.

கரமாகாதபடி கங்குலம்வந்துபுக, இவனுக்குப்போதவிடாமைமயாலே கால
கோபம் பண்ணப் போகிறதெல்லே என்ற ஸங்கதியையுடனே உருளிச்
செய்கிறார் (ஸ்ரீவைகுண்ட) இத்யாதி. கீழ்க்கேடும் கடாஷித்து பாவம்
(தரிபாத்) இத்யாதி. தலை-கட்டாய், வாய் வாய்ப்பாய், உருளிச் செய்கிறார்
(தொடைவாய்ப்புள்ள) என்று. “வளைவாய் இத்யாதி. உண்ணம்பயலை
விளைவானாக காளிருக்கச் சில கங்குல் நான் திகளானவளவன்றிக்கே ஊழி
யாய்நிற்க, எம்மை யுளையும்படி பண்ணுகக்காக விதமோர் கங்குலத்து
மிகவாயிர முழிகளேய விற்த” என்ற அங்ஙன விடாஷாயாவது. ஸ்ரீசங்கு
(முத்துற) இத்யாதி. “ஒழிப” என்றது - “நிற்க” என்றதன் பல்பாத்தம்,
மிகவாயிர முழிகளென்று கீழ் அங்ஙனத்தபடி. அன்றிகே மிகவந்தென்று
தன்னே அங்ஙனமாய்வுடாமென்கிறார் (ஒன்றுசகு) இத்யாதி. “இது” என்றதன்
தாத்தபர்யம் (அகேக) இத்யாதி. ௪௦.

தாத்தபர்யம்.—இதில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தம்மையாஸ்வஸிப்பித்தவளவி
லும் தமக்கு பகவததுபவததல் பறந்த விஸம்பாஷாமதையை, இவ்வுக்கஞ்சி
ன நாயகி வர்த்தையாலே யுருளிச் செய்கிறார்.

நாயகனான ஸர்வேஸ்வரன், காலத்தில வருவதாகக்காலம் குறித்து
ப்போய் அக்காலமும் வந்து அவன் உராமையால் நல்கிருக்கிற வென்னை
மாலேப்பொழுது வந்து நலியத்தொடங்கிற்று. இப்போது தான்வந்து எனக்கு
ஸேவைஸாதித்து நான் விரும்பின தன்திருமுடியி லணிந்த திருத்தழய்
மாலேவைத் தந்து என்னை ஆஸ்வஸிப்பிக்க வேண்டியிருக்க என்னை உட்கூழி
த்து என்னுடமபை விவர்ணமாம்படி செய்த தான் தன்திருக்கையிற் றிரு
வாழியிலால் கன்னுடைய பரமபதத்தை வினங்கச் செய்த அவ்விபூதியென
கும் தான் குடிபதிருத்துழாயின் பரிமளம் கமழும்படி தூரமாக வீற்றிருக்
தான். இத்தனமயத்தில் என்னுடைய எளிமையை யறிந்து என்னை கலிகைக்
காக இவ்விரவு வந்து, நான், திகைள், ஆண்டு, ஊழி என்கிற பரி த காலங்
களாய்ப் பரிணமிக்கை யன்றிக்கே அபரிச்சிக்கமான அநந்த கல்பங்களைப்ப்
பரிணமிக்கத் தொடங்கிற்று. இதைக்கடந்து நாம் ஜீவிக்கும் உழிபென்னென்
னென்று சோதிக்கிறாள். ௪௦.

ஊழிகளாய்வுலகேழுமுண்டா நென்றிலம், பழங்கண்
டாழிகளாம் பழவண்ண மென்றிறற்கு, அஃதே கொண்டன்னை
நாழிவளேரவென்றுமஞாலமுண்டான்வண்ணம்சொல்லிற்றென்றும்
தோழிகளேர வுரையீர், எம்மை யமமனை சூழ்கின்றவே. ௪௧.

அர்த்தம்.—ஊழிகளாய் - காலத்தோடு கூடிய ஸகலலோகங்களுக்கும்
நிர்வாஹகனாய், ஏழு உலகம் - (ப்ரானபகாலத்தில்) ஸப்தலோகங்களையும்,
உண்டான் - (உயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷிக்கைக்காக) அமுதசெய்தான், என்றி
லம் - என்று சொன்னோமியலே, பழங்கண்டு - களாப்பழத்தைப்பார்த்த, களா
ம்பழவண்ணம் - களாப்பழத்தினுடைய நிறம், ஆழி - ஸமுத்தரத்தின் நிறம்

போன்றது, என்றேற்கு - என்று சொன்ன எனக்கு, அஃதேகொண்டு - அச் சொல்லுக்கு வேறேயொரு கருத்துண்டென்று நினைத்தது, அன்னை - தாயான உள், இவள் - இப்பெண், கழ - ஸாமாத்ய முள்ளவன், என்றும் - என்று சொல்லாநின்றும். ஞாலம் - பூமியை, உண்டான் - அமுது செய்து ஓடைய, வண்ணம் - நிறத்தை, சொல்லிற்று - சொன்னான், என்றும் - என்று சொல்லாநின்றும். தேழிகளோ - ஓசுகளே! எம்மை - எம்மைக் குறித்து, அம்மை தாயானவள், சூழ்சிறை-மறித்து மறித்துச் சொல்லுகிறான் (இதுக்குப் பரிஹாரம்), உடைய - சொல்லுகேன். எக.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ. — எழுபத்தோராம்பாட்டு. — களவிலே புணர்ந்து நீங்கிவாதலைமகன், இவளாற்றாமையைப் பரிஹரிக்கக்காக இவள் வர்த்திக் கிறதே சதத்தலே தன்நிறத்தோடு போலியானபல (ஓ)ங்களைச்சிலர் விற்பர்களுக்கப்பண்ண, இவளுமத்தைக் கண்டுதெரிக்க, அதனைத் தாயார் நிஷேஷிக்கிறாள். — தாயார் செய்கிற மிகையைத் தலைமகள் தோழிமார்க்குச் சொல்லுகிறாள்.

வ்யா — (ஊழிகளாயுலகேழு முண்டா எனன்றிலம்) இப்படி சொன்னேனானால் குற்றமாகலாமியே. காலேயலகூழிச ஸகலபதார்த்தங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், இவற்றைப் பாலயம் வர எடுத்தது தன் வயிற்றிலே வைத்து நோக்கின மஹோபகாரகனென்றிலேன். குணநிஷேஷத்தையப் பண்ணப் புக்கவர்கள் ஸத்யஜ்ஞாநாதிபதங்களுக்கு வ்யாவர்த்த்ய பேதத்தாலே பேதஞ் சொல்லுமாபோலே, இவளும்குண, ஸத்பாவக்லாந ஸாதிக்லகக்காக வ்யதிரேக முகத்தாலே குணங்களை

அரு|| எழுபத்தோராம்பாட்டு. (ஊழிகளாய்) (இப்படி சொன்னேனானால் குற்றமாகலாமியே) என்றது - ஊழிகளாயுலகேழு முண்டானென்று சொன்னேனானால் குற்றமாகலாம். அப்படி சொன்னேனிலலை என்றபடி (குணநிஷேஷம் பண்ணப் புக்கவர்கள்) அநாவது ஸ்வரன் நி க்குணனென்று சொல்லுகிற மாயாநாதிகளென்பபடி. (ஸத்யஜ்ஞாநாதிபதங்களுக்கு வ்யாவர்த்த்யபேதத்தாலே பேதஞ்சொல்லுமாபோலே) என்றது - தீர்க்குணத்தவம் ஸாதிக்லகக்காக ஸத்யஜ்ஞாநாதிபதங்களுக்கு அந்ருத ஜடாரிச்சிறந வ்யாவ்ருத்தியாலே பேதம் சொல்லுமாபோலே என்றபடி. அது, ஸத்யமென்கையாலே அஸத்யாத் வ்யாவ்ருத்தியும், ஜ்ஞாநமென்கையாலே ஜடாத்வடாவ்ருத்தியும், அநந்தமென்கையாலே பரிசுநாதவ்யாவ்ருத்தியும் சொல்லுகிறதென்று திவ்யஹிக்கு பென்றபடி அப்படி இவளும் குணஸத்யத்தை ஸாதிக்லகக்காக 'ஊழிகளாயுலகேழு முண்டான்' என்று சொன்னேனிலையென்று வ்யதிரேகமுகத்தாலே குணங்களைச் சொல்லித் தரிக்கிறாளென்றபடி. இந்தப் பெண்பிள்ளை சொல்லுகைக்கு

வ்யா||ச் சொல்லித் தரிக்கிறாள். இவளுக்குச் சொல்லுகைக்கும் ப்ராப்தியுண்டு, அவளுக்கு “இதிலொருகருத்துண்டு” என்று கிஷேதிக் கைக்கு மொரு ப்ராப்தியுண்டு. உபகரித்த விஷயத்தி லுபகாரங்கொண்டவர்களும் பேசாதிருக்க வொண்ணாதிதே, சேதநானால் பேசாதே யிரார்களிதே. “இவளுக்கிது விபாகத்தில் பொல்லாதாம்” என்றாயிற்று அவள் கிஷேதிக்கிறது. குணதிகவிஷயத்தில் ப்ராவண்யம் க்லேசாவஹமாய்த் தலைக்கட்டு மென்றிருக்குமிதே. (பழங்கண்டு) புரோவர்த்தியான பதார்த்தம் கடமாகில் கடமென்றும், படமாகில் படமென்றும் சொல்லக்கடவதிதே. பிள்ளாய்! கண்டது சொல்லுகையுங் குற்றமாவதே! (ஆழி களாம்பழவண்ண மென்றேற்கு) களாம்பழவண்ணமானது ஆழிபோலே யிருந்ததென்று இத்தனை கிழகோள் நான் சொல்லிற்று; “இவளாழிவண்ணவா யன்று சொல்லிற்று” என்று கொண்டாளவள். (அஃதேகொண்டு) இவ்வுத்தி மாத்ரத்தில் பர்யவஸியாதே இதுக்கு வேறுகருத்துண்டு என்றுகொண்டு. (அன்னை) இவள் பிறந்தவன்று தொடங்கித்தாயாயோவளர்ந்தது, ஒரு கால் பெண் பிள்ளையாயும் வளர்ந்திலள்போலேகாணும். குற்றமுண்டாகில் ப்ராப்தமிதே; குற்றமில்லாத விடத்திலும் நியந்த்ருநியாம் பாபவமமையுமோநியமிக்கைக்கு. (நாழிவளோவென்றும்) நாமுமெல்லாம் பழங்கண்டது சொல்லிப் போருகிறோமிதே; இவளுக்கும் காம் சொல்லுகிறவளவேயமையாதே? இவளுக்கோரேற்ற மென் செய்வலென்னா நின்றாள். “நாழ்” என்று” தாமுடைமை, அத்தாலேற்றத்தைச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது உறுவட்டாணித்தனம். இவளுடைய ஏற்றமேதென்னில், (ஞாலமுண்டான்வண்ணம் சொல்லிற்றென்றும்) ப்ரளயாபத்திலே ஜகததையடங்க வயிற்றிலேவைத்து கோக்கின வக்குணத்திலே வித்தையாயாற்ற மாட்டாமை சொன்னவார்த்தையன்றோ விதுவென்னாநின்றாள். (தோழிகளோவுரையீர்) நீங்கள் முன்னம்என்னோடுஸமாகஸகதுகைகளன்றோ? தாய்மால்லிகோளே. (எம்மை

அரு|| ப்ராப்தியேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (உபகரித்தவிஷயத்தில்) என்று. தாயார் கிஷேதிக் கைக்கு வேறுதவேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவளுக்கிது விபாகத்தில்) என்று. அதாகுதேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (குணதிகவிஷயத்தில்) என்று. இதுக்குத்தாற்பர்யம்-குணதிகவிஷயத்திலே ப்ராவண்யம் கிளைத்தபடி கிடையாதபோது ஸத்தையழியுமென்று கிஷேதிக்கிறுளென்றபடி. (இவன்பிறந்தவன்றுதொடங்கி) என்றதுக்குத்தாற்பர்யம்-பெண்பிள்ளையாவளர்த்தாலிப்படிப்ராதிஷேதியான், ஆகையாலேபிறப்பேதொடங்கித்தாயாலேவளர்த்தாலென்றபடி. “நாழிவளோவென்றும்” என்றது-ஸாமர்த்த்யத்தையுடைய

வ்யா||யம்மனை சூழ்கின்றவே) என்னை மனைப்பாம்புபோலே புக்கவிட
மும் புறப்பட்டவிடமும் தானையாய் நலிகிறபடிக்கு நீங்கள் தானே
தேனுஞ் சொல்லவல்லிகோளே. (சூழ்கின்ற) முத்துலையிட்டுக் கொ
ண்டிவள் நலியாநின்றாள். காண்கிறதும் சொல்லுகிறதுங்கிடக்க
இதுக்கு வேறேயொரு கருத்துண்டென்றிவள் நலிகிறதாக்கு நீங்கள்
தானொருபரிஹாரஞ் சொல்லி கோளே.

ஸ்வாபதேசம்.—இத்தால், அவனோடு போலியாயிருப்பதொன்று
ல்லது தரியாதபடியையும் பகவத் விஷயத்திலுண்டான ப்ராவண்
யாதிகைய மொருவராலும் மீட்க வொண்ணாதபடியாயிருக்கிறபடியை
யுஞ் சொல்லுகிறது. எக.

அரு|| ளென்றமென்றபடி. மனைப்பாம்பு - க்ருஹத்திலே வர்த்திக்கிறபாம்பு.
(முத்துலையிட்டுக்கொண்டு இவள் நலியாநின்றாள்) என்றது-நீரோருமேட்டிலே
நீரேற்றும்போது, ஒரு குழிகல்ல ஏற்றமிட்டு அதிலே இறைத்த அப்பாலே
ஏற்றமிட்டு அப்பாலொரு குழிகல்ல அதிலே இறைப்பார், இப்படி வயலிலே
பாய்ச்சுவர்கள், அப்படியே, ஒன்றைச் சொல்லி அதக்குமேலே ஒன்றைக்கட்டி
க்கொள்ளென்றபடி. பழமென்றது-காண்கிறது; ஆழியென்று - சொல்லுகிறது.
“உரையீர்” என்றதற்கு இரண்டொருன். அதாவது-நான் சொன்னவிதிலே
தேனுக்குற்றமுண்டோ சொல்லிகொள்ளென்னுதல், இவன் சொல்லுகிறதுக்குப்
பரிஹாரஞ் சொல்லுங்கொள்ளென்னுதல்.

[ஊழிகளாயுலகேழுமுண்டானென்றிலம் பழங்கண்டுகளாம்பழவண்ணம்
ஆழிசன்றேற்கு அஃதேகொண்டன்னை காழியளோ வேன்றும் ஞாலமுண்
டான் வண்ணஞ் சொல்லிற்றென்றும் எம்மை யம்மனைசூழ்கின்ற வற்றை
தோழிகளோ உரையீர்] என்றவபம். “என்றேற்கு” என்றது- என்று சொன்
னெனென்றபடி. எக.

[அப்பு அருப்பதம்.]

எழுபத்தேராம் பாட்டு.—(ஊழிகளாய்) காரணத்வ ரகூதத்வ குணத்த
ளைச் சொல்லி தரிக்கிறார்களில் “என்றிலம்” என்று வ்யதிரேகத்தாலே சொ
ல்லுவானென்னென்ன ஒருளிச்செய்கிறார் (குணநிலேஷதத்தை) இத்யாத்.
வ்யாவர்த்தயபேதமாவது - மாயாவாதி (க), ஸேஷஜ்ஞாநம் - ஸத்யம்ஜ்ஞாநம்”
இத்யாதிவாக்யத்துக்கு, ஸ்வரவனுக்கு குணமில்லையென்கைக்காக அந்ருக்
ஷடபரிச்சித்த வ்யாவருத்தி சொன்னது, வஸ்துவாக்யம் போய் வஸ்துபே
தஞ்சொன்னாற்போலே இவளும் வ்யதிரேகத்தாலும் குணத்தை ஸாதிக்கிறா
ளென்றபடி. அன்றிக்கே அவன் அவ்வய முகத்தாலே குணமில்லையென்றாற்
போலே இவளும் வ்யதிரேக முகத்தாலே குணத்தை ஸாதிக்கிறா ளென்ற
கொள்ளவுமாம். தெரியாதாகவுங் சொன்னது. இவள் மறைத்தாகிலும் சொ

(க) ஸதத்திரீயம்-ஆகத்த.

ல்லுவாவென், அவள் நிலேதிக்கவேண்டுமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவளுக்கு) இத்யாதி. “பிள்ளாய்”-பூஜ்யோக்தி. தானு மொருகாலா நிலும் சிறுபெண்ணுயிருக்க வில்லையே:வெந்து மகள் தாய்க்குச் சொல்லுகிற வார்த்தை. வட்டாணி - சமத்காரம் - ஊமர்த்யமாகச் சொல்லுகை. உரையீர் - இது ந்யாயமோ சொல்லுங்கோனென்னுதல், இதுக்கொரு பரிஹாரஞ்சொல்லுங்கோ என்னுதல். “சூழ்கின்றகே உரையீர்” என்று கூட்டியருளிச்செய்கிறார் (என்னை மனைப்பாம்பு) இத்யாதி. மனைப்பாம்பு சடியாவிட்டாலும் பயங்கரமா யிருக்குமாபோலே, இவள் சொன்னது செய்யாவிட்டாலும், பயங்கரமாயிருக்கு மென்றபடி. “முத்தலை” ஒன்றுக்கு மூன்று சொல்லுகை.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

எழுபத்தோராம்பாட்டு.—(ஊழிகளாய்) இத்யாதி, கீழே ராத்ரியாய் விடிந்தவளவிலே வடிவுக்குப்போலியான பழக்கணக்கண்டு தரிசுமனவான தைசபிறந்தபடியை யறிந்ததிருத்தர்யார்பொடியும்படியைச் சொல்லித்தோழிகளோடுபோதுபோக்கினபடி சொல்லுகிறதென்று ஸங்கதி யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார்(களவிலே) இத்யாதி. மிகையை-மிக்க கொடுமைமைய. தாத்பர்ய மருளிச்செய்து சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார்(காஷ) இத்யாதி ஒருவன்பேர் சொல்லிற்றில மென்றாற்போலே சொல்லாதே இப்படி விசேஷித்தபடிசொன்ன வில்லையென்கைக்குத் தாத்பர்யமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (குண) இத்யாதி. நிற்குண வஸ்து ஸித்யர்த்தமாக ஸத்யாதிபதங்களுக்கு வ்யாவர்த்த்ய பேசும்சொல்லப்போய் அத்தாலே வஸ்துபேதம் சொல்லவிட்டாற்போலே, குணவானாவனைச் சொல்ல வில்லையென்கிற முசத்தாலே சொல்லியே தரிக்கிறாளென்று கருத்து. பேதமென்றது. வஸ்துபேதமென்றாற்போல் ஸவிசேஷ வஸ்துவை என்றபடி. (ஸாதிக்கைக்காக) என்றது-தேர்ழிமார் பட்ட வ்யஸகத்திலும் வாராமல்போகையாலே; (ச) “கடியன் கொடியன்” என்று அவ னப்படிப்பட்டவனென்று ப்ரஸங்காலம் போன்ற ராத்ரியிலே வத்ததவினா எனவறு வருத்தகீர்த்தமுகே உபகாரத்தை ஸத்திரீகரிக்கைக்காக வென்றபடி. (உ) “ஓர் சங்குலாபிரமூழிகளே” என்றிருக்கிறவிவஸ்தா னிப்படி குணவானென்ன ப்ரஸக்தியுண்டோ? இவஸ்தான் குணவா எனந்தத்தைக் குற்றமாகக்கொண்டு கீஷேதிக்க ப்ரஸக்தி யுண்டாவென்ன, (இவளுக்கு) இத்யாதி வர்த்தயத்தாலே. இத்தை விவளிக்கிறார் (உபகரித்த) இத்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே. “கண்டு” என்றதுக்கு பாவ மருளிச்செய்கிறார் (புரோவர்த்தி) இத்யாதி. பிள்ளாய் - பூஜ்யோக்தி. மேலே “அம்மனை” என்று சொல்லச்செய்தே இங்கே “அன்னை” என்றதுக்கு த்ருத்யமருளிச்செய்கிறார் (இவள்) இத்யாதி. கறுவட்டாணி-நல்ல சமத்தென்றபடி. முத்தலை. ஒன்று மூன்றுசொல்லுகை. காண்கிறதும் - களம்பழமும், சொல்லுகிறதும் - ஆழிபோலென்றதும், ஆழிவண்ணென்கிறதும்.

(க) திருவாய்-க-க-நி.

(உ) திருவிருத்தம்-எ.

தாற்பார்யம்.—இப்பாசுரத்தில், ஆழ்வார் தமக்கு ஸர்வேஸ்வரனை ஸேவி யாவிடிலும் தத்ஸத்ருசவஸ்துக்களையாநிலும் கண்டாலொழிய ஜீவிக்கக் கூ டாமையான ப்ராவண்யாதிசயம் பிறந்தவளவில், அதைக்கண்ட சில அன்பர், இவரை ஸாதகாந்தரபரமாக ப்ரமித்து இவரது ப்ராவண்யத்தை நிஷேதிக்க, தம்முடைய அபிப்ராயத்தை மற்றும் சில ஸாஹருத்துக்களுக்கு ஆவிஷ்கரித் து அவர்களைக் கொண்டு இவர்கள் ப்ராந்தியைப் போக்கின பாசுரத்தை, நாயகனோ டொத்த பதாந்தங்களைக் கண்டுதரிக்க நினைத்த விரஹினியான நாயகியை நிஷேதித்த தாய்மார்க்கு ஸகிகளைக்கொண்டு தன்னபிப்ராயத்தை யறிவித்துத் தெளிவித்த நாயகியின் பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

கீழ்பேருழியாக வளர்ந்த இரவுதழிச்சு விடிந்தவாறே விற்கவந்த களா ப்பழத்தைக்கண்டு, இப்பழம் ஆழிவண்ணம் என்று நாயகிசொல்லக் கேட்ட தாயார், இவள் ஆழிவண்ணான எம்பெருமானை கினைக்கிறாள் என்று கருதி இவளை நிஷேதிக்க, ஓஸகிகளே! நான்ஸகல ஜகத்ச்ரஷ்டாவாய் ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் ரக்ஷிக்கவல்ல ஸகலகல்யாண குணகரான ஸ்ரிய:பதியினுடைய திருநாமத்தைச் சொன்னே னாகில் இத்தாய் நம்மை நிஷேதிப்பது யுத்தந் தான். நான் அதொன்றையும் சொல்லாமல், விற்கவந்த களாப்பழத்தைக்கண் டு, இது ஸமுத்ரம்போல் கறுத்திருக்கிறது என்று சொல்ல, இவள் அவ்வாற் றதையை அவ்வளவாகக் கொள்ளாதே, இவள் தன்னுடைய சாதாரணத்தினால் ஸர்வேஸ்வரனுடைய சரியநிறத்தைச் சொன்னாள் என்று கொண்டு என்னை நிஷேதிக்கத்தொடங்கினாள். நீங்கள் என்னோடு ஸமஸாக துக்கைகளாய் என் ஸ்வபாகமறிந்தவர்களாகையால், இவள் நம்மை அடிக்கடி நிஷேதியா மற்படி ஒருபரிஹாரம் யோசித்துச் சொல்லுங்கோள் என்று தோழிகளைக் குறித்துரைக்கிறாள். எக.

சூழ்கின்ற கங்குல் சுருங்காவிருளின் கருந்தினும்பைப்,
போழ்கின்ற திங்களம் பிள்ளையும் போழ்க, துழாய் மலர்க்கே
தாழ்கின்ற நெஞ்சத்தொரு தமிழாட்டியேன் மாமைக்கின்று
வாழ்கின்றவாறிதுவோ,வந்து தோன்றிற்று வாலியதே. எஉ.

அர்த்தம்.—சூழ்கின்ற - வ்யாபித்திருக்கிற, கங்குல் - ராத்ரியிலுண்டான, சுருங்கா - சுருக்கமற்ற (பெரிய), கரு-கருநிறத்தையுடைய, இருள் - அந்த காரத்தினுடைய, தினும்பை - வலிவை, போழ்கின்ற - பிளக்கிற, அம் - அழ கிய, பிள்ளை புத்ரன்போல் அறுகுவனா, திங்களும் - சந்திரனும், போழ்க- பிளக்கக்கடவது. (அதற்காகவே) வாலியது - வலியதாய், வந்து தோன் றிற்று - வந்துதித்தது. துழாய்மலர்க்கே - (ஸர்வேஸ்வரனணிந்த) திருத்துழாயின் பூந்தாருக் காகவே, தாழ்கின்ற - தளர்ந்த, நெஞ்சத்து-ஹருதயத்தை யுடைய, ஒருதமிழாட்டியேன் - ஒருத்தியாய் ஸஹாயமற்றுத்தனியே யிருக் கிற என்னுடைய, மாமைக்கு - ஸ்வாபாவிகமான நிறத்துக்கு, இன்று-இக்கா லத்தில், வாழ்கின்ற ஆறு - வாழும்பரகாரம், இதுவோ - இதவா. எஉ.

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு. போலிகண்டு தரிக்கவேண்
டும்படி ஆற்றாமை மிக்கிருக்கிற ஸமயத்திலே ராத்ரிவந்திருளாலே
நலிய “இத்தால் வந்தநலிவைப் போக்கி நம்மை ரக்ஷிப்பாராரோ?”
என்றிருக்கிறவளவிலே சந்த்ரன் வந்து தேற்றினான். இவ்விடத்தே
பிள்ளையமுதனார் ஒருகதை சொல்லுவார் - “ஒருஸாது ப்ரஹ்மண
ன் காட்டிலே தனியேவழி போனான் ஒருபசுதொடர்ந்து வந்த
தாய், “இத்தால் வந்த நலிவைப்போக்கி நம்மை ரக்ஷிப்பாரார்” என்
ருக்கிற ஸமயத்திலே ஒருபுலிவந்து தோன்றி அந்தப்பசுவையுக் கொ
ன்று அதினுடைய ரக்தபாகத்தைப்பண்ணி இவன் முன்னே வந்து
தண்டையை முறுக்கியிட்டிருந்ததாய் “அந்தப்பசுவையாகில் ஒருப
டிப்ராணரக்ஷணம் பண்ணிப்போகலாயிற்று, இனியிதவதத் தப்பி நம்
ஸக்தையை நோக்குகையென்றொரு பொருளில்லையாகாதே” என்று.
அதுபோலேயிறேயிதுக்கும்.

வ்யா.—(சூழ்கின்ற) ப்ரளயங் கோக்குமா போலே எங்குமொ
க்கத்தானே வந்து சூழ்ந்தது இது ஒரிடத்திலேயாய் மற்றொரிடத்தி
லே யொதுங்கநிழலாம் படியிருக்கையன்றிகே. (கங்குல் சுருங்காவிரு
ளின்) ராத்ரியினுடைய சுருங்காவிருள். இன்னதினைபோது இருள்
செறிந்த வாக்கடவது, இன்னதினைபோதை அதாகக்கடவது என்
றொருமர்யாதை யுண்டிதே. அதின்றிக்கேயிராநின்றது. (கருந்தினும்
பை) கறுத்த நிறத்தையுடைய. தினும்பையென்றொரு சொல்லாய்
அத்தால் திண்மையைச் சொல்லுகிறது. இருளினுடைய புறவிதழை
க்கழித்து அகவாயில் திண்மையான வயிரத்தைச் சேரப் பிடித்தாற்
போலே இருக்கிறது (போழ்கின்ற வித்யாதி) அவ்விருளைப்போழ்ந்து
கொடு-கிண்டு கொடு தேற்றுகிறசந்த்ரனும். தனக்குப்புறம்பு பாத்ய

அரு|| எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு.—(சூழ்கின்ற) (தண்டையை முறுக்கியி
ட்டு) என்றது-தண்டையென்று-வாலாய், வாலே முறுக்கிவிட்டுக்கொண்டென்
றபடி.

“சுருங்காவிருள்”-ஸக்கோசமற்றிருக்கிறவிருள். (இன்னதினைபோதை
யதாகக்கடவது) என்றது-அல்பமாகக்கடவதென்றபடி. அதாக - அல்பமாக.
“போழ்கின்ற” அனைந்துகொண்டு தேற்றுகிற என்று பொருள். “போழ்க”
பாதித்திடுக. அதாவது-பாதிக்க என்றபடி. “சூழ்கின்ற” இவ்யாதிக்கு இர
ண்டுபொருள். அதாவது - அந்தகாரத்தைப் பிளந்துகொண்டு தேற்றுகிற
சந்த்ரனும்பாதிக்கிறுணென்றதேழ்; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸ்வபாவவிரோதிகள்
அந்தகாரமும்சந்த்ரனும் அய்யோந்யங்கூடிபாதிக்கிறதென்று; அதனை அருளி

வ்ய|| த்தருகைக்குச் சந்தரன் வந்து தோற்றினென்று நரம்பாரித்தி
ருத்த தெல்லாமிதுவோ? (வந்துதோன்றிற்று வாலியதே) இருளைப்
போக்குகைக்குச் சந்தரன் வந்து தோன்றினுற் போலே, இச்சந்தர
னைப் போக்குகைக்கு யோராதித்யனில்லையோ! என்கி இச்சந்தர
வேகிலைகின்று நலியு மென்றிருக்கிறாள். (வாலியது) வலியது. [திங்
களம் பிள்ளையும் போழ்க - அதுவும் கம்மம் வந்துகலிக்கிறது. வந்து
தோன்றிற்று வாலியதே அவ்விருளுக்கு மேலேஇத்திங்கனும் வந்து
பாதகமாய்த்தோற்றிற்று, மாமைக்கின்ற வாழ்கின்ற வாறிதுவோ]
என்றவயம்.

ஸ்வாபதேசம்.—இத்தால், (க) “இருளன்னமாமேணி” என்கிற
படியே திருநிறத்துக்குப் போவியான விருள் அதுக்கு ஸ்மாரகமாய்
நலிகிறபடியையும் அதுக்குமேலே சந்தரனும் திருமுகத்துக்காதல்
திருக்கையில் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்காதல். (உ) எள்ளிளத்திங்களைக்
கோள்விடுத்து” என்கிறபடியே திருமுகத்துக்கு ஸ்மாரகமாய் நலி
கிறபடியாதல்; இவற்றைச் சொல்லுகிறது. எஉ.

அரு|| கின்றவாற”-ஸ்வாபாவிசமான நிறத்துக்கின்ற வாலியுண்டாகும்பிரகா
ரமிதுவோவென்ற பொருள். “வாலியதே” - என்னையாலே இந்த சந்தர
னைப் போக்குவதொன்றில்லை யென்றபடி.

[சூழ்கின்றகங்குல் சுருங்காவிருளின் கருந்தினும்பைப் போழ்கின்றதி
ங்கனாகிறவம் பிள்ளையும் போழ்கைக்காக வாலியதாய்வந்து தோன்றிற்று, தி
ழாய்மலர்க்கே தாழ்கின்ற நெஞ்சத்தொருமியாட்டியேன் மாமைக்கின்ற
வாழ்கின்றவாறிதுவோ] என்றவயம். எஉ.

[அப்பு அரும்பதம்.]

எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு.—(சூழ்கின்ற) “திணும்பை சுருங்கா” என்ற
த்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார், (இன்னதினை) இத்யாதி. இருளைப் போழ்கின்ற
திங்களென்னுதல்; தன்னைப்போழ்கின்ற விருளென்று இருளுக்கு விசேஷ
ணமாதல். இத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸஹஜசாத்வம்) இத்யாதி. இத்தால்-
ஸஹஜசாத்வத்தாலே. பாலசந்தரனாகையாலே இருளானது சந்தரனை
யும் கைதொட்டு நலியாவின்று கொண்டு தன்னைநலிகிற தென்றபடி. பாதக
வேளையிலே “அழகிய” என்பா வென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (முந்
தீற) இத்யாதி. “பதம்” தொடங்கி “பார்க்கிறதில்லை” என்னுமளவும் ஸம்பிரதா
யமில்லை. “இதுவோ”-வ்யங்க்யத்திலே, விஷாதம். வலியதுதோன்றுகையாலே
இத்தைப்பாதிக்க வாதித்யனில்லையோ வென்றபடி. “அதுவும்” இருளும். எஉ.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு.—(சூழ்கின்ற) இத்யாதி-(போலிகண்டு) - பக
லிலே விற்கவந்த களாப்பழமாகிற போலியைக்கண்டென்றபடி. ராத்ரிவந்து-

(க) பெரியதிருவந்தாதி. உசு.

(உ) திருவாய்-க-அ க.

வேறொரு ராத்ரியும் வந்து. (இருளாலேநலிய) என்றது - அவன் திருமேனிக்குப்போலியாய் நலியவென்கை. பகலாகில் போல்கண்டு தரிக்கலாம், ராத்ரியாகையால் அது பாதகமென்றுகருத்து. பசுவென்றதுக்கு தார்ஷ்டாந்திகம் - இருன், புலிக்கு தார்ஷ்டாந்திகம் - சந்த்ரன். தன்டையை-வாலே. இதுவேன்றது - இருளை. சுருங்காவென்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - (இன்னதினை) இத்யாதி. இருளின் கருந்தினும்பைப் போழ்கின்ற திங்களென்று கூட்டிக் கீழருளிச்செய்த, சுருங்காதே போழ்கின்ற விருளின்கருந்தினும்பையென்ன திங்களம்பிள்ளை யென்ன இவை நம்மைப் போழ்கவென்றாக்கி அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஸஹஜ) இத்யாதி. அவன்-சந்த்ரன். பால சந்த்ரனாகையாலே அவனையும் மேலிட்டுஎன்னை பாதிக்க வென்றபடி. இதுவேன்றது - இருளின்கருந்தினும்பை. பாதகமென்கிறபோது. "அழகிய" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (முத்துற) இத்யாதி. விவரணம் (இருளை) இத்யாதி. இருளந் திங்களும் ... ஸஹஜ சாத்ரவத்தாலே தன்னை பாதிக்கைக்கு சாத்ரவம்ஸஹஜமாகிறவழியென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பத்மகோச இத்யாதி.) யென்று. (க) "पद्मकोशप्रतीकाशं च दयं चाप्यहो मयम् - பத்மகோச ப்ரதீகாசம் ஹ்ருதயஞ்சாப்யதோமுகம், என்கிற விவள் ஹ்ருதயமாகிறது பத்மகோசம்போன்றதாகையாலே ஆகித்யனுக்கே யலரக்கடவதாகையாலே - (உ) "பகற் கண்டேன் நாரணனைக்கண்டேன்" என்கிறவவனைக்கண்டே அலரக்கடவதென்று கருத்தாய், அத்தாலே இருளக்கும் சந்த்ரனுக்கு மலராமையால் சாத்ரவம் ஸஹஜமென்றபடி. ஆதிபக்ஷத்தில் "ஒருஸாது ப்ரஹ்மணன்" என்றருளிச் செய்த கதையிலே புலிஸ்த்தாகே இருளாய், அதக்கு மனுவ்யரோடும் பசுவோடும்ஸஹஜைவர முண்டாகையாலே முக சந்த்ரனையும் விரோதித்துக்கொண்டு என்னையும் பாதிக்கவந்ததென்றுத்ருஷ்டாந்தரானுப்யங்கண்டுகொள்வது. சந்த்ரனுக்கும் ஸஹஜசாத்ரவ முண்டானால் "அழகிய" என்று விசேஷிப்பானென்னென்னவருளிச்செய்கிறார். (இதுனுடைய) இத்யாதி. அதாவது-இந்த சந்த்ரன் ஸகலகலாபரிபூர்ணனாய்த் தன்னைப்பாதிப்பானென்னுமதிப்போதறியுமளவாயிற்றென்கை. ஸஹஜ சத்ருவிடத்தில் அதுகூலஜ்ஞாந மியளுடைய நெஞ்சில்தோற்றினால் வரு மகர்த்தத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தம் வ்யாக்யாதாவருளிச்செய்கிறார் (ரஸனை) இத்யாதி. அதாவது-ரஸ்யபதார்த்தங்களை புஜிக்கை எவபாவமான நாகு விஷயிஸ்ர போஜ நம்பண்ணலாமோவென்றபடி. இப்படிமேல்வரும் அநர்த்தம் பாராதேமேலே முந்தவாகாரத்திலே ஸ்ப்ருஹபண்ணி, அழகிது என்ற ருண்டோவென்ன, (பசுமலக்ஷ்மண) இத்யாதி. ஸ்ரீராமாயண ஸ்லோகத்தை யுட்கொண்டர்த்த கதா முகே பீராட்டிமேலேமுந்த வாகாரத்தைப்பார்த்த மாயாம்ருகத்தை ஆசைப்பட்டா ளென்கிறார் (தர்சி) இத்யாதி. தர்சிப்பி என்றபடி. (என்ன மிதி) என்று-தமிழாநு ஸம்போதித்தபடி. (என்னும்) - இப்படி அருளிச்செய்த

ய்யும். (இவ்வாறாகத்தையே) மாயாம்ருகத்தின் இந்த மேலெழுந்தவாகார
தையே என்றபடி. “பார்க்கிறதில்லை” என்ற வந்திரம் பிராட்டியென்று
அருளிச்செய்தாரிதே பெருமானென்று சேஷம். ஸ்ரீராமாயணஸ்ரீலாகந்தான்
மஹாலக்ஷ்மி உதேசஸ்சுபூஷண்முகXXஉ விநாயக|ராஜக்ஷேத்ரயா பீஷ்ஷமுந்
நல்லக்ஷி-பரம்பலக்ஷ்மணவைதேஹ்யாஸ் ஸ்ப்ருஹாம் ம்ருகதபாமிமாம்! ரூபப்
ரோஷ்ட்ட தயாஹேயஷ ம்ருகோத்யந பவிஷ்யதி” இத்யாதி கண்டுக்கொள்
வது. அப்படியே இவன் நெஞ்சம் ப்ரதமத்திலே விகார நிவர்த்தகமாத்தாம்
கொண்டு அழகிய வேன்றாளித்தனை என்னிங்கனே இவ்வாக்ஷங்களுக்கு பா
வம்கண்டுகொள்வது. “தமிழாட்டியேன்” என்ற வகவசந்தாலே ஒருத்
தியென்கிறது ஸித்தமாயிருக்க “ஒரு” என்பானென்னென்ன வருளிச்செ
ய்கிரார் (ஸ்ரீஜநகராஜன் திரும்களும்) இத்யாதி. ராவணன்பிரித்தான்த்
தனையாகையாலே (க) ஸ்ரீராமாயணம் உதேசஸ்சுபூஷண்முக-உவர்த்தம் மாஸார்நதீவி
த்யே” என்று பிராட்டி திருவடியோடே அருளிச்செய்கையாலே யினிந்தபத்
தமாஸத்திலுள்ள காத்தரிசுளுக்கும் கொத்தவளல்லவென்று தாத்பர்யம்.
(இதுவே) என்றது-வயர்த்தமாய்ப் பேசும்படியோ காமாசைப் பட்டதென்று
கருத்து. “வால்யதே” என்ற ஸ்வரத்தக்குபாவம்(இதுவே) இத்யாதி. “எஃ
ஜாத்ரவத்தாலே” என்றவாக்யத்தி லிரண்டாம் படைத்தில் இளந் திங்கள்
ஸ்மாரகமாம்வழி ஏதென்ன வருளிச்செய்கிரார் (நான்) இத்யாதி, இப்பாகை
முறுவல்சொல்லுகையாலே அத்நோடேகூடின முகத்துக்கு ஸ்மாரகமென்
றபடி.

தரத்தபர்யம்.—பகவதநுபவாலாபஜாதீதமான மோஹாந்தகாரம் நடக்கும் தசையில் பகவத் ஸ்வரூபவைலக்ஷணய ஜ்ஞாநரீபிறத்து நலிவுபடுகிற தம்முடையபடிபை, இருஞாக்குலேந்த நாயகியானவள், அதற்குமேல் சந்த்ரோதயமாய் அத்நாலும் நலிவுபட்ட தன்படியைச் சொல்லும் ப்ரகாரத்தாலே ய்ருவிச் செய்கிறார்.

இதுவரையிற்சென்ற பதற்காலத்தில் அந்நாயகனோடு போலியான கனடப் பழம் முதலியவற்றைப் பார்த்துப்போது போக்கினேன். இப்போது அப்பசதுக் போய் போகவேண்டியகாலமாயிருக்கிற இரவும் வந்து என்க்கு ஒரிடத்தினொதுங்கிப் பிழைக்க வழியில்லாதபடி எக்குமொச்சுய்யாபிக்க அவ்விரவிலுண்டான இருள்வந்து என்னிந்தரியங்களைமறைத்து தானுமொரவதியற்று வல்ல நாய்க்கொண்டு என்னைநலியத்தொடங்கிற்று. இவ்வனவில் சந்த்ரோதயமாய் அவ்விருள் நீக்கின வனவில், நாயகனுடைய இருண்ட திருமேனியோடு போலியால் அத்திருமேனியைஸ்மரிப்பித்து என்னை நலியவந்த இவ்விருளைப்போக்குகையாலே இச்சக்தன் என்க்கு மிகஉபகாரக னென்றிருந்தேன். இவனுடைய இந்நாயகனுடைய திருமுகத்தையும், அவன் திருக்கைபிலேந்திய ஸ்ரீபாஞ்ச ஜயந்தையும் அருந்தோடு போலியான தன்னுருவைக்காட்டி ஸ்மரிப்பித்த

(க) ஸ்ரீராமா - ஸாந்தர. கூஅ-கௌ.

என்னிற மழியும்படி மிகவும் கவியத்தொடங்கினான். நாயகண்ணிந்த திருத்துழாய்த்தாருக்காசைப்பட்டுத் தனியேநின்று என்னைப் போல் கலிவுபட்டவர்க ளிது வரையிலொருவருமிடையே, இதுவா இப்போதென்றிதத்துக்கு வந்த வாழ்வு என்றுக் கேலித்துரைத்தான். எங்.

வால்வெண்ணிலவுலகாரச்சுரக்கும் வெண்டிங்களென்னும்,
பால்விண்சுரவிசுரமுதிர்மலை, பரிதிவட்டம்
போலுமிட ரடலாழிப்பீரான் பொழிலேழனிக்கும்
சால்பின்தகைமைகொலாம், தமிழாட்டி தளர்த்ததுவே. எங்.

அர்த்தம்.— வெண்டிங்கன் என்னும் - வெண்மையான சந்திரனென்று சொல்லப்படுகிற, விண்-ஆகாசத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற, சுரவி-பசுவானது, வால் வெண்-மிகவும் வெளுத்த, நிலவு - நிலவாகிற, பால்-பாலை, உலகு - லோகமாகிற பாத்ரம், ஆர-நிறையும்கூர், சுரக்கும்-சுரக்கிற, சுர - சுரப்பு, முதிர்-முதிர்ந்த, மலை-ராத்ரிமலை, தமிழாட்டி-ஸஹாயம்மீலாத இப்பெண், தளர்த்தது - மிதிவையானது, பரிதிவட்டம் போலும்-ஸூர்யபரிவேஷம் போலிருக்கிற, சுடர் - தேஜஸ்ஸையுடைய, அடல்-யுத்தோந்முகமான, ஆழி - திருவாழியையுடைய, பிரான் - உபகாரகணுணஸர்க்கேஸ்வரனுடைய, ஏழ்பொழில்-ஸப்தலோகங்களையும், அளிக்கும் - ஈகாதிக்கிற, சால்பின் - ஈகாகத்வமர்யாதையினுடைய, தகைமைகொலாம் - ஸ்வபாவமா? எங்.

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—எழுபத்து மூன்றும்பாட்டு.—நிலவுபோய் முடியநின்று பாதகமாய் அத்தாலே விவஞம் லேவுபட்டு மோஹித்துக் கிடக்க, இத்தைக்கண்ட திருத்தாயார் “ தர்மஹாநிகமர் ” என்று கூப்பிடுகிறாள்.

வ்யா.—(வால்வெண்-நிலவீத்யாதி) இவள் கவிவைக் கண்டு அவன் ஈகாகத்வத்தினையு மதிசங்கைபண்ணுகிறாள். * வலியதாய்வெ ளுத்த சிறத்தையுடைய நிலவாகிறபாலை லோகமடைய கிரம்பும்படி சுரக்கிறவெளுத்த நிறத்தையுடைய சந்த்ரனாகிற ஆகாசத்திலேயுண்டான ஸூர்யானது சுரக்கிற சுரப்புப்போய் முதிர்ந்தராத்ரி-வெண்

அரு|| எழுபத்து மூன்றும்பாட்டு.— (வால்வெண்ணிலவு) (நிலவுபோய் முடிய நின்று) என்றது-போயென்று மிகுதியாய், நிலவானது மிகவும் ஸம்ருத்தமாய் நின்றென்றபடி.

(சுரப்புப்போய் முதிர்ந்தராத்ரி) என்றது - போயென்றது - மிகுதியாய், சுரப்பு மிகவுமதிசயித்தராத்ரி என்றபடி. இத்தால், பரிபூர்ணசக்தரிசைகையையுடைய ராத்ரி என்றபடி.

* (பா) வால்யதாய்.

வ்யா|| திங்களென்னும் வீண்சரவியானது வால்வெண்ணிலவாகிறபாலே உலகாகிற தாழி நிலையுடையது சுரக்கிற சுரப்புமுதிர்ந்த மாலைபிலே. (வீண்சரவி) இப்ப்ரளயந்தன்பக்கல் தட்டாதபடியுயரத்திலே உத்தகை.

(பரிதிவட்டமித்யாதி) இக்கிலவுக்குப்பகையுண்டு கிடங்கே யென்கிறாள். ஆதித்ய மண்டலம்போலே யிருக்கிற சுடரையுடைத் தாய், எப்போதும்புத்தோக்குமாய், ஆஸ்ரிதவீரோதிகளைப்போக்குந் திருவாழியைக் கையிலேயுடைய மஹாபகாரகன். (பொழிலேழளி க்குஞ் சால்பின் தகைமைகொலாம்) பூமியுடைய ரக்ஷித்துப்போரு கிறவனுடைய ரக்ஷகத்வ ஸ்வபாவமோ? விது: பொழிலேழையுடைய க்கிற சால்புண்டு - மஹா புருஷத்வமாய், அதின் ஸ்வபாவமிரு ந்தபடியோ? விது. அவன் ரக்ஷகனாக அவன்யாகபார்த்திருப்பார்க்கு அழகிதாக ஜீவிக்கலா யிருந்தது. ப்ரளயாபத்துவந்தாலும் அவனுள னென்றழகிதாக விஸ்வஸிக்கலாயிருந்தது. கையுந் திருவாழியு மாயி ருந்து ரக்ஷித்துப் போந்தபடியிதுவோ? முன்பு பண்ணிப் போந்த ரக்ஷகத்வத்துக்கு நமஸ்காரம். (தமியாட்டி தளர்ந்ததுவே) அஸா தாரண பரிசுரம். படுகிறபடி கண்டால் விபூதிமாத்ரமாய் ரக்ஷாகோ டியிலே ய்வயித்திருப்பார்க்கு அழகிதாக ஜீவிக்கலாயிருந்தது. தம் யாட்டி யென்கிறாளிறே - தாயாரான தானுங்கூட விருக்கச்செய்தே அவள் கருத்தை யறுவர்த்தித்து, அவனை யொழிந்தா ரடங்கலங் கழு த்துக்கட்டி, அவனொருவனுமே துணையென்றிறே யவளிருப்பது. அந்திமஸமயத்தில் யமபடர் சூழகின்றார்களென்னு அார்கள் துணை யாகார்களிறே. க்ரமப்ராப்தியமைப்பு மென்று ஹிதஞ்சொல்லுவார் பாதகரமித்தனையிறே.

[வால்வெண்ணிலவுலகார்ச் சுரக்கும் வெண்டிங்களென்னும்பா ல்வீண்சரவி சுரமுதிர்மாலையிலே - தமியாட்டி தளர்ந்தது-பரிதிவட் டம்போலும் சுடரடலாழிப் பிரான்பொழிலேழளிக்குஞ் சால்பின் த கைமைகொலாம்]

அரு|| சால்பென்றது-சார்வாய், ரக்ஷகத்துவமுத்தியைச் சொல்லுகிறது. மகள் தானப்படியிருக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவனையொழிந்தாரடங் கலும்) என்று. தாய்மாரு மப்படிபாதகராவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (க்ர மப்ராப்தியமையும்) என்று.

[வெண்டிங்களென்னும் வீண்சரவியானது வால்வெண்ணில வாகிறபா லே உலகாகிற தாழிநிலையுடையது சுரக்கிற சுரப்பு முதிர்ந்தமாலையிலே தமியா ட்டி தளர்ந்தது - பரிதிவட்டம்போலும் சுடரடலாழிப்பிரான் பொழிலேழ னிக்கும் சால்பின் தகைமை கொலாம்] என்றநடையம் - சுரவி-ஸாரபி. (சுர

வ்யா||ஸ்வாபதேசம். — இத்தால், இவருடைய தசரவிபாகத்தைக் கண்
டார்க்கு அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தையு மதிசங்கை பண்ணவேண்
தும்படியான நிலையைச் சொல்லுகிறது. எக.

அரு|| க்கிற சுரப்பு) என்றது-பால்பாவழித்திற ப்ரவாஹ மென்றபடி. “சால்
பிந்தகைமகொலாம்” என்றது-ரக்ஷகத்வஸ்வபாவம் நன்றாயிருந்த தென்று
கூறியிருக்கின்றபடி. எக.

[அப்பு அரும்பதம்.]

எழுபத்துமூன்றும்பாட்டு. — (வால்வெண்ணிலவு) “தமிழாட்டி தளர்ந்த
து-அளிக்கும் சால்பின் தகைமை கொல்” என்றத்சங்கை. “வால்வெண்ணி
லவு பாலை உலகாரச் சுரக்கும் வெண்டிங்களென்னும் விண்ணாவி” என்றந்
வழித்து அருளிச்செய்கிறார் (வலியதாய்) இத்யாதி. சுரப்பு முந்ருகை-பூர்
ணசந்த்ரனாய் பூர்ணமானநிலாவைவிடுகை. கர்த்ருகர்மக்ரமத்திலே அவ்வித்
தத்திரியவு மருளிச்செய்கிறார் (வெண்டிங்களென்னும்) இத்யாதி. திருவா
ழியை ஆதித்யனாகச் சொல்லுகையாலே (பகையுண்டு) என்கிறது. சரப்பு-
ரக்ஷகத்வமாதல், மர்யாதையாதல். வ்யங்க்யமாக வாக்யத்ய மருளிச்செய்கி
றார் (அவன் ரக்ஷகனாக) இத்யாதி. இப்போதில்லாவிட்டால் முன்பில்லையோ
வெண்ண வருளிச்செய்கிறார் (முன்பு) இத்யாதி. தமிழ்-தனியாய், தத்வீதியை
யென்னுதல், தனியாய்-ஒருத்தியென்னுதல். இத்தையருளிச் செய்கிறார் (தமி
யாட்டி யென்கிறான்) இத்யாதி. அண்டையிலே யிருக்கிறவர்கள் தணையன்
றோவெண்ண வருளிச்செய்கிறார் (அந்நிமஸமயத்தில்) இத்யாதி. இவர்கள்
பாதகரோவெண்ண வருளிச்செய்கிறார் (க்ரமப்ராப்தி) இத்யாதி. எக.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

எழுபத்துமூன்றும்பாட்டு. — (வால்) இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டிலேஜ-ஷ்டா
ஷ்டமீ-ஜ்ஜலதித்து ஸந்நிபமானதிருநுதலுக்குஸ்மாரகனான வர்த்தேந்துவாக
வும் புன்முறுவலுக்கு ஸ்மாரகமான பாலசந்த்ரனாகவும் விவக்ஷித்தயோஜனாத்
வயத்துக்குச் சேரவிப்பாட்டு. ராகாசந்த்ரவிஷயத்தில் நோவுபட்டாளாகஸன்
தியுட்கொண்டு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (கிலவு) இத்யாதி. முடியப்
போய்என்றவியப்பது. (அத்தாலே) ராகாசந்த்ரனாலேயென்கை. (தர்மஹர்கி)-
ஆமர்யாதையென்றபடி. இப்பாட்டுக்குத்தர்த்பர்யாந்தாம் (இவன்) இத்யாதி. கீழ்
தர்த்பர்யமருளிச்செய்து அவ்வயமுகேநவிவரிக்கிறார் (வெண்டிங்கள்) இத்யாதி.
இப்ப்ரளயம்-இவளுடைய வீரஹம். “சுடர்” இத்யாதி அமைந்திருக்க, “பரிதி
வட்டம்போலும்” என்றதுக்குக் கருத்தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இந்
நிலவுக்கு) இத்யாதி. இதுவென்றது-இவன் தளர்ந்ததென்றபடி. சார்வு-ரக்ஷகத்வ
மென்றருளிச்செய்து, மர்யாதை யென்றர்த்தாத்தர மருளிச்செய்கிறார் (பொ
ழில்) இத்யாதி. “ஆம்” என்றது-வ்யங்க்யத்திலேயாய் முந்தினவர்த்தாது குண

மாக பாவமருளிச்செய்கிறார் (அவன்) இத்யாதி. வாக்ய சதஷ்டயத்தாலே. கழுத்துக்கட்டி - சாடு, தேவதாந்தரமான விங்கமலை கனகரந்தியானவ்ரண மென்னுதலென்று ப்ரதிபந்தக மென்றபடி. எசு.

தாத்தபர்யம்—இதில், பூர்ணசந்த்ரனைக்கண்டுநோந்த நாயகியைக்கண்ட தாயார் நாயகனானஸர்வேஸ்வரனைக் கேழ்பிச்சிருள்.

சந்த்ரனானவன் ஷோடசகலாபரிபூர்ணனாய் ஆகாசத்தின்மத்தியில்வந்து தன்கிரணங்களையுலக மெங்கும் வ்யாபிக்கச்செய்து அதினால் அதிரம்பமாயி ருக்கிற இவ்விரவிலுங்கூடநாயகனான ஸர்வேஸ்வரன்தான் வந்துதவாமல் இ ப்பெண்ணைத்தனியே நிறுத்தி இவனை வடையப்பண்ணா நின்றான். பரிவேஷ ம்போல் வட்டமாய் உஜ்வலமாயிருக்கிற திருவாழியையேந்தி, ஜகத்ரக்ஷக னென்றவிருது பெற்றுத் திரிகிற இவன் இவனை இப்படி உபேக்ஷிப்பது இவ னுடைய மேன்மைக்குச் சிறிதும் தருந்ததாயிராது. எசு.

தளர்ந்தும் முறிந்தும் வருதிரைப்பாயில், திருநெடுங்கண்
வளர்ந்துமறிவுற்றும் வையம்விழுங்கியும், மால்வரையைக்
கிளர்ந்துமறிதரக்கீண்டெடுத்தான் முடிசூடுதுழாய்
அளைந்துண் சிறுபசுத்தென்றல், அந்தோவந்துலாகின்றதே. எசு.

அர்த்தம்—தளர்ந்தும்-சுதிலமாயும், முறிந்தும்-ஒடிந்தும், வரு-வாராநின்ற, திரை - அலைகளையுடைய, பாயில்-க்ஷீராப்தியாகிற படுக்கையில், திரு - அழகிலே, நெடும் - அபரிச்சிந்தமாயிருக்கிற, எண்-திருக்கன்களை, வளர்ந்தும், முடிக்கொண்டும், அறிவு - ஜகத்ரக்ஷணசிந்தையில், உற்றம் - பொருந்தியும், வையம் - லோகங்களை, விழுங்கியும் - (ப்ரளயகாலத்தில்) அமுது செய்தும், மால் - பெரிய, வரையை - கோவர்த்தநபர்வதத்தை, கீண்டு(பூமியில்நின்றும்) வேறுக்கி, கிளர்ந்து - கிளப்பி, மறிதர - கீழ்மேலாக, எடுத்தான் - எடுத்தவனு டைய, முடி - திருவபிஷேகத்தில், சூடு - சூடப்பட்ட, துழாய் - திருத்த ழாயில், அளைந்து - வ்யாபித்து, உண் - அத்தோடுஸஹவாஸம் பண்ணின, பசும் - வேறொருவஸ்துவின் ஸம்பந்தமில்லாத, சிறுதென்றல்-இளந்தென்ற லானது, வந்து - வந்து, உலாகின்றது - ஸஞ்சரியாநின்றது. அந்தோ என் பது சத்தோஷ ஸூசகமான அவ்யயம். எசு.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—எழுபத்துநாலாம்பாட்டு.—ஒருதென்றல் வந்துலாவிற் றாய் “தென்றல்வந்தது, அவனைவாக்கண்டிலோம்” என்று தலைமகள் தளர, அதைக்கண்டதோழியானவள் “இதைத் வெறுத் தென்ற லென்றிருந்தாயோ? மாளிகைச்சாந்து நாளாநின்றால், “ரஜபுத்ரன்

அரு||எழுபத்துநாலாம்பாட்டு.—(தளர்ந்தும்) (வெறுத்தென்றலென்றிருத் தாயோ மாளிகைச்சாந்து நாளாநின்றால்) என்றது-கேவலவாயுவான ஸன்றோ

வ்யா|| வரவணித்து” என்றிருக்கவேண்டாவோ? இது அவன் வரவுக் குஸுஞ்சகங்காண், நீ சோகிக்கவேண்டா, என் றுஸ்வஸிப்பிக் கிரு ளாயிருக்கிறது.

வ்யா.—(தளர்ந்து மித்யாதி) பெருத்து மலைபோலேயிருக்கிற திரைகளையெடுத்து அக்கனத்தாலே தளர்ந்தும், காற்றாலே முறிந்தும் வருகிற திரைகளை யுடைத்தான படுக்கையிலே, “இவன் ஸர்வேஸ் வரன்” என்று ஸுஸ்வரயத்தைக் கோட்சொல்லிக் கொடுப்பதாய் அழகுக் கெல்லையின்றிக்கே யிருக்கிற கண்களைக்கொண்டுறங்கியும் ஜகத்ரக்ஷணத்தைப்பண்ணிக்கொண்டுகண்வளர்ந்தும். (அறிவுற்றும்) ப்ரளயம்வந்து நலியப்படுக்கவாறே “இவற்றினுடைய ரக்ஷணரீத்தமாக நாம்வந்து கிடக்கச்செய்தே இவற்றைறோவுபட விட்டிருக்கையாவதென்” என்று உணர்ந்தருளியும். (வைபம் விழுங்கியும்) ப்ரளயத்திலே நோவுபடாதபடி பூயிழை பெடுத்து வயிற்றிலேவைத்து நோக்கியும். (மால்வகாயித்யாதி) அப்படி ஜகத்துக்காக வருதையன்றிக் கே ஓரோக நோவுபடப்புக்கால்வந்து நோக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. கோவர்த்தமாகிற மஹாகிரியை நின்றநிலையிலே நின்றுகொண்டிருக்கிற மேலதாம்படி பேர்த் தெடுத்தவனுடைய. (முடிசூடுதழாயித்யாதி) (க) “தாளிணைமேலணி தண்ணத்தழாய்” என்று அவளிருந்தாலும், (உ) க்ருஷ்ணாகிரஸாஸ்வயம்” என்று அவளிருக்கும்படியாலே இவளத்தைச் சொல்லுகிறான். இவன் திருவபிஷேகத்திலேசாத்தின திருத்தழாயிலே புக்குழறி அநிலே வரணநையப்பண்ணி நடுவொன்றில் தங்காதே கலப்பற்றுவருகிற மந்தமாருதமன்றோ? வந்துலாவுகிறது, இனி உனக்கு சோகிக்கக் கவகாசமுண்டோ? “அவன் முடிசூடுதழாய்” என்ன வமைந்திருக்கக் கீழேசொன்ன விசேஷணங்களுக்குக் கருத்தென்னென்னில், அவனாஸ்ரிதார்த்தமாக வ்யாபரித்த விடமெங்கும் புக்கு ஸ்வேதகத்தத்தைக்கொண்டு வாராநின்ற தென்கை.

அரு|| பாதகமாகிறது, திருத்தழாய் மணத்தைக் கொண்டுருகையாலே ஸுஸ்வரவரவுக்குஸுஞ்சகமாயிருக்கிற தென்றபடி.

தளர்ந்து-இளம்பி, பாயில் - படுக்கையில், திரு-அழகு. “கண்களைக்கொண்டுறங்கியும்” என்றத்தை விவரிக்கிறார் (ஜகத்ரக்ஷணசித்தை) என்று. களர்க்-அ-இளப்பி. மறிதர-கீழதுமேலதாம்படி. கீண்டு - பேர்த்து. அனைத்து - கழறி. அதாவது-வ்யாபித்தென்றபடி. உண் - வரணநையப்பண்ணி, பதம்-ஒன்றில் தங்காதே. அதாவது - (கலப்பற்றுவருகிறதென்றல்) சிறுதென்றல்-மந்தமாருதம். “அத்தோ” என்ற - ஸத்தோஷாதிசயம். அடைவே அவ்யம் (அவ்யம்

(க) திருவாய் - க - க - ஏ.

(உ)

வ்யாஸ்வாபதேசம்—இத்தால், அவனாஸ்ரிதார்த்தமாகத் திருப்பாற்க
டலிலேகண்வளர்ந்தருளினபடியும், ப்ரளயாபத்தில் ஜகத்தைவயிற்றி
லேவைத்துகோக்கின இம்மஹாகுணமும், கோவர்த்தநோத் தரணம்
பண்ணினபடியுமாகிந அக்குணங்களைச் சொல்லிபார்ஸ்வஸ்த்தராய்
வஸிப்பிக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. குணஜ்ஞாகத்தாலே ஜீவித்த
படியைச் சொல்லுகிறது. எச.

அரு|| பூதாநிஸ்யுந் பூதாநிஸ்யுந் பூதாநிஸ்யுந் பூதாநிஸ்யுந் பூதாநிஸ்யுந்
பூதாநிஸ்யுந் - அஹோஹையகாந்தி கஸ்ஸர்வாக் ப்ரீணாகபகவாஹரிவிதி
ப்ரயுத்தாம் பூஜாஞ்சக்ருஹ்ணாதி சிவஸாஸ்வயம்.” எச.

[அப்பு அரும்பதம்.]

எழுபத்துநாலாம்பாட்டு.—(தளர்ந்தும்) திரு-ஐச்வர்யமும், அழகும். தானி
ணைமேலதன்றோ உபேக்ஷிதம், முடியிலதாகவேண்டுமா நென்னென்னவ
ருளிச்செய்கிறார் (தானிணைமேல்) இய்யாதி. “அனைத்துண் பசுஞ்சிறுதென்ற
வ்” என்றவையித்து அருளிச்செய்கிறார் (அவன்) இய்யாதி. எச.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

எழுபத்துநாலாம்பாட்டு.—(தளர்ந்தும்) இய்யாதி. கீழே பூர்ணசக்த்ரோ
தயத்துக்குகொத்து மோஹித்தவன், திருத்தாயாருடைபவார்த்தையிலே “பொ
ழிசெழுளிக்கும்” என்று ரக்ஷகதவங்கேட்டு உணர்ந்து எதிர்பார்த்த திருக்கும்
போது தென்றலுலாவதுக்குத் தளர்ப்புக்ககனைத் தோழி ஆஸ்வஸிப்பிக்கி
றாளென்று ஸங்கதியுட் கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி) “உடைத்
தான்” என்றவந்தாம், பாற்கடலாகிற வென்ற சேஷம். “திரு” என்றதுக்
ருஐஸ்வர்யமாகவும் அழகாகவு மிரண்டர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (ஸர்வ) இத்
யாதி. தமாயென்னுதே “முயருதுழாய்” என்று விசேஷிக்கைக்குக் கருத்து
(தானிணை) இய்யாதி. “உன்” என்றதுக்கு பலிதார்த்தம் (வாஸகை பண்ணி)
என்றது. “அந்தே” வென்கிற பாடமன்றிக்கே அன்றோவென்றும் பாடமுன்
டென்று திருவுன்னமாயருளிச் செய்கிறார் (இனிபுனைக்கு) இய்யாதி. அன்றோ
வென்றதற்கு உட்கருத்து. எச.

தாத்பர்யம்—கீழ்ராகாசக்த்ரணைக்கண்டு மோஹித்துக்கிடந்தநாயகி, தா
யார் சொன்னரக்ஷகரக்ஷகனுடைய திருநாமத்தைக்கேட்டுமோஹத்தெளித்திரு
த்தநையில் இளக்தென்றல் வந்த பாதிக்க, அதுக்குகோவுபட்டநாயகியைப்
பார்த்தத்தோழியானவ னுரைக்கிறான்.

ஒபெண்ணே! நாயகனுடைய குணங்களை நீ கேட்டறியாயோ? இப்
போது காண்கொல்லுகிறேன்கேள். அலைகளெழும்பி மடிகிற அதிசேதலமான
திருப்பாற்கடலிலே என்வளர்வதுபோல் தன்னுடைய அதிஸக்தரமான
திருக்கண்களை முடிக்கொண்டு ஏகாக் சித்தஞ் ஜகதரக்ஷணோபாயத்தை
யே எப்போதும் யோசித்துக்கொண்டிருக்கும். ப்ரளயாத்யாபத்துக்கள்வரில்

நகத்தை யெல்லாம் தன் திருவயிற்றிலே வைத்துகோக்கும். ஓரிடைக்குலத்து
க்காபத்துடரில் அருகிருந்த கோவர்த்தநகிரியைக் கிளப்பிக் கீழது மேலதா
கப்பிடித்து அவர்களை யதின் கீழ்வைத்துகோக்கும். இப்படி ரக்ஷணைகளை
எவனுன்னை யுபேக்ஷியான். இத்தென்றலும் வெறும் தென்றலன்று. அவன்
திருமுடியிலணிந்த திருத்துழாயின் மதுவி லனைந்து அத்திவலைகளை நம்மேல்
தெளித்து அவன் நம்மருகில் வந்திருப்பதை ஸூசிப்பிக்கிறது. ஆகையால்
நீ சோதிக்கவேண்டா என்கிறான். எச.

—(*)—

உலாகின்றகெண்டையொளியம்பு, எம்மாவியை யூடுருவக்
குலாகின்ற வெஞ்சிலைவாண் முகத்தீர், குனிசங்கிடறிப்
புலாகின்றவேலைப் புணரியம்பள்ளி யம்மானடியார்
நிலாகின்றவைகுந்தமோ, வையமோநும்சிலைபிடமே. எடு.

அர்த்தம்—உலாகின்ற-ஸஞ்சரியாநின்ற,கெண்டை - மதன்யம்போல்முகத்
தமாய், ஒளி - தேஜஸ்சையுடைய, அம்பு - நேத்ரமாகிறபாணமானது, எம்
ஆவியை - என் லுடையப்ராணனை, ஊடுருவ-உள்ளேவைத்துச்சிதிலமாம்படி
யாக, குலாகின்ற - வளையாநின்ற, வெம்-க்ரூரமான, சிலை-புருவமாகிறதனுஸ்
சையுடைய, வரள் - ஒளியையுடைய, முகத்தீர் - முகத்தையுடையவர்களே!
நும் - உங்களுக்கு, நிலை-வாஸஸ்த்தாநமாகிய, இடம்-ப்ரதேசமானது, குனி-
வளைந்திருக்கிற (தாஷிணாவர்த்தமான), சங்கு - சங்குகளை.இடறி-(கரைவிலே)
ஒதுக்கி, புலாகின்ற - இரத்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாநின்ற,ப்ரகாசிப்பாநின்ற),
வேலை - அலைகளையுடைய, புணரி ஸமுத்ரத்தை, அம் - அழகிய, பள்ளி -
படுக்கையாகவுடைய, அம்மான் - ஸ்வாயி லுடைய, அடியார் - பக்தரானந்திய
ஸூரிகள், நிலாகின்ற - வாஸம்செய்கிற, வைகுந்தமோ-ஸ்ரீவைகுண்டமா?
வையமோ-லீலாவிபூதியா? எடு.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—எழுபத் தைந்தாம்பாட்டு.—கலந் திருக்கிற தலைமகன்
கொண்டாகுகிறபடியிலே ஒருவகை யாதல்; அன்றிக்கே இயற்கையி
லே ஐயமாதல்.

வ்யா.—(உலாகின்றகெண்டை) உலாகின்ற கெண்டையோலே
யாயிற்று மௌக்த்யமிருக்கிறபடி. (ஒளியம்பு) இவன்பார்த்தபோது

அரு|| எழுபத்தைந்தாம்பாட்டு.—(உலாகின்ற) இத்தப்பாட்டுக் கிண்ட
வதாரிகை. அதாவது - ஒருகால் ஸம்ஸ்ரீலஷித்து விஸ்வலஷித்துப் பின்னை
யும்வந்து ஸம்ஸ்ரீலஷித்த நாயகன் நாயகியுடையவைபவ முபய விபூதிலு
மடங்காநென்று கொண்டாகுகிறானென்னுதல், அதவ:-பாத்ருச்சிகமாகப்ரத
மத்திலே ஸம்ஸ்ரீலஷித்துப் பரிச்சேதிக்கமாட்டாதே ஸம்சயிக்கிறானென்னு
தல், ஐயம்-ஸம்சயம்.

ஒளியம்பு - ஒளித்தேபடுகிற அம்பு, அதேதென்ன அருளிச்செய்கிறார்

வ்யா.—பாராதேபாராதேபாதாகப்பார்க்கையாலேவரவுதெய்யாதபடி
காணக்கோலாகவந்து தைக்கிறபடி. (ஒளியம்புகண் கண்டு தப்பவொ
ண்ணாதிருக்கிறபடி. (எம்மாவியை யூடுருவ) இதுதான் புறம்பொரு
வர்மேல் தைப்பாதே நம்மேல்தைப்பது மாயிருந்தது. அது தன்னிலு
ம் தோல்புரைபேபோமதன்றிக்கே ப்ராணனிலே தைப்பதுமாயிருந்
தது. அது தன்னிலும் தோற்றம்பன்றிக்கே மறுபாடுருவத்தைப்
பதுமாயிராசின்றது. (குலாகின்ற வெஞ்சிலைவாள் முகத்தீர்) எப்
போதுமொக்க வளைந்தபடியே யிருப்பதாய் ஒரு வ்யாபாரம் பண்ண
வேண்டாதே. கண்டகாட்சியிலேயிலக்காண ருழியும்படி யாய். அல்லா
விற்களோபாதி கையிலே யிருக்கையன்றிக்கே முகத்திலேயிருக்கு
ம்தானவில் வர்த்தியாசின்னுள்ள முகத்தையுடையீர்! அன்றிக்கே
“வாள்” என்று ஒளியாய், வெஞ்சிலையையும் ஒளியையுமுடத்தான
முகத்தையுடையீர் ஒன்னுதல். முகம்பழகின வில்லுக்காணு மிலளை
கவிகிறது.

(குனிசங்கித்யாதி) வலம்புரிதொடக்கமான சங்குகளையிடறி.
(புலாகின்ற) புலம்புகின்ற - சப்தியாநின் னுள்ள, கிரைக்கிளர்த்தியை
யுடைய கடலாசிறவழகியபடுக்கையையுடைய ஸர்வேஸ்வர னுடைய.
(புலாகின்ற) அச்சங்குகளினுடைய ஒளியாலே எப்போது மொக்க
ப்ரபாதஸமயமே யாயிருக்கிற கடலென்னவுமாய். (அம்மாணத்தபாதி)
நித்ய விபூதியிலே போதுபோக்கி ஓலக்கங்கொடுத் திருக்கையன்றிக்
கே தன் ஸங்கிதத்தாலே கிளர்ந்துவருகிற திருப்பாற்கடலிலே
புகுந்து குழில் கட்டி கொக்கிக் கிடப்பாறார்போலே இஃஜகதரஷ
ணர்த்தமாக வந்து கணவளர்ந்தருளுகிற இக்கீர்மைக்குத் தோற்றி
ருக்கிற நித்யஸூரிகள் நித்யவாஸமபண்ணுகிற ஸ்ரீவைகுண்டமே?
அன்றிக்கே மானவிச்சோலைபோலே ஆவதழிவதாய், காதாசித்தமாக

அரு|| (இவன்பாரத்தேபாது என்று, கண் கண்டு தப்பவொண்ணாதிருக்கிறபடி)
என்றது. சாடு. அதாவது-கண் என்று-பார்வைபாய், கையிபார்க்கிறபார்வை
யானது கண்டுதப்பவொண்ணா தென்னுதல்; கண்ணிலகண்டு தப்பவொ
ண்ணா தென்னுதல். தோற்றம்பன்றிக்கே-மேலெழப்பட்டுப் பேசுகையன்றிக்
கே என்றபடி. பாடின மாத்ரமொழிய, குலாகின்ற-வளைந்த, கிண்பென்ற
ப்ருக்களைச் சொல்லுகிறது. வாளென்றது - வர்த்திக்கையாதல், ஒளியாதல்.
(முகம்பழகின) என்றது - சாடு, அதாவது - முகத்திலே யுண்டானவென்னு
தல்; பரிசயத்தையுடைய வென்னுதல்.

இடறி - தன்னிக் கொண்டு. “புலாகின்ற” என்றதுக்கு இரண்டு பெர்
ருள். அதாவது - சப்திக்கிற வென்னுதல், “புலா” என்று ப்ராஜகாமமாய்,

வ்யா.—அவன்வந்து முகங்காட்டிப்போம் லீலாவிபூதியோ? உங்களுடையவாஸஸ்தாகம். (க) “வானவர்காடு” என்கிறபடியே அவர்களிடவழக்காயிருக்குமிதே அவ்விபூதி. அஹங்கார மமகாரங்களாலே ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யம் கடைபாடாதபடி பண்ணிக்கொண்டிருப்பார்களிறே இங்குள்ளார். பின்னை திருநறையூரவராயர், “அடியார் நிலாகின்றவைகுந்தமே? அன்றிக்கே அவனதான எவையே” என்று பணிப்பாரம்.

ஸ்வாபதேசம்.—இத்தால், ஆழ்வாரிருக்கிறவிருப்பைக் கண்டீர்க்கு “உபயவிபூதியிலுமிவர்படிக்கொப்பிக்கே” என்று சொல்லும்படியிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. அங்குள்ளார் கிரந்தாபகவதநுபவமே யாயிருப்பார்கள். இங்குள்ளார் இதை விஷயங்கள் னுடையவாஸஸ்தாகங்களையாயிருப்பார்கள். இவர்படி உபயவ்யாவ்ருத்தபாய்நிறையிருப்பது. கிரந்தாமான பகவதநுபவமுமின்றிக்கே. அந்நபாக்கிதளால் தரித்திருக்குமதன்றிக்கே யிறே யிருக்கிறது. இரண்டு விபூதியிலுங்கைக்கடங்காதபடியாயிருக்கிற விருப்பைச்சொல்லிற்று இங்குள்ளருகிரண்டிடத்திலு னாயக்கூடாதிதே. எடு.

அரு|| ப்ராதிக்ஷமேயாயிருக்கிற வென்னுதல். (வானவர்காடு என்கிறபடியே) என்று தொடங்கி யருளிச் செய்ததுக்குத் தார்பாரம் - நித்யஸூரி கன் பாதந்தர ராகையாலே நித்யவிபூதியை உவர்களிட்ட வழக்காடபடி பண்ணிக்கொடுக்கும்; ஆகையாலே “அடியார் நிலாகின்ற” என்றருளிச்செய்கிறார். ஸம்ஸாரிகள் அஹங்கார மமகாரங்களாலே ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யம் கடையாடாதபடி பண்ணிக்கொண்டிருப்பார்களிறே; ஆகையாலே லீலாவிபூதியை யவர்கள்கையில் காட்டிக்கொடுத்தானே யானுமென்றபடி. இதுக்குஸம்வாதமாக ஆசார்ய ஸ்ரீநாதசிவைய யருளிச்செய்கிறார் (பின்னைதிருநறையூரவராயர்; என்று ஐயம்-ஸபசயம். புணரி-ஸமுதரம். வேலை - தீவாக்கி ளப்பம். அடைவே. அந்வயம். எடு.

[அப்பு அரும்பதம்.]

எழுபத்தைத்தாம்பாட்டு - உலா கின்ற) ஈஸ்வரேஷித்தவசத்தாம் கொண்டாட்டமாதல், கண்டவுடனே ஸம்ஸயமாதல். ஐயம்-ஸம்சயம். மௌக்த்யம்-அழகு. ஒளியென்று. தேஜஸ்ஸாய், இவன் எண்ணில் தேஜஸ்ஸு கண்டவர்களைத்தப்பொண்ணுதபடி உச்சரிக்கையாதல், ப்ரத்யக்ஷமாகத் தப்பொண்ணுதென்று த்வதி. வான் - வாழ்ச்சியாதல், ஒளியாதல். இடறி - தன்னாநின்று கொண்டு. புலாகின்ற வேலை - சப்தியாகீர்த்தி அலயென்னுதல்; வேலை - வேளைபாய், விடியாகீர்த்தி காலமென்னுதல். பரமுபதத்தை வானவர்காடு என்றும், கைகத்தை அவனதென்றும் சொல்லுவாசென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வானவர்காடு) இத்தயாதி-உபயவிபூதியிலும் வ்யாவ்ருத்த சொகைக்கு ஜ்ஞாபகமருளிச் செய்கிறார் (இங்குள்ளருகில்) இத்தயாதி. எடு.

(க) திருவாய் - க - க - க.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

எழுபத்தைத்தாம்பாட்டு. (உலகின்ற) இத்யாதி. சீழ்ப்பாட்டிலே *முடி
குழைமாயித்தான் சிறுபகல் தென்றலாக பாகவதனாக நாயகன் வந்த
படியைத் தோழிசொல்லி தேற்றப்பண்ணுகையாலே அந்த பாகவதன் வந்து
லைத்தறுபவித்துக்கொண்டாடின படியாதல், வந்தகண்டவுடனே இவராரெ
ன்று ஸம்சயித்த நின்றபடியாதல் ஸக்கதியென்று அவதாரிகாத் உட மருளிச்
செய்கிறார் (கலத்து) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே. இயற்கையிலே-யாத்
ருச்சிகமாக நேரப்பட்டவிடத்திலே. ஐயம் - ஸம்சயம். மௌக்த்யம்-அழகு
ஒளித்தவரு மம்பென்று அருளிச்செய்கிறார் (இவன், இத்யாதி. ஒளி-தேஜஸ்
ஸாய், அதிலகப்பட்டார்க்குத் தப்பவொண்ணு தென்றார்த்தத்தா மருளிச்
செய்கிறார் (கண்கண்டு) இத்யாதி. ஸாஷர்த்தகரித்தென்று த்வநி. கண்ணு
கைக் கண்டென்று ப்ரக்ருதார்த்தம்: "எம்" என்றதுக்கு பாகம் (இது) இத்
யாதி. சாதி - (முகம்) இத்யாதி. இடறி - தள்ளுகின்றகொண்டு. "வேலை"
என்றதிறார்த்தம் (திரைக்கிளர்த்தியை) என்றது. புணரி - கடல். புலகின்ற-
புலப்படுகின்ற-இச்சரியல்சுருக்கு விஷயமாகின்ற ப்ரகாசியாநித்திற. வேலை-
வேலையாக விவகரித்து ஸமுதரங்கறுத்தம் சங்குகள் வெளுத்த மிருக்கை
யாலே பலித்தார்த்தம் (அச்சங்குகள்) இத்யாதி. எ.நி.

தாத்தபர்யம்.—இதில் ஆழ்வாராகிற நாயகியுடன் பாகவதராகிற நாயகன்
வந்து ஸம்ஸர்ஸேஷித்து அந்நாயகியின் கண்ணழகிலீடுபட்டுச்சொல்லுகிறான்.

ஒ பெண்ணே! நான் அக்யத்ருஷ்டியாயிருக்குப்போது என்னைப்பார்த்து
க்கொண்டிருந்த நீ காணுண்ணைப்பார்க்கும்போது அப்பார்வையை என்னிடத்
தில்கின்றும் விலக்குக்காலத்தில் உன்னுடைய அழகிய முத்திலுள்ள பருகம்
தறுராகாமாய் வளைந்தும், உன்னுடைய அழகிய நேத்ரங்கல் மதஸ்யங்கள்
பேரல் காணுத்தமாக அதிமுகத்தமாக புலாவாநின்றகொண்டு பாணம்பேரல்
அதிர்நாமாய் வனக்கத்தயந்தமாகர்ஷாமாயுமிருந்தன. உன்னுடைய கைலாஷ
ஸ்யத்தைக்கண்ட வெனக்கொருஸம்சய முதித்தது. அதாவது - நித்யஸூ
ரிகளைப்பேரல் நித்யாநுபவ பரையுமன்றிக்கே, லௌகிகளைப்பேரல் அந்நபா
நாதி தத்பரையுமன்றிக்கே உபயரிலும் விலகாணையான நீ இப்போது வாணம்.
பண்ணுகிற இப்பாதேசமானது, தன்னிலைகளினுச்சங்கங்களைக் கரையிலெறி
ந்து கோஷிக்கிற காரீரார்ணவசர்யியினுடைய நிரந்தராநுபவ பரான நித்ய
ஸூரிகள் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸ்ரீ கைருண்டமா, அல்லது விஷயாந்தர
பார்வஸிக்கும் பூலோகமீ, இஸ்ஸம்சயமற உரைக்கவேணு மென்கிறான். எடு.

இடம்போய்விரித்திவ் வுலகளந்தானெழிலார்தன்நிழாய்,
வடம் *போதில்லையுமடகெஞ்சமே, கங்கள்வெள்வளைக்கே
விடம்போய்விரித்திது வியப்பேயியன் தாமரைபின்
தடம்போதொடுக்க, மெல்லாம்பலலர்விக்கும்வெண்டுக்குள்ள. எசு.

அர்த்தம்.—இடம்-ப்ரதேசங்களில், போய்-சென்ற, விரித்து-வ்யாபித்து,

* போதிலையும் என்றும் பாடமுண்டு.

இவ்வுலகு, இந்தலோகத்தை, அளத்தான் - அளந்தவனுடைய, எழில் - அழகாலே, ஆர் - நிறைந்த, தண் - குளிர்ந்த, துழாய் - திருத்தழாய் னுடைய, வடம் - மாலையிலுள்ள, போதில் - அழகிலே, (ஆசையைவைத்து அது விடையாமைமடாலே), னையும்-திதிலமடாநிற்கிற, மடம் - மிடிவாதமுடைய, நெஞ்சமே - மகஸ்ஸே! வியன் - ஆர்ச்சர்யகரமான, தாமரையின் - தாமரை யினுடைய, தடம் - விசாலமான, போது - புஷ்பம், ஒடுக்க - முகுளிதகாம் படி. (பண்ணுகிறவனும்), மெல் - அன்பமான, ஆம்பல்-ஆம்பல்பூவை, அலர் லிக்கும் - விசுலிப்பிக்கிறவனுமான, வெண் - வெளுத்த, திங்கள் - சந்திரன், நங்கள் - நம்முடைய, வெள்-வெளுத்த, வளைக்கே - வளையின்மேலே, விடம் போல் - விஷம்போலே, விரிதல்-கிரணங்களாலே, வ்யாபரிப்பதாகிற, இது-இது, வியப்பே - ஆர்ச்சர்யமோ? எசு.

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ. — எழுபத்தாறும்பாட்டு. — சந்த்ரோதயத்திலே கோவுபடு கிறுளொரு பிராட்டி. தன்னெஞ்சக்குறித்து, ‘சந்த்ரனுக்கிங்ஙனே பெளியசெயல்கள் செய்கை, ஸ்வபாவங்காண், நீ இதுக்கு சோகியா தேகொள்’ என்றாஸ்பிபிக்கிறாள்.

வ்யா. — (இடம்போய்விரிந்து) பள்ளமுள்ள விடமெங்கும். வெ ள்ளம்பரக்குமாபோலே அவகாசமுள்ள விடமெங்கும் போய் வளர் ந்து; இந்தலோகத்தை யளந்துகொண்டவனுடைய வெழிலரத்தண்டு துழாய்ண்டு - இதுக்கெல்லாமாக முதனியாராக விட்டமாலே; அவன் திருமேனியில் ஸ்பர்சத்தாலே யழகியதாய்க் குளிர்ந்திருந்துள்ள திருத் துழாய்மாலையிலே செவ்வியைப் பெறவேணுமென் றுசைப்பட்டுப் பெறுமைமாலே தளராதிப்பதாய், அதினருமை சொன்னாற்கேள் தே பற்றினத்தைவிடாதே கிடக்கிறநெஞ்சே!

(நங்களித்யாதி) நம்முடைய சங்குவுளையின்மேலே விஷம்போ லே பரக்குமிதுவொரு விஸ்மயமோ? (வெள்வளைக்கே)தந்தாமுக்குப் பாப்தியுள்ள விடங்களிலே நலிகை முறையிறே. தானும் வெண்டிங் களாய், இதுவும் வெள்வளையாகையர்லே நிறத்தில் ஸாயங்கொண்டு

அரு|| எழுபத்தாறும்பாட்டு. (இடம்போய்) “தண்டுழாய் வடம்போதில் னையும் மடநெஞ்சமே” வடமென்று-மாலையாய், போதென்ற-புஷ்பமாய், இத் தாலே செவ்வியைச்சொல்லி, திருத்துழாய்மாலையிற் செவ்வியைப் பெறவே ணுமென்றுசைப்பட்டு, னையும்-துடிப்புகிற, நெஞ்சமே! மடப்பம்-பற்றி த்து விடாமை.

விடம்போல்-விஷம் போலே, விரிதல் இது. வ்யாபிக்கு மிது, வியப்பே-

வ்யா|| நவியலாமிதே. (வியன் தாமரையித்யாதி) வாசியதிகாரம் என்
செய்யார்கள். விஸ்வநீயமான தாமரையினுடைய பெருந்தூய்மையான
தொடுங்கவும், சூர்த்ரமாய்ப் புல்லிதான ஆப்பல்லுமாய் உருவாகவும்
பண்ணுமதான வெண்முகங்கள், நங்கள் வெள்வனைக்கே வட்டம்போல்
விரிதலிது வியப்பே?

ஸ்வாபதேசம்.—இத்தால், திருவுலகளந்தருளினபோது சாத்
தின அச்செவ்விமாலையை இப்போது பெறவேண்டு மென்முன்செய்த
டுப் பெறாமையாலே அதுகூல பதார்த்தங்க ளடையு பாதகமாகிற
படியைச் சொல்லுகிறது. எசு.

அரு|| விஸ்மயமோ, (வாசியதீயாதார் என்செய்யார்கள்) என்பதனால்தான் இது
மேலுக்கவதாரினை, [தடம் போதெடுங்க மெல்லாம்பலார்விக்கும் வெண்
டிங்கள் வெள்வனைக்கே விடம் போல்விரிதலிது விபப்பெ ஆகக் கண்டே
சோகியாதே கொள்] என்றநவயம், இடம் - அலகாசம், இடம் - அலகாசம்.

[அப்பு அரும்பதம்.] - மய்யா (மேய்யா) - மய்யா

எழுபத்தாறும்பாட்டு.—(இடம்போய்) எளிதெயல், பூஜ்யமானதாம்
 ரைய மூடப்பண்ணி அபூஜ்யமான ஆம்பலை அநரப்பண்ணினக. யோது
 செவ்வி.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

எழுபத்தாறும்பாட்டு.—(இடம், இத்யாதி.கீழேபாகவதர.கிரகசங்கொண்டாடி நிற்கச்செய்தையும் * முடிஞ்சுதுழாயில் கையுள்ளவ ன்கையிலே அதுக்காசைப்பட்டிருக்கச்செய்தே சந்த்ரனுதிக்க, உதுபாதகமாக, கெடுக்கக் குரைக்கிறுளென்று ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (சந்த்ர) இத்யாதி. (எனினிசெயல்கள்) உத்க்ருஷ்டமான தாமரையை முகுளிப்பிக்கையுந், கூடாத்ரமண ஆம்பலை யலரப்பண்ணுகையுந். (இதுக்கெல்லாம்)-இத்த லோகத்துக் கேல்வாம். (முதலியாராக)-ஸ்வாமியாகைக்காக.(போதியில்) செவ்வியில் வன்புமா காமைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (சந்தாமுக்கு) இத்யாதி. விவரித்திறார் (தானும்) இத்யாதி. உட்கருத்த (வாசி) இத்யாதி. “தடம்” என்றதினத்தம் (பெருத்த). என்றது.

ஏக.

தாத்தபர்யம்.—இங்காயகி, த்ரிவிக்ரமன் சாத்தியருவின. திருத்தாயம்மலை, க்காசைப்பட்டு. அது கிடையாமல் வருத்தமுறுங் காலத்தில், அதற்குமேல் சந்த்ரனும் வந்துபாதிக்க, அதுக்காற்றாது நெஞ்சைக்கூறித்துச் செல்லுகருள்.

ஓயஸஸே! கீயேர, த்ரிவிசாமாவதாரமெடுத்து பூம்யந்தரிஷ்டங்களனை
ததையும் சிறிதளவும் விடாமல் ஆக்ரமித்த புருஷோத்தமனைவித்த திருத்த
ழாய்க்காசைப்பட்டு, அது கமக்குக்கிடைக்கவரிசென்று பலவாறுவாக்கினும்
கேளாது ஒரேபிடிபிடித்து வருத்தப்படாநின்றாய்; இந்தஸமயத்தின் சந்த்ர
னும் வந்து நாமணிந்தவளையைத் தன்னோடொத்த வெண்ணிறமுள்ளதென்று

சுருதி அதிப்பெயல் பனைசெய்த விஷத்தைப்பெருக்கிற்றோல் தன் கி
ணங்களைப் பாப்பி பாதிக்கத்தொடங்கினான். வருத்தமுள்ள காலத்தில் சந்த
ரன் பாதிப்பதைக் கண்டு நீ ஆர்ச்சரயப் படவேண்டா. ப்ரசஸ்தமான
தாமரைப்பூவையொடுக்கி சுஷுத்ரமான ஆம்பலை யலரப்பண்ணுமவன் ஸ்வ
பாவத்தைப் பார்த்து, நீசர்களுக்குப் பலங்கொடுத்து மஹான்களை நலிவதே
அவனுக்குப் பணிமாக நினைத்தையாகில் கம்மைப் பாதிப்பதும் ஓர்ஆர்ச்சரய
மாத்தேதாற்றாது. எசு.

திங்சளம்பிள்ளை புலம்பத்தன் செங்கோலரசுபட்ட,
செங்களம்பற்றி நின்றெள்கு புன்மலை, தென்பாலிலங்கை
வெங்களமசெய்கநம் விண்ணோர்பிரானுர் துழாய்துணையா
நங்களை மாணமகொள்வான், வந்துதோன்றிநலிகின்றதே. எஃ.

அர்த்தம்.—திங்கள்-சந்த்ரனுகிற, அம்-அழகிய, பிள்ளை-புத்ரனானவன்.
புலம்ப - (புகழிகோஷவ்யாஜத்தாலே) அழ, செங்கோல்-ஆஜ்ஞையைநடத்தா
நின்ற, தன் அரசு - தன்னுடைய ராஜாவான ஸஞர்யன், பட்ட-விழுந்த(அஸ்
தமித்த,) செம் - சிவந்த, களம் - யுத்தரங்கத்தை, (செவ்வானத்தை,) பற்றி-
ஆர்ச்சரித்து, நின்ற - இருந்து, என்கும் - ஈடுபடுகிற, புன்மலை - அப்பமான
ஸந்த்யா காலமானது, தென்பால் - தெற்குத்திக்கிலிருக்கிற, இலங்கை - லங்
கையை, வெங்களம் செய்த - ம்மசாகமாகப் பண்ணின, விண்ணோர் - ப்ரஹ்
மாதேவர்களாலே, பிரானுர் - ஸ்கோத்ரம் பண்ணத்தக்க ஸ்வாமியான,
கம் - கம்முடைய சக்ரவர்த்தித்திருமகனணிந்த, துழாய் - திருத்துழாயிலேயு
ண்டான ஆசையை, துணையா - ஸஹாயமாகச்சொண்டு, நங்களை - கம்மை,
மாணமகொள்வான்-ஸ்வபாவிகமான நிறத்தை யழிக்கக்காக,வந்து-வந்து,
தோன்றி - உதித்து, நலிகின்றது - பாதிக்கிறது. எஃ,

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—எழுபத்தேழாம்பாட்டு.—ஸந்த்யையிலே கோவுபடுகிற
னொருதலைமகள் வார்த்தையாயிருக்கிறது.

வ்யா.—(திங்களம்பிள்ளை) சந்த்ரனுகிற அழகியபிள்ளை. (க)
“सुशुचरयन्-மஹாதபஸா” என்கிறபடியேவருந்திப்பெற்றபிள்ளை
யிறே. (புலம்ப) வாய்விட்டுக்கூப்பிடமாட்டாதே. கடலோசையா
தல் அக்காலத்திற் புகழிட்டுடைய ஆரவாரமாதலிறே யதாவது. (தன்
செங்கோலித்யாதி)தன்னுடைய ஆஜ்ஞாப்ரதானான ராஜாவானவன்

அரு||எழுபத்தேழாம்பாட்டு(திங்களம்பிள்ளை)“அம்” என்றதச்சுத்தாத்பய
முனிச் செய்கிறா(மஹாதபஸா)என்று“புலம்ப”என்றது-சந்த்ரனுக்குவீதே
ஷணம். ஆஜ்ஞாப்ரதானான ஸந்த்யாகாலத்தினுடைய ராஜாவானஸஞர்யன்

(க) ஸ்ரீராமா - ஆரண்ய - கசு - கசு.

வ்யாபட்டபுத்த பூமினய்ப்பற்றி நின்றிடுபுகிற புல்லியமலை. உதிர வெள்ளத்திலே சிவந்த புத்தபூமிபோலே யிருக்குமிதே அப்போதைக்கொப்பு. ராவணன் பட்டகளத்திலே மந்தோதரி கூப்பிட்டாற் போலவும், வாலிபட்டகளத்திலே தானாயங்கதப்பெருமாளே, நங்கொண்டு கூப்பிட்டாற்போலவு மாயிற்று, இவ்வாதித்யனை யீழ்த்த ஸந்தையையும் அப்ரதேசத்தைப்பற்றி நின்றிடுபுகிறபடி. இத்தால், (க) வாயுத் திராயுகளிற் படியே கண்டதடங்கத் தம்மோடே ஸமதுகைகளாய்த் தோற்றுகிறபடி. (உ) “பகற்கண்டேஸ்” என்கிற வாதத்யனை யீழ்த்திடுகிற இவனும் கோவுபடுகிறது.

(தென்பாலித்யாதி) ஆர்யர்க ளிழ்த்த ம்லேச்சபூமியான தெற்குத் திக்கு லறிவுடையார் கடையாடாத லங்ஸ்சைய வெவ்வித களமாய் படி. (வெங்களம்) ஸ்மசாரம். ஸ்மசார கல்பமாய்ப்படி பண்ணி. (ங) “இவ்வுகயொள் ளெரிமண்டியுண்ண” என்னக்கடவதிதே (கம் விண்ணோர்பிரானார்) ராவணவதாரந்தரமாக (ச) “தௌநூரணஸ்” தீவ-பவாந்தாராயணோதேவ:” என்று பாஹ்மதிதீள். ஸ்துதிக்கும்படி நின்ற உபகாரகரானவர். (துழாய்துணையா) அவர்தோளில் மாலையப்பெற வேணுமென்றாசைப் பட்டவதிதேவ பரிகரமாகக்கொண்டு. (கங்கையித்யாதி) தன்னிழவுக்குக் கூப்பிடுகை யன்றிக்கே கம்மை கலிகைக்குக் கூப்பிடுகிறதா யிருத்ததே. (நங்களைமாமை கொள்வான்) நிறங்கொள்வார்க்கு நிறத்தான்வேண்டாவோ? தன்னிழவுக்குக் கூப்பிடுங் கிடக்கச்செய்தே பண்டேகுறைபட்டு கொத்திருக்கிற கம்மை கலிகைக்குப் பாரிக்கிற பாரிப்பாயிருத்ததி.

ஸ்வாபதேசம்.—கீழ், திரு வுலகஸந்தருளினபோ திட்ட மாலையப் பெறவேணுமென்றாசைப்பட்டுக்கிடையாமையாலே கோவுபட்டபடி சொல்லிற்று. இதில், ராவணவதாரந்தரமிட்ட வெற்றிமாலையப் பெற வேணுமென்றாசைப்பட்டுவந்து கிடையாமையாலே கோவுபட்டபடி சொல்லுகிறது. எள.

அருளின்றபடியுஸந்தயாராகாஞ்சிதமான ஆகாசத்தை “செங்களம்” என்று புத்தபூமியாக உத்ப்ரேக்ஷிக்கிறார். “என்கு” என்று கூப்பிடுகிறது என்றது. “புன்மலை”-அல்பமான ஸந்தயாகாலம், “துழாய்” துழாயையயசைப்பட்டதுவே “துணையா”-பரிகரமாகக்கொண்டு, புன்மலைகல்கின்றது என்றவகை.

[அப்பு அரும்பதம்.]

எழுபத்தேழாம்பாட்டு.— (திங்களப்பிள்ளை) அழகேதென்ன வருளிச் செய்கிறார் (மஹதா) இதுயாதி. “புலம்புதல்” - வாய்விட்டமார்த்தேவிம்மல் பொருமலாய் அலமாக்கை. “செங்களம்” - புத்தபூமி. ஸந்தயாகாத்திக்கு புத்தபூமி ஸாம்யமெப்படியென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உதிரவெள்ளத்திலே)

திருவாய் - உ - க -

(க) திருமொழி - ௧௦-௧-௧.

(உ) இரண்டாத்திரு - அக,

(ச) ஸ்ரீ ராமா புத்த-௧௨௦-௧௦.

இத்யாதி. (பரிசுரமாக) ஹேதுவாக. “நங்களை” - முதலிலே நிறமழித்திருக்கிற வெங்களை. எஎ.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

எனெழுப்பத்தேழாம்பாட்டு. — (திங்கள் இத்யாதி) சந்த்ரோதயத்துக்காப்புவளிப்பிக்கச்செய்தே ஸந்தையானது தன்படிக்கு நேரே ஸத்ருசஸ்வபாஸையாய் நலிய, அத்தாலீத்படுகிறுளென்று ஸங்கதியுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ஸந்தையயிலே) இத்யாதி. திங்களானபோதே அழகாயிருக்குமே; “அம்” இன்றித்தால் அழகெதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மஹாதபஸா) இத்யாதி. “மாட்டாதே” என்றவந்தரம், விம்மல்பொருமாயிருக்குமென்று சேஷம். “ஹேதுவாக” என்றத்தை “கடல்” இத்யாதிக்குமுன்பே அதுஸந்திப்பது. (ஸங்கு) என்றதினர்த்தம். (சடுபடுகிற) என்றது. ஆதித்யன்பட்டது ஆகாசத்திலுள்ளேரு, அது யுத்த பூமியோடொப்ப தெப்படி யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உகிற) இத்யாதி. பரிசுரம் - ஸஹாரரி. எஎ.

தாத்பர்யம். — இதில் மாலைக்கஞ்சினநாயகியா வருளிச்செய்கிறார்.

புத்திஹீனர்களான அரக்கர்வஸிக்கும் இலங்கையிற் சென்று அவர்களைக் கொன்று கொளுத்தி அவ்வுரைப் பசாநமாம்படியழித்து நிற்கையில் அம்மஹினைந்நைக்கண்டுபுரற்ற மாதிகளால் ஸ்தோத்ரம்செய்யப்பட்டமச்சக்ரவர்த்தித்திருமுகம் அக்காலத்தில் சாத்தியருளின வெற்றிமாஸையைப் பெறவேனுமென்னுரைசெய்து அதுகிடையாமையாலே முன்னமேகான் பாதைபட்டுக் கொண்டு இருக்கு, அதற்குமேல் பசற்காலமும் போய் ஸூர்யனு மஸ்தமித்து, சக்த்ரவமுதிக்க, அப்போதுண்டான பகலிகோஷங்கனையும் செவ்வானத்தையுமுடைய மாஸையானது. முன் ராமபாணத்தினுலடிபட்டுப் போர்க்களத்தில் விழுந்த வாலியைக்கண்டு பிள்ளையாகிய அங்கதனும் தானுமாய்த் தாரையான ஷண் பூஷ்மினனுபோல் கோற்றி என்னமிகவும் நலிவுறச்செய்கிறது. எஎ.

புறாவில் மொழியுண்டானது. —

நலியும் நரகனை வீட்டிற்றும, வாணன் திண்டோள் துணித்த
வலியும்பெருமையும்யான் சொல்லும் நீர்த்தல்ல, மைவரைபோல்
பொலியுமுருவில் பிரானார் புனைபூந்துழாய் மலர்க்கே
மெலியுமடங்குசினார், தந்து போயின வேசனையே. எஅ.

ஆர்த்தம். — நலியும் - உபத்ரவிக்கிற, நரகனை - நகாஸூரனை, வீட்டிற்றும - அழித்ததம், வாணன் - பாணஸூரனுடைய, திண் - பலிஷ்டமான, தோள் - புஜங்களை, துணித்த - வெட்டின, வலியும் - பலமும், பெருமையும் - (அத்தால் வந்த) மஹிமையும், யான் சொல்லும் - நான் சொல்லத்தக்க, நீர்த்தல்ல - ஸ்வபாவத்தையுடையவைவன்ற, மைவரைபோல் - அஞ்சுபவதம் வியக்கல், பொலியும் - (அழகு) மிகுந்திருக்கிற, உருவில் - திருமேனியையுடைய, புனைபூந்துழாய் - ஸ்வாமியான தருஷணன், புனை - சாத்திய, பூ - அழகிய தான், புதுவயம்மலர்க்கே - திருத்தழாய் மலருக்காக, மெலியும் - வாடுகிற, மடம் - பிடியாதமுடைய, டங்குசினார் - மஹஸூரனது, தந்துபோன - கொடுத்த, வேசனை - பரிசு. (இத்யாயிருக்கிறது). எஅ.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ. — எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு. — இதில்க் நஷ்ணுவதாரத்திற் பரிமாற்றத்தைப் பெறவேண்டுமென்றாசைப் பட்டாளொரு பிராட்டி வார்த்தையாயிருக்கிறது.

வ்யா. — (கலியும் நாகனை) ஸர்வேஸ்வரன் பரிக்ரஹிக்கைக்கு யோகையாகளா யிருக்கிறவர்களைக் கொண்டுவந்து சிறை செய்தான் மீற. (கலியும்) அந்தகலிவு தம்மதாயிருந்தபடி. (வீட்டிற்றமம்) வீழ்த்த னும்-முடித்தனம். (வாணனித்யாதி) உஷஸ்யாயும் அந்நுத்தனையுஞ் சோலவாட்டாதே, சிறை செய்தவாணனுடைய (திண்டோள்) தேவ தாக்தர ஸமாஸ்யனைத் தைப்பண்ணித்திண்ணிய தோளையுடையனாக நினைத்திருந்தான். (க) அந்நுபூஷணவ்யூஹம் - ஆந்தம்ப்ரஹ்மணோ வி த்வாக்” ப்ரஹ்மத்தினுடைய வாகந்தத்தையறிந்தவன், (க) “நிஷிஷுக்ஷ

ஸ்யந-கபிபேதிசுதஸ்சந”. (உ) “ஷ்யஸ்யநந்யூஹ-ஏஷஹ்யே வாகந்த யாதி” இதே. அத்தால் வந்த தைர்யத்தாலே தான்புத்த பூர்வம்பண் ணின வற்றையும் மதியாதிருக்கு மிதே. அவன்திண்ணிய தோளேத் துணித்தவலியும் பெருமையு மென்னுதல்; வலியின் பெருமையென் னுதல், மிடுக்கும் மேன்மையும்; அன்றிக்கே, வலியினுடைய பெரு மையும். (யான் சொல்லும் நீர்த்தல்ல) காமிப்போதிருந்து சொல்லு மளவோ? (நீர்த்தல்ல) தன்மைபையுடையதல்ல - ஸ்வபாவத்தையு டையதல்ல. அவனுடைய விரோதிரஸந சிலத்தையுமாய்பிள்ளைத் தனத்தையும் மேன்மையையும். காரின்றிருந்து சொல்லு மளவோ? அவன் வாராமைமயால்புகிற நலிவால்வந்தருறை அத்தலையிலிடவொ ண்ணாதபடியாய்தே யான் ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்காவிருப்பது.)

ஆனால் பின்னை இதரராலே வந்ததாகிறதோ யென்ன; (மைவ ரையித்யாதி) கமக்கு ஸாதமிக்கும் விஷயம் ஸாத்மியாத விஷயமெ ன்று ஆராயாதே யாசைப்பட்டகம் பெருகதந்து போன ஐஸ்வர்யமி தே இதெல்லா மென்கிறார். (மைவரைபோல்) அஞ்சுகிறி போலே

அரு|| எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு. — (கலியும்) கலியுமென்ற இவன் நலிந்த தென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் ஸர்வேஸ்வரன்பரிக்ரஹிக்கைக்கு; என்று. (மிடுக்கும்மேன்மையும், அன்றிக்கேவலியினுடைய பெருமையும்) அன்றரு னிச்செய்த வர்த்தத்தவமும். கீழுக்குவிவரணம். துப்படி எட்டாதிருக்கிற விஷயத்தை ஆசைப்படுகிறதென், துக்கப்படுகிறதென்னென்ன, அவைப்படி எட்டாதவிஷயமே, தப்பாது. மகஸ்ஸினுடைய சாபல்யாதிசயத்தாலே வந்த தென்கிறார் (அவன்வாராமைமயால்) என்று.

“மைவரைபோல்”-அஞ்சுகிறிபோலேயும், “பெலியும்”-ஒருதருஷ்டத்த

(க) தைத்திரீயம். ஆந்த. உ. (உ) தைத்திரீயம். ஆந்த. எ.

வ்யா|| யாயிற்று திருமேனியிருப்பது. (பொலியுமுந்) ஒரு திருஷ்டாக் தத்தைச் சொல்லிற் றென்ன அவ்வளவாயிராதிதே, ஸர்வதாஸத்ரு சவஸ்து வில்லாமையால். உள்ளதி லுருச்செய்த தொன்றைப்பேர்வி யாகச் சொல்லப்புகுப் பின்னையதுதானும் போராதேயிறேயிருப்ப து. (பிரானார்)(க) 'ஐத்ருந்-பக்த்தாநாம்' என்றேயவர்ப்படி. (புனையித் யாதி) அவர்சாத்தின அழகியதிருத்துழாய் மலர்க்கே. (மெலியுமட நெஞ்சினார்) ஸாத்மிக்கும் விஷயத்திலே யாசைப்பட்டிக்கிடையா விட் டால் படுமதைப்பட்டிக் கிடையா தென்றிருந்தாலும் பற்றிற்று வீ டாதே நிற்கிறதம்நெஞ்சுதந்து போனக்கேசமிதேஇதெல்லாம். எ.அ.

அரு|| மிட்டுச்சொல்லகொண்ணாத படியழகு மிகிருக்கிற, "உருவில்" - விக் ரஹத்தையுடைய. (உள்ளதிலுருச்செய்தது) - தாம் சொல்லுகிற வற்றில் அழ கியதாயிருப்ப தென்றை என்றபடி. எ.அ.

[அப்பு அரும்பதம்.]

எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(நலியும்) அவன் நினைத்திருந்த தெப்படியிரு ந்ததென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆநந்தம்) இத்யாதி. அர்த்தத்வயத்தையும் விவரிக்கிறார் (மிடுக்கும்மேன்மையும்) என்று. விஸ்வேஷதசையிலே "நாமின்றி ருந்துசொல்லுமளவோ?" என்று கொண்டாடக்கூடுமோவென்னவருளிச் செய்கிறார் (அவன்வாராமையால்) இத்யாதி. அவ்வளவாயிராமைக்கு ஹேதவே தென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வதாஸத்ருச) இத்யாதி. உருச்செய்தது-லோ கத்திலே அழகாயிருக்கிற தொன்று. ஸாத்மிக்கும் விஷயத்திலே கிடையா விட்டால் துக்கப்படுமத்தை ஸாத்மியாத விஷயத்திலே ஆசைப்பட்டிக் துக்கப் படுகை-மெலிவு. எ.அ.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(நலியும்) இத்யாதி. "சந்த்ரோதயத்தல் கோ வுபடவேண்டா" என்று நெஞ்சத்துக்குச் சொல்லியிருக்கச் செய்து ஸத்த யபாதிக்க நலிவுபட்டவர் "நமக்குதவகாராதே விருந்தது அவன் குற்றம ன்று, அவன் பரமப்ரணயி" என்று நிர்வசித்தத்தம் நெஞ்சின் குற்றமென்று ஸமாஹிதமாகிறா தொன்று ஸங்கதியுட்கொண்டு இப்பாட்டில் ப்ரமேயத்தை வருளிச்செய்கிறார் (இதில்) இத்யாதி. தன்னை நலியுமென்று அர்த்தமாய், அது க்குபாவமருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரன்) இத்யாதி. தம்மை நலியுமென்று அர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து அதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அந்தநலிவு) இத்யாதி. "வீழ்த்ததம்" - வீழ்ப்பண்ணினதும். அவன் நினைத்திருந்ததுக்குத்ரு ஷ்ட்டாந்த மருளிச்செய்கிறார் (ஆநந்தம்) இத்யாதி. பாடாந்தரம் காட்டுகிறார் (கலியின்) இத்யாதி. தாத்பர்யம் (அவனுடைய) இத்யாதி. மேலுக்கவதாரி கை (அவன்) இத்யாதி. (உருச்செய்தது) அழகாயிருக்குமது. எ.அ.

(க) ஜிதந்தா ஸ்தோ. ௩.

தாற்பர்யம்.—இதில் க்ருஷ்ணாவதாரத்திலணிந்த திருத்தழாய் மாலை யைப் பெற ஆசைப்பட்டிக்கிடந்த நலிகிற தம்மை அவனப்போசேவத்து அம்மா ஸையைத்தம் தோளிலிட்டு ஆஸ்வஸிப்பியாமற்போனது அவனுடைய தோஷ மன்று; தனக்கரிதான வஸ்துவி லாசையைவிளைத்த தம்முடைய மகஸ்ஸின் தோஷ மென்று, மகஸ்ஸை வெறுக்கிற நாயகியின் பாசுரத்தாலே யருளிச் செய்கிறார்

தான்மணம்புணரயோக்யையான ஸத்யபாமையைக்கொண்டு நரகாஸு-
ரன்சிறையிலடைக்க அவனை அப்போதேஸம்ஹரித்தமஹோபகாரகனாய், தன்
னுடைய அகிருத்தனை அவனுடைய தேவியான உஷையுடன் சேரவொ
ட்டாமல் சிறையிலடைத்த பாணாஸுரனுடைய புஜங்களைத்தணித்து அவர்க
ளைச்சேரவிட்ட உபகாரகனுமான அத்தக்ருஷ்ணனுடைய உபகார சேவதை
ஆஸ்ரித வாத்ஸல்யம். முதலிய கல்யாணகுணங்களை, அபௌருஷேயமாய் கித்
யஸித்தமான வேதமே அளவிட்டுச் சொல்ல மாட்டாதிருக்க அவற்றின் பெ
ருமையை நம்மால் சொல்லமுடியாத. அம்மஹாகுணங்களையுடையவன் நம
க்கிப்போது வந்துதவாதது அவனுடைய தோஷமன்று. இப்படியிருக்க, நமக்
கெட்டாநிலத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற, அஞ்சாகிரிபோன்ற திருமேனிள்ள
நத்யத்தையுடைய அம்மஹாநுபாவனுடைய திருத்தழாய் மாலை யைப்பாசை
ப்பட்டு, நமக்கரியதை நாமாசைப் படத்தகா தென்று சொன்னாலும் கேளாத
என்னுடைய மகஸ்ஸினு லெனக்கிவ்விதமான வேதனை ஸம்பவித்தது. எ.அ.

வேதனை வெண்புரிநூலனை, விண்ணோர்பரவநின்ற
கர்தனைஞாலம் விழுங்குமநாதனை, ஞாலத்தத்தும்
பாதனைப்பாற்கடல் பாம்பனைமேற்பள்ளி கொண்டருளும்
சேனையேதொழுவார், விண்ணுளாரிலுஞ்சீரியரே. எக.

அர்த்தம்.—வேதனை-வேதப்ரதிபாத்யனாய், வெண்-வெளுத்த, புரி-புரி
கையுடைய, நூலனை-திருமய்ஞோப வீதத்தையுடையவனாய், விண்ணோர்-
நித்யஸூரிகள், பரவநின்ற-ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படியிருக்கிற, நாதனை - ஸ்
வாமியாய், ஞாலம் - பூமியோடுகூடின லீலாவிபூதியை, விழுங்கும் - அமுத
செய்யுமவனாய், அராதனை - தனக்கொருஸ்வாமியில்லாதவனாய், ஞாலம்-பூமி
யை, தத்தம் - கீழ்ப்படுத்திக்கொண்ட, பாதனை - திருவடிகளையுடையவனாய்,
பாற்கடல் - க்ஷீரபந்தியில், பாம்பு அனைமேல்-திருவனத்தாழ்வானாகிற திருப்
பள்ளியின்மேல், பள்ளிகொண்டருளும் - சயனித்திருக்கிற, சேனையே-சேன
ஸ்வப்பாவத்தையையுடையனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை, தொழுவார்-ஆஸ்ரயி
க்ருமகர்கள், விண்ணுளாரிலும்-பரமபதவாஸிகளான நித்யஸூரிகளைக்காட்
டிலும், சீரியர் - ஸ்ரீநாக்யமானவர்கள். (அ.அ.)

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ. — எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு. — பாலியேன், பகவதீஷ்ய
மென்றால் தளராதே தின்றதுபவிக்குமவர்களும் சிலரேயென்கிறார்.

வ்யா. — (வேதனை) புக்கவிடமும்புறப்பட்டவிடமும் தெரியாதே
தாம்பட்டது படும் வேதத்தை நினைக்கிறார். (வெண்புரிநூலனை) (க)
“மைவரைபோல் பொலியுமுந்” என்ற அவ்வடிவையே வேதங்க
ளும் பாதிபாதிக்கிறது. அவ்வடிவுக்குப் பரபாகமான திருயஜ்ஞோ
பவீதத்தைபுடையவனை. (விண்ணொர்பரவ தின்றகாதனை) நித்யஸூ
ரிகளுமடைவு கொட்டுக்கிடந்து கூப்பிடுவது அவ்வடிவையே. (ஞா
லம்விழுங்குமாதனை) குறைவற்றார் சிலர் கொண்டாடவிருந்தோ
மென்று மேன்மைபார்த்திராதே குறைவாளரானஸாரிகளைப் ப்ரா
யம் நவியாதபடி வயிற்றிலே பெடுத்துவாயா தின்றால் “கீரிது செய்
யக்கடவாயல்ல” என்றுசிலரால் சொல்ல வொண்ணாதிருக்கிறவனை.
(ஞாலமித்யாதி) புழுக்குறித்த தெழுத்தாமா போலேயொருகால் ரகஷி
த்து விடுவாகயன்றிக்கே ஜாததையடைய வளைத்துகொண்ட திருவ
டிகளைபுடையவனை. (ஞாலமித்யாதி) எல்லாஞ்செய்தாலும் “ஒன்றும்
செய்யப்பெற்றிலோம்” என்று இவற்றையடைய அளந்துகொண்ட
திருவடிசையுடையவனை. (பாற்கடலீத்யாதி) எல்லாஞ்செய்தாலும்
“ஒன்றுஞ்செய்யப்பெற்றிலோம்” என்று இவற்றிலுடையரகஷணசி
ந்தபண்ணிக் கொண்டு கிடக்கிறபடியாதல், இந்த்ரனுக்கிழந்தத்தை
க்கொடுத்துத் தான் பேர்த்துகிடக்கிறபடியாதல். (சீதனை) திருப்
பாற்கடலில் கிடக்கிறபடியை நினைத்தால் தாப மடையத்தீரும்
படியிருக்கிறவனை (2) “ஏஷ்ஹோஹஸி - தாபார்தோஜலசாயிம்”
(சீதனையேதொழுவார்) அவனைத்தொழுதுவேறே யொருப்போஜ
னத்தைக் கொள்ள விருத்தல், அவனைப் பாஸங்கித்த மாத்ரத்திலே நெ
ஞ்சு தளருதல் செய்யாதே தொழுவார்கள். (விண்ணுளாரிலுஞ் சீரி
யரே) திரந்தரபகவததுபவமே யாத்ரையான அத்தேசத்திலன்றியிலே
அப்படிக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்தே அதுவேயாத்
ரையாயிருக்கையாலே இவர்கள் நித்யஸூரிகளிலுஞ் சீரிபர். எக.

அரு|| எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு. — (வேதனை) “வேதனை” - வேதப்பாதிபா
த்யனை, “அநாதனை” (க) “அநீஷ்டம் - ஆத்மேஸ்வரம்” என்னுமாபோலே தன
க்கொருவியத்தானை யில்லாதவனை. தான் பேர்த்துக் க மனத்தஸ்ரமமாறுப்படி
கிடக்கிறபடியாதல். “சீதனையே” என்கிற அவதாரணத்துக்குத் தத்தப்ரியமரு
விச்செய்கிறார் (அவனைத்தொழுது) என்ற. எக.

(க) திருவிருத்தம். எ.அ.

(க)

(உ) நாராயணஸூ.

[அப்பு அரும்பதம்.]

எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(வேதனை) “பாவியேன்” என்றஸத்தோஷம். வேதம்தாமாசைப்பட்டஸ்வரூபத்தையன்றோப்ரதிபாதிக்கிறதென்றருளிச் செய்கிறார் (மைவரைபோல்) இத்யாதி. வேதம் தாம்பட்டதுபரிசை-தம்மைப் போலே யேத்தமாட்டாதே படுகை, “அநாதன்” - தன்னை நியமிக்க வேறுநாதனில்லாதவன். எக.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(வேதனை) இத்யாதி. கேழே தம் செஞ்சின் குற்றம் வேதனைப்படுகிறதென்ற அருளிச்செய்த பாஸங்கத்திலே த்ருட்சித்தர்படியை யதுஸந்தித்து ஈடுபடுகிறாரென்று ஸங்கதியருளிச் செய்கிறார் (பாவியேன்) இத்யாதி. பட்டதென்றால் பாவியேனென்பானைப் போலே ஹர்ஷத்தில்வார்த்தை பாவியேனென்றது. வேதப்ரதிபாத்தியனை யென்ற சப்தார்த்தமாய்த், தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார். (புச்சவிடம்) இத்யாதி. “அநாதனை” தனக்கு நியந்தாவில், அதனையென்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (நீ) இத்யாதி. எக.

தாத்பர்யம்.—இதில், பகவதநுபவத்தில் தம்மைப்போல் செஞ்சு தனருகையின்றிக்கே த்ருட்சித்தராயிருந்து அயனையநுபவிக்கிறபாகவதரைக்கண்டு ந்ருஷ்டராகிறார்.

கரிபமேனிக்குப் ப்ரபாகமாகிய வெள்ளிய திருவஜ்ஜுரூபத்தையுடைய உழுவழகைக்கண்டு விடமாட்டாதேயின்ற வேதங்களும் வைதிகர்களான நித்யஸூரிகளும் எப்போது மேத்தம்படியான கல்யாணகுணங்களை யுடைய பராத்பரனாய், சிறியர்க்கோராத்நவரில் தன்மேன்மையைப் பார்த்து மதித்திராமல் அப்போதவர்களுக்குத் தன் திருவயிற்றிலிடக்கொடுத்து ரக்ஷிக்கும் ஸூலபனாய், இவ்வளவுமேன்மையுடைய கீ இந்தச்சிறியவர்பாரம் செய்யத்தகாதென்ற தன்னைநியமிக்க வல்ல வேறொருநாதனில்லாதவனாய், இவ்விபூதியை யொருகாண்டாகித்து விட்டுவிடுகையன்றிக்கே த்ரிவீரமாவ தரமெடுத்து இவற்றைத் தன் காற்றிழிட்டுக்கொண்டு ரக்ஷித்தும், அதற்கு மேல் இவற்றைரக்ஷிக்கு முடியாமென்ற திருப்பாற்கடலில் திருககத்தழ் வான்மேல் பள்ளிகொண்டு ஆலாசிக்கும் ஸ்வபாவனாய், தன்னை யதுஸந்திப் பாருடைய ஸம்ஸார தாபங்கொல்லாமாறும்படியான சேன ஸ்வபாவனாய் ரியபதியை விரோதிபநுளமான இஸ்ஸம்ஸாரத்திலிருத்தே உயர்ந்ததும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள், கிர்பாதமான பரமபதத்திலிருந்து நித்யநுபவம் பண்ணுகிற நித்யஸூரிகளிலு முயர்ந்தவராய் உழுவர்கள், எக.

சீராசாண்டுதன் செக்கோல் சிலகாள்செலிஇக்கழித்த,
பாராசொத்து மறைத்தது காயிறு, பாளளந்த
பேராசேயெம் விசும்பாசே பெம்மை நீத்துவஞ்சித்
தோராசேயருளாய், இருளாய் வந்துறுகின்றதே.

அல.

அர்த்தம்.—சீர் - நன்றாக, அரசு - ராஜ்யத்தை, ஆண்டு - பரிபாலனம் செய்து, தன் - தன்னுடைய, செங்கோல் - ஆளுகையை, ஸிவநாள் - சிலகாலம், செலீஇ - நடத்தி, கழிந்த - போன, பார் - பூமியிலுள்ள, அரசு - அரசர்களுடைய, ஒத்து - ஸமானமாய், நாயிறு - ஸூர்யன், மறைந்தது - அஸ்தமித்தான், இடுனாய்வந்து - அந்தகாரமானது ஸ்வஸ்வரூபத்துடன் வந்து, உறுகின்றது - தொடர்நின்றது. பார் - பூமியை, அளந்த - ஆக்ரமித்த, பேர்-மஹாகுணத்தையுடைய, அரசே - ஸ்வாமியே! எம் - எமக்கு ஸந்திவிதமாயிருக்கிற, விசம்பு - பரமபதத்துக்கு, அரசே - காதனானவனே! எம்மை - எங்களை, நீத்து - விட்டு, வஞ்சித்து - வஞ்சனைசெய்து, ஓர் - அத்விதீயமான, அரசே - ராஜாவானவனே! அருனாய் - க்ருபைபண்ணவேணும். அ0.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—என்பதாம்பாட்டு.—ஆதித்யனும் பேரயஸ்தமித்து இருளும் வந்துபாதகமாக கோவுபடுகிறாளொரு பிராட்டிவார்த்தையாயிருக்கிறது.

வ்யா.—(சீரசாண்டு)குணமாகவாண்டு. “தர்மபுத்ரன் ராஜ்யம் பண்ணுவிடில் நாங்களு மிங்கிரோம்” என்று அக்நிஹோத்ரங்களை யுங்கொண்டு அவனிருந்தகாடேறப் புறப்பட்டுப் போனார்களிறே. அப்படியே சீரிதாக ராஜ்யத்தை நடத்தி. (தன்செங்கோல் சிலநாள் செலீஇ)இதுதானல்பகாலத்தோடே பர்யவஸிக்கை யன்றிக்கே தன்னுடைய வர்ஜனையை நெடுநாள் நடத்தி. (கழிந்தபாராசொத்து) இப்படிநெடுநாள் லோகத்தை நடத்திப்போனமாத் தாந்ருப்ரமுகரான ராஜாக்களைப் போலே. (மறைந்ததுநாயிறு) ஆதித்ய ஸந்திதியில் காயகஸந்திதியிற் போலே ஆஸ்வஸித்திருக்கக் கடவதாய், ராத்ரியில் வந்தால் கரணங்களுக் கெல்லாம் பிரிந்தவிஷய மொன்றுமேயில் க்காகையாலே ராத்ரியென்றால் வெருவக்கடவதாயிறே யிருப்பது. பகலில் இந்த்ரியங்கள் ஸ்வஸ்வ விஷயங்களிலே பாவிபாய்கையாலே வ்யஸம்நாயாறு பட்டிருக்கு மிறே, (மறைந்தது) ஆதித்யனெல்லார்க்குங் கண்ணுயிருக்கிற வாகாரங்கிடக்கச் செய்தே விசேஷித்திவருக்குக்கண்ணுயிருக்கையாலே, காயகனைப்போகவிட்டு வழிபார்த்து நின்றாற்போலே கண்மறையப்பார்த்து நின்றாள்போலேநாணும்.

(பாரளந்தபேரரசே)இருளின்கையிலேயகப்பட்டஆதித்யனைமீட்டு ம்போது மஹாபவிகையிலேயகப்பட்டபூமியை மீட்டவனேவேணும்

அரு|| என்பதாம்பாட்டு.—(சீரசாண்டு) குணமாக-நன்றாக, அரசு-ராஜ்யத்தை, ஆண்டு-நடத்தி. “மறைந்தது”என்கையாலே,கண்ணுக்குழலையிட்டு பார்ந்தானென்று சொல்லுகிறது.

வ்யா|| போலேகாணும்(அளந்த) பூமிப்பரப்படைய அளந்ததிருவடிக
ளைக்கொண்டு இவ்விருளையு மளந்தாலாகாதோ? (க) *இருளார்வினை
கெடவிதே செங்கோல் நடத்துகிறது.(போரசே)எளியசெயல்கள்செ
ய்யுமவனல்லனே;செய்யுமவையடங்கப்பெருத்தாயிற்றிருப்பது.(எம்
விசும்பரசே) பகவத்விஷயத்திலே ஜ்ஞாநம் நிறந்த பின் ஸம்ஸாரத்
திற் காட்டில் பரமபதமணித்தாய் காணுமிவர்க்கிருப்பது. (உ)"பொ
ன்னுலகாளீரோ" என்று முகலதுவையிதே கொடுத்தது. (எம்மைய
நீத்துவஞ்சித்தோராசே) "உபயவிபூதிக்கும் தனித்தனிமேகடவனான
வோபாதி, என்னையகற்றி முடிக்கைக்கும்தனி முடிசூடியிருக்கிறவ
னே!" என்றுபிள்ளான். "என்னையகற்றியதுசெய்கிறபோது 'பிரியேன்'
என்றுவைத்துப்பிரித்து, 'இஸ்ஸ்வபாவத்துக்குப்புறம்பென்னோடொ
ப்பாரார்?' என்றிருக்கிறவனாயிற்று. 'என்னுலல்லது செல்லாதாடா
பொகட்வல்லாரார்? என்னோபாதியில்லை' என்றிதுக்குத்தனிமுடிசூடி
யிருக்கிறவனாயிற்று என்றுபட்டர். (அருளாய்) அருளுக்கு விஷயமற
க்கிடாய் புகுகிறது.ஸத்தை போனாலருளுக்குவிஷயமில்லையாயிதே.
பரமபதத்திலுள்ளார் நித்யாநுபவத்தாலே நிரபே ஷராயிருப்பர்கள்,
ஸம்ஸாரத்திலுள்ளார் அந்நபாநாதிகளாலே தரித்திருப்பார்கள்; இங்
கேயிருந்தே அவ்விபூதியிலுள்ளார்படியாயிருப்பார்க்கருளலாகாதோ?
குணாபவத்தாலே அங்குள்ளார் அப்யபராயிருப்பார்கள், இங்குள்
ளார் சப்தாதிவிஷயங்களால் அப்யபராயிருப்பார்கள், குணஜ்ஞாமே
யாய் அநுபவமின்றிக்கேயிருக்கிற விவர்பக்கலிலேயேயிதே யவனுக்கு
த்தானருளின பழகாட்டலாவது. அருளவேண்டும்படி இப்போதிங்
குவந்த தென்னென்ன, (இருளாய்வந்து)கோமுக வ்யாக்ரமாகைதவி
நதுவ்யாக்ரமாயே வரராநின்றது.ஊழியென்கிற -பேராய்த்தலைக் கா
ட்டுகை தவிர்ந்து இருளாயே பாதகமாகாநின்றது.மத்யஸ்த்தர்க்கிதே
ஊழிபாதகமாவது, பிரிந்தார்க்குராத்ரியேயிதேபாதகமாவது, ஜகது

அரு|| ஈஸ்வரனப்படி விரோதியைப்போக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார்
(இருளார்வினைகெட) என்று. "எம்விசும்பு" என்னையாலே, பரமபதமேயணி
த்தாயிருக்கிற தென்றபடி. இவரொருவருமொழிய அருளுக்குவிஷயமில்லை
யோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பரமபதத்திலுள்ளார்) என்று. இதனைவி
வரிக்கிறார் (குணாபவத்தாலே அங்குள்ளார்) என்று கோமுகவ்யாக்ரமாவது-
பகவின்தோலைப போர்த்துக்கொண்டு வருகை. (பொய்த்தலை, -க்ருத்ரிமமான
தலை. ஊழியென்று ப்ரளயமாய், ப்ரளயமன்றோ மிகவும் பாதகம், ராத்ரிபா
தகமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மத்யஸ்த்தர்க்கிதே) என்று. ஏதத்விவ
ரணம் (ஜகதுபஸம்ஹாரத்துக்கு) என்று மத்யஸ்த்தரென்றது - காட்டலரை.

(க) திருவிருத்தம். டக.

(உ) திருவாய். க-எ-க.

§ அரும்பதத்தில் பொய்த்தலை யென்று ப்ரதீகமும் அதற்கு அர்த்தமும்
காண்கிறது. வ்யாக்யாக ஸ்ரீகோசங்க னெஸ் அவற்றிலும் பதப்பாங்க்த
பாடமே காண்கிறது.

வ்ய|| பஸம்ஹாரத்துக்கு ஹேதுவான்கயாலே காட்டார்க்கிறே ஊழி பாதகமாவது. (உறுசின்றதே) இருள்வந்து ஸ்பர்சிக்கப்புகாநின்றது. அதுக்கு முன்னே (க) * இருளன்னமாமேனியைக்கொண்டுவந்து இடையீட்டுக்கலக்கவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வாபதேசம். இத்தால், ஸம்ஸாரத்திலிருப்பு அஞ்ஞானம்வந்து மேலிடும்படியாயிருக்கையாலே கடுக இவ்விருப்பைக் கழித்துத்தா வேணுமென்று அருளிச்செய்கிறார். அய.

அரு|| (இடையீட்டு)-கடுவே. [சீரரசாண்டு தன்செங்கோல சிலநாள்செலீஇக்க ழித்தபாரா சொத்து காலியுமறைத்தது. ஆகையாலே, இருளாய்வுத்தற்கின் றது, பாரனந்த பேராசே எம்விசும்பாசே எம்மை நீத்தவஞ்சித் தோராசே யருளாய்] என்றவயம். அய.

[அப்பு அரும்பதம்.]

என்பதாம்பாட்டு.—(சீரரசு) காலியுமறைத்ததென்றஞ்சுவானென்னென் னவருளிச்செய்கிறார் (ஆதிதயஸந்தி) இத்யாதி, கண்மறைய-கண்பூச்சி பூச்சு. “உபயவிபூதிக்குத் தனித்தனிப்பநாதனா னுற்போலேஎன்னைமுடிச்சைக் காமுடிசூடினா” என்று பிள்ளான். அப்போது “வஞ்சித்து” வஞ்சனைபண் ணியென்றாய், முடித்தென்றபடி “வஞ்சனத்தால்-கபடத்தாலே, அகற்றகை க்குமுடிசூடினா” என்றுபட்டார். இத்தகிரவாறுத்தலே சப்தார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (எனனையகற்றி) இத்யாதி. அருளுக்குத்தாயில்வாவிட்டால் வேறுவி ஷயமில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பரமபதத்தில்) இத்யாதி. ப்ரள யமன்றோ பாதகம்; ராத்ரிபாதகமாமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (மத்ய ஸ்த்தர்) இத்யாதி. மத்யஸ்த்தர்-ஸம்ஸாரிகள். ஊழி-ப்ரளயம். அய.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

என்பதாம்பாட்டு.—(சீர்) இத்யாதி. கீழ்பாகவதர் படியைக்கண்டவர் வந்தாலே போது போக்காவா, ஸம்ஸாரமண்டலத்திலே யிருந்த ஜ்ஞாநம் தானும் நிலையில்லா தென்று விசாரித்துத் தளர்ந்து பிராட்டி தசையையடை கது கோவுபடுகிறாருென்று ஸங்கதிபுட்கொண்டு அவதாரிகை யருளிச்செய்கி ரார் (ஆகதயனும்) இத்யாதி. குணமாகவாரும்படியெய்வனெயென்னவருளிச் செய்கிறார் (தர்மபுத்ரன்) இத்யாதி. “இருளாய்வுத்துறின்றதே” என்றபோதே ஆதிதயாஸ்தமயம் ஸித்தமாயிருக்க “மறைத்தது” என்றுசொன்னதுக்குக்கரு தது (ஆதிதய) இத்யாதி. (பாவிபாய்கை) பிரித்து போகை, போனவென்றோ தே “மறைத்தது” என்றதுக்கு ஹ்ருதயம் (ஆதிதயன்) இத்யாதி. இருளையும னந்தாென்றது-காற்கீழிட்டுக் கொண்டென்றாய், ஸ்வாதீக மாக்கினுலென் றபடி. இத்தால், (போக்கலாகாதோ) என்றபடி. வஞ்சனம் முடிக்குமளவாக வருளிச்செய்து கபடமாக யோஜனாத்தாம் (என்னை) இத்யாதி. அருளுக்குவேறுவிஷயம் கிடையாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார். (பரம) இத்யாதி. வி வரணம் (குண) இத்யாதி. அய.

(க) பெரியதிருவந்தாதி - உக. § எம்பாரென்றம் பாடம்
வாண்டிறது. இரண்டிபாடத்திற்கும் மூலபாடம் ப்ரஹிப்தமாக வேணும்.

நாற்பர்யம்.—கீழ்பகவதநுபலபரராண பாகவதரைக் கண்டுகளித்த ஆத்மாரி, அவ்வறுபவம் தமக்குக் கிடையாமையாலே தனர்த்து அஜ்ஞாநவர்த்தம் மாஸு இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் என்னை உபேக்ஷித்து விட்டி ராதேயருளவேணுமென்ற தம்முடைய ப்ரார்த்தனையை, இருளக்ஞனையாகியவின்வார்த்தையாலே யருளிச்செய்கிறார்.

மாந்தாத்ரு ப்ரப்ருதிகளான ராஜாக்கள் இவ்வுலகில் நெடுநாளிருந்த ஸாஸம்மதமாக தம்மாஜ்ஞையை நடத்தி யாண்டுவந்து பின்பு காலம்கழித்ததுபோல், இத்தனைகாலமும் ஏன்னிந்தரியங்கள் வெவ்வேறுவிஷயங்களில் வ்யாபித்து நான் பொழுதுபோக்கும்படி எனக்கத்தந்தேதாபகாரணாகவிருத்த ஸூர்யனுமஸ்தமித்துவிட்டான். இருளும்வந்துவ்யாபித்துப்பதார்த்தங்களைக் காணவொட்டாமல் மறைத்து மாஸ்ஸை ஏகமுகமாயாக்கிவிட்டது. உபய விபூதி நிர்வாஹகனானவனே! அவ்விபூதியைப்போல் என்னையும் உக்ஷிப்பதாக ப்ரகிஜ்ஞைரூபண்ணி இப்போ தென்னைப்பிரிந்துகல்வ துசிதமன்ற, உன்னை யே கதியாகநம்பின என்னைவிட உன்னருளுக்கு வேறொரு விஷயமும் கிடையாது. ஆகையால் நீயென்னை உன்னருளுக்கு விஷயமாக்கியருளவேணும். அக.

உறுகின்றகன்மங்கள்மேலனவோர்ப்பிலராய், இவளைப் பெறுகின்றதாயர் மெய்நொத்து பெறுர்கொல், துழாய்குழல்வாய்த் துறுகின்றிலர் தொல்லேவேங்கடமாட்டவும் சூழ்கின்றிலர் இறுகின்றதாவிவளாகம், மெல்லாவினெயரிகொள்ளவே. அக.

அர்த்தம்.—மெல் - ம்ருதுவான, ஆவி - (இவளுடைய)ப்ராணனை, எரி-விரஹாந்ரியானது, கொன்ன - காஸியாநிற்க, இவன் - இந்நாயகியினுடைய, ஆகம் - உடம்பு, இறுகின்றது - இற்றுவிழாநின்றது, மேலன - மேல்வரக்கடவனவாய், உறுகின்ற - (அவையும்) ஸமீபித்தமிருக்கிற, கன்மங்கள் - கம்மங்களே, ஒப்பிலராய் - விசாரிபாதவர்களாய்க்கொண்டு, துழாய்- திருத்தழாயை, குழல்வாய் - குழலில், துறுகின்றினர் - சூட்டுகிறார்கள்எல்லை. தொல்லை - பழையதான, வேங்கடம் - திருமலையாகிற தடாகத்திலே, ஆட்டவும் - அவகாஹிக்கப்பண்ணவும், சூழ்கின்றிலர்-யத்திக்கிறார்களில்லை. இவனை-இந்த விலக்ஷணையான நாயகியை, பெறுகின்ற -பெற்ற, தாயர் - தாய்மார்கள், மெய்நொத்து-சரீரம்வருத்தி, பெறுர்கொல்-பெற்றார்களில்லையே? அக.

[பெரிய வாச்சரன்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—எண்பத்தேதாரம்பாட்டு.—இருளும் போய்முடுகி இவளும் மேர்ஹித்துக்கிடக்க, இவள்தசையையுங்காண நிற்கச்செய்தேபத்து வர்க்கத்திலுள்ளார் “காமத்திலே பரிஹரிக்கிறோம்” என்றாயிருக்க, இத்தகக்கண்டு, “இவளுடைய அவஸாத மிருத்தபடியிது,

வ்யா|| ஸ்லாக்யதை யிருந்தபடி-இது, இப்படியிருக்க இவர்களாறி யிருக்கைக்கு இவர்கள் கோடுகோடுகேரே இவனைப் பெற்றவர்களன்றோ?" என்றிங்ஙனே யொரு மூதறிவாட்டி சொல்லுகிறாளா யிருக்கிறது.

வ்யா.—(உறுகின்ற வித்யாதி) இவர்கள் நிரூபித்துச் செய்யக்கூடவதொருகாரியமில்லையோ? வென்கிறாள். (உறுகின்ற கன்மங்கள்மேலானவோர்ப்பிலராய்) மேல் வாக்கடவனவாய், அவைதான் வர்த்தமாம் போலேயிருக்கவந்து கிட்டி நிற்கிறகாரியங்களை யொன்று மேலாக்கடவாரன்றிக்கே. (இவனைப்பெறுகின்றதாயர்) இவனைப்பெற்றவர்களுக்கெப்போது மொக்க வயி.வெரிந்தபடியே யிருக்கவேண்டாமோ? ஒருலாபாலாபங்கள் வேணுமோ? இவள் தானாக வமையாதோ? (மெய்கொந்துபெறார்கொல்) இவனைப் பெற்றவர்களுடம்பு கொத்தன்றோ பெற்றது; வளர்த்துக்கொண்ட வித்தனையோ?

என்றான், இவனிப்படியிசொல்லுகைக்கு இவர்கள் செய்ததென்னென்ன, (துழாய்குழல்வாய்த்துறுகின்றிலர்) (க) 'மண்ணுயினுங்கொண்டு விசமினே' என்னுமளவும்போய், அது கடக்கநின்ற விசமளவும் போராதே, அதுதன்னைபேகொண்டுவந்து குழலிலே கிரம்பத்துறுக்கவேண்டுமபடியாயிற்று தசைமுடுகினபடி. (தொல்லை யித்யாதி) இக்குடிக்குப் பழையதாகச் செய்துபோரும் பரிஹாரத்தையுஞ்செய்கிறிலர்கள். (வேங்கடமாட்டவும்) கல்லுங் காடுமாயிருக்கிறதடைய ஒரு தடாகம்போலே காணுமிவளுக்குத் தோற்றுகிறது, (உ) * ॐ ப்ரஹ்மஸ்யே - ஏஷப்ரஹ்மப்ரஸிஷ்டே டாஸ்யி போலே. (சூழ்கின்றிலர்) அதுதான் செய்யவும் வேண்டா; உபக்ரமிப்பதுஞ்செய்கிறிலர்கள்; மந்த்ரிப்பதுஞ்செய்கிறிலர்கள். பசுவத்விஷயம்ஸ்பர்சவேதி பசுவையாலேஅடி யிட்டபோதே தொடங்கி பஸிக்குமிதே.

அரு|| என்பத்தோராம்பாட்டு.—(உறுகின்ற, "இவனை" என்ககபாலே ஸ்லாக்யதை. (மூதறிவாட்டி) - ஜ்ஞானாதிகை. "மேலன்"-மேல்வரக்கடவனவாய், "உறுகின்ற"-கிட்டாநிற்கிற, "கன்மங்கள்"-கன்மங்களை, காரியங்களை, "தீர்ப்பிலராய்"-விசாரியாதவர்களாய். "இவன்" என்று வைலகஷண்யத்தோற்றவருளிச் செய்ததுக்குத்தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இவனைப்பெற்றவர்களுக்கு)என்று.

"துறுகின்றிலர்" - சூட்டுகிறிலர்; தொல்லை" - பழையதாகச்செய்த போருமதாயிருக்கிற, "வேங்கடமாட்டவும்"-வேங்கடத்திலேஅவகாஷிக்கப்பண்ணவும், "சூழ்கின்றிலர்"-விசாரிப்பதுஞ்செய்கின்றிலர். விசாரித்தமாத்ரம் போருமோ யென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பசுவத்விஷயம்ஸ்பர்சவேதி) என்று, 'துறுகின்றது"-ஆற்றிற்றழித்தபோகாநின்றது. (மெல்ல விளரிகொள்ள

வ்யா|| லோவையுமறிந்து பரிஹாரமு மின்னதென்றறிந்து செய்ய வேண்டாவோவென்ன (இறுகின்றதா விவளாகம) இத்தனைக்ரமம் பொறுக்குமதோர் விவள்பர்க்குதி; இற்றிற்றழித்து போகாநின்றது. (மெல்லாவி யெரிகொள்ளவே) ம்ருதவான வாத்மா விரஹாக்கி கொ ளுந்திவேவாசிற்க க்ரமம்பார்த்திருக்கக்கடவதோ ?

ஸ்வரபதேசம்.—இப்பாட்டால், தரிப்பிப்பார்க்கும் ரக்ஷகனுக்கு மிடமறும்படி இவர்பகவத் விஷயத்திலே யவகாஹித்தபடியைச்சொ ள்விற்று. அக.

அரு|| இவளாகமிறுகின்றது, மேலனவாயுற கின்றகன்மங்களை ஒர்ப்பிலராய்க் கொண்டு தழாய் குழல்வாய்த்துறகின்றியர், தொல்லை கேக்கட மாட்டவுஞ் சூழ்கின்றிலர், ஆகையாலே இவனைப் பெறுகின்றதாயர் மெய்நொந்து பெறார் கொல்] என்றந்வயம். அக.

[அப்பு அரும்பதம்.]

என்பத்தோரார்ப்பாட்டு.—(உறுகின்ற) 'இவனை' என்கையாலே ஸ்லாக் பதை. (மெல்வாக்கடவனவாய்)மேல்ஸத்தாநாசபர்யந்தம் வாக்கடவனவாய், இப்போதுபடுகிறநோய்களை விசாரிக்கிறிகோளில்லையென்றபடி. (ஸாபாலாபம்) இவனை யொழியவும் வேறேஸாபாலாப முண்டோ? இவளே யமையாதோ : வென்றபடி. இப்படிதடாக மாசச்சொன்ன விடமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (வஷப்ரஹ்ம) இத்யாதி. மத்தரிப்பது-விசாரமிகையாய், இது போருமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பகவத்வ்ஷயம்) இத்யாதி. "இறுக ன்றது" என்கையாலே-தரிப்பிக்கையருமை. [இவளாகம், மெல்லாவி யெரிகொ ள்ள, இறுகின்றது, மேலனஉறுகின்றகன்மங்களைஒர்ப்பிலராய் தழாய் குழல் வாய் துறகின்றிலர், தொல்லை கேக்கடமாட்டவுஞ் சூழ்கின்றிலர் இவனைப் பெறுகின்றதாயர் மெய் நொந்து பெறார் கொல்] என்றந்வயம். அக.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

என்பத்தோரார்ப்பாட்டு.—(உறுகின்ற)இத்யாதி. மூதறிவாட்டி-பழைய மாயாதைகளெல்லாமறிந்தவன். தொகுத்த பகவருளிச்செய்கிறார்(இவர்கள்) இத்யாதி. "மேலனவுறுகின்ற கன்மங்களை ஒர்ப்பிலராய்" என்றந்வய முகேந அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (மேல்) இத்யாதி. தாயொன்ன வமைந்திருக்க "இவனைப் பெறுகின்ற" என்று விசேஷித்ததக்குபாவம் இவனை) இத்யாதி. இவனை-ஸ்லாக்ஸையபானவிவனை. "தழாய்" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம்.(மண்) இத்யாதி. சூட்டுகின்றிலர் என்னுதே "துறுகின்றிலர்" என்றதுக்கு பாவம் (கடக்க)இத்யாதி. திருத்தழாயைக்கொண்டுவந்து துறுக்குமது ஸ்வயத்தனை தயமாஸையாலே அதுக்குக் கூடியிருந்தாலும், திருவேக்கடமுடையான் திரு வடியாளிலே சேர்த்து"அவனைஉபாயம்"என்று காட்டிக்கொடுக்குமது ப்ரபங்க

குலத்துக்கு அடுக்குமதானையாலே “தொல்லை” என்கிறாளென்று விவஸித் தருளிச்செய்கிறார் (இக்குடிக்கு) இத்யாதி. மலையிலே ஆட்டுகைகூடுமோவெ ன்ன அருளிச்செய்கிறார்” (கல்லும்) இத்யாதி. இதுக்குத்ருவ்டாந்தம் (ஏஷ:) இத்யாதி. “ஆட்டவும்” என்கிற ச (ச்) காரத்தாலே ஸ்-உசிதமார் விசார மும்செய்கின்றில ரென்று அருளிச்செய்கிறார் (மந்திரிப்பதும்) இத்யாதி. மந த்ரம் - ஆலோசனை. [இவளாகம் மெல்லாவி யெரிகொள்ள இறுகின்றது, மே லன உறுகின்றகன்மங்கள் ஒப்பிடலாய், தழாய்த்யாதி சூழ்கின்றிலர், இவ னைப்பெறுகின்றதாயர் மெய்கொந்து பெருங்கொல்] என்றவயம்.

தாத்தர்யம்.—இப்படிமோஹித்துக்கிடந்த நாயகியைக் கண்டஒருஜ்ஞாக வ்ருத்தை, இவள் நோய்க்குப் பரிஹாரம் செய்யாமலிருக்கிற பந்துக்களே வெறுக்கிறாள்.

நாயகனுடைய விரஹத்தினால் இவளுடைய சரீரமும் ப்ராணனும் மிகவும் வருந்துகிறது, இவ்வயளை உபேக்ஷிக்கில் உத்தரக்ஷணத்தில் நேரிடுமாபத்தை யும்பொசிபாமலும், இவளுடைய இந்நோய்க்குப் பரிஹாரமாக ஸர்வேஸ்வரன ணிந்த திருத்துழாயை இவள்குழலில் கொண்டுவிந்து முடியாமலும், அவனை முந்தருளியிருக்கிற திருநீவங்கடத்தில் இவளைக்கொண்டு சேர்ப்பியாமலும் இவர்கள் உபேக்ஷையா யிருக்கிறார்கள். தன்மெய்வருந்தி இவளைப்பெற்ற தாய் இவ்வயஸ்தையைக் கண்டால் வயிறெரியாளோ? ஏதாவதொரு பரிஹாரம் செய்து இவளைத்தெளிவியாளோ? இவளருமை யறியாதவர்களாகையாலிவர் களுபேக்ஷித்தார்கள் என்று வெறுக்கிறாள்.

அக.

எரிகொள்செந்நாயி றிரண்டுடனேயுதயம் மலைவாய்,
விரிகின்ற வண்ணத்த வெம்பெருமான் கண்கள், மீண்டவற்றுள்
எரிகொள் செந்தீனிழகாரைப்போல வெம்போலியர்க்கும
விரிவசொல்லீரிதுவோ, வையமுற்றும் விளரியதே.

அஉ.

அத்தம்.—எம்பெருமான்-எமக்கு ஸ்வாபியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, கண்கள் - நேத்ரங்களானவை, எரிகொள் - நெருப்புடையதாய், உதயம் மலைவாய் - உதயகிரியில், உடனே - ஏககாலத்தில், விரிகின்ற - பரவாங்ன்ற, செம்-சிவந்தகிரணங்களையுடைய, இரண்டுநாயிது-இண்டுஸூர்யர்களுடைய, வண்ணத்த-ஸ்வபாவத்தை யுடையதாய்க் கொண்டு, எரிகொள்-ஜ்வாலையை யுடைத்தாய், செம்-சிவந்த, தீ-நெருப்புப் போன்ற, அவற்றுள் - அந்த ஸூர் யதேஜஸ்ஸில், மீண்டு - திரும்பியும், வீழ் - விழாநிற்கிற, அசுரரைப்போல- (மந்தேஹென்கிற) அஸூரர்களைப்போல, எம்போலியர்க்கும் - (பசுத்தவி ஷயத்தில் ப்ரேமயுக்தரான எம்போலியர்க்கும் - விரிவ-முன்னே தோற்றா நின்றன. வையம்முற்றம்-உலகமெல்லாம், விளரியது-கூப்பிடுகிறது, இது வோ-இதுக்காகத்தானோ? சொல்லீர்-சொல்லுங்கொள்.

அஉ

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—என்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—ஜீயர் “எனக்கு இப்பாட்டுச் சொல்ல வநபிமதமாயிருக்கும்” என்றருளிச்செய்வர். உருவெளிப்பாட்டிலே ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருக்கண்கள் பாதகமாகிறபடியைச் சொல்லுகிறதிதே. இவருடைய வாற்றாமைபுண்டாகிவிதே இப்பாடாஞ்சொன்னால் கமக்குணாத்மிப்பது.

வ்யா.—(எரியித்யாதி) நெருப்பை யுமிழிநிற்பனவாய், சிவந்திருந்துள்ள காயிறினை உதயகிரியிலே யுடனேவிரிக்கின்ற எரிபோலே உதயகாலத்திலே பரம்புகிற அவற்றின்படியை யுடைத்தாயிராநின்றன ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருக்கண்கள்.

(மீண்டித்யாதி) ஆதித்யனுதிக்குமளவிலே மத்தேஹரென்பார் சில அஸுரர்கள் ஆதித்யாதத்தைப் பற்றிக்கொண்டு போகவொட்டாதே நிரோதிப்பார்களாய் ப்ராஹ்மணர் நீர்பொகடுகிற வித்தாலே ஆதித்யனுக்கு ஒருதேஜஸ்ஸு பிறந்து அதிலேயவர்கள் புக்குமுடிந்துபோகையா யிருப்பதுண்டிதே; அப்படியே, புறம்பு போக்கற்றுத் திரியட்டும் அவ்வாதித்யர்களுடைய அந்தளிகிற நெருப்பிலேவிழுந்து முடிந்து போகிற வஸுரர்களைப் போலே. (எம்போ லியர்க்கும் விரிவ) என்னைப்போலே யாசைப்பட்டு கோவுபடுகிற வர்களுக்கெல்லாம் அஸுரர்களுக்குப்போலே இவைபாதக மாய்க் கொண்டு ப்ரகாசமாகா நின்றது. (சொல்லீரிதுவோவையம் முற்றும் விளரியதே) லோகமாகக் கையெடுத்துக் கூப்பிடுகிறவதுக்கு மடி இதுவோ? சொல்லி கொள். இவைபாதகமாயோ லோகமாகக் கூப்பிடுகிறதென்கிறாள், (க) * வாயுந்திரையுகள்ற்படியே. அன்றிக்கே (மீண்டவற்று

அரு|| என்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—(எரிகொள்) (ஜீயர் இப்பாட்டுச் சொல்ல அநபிமதமாயிருக்கும்) என்றதுக்குத்தா த்பர்யம்—(உ)* தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைபோலேயிருக்கிற இந்தக்கண்களைப்பாதகமாகச் சொல்லுகிறதநபிமதமாயிருக்கு மென்றபடி. இதுக்கடி பெண்ணென்ன, ஆழ்வாருடைய வாற்றாமைபுண்டான லப்படி/ சொல்லலாமொழிய அதன்றிக்கே பாதகமென்னும் போது அஸஹ்யமாயிதே. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உருவெளிப்பாட்டிலே) என்ற “விரிகின்ற வண்ணத்த” - பரம்புகின்ற அவற்றின்படியை யுடைத்தாயிராநின்றன.

“விரிவ” என்றதுக்கு இரண்டு பொருள். அதாவது - ப்ரகாசமாக நின்ற பொன் முதல்; அதவா - புகலிடமென்னுதல். ஸூர்யேதயகாலத்திலே (க) “மெளவெழுந்தரியென்றபேராவம்” என்கிறபடியே “ஹரிஹரி” என்றகையெடுத்துக்கூப்பிடுகிறவதுக்குமென்றபடி. “விளரியது” - கூப்பிடுகிறது! அன்றிக்கே என்மார் த்தார்தரமாக வருளிச்செய்தது - “விரிவ” என்கிறபதத்திலே பேதம்.

(க) திருவாய் - உ - க.

(க) திருப்பாவை - க.

(உ) திருமொழி - ஏ - க - க.

வ்யா|| எரிகொள் செந்தீவிழசுரைப்போல வெம்போலியர்க்கும்) அவ்வாதிதயர்களுடைய தேஜஸ்ஸிலே விழுந்து முடிந்து போகிற அம்ம ஆஸுரப்ரக்ருதிகளைப் போலேயாயிற்று என்போல்வார்க்கும் இக்கண்கள் பாக்கமாகிறபடி. (விரிவசொல்லீர்) இவ்வளவிலெனக் கொடுபுகவிடஞ்சொல்லீர். விரிகையாவது பாம்புகையாய், அத்தாலே போய்ப்புகுகையாய், புகவிடமென்று வருகிறது. அஉ.

அரு|| மற்றைய தெல்லாம் பூர்வவத். [எம்பெருமான் கண்கள் எரிகொள் செந்நாயிறிரண்டுடனே உதயம் மலையாய் விரிகின்றபண்ணத்த, அவற்றுள் மீண்டு எரிகொள் செந்தீவிழசுரைப்போல வெம்போலியர்க்கும் விரிவையம்முற்றம் விளரியது இதுமீவா சொல்லீர்] என்றநவயம் “அவற்றுள்”-அந்தவாதிதய ருபங்களுக்குள்ளே. “மீண்டு” திரியட்டும். அஉ.

[அப்பு அரும்பதம்.]

எண்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—(எரிகொள்) (க “தாயாயளிக்கின்றதண்டாமரைக்கண்ணை” என்று தாரதமான கண்களை “எரிகொள்” என்று பாக்கமாகச் சொல்லுண்டயாலே பாவபந்தமில்லாத நாயிது சொல்லக்கூடுமோவென்று ஜீயர் அநபிமதமென்ன வேண்டுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உரு வெளிப்பாட்டிலே) இத்யாதி. லோகத்திலே ஸத்வநிஷ்டரானவர்கள் ஹரி ஹரி உயன்று கையெடுத்துக் கூப்பிடுகிறதும், நம்மைப்போலே நோவுபட்டோ வென்றிருக்கிறா ரென்றபடி. “விரிவ” என்றத்தை “எம்போலியர்க்கும் விரிவ” என்று கீழாட்ட கூட்டுதல். “விரிவசொல்லீர்” என்று மேலேகூட்டுதல். இத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே) இத்யாதி. அஉ.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

எண்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—(எரிகொள்) இத்யாதி. மூதறிவாட்டியான உன் “வேங்கடமாட்ட வஞ்சுழ்கின்றிலர்” என்று தாய்மாரை வெறக்கும் புடையிலே சொன்னதேறேது உயாகக் கண்ணைத் திறந்து பார்த்தான்; அப்போது கண்முன்னே அவன்கண்கள் வந்துதோன்றி நலியத் தொடங்கிற்று; அதைத் தோழிகளுக்கு நாயகி சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதியுட் கொண்டு இப்பாட்டிலே பிறத்த ப்ரேமாதிக்யமொருவர்க்குங்கிடைக்கத்தக்கதென்னு மிடம் தோன்றவைதிறைய்மருளிச்செய்கிறார் (ஜீயர்) இத்யாதி. இத்தால், (க) தாயாயளிக்கின்றதண்டாமரைக்கண்ணை எரிகொள் செந்நாயிராகச் சொல்லும்படியான ப்ரேமமில்லாதார்க்கு இதுஸந்திக்கக் கூடுமோவென்றதாயிற்று. ஸாத்மிப்பது - நெஞ்சக்கொத்தாரளிப்பது. “மீண்டு” என்றதினர்த்தம் (திரியட்டும்) என்றது. கண்கள் மீண்டும், விரிவ - விஸ்த்தரிக்கிறதுக ளென்று விவக்ஷித்த ருவிச்செய்கிறார் (எண்ணப்போலே) இத்யாதி. “விளரியது”-கூப்பிடுகிறதென்றாய், ப்ரபாதகாலத்திலே “ஹரிஹரி” என்று கூப்பிடுகிறதென்றபடி. “விரிவ” என்றத்தை “சொல்லீர்” என்றத்தோடே கூட்டி அர்த்தாக்தரமருளிச் செய்கிறார் (அன்றிக்கே) இத்யாதி. அஉ.

(க) திருமொழி - எ - க - கூ.

திருவிருத்தம். அநு-பா. விளரி.

தாத்தர்யம்.—கீழ்ஜஞார் வருத்தையான்வள் திருவிருத்தம் மென்ற
சொல்லக்கேட்டு நாபகி கண்விழித்துப் பார்க்க, அப்போது நிரந்தரமது
வேஸ்வரனுடைய திருக்கண்கள் தன்முன்னே தோற்றமடைந்தன.
பவிக்கப்பெறாமல் தனக்கு பாதகமான படியைத் தோழிக்குக் கொடுத்தான்.

ஸூர்யனுக்கும் போது அவனை மேற்கிளம்ப வேஸ்வரனுடைய உச்ச
ரென்கிற சில அஸூர் வந்துதடுக்க, அப்போது பராதீனமான ஸூன்டாய்,
சரித்துவிடுகிற அர்க்யத்தினால் ஸூர்யனுக்கு மிகுந்த துன்பம் பிடிந்தது.
அதினாலவர்கள் தோற்றுப்போய் வேறெங்கும் போக்கிடமில்லாத நிலை
அந்த தேஜஸ்ஸிலே விழுந்து மடிவதுபோல், உதயகிரியிலே இரண்டு
அத்யுஜ்வலரான இரண்டு ஸூர்யர்கள் போன்ற ஸர்வேஸ்வரனவர்கள் முன்
திருக்கண்கள் என்முன்னும் என்னைப்போல் ப்ரேமபாவம் உதயத்திலே
ஹம் தோற்றி மிஷும் பாகியுநின்றது. லோகத்தாரெல்லாம் பெருக்கமாட்
முத்திருந்து ஹரிஹரியென்பதும் இத்திருக்கண்களின் வ்யாபாரமடைந்
டாமல் சொல்லுகிறார்களோவென்று ஸம்சயிக்கிறேன்.—அப்போது
கண்களை இப்படியிவழியாகச் சொல்வது, அவற்றிலுதிர்ந்திருக்கிற செய்
ர்யமான அநுபவம் தலைக்கட்டாமையால் வந்தவென்றுப்பி
தாயிருக்கிறது.

விளரிக்குரலன்றில் மென்பெடைமேகின்ற முன்பெண்ணை,
முளரிக்குரம்பையிது விதுவாக, முகில் வண்ணமடைந்தே. அநு.
கிளரிக்கிளரிப் பிதற்றும் மெல்லாயியும் லாவகமெய்துக்கே. அநு.
தளரிற் கொலோவற்பேன், உய்யலாவதித்தையென்பகியேயோடு,
அர்த்தம்.—மெல் - மருதஸ்வபாவமுடைய, பெடை - பெருமையுடைய,
மேகின்ற - ஸம்ஸ்லேஷித்திருக்கிற, விளரி - உச்சஸ்வரமுடைய, முளரி -
உய்யலாவதியுடைய, அன்றில் - அன்றில் பகிழியினுடைய, தளரி -
முற்றத்திலேயுண்டான, பெண்ணை - பனைமரத்தையுடைய, உய்யலாவதி -
தார்ப்பூவினால் செய்யப்பட்ட, குரம்பை - கூடு, இது - இவ்வாறு,
கித்யமாயிருந்து பாதகமாகையாலே, முகில் - மேகம்போல, உய்யலாவதி -
வடியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய, பேர் - திருநாமத்தை, உய்யலாவதி -
பெறுதெடுத்து, பிதற்றும் - ஜல்பிக்கையும், மெல் - மருதுவாய், முளரி -
ணலும், லாவகம் - (சரி) சைதில்யமும், எல்லாம் - இவைவெல்லாம், உய்யலாவதி -
கையாலே, இத்தையலுக்கு - இப்பெண்பிள்ளைக்கு, உய்யலாவதி -
யென்பது, தளரிக்கொலோ - முடித்தாலோ? அறியேன் -
பிரிவினேன்.

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.] பாட்டாலே

அவ.—எண்பத்துமுன்றும் பாட்டு.—உருவெளிப் பொருபனை
நோவுபடாநிற்கச் செய்தே அதுக்குமேலே முற்றத்திலே

வ்யா||யாய், அப்பனையிலே தொங்கிற்றோன்றில் தன் வாயலகைப்
பேடையோடே கோத்துக்கொண்டிருக்கிற வித்தைக்கெழந்தவாதே
கூப்பிடக்கடவதாய், அதினுடைய ஆர்த்தத்வநியிலே இவள் மோஹி
த்துக்கிடக்க. இதைக்கண்டு 'இதின் த்வநியிருக்கிறபடி இது, இவளு
டையாவாற்றாமை யிருந்தபடி இது, இவளுடைய மார்தவமிருக்கிறபடி
இது, இவையெல்லா மிருந்தபடியாலே இவளுள்ளாக அபிமதங்கை
புகுந்து இவள் பரிதையாயிருக்கக்காண மார்ட்டாமாகாதே.' என்றி
ங்ஙனே திருத்தாயார் வார்த்தையாயிருக்கிறது. பட்டர், இவ்விடத்தை
யருளிச்செய்யா சிற்க, நஞ்ஜீயர் "ஸ்ரீராமாயணத்திலிவ் விடத்துக்குப்
போலியாகச் சொல்லலா மிடமுண்டோ?" என்றுகேட்க, "இளைய
பெருமாள் காட்டிலே கொண்டுபோய்ப்பிராட்டியை விட்டுப்போந்த
வந்தாம் அவளுடைய ஆர்த்தத்வநிகேட்ட ஸ்ரீவால்மீகிபகவானுக்
குத்திருத்தாயார்படியுண்டாகச் சொல்லலாம்" என்றருளிச்செய்தார்.

வ்யா.—(விளரிக்குரலன்றில்) விளரியென்று - உச்சமானத்வ
நிக்குப்பேர். உயர்த்தத்வநியை யுடைத்தாம்படி கார்யப்பாட்டால்
கூப்பிடுகிற வன்றி லுடைய (மென்பெடை) கலக்கும்போதும்பூத்தொ
மோபோலே தீண்டிம்படியா யிற்று மார்தவம்; இம்மார்தவத்திலே
விரஹமு மாணல் பாடாற்றப் போகாதே. (மேகின்ற) மேவாநிற்கிற,
நித்யஸம்ஸ்லேஷமாய்ச் செல்லா சிற்சுமிதே. அபாயிதிக்கு ஸ்டா
ரகமாயிருக்கிறபடி. (முன்றில்பெண்ணை) முன்றிலென்று - முற்றத்து
க்கும்வாசலுக்கும் பேர், முற்றத்தற்பனை கடலாமோவென்றிவ்விடம்
நிர்வஹியா சிற்கச்செய்தேவங்கிப்புரத்துநம்பியைச்சிலர்கேட்க, "அது
வோ! இவள்கார்யத்தளிநு முறியுமாய்ச் செல்லுகிறது" என்றுபணி
த்தாராம். (க) "முன்றில்தனி நின்றபெண்ணை மேல் கிடந்தீர்கின்ற
வன்றிலின் கூட்டைப் பிரிக்க கிற்பவரார் கொலோ?" அவனைக்கொடு
வருவாராரோ? வென்றபடியிதே. அல்லது, பிரிப்பனபிரித்துக் கூட்டு
வனகூடித்திரிகிறுளன் றேயிவள். (முளரிக்குரம்பை) இதினுடையஸ
ளகுமார்பத்துக் கீடாகத்தாமரையிலேகளையும் பூக்களையுங்கொடுவந்து
கூடாகப்பண்ணு விக்குமிதே. அன்றிக்கே, முளரியென்று முள்ளாய்,

அரு|| என்பத்துமுன்றும்பேட்டு.—(விளரிக்குரல்) "பெண்ணை" பனை,
(அதுவோ இவள் கார்யத்தளிநு முறியுமாய்ச் செல்லுகிற தென்று பணித்தா
ராம்) என்றதுக்குத்தாத்பர்யம்-ஆகையாலேயன்றோ விவளுக்கித்த வந்தத்தயே
ல்லாம் வருகிறதென்றருளிச் செய்தா யென்றபடி, அன்றிலின் குரல்பாதக
மாயிருக்குமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (முன்றிற்றனி கின்றபெண்ணை
மேல், என்ற. இதைக்குத்தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார். (அவனைக்கொண்டுவரு
வார்) என்ற, "முளரி" தாமரைக்கும் முள்ளுக்கும் பேர். "குரம்பை". கூடு.

வ்யா|| முள்ளாலே செய்த கூடென்னவுமாம். (இதுவிதுவாக) இக்கூடு கூடாக. இதிப்படி குடிக்கட்டிக் கொண்டுபோந்து பாதகமாயற்ற பின்பு. மென்பெடையோடே மேவாநின்றுள்ள விளிக்குரலன் நிவினுடைய முன்றில் பெண்ணை முளரிக்குரம்பையிதுவிதுவாக.

(முகில் வண்ணன்பேர் கிளரிக்கிளரிப் பிதற்றும்) முகில்வண்ணனுடைய திருநாமத்தைக் கிளர்ந்து கிளர்ந்து ஜல்பிக்கிற ஜல்பமும். (மெல்லாவியும்) சிறிதுபோது மிஜ்ஜல்பத்தோடே தான் செல்லுகிறதோ வென்றிருக்க, அதுவுமில்லாதபடி ஹ்ருதபத்திலுண்டானதளர்த்தியும். (நைவும்) அதக்குமேலே இவளுடைய சைதீவ்யமும். (எல்லாம்) இவையெல்லா மிருந்தபடியால். (தளரிவியாத்) (இத்தையலுக் குய்யலாவது) இப்பெண்பிள்ளைக்கு ஜீவிக்கலாவது. (தளரிற் கொலோ) இஜ்ஜல்பமுமின்றிக்கேயொழியும். 'டி வருந்தளர்த்தியாவது - முடிக்கையிறே. முடியிலாகாதே யிவளுக்குப் பிழைக்கலாவது, அறிவிவேன்.

ஸ்வாபதேசம். — இத்தால், ஆழ்வார் படியைக் கண்டவர்களுக்கு 'பாதகாசரீரம் போலே க்வேசமேயாகாதே! இவர்க்குள்ளது; இச்சரீரத்தோடே பகவல்லாப முண்டாய் இவர் தரித்திருக்கக் கண்ணமாட்டோமாகாதே! இஸ்ஸரீர விஸ்வேஷத்துக்குப்பின்பாகாதே யிவர்க்காஸ்வாஸமுள்ளது " என்று தோற்ற விருக்கிற படியைச்சொல்லிற்று.

அக.

அரு|| பூர்வார்த்தத்துக்கவ்யமருளிச்செய்கிறார் (மென்பெடையோடேமேவாநின்றுள்ள) என்று.

"எல்லாம்" என்றது-இவையெல்லா மிருந்தபடியாலே என்றபடி. "தளரிற்கொலோ" முடிந்தாளாவிலே என்றபடி. இத்தால், முடிந்துபிழைக்கலாமித்தனை யொழிய மற்றைப்படி யஜ்ஜீவநமில்லே என்றபடி.

[மென் பெடையோடே மேவா நின்ற விளிக்குரலன்நிவினுடைய முன்றில் பெண்ணையில் முளரிக்குரம்பையிது விதுவாக முகில்வண்ணன்பேர் கிளரிக் கிளரிப் பிதற்றும் மெல்லாவியும் நைவுமெல்லாம்—இவையெல்லா மிருந்தபடியால், இத்தையலுக் குய்யலாவது தளரிற்கொலோ அந் யோன்] என்றவயம். அன்றிவினுடைய முளரிக்குரம்பை என்றபடி. "இது விதுவாக" - இதிப்படி குடிக்கட்டிக்கொண்டு கிடந்து பாதகமாயற்ற பின்பு.

அக

[அப்பு அருமபதம்.]

சுண்பத்த மூன்றாம் பாட்டு. — (விளிக்குரல்) வேதார்த்தமன்றோ விது, வேதோபப்ஞ்ஞமணமான ஸ்ரீராமாயணத்திலேயுண்டோ இவ்வர்த்தம்" என்று ஜீயர். "தளிரும் முறியும்" என்று வ்யங்க்யம். ஆகையிறையன்றோ அநர்த்தமாயிற் தென்றபடி. இது பாதகமென்னு மதுக்குப்ரமாணம் (முன்றில் எனி) இய்யாதி. "தளர்கை"—தளருகையாய், முடிக்கையைச் சொல்லு

சிறை. “இது விது வாக னைவுமெல்லாம் இத்தையலுக் குய்யலாவது தள
ரில்கொலோ” தளர்ந்தாலொழிய - முடிந்தா லொழிய, பிழைப்பில்லை யென்ற
படி.

அக

[வேறொரு அரும்பதம்.]

என்பத்துமுன்றும்பாட்டு.—(விளரி) இத்யாதி. இது என்றது - உச்
சமாயிருக்கிறதென்றபடி. (ஆற்றாமை யிருக்கிறபடிஇது) என்றது - பேர்கின்றிக்
கின்றிப் பிதற்றுகை. வேதார்த்தமன்றோ? இப் ப்ரபந்தத்தில் சொல்லு
மது; உதோபப்ரும்ஹண ஸ்ரேஷ்டமானத்திலே இப்படி சொல்லலா
மிடமேதென்று கேட்க, லோகவார்த்தாரீதியாலே ப்ரஸக்தமான பிரா
ட்டியிரண்டாம் பிரிவிலே ஸ்ரீ வால்மீகி பகவான் ப்ரியபரராயுதவி, “இனி
இப்பாட்டில் அவதார ஸமாப்த்யநந்தரம் ஸம்ஸ்லேஷிக்கு மத்தனையோ?”
வென்றிருந்தானாகவேனுமென்று பரிஹரித்த வைதிஹ்யத்தை அருளிச் செய்
கிறார் (பட்டர்) இத்யாதி. உர்த்தமான பவிதமருளிச் செய்கிறார். (சித்ய) இத்
யாதி. ஹார்த்தபாவம் (அநபாயிசிக்கு) இத்யாதி. க. * தூசிலா முற்றத்திலே
யொருபனையிருக்க ப்ரஸக்தியுண்டோவென்னும் சங்கையை ஐதிஹ்யமுகேந
பரிஹரிக்கிறார் (முற்றத்தில்) இத்யாதி, (நடலாமோ) என்றதுவைக்கலாமோ?
வெட்டிவிட வேண்டாவோ வென்றபடி. (தளிரும் முறியுமாய்) என்றது வ்யக்
யம். அதாவது நாயகன் அடிக்கடி வருகையும் முற்றத்திலே படுக்கையும்
சிலாவுமாய் போகம் நடக்கிறதோ? இரவும் பகலும் பாதகமாய் இவளுக்குச்
செல்ல, பந்துவர்க்கத்துக் கித்கைக்கண்டு க்லேசிப்பதாயே நடக்கையாலே,
பனையைவெட்டி முற்றத்தை அழகாகப் பேணுவாருண்டோ வென்றபடி.
முற்றத்தில் பனையுண்டாகச் சொன்ன பேருண்டோ வென்ன, ஸம்வாதம்
காட்டி அதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (முன்றில்) இத்யாதி. (இக்கூடு
கூடாக) என்றது-ஸ்த்திரமாயிருக்கையாலே என்றபடி. விரஹம்பொருத பே
டையோடே சித்யஸம்ஸ்லேஷம் நடவாசிற்கச்செய்தே விரஹத்தை அதி
சங்ககபண்ணிக் கூப்பிடுகிற புப்பகதியினுடைய உச்சதவசி, முகில்போலே
பரமோதாரனாய்த் தன்னைக்கொடுத்ததுபலிப்பிக்கு மவனையிருக்கச்செய்தேயும்,
(அ) “नतः पयः कुण्डलिनोऽपि नृणां नृणां-” நஜீவேயம் கூணம பிவிநாதா
மஸ்தேகூணம்” என்னும் படியிருக்கும் நாயகன் படிக்கு ஸ்மாரகமாய், அத்
தாலே தவன்பேறரப் பிதற்றத் தொடங்கினாளென்னு மது தோற்ற அந்வ
யித்தருளிக் காட்டுகிறார் (மென்பெடை) இத்யாதி. மெல்லியதாய்-ஸ-உக்ஷ
மமாயிருந்துள்ள ஆவி. ப்ராணனென்று சப்தார்த்தமாய் ப்ரவிதமருளிச் செய்
கிறார் (இஜ்ஜல்ப) இத்யாதி. (சைதில்யமும்) - காயிகசைதில்யமும். “எல்
லாம்” என்றவநந்தரம் உண்டாகையாலென்று சேஷம் திருவுள்ளம்பற்றி அரு
ளிச் செய்கிறார் (இவை) இத்யாதி. “ஜல்பமும்” என்ற சகாரம் “மெல்லா
வியும் நைவும்” என்ற விரண்டையும் ஸூசிப்பிக்கிறது.

அக.

(க, பெரியாழ்வார் திரு.க-எ-ச.

(உ) ஸ்ரீராமா - ஸூத்தர சுசு கல.

தாத்தார்யம்.—கீழ்நாயகனுடைய உருவெளிப்பாட்டாலே தளர்ந்ததற்கு மேல் அன்றிலும் கூப்பிட, அதன் சப்தத்தைக் கேட்டு மோஹித்துக் கிடந்த நாயகியைக் கண்டு திருத்தாயார் வருந்தி யுரைக்கிறாள்.

இந்நாயகி யெழுந்தருளியிருக்கிற திருமாளிகையின் முற்றத்தில் முனைத் திருந்த பனைமரத்தில் அன்றில் பசுதிகளுக்கு வாஸ்யோக்யமாகத் தாமரைப் பூவினால் கூடு சமைத்திருக்க, அக்கூட்டில் தன் பேடையோடு நித்யஸம்ப் லிஷ்டமா யிருக்கச் செய்தேயும், இப்பேடையோடு தனக்கு வில்லேஷம் நேரிடுமோவென்னு மதிசங்கையினால் அன்றிலானது உச்சஸ்வரமிட்டுக் கூப் பிட, இதைக்கேட்ட இப்பெண், இப்படியே தன்னோடு நாயகன் ஸம்ப்லேஷித் திருக்கும்போது வில்லேஷத்திலே யதிசங்கைபண்ணி, உன்னைவிட்டு ஒரு கூணமும் பிரிந்து ஜீவியேனென்று தன்னைப்பார்த்து நாயகன் சொன்ன வார்த்தையை ஸ்மரித்து, நினைத்தமாத்ரத்தில் ப்ரமமாதும்படியான அவனுடைய திருமேனிக்கு வாசகமான திருநாமத்தை யடிக்கடி இவளது ஸந்திப்பதையும், அப்படி யது ஸந்திப்பதற்கும் சக்தியற்ற யனத்தளர்த்தியையும், அதடியான சரீரத்தின் மெலிவையும் கண்டால், இனியினளுக்கு மறுசரீரமெடுத்து ஸுகமதுபவிக்கவேண்டுமெனொழிய இச்சரீரத்துடன் ஸுகியானென்று தோற்றுகிறது, என்று தாயார் வருந்துகிறாள்.

தையல் நல்லார்கள் குழாங்கள் குழிய குழுவினுள்ளும்,
ஐயநல்லார்கள் குழிய விழவினும், அங்கங்கெல்லாம்
கையபொன்னாழி வெண்சங்கொடும் காண்பானவாவுவ ன்கான்
மையவண்ணாமணியே, முத்தமே யென்றன் மாணிக்கமே.

அர்த்தம்.—தையல் நல்லார்கள் - ஸ்தரீரத்தங்களினுடைய, குழாக்கள் - ஸமூஹங்கள், குழிப - திரண்ட, குழுவினுள்ளும் - திரள்களிலும், ஐயநல் லார்கள் - பண்டிதமணிகள், குழிய - திரண்ட, விழவினும் - உத்ஸவங் களிலும், அங்கங்கெல்லாம் - அவ்வவ இடங்கள்தோறும், மைய - அஞ்சகம் போன்ற, வண்ணா - (பார்த்தகண் குளிரும்படியான) வடிவையுடையவனே! மணியே - மணிபோல் ஸுலபனானவனே! முத்தமே - முத்துப்போல் தேவ ஸ்வபாவனே! என்தன் - எனக்கு ஸ்வாமியாய், மாணிக்கமே - ரத்நம்போன்ற மலிமையுடையவனே! கைய - திருக்கையிலேயிருக்கிற, பொன் - உஜ்வ லமான, ஆழி - திருவாழியோடும், வெண் - வெளுத்த - சங்கொடும்-ஸ்ரீபாஞ் சஜ்யத்தோடும், நான் - நான், காண்பான் - (உன்னை) ஸேவிக்கைக்காக, அ வாவுவன் - ஆசைப்படாவின்றேன்.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ, — என்பத்துநாலாம்பாட்டு:—இவள் மோஹித்தவந்தாம் அநியாயோரிடத்திற்றரியாதே பகவதலாபத்தாலே அங்கேயிங்கே தடுமாறிக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு திரிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது.

(1) «(3) விஷயம்» உதேவநாத் (3) விஷயம்» உதேவநாத் (3) விஷயம்» உதேவநாத்

(2) ஸ்ரீராமா. ஆரண்ய-க-5-5.

வ்யா||௩௭௭௭௭-க்வசிதுத்ப்ரமதேவேகா த்க்வசித்விப்ரமதேபலாத்| ச்வ
சிம்மத்த இவாபாதிகாந்தாந்வேஷணதத்பா||

வ்யா. — (தையனல்லாரித்யாதி) தையல்கல்லாருண்டு ஸ்திரீர்த்நக்
கள், அவர்கள் குழாமுண்டு-திரள், அத்திரள்கள் திரண்டதிரளினுள்
ளும். பெண்கள் திரள்களைக்கண்டவாறே திருக்குரவை யென்றிருப்
பாராயிற்றிவர். (ஐயநல்லாரித்யாதி) (க) “அறவேரருந், க்வத்தோரை
யர்” என்று பண்டிதவாசகங்கள். ஐயநல்லாருண்டு-பண்டிதர்களில்
நல்லவராயிருக்குமவர்கள், அவர்கள் குழிய விழவிலும் - தீர்க்க
ஸத்ரங்கள், மற்சையில் ; அவற்றுக்காகத் திரள் விருப்பர்களி
றே. அவற்றிலும். ஸ்திரீதண்ட காரணத்தினால் ருஷிகள் திரள்போ
லேயிருக்கிறவற்றிலும். (உ) “ஊஜேஷமஊஜேஷ - ஸமாஜேஷு
மஹத்ஸு” என்னுமாபோலே. (அங்கங்கெல்லாம்) அவற்றோடு
போலியான விடங்கொல்லாவற்றிலும். (தையவித்யாதி) திருவாழி
யின்றிக்கே மனிச்சேயான அவதாரத்தோடு, அவற்றை மஹத்த
அவதாரத்தோடு வாசியற திவ்யாயுதங்களோடே காணவாசைப்பட்
டாயிற்றிருப்பது. ஆஸாரப்ரக்ருதிகளுக்கன்றோ? மஹத்தது,
எனக்குக்காணத்தட்டென், என்றிருப்பாராயிற்று(க) “ஊஜேஷமஊஜேஷ
மஹத்ஸு” ஸத்ப்ரக்ருதியானவன் (ச) “தேநைவயு-தேநைவ
ருபேணசதுர்புஜே” என்றானிறே. (அவாவவன்கான்) ஆசைக்குக்
கண்ணுண்டோ; “காணவேணும்” என்றசைப்படு மித்தனைபோக்கி
“காணவரிது” என்றறியமாட்டேன். காணவரிதாகில் காணவேணு
மென்றசையைப் பிறப்பித்து உம்மை சிஷித்தவிட்டாரா ரென்ன,
(மையவண்ண வித்யாதி) விஷயகேகாஷமிறே யிதுக்கடி யென்கிரார்.

அரு || என்பத்துநாலாம்பாட்டு (தையனல்லார்கள்; “குழிய” - திர
ண்ட, “விழவிலும்” - மஹாத்ஸவத்திலும். (தீர்க்க ஸத்ரம்) என்றது - யாகா
திகளை. (மற்சையில்) என்றது. விவாஹாதிகளை. (தண்ட காரணத்தினால் ருஷி
களும்) என்றது-ருஷிகள் திரண்டவிடத்திலு மென்றபடி: “ஆஸாரப்ரக்ருதி
களுக்குத்தோற்றாதே ஸத்ப்ரக்ருதிகளுக்குத்தோற்றும்” என்றதற்கு ப்ரமாண
மருளிச் செய்கிரார் (ஜாநாது மாவதாரம் தே) என்று. துர்லப விஷயத்தை
ஆசைப்பட்டால் கிடைக்குமோவென்ன அருளிச் செய்கிரார் (ஆசைக்குக்
கண்ணுண்டோ; என்று. அதாவது - கண்ணென்று யுக்தாயுக்த விவேக ஜ்ஞா
நம். கிடைக்கும் கிடையாதென்கிற வறிவுண்டோ ஆசைக்கென்றபடி. “ஆசை
க்குக் கண்ணுண்டோ” என்றத்தை விவரிக்கிரார் (காணவேணுமென்றசைப்
படுமித்தனைபோக்கி) என்று.

(க) (உ) (க) ஸ்ரீவிஷ்ணு பு - ௫-௩-௩௩. (ச) கீதை. ௧௧-௪௩.

* ருஷிகளும் என்றே அரும்பத ஸ்ரீகோசத்தில் காண்கிறது. வ்யாக்யா
ஸ்ரீகோசங்களில் யதாபாங்கத்தம் பாடம் காண்கிறது.

வ்யா|| நற்சரக்கை யீழந்தாறியிருப்பார்களோ? (மையவண்ண) கண்டார் கண்ணிலே அஞ்சுகமெழுதினாற்போலே குளிர்ந்திருக்கும்படி. (மணி யே) அப்படியே யிருக்கச்செய்தே முடிந்தாளலா யிருக்கிறபடி. (முத் தமே) உடம்பிலே யேறிட்டுக்கொண்டால் வீடா யெல்லாந் தீரும் படி யிருக்கை. (என்றன் மாணிக்கமே) பெருவிலையாயிருக்கை. அசு.

உரு|| [மையவண்ண மணியே முத்தமே யென்றன் மாணிக்கமே தையனல்லார் கள் குழாக்கன் குழிய குழுவின்னும் ஐயநல்லார்கள் குழியவிழவினு மக் கக்கெல்லாந் கையபொன்னாழி வெண்சக்கொடுக் காண்பான் நானவாவவன்.] அசு.

[அப்பு அரும்பதம்.]

எண்பத்துநாலாம்பாட்டு :—(தையனல்லார்கள்) வீரலேஷத்திலே இப்ப டிபட்டபேருண்டோ வென்ன, பெருமாள் பட்டா ரென்கிரார் (கவசியுத் த்ரமதே) இத்யாதி. ஸ்தீர்கள் திரண்ட விடம் திருக்குரவைஸ்த்நாமா யிருக் குமோ வென்ன வருளிச் செய்கிரார் (பெண்கள், இத்யாதி, ஐயம்-அறமாய், “அறத்தோர்” என்று ருஷிகளைச்சொல்லுகிறது. “(மற்றையில)” யஜ்ஞ கோஷ்டம், தான கோஷ்டம், இவற்றிலும் ருஷிகளுந் தாமுமாயிருப்பாரென்ற படி. மறைத்ததைக் காட்டுவரோவென்ன வருளிச் செய்கிரார் (ஆஸுரப் ரக்ருதிகளுக்கு) இத்யாதி. அப்படி மறைத்தது ஸத்ப்ரக்ருதிகளுக்குக் காட்டு மோவென்ன (ஜாநாது) இத்யாதி. [மையவண்ண தொடங்கினான் அவாவவன்] என்றவயம். அசு.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

எண்பத்துநாலாம்பாட்டு (தையல்) இத்யாதி. இவ்வாழ்வாருக்கு மோஹ மாவது - தமோபிபூதியாலன்றிக்கே, (க) “எத்திறம்” என்றவிடத்தில் ஸௌ லப்யகுண மாத்ராதுபவமாற்றப்போலே, முகில் வண்ணன் விஷயத்திலே அழு ந்தின வதுபவமே யாகையாலே, அதிருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாதே கிள ப்பிவிட, ராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களி லுண்டான வாசாமகோசர மாஹாத்மயத் தாலே தேடிக் கூப்பிடுகிராரென்று ஸங்கதியுட்கொண் டருளிச் செய்கிரார் (மோஹத்தில்) இத்யாதி. இப்படி வீரஹத்தில் க்லேசப்பட்டவ ருண்டோ வென்ன (கவசியுத்) இத்யாதி. “மற்றையில” என்றது- போககோஷ்டம், தான கோஷ்டம் என்றாற்போலே கூடுகையி லென்றபடி. ஸத்ப்ரக்ருதியானவன். அர்ஜுநன். (கண்ணுண்டோ) - கிடைக்குக் கிடையாதென்கிற விடேக மு ண்டோ வெண்கை, மேலுக்கவதாரிகை (காண) இத்யாதி. அசு.

தாத்பர்யம்.—இதில், ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸௌலப்யாதிசயத்தை யதுஸந்தித்து அவனைக் காணவேணு மென்கிற த்வையாலே யருளிச் செய் கிரார்.

ஓ ஸ்வாமீ ! நீ யபரிச்சிந்த வைபவனாயிருக்கச் செய்தேயும் ஆஸ்மிநாக்ர யந்தஸூலபனாய், கண்டார் கண்குளிரும்படியும் அவர்கள் பட்ட ஸம்ஸார தாப மாறும்படியும் யிருக்கிற அஞ்ஜந கிரிபோன்ற திருமேனியை யுடையவ

(க) திருவாய்-க-க-க.

னாய், இந்த ஸௌலப்யத்தை மழகையும் காட்டி என்னை நின்றவிடத்தில் சிற்க
வொட்டாமற் பண்ணுகிற சங்க சக்ராத் திவ்யாயுததரணை நீ, க்ருஷ்ணை
தாரத்தில் உனக் கபிமதைகளான கோபிமார்கள் திரளில் ராஸக்ரீடை பண்
ணிபடியையும், ராமாவதாரத்தில் ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்தில் ருஷிகள் கோஷ்
டியில் வீற்றிருந்தபடியையும் காண ஆசைப்பட்டிருக்கிற வெனக்கு, அப்போ
துள்ளார்க்கு ஸேவை ஸாதித்தாற்போல் ஸகல திவ்யாயுதோ பேதனாய்
ஸேவை ஸாதித்து என்னை க்ருதார்த்தனாக்கவேணும் என்று த்வரிக்கிறார். அச.

மாணிக்கங்கொண்டு குரங்கெறிவொத்திருளோடு முட்டி,
ஆணிப் பொன்னன்ன சுடர்படுமாலே, உலகளந்த
மாணிக்கமேயென் மரதகமே மற்றொப்பாரையில்லா
ஆணிப்பொன்னே, அடியேனடியாவி யடைக்கலமே. அரு.

அர்த்தம்.—குரங்கு - குரங்கானது, மாணிக்கம் - ரத்நத்தை, கொண்டு -
எடுத்துக்கொண்டு, எறிவு ஒத்து - எறிந்து பொகட்டதனோ டொப்பாக,
இருளோடு - அந்தகாரத்துடன் கூட (வந்து), முட்டி - ஸமீபித்து, ஆணிப்
பொன்னன்ன - ஸ்லாக்யமான பொன்போன்ற, சுடர் - உஜ்வலனான ஸூர்
யன், படும் - பட்ட, மாலே - ஸந்த்யாகாலம் (தோற்றிற்று.) உலகு -
லோகங்களே, அளந்த - ஆக்ரமித்த, மாணிக்கமே - உத்தமனே! என் -
எனக்கு ஸ்வாமியாய், மரதகமே - மரதகமணிபோல் ஸ்ரமஹரமானவ
னே! மற்று - அதுக்குமேலே, ஒப்பாரை - தன்னோடு ஸமானமானவர்
களே, இல்லா - உடைத்தாகாதவனாய், ஆணிப்பொன்னே - உயர்ந்த பொன்
போன்றவனே! அடியேன் - அடியேனுடைய, அடி - உனக்கு சேஷமான,
ஆவி - ப்ராணன். அடைக்கலம் - (உனக்கு) ரக்ஷயமானது. அரு.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—எண்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—இருளினுடைய தோற்றரவு
க்கு கொந்தா னொருகலை மகள் வார்த்தையாதல், அன்றிக்கே, இ
வள் தலசபைய நுஸந்தித்த திருத்தாயார் வார்த்தையாதல்.

வ்யா.—(மாணிக்கங்கொண்டு குரங்கெறிவொத்து குரங்கானது
மாணிக்கத்தைக் கொண்டெறியுமாபோலே; பெருவிலையான
மாணிக்கத்தைக் குரங்கானது அதிர்ஷ்டமையை யறியாதேயெடு
த்துக் கார்யங்கொள்ள வொண்ணாதோரிடத்தே மங்கிப்போம்படி
எறியுமாபோலே என்னுதல்; அன்றிக்கே, குரங்கென்று விலங்குதலா
ய், அத்தாலும் எடுத்துவிதியோசங்கொள்ள வொண்ணாதோரிடத்தே

அரு|| எண்பத்தைந்தாம்பாட்டு(மாணிக்கம்) கீழ்வாக்யவிவரணம் (பெரு
விலையானமாணிக்கத்தை) என்று- (விலங்குதல்) அஸாத்யஸ்த்தலம். (அழைத்த

வ்யாபி மங்கிப்போம்படி யெறியுமாபோலே யென்னுதல். அப்போது எந்வாரையழைத்துக்கொள்ளுமித்தனை. (இருளோடித்யாதி) இருளோடேவந்து (சந்தித்து.) மாற்றற்ற செம்பொன்போலேஸ்ஸாக்யமான ஆதித்யனையாயிற்று முடித்துக்கொண்டு மாலைவந்து தோற்றிற்று. குங்கின்கையிலேபுக்குமாணிக்கம் கசித்தாற்போலேயாயிற்று ராத்ரிக்கவயவமான விருளின்கையிலேபுக்கு ஆதித்யன்மாய்த்படி.

இனி வெறும்மாலையேயாய்ச் செல்லுமித்தனை யாகாதேயென்று கைவாங்கியிருக்க வொண்ணாதபடி யாயிற்றவன்படி. (உலகளந்தமாணிக்கமே) ரக்ஷகரான இந்த்ராதிகளும் தங்களால்முடியாமையென கைவாங்கினவன் றும் தான்வந்து கைக்கொண்டு தாமஸப்ரக்ருதிகளைத்தள்ளினோக்குமவனிறே. காடுமலையுமான விபூதியையளந்துகொண்டது ஒரு மாணிக்கத்தையீட்டுக்காணும். (மாணிக்கமே) பெருவிலையாயிருக்கை. தன்னைப்பாராதே யழியமாறினபடி. (என் மரதகமே) உடம்பிலே யிணைத்தால் ஸ்ரமஹரமாயிருக்கை. (மற்றொப்பாரையில்லா வாணிப்பொன்னே) முதலிலேஸ்ஸாக்யமாய் உபமாநராஹித்யத்துக்கு மாற்றற்றபொன்போலே யிருக்கிறவனே! (அடியேன்) போக்யதையிலே தோற்று அடியேனென்கிறார். (அடியாவி) தலைமகள் வார்த்தையானபோது, உனக்குச்சேஷபூதமான வென்னுடைய வாத்மவஸ்து வென்கை. ஆத்மஸமர்ப்பணம்பண்ணுகாயும் மிகையாம்படியிறே இதவனுக்கத்யந்தம் சேஷமாயிருக்கும்படி. ப்ரமித்தபோதிறே ஸமர்ப்பிக்கலாவது; ஸமர்ப்பித்தவந்தரக்ஷணம் “என்னதை யவனுக்குக்கொடுத்தேன்” என்று கீனைக்கவொண்ணாதபடி தன்னோடுதான் தோற்றற்றிறே யிருப்பது. (க) “அஹிநுஸமர்யுயுவி - அதவா கிந்துஸமர்ப்பயாமிதே”. (உ) “உற்றெண்ணிலதுவு மற்றுக்கவன்றன் னது” என்னக்கடவதிறே. ஆழ்வான் திருக்கோட்டியூர்நம்பிபாடுநின் றும் வந்தவந்தரத்திலே “பிள்ளைப்பிள்ளாய்! என்னுள்ளான் என்ன

அரு|| க்கொள்வது - அத்யாஹரித்துக்கொள்வது. “இருளோடுமுட்டி” - மாலைக்கு விசேஷணம். “முட்டி” என்றத - கிட்டி என்றதாய், இருளோடேவந்துகிட்டி என்றபடி. “சுடர்” என்று ஆதித்யனைச் சொல்லுகிறது.

(இனிவெறும்மாலையேயாய்ச் செல்லுமித்தனையாகாதே என்று கைவாங்கியிருக்கவொண்ணாதென்னும்படி யாயிற்றவன்படி; என்றத - இப்படி ஸந்த்யையானது. ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணுகிறகாலத்திலேதம்மைரக்ஷிக்கிறவர்களாரென்று கைவாங்க வொண்ணாதென்னும்படி யாயிற்றிவனுடைய ரக்ஷகத்வமென்றபடி. “அடைக்கலம்” உனக்குரக்ஷயம். (நம்பிபாடுசின்றும் வந்தவந்தரத்திலே) என்றது - ஆறுமாஸங்காத்துக்கொண்டிருந்து நம்பிபாடுசின்றும்போகப்புக நம்பி திரும்பவழைத்தவாறே வந்தவந்தரத்திலே என்றபடி.

* இதுக்வ:சித்தம்.

(க) ஸ்தோத்தரத்தம். இங்.

(உ) திருவாய் - எ-க-க-.

வ்யா|| வேண்டும் ஸ்த்தானே, ஆழ்வார் (க) “அடியேனுள்ளான், என் றபடி கண்டாயே” என்று பணித்தார். அநு.

அரு|| [மாணிக்கம்கொண்டு குரங்கெறிவொத்தருளோடு முட்டியாணிப் பொன்னன்ன சுடர்படுமாலேவந்தது, ஆகையாலே உலகனந்தமாணிக்கமே என் மரதகமே மற்றொப்பாரையில்லாவாணிப் பொன்னையடியனுடைய அடியா லியடைக்கலம், ஆதலால் ரகழிக்கவேணும்] என்றநவயம் “அடியாவி” சேஷ மாணவாத்மவஸ்து. அநு.

[அப்பு அரும்பதம்.]

எண்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(மாணிக்கம்) (வெறும்மாலேயேயாய்)-வெறும் ராத்ரியேயாய். அடைக்கலமென்னா நிற்க. அடியேனென்று ஸ்வரூபஞ்சொல் லுவானென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மஸமர்ப்பணம்.) இத்யாதி. ஆனால் ஆத்மஸமர்ப்பணம்பண்ணுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரமித்தபோது) இத்யாதி. ஆனால் தெளிந்தபேர் தெப்படியிருக்குமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸமர்ப்பித்தவநந்தர) இத்யாதி. இப்படி ப்ரதமத்திலே ஸமர்ப்பித்தும் அநந்தரமதுதபித்த பேருண்டோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (அதவா) இத்யாதி. சேஷத்வம்ஸ்வரூபமென்னு மதுக்கு ஸம்வாதமாக வருளிச் செய்கிறார் (ஆழ்வான்) இத்யாதி (வந்தவநந்தரத்திலே) எம்பெருமானார் கேட்க நம்பி தம்மைக்குறித்தருளிச்செய்தபடியே யாழ்வானதுவதித்தானென்றபடி. “பிள்ளைப்பிள்ளாய்” என்றாழ்வானைக்குறித்து நம்பியருளிச்செய்தார் பூஜ் யோக்தியாக. அன்றிக்கே, ஆழ்வான்தாம் தம்முடைய சிஷ்யரான பிள்ளைப் பிள்ளையைக் குறித்தருளிச்செய்தாராகவுமாம். அநு.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

எண்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(மாணிக்கம்) இத்யாதி. : கீழ்ப்பாட்டில் அரதி யாய்த்தேடிக்கூப்பிடும்படியான வளவிலே, அதுக்குமிடமறும்படி ராத்ரிவரப்புக அத்தைக்கண்டு பலகாலும் ராத்ரிவ்யஸநப்பட்டவளாகையாலே அதைப் பொறுக்கமாட்டாதே சரணம் புகுகிறபடி இப்பாட்டென்று. ஸங்கதியுட் கொண்டு இரண்டுவிதமாகவவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (இருள்) இத்யாதி. திருத்தாயார் வார்த்தையானபோது “அடியேனடியாவி” என்றத்தை என்னு டைய பெண்பிள்ளையாவி என்றாக்கிக்கொள்வதென்று திருவுள்ளம். விலக்குத் வென்றர்த்தமானபோது ஏறிகைக்கு கர்த்ருபதம் வேணுமேயென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அப்போது) இத்யாதி. (அழைத்துக் கொள்ளுமீத்தனை) என்றது. - கர்த்ருவாசகபதம் அத்யாஹரித்துக் கொள்வதென்றபடி. மேலுக்கவதாரிகை (இனி) இத்யாதி. வெறும் ராத்ரியானால் கரணோபரதிருபமான நிதிரையாலே போதுபோக்கி, போது விடிந்தால் முன்புபோலே தேடித் திரியலாமெ ன்றிருக்கலாம்; கண்ணுறங்கவொட்டாதே அநுபாவ்யவிஷயம் பாதிக்கையாலே

மணம்புகவேண்டிற்றென்று கருத்து. (தாமஸப்ரக்ருதிகளை) மஹாபலியை. தமோவீர்த்தகத்வாகாரத்தையிட்டு ஒருதாற்பர்ய மருளிச்செய்து அகர்க்கதை யிலே தாற்பர்யாதர மருளிச்செய்கிறார் (பெருவிலையன்) இத்யாதி. “அடைக் கலம்” என்றதுக்குபாவம் (ஆத்மஸமர்ப்பணம்) இத்யாதி. அடைக்கலம்போலே அத்யந்த சேஷமேயானால் ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுவானென்னென்ன (ப்ரமித்த) இத்யாதி. ஆனால் தெளிந்தபோதுருக்கும்படி யென்னென்ன (ஸமர்ப்பித்த) இத்யாதி. ஸமர்ப்பித்ததுதபித்த பேருண்டோவென்ன (அதவா) இத்யாதி. ஆத்மஸ்வரூபமத்யந்த பரதந்தரமாயிருக்குமென்னு மதுக்கு ஸம்வாதம் (ஆழ்வான்) இத்யாதி. வந்தவந்தரத்திலே எம்பெருமானாகேட்க, கம்பிதம்மைக்குறித்து அருளிச்செய்தபடியை ஆழ்வானதுவதித்தானென்றபடி, “பிள்ளைப்பிள்ளை” என்று கம்பி ஆழ்வானைப் பூழித்துச்சொல்லும்படி. அன் றிக்கே, ஆழ்வான் தாம் தம்முடைய சிஷ்யரானபிள்ளைப்பிள்ளையைக் குறித்து அருளிச்செய்தாரென்னவுமாம், இரண்டு பகஷத்திலும் “பணித்தார்” என்றவந் தாம் சொன்னானென்று சேஷம். அடு.

தாற்பர்யம்.—இதில், இரவுக்கஞ்சின நாயகியாய்க்கொண்டு, அடிக்கடி இரவும் இருளும்வந்து என்னையலியாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணுமென்று நாயக னாக ஸர்வேஸ்வரனைச் சரணம் புகுகிறார்.

விலேககுந்யமான குரக்கானது மாணிக்கத்தினருமை யறியாமல் அதை யெடுத்துத் தனக்கும் பிறர்க்கும் உபயோகியாதபடி யோர்பாழான ப்ரதேசத் திலெறிந்து விடுமாபோலே, லோகோபகாரகனான ஸூர்யனைப்போக்கடித்து விட்டு பாதகரமான இருளைத்தனக்குத்துணையாகக்கூட்டிக்கொண்டுவந்து இந்த ராத்ரியானது என்னை பாதிக்கிறது. தனக்கொத்தாரும் மிக்காருமில்லாத அபரிச்சிந்தனைவபவனாய், ஸகலவந்த்ரியாஹ்லாதகரமான திருமேனியையுடைய னாய், ஸகல ஜகத்ஸ்வாமியாய், எனக்கு நாதனான நீயிருக்க, உனக்கு சேஷமாய் உன்சையை யெதிர்பார்த்திருக்கும் என்னுடைய இந்த ப்ராணன்பகம் வருத்தம் ஸுறிக்கக்கூடாததாயிருக்கிறது. ஆகையாலதைப்போக்கிரக்ஷித்தரு ளவேணும். அடு.

அடைக்கலத்தோங்கு கமலத்தலரயன் சென்னியென்னும், முடைக்கலத்துண் முன்னரனுக்கு நீக்கியை, ஆழிசங்கம், படைக்கலமேந்தியை வெண்ணெய்க்கன்றாய்ச்சிவன்தாம்புகளால் புடைக்கலத்தானை யெம்மானை, என்சொல்லிப் புலம்புவானே. அக.

அர்த்தம்.—அடைக்கலத்த - ரக்ஷயவஸ்துவாக, ஒங்கு - வளராவின்ற வனாய், கமலத்து - (திருநாயிலுத்பந்நமான) தாமரையினுடைய, ஆழி - பூவில்பிரந்த, அயன் - ப்ரதமாவினுடைய, சென்னி என்னும்-தலையென்கிற, முடை - தூர்க்கந்தமுடைய, கலத்து - பாத்ரத்தில், ஊண் - போஜகத்தை, முன் - முற்காலத்தில், அரனுக்கு - ருத்ரனுக்கு, நீக்கியை - போக்கின

வனாய், ஆழிசங்கம் - ஸுதர்சனபாஞ்சஜந்யங்களாகிற, படை - திவ்யாயுதங்
களை, கலன் - ஆபரணங்களாக, ஏத்தியை - தரித்தவனாய், அன்று - க்ருஷ்ணாவ
தாரத்தில், வெண்ணெய்க்கு - வெண்ணெய்க்காக, ஆய்ச்சி யசோதைப்பிரா
ட்டி, வன்-வலிய. தாம்புகளால் - கயிறுகளினால், புடைக்க - அடிக்க, அலந்
தானை - அலமாப்பையுடையவனாய், எம்மானை - எனக்குஸ்வாமியானவனான
உன்னை, என் சொல்லி - என்னகுறையைச் சொல்லி, புலம்புவன் - கூப்
பிடுவேன்?

அசு.

[பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்:]

அவ.—எண்பத்தாரூம்பாட்டு.—எத்தனையேனுமிருள்வந்து மே
லிட்டுபாதகமானாலு மத்தலையிலொரு குறைசொல்ல வெண்ணுத
படியிறே அவன் ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்தாவிருக்கும்படி.

வ்யா.—(அடைக்கலத்தோங்கு) ஸர்வேஸ்வரன் பக்கவிலே
நிக்ஷபம்போலேயாயிற்று ப்ரஹ்மா வளருவது. (கமலத்தலரயன்)
நிக்ஷபம்போலே என்றவிடம்- ஒரு குறைபிறவாதபடி உணர்ந்து
நோக்குகிறபடியைப் பற்றச்சொன்னவிதத்தை. அவ்வளவன்றிக்கே,
நேரே ஸர்வேஸ்வரன் பக்கவிலே பிறத்தஜம்மத்தால்வந்த ப்ராப்தியை
யுடையவன். (சென்னிபித்யாதி) லோககுருஷமாய், பிதாவுமானவன்
தலையையறுத்துப் பாதகியாய் நின்றான் ஒருவன்; தலையறுப்புண்டு
எளிவரவுபட்டு நின்றொருவன்; இருவருடையதுகத்தையும்
போக்கினாயிற்றிவன். (அயன்சென்னியென்னும் முடைக்கலம்)
ப்ரஹ்மசிரஸ்ஸென்றொரு தாமமாத்ரமேயாய் தான் முடைக்கல
மாயிற்று: பூதிகந்தபஹு ஸாமானைகயாலே கமுகும் பருந்துமாய்க்தொ
டர்ந்து திரியும்படியாயிற்று ஸஞ்சரிப்பது. (முடைக்கலத்துண்முன்
னரனுக்கு நீக்கியை) அதிலேயுண்டு திரிகிறவித்தை முன்னரனுக்கு
நீக்கினவனை. ஸம்ஹர்த்தாவாய்த்தன்னதிகாரத்தோடே யிருக்கச்செ
ய்தே, இவ்வெளிவரவுவர, “நாமொருவனுக்கிக் கார்யங்கொள்வானொ
ருவன், நோவுபடவிட்டிருக்க வொண்ணாது” என்று அவனுடைய

அரு || எண்பத்தாரூம்பாட்டு.—அடைக்கலத்தோங்கு, “ அடைக்கலத்
து”-ரக்ஷயமாய்க்கொண்டு, “ஒங்கு”-வளருகிற, “ கமலத்தலர்”-தாமரைப்பூவி
லேபிறந்த, “ அயன்சென்னியென்னும்” -ப்ரஹ்மாவினுடைய சிரஸ்ஸாகிற,
முடைக்கலத்து” -தூர்க்கந்தியான கபாலத்திலே, “ ஊண்”-உண்டுதிரிகிறவித்
தை, “முன்னரனுக்கு நீக்கியை”-முன்னே அந்நபாதகிக்கு நீக்கினவனை. இத்
தால், ரக்ஷயனுமாய், புத்ரனுமான அயனென்றபடி. (நாமொருவனுக்கிக் கார்ய
ங்கொள்வானொருவன்) என்றது தாம் அதிகாரிபுருஷனும்படி பண்ணிக்கார்யம்
கொள்வானொருவனென்றபடி.

வ்யா|| துகத்தைப்போக்கினவனை. இத்தால், ஸ்ருஜயத்வ கர்மவ்யயத்வகேஷ்டாஜ்ஞத்வங்களிருவர்க்கும் அவிசிஷ்டமென்றபடி; ஒருவன் தலையறுப்புண்டு நின்றான்; ஒருவன் பாதகியாய் நின்றான். இவன் அவர்களிருவர்க்கும் வந்ததுகத்தைப் போக்கிக்கொண்டு நின்றான்.

(ஆழிசங்கம் படைக்கலமேந்தியை) “இவர்களிப்படி யலைந்து கொண்டுவிடந்தால் ரக்ஷிக்கவேண்டும் போதாக்கருவியெடுக்கப்பார் திருக்கவொண்ணாது” என்று திவ்யாயுதங்களை எப்போதுங்கையிலே தரித்துக்கொண்டு நிற்கிறவனை. திருவாழியுள்ளிட்ட திவ்யாயுதங்களா ிற திருவாபரணங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும்படியாகத்தரித்துக்கொண் டிருக்கும் ஸ்வபாவனைவனை. (வெண்ணையித்யாதி)ப்ரஹ்மருத்ராதிக ளுக்குங்கூட துகடீவர்த்தகனாய், அதுக்கிடான பரிகரத்தையுமு டையனாயிருக்கச் செய்தே ஆஸ்ரிதரால் தனக்குவந்த க்லேசத்தை ப்பரிஹரித்துக்கொள்ள மாட்டாதேயிருக்குமவன். ப்ரஹ்மாதிகளுக் குங்கூட நிர்வாஹகனாய், ஸர்வஸ்மாத்பரனாயிருக்கிறவன் தன்னுடைய விபூதியி லேகதேசத்திலே சிலவறுகூல ஸர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தா லல்லதுசெல்லாதே, அவர்ப்தஸமஸ்தகாமனாயிருக்குமவனுக்கு ஒன்று குறையாய், அதுதான் நேர்கொடுநேர்கிடையாதே களவுகாணப்புக்கு வாயதுகையதாகவகப்பட்டு, அதுக்குப்ரதிக்ரியைபண்ணமாட்டாதே ின்றவனை. (அன்று) அவன் வந்துகட்டுண்டு எளியனாவதொருநாளுண் டாவதே! அதுவுமொருநாளே! தானே வந்துகட்டுண்டு எளியனாயி ருக்கிறவன் று கிட்டப்பெறுதே இன்று பெறுகைக்குப் ப்ரார்த்தித்தி ருப்பதே! நான். (ஆய்ச்சி) ஓரிடைச்சியால் வந்தநலிவுபரிஹரிக்க மாட் டாதே யிருப்பதே! (வந்தரம்புகளால்) உரவியாவையெல்லாமற்றற் றப்போக மேலேமேலே வேறுசிலவற்றை பெடுத்தடித்தாளாயிற்று. ஸ்நேஹமெவ்வளவுண்டு, அவ்வளவு நிலைநிற்குமிதே சிற்றமும். (க) “இடைச்சிசுமைத்திறங்கள்” என்னக்கடவதிறே. (புடைக்கலந் தானே) அலந்திருக்குமிதுக்கு மேற்பட இதுக் கொருப்ரதிக்ரியை யில்லை பண்ணலாவது. (அலந்தானே) அவென்று - மலர்வாய், இவ ளாடிக்கவடிக்க முகம்மலர்ந்திருந்தபடியாகவுமாம். (உ) * கண்ணியால்

அரு|| (அலைந்துகொண்டு) துகப்பட்டுக்கொண்டு. “ஆழிசங்கம்” - திருவாழி சங்கம் முதலான, “படை” - திவ்யாயுதங்களாகிற, “கலம்” - ஆபரணங்களை “எந்தியை” - தரிக்கும் ஸ்வபாவனைவனை. “கலம்” என்றது - கலனென்ற தாய், ஆபரணங்களைச் சொல்லுகிறது. அப்புடி பல தாம்புகளாலே அடித் தானோடுவென்ன அருளிச்செய்கிறார் - (இடைச்சிசுமைத்திறங்க என்னக்கட வதிறே) என்றது - குமைத்திட்ட ப்ரகாரக்கனென்றபடி. “புடைக்கு” ப்ரஹ்மார

வ்யா|| குறுங்கயிற்றாற் கட்ட வெட்டுன்றிருந்தவனிறே: (எம்மாணை)
கட்டுண்டு அடியுண்டு கண்ணுங்கண்ணீருமாயுடம்பு வெருத்திருந்த
விருப்பைக்காட்டிஎன்னை அந்நயர்ஹமாக வெழுதிக்கொண்டவனை.
(க) உபாயவேநிலையிறே மீடழிப்பது. (என்சொல்லிப்புலம்புவனை)
இப்போதாசைப் பட்டுப்பெறுமையாலே புலம்பவேண்டாநின்றது ;
முன்புசெய்தவைத்தொருகுநத மில்லாதபடியாலேசொல்லுகைக்
கொரு பாசாம்காண்கிறிலேன். எம்போது பெறுதொழிகிறது-நம்
முடைய காமப்ராப்திபற்றாமையென் றித்தலைநிலை வாங்கலாயிருந்
தது. அங்ஙனுஞ்சொல்லலாவதொன்றில்லையிறே யத்தலைக்கு. அக.

அரு|| த்துக்கு, - "அலந்தானை" - து:கப்பட்டிருக்கிறவனை, என்சொல்லிப்புலம்பு
வனை, (உ) "మమైదుస్సుతంజీஷ్" - மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித்
என்கிறபடியே என்னுடைய ஆற்றாமையாலே கூப்பிடுகிறே னித்தனையொ
ழிய அவனுக்கென்ன குறையைச்சொல்லிக் கூப்பிடுகிறே னென்றபடி.
அடைவேயந்வயம். அக.

[அப்பு அரும்பதம்.]

எண்பத்தாரும்பாட்டு. = (அடைக்கலத்தோங்கு) விஸ்வேலகதசையிலே
கொண்டாடுவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (எத்தனையேனும்)
இத்யாதி. ப்ரஹ்மாவுக்கு து:கத்தைப்போக்குகை. - அங்கஹிதன் என்று தள்ளி
வையாதே ப்ரஹ்மபட்டத்துக்கர்ஹனாக்குகை. பூதிகந்தம் - துர்க்கந்தம். கருவி-
ஆயுதம். படைக்கலம் - படையாகிற ஆபரணம். ஸ்நேஹம் - வெண்ணெய்.
இப்படி திரளாகவடிபட்டாருண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அடைச்சி)
இத்யாதி. "அலந்தான்" அலமாக்கையாதல், அலருகையாதல். "எம்மாணை
யென்சொல்லி" என்று கூட்டியருளிச்செய்கிறார் (நாமிப்போது) இத்யாதி.
(வாக்கலாய்) கைவாக்கலாய். அக.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

எண்பத்தாரும்பாட்டு. - (அடைக்கலம்) இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டு நாயிகா
வார்த்தையாகில் குணஜ்ஞாநத்தாலே அவனைக்குறை சொல்லாதே தன்னிலே
நொந்துகொள்ளுகிறாளென்று. திருத்தாயார்வார்த்தையானபோது, அவர்தா
மும்அவன் குணங்களை ஆராய்ந்து குற்றஞ்சொல்ல வழிகாணாமல் தடுமாறுகிறா
ரென்று ஸங்கதியுட்கொண்டு, விஸ்வேலத்திருக்கும்போது குணங்களை
குணங்களாக இப்படி சொல்லலாமோ வென்னும் சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார்
(எத்தனை) இத்யாதி. அயனை "அடைக்கலத்தோங்கு" என்று விசேஷிப்பா
னென்னென்ன (ஸர்வேஸ்வரன்) இத்யாதி. மீளவும், "கமலத்தலர்" என்பா
னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார். (க்ஷேபம்) இத்யாதி. "அயன்" அனுனெ
ன்றாய், இப்படி விசேஷிக்கையாலே யோநிஜந்மாவன்றென்று தோற்றுகை
யாலே பவிதமருளிச்செய்கிறார் (அவ்வளவு) இத்யாதி. அனனுக்குள்ள
து:கத்தைநீக்கினது உபலக்ஷணமாகி அயனுக்கும் நீக்கினது விவக்ஷிதமென்று

பாவமருளிச்செய்கிறார் (லோக) இத்யாதி. அக்கஹீநன் அதிகாரத்துக் கர்ஹனன்றென்று தள்ளிவிடாதே அவன் து:கத்தைப்போக்கினபடி யென்று திருவுன்னம். பூதிகந்தம் - துர்க்கந்தம் "அதிலே" என்றதுக்குக்கருத்து (ஸம்ஹர் த்தா) இத்யாதி. "நீக்கியை" என்று. இத்தையே ஸ்வபாவமாகவுடையவென்று ஸ்ரூபகமாகச் சொன்னதக்கு, இப்படிப்பட்ட து:கங்களைப்போக்கிக்கொண்டே யிருப்பவென்று பலிதமாகையாலேயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால்) இத்யாதி வாக்யசதுவ்யத்தாலே. கருவி-ஆயுதம். "கலம்" என்றதுக்கு சப்தார்த்தம் தோற்றவருளிச்செய்கிறார் (திருவாழி) இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவர ணம் ப்ரஹ்மாதி) இத்யாதி. திருத்தாயார் வார்த்தையானபோது "அன்று" எந்ததக்குபாவமருளிச்செய்து, நாயிகைவார்த்தையான போதைக்குச்சேர வருளிச்செய்கிறார் (தானே) இத்யாதி. பஹுவசநதாசுபர்யம் (உரவிய) இத்யாதி. (ஸ்நேஹம்) வெண்ணெயென்று சாடு. இதுக்கு-புடைக்கு, அடிக்கைக்கென்றபடி. (வாங்கலாய்)-கைவாங்கலாய். அக.

தாசுபர்யம்.—இதில், ஸர்வேஸ்வரன் நம்மைரக்ஷிக்கைக்காக அவதரித்த போது அவனுடையரக்ஷணத்துக்ககப்படாமலொதுங்கியிருந்து இப்போதுகிடந்துவருந்துவது அவன் குற்றமன்று; நம்முடைய பாபவிசேஷமேயென்று தம்மை வெறுக்கிறார்.

உனக்குப்புத்ரனாய் ரக்ஷயனாயிருக்கிற ப்ரஹ்மாவின் தலையையறுத்து ப்பாதகியானருத்ரன்கையில் அத்தலையொட்டிக்கொள்ள, அந்த துர்க்கந்தமான தலையிலேயே பிகையெடுத்திட்டு திரிந்த ருத்ரனுடைய அந்தப்ரஹ்மஹத் தையையப்போக்கியும், அக்கஹீநனான ப்ரஹ்மாவை அதிகாரத்தில் நின்றும் தள்ளிவிடாமல் வைத்தும் இப்படி ஈஸ்வராபிமாசிகளானவர்களுக்கும் ரக்ஷகனாய் ரக்ஷணபரிகரங்களான துவ்யாயுதங்களையுடைய நீ க்ருஷ்ணனாயவதரித்து, இடைச்சேரியில் வெண்ணெயைக்களவுசெய்ய, அந்த அபவாதத்தைப் பொருத்தாயானயசோதை உன்னிடத்தில் பரிவினால் தன்கைக்கெட்டின கயிறுகளை யெடுத்து உன்னையடிக்க, அதைத்தப்பிப்போகமாட்டாமல் அலைந்து அழுது அந்தஸௌலப்யத்திலென்னை யீடுபடுத்தின உன்னை அப்போது ஸேவிக்கப் பெருமவிருந்துவிட்டு இப்போதாகக்கிடந்தலைந்தால் இதற்குன்மேலென்ன குற்றமுண்டு? அக.

புலம்பும்கனை குரல் போழ்வாயவன்றிலும், பூங்கழிபாய்க்
புலம்பும் * கனகுரல்குழந்திரையாழியும், ஆங்கவைநின்
வலம்புள்ளது நலம்பாடு மிதுகுற்றமாகவாயம்
சிலம்பும்படி செய்வதே, திருமாலித்திருவினையே. அள.

அர்த்தம்.—திருமால் - ஸ்ரிய:பதியே! நின்-உனக்குவாஹநமாய், வலம்-பலத்தையுடைய, புள்ளது-பெரியதிருவடியினுடைய, நலம் - கல்யாணகுணம், பாடும் இது - கீர்த்தநம்பண்ணுகையாகிற இத்தை, குற்றமாக - தப்

* (பா), கனை குரல்.

ச்செய்கிறார் (உன்னை) இத்யாதி. அலம்புதல் - அலைதலாய், அதுக்கர்த்தம் (அலைப்பையா கிற்பதாய்); அலையாநிற்பதா யென்றபடி. மேலுக்கவதாரிகை (என்ன) இத்யாதி. “பலத்தையுடைத்தாய்” என்றத்தைப் பரமான பூர்வகம் விவரிக்கிறார் (சுருடோலாருணம்) இத்யாதி. ப்ரக்ருதோபயோகம் (தவ் தங்கரி) இத்யாதி. “இத்திரு” என்றவிடத்தில் இதம்சப்தத்துக்குப்போர (உம்மை) இத்யாதி. இதம் சப்தத்துக்குத் தாத்பர்யம் (ராவனாதி) இத்யாதி. பாட்டுக்குத் தொகுத்தபாவமருளிச்செய்கிறார் (அன்றில்) இத்யாதி. வாக்யத்வயத் தாலே. அஎ.

தாத்பர்யம்.—இதில், லௌகிக பதார்த்தங்கள் ஸ்மாரகமாய் பாதிக்கிற படியைக்கண்டு ஸுஹ்ருத்தங்களுரைத்த பாசுரத்தைக் கடலோசைமுதலிய உத்போதகபதார்த்தங்களினால் வருந்தும் நாயகியைக்கண்டு கலைசிக்கிற திருத்தாயார் வார்த்தையாலே யருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்ரீரீய:பதி! பரமரஸிகனான உன்னுடன் ஸம்ஸ்லேஷித்து அந்தஸம்ஸ் லேஷசிந்திக்களைத் தான் தரிக்கவேணுமென்றானைசப்பட்டு மஹாலக்ஷ்மிபோன்ற இப்பெண்ணானவள், உனக்குவாஹமாய், உன்னை எழுந்தருளப்பண்ணும்போது உன்னுடைய திருவடிநேகைகள் படிந்த விளங்குகிற பெரிய திருவடியின் கல்யாண குணங்களைச்சொல்லி கீர்த்தனம் பண்ணினாள். இவளும் அப்பெரிய திருவடிபோலவே உன்னுடைய ஸம்ஸ்லேஷத்தினாலுண்டான நேகைகளைப்பெறவேண்டும்படி நீ வந்துகவாமைமால் இவள் மிகவும் மார்தையானாள். அதற்குமேல் விராஜிணிசுருக்கு பாதகங்களான அநக்ஷரமான அன்றிலின் குரலும், கழிசொங்கும் நிறையும்படி யலைபெறிந்துகொஷிக்கிற ஸமுத்ரகோஷமும் இவளைகலிய, இந்த வாசாமகோசரமான அவஸ்த்தையைக்கண்டு லோகமெல்லாம் ஐயோ! என்று வருத்தி கொஷியா நின்றது. இவளை நீ இப்படிவிட்டு வைப்பது உனக்குத்தகுமா? என்று நாயகனான ஸர்வேஸ்வரனைப் பார்த்துச்சொல்லுகிறாள். அஎ.

திருமாலுருவொக்கும்மேரு, அம்மேருவில்செஞ்சுடரோன்
திருமால் திருக்கைத் திருச்சக்கரமொக்கும், அன்னகண்டும்
திருமாலுருவோடவன் சின்னமேபிதற்றாநிற்பதோர்
திருமால்தலைக்கொண்ட நங்கட்கு, எக்கேவரும்தீ வினையே.

அர்த்தம்.—மேரு-மேருபர்வதமானது, திருமால் - ஸ்ரீரீய:பதியினுடைய, உருவு - திருமேனியோடு, ஒக்கும் - ஸத்ருசமாயிருக்கும். அம்மேருவில் - அந்தமேருபர்வதத்தினுச்சிவிலிருக்கிற, செம் - சிவந்த, சுடரோன் - கிரணங்களையுடைய ஸூர்யனானவன், திருமால் - ஸ்ரீரீய:பதியினுடைய, திருக்கை - ஸ்ரீஹஸ்த்தத்திலிருக்கிற, திருச்சக்கரம் - ஸ்ரீஸூதர்சனாழ்வானோடு, ஒக்கும் - ஸத்ருசமாயிருக்கும். அன்னகண்டும் - அப்படி எங்கேஸ்வரனுடைய திருமேனியோடும் தியாயுதத்தோடும் ஸத்ருசமான உஸ்துக்களைக்கண்டிருக்கச் செய்தேயும், திருமால்-ஸ்ரீரீய:பதியினுடைய, உருவோடு-திருமேனியோடுகூட,

திருவ - அவனுடைய, சின்னமே - திவ்யாயுதங்களுமே, (காணவேணு
மென்ற), திருநாடுதற்பது - கூப்பிடுகையாகிற, ஓர் - விலகலுண்டாய், திரு -
மாலையான, மால் - வ்யாமோஹம், தலைக்கொண்ட, அதிகரித்த (தரு -
மாவிரகமிற), நமக்கு - நமக்கு, தீவினை - கொடியபாபம், எங்கேவரும் -
எங்கேவரும்? அ.அ.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அ.அ. — என்பத்தெட்டாம்பாட்டு. — இப்படிநாடு பழிசொல்லர்
நிதவசொந்தே, இத்தெச்சொல்லிப் பழிசொல்லும்படியாகப்பெற்ற
மெக்கினியொரு குறையுண்டோ? வென்கிறான். இப்பாட்டிற் சொ
ல்லுகிற தென்னென்னில், ஸர்வதாஸத்ருசமாயிருப்பதொரு வஸ்து
விநாசப்படியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் திருமேனிக்குச் சேர்த்திருப்ப
தொருபாபான்தைக்கண்டால், “உபமாநாஹிதமாயிருப்பதொரு
வஸ்துவிக்குக் கதிர்வொழுகி யாகிலுமிங்கனே யோருபமாக முன்
டாகப்பெற்றோம்” என்று இது ஆஸ்வாஸஹேதுவாதையன்றிக்கே
“அவ்வுபமேயச்சன்னையே காணவேணும்” என்னும்படியான விடா
யாபுடைய நமக்கினியொரு குறையுண்டோ? வென்றதாதல்; அன்
திற்கே, அவனுடைய ஜகதாசாரணத்தை யதுஸந்தித்தால் அவ்வள
விட பரவாஸியாதே “அவனுடைய அஸாதாரணவிக்ரஹத்தையக்கா
ணவேணும்” என்னும்பேறுகூட பிறக்கும்படியான வெனக்கொரு
குறையுண்டோ? வென்னுதல்.

வ்யா. — (திருமாலுருவொக்கும்மேரு) ஸ்ரியபதியுடைய வடி
வோடொத்திராசீன்றது, மேருவானது, வளர்த்தியாலும் புகராலும்.
(அம்மேருனித்யாதி) உம்மேருவிலே ஸஞ்சரியாகிற்கிற ஆதித்ய
ஸூனவன். (திருமால் திருக்கடகத் திருச்சக்கரொக்கும்) (க) “வடி
வார்த்தையிலத்துறையுஞ் சுடராழியும்” என்கிறபடியே அவன்
வகையில் திருவாழியைப்போலே இருக்கும். (அன்னகண்டு) இப்
படியேயவனுக்குப் போலியானவற்றைக்கண்டு வைத்தும். (திருமால்
த்யாதி) ஸ்ரியபதியுடைய அத்தமேருவோடொத்த திருமேனியையும்

அரு || என்பத்தெட்டாம்பாட்டு (திருமாலுரு) ஸர்வேஸ்வரன் திருமே
னிக்கு தருவந்தமாயிருக்கிறவாகாரத்தை யதுபவித்த அதில் தருப்பி
ததுமையாலே அஸாதாரணமான விக்ரஹத்தையும் அவன் கிஷ்கங்கனையும்
அபவிக்கவாசைப்பட்ட நமக்குத்தீவினை எங்கேவருமென்னுதல்; அதவா-ஸர்
வேஸ்வரனுக்குத் திருமேனிபோலே, நியாயமாய், தர்பமாய், சேஷமாயிருக்
கையாலேமேருமுதலானவை அவனுக்குச்சரீரமாயிருக்கிற வாகாரத்தையது
பவித்தது அதில் தருப்பிதவமையாலே அஸாதாரணவிக்ரஹத்தை யது
பவிக்கவாசைப்பட்ட மெக்கெங்கேவருந்தீவினை யென்னுதல். இந்த வர்த்தத்

(க) திருப்பல்லாண்டு. உ.

வ்யா|| (க) “வலக்கையாழியிடக்கச்சங்கம்” என்கிறபடியே, அஸாதாரண சிஹந்தையுங் கரணவேனுமென்றாகைப்பட்டுப் பிற ற்றுகின்றன.

அன்றிக்கே, (திருமாலுருவொக்கு மித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரன் திருமேனியோ டொத்திருந்தது மேரு; அதிலே ஸஞ்சரிக்கிற ஆதித்யன் அவன்னைப்பித்திருவாழியோ டொத்திருந்தான், இவை இரண்டும் ஜகதாக்காரதைக்குபலக்ஷணமாயிருக்கிறது. (அன்னகண் டும்) ப்ருதக்ஸ்த்தித்யநர்ஹாதாராதேயபாவநியத்தரு நியாயப்பாவ சேஷசேஷிபாவாதிகளாலே இவ்வயவனுக்குச்சர்மாயிருக்கிறபடி யைக்கண்டுவைத்து. (திருமாலித்யாதி) இப்படி ஜகதாக்காரன யிருக்கிறவளவில்பரம்பவஸ்யாதே யவனுடைய அஸாதாரணமான ரூபத்தையும் அஸாதாரணமான சிஹந்தையுங் கரணவேனுமென் றாகைப்பட்டுக் கூப்பிடும்படி. (திருமால்) அடிக்கழஞ்சுபெற்றபிச்சு. (உ) “விஷ்ணுநாம” சித்தித்யாதித்யம்” என்று விதேயமானது தானி வர்க்கு பாக்ருதியாய்ந்து, (தலைக்கொண்ட) தலைக்கொள்கையாவது. “சிலர் பழிசொன்னார்கள்” என்று மீளாதபடி முறுகுக்கொளுத்தகை. (நங்கட்கித்யாதி) இப்படி பகவதவிஷபத்திலே பவாஹித்த கம்மை (ந) “அக்ஷயமஹா” க்ஷயம்- அவஸ்யமது போக்கய்யம்” என்கிறவசத்தி ளாதக்கொண்டு நங்கர்மம் கம்மைவடிம்பிடவற்றோ? வென்கிறார்.

அரு|| துக்குத்திருமாலுடைய திருமேனிபோலே மேருவும் சரீரமாயிருக்கும் திருவாழி போலே ஸஞ்சரும் சரீரவத்விதேயனாயிருக்குமென்றபடி. (திருமால் தலைக்கொண்ட) திருமாலென்று-வ்யாமோஹமாய், வ்யாமோஹமானது தலைக் கொண்ட அதிசயித்த. (முறுகுக்கொளுத்தகை என்றது-வயிரம் பற்றினதென் றபடி. முறுகு-வயிரம். நெருப்பானது வயிரத்தில் பற்றினால் அவிக்கப்போகா தாப்போலே ஒருத்தராலும் மீட்கப்போகா தென்றபடி. அடைவே அந் வயம். அஅ.

[அப்பு அரும்பதம்.]

எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—(திருமால்) “தீவினை” பொல்லாக்காதல், பாபமாதல். முந்தினதிலே அவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (இப்படி பாடு) இத்தாதி. (இத்தை) பகவத்ப்ராஹ்மணயத்தை. “உருவொக்கும்”-உருகோடே ஸத்ருசமென்னுதல்; உருத்தானென்னுதல். இவற்றை வாக்யதவயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வதஸேத்ருசம்) இத்தாதி. “திருமால்”-அழகியபிச்சு, பத்தியென்றபடி. அஅ.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—(திருமால்) இத்தாதி. “திருமால் தலைக் கொண்ட கங்கட்கென்கே வருத்தீவினை” என்றத்தைக் கடைசித்த ஸங்கதி

(க) திருவாய் சு-ச-சு.

(உ) ப்ருஹதாரண்யம் சு-ச-சு.

(ந)

அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி) இத்யாதி. “இத்தை” என்றது நரபெழிசொல்
வம்படியான பகவத்ப்ராவண்யத்தை என்றபடி. “திருமால் தலைக்கொண்ட”
இத்யாதியே யமைந்திருக்க, மூன்றடியாலுஞ் சொல்லுமது ஏதுக்கென்னும்
சங்கதையையதுவதித்து, இரண்டுவகையாக வருளிச்செய்கிறார் (இப்பாட்டில்)
இத்யாதி. (சேர்ந்திருப்பது) என்றது-ஒருபடி சேர்ந்திருப்பதென்றபடி. குறை
புண்டோ) என்றது-“தீவினை” என்று சொல்லப்பட்ட கம்மமில்லாமையாலே
ஒரு குற்றமுமில்லையென்றபடி. இந்த பிச்சுபக்தியன்றோ? அது ஸாதகமானால்
அடிச்செய்துபெற்றபடி யென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (நிதித்யாஸிதவ்யா)
இத்யாதி. ப்ரக்ருதி-ஸ்வபாவம். ஸ்வரூபாந்தர்க்கத மென்றபடி. முறுகுகொ
ளுத்தனை-த்ருடமொகை. (அஅ)

தாத்தப்யம்.—இதில், ஸர்வேஸ்வரனோடு போலியான மேருமுதலிய
வஸ்துக்களைக்கண்டும் அவ்வளவிலே த்ருப்திபிறவாமல், அவனையே காண
வேனுமென்கிற அபிநிவேசத்தையுடைய நமக்கு இனிமொரு குறையும் நேரி
டாதென்கிறார்

ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருமேனிக்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸாம்யமு
ள்ள வஸ்து ஒன்றுமேகிடையாது. ஆயினும் ஆராயுமிடத்தில், இவ்வுலகி
னில் தனக்கு மேலொன்றில்லை யென்னும்படி மஹத்தாயுள்ள மேருபர்வதமே
அவனுடைய திருமேனியைப்போல் மிக உகந்தமாய்ப் புகர்பெற்றுக்காண்கி
றது. அவன் வஸ்து திருக்கையிலேந்திய திருவாழிக்கு, அம்மேருசிகரத்தில்
ஸஞ்சரிக்கிற ஸஹஸ்ரகிரணை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லில் சொல்லலாம்.
இப்படி நிருபமாகமான அத்திருமேனிக்கு ஸத்ருசவஸ்துவை ஆராயுமிடத்தில்
ஏதோஒருவிதமாக இவ்வளவாகிலும் ஸத்ருசமான வஸ்துவைக்கண்டோமே
யென்று த்ருப்தியுடைய வேண்டியிருக்க, நம்முடைய ஆசைக்குத்தக்கபடி
நுவை ஸர்வேஸ்வரனோடு ஸத்ருசமாகாமையாலும், ஸர்வதாஸத்ருசமான
வஸ்துக்களில்லாமையாலும் அவனையே காணவேனுமென்ற உறுதிப்பட்டு
கின்ற இவ்வபிநிவேசம் நமக்குப்பிறத்தபிச்சு பலப்ராப்தியில் எவ்விதமான
குறையும் நேரிடாதென்று நிர்வசயித்து த்ருஷ்டராஜர்.

தீவினைக்கரு நஞ்சை நல்வினைக்கின்னமுதத்தினைப்,

பூவினைமேவிய தேவிமணாளனைப், புன்மையெளகா

தாவினைமேய்க்கும் வல்லாயனை மன்றுலகீரடியால்

தாவினவேற்றையெம்மானை, எஞ்ஞான் றுதலைப்பெய்வனே. அகா

அத்தம்.—தி-கொடிய, வினைக்கு-(ஆஸ்ரிதருடைய)பாபத்துக்கு, அரு-
அபூர்வமான, நஞ்சை - விஷம்போன்றவனாய், நல்வினைக்கு - ஸத்கர்மத்
துக்கு, தின் - இனிய, அமுதத்தினை - அம்ருதம்போன்றவனாய், பூவினை -
தாமரைப்பூவை, மேவிய - பொருத்திவாஸம்செய்கிற, தேவி - பெரிய
பிராட்டிக்கு, மணாளனை - வல்லபனாய், புன்மை - தாழ்ந்த செயல் (என்று).

என்காது - இகழாமல், ஆவினை-பசுக்களை, மேய்க்கும் - மேய்க்கிற, வல் - ஸ்ரேஷ்ட்டனான, ஆயனை - இடையனாகிய க்ருஷ்ணனாய், அன்று - மஹாபலிகாலத்தில், உலகு - லோகங்களை, ஈரடியால் - இரண்டடிகளினால், தாவின - ஆக்ரமித்த, ஏற்றை - ஸ்ரேஷ்ட்டனாய், எம்மானை - எனக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனை, எஞ்ஞான்று - எப்போது, தலைப்பெய்வன் - கிட்டுவேன்?

அக.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ. — எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. — ஸம்ஸாரிகளிற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தராகப் பெற்றோம் ; இனியவனைப்பெற்றதுபவிக்கிறவர்க ளோடு காம்ஸஜாதீயராகப் பெறுவதென்றோ? வென்கிறார்.

வ்யா. — (தீவினைக் க்ருகஞ்சை) பகவத்பார்ப்திக்குப் ப்ரதிபந்தகமான துஷ்கர்மங்களுக் காற்றவொண்ணாத கஞ்சாபுள்ளவனை. (நல்வினைக்கு) பலாபிஸந்திரஹிதமான கர்மத்தைப் ப்ரிகரமாகவுடைய பக்திக்கு. (இன்னமுதத்தினை) சித்தியபோக்யனாய், ப்ரமப்ராப்யனாயுள்ளவனை. இப்படி பாபங்களைப் போக்குகைக்கும் தன் பக்கல் ருசிசூகனாகைக்கும்டி யெவ்வென்ன, (பூவினைமேவியவித்யாதி) ப்ரீராட்டியோட்டைச்சேர்த்தியாலே. பெரியப்ரீராட்டியார்க்கு வல்லபனாகைக்கு மேற்படவில்லையிறே மேன்மைக்கு. (புன்மையித்யாதி) அம்மேன்மையுடைய னாயிருக்கச்செய்தே, அவளோட்டைச் சேர்த்தியாலே யாஸ்ரிதர்க்கு ஸுலபனாயுள்ளவனை. (புன்மையெள்காதாவினைமேய்க்கும்) ஸ்ரியபதியான தன் மேன்மைக்கிதுபோருமோ? இது புல்லிதென்திகழாதே பசுக்களை மேய்க்குமாயிற்று. (வல்லாயனை) மற்றும் பசுமேய்ப்பாருடம்பிலே துளி நீரேறிட்டுக் கொள்ளிலும் அதுக்கு மவஸரமில்லாதபடி யிருக்குமவனை. (அன்றுவித்யாதி) ஒருரை ரக்ஷித்தாற்போலே இப்பூமியாக ரக்ஷிக்குமவனை. (ஏறலா) லோகத்தையடையத்தனிதுருவடிகளின் கீழேயிட்டுக் கொள்ளப்பெற்றபடியாலே மேனாணித்திருக்கிறவனை. இத்தால் வந்த பலமும் தன்னதாயிருந்தபடி. (எம்மானை) அவன்வெற்றியாலே மேனாணித்திருக்கவல்லானானும்போலேயாயிற்று இவர் அவன் செயலுக்குத் தோற்கவல்லபடி. (எஞ்ஞான்று தலைப்பெய்வனை) அவன்படிகளிலையான பின்பு, காளிழவல்லது பொருளிழவில்லையிறே.

அரு|| எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. — (தீவினை) “புன்மைபெள்காது” பசுக்களை மேய்க்கை க்ருஷ்ணமென்று என்காது - விடாதே என்றபடி. வன்மைபாவாதேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மற்றும்பசுமேய்ப்பார்) என்று. (காளிழவல்லது பொருளிழவில்லை) என்றத-ஒருவன் ஒருத்தனுக்குக் கடன்

வ்யா|| அப்பேறுபெறும் காளென்றோ? வென்கறார். (க) “அபீதா
நிஸகாஸஸ் ஓக் - அபீதாநீம் ஸகாலஸ்ஸ்யாத்” பதினாண்டுகழி
நகரல் வரக்கூடவதிறே. அந்நாளின்றாகப்பெறுவது கண்ணென்ற
போலே. அக.

அரு|| கொடுத்தான் கொடுத்தவன் பணங்கேட்டால், நாலுநான் தாமஸ
மொழியப் பணங்கொடுக்கிறதற்குக் கண்ணழிவில்லை யென்ற சொல்லுமா
போலே, இங்கு காலுநான் காலவிலம்பமொழியப்பலத்திலே கண்ணழிவில்லை
யிறே. ஆகையாலே “அந்நாளெந்நாள்” என்று கேட்கிறாரென்றாம். கண்ணை
உத்தேசயமாகக் கேட்கையாலே அந்நாளின்றாகாதோ என்கறார் (அபீ
தாநீம்) என்று. அக.

அப்பு அரும்பதம்.

எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு — (தீவினை) (ஆற்றவொண்ணாத) - பொறுக்க
வொண்ணாத, “எஞ்ஞான்று” என்றதக்குக்கருத்த-தின்றுதானாகவொண்ணா
தோ வென்றபடி. இப்படி சொன்னவிடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கி
றார் (அபீதாநீம்) இத்யாதி. அக.

வேறொரு அரும்பதம்,

எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. — (தீவினை) இத்யாதி. கிழே “எக்கேவருந்
தீவினை” என்று களித்து இதிலே “எஞ்ஞான்று தலைப்பெய்கலை” என்று
கூப்பிவொன்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரிகளில்) இத்யாதி.
(ஆற்றவொண்ணாத) - பொறுக்கவொண்ணாத வென்றபடி. புருஷகாரத்தோ
பயோகமாகத் தாத்தபர்யமருளிச்செய்த தாத்தபர்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார்
(பெரிய) இத்யாதி. எஞ்சுதல் - நமுவலிடுதல். (இத்தால்) - கண்ணத்தால்.
(என்றோ) என்றது - இன்றுதானாகவொண்ணாதோ வென்று கருத்தாய்,
இப்படி சொன்னாருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அபீதாநீம்).
இத்யாதி. அக.

தாத்தபர்யம். — இதல், இப்படி. பகவத்விஷயத்தில் விலகாண்பத்தியுத்த
ராய் ஸம்ஸாரிகளில் விலகாணரானகாம், பகவததுபவைகபரான நித்ய
ஸூரிகளுடன் கூடி என்றோ அவனை யதுபவிப்பதென்று தவறிக்கருத்.

கமலவானிகையாய்த் தனக்கத்யந்த வல்லபையான பெரிய பீரட்டியுபயோ
டைய புருஷகாரத்தாலே, ஆஸ்ரிதர்க்கத்யந்த துக்கஜகமாய் எவ்வாற்திவி
ரோதியான பரபங்களைப்போக்கி, பலாபிஸந்தரஹிதமான கர்மாதனை யது
வந்தித்து அவர்களபண்ணும் ப்ரபத்திக்குப் பரமபுருஷார்த்தபூரூபருக்கிற
ஸர்வேஸ்வரன், தன்னுடைய மேன்மையையும் பாராதே ஆஸ்ரித ஸம்ஸாரிக
னார்த்தமாக இடைக்குலத்திலவதரித்து இழிதொழிலை பகடேய்ப்பதையும்
செய்தும், ஸ்ரீகாமரூபவதரித்து மஹாபலியையிர்த்த மூன்றடிவாக் இர
ண்டடியால் கைகல்லாகக்களையு மாந்தமித்தத் தன் காத்கிழிட்டுக்கொண்டும்,
இவ்விதமான விசித்தரசாயினால் புகர்பெற்று விளங்குகின்றனகொண்டு, இவ்

(க). ஸ்ரீராம - அயோத்யா. ௨௪ - ௬௭.

வண்ணமான பரத்வ ஸௌபயங்களைக் காட்டி என்னையாளாங்கிக் கொண்
டான்: இப்படி வருத்த சேஷியான அவனைக்கிட்டி இஸ்ஸம்ஸார தாபமற்றவ
னாய் எப்போ தறுபவிக்கப் போகிறேனோ அவன்று காலத்தைப் பரதிகூழிக்
கிறார். அக.

தலைப்பெய்து யானுன்றிருவடிச் சூடுந்தகைமையினால்,
நிலைப்பெய்த வாக்கைக்கு நோற்றநீம்மாயமும், மாயஞ்செவ்வே,
நிலைப்பெய்திலாத நிலைமையுங்காண்டோறசுரர்குழாம்
தொலைப்பெய்த நேமியெந்தாய், தொல்லையூழி சுருங்கலதே. கூர்.

அர்த்தம்.—அசுரர் - அஸ்ரர்களுடைய, குழாம் - ஸமுஹத்துக்கு,
தொலை - நாசத்தை, பெய்த - பண்ணின, நேமி - திருவாழியையுடைய, எந்
தாய் - ஸ்வாமியானவனை ! யான் - நான், தலைப்பெய்து - கிட்டி, உன் திரு
வடி - உன்னுடைய திருவடிகளை, சூடும் - சிவஸிலணிகையாகிற, தகைமையி
னால் - ஸ்வபாவத்தினாலே, நிலைப்பு எய்த-ஸ்த்திதிபெற்ற, ஆக்கைக்கு - சரீரத்
தைப் பெறுகைக்கு, நோற்ற- (ஜம்மாந்தரத்தில்) ஸுக்ருதத்தைப்பண்ணின,
இ-இத்த, மாயமும் - ஆப்சர்யமும், மாயம் - ஆப்சர்யமான சரீரம், செவ்வே-
நன்றாக (ஏகரூபமாக), நிலைப்பெய்து இலாத-ஸ்த்திதியையுடைத்தாகாததான்,
நிலைமையும் - இருப்பையும், காண்டோறு - நினைக்கும்போதெல்லாம்.
தொல்லை - அநாதியான, ஊழி கல்பமானது - சுருங்கலது - சுருக்கமற்றி
ருக்கிறது. கூர்.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்]

அவ. —தொண்ணூறும்பாட்டு.—“ எஞ்ஞான்று தலைப்பெய்வ
னே” என்றிறே, கீழ்சின்றது. “என்றாகிலென்? ‘பகவதஸ்பர்சம
பலத்தோடே சந்திப்பித்துவிடும்’ என்று விஸ்வவித்திருக்குமத்தனை
யன்றோ?” என்ன, அப்படியே செய்யலாயிற்றிறே, ஸம்ஸாரிகளைப்
போலேகிரபேஷனானோகில்; எனக்குன்னையொழியக்காலகேஷபம்
பண்ணுக அரிதாகாநின்ற தென்கிறார். இப்பாட்டில் சொல்லு
கிற தென்னென்னில், உன் திருவடிகளை ஸமாப்யகைக்கிடாக
இருப்பதொரு சரீரத்தைப்பெற்றபடியையும், அது தான் அஸ்த்திர
மாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்திக்கப்புக்கால், அத்தாலேவந்த வாற்
றாமயாலே காலம் நெடுகாநின்றதென்னுல்; அன்றிக்கே, உன்னை
யொழிய வேறொன்றால் தரிபாதபடியான ஸ்வபாவத்தைப் பெற்றே
னாபடியையும், இதுதான் ப்ருதியோடே யிருக்கச்செய்தேவந்த
ஸ்வபாவமாஸ்கயாலே இதுதான் ஏகரூபமின்றிக்கே யிருக்கிறவாப்சர்
யத்தைபுமநுஸந்திக்கப் புக்கால், இதுக்குக் காலம் போருகிறதில்லை
யென்றதாதல்.

[இப்பாசரத்துக்கு மூல ஸ்ரீகோசங்களில் இவ்வரும்பதம் காணவில்லை.

வ்யா.—(தலைப்பெய்து) உன்னைவந்துகிட்டி. (மான்) அறக்கை கழிந்த கான். (உன் திருவடியித்யாதி) உன் திருவடிக்கையாஸ்யிக் கையாகிற இஸ்ஸ்வபாவத்தாலே தரிப்பதான சரீரத்தைப் பெறும் படி ஜம்மாந்தரத்திலேஸுக்ருதத்தைப் பண்ணின வாஸ்சர்யமும். (மாயஞ்செவ்வே நிலைப்பெய்திலாத நிலைமையும்) மாயமுண்டு. இப்பா க்ருதி; இது என்று மொக்க ஒருபடிப்பட்டிராதே யிருக்கிற இஸ்ஸ்வ பாவத்தையும் காண்டோறு.

அன்றிக்கே, (தலைப்பெய்தித்யாதி) நானுன்னைவந்துகிட்டி உன் திருவடிக்கை பொழிய வேறொன்றால் தரியாதபடியான இஸ்ஸ்வபாவ த்தையுடையனாய்க்கொண்டு கானிதிலே நிலைநின்ற வாஸ்சர்யத்தை யும் ஆக்கைக்கு கோற்றனம்மரயமும் (க) “ஐஸ்வர்யஸு- ஜம்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு” என்று கோற்றானிறே இஸ்ஸ்வபாவம் பிறப்பது. ஒரு சரீரபரிக்காஹம்பண்ணி யிருக்கச்செய்தேயிறே இஸ்ஸ்வபாவத் தானுண்டாவது. ஆகையாலே, தாத்ருச சரீரபரிக்காஹமும் அந்த பக் திக் துறுப்பாமிதே. இங்கயோஜனையிலும் கரியாகாகபாவேன அந் வாயிக்குமிடத்தில், “ஆக்கைக்கு கோற்ற” என்கிறவதேவ விசேஷ யமாய்க்கொண்டு ப்ரதாநமாய்த் தோற்றிற்றேயாகிலும், “திரு வடிச்சூடுத்தகைமையினால் நிலைப்பெய்த” என்கிற இஸ்ஸ்வபாவபா மான விசேஷனும் சத்திலே வாக்பத்துக்குத் தர்த்பர்யமாய், அது வேப்ரதாநமாகக்கடவது. (மாயஞ்செவ்வே யித்யாதி) அஃசரீரத்தான் குணதரயுக்தமாயிருக்கையாலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தலைபெடுத்த போது இஸ்ஸ்வபாவமின்றிக்கே ஸத்வத்தலைமையானபோதுண்டாம தாகையாலே என்று மொக்க ஒருபடிப்பட நிலைநில்லாதே யிருக்கிற இவ்வாஸ்சர்யத்தையும். (காண்டோறு) அது ஸந்திக்குத்தோ றெல்லாம், இத்தையே முடியவதுஸந்தித்துப் போர்காரென்று தோற்றுகிறது. (அசுரரித்யாதி) அஸுரஸமுஹத்தைத் தொலையும் படி பண்ணின திருவாழியையுடைய வென்ஸ்வாமியானவனே! இத் தால், நீ அசத்தனாயாதல், அப்ராப்தபாபாதல், நாம்செய்தது நாம் பட் டோமித்தனையன்றோ? வென்றுதானறியிருக்கிறேனோ? (தொல்லை யித்யாதி) பழையதான கல்பம்சுருங்குகிறதில்லை; மெய்தாகாகின்றது. அன்றிக்கே, இவ்வாஸ்சர்யத்தை யதுஸந்திக்கப் புக்கால், தொல்லை யுழியானது சுருங்கலையுடைத்தாயிராநின்றது. காலம் போருகிறதி ல்லை.

[அப்பு அரும்பதம்.]

தொண்ணுரம்பாட்டு.—(தலைப்பெய்து) அநுருபமான ப்ரக்ருதி ஏக ரூபமாயிராமையாலும், உன் விஷயமான ப்ராவண்ய மேகரூபமாயிராமையாலும், பரம்பதத்திலே யிருக்கிற வுண்ணையொழியவிங்கே காலகேஷபம் பண்ணுகையரிதென்றபடி, ப்ரக்ருதிபரத்துக்கும் ப்ராவண்யபரத்துக்குஞ்சேரத் தவிவிதமாக வவதாரினைகருளிச்செய்கிறார் (உன் திருவடிகளை) இதுபாதி வாச்யத்வபத்தாலே, பரட்டெல்லாமிரண்டு நிர்வாஹம். (யானும்) இத்யாதி. “திருவடிச் சூடுந்தகைமையினாலே நிலைப்பெய்தமாயம்” என்று மாயத்தை இங்கேயுங்கூட்டியருளிச்செய்கிறார் (நானுண்ணே) இத்யாதி. பக்திபரமான பகஷத்தில் “ஆக்னைக்கு நோற்ற” என்று ப்ரக்ருதியைச் சொல்லுவானென்னென்ன, ப்ரக்ருதியும் பக்திக்குபயோகமென்கிறார் (ஜம்மாந்தர) இத்யாதி வாச்யத்வபத்தாலே “நிலைப்பெய்தவாக்னைக்கு” என்று நிலைப்பெய்தவென்று விசேஷணமும், ஆக்னைக்கென்ற விசேஷபமுமாய்த்தே சாற்றினாலு மித்தயோ ஜனைக்கு விசேஷணவாக்யம் ப்ரதானமென்றபடி. பக்திபகஷத்திலே அருளிச்செய்கிறார் (அச்சரீரத்தான்) இத்யாதி. வர்த்தமானத்தைப்பற்றவருளிச்செய்கிறார் (இதனைபே) இத்யாதி. சரீரம் ஏகரூபமாக அநுகூலமின்றிக்கே யிருக்கிறபடியைப் பார்த்தால் (க) ஒருபகலாயிர மூழியாய்க் காலம்நெடுகுகின் றது, இப்படிப்பட்ட சரீரத்திலே பக்தியையுண்டாக்கின வாஸ்சர்யத்துக் குப் பாகுரமிடப்பார்த்தால், அதுக்குக்காலம் போருகிறதில்லை யென்றபடி. [எந்தாய் யான் தலைப்பெய்த உன் திருவடிகூடுந் தகைமையினால் என்று, தொடங்கிக் காண்டோறும் தொல்வையுழி சுருங்கலதே] என்றவயம். க0.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

தொண்ணுரம்பாட்டு.—(தலைப்பெய்து) இத்யாதி. கீழே “எஞ்ஞான்று தலைப்பெய்வனே” என்றதையும், “எந்தாய் தொல்வையுழி சுருங்கலதே” என்றதையும் கடாஷித்த ஸங்கீத்யருளிச்செய்கிறார் (எஞ்ஞான்று) இத் த்யாதி. ஆனால் பாட்டின் சேஷமென்கொல்லுகிறதென்கிறப்பார்வத்தை யறுவதித்து ப்ராபகபரமாகவும் ப்ராப்யப்ரமாகவும் யோஜனாத்வய மருளிச் செய்கிறார் (இப்பிட்டில்) இத்யாதி. (எப்போது கிட்டுவது) என்கிற விடா யின் மிகுதியாலே தாமாஸ்ரயித்ததில்லை யென்றும், இனி ஆஸ்ரயிப்போ மென்றால் அதுக்கு ஈஸ்வரனைக்கண்டு பற்றவேணுமே, அவ்வளவும் சரீரம் ஸத்திரமாயிராதே, சரீரந்தரத்திலேயாகிறதென்றால் * (அதுகர்த்தம்ஸம்.) என்கிறவிசாரத்தாலே காலம் நெடுகிறதென்ற முத்தினை யோஜனை ப்ராப்ய னானவுண்ணப் பெற்றல்லது தரிபாத ப்ரோமந்தானும் நிலைநில்லாதே என்கிற விசாரத்தக்குக் காலம்போர்தென்றிரண்டாம் யோஜனை. “எஞ்ஞான்று தலைப்பெய்வனே” என்றத்தைக் கடாஷித்து “யான்” என்றதுக்குப்பல்தம் (அற) இத்யாதி. ஸீத்தோபாய பரிக்காஹம் பண்ணுகைக்குறப்பானஸக் ருத விசேஷங்கள் ஜம்மாந்தரங்களிலுண்டாயிருக்குமே; அவை ஆஸ்ரயணத்திலே மூட்டுமே, அவையில்லாவிட்டால் அவற்றையுண்டாக்கென்னலாமே, ஆஸ்ரயித்தால் பலம் தப்பாதேவருமே என்றிருக்கலாமே, என்றஇத்தனையும்

விசாரிக்கப்போனால் துவர்மேலுள்ள காலமெல்லாம் வேணுமே. காலம் செருமென்கிற தாத்தையத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உன் திருவடிகளை) இத்யாதி. ஆஸ்ரயனோபயுக்தமான ஸுக்ருதமேயுண்டான லதுக்கறகுணமாக ஒரு படிப்பட்டிருக்கவேணும்; அதப்படி யிதாதபடியாலே இனிஸுக்ருதம்ஸம்பாதிப்போ மென்றால் அதக்குறுப்பாகாதபடியு முண்டேயென்கிறார் (இது) இத்யாதி. இனிப்பாப்பயபரமான பகஷத்திலே “யான் தலைப்பெய்யுமா உன் திருவடி குடுத்தகைமையினால் கிலைப்பெய்தும்படியான மாயமும் அதுக்கடியாகவாக்கைக்கு நோற்றவிம்மாயமும், மாயஞ்செவ்வே கிலைப்பெய்துமாத கிலைமையுங்காண்டோது” என்று மூன்றாகப்பிடித்து ப்ராப்யருசியுமதுக்கடியான ஜம்மாத்தாஸாதகங்களும் அந்தருசிகாள் கிலைநில்லாதபடியுங் கண்டு விசாரிக்கைக்குக் காலதத்வம் போராஜென்கிற தாத்தையத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே) இத்யாதி. இங்ஙனன்றாகில் “நோற்றநோன் பிலேன்” என்றவர்க்கு இது சொல்லக்கூடாதிதே. “மாயமும்” என்றிததை “கிலைப்பெய்த” என்ற விடத்தில் கூட்டினால் கேவலமாக்கைக்கென்று நோற்றமே யென்ன, ப்ரகாணபலத்தாலே விசேஷிக்கலா மென்கிறார். இந்தவிண்ணடாம் யோஜனையிலே யருளிச்செய்கிறார் ‘அச்சரீரத்தான்’ இத்யாதி. ‘தோறு’ என்றதக்கு பாவம் (இததை) இத்யாதி. முத்தினபகூதாது குணமாக சப்தார்த்தமருளிச்செய்து, இரண்டாம் பகூதாதுகுணமாக சப்தார்த்தம் (அன்றிக்கே) இத்யாதி. இப்பகூதத்தில் “சுருங்கல்” என்று பதம்.

தாத்தையம்.—இதில், ஸர்வேஸ்வரன் தன்னுடைய கைங்கர்யத்துக்கு பயோகியான சரீரத்தையும் தன்னிடத்தில் பத்தியையுமென்க்குக் கொடுத்திருப்பதைக்கண்டு இனிபேறதப்பாரதென்று விஸ்வஸித்திருக்கவேண்டியிருந்த போதிலும், இந்தச் சரீரத்தினுடையவும் பத்தியினுடையவும் அஸ்தைதர்யத்தைப் பார்த்து நானிப்படி கூப்பிடுகிறேனென்கிறார்.

காலுன்னெக்கிட்டி உன்னுடைய திருவடிகளை என்சிரஸில் வைத்துக் கொண்டா லல்லது தரிப்பரிதாம்படி பெரிய ஆற்றாமையுடைய இந்தச் சரீரத்தை, அநேக ஜம்மங்களில் அநேகவிதமான தவங்களைச்செய்து பெற்றும் இது வரையில் உன்னைக்காணப் பெற்றிலேன், இனி உன்னைக்காணுமளவும், இச்சரீரமஸ்த்திரமாயையாலே கிலைநிற்குமென்ற விஸ்வஸிக்கப்போகவில்லை. இனி மறுபிறப்பிலுன்னை யாஸ்ரயிப்போமெனில், அது தர்ஸபமாகிய இம் மாதுஷ்டேதஹம் அப்பிறப்பில் நேரிடுமென்றும், ஸத்வஜஸ்தமோமயமான இவ்வுலகினில் ஸத்வகார்யமான பக்தியே மறுபிறப்பிலுமுண்டாகிற தென்றும் நிர்ஸயிக்கப்போகாது. இவ்விதமான பாதகங்களை யோசித்துப்பார்த்தால், உன்னுடைய ஸேவையில்லாது வீணுப்போகிற இக்காலம் கல்பமாய் முடிவின்றிப்பெருகாதின்றது. இதிப்படியிருக்க, எனக்கு காதலானகியோ,

ஆர்ரிதவினோதி நிரஸநசீலமான திருவாழியை எப்போதும் திருக்கையிலேந்தி ரக்ஷணதீக்ஷிதனாயிருக்கிறாய். இப்படி ஸமர்த்தனை நீ எனக்கு ஸ்வாமியாயிருக்க எனக்கிப்படி வீணய்க்காலங்கழிவது பொறுக்கப்போகிற நிலை என்ற ஸர்வேஸ்வரனைக்குறித்து முறையிடுகிறார். கூக.

சுருங்குறிவெண்ணெய் தொடுவுண்டகள்வனை, வையம் முற்றும் ஒருங்குறவுண்ட பெருவயிற்றாளனை, மாவலிமாட்டி
டிருங்குறளாகி யிசையவோர் மூவடிவேண்டிச் சென்ற
பெருங்கிறியானையல்லால், அடியேன் நெஞ்சம்பேணலதே. கூக.

அர்த்தம்.— சுருங்கு—(கள்ளக்கயிறுலே) சுருங்கப்பண்ணின, உறி - உறியில் (வைக்கப்பட்ட), வெண்ணெய் - கவரீதத்தை, தொடுவுண்ட - களவு செய்து அமுதுண்ட, கள்வனை - செளர்யத்தையுடைய க்ருஷ்ணனாயவதரித்தவனாய், வையம்முற்றும் - உலகமெல்லாம், ஒருங்கு - ஒருப்பதேசத்திலே, உற - பொருந்தும்படி; உண்ட - விழுங்கிய, பெரு - பெரிய, வயிற்றாளனை - உதரத்தையுடையவனாய், மாவலிமாட்டி - மஹாபலியிடத்தில், இரு - பெரிய (சிறிய), குறளாகி-வாமநனாய்க்கொண்டு (சென்று), இசைய-(அவன்) ஸம்மதிக்கும்படி, ஓர் - அத்விதீயமான, மூவடி - மூன்றடியை, வேண்டி - யாசித்து, சென்ற - அடிகிய நடைபயனுடையனாய்க்கொண்டுபோன, பெருங்கிறியானையல்லால் - பெரிய உபாயத்தையுடையனாவனை யல்லது (மற்றொன்றை), அடியேன் - அநனுக்கே தாஸனான என்னுடைய, நெஞ்சம் - மனஸஸு, பேணலது - விரும்பாது.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.

அவ.— கொண்ணுற்றோராம் பாட்டு.— “இங்கேகிடந்து காலம் நெடுகாநின்றது, குறுகாநின்றதென்னு ஆழங்காற்படநிலுவாதே காங்கள் கண்டிரே, புறம்புள்ள விஷயங்களிலேதரித்துக் காலங்குறுகுதல் நெடுகுதல் செய்காலும் ஸுகித்தத்திரிகிறோம்; அப்படியே நீரும்பகவத்விஷயத்தில் நின்றும் நெஞ்சை மாறஸ்வக்கப்பார்த்தாலோ?” என்ன, ஒம்; அப்படி செய்யவாயிற்றிறையதுக் கீடாயிருப்பதொரு நெஞ்சுபெற்றோமாகில்; என்னெஞ்சவனை யொழியவேறொன்றறியாதென்கிறார். இன்னெஞ்சதன்னையும் வைக்கலாயிற்றே அவன் செளர்யம்பண்ணிற்றிலனாகில்.

வ்யா.— (சுருங்குறிவெண்ணெய்) கள்ளக்கயிறுநுவி வைத்த உறியாயிற்று. (வெண்ணெய்தொடுவுண்ட) வைத்தகுறியழியாமேவெண்ணெயாகக் களவுகண்டமுது செய்தான். (கள்வனை) களவுதன்னை

அரு||தொண்ணுற்றோரம்பாட்டு, —(சுருங்குறி) “சுருங்கு” சுருங்கப்பண்ணின, அதாவது—(கள்ளக்கயிறுநுவிவைத்த) “ஒருங்கு”-ஒருப்பதேசத்திலே

வ்யாபாயிற்று களவுகண்டது. ஆகையால் "இது சிலர்களவுகண்டல்ல, தெய்வங்கொண்டதோ? காம்வைத்திலாமோ?" என்னும்படியாக வாயிற்று களவுகண்டபடி. (வைபமித்யாதி) இவ்வெண்ணெயாலே வயிறுநிறையச் செய்தையும், ஜகத்தாகவெடுத்து வைத்தால் அரை வயிறும்படியாயிற்றிருப்பது. இத்தால், ஆஸ்ரிதஸ்பர்சமுள்ள தீர வ்யத்தாலே தரிக்கையும், ஜகத்ரக்ஷணத்தால் பர்பாப்தமின்றிக்கேயி ருக்கும்படியையுஞ் சொல்லிற்று. (மாவலிமீத்யாதி) தான் காவலாக இட்கிவைத்தகடல் இவ்விபூதியைக் களவுகாணுமன்று தன்வயிற்றி லேயிட்டு வைத்துக்கொள்ளும்; "நான் என்னது" என்றிருப்பாளு றுத்தனித்தையபஹரித்தவன்று அவனோடிசைய விருந்து சென்று கொள்ளும். (மாவலிமாட்டு) ஆஸூப்ரக்ருதியானவன் பக்கவிலே சென்றுகிட்டிற்று; தன்னையொழிய வேறொன்றைப்பேணாத நெஞ் சுடையவென்பக்கவிலே யன்றோ? கிட்டவடிப்பது. (இருங்குறளாகி) பெரியகுறளாகி. அதாகிறது லோகத்தில் வாமநர்களடைய வளர்த்த ருளின் விடத்தக் கொப்பாம்படியாயிற்று. இவனுடைய சிறுமை. (இசைய) இசைவிக்ஷகக்குக் க்ருஷிபண்ணுவான் தானேயாய், அவனி சைவுத்தன்னநீகமாம்படியாக உடையனாய். ஆனும்வேண்டாவெ ன்னிலும் அவனிசைத்து கொடுக்கும்படி. (ஓர் மூவடிவேண்டிச்செ ன்ற) இரண்டடியைய யிர்த்து இரண்டடி உயமுளந்துவிடாதி, ஓரடிக்குச்சிறையிடுமபடி முன்றடியையிர்த்தவனை. (வேண்டிச்சென்ற பெ ருங்கிறியானையல்லால்) தான் ஸர்வரீபேக்ஷனென்று தோற்றதபடி சென்றவன். "காங்கொடுக்கிற வித்தாலல்லது தரியான்" என்று தோற்றும்படியாக வாயிற்று சென்றது. தன்னீர்வரத்தவத்தைக்கள வுகண்டபடி. "அவாப்தஸமஸ்தகாமன் ஓர்பேகைத் தோற்றவந் தான்" என்று இத்தனை தோற்றுமை இரப்பாளனாய்ச் சென்றபடி. அவன் தையபிறந்து கொடுக்கும்படியான வடிவைக்கொண்டு. (பெ ருங்கிறியான்) பெருவீரன். (அடியேன்) மஹா பஸியப்போலே யொ ன்று கொடுக்கவிருக்கிறால்லர். இத்தானைப்போலே யொன்று பெறவிருக்கிறால்லர். அச்செயலுக்குத் தோற்று எழுதிக்கொடுக் குமவரிசிற இவர். (நெஞ்சம் பேணலமீத) பரத்வத்தையுங்கொள்ளா து (க) "ஓர்வாழ்வுருகமுடி - பாவோநாய்தரகச்சதி." கூக.

அரு|| "உற" - அடங்கும்படி, "மாவலிமாட்டு" - மாவலிபக்கவிலே, "இரு" என் றது - விபரித்தவுகண்ணை. அடைவை அந்வயம். கூக.

[அப்பு அரும்பதம்.]

தொண்ணூற்றோரம்பாட்டு. - (சுருங்குறிவெண்ணெய்) (வைத்த) மாறி வைத்த. "தொடுவுண்ட" என்றபின்பு "கன்வன்" என்பானென்னெவருனி

(க) தீரமர-உத்தர-சுரு-கூக.

ச்செய்கிறார். (களவுதன்னை) இத்யாதி. 'ஒருங்குற' பிறிகதிர்படாதே ஒருகாலே யென்றாய், சிச்சேஷமாகவேந்தபடி. "பெருங்கிறி"-பெருவிரகு, விரகேதென் னவருளிச்செய்கிறார் (தான் ஸர்வநிரபேக்ஷன்) இத்யாதி. களவுகாண்னை- நிரபேக்ஷன் ஸாபேக்ஷனுடை-இரு-அத்யல்பமும்.

வேறொரு அரும்பதம்.

தொண்ணாற்றொன்றாம் பாட்டு. — (சுருங்கு) இத்யாதி, கீழே "தொல்லை யுழி சுருங்குவதே" என்றும் பெருமான உத்தேசித்துச் சொல்லுகிற பாசுரத்தைக் கேட்டஸம்ஸாரிகள் "இவ்வரட்டாததை எட்டப்பார்த்துநோவுபடாதின்றும்" என்று தங்கள் படியைச் சொல்ல. "அடியேன் நெஞ்சம்பெணலதே" என்கிறாரென்று ஸங்கதியையாருளிச்செய்கிறார் (இங்கே, இத்யாதி. (என்ன)-என்று கொண்டு (பட)-பட்டுக்கொண்டு. எட்டாதத்தை யாசைப்பட்டு, துடிப்படுவா னென்னென்று நெஞ்சுக்கறிவீத்து பிட்டாலாகாதோவென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் "சுருங்குறி இத்யாதி" 'பெருங்கிறியானே' என்னு மளவும்" என்று விவகித் தருளிச்செய்கிறார் (என்றெஞ்சு) இத்யாதி. அதா வது-ஆஸ்ரிதகரஸ்பர்சமுள்ள கண்ணெனையையும், ப்ரளயம்வந்தாலுமிங்கிலை பென்று வயிற்றைக்காட்டி பொளிக்கும்படியாக மண்ணையும் செளர்யம் பண்ணினானாகையாலே என்னெஞ்சையும் நானறியாதபடி அபஹரித்தான். இனி மீட்கவிரகுண்டோ வென்னை. தொடுவுண்டவனை என்னவமைத்தி ருக்க "கண்ணை" என்று மீளவுஞ்சொல்லுகைக்கு பாவம்(களவு) இத்யாதி. "ஒருங்குறவுண்ட"-பிறிகதிர்படாதே ஒருகாலே உறும்படியாக வென்றாய் ஸிர்ஸேஷமாகவையமெல்லாம் உண்டிருக்கச் செய்தேயும் பெரியவயிற்றையு டையவனை என்று சப்தார்த்தமாய், ஸம்பிவ்யாஹாரதாத்தபர்யமருளிச் செய்கி ரார் (இவ்வெண்ணையாலே) இத்யாதி. "கண்ணன் நவநீதசோரன்" என்று ப்ரஸித்தியாலே பிறத்தவாதே இடைச்சிசளிவனறியாதபடி இருட்டிலெட்டாத விடத்திலே உறிகளிலேவைத்துக் கள்ளக்கயிறுருவி இலச்சினைசெய்து படல டைத்து மோர்விற்கப்போக, இவர்களுறியாதபடி வெண்ணையுண்ட சது ரன்தானே, தன்னைக்காலலாகட்டும் குச்சுற்றும் வைத்தகடல் அருனறியாதப டி தன்னில் கரைத்தப்பொகட வுத்தேயாகித்தவளவிலே, வயிற்றிலேவைத்து "இங்கிலை" என்று அதனைக்களவு கண்டவனே. அன்றிக்கே, "மண்ணெ ல்லாமென்னது" என்று களவுகண்டு சித்திற ஆஸூரப்ரக்ருதிமுன்னே தன் னீஸ்வரத்வத்தைக்களவுகண்டு அவனை வஞ்சித்தமஹோபாயனாகையாலே "யானேயென்றதே" என்றிருந்த வென்றெஞ்சத்தையு மபஹரித்தானென் று ப்ரக்ருதோபயோகங்காட்டவேனுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி இரண்டு பதங்களுக்கும் செர்ந்த கருத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தான்) இத்யாதி. "தான்" இப்படி கள்வனானதான். "மூவடிவேண்டி" இத்யாதியாலே அர்த்தஸித்தமாயிருக்க வருளிச்செய்ததுக்குபாவம் (ஆஸூர) இத்யாதி.

களவுண்டப் பகரணத்துக்குச் சேரவருளிச்செய்கிறார் (தன்) இத்யாதி. ஏதத்
விவரணம் (அவாப்த) இத்யாதி. “பெருங்கிறியன்” என்றதுக்குபாவம்.
(அவன்) இத்யாதி. (ஒன்று) தன்னை யொழியவேறென்று. கூக,

தாத்தப் பம்.—இதில், பகவதலாபத்தாலே ஆழ்ந்தபடிப் பாதையைக்கண்
ட ஸம்ஸாரிகள், நீரவ்விஷயத்தைவிட்டு எங்களைப்போல் சப்தாதி விஷயங்
களிலேப் பவணராய் ஸுசித்திருமென்று சொல்ல, தாதுப்படி செய்வீனும் எ
ன்மந்ஸ்ஸு அவனைவிட்டு மற்றொன்றை விரும்பாதேன்கிறார்.

கருவ்நண னறியவொண்ணுதென்று, இடைச்சிகள் தாங்கள் கடைந்தெடுத்த
தவெண்ணெயை ஒருவருமறியாத ஓரிருட்டறையில் கைக்கெட்டாத உயரத்
தில் உறியில்வைத்து தள்ளக்கயிற்பறையுருவி யதன்மேல் மற்ற கொம்புகொடி
களையுமமைத்து மோர்விற்கப்போக, தான் அவ்வெண்ணெயைநீரவசேஷமாக
அமுதுசெய்து அவர்களுக்குறித்த அடையாளங்களை மரணம் முன்போலவேய
மைத்துவைத்தது உணுதைய சொர்யவ்யாபாரத்திலும், ப்ரளயகாலத்தில் ஸகல
ஜாதத்தையும் தன்வயிற்றிலொருமூலையில்வைத்து சூத்திரத்தானுடைய உபகா
ரகுணத்திலும், மிகச்சிறியவடிவையெடுத்துக்கொண்டு உலாபலியிடம்சென்று,
இரண்டடியையாசித்தால் இவனைச்சிறைசெய்ய விரகித்தெயென்றுமுன்றடி
யாசித்துவாக்கி இரண்டடியாலே பூம்யந்தரிசூதங்களையனந்து ஓரடியாலவனை
ச்சிறைசெய்த அவனுடையநடையழகிலும், புத்திசாதுவத்திலுமீடுபட்டு அவ
னுக்கேயடியான என்னுடையமந்ஸ்ஸு உங்கள் சொற்படி மற்றொன்றை
இசையாது, நானென்செய்வேனென்கிறார். கூக.

பேணலமில்லாவரக்கர் முந்நீர்பெரும் பதிவாய்,
நீணகர்நீளரி வைத்த நுளாவென்று, நின்னைவிண்ணோர்
கானிலத்தோய்த்தொழுவர்நின்முர்த்திபல்குற்றிலொன்றும
காணலுமாங்கொலென்றே, வைகல்மாலையுங்காலையுமே. (கூஉ)

அர்த்தம்.—முந்நீர - ஸமுத்தரத்தினால் சூழப்பட்ட, பெரும் - விசால
மான, பதி - விழுகியை, பேண் - ரக்ஷிக்கையாகிற, கலம் இல்லா- நன்மை
யையுடைத்தாகாத, அரக்கர் - அஸுரர்கள் வாஸம்செய்கிறதாய், முந்நீர -
ஸமுத்தரத்தினால் சூழப்பட்ட, பெரும்பதிவாய் - விசாலமானதீபத்திலுள்
எதாய், நீள் - ஒருவராலுமழிக்கவொண்ணாத பெருமையையுடையதாய்,
நகர் - லங்காபுரியில், நீள் - மற்றொன்றால் தழியாததையும் தவிக்கவல்ல
மஹிமைமையையுடைய, வரி - பாணத்தியை, வைத்து - ப்ரயோகித்து, அருளா
ய் - (எங்களை ரக்ஷிக்கவேணும், என்று-என்றுப் பார்த்தித்து, நின்னை-உன்னை,
விண்ணோர் - தேவர்கள், நிலம் - பூமியில், கால்தோய்த்த - காலப்படிய
வைத்து, வைகல்-தினமும், காலையும் மாலையும்-உதயகாலத்திலும் அஸ்தமன
காலத்திலும், தொழுவர்-ஆஸ்ரயிப்பார்கள். நின்முர்த்தி-உன்னுடையதிருமேனி
ஸௌந்தர்யத்தில், பல் கூற்றில் - அநேக பாகங்களில், ஒன்று - ஒரு பாகத்
தையாவது, காணலுமாங்கொல் என்றே - காணவேணுமென்றே (அவர்கள்
தொழுவது?). (அன்று.) 7உ.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ, — தொண்ணூற்றிரண்டாம்பாட்டு. — “பெருங்கிறியானை யல்லாலடியேன் தெஞ்சம்பேணலதே” என்றுரே தாங்கீழ். அளவுடையராய் அதிகாரி புருஷர்களான தேவர்களுக்கிதுவுமின்றிக்கே யொழிவதே! யென்கிறார். என்றான், அவர்களுக்குவந்த குறையென் னென்னில், நாமெல்லாவற்றையுமழிய மாறிப்பெறவிருக்கிற வஸ் துவை அழிவுக்கிடவேறேசில ப்ரயோஜனங்களைக்கொள்ளாநின்றார் களென்கிறார்.

வ்யா. — (பேணலமித்யாதி) (மூந்நீர்பெரும்பதியைப் பேணல மில்லாவரக்கர்) கடலாலே சூழப்பட்டுப் பல பதிகளையுடைத்தான உன்விபூதியை. (நீணகரித்யாதி) உன் விபூதியிலேகதேசத்தை யழி த்துத்தரவேணுமென்று சொல்லாநிற்பர்களாயிற்று. பரஹிம்ஸை யென்றால் திருவுள்ளத்துக்குச் சென்றிராதென்று இரங்குகைக்காகச் சொல்லிக்கொடுவரும் வார்த்தையாயிற்று. “அவர்கள் ஜீவிக்கி லுன் விபூதி ஜீவியாது” என்னுந்நிற்பர்கள். தேவர், குணங்களையோ ரிடத்திலே மருகப்பண்ணி யிருக்கிற ருஷிகளையும், நீர் விரும்பி நோக்குகிற தேவர்களையும் நலியாநின்றார்களென்பார்கள். (பேணல மில்லா) பிறரைப்பேணுகையாயிற்றவன் நன்மையாக நினைத்திருப் பது. பிறரும்ஜீவிக்க காரும் ஜீவிக்கக்கடவோமென்றிரார்கள். (பே ணலமித்யாதி) அவன் விபூதியைப் பேணுகையாகிற நன்மையில்லா த ராக்ஷஸருடைய. (மூந்நீர்பெரும்பதிவாய் நீணகர்) அஞ்சினான் புகலிடமாய், தூர்வர்க்கமடங்கலும் புக்கொதுங்குமிடமாயிற்று. கட லையகழாக வுடைத்தாயிருக்கையாலே சிலரால்ப்ரவேசிக்கவரிதாயிரு

அரு|| தொண்ணூற்றிரண்டாம்பாட்டு. — (பேணலம்) (பரஹிம்ஸையென் றால் திருவுள்ளத்துக்குச் சென்றிராதென்று இரங்குகைக்காகச் சொல்லிக்கொ டுவரும் வார்த்தையாயிற்று) என்றது, நீணகர்நீளெரிவைத்தருளாய் என் னுதே, “மூந்நீர்பெரும்பதியைப் பேணலமில்லா வரக்கர்நீணகர்நீளெரிவைத் தருளாய்” என்று விசேஷித்தது-கேவலம் ராக்ஷஸரை ஹிம்ஸிக்கவேணு மெ ன்றால் ஹிம்ஸை திருவுள்ளத்துக்கு வாரமையாலே விபூதியெல்லாம் நலிந் தராக்ஷஸரை ஹிம்ஸிக்கவேணுமென்றால் விபூதியாக நலிவுபடுவதற்காட்டி ல் இவர்களைஹிம்ஸித்தால் (க) சூரேசுந்தரஸூரே-த்யஜேதேகம் குலஸ்யார் த்தே” என்கிறபடியே விரோதமில்லையென்றிருக்கிக் கார்யஞ்செய்யு மென் கைக்காக விசேஷித்தருளிச்செய்திருரென்றபடி. சப்தார்த்தமருளிச் செய்கி றார் (அவன் விபூதியைப் பேணுகையாகிற) என்று. “மூந்நீர்பெரும்பதியைப் பேணலமில்லா வரக்கருடைப் மூந்நீர்பெரும்பதிவாய் நீணகர்” என்றுபெரு ம்பதியென்றத்தைக்கீழும் மேலும் யோஜித்துக்கொள்வது. மேலே கூட்டின

வ்யார்க்கைகடல்சூழ்ந்த மஹாத்விபத்திலேயுண்டான. (நீணகர்) தேவர்களுடைய வரபலத்தாலே யொருநாளும்ழியாதபடி பூண் கட்டின லங்கையிலே. (நீளெரிவைத்தருளாய்) தேவதைகளுடைய வரத்தாலு ண்டான சக்தியையுமழிக்கவற்றான சராக்சியை ப்ரவேசிப்பிக்கவே னுமென்பர்களே. (க) “இலங்கைககரம்பெரியுய்த்தவர்” என்னக் கடவதிறே. ஒருரைச் சுட்டுத்தரவேனுமென்பர்கள். (நின்னை) ஜகத்க்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்கிறவுன்னை. “ஒரு விபூதியாகவழியு மாகிற் செய்யலாவதில்லை” என்று கண்ணுங்கண்ணீருமாய் நின்றிறே யவர்கள் தன்னையுமழியச்செய்வது. (விண்ணோர்) எப் போது மொக்கக்கண்டறுபவிக்கிறவத்தேசத்திலே வர்த்திக்கிறவர்க ளுமன்றிக்கே நீயவதரித்துத் தாழநின்றவிடத்தில் மனிச்சி லுண்டா ன நீர்மைகடையாடுமிங்கே வர்த்திக்கிறவர்களுமன்றிக்கே பாணி லேயிருப்பாரைப்போலே ஸ்வர்க்கத்திலேயிருக்கிறவர்களிறே. (கால் நிலம்தோய்ந்து) நிலத்திற்காய்தோயக் கடவான்றிக்கே யிருக்கிற நிலையழிந்து பூமியிலேவந்துகிட்டி. (தொழுவர்) (உ) “ஸௌமேயம் - நக மேயம்” என்ற ராவணனைப்போலே யிருக்கும் தீர்ப்பந்தம் தவிர்த்து தொழாநிற்பார்கள். (நின்னித்யாதி) தொழுவார் பெறும்பாயோஜநத் துக்காகத்தான் தொழுகிறார்களோ? தொழுவால் கண்டறுபவிக்கும் வழிவைக்காண்கைக்காகவன்றிறே. உன்னுடைய விக்ரஹத்திலுண் டான வழகில் அநேகங்கூற்றிலேகதேசமான ஒருநாளேப்புறப்பாடு தான் காண்கைக்காகவோ? அன்றிறே (க) “ஸக்ருத்வதாகார விலோகநாசயாத்ரு ணீக்ருதாறுத்தமபுக்திமுத்தியி:” (வைகல்மாலையும்காலையுமே) அவ் வழிவைக்காண்கைக்கார்த்திப்பார் ஒருமளவல்லவாயிற்றிவர்களேரு வது. நாஸ்தோறும் அதுதன்னிலுமிடைவிடாதே தொழுவார்கள்.

[வைகல்மாலையுங் காலையும் விண்ணோர்கால் நிலக் தோய்த்து தொழுவார், நின்மூர்த்திபல்கூற்றிலொன்றும் காணலுமாக்கொலென் றே - அன்றிறே.] கூஉ.

அரு||போதைக்கு சப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (கடல் சூழ்ந்தமஹாத்விபத்தி லே) என்று. ஜகத்க்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்கிறவன் ஓம்ஸித்திர தென் னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு விபூதியாக) என்று. “நின் மூர்த்திபல் கூற்றிலொன்ற காணலுமாக்கொலென்றே” உன்னுடைய விக்ரஹத்தினு டைய வழகில் அநேகங்கூற்றிலேக தேசமும் காண்கைக்காகவோ? அன்றென் றபடி. இத்தால் ப்ரயோஜநந்தரபாராயத் தொழுகிறார்களித்தனை யொழி ய அநந்தப்ரயோஜநராயத்தொழவில்லை என்றபடி ஒரு நாள் ஸேவித்தால் போருமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸக்ருத்வதாகார) இத்யாதி.

(க) திருவாய்-ச-உ-அ.

(உ) ஸ்ரீராமா-புத்த-கூஉ-கக,

(க) ஸ்தோத்ரரத்தம்-கூஉ.

அரு||[பெரும்பதியைப் பேணலமில்லாவாக்கருடைய முந்நீர்பெரும்பதிவாய்
நீணகர்நீளிரிவைத்தருளாயென்று நினைவைகல் மாலையுங்காலையும் விண்
னோர் கால் நிலந்தோய்ந்து தொழுவர் கின்மூர்த்திபல் கூற்றி லொன்றும்
காணலுமாக்கொல்] என்றவயம். கூஉ.

[அப்பு அரும்பதம்.]

தொண்ணூற்றிரண்டாம்பாட்டு.—(பேணலம்) (இதுவுமன்றிக்கே)-ப்ரயோ
ஜநத்தைக் கொண்டகலுகை யொழிய வெண்ணிப்போலே வாயாலே சொல்
லுகையுமன்றிக்கேயொழிவதே! யென்றபடி. (எல்லாவற்றையுமழியமாறுகை)-
ஐய்வர்யாதிகளையழியமாறுகை. (அழிவுச்சிட்டு)-தாழஅவதரிக்கும்படி பண்
ணி. முந்நீர்பெரும்பதியைக்கீழே கூட்டுதல், மேலேயும்கூட்டுதல். இத்தை
யருளிச்செய்கிறார் (உன் விபூதி) இத்யாதி. கீழே கூட்டவேண்டுமானென்
னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பாணிம்மை) இத்யாதி. “நீளிரிவைத்தருள்”
என்றத்தைப்பற்ற (அவர்கள்) இத்யாதி. ஜகத்கூடகனுக்கவர்களை அழிக்கக்
கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார். (ஒரு விபூதியாக) இத்யாதி. பூமியி
லே)-திருப்பாற்பாடலிலே. இங்கே தொழுதவர்கள், அங்கே (க) “நிந்தூலிபுடா:
நித்யாஞ்சலிபுடா” என்றிருக்கையாலே (தொழுகார் தொழும்பாயோஜனம்)
என்கிறது. “ஆங்கெ:லென்றே” - காண்கைக்காகவன்றே யென்றபடி. ஒரு
கால்காண்கையும் அபேக்ஷிதமாயிருக்குமோ வென்னவருளிச் செய்கிறார்
(ஸக்ருத்) இத்யாதி. (நேருமளவு)-ஸக்ருத்ப்ரபத்தி. இத்தால், அந்நயப்ர
யோஜனர்க்கு நேர்த்தி அல்பமாய் பலமதிகமாய், ப்ரயோஜனாந்தரபரர்க்கு
நேர்த்தியதிகமாய், பல மல்பமாயிருக்கு மென்றபடி. கூஉ.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

தொண்ணூற்றிரண்டாம்பாட்டு.—(பேணலம்) இத்யாதி. கீழே அவதா
ரத்திலே அடஹ்ருத சித்தரானவராகையாலே அதிலேதிருவுள்ளங்குடிபோய்,
அவதரிக்கைக்குறேது (க) “ஸஹிதேயருதிர்ணஸ்ய” என்
கிறபடியே தேவர்களுடைய அர்த்தித்வமன்றே யென்றிப்படி ப்ரஸங்காத்
அவர்களே வெறுக்கிறா:ன்ற ஸங்கதியையருளிச்செய்கிறார் (பெருங்கிறி
யானை) இத்யாதி. (இதுவுமன்றிக்கே) என்றது-அந்நயப்ரயோஜனஞயென்
னைப்போலேசொல்லுகையுமன்றிக்கேயென்கை. (எல்லாவற்றையுமழியமாறி)
என்றது-ஐய்வர்யாதிகளை யெல்லாம் விட்டென்றபடி. அரக்கரைக்கொன்றி
டவேணுமென்னாது “நீணகர்” என்றத்தாலே சிரகாலஸ்த்தாயியாய் அவிசேஷ
ஜ்ஞர் கலத்துவர்த்திக்கு மூரைச்சுட்டுத்தரவேணு மென்கை தேவர்களுக்குக்
கருத்தென்று திருவுள்ளம்பற்றித் தாதுப்ரயமருளிச்செய்கிறார். (உன்) இத்யாதி.
(இது) என்றது-சுட்டென்னாது “வைத்து” என்ற ஸௌமயோக்கி யென்
றபடி. வைக்கவேணுமென்னாது “அருளாய்” என்றதக்குக்கருத்து (அவர்
கள்) இத்யாதி. உன் விபூதி என்றதில் அவர்களுக்கூட்டன்றோ வென்ன

வருளிச்செய்கிறார் (தேவர்) இத்யாதி. “பேணலம்” என்று பதங்கனாய் நலமென்றவிடத்தில் நகரம் தலைக்குறைத்தலுக்கிடக்கிறதென்று தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பேணுமை) இத்யாதி. “முக்கீர்பெரும்பதி” என்றத்தை “பேணலம்” என்றத்தோடும் “வாய்” இத்யாதியோடும் உட்டிசப்தார்த்தங் களையும் தாத்பர்யங்களையும் காட்டுகிறார் (அவன்) இத்யாதிவாக்யசதுஷ்ட யத்தாலே. “நீள்” என்றதுக்கு பர்வம் (தேவர்களுடைய) இத்யாதி. ஜகத்தி ல்வர்களுக்கூட்டாய் நுக்க இவர்கள் சொன்னமாத்ரத்திலே இவனுக்குச் செ ய்யவேண்டிவா எனென்னென்ன (ஒரு) இத்யாதி. “என்றே” என்றது-என்றோ வென்றாய், அன்றென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அன்றிறே) என்று.

தாத்பர்யம்.—கீழ் அவதாரகுணங்களை யதபவித்தார். இதில், தேவர் களின் ப்ரார்த்தையினாலன்றோ தன் ஸௌகுமார்யத்தையும் பாராமல் இந் தகர்க்கமான லோகத்திலவதரித்த தென்று அவர்களை வெறுக்கிறார்.

“இத்த ராவணாதிகள், ஒருவருமணுக வெண்ணாபடி முக்கீரையரணுக வுடைய ஓர் தீவில் இலங்கையென்றொரு நகரத்தை நிர்மித்து அதுக்கொரு ராஜமழிவுவாராதபடி ப்ரஹ்மாதிகளிடத்தில் வரம்பெற்று அக்கு வாயம் செய்துகொண்டு அநேக ஸஜ்ஜங்களைக் கருணையின்றி மிகவருத்தமுதத்து கிறார்கள். அதற்காக நீபூலோகத்திலவதரித்து உன்னுடைய அமோகமானபா ணங்களைப் ப்ரயோகித்து அவ்வஸுரர்களையும் அந்தஇலங்கையையும்ழித்து உலகைநோக்கியருளவேணு” மென்று, தாங்கள்ஸுரகமேவாழ்கைக்காகத் தே வர்கள் உண்ணையவரதம் ப்ரார்த்தித்தார்களே யல்லது, நீயவதரித்தவிடத் தில் உன்னுடைய ஸௌந்தர்யத்தைக் கொஞ்சமேனும் அதுபவிக்க விரும்பு கிறார்களில்லையே. அவர்களுடைய பாக்யஹீனதைக்கு நன்னென் சொல் வேனென்கிறார்.

கூ2.

காலவெய்யோற்கு முன்னோட்டுக் கொடுத்தகங்குல்குறும்பார்,
மாலவெய்யோரன்படவையகம்பாவுவர், அன்னகண்டும்
காலநன்றான துறைபடிந்தாடி க்கண்போதுசெய்து
மாலநன்றால்கொள்ளார், நிலையாவன்மைப்படியே.

கூ3.

அத்தம்.—கால - ப்ராதிகாலத்தில், வெய்யோற்கு - ஸூர்யனுக்கு, (பயந்த), முன் - முன்னமே, ஒட்டுக்கொடுத்த - ஒடிப்போன, கங்குல் - ராத்ரியாகிற, குறும்பர் - தீம்பர், மால - ஸாயக்காலத்தில், வெய்யோன் - ஆதித்யன், பட - அஸ்தமிக்க, வையகம் - பூலோகத்தில், பாவுவர் - பாவுவர் கள். அன்ன - அப்படிப்பட்டகாலதிறைய, கண்டும் - பார்த்திருந்தும், கால - உதயகாலத்தில், டல் - (பகவத்விஷயகமாசையாலே) விலகாணமாயிருக்கிற, ஞானம் - ஜ்ஞாகமாகிற, துறை - தீர்த்தத்தில், படிந்து - பொருத்தி, ஆடி - அவசாஹித்தி, கண் - காதம் (முதலிய இத்தரியங்களை), போது செய்து - (விஷயாத்ரங்கனில் போகாதபடி) முகுளிதமாகச்செய்து, மால (சூரியர்)

வயாமோஹமுடைய ஸர்வேஸ்வரனை, கல் - (பகவத்ஸ்தோத்ரபரமாய்) ப்ரஸாக்யமான, நாவில் - நாவிலே, கொள்ளார் - ஸ்வீகரியாதவர்கள், அவன் - அந்தஸர்வேஸ்வரனுடைய, மை - அஞ்ஜநம்போல் ப்ரபாமமான, படி - திருமேனியை, நினையார் - கெஞ்சிலே கொள்ளார்கள். கூட.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—தொண்ணூற்றுமுன்றும்பாட்டு.—தேவர்கள் தானோ ரபிமாநவீசேஷத்தாலே தவிருகிறார்கள் ; அல்லாதாரோதான் பகவத்பஜம்பண்ணுகிறார்கள்? அவரிவரென்று விசேஷிக்கிற தென், எல்லார்க்கும் புறம்பேயன்றோபோதுபோக்கென்கிறார்.

வ்யா.—(காலையித்யாத்) உத்பவாபிபவருபத்தாலே ஆதித்யனி ருளைமேனிடுவது, ராத்ரி ஆதித்யனை மேலிடுவதாகிற வித்தைக்கண் டிவைத்தும். (க) [நஸ்துஷ்டபிதீ - நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே] விடிந்தவாறே அபிமதவிஷயத்தை ஸாதிக்கக்கு த்ரவ்யார்ஜகம பண்ணுகக்கிடான காலம்வந்ததென்று உகவாநித்பர்கள் (க) [நஸ்துஷ்டபிதீ-நந்தந்த்யஸ்தமிதேரவொள] அஸ்தமித்தவாறே இவற்றைக் கொண்டுநாறியாதபடி அவ்விஷயங்களை புறிக்கக்காலம் வந்ததெ ன்று உகவாநித்பர்கள். (காலையித்யாத்) ப்ரபாத ஸமயத்திலே. வெய்யோனுண்டு ஆதித்யன், அவனுக்குமுன்னோட்டுக் கொடுப்பார்களா யிற்று. கங்குல்+ளாகிற குறும்பர். அவன் கிரணங்கள்படக் கைவிட் டோடாநித்பர்களிறே. காலையிலே பெரியப்ரதாபத்தையுடைய ஆதித்யனையழித்து அவனுண்டபரப்பையடையக் கைக்கொள்வார்கள். நித்யையாலேபூமியாகப்பரவசமாம்படி பண்ணிக்கொண்டுவருமிதே.

(அன்னகண்டம்) அப்படிவைக்கண்டு வைத்தும். பகவத்விஷயம் ப்ரத்யக்ஷத்துக்கு அவிஷயமாகையாலே தானறியாதொழிகிறார்கள். இதனுடைய அஸ்தைசர்யத்தை ப்ரத்யக்ஷியாநிற்கச் செய்தேயும் கெஞ்சிற்படாதொழிவதே! (காலே) ஸத்ஸோத்தாமான காலத்திலே. (கண்ணாநம்) ஜ்ஞானமாகில் பகவத்விஷயத்தைப்பற்றியன்றிராதிதே.

அரு|| தொண்ணூற்றுமுன்றும்பாட்டு.—(காலே வெய்யோற்கு) “காலே வெய்யோற்கு” என்று தொடக்கி “அன்னகண்டம்” என்னுமளவுக்கும் ஸமுதாய தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (உத்பவாபிபவருபத்தாலே) என்று. இத் தால், “இப்படி திவாராத்ரவிபாகத்தாலே காலமழிகையாலே ஆயுஸ்ஸினுடையவஸ்தைப்பத்தை ப்ரத்யக்ஷியாநிற்கச் செய்தேயும் கெஞ்சிற்படாதொழிவதே!” என்று வெறுக்கிறோன்றபடி. “முன்னோட்டுக்கொடுத்த”-வெக்கோ லியோடிப்போன. அப்படி ஸத்த்வாகாலம் வந்தால் வருமநர்த்தமேதென்ன கருளிச்செய்கிறார் (நித்யையாலே) என்று.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

தொண்ணூற்றமூன்றும்பாட்டு. — (காலை) இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டிலே “விண்ணோர்” என்று விசேஷித்த இப்பாட்டிலே “நீனையார்” என்ற ஸாமான்யமாகச் சொன்னதுக்கு ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (தேவர்கள்) இத்யாதி. (சுண்டிவைத்தும்) என்றதக்கு இப்படி சங்களாயு: சுத்யத்தைக்கண்டும் விஷயங்களை விரும்புவதே! என்று கருத்து. இதக்கு ஸம்வாதம் (நத்தத்தி) இத்யாதி. சப்தார்த்தம் (ப்ரபாத) இத்யாதி. ராத்ரியைக் குறும்பெரன்பா னெண்ணென்ன (நிதிரையாலே) இத்யாதி. “சண்டும்” என்ற சகாரம் விரோதே யாக்கி பாவமருளிச் செய்கிறார் (பகவத்) இத்யாதி. தன்னம் பெய்கை-தைக்கை. கூங்.

தாத்பர்யம்.—இதில், ப்ரஹ்மாத் தேவர்கள் தாங்களிஸ்வரோங்கிற துர்மாநத்தினால் ஸ்ரிய:பதியை மறந்து நீனையாவிடிலும், மற்றவர்களாவது நினைத்தஜ்ஜீவிக்கலாம். அவர்களும் அப்படியே யழந்து கெட்டுப் போவதே! யென்று மற்றவர்களை வெறுக்கிறார்.

திருத்தோறும் ஸூர்யனஸ்தமித்தவாறே லோகமடங்கவ்யாபித்துப்ராணி களுக்கு நிதிரையை யுண்டாக்கி, அவர்களுடைய ஜ்ஞாநங்களை யடஹித்துத் தீம்பு செய்கிற ராத்ரியானது மஹைநாள் ஸூர்யனாதிக்கும்போது உவ னுடைய கிரணங்களுக்குப் பயந்து முன்னதாகவே யே அப்பேராய் ஒளித்தி ருந்து அன்றை ஸாயம ஸமயத்தில் ஸூர்ய ஸஸ்தமித்தபின் லோகமெங்கும்வ ந்த பாவாநிற்கும். இப்படி மாறிமாறித்தினமும் ராத்ரியுமாய்த் தக்களுடைய ஆயுஸ்ஸு லீனாய்க்கழியும் விதத்தை யறிந்தும் ப்ராணிகள், அவ்வாயுஸ்ஸு லீனாய்ப்போகாமற்படி ஸத்தோத்தரமான ப்ராத: காலத்தி லெழுநது தம் முடைய ஸகலேந்தரியங்களையும் விஷயாந்தர ப்ரவணமாகாப்படிநிக்ரஹித்து பகவத் த்யாகமாகிற மஹாதீர்த்தத்தில் செவ்வையா யவகாஹித்த, அஹனு டைய கல்யாண குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைச் சொல்லி, அவ னுடைய அஞ்ஜநமேனியை நினைத்துக் காலத்தை ஸபலமாக்குகையத்தமா யிருக்க உதைத்தவிர்ந்து கெட்டுப்போகிறார்களே! யென்று சொல்கிறார். கூங்.

மைப்படிமேனியும் செந்தாமரைக்கண்ணும் வைதிகரே,
மெய்ப்படியாலுன் திருவடிச்சூடுந்தகைமையினார்,
எப்படியூராமலைக்கக்குருட்டாய்க்கைக்குமென்னும்
அப்படியாலுஞ்சொன்னேன், அடியேன்மற்றுயாதென்பனே. கூசு.

அர்த்தம்.—வைதிகரே, வேதத்திற்கொல்லிய உன் ஸ்வரூபத்தை யறிந்த பத்தஜநங்களே, மை-அஞ்ஜநத்தினுடைய, படி-ஸ்வபாவத்தையுடைய, மேனியும் - விக்ரஹத்தையும், செம் - சிவந்த, தாமரை - தாமரைப் பூப்போ ன்ற, கண்ணும்-நேத்ரங்களையுமுடைய, உன்-உன்னுடைய, திருவடி - ஸ்ரீபா தத்தை, மெய்ப்படியால் - யதார்த்தமான ப்ரகாரத்தினால், குடும் - கிரஸில் வஹிக்கும்படியான, தகைமையினார் - ஸ்வபாவத்தையுடையவர்கள். ஊர் - ஊரைக்கிட்டின, ஆ - பசுவானது, எப்படி - எவ்விதமாக, மலைக்க - கணக்க,

(அதைக்கேட்டு), குருட்டு ஆ-கண் தெரியாத பசுவும், மிலைக்கும் அப்படியே) கணைக்கும், என்னும் அப்படி - என்கிற அந்த உலகமொழிப்படியே, யானும் - நானும், சொன்னேன் - (உன்னைச்) சொன்னேன். அடியின் பக்திபரவசனை நான், மற்ற - அதுக்குமேலே, யாதென்பன் - எதைச் சொல்லுவேன்? கச்சு.

[பெரிய வாச்சரன்பிள்ளை வ்யாக்யாதம்]

அவ்—தொண்ணுற்றுநாலாம் பாட்டு. — துர்மாதத்தாலே யிழப்பாரு மறிவுகேட்டாலே யிழப்பாரு மாகாசிற்பர்கள் என்றார்; “உமக்குக்குறையில்லையே” என்ன, எனக்குமொருகுறையுண்டாக்கி வைத்தாயே “முன்னடிதோற்றுதபடி* மயர்வறமதிநலமருளினாயே”. பக்திபரவசனஜ்ஞாதத்தையிறையருளிற்று. அந்த பக்திபரவசனத்தாலே சொல்லமாட்டுகிறிலேனென்னுதல்; (க)* வளவேழலகிற்படியே அயோக்யதாறுஸங்காதத்தாலே பொன்றுஞ்சொல்லமாட்டுகிறிலேனென்னுதல்.

வ்யா.—(மைப்படிமேனியும்) அஞ்சநத்தின் படியான திருமேனியும். கண்டார்கண்கள் குளிரும்படியான வடிவம். பட்டரொருநாளிவ்விடத்தையருளிச்செய்யாநிற்க, பிள்ளைவிழுப்பாயரும் ஆப்பான் திருவழுந்துரையருமிருந்தார்களாய், “அதுஸந்தித்தார் நெஞ்சிலேயிருள்படியும்படியான திருமேனியும்” என்றருளிச்செய்ய, நஞ்சியர்(க) “இன்னாரென்றறியேன்” என்னப்பண்ணுகையாகாதே” என்றருளிச்செய்தருள, “இவ்வார்க்கைதென்னாரார்?” என்ன? ஜீயர்” என்றவர்கள் சொல்ல, “நூற்றுப்பதின்காதத்தவ்வுருகே பிறந்து இவ்வளவும் வந்து இன்று நமக்கித்தையுபகரிப்பதே!” என்று கொண்டாடியருளினாராம். (செந்தாமரைக்கண்ணும்) அகவாயிற்குணப் பரகாசகமான திருக்கண்களும். (வைதிகரித்யார்தி) இப்போது வைதிகரென்கிறது-வேதத்திற் பூர்வபாகநிஷ்ட்டரை. சேவலம் கரியாகநரப

அரு|| தொண்ணுற்றுநாலாம்பாட்டு. — (மைப்படிமேனி) “மை” என்று அஞ்சநமாய், அஞ்சநத்தின் படியான திருமேனி யென்னுதல்; அதவா - அது ஸந்தித்தார் நெஞ்சிலே இருள்படியும் படியான திருமேனி யென்னுதல். அதாவது-(க)* காதல் மையையுண்டாகும்படியான திருமேனி பென்றபடி. அரையர்களுளிச்செய்ததுக்குத் தர்ப்பர்யமாக “பொன்னார் சார்ங்க முடையவடிக்கை இன்னார்” என்றத்தைக் கடைக்கித்து “இன்னாரென்றறியேன்” என்னப்பண்ணுகையாகாதே” என்று நஞ்சியர் அருளிச்செய்ய, பட்டர் பரக்காயிருந்து “இந்த வார்த்தை இப்போது சொன்னாரார்” என்ன, அவர்கள் “நஞ்சியர்” என்றருளிச் செய்தார்களென்றபடி. “வைதிகர்” என்று-கர்மோபாய நிஷ்ட்டரைச் சொன்னுதல், பந்த்யுபாய நிஷ்ட்டரைச் சொன்னுதல்.

(க) திருவாய் - க-ரு.

(உ) திருமொழி - க-க-க.

(ங) திருவாய் - ச - ஈ - க.

வ்யா||ங்கொண்டு பெறவிருக்கும்வர்கள். ப்ரஹ்மத்தினுடையஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான உபரிதநபாகநிஷ்ட்டரன்றி க்கே கர்மபாகத்தையே பற்றிநிற்குமவர்கள், அங்ஙனன்றிக்கே (க) 'வைத்யாஸிதவ்யா' - நிதித்யாஸிதவ்யா என்று விதேயமாய்வரும் நூற் பிடித்தபக்தியையுடையவர்களைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அவனுடைய குணாநுஸந்தாரத்தாலே கலங்கி யடைவுகெடுமதன்றிக்கேயிருக்கு மவர்கள். இப்படி யிருக்கும்வர்களை மெய்யானப்ரகாரத்தாலே உன் திருவழியை யார்வார்க்கும் ஸ்வபாவத்தையுடையார்.

ஆஹற்பின்னை நீர் சொன்னபடி யெங்ஙனே யென்ன, (எப் படியித்யாதி) ஊரிற்பசுக்கள் வந்து புகுர்ப்புக்கால் எப்படி ஸம்ப்ர மிக்கும், அந்த ஸம்ப்ரமவேறு இன்ன தென்றறியாதே குருட்டிப் பசுவும் ஸம்ப்ரமியாநிற்குமிதே. (அப்படி யானுஞ்சொன்னேன்) 'அளவுடையார் சொல்லும் விஷயமன்றோ? நாமென்?' என்றுபாரா தே,நானும் பாசுரத்தைச் சொன்னேன். (அடியேன் மற்றையாதென் பனே) இதுக்கு மேற்பட பாதந்தரனுமாய், பக்திபரவசனுமான நான் அடைவுபட ஒன்றைச் சொல்லித் தலைக்கட்ட வல்லேனோ? அன்றிக்கே, அயோக்யநாநுஸந்தாரம்பண்ணியகலுகிறநான் அங் குத்தைக்கு ஸத்ருசமாக ஒன்றைச்சொல்லித் தலைக்கட்ட வல் லேனோ? கூச.

அரு|| அயோக்யநாநுஸந்தார பரமான போதைக்கு "வைதிகர்" என்று அநந்ய ப்ரயோஜனரைச் சொல்லுகிறது. "வைதிகரே" என்று ஸம்போதகமன்று, வைதிகரானவர்களென்றபடி,

"மிலைக்க" ஸம்ப்ரமிக்க, "குருட்டா மிலைக்கும் என்னும்"-குருட்டா- குருட்டுப்பசு, மிலைக்கும்-ஸம்ப்ரமியாநிற்குமென்று லோகம் யாதொரு படி பழமொழியாகச் சொல்லும், அப்படியே நானுஞ்சொன்னேனென்றபடி. "மற்று" இதுக்கு மேற்பட, "யாது" எத்தை, "என்பன்" - சொல்லித் தலைக்கட்ட வல்லன். இத்தால், உபாயாந்தர நிஷ்ட்டராதல், பக்த்யுபாய நிஷ்ட்டராதலன்றோ அடைவுபட்ட அனை யார்வார்க்கும் ஸ்வபாவத்தை யுடையார், அயோக்யனான நானங்குத்தைக்கு அநந்யப்ரயோஜன னன்றோ, நானங்குத்தைக்கு ஸத்ருசமாக ஒன்றைச்சொல்லித் தலைக்கட்ட வல் லேனோ? வென்றதாயிற்று. அயோக்யநாநுஸந்தாரமே பாட்டுக்கு ஸ்வரஸமான தாத்பர்யம். கூச.

[அப்பு அரும்பதம்.]

தொண்ணூற்று நரலாம்பாட்டு— (மைப்பட்டி) நெஞ்சிலே மைப்படி யும்படி யென்றாய், கறுப்பாலே இருளைச் சொல்லி, நெஞ்சு பித்தேதும் படியான விக்ரஹமென்று பட்டருக்குவிலகைப்பாய் அர்த்தாந்தரம், (பட்டர்)

(க) ப்ருஹதாரண்யம் ச-ச-இ.

இத்யாதி. கர்மநிஷ்டைப்படையையும் பக்திநிஷ்டைப்படையையும் சொன்னதற்குத் தந்த பர்யம் - அவர்களைப்போலே தெளிச் திருக்கையன்றிக்கே கலங்கிய பக்திநிஷ்டையுடையனென்னுதல்; அவர்களைப்போலேஜ்ஞாநாதிகளன்றிக்கே அஜ்ஞானிகளானென்னுதல் என்று கண்டுகொள்வது. சுன்றுள்ளபக ஊரைக்கண்ட மட்டிலே காண்மைக் காணப்போகிறோமென்று ஸம்பந்தமிக்கும். இது சாஸ்திரபுத்தேசத்தையுமத்தைக்கண்டு கூப்பிடுமென்பபடி. ஊரா-ஊரைக்கண்டபகடு [மைப்படிமேனியும் செந்தாமரைக் கண்ணுமுடைய உன் திருவடி காணுகிறதென்று]

[வேறொரு அரும்பதம்.]

...தொண்ணுற்று-காணும்பாட்டு (மைப்படி) இத்யாதி. கீழ்க்கண்டபாட்டுமேயுமிதுக்குஸங்கதியருளிச் செய்கிறார் துர்மானித்தியாதி. மைமென்று கற்ப்பாய், அத்தாலே இருளாய், அதுதானும் பாரவாய் பஜகமான பக்தியாய், அது நெஞ்சிலே படியும்படியான வென்று அர்த்தத்தரத்தை ஸம்வாத முகேந வருளிச்செய்கிறார் (பட்டர் இத்யாதி. தமிழ்நடையசட்டை தூர தேசவாஸியான நஞ்சேயர் திருத்தி அருளிச் செயல்களில் மிகவும்பரிசீலக முண்டாய்த் தம்முடைய திருவுள்ளக் கருத்தறிந்து "இருள்" என்றமாதத்திலே பக்தியாக்கி அதக்கு ஸம்வாதமாகத் திருமங்கையாழ்வார் பக்தரத்தை உபகரிக்கும்படியாகப், பெற்றோமென்றுகந்தருளினான். "அகந்தை" "செந்தாமரைக் கண்ணுமுடைய உன் திருவடிச் சூறம்" என்றவையுமுண்டு கொண்டு, வைதிகர்-கர்மயோகநிஷ்டை ராசுவும், பக்தியோக நிஷ்டை ராசுவும் யோஜனாவைய வருளிச் செய்கிறார் இப்போது இத்யாதி. (நீர்சொன்னபடி) என்றது - "நினையாரவன் மைப்படியே" என்று வடிவிலீடுபட்டதென்றபடி. "ஊரா" ஊரைக்கிட்டினபக வென்று சுபத்தாரத்தமா வருளிச் செய்கிறார் (ஊரில்) இத்யாதி. "மிலைக்க" என்றதனைத்தம் (ஸம்பந்தமிக்கும்) என்று மது. (குருட்டுப்பகவும்) என்றத்தாலே பக்திபாரவாய்த்தாலே உந்த ஜ்ஞாந மார்த்தயத்தைச் சொன். படி. (அளவுடையார்) ஜ்ஞாநாதிகர். "குருட்டா" என்றத்தாலே ஸூசிசமான அயோக்யதாது ஸந்தானம் பண்ணுகிறபடியாக வருளிச் செய்கிறார் (அன்றிக்கே) இத்யாதி.

தாற்பர்யம்.—இதில், தேவர்களபிமாநத்தினாலும், மற்றவர் அஜ்ஞாநத்தினாலும் பகவத் விஷயத்தை யிழந்து ஸ்துதியாதாற்போலே, நாஜம பக்தி பரவசனாய்க் கொண்டு பகவத்விஷயத்திலிழிந்த மயங்கி எவ்விதத்திலும் ஸ்துதிக்கப் பெற்றிலேனென்கிறார்.

வேதோத்தமான உன்னுடைய ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளை யறிந்து அதில் விதித்தபடியே தயாரம் செய்கிற பகதஜகங்கள், தயாரயுத்தருடைய உள்ளத்திலே புருத்த பரவசமாக்குகிற அஞ்சுகிரிப்பால் ஸ்வாமியாதி ஸுத்தரமான உன்னுடைய திருமேனியையும், உள்ளுள்ளவாத்ஸல்யம் லேனியில் கசிந்து தோற்றவதுபோல் சிவந்த செந்தாமரைபோன்ற அழகிய திருக்கண்களையும் தயாரித்து ப்ராப்யமான உன்னுடைய திருவடியை சிவனா.

வழித்தக்கொண்டாடுவர்களுல்லது மற்றனைக்கு இப்படிச்செய்யமுடியாது. ஆகிலும், காலையில் மேய்ச்சலுக்குப் போனபக ஸாயம்ஸமயத்தில் வீட்டிற்கு வரும்போது ஊசுக்கண்டு தன் கன்றை நினைத்துக்களைத்துக் கொண்டு வருவதைக்கண்டு, ஊரிருக்குமிடமுமறியாதருட்டுப்பசவும் ஊருகே வந்ததென்றறிந்த தாலும் கூப்பிடுமென்ற உலகமொழிபோலே, அந்த பக்த ஜகங்கள் அழைத்திப்பதைக் கண்டு அதையே காலுமறுஸரித்துச் சொன்னன். இப்படியல்லது, நீ யளித்த பக்தியினால் உன் ஸ்வரூபாதி களிலுழிந்த மதம்மங்கிக் கிடக்கிற நான் உன்னை ஸ்மரித்து ஸ்வதத்தரித்து ஒன்றைச் சொல்ல வல்லேனல்லேன்.

கூடு

யாதானுமோராக்கைநிற்புக்கு, அங்காப்புண்டு மாப்பவிழ்த்தும்
முதாவியிற்றமொறு முயர்முன்னமே, அதனால்
யாதானும்பற்றிநீங்கும் விரதத்தை நல்விடுசெய்யும்
மாதாவினைப்பிதுவை, திருமலை வணங்குவனே.

கூடு.

அர்த்தம்.—உயர் - ஜீவனது, முன்னமே - அநாதிகாலமாக, யாதானும்
ஒர் - ஏதோ ஒரு, ஆக்காயில் - தேஹத்தில், புக்கு - ப்ரவேசித்து, அக்கு -
அந்ததேஹத்தில், ஆப்பு உண்டும்-(ப்ராரப்த கர்மத்தினால் அதையுயர்ந்து.) பந்
தத்தையடைந்து, ஆப்புஅவித்தும்-(ப்ராரப்தகர்ம நாசத்தினால் அதையிழ
ந்து) பந்தத்தைவிட்டும், மூது - பழையதான, ஆவியில் - ஸஞ்சம்சரீரத்தில்
(இருந்து ஸ்வர்க்கரகங்களில்), தடுமாறும் - அலைபாசிற்கும். அதனால் - அந்த
வாஸநையினால், யாதானும் - ஏதேனும் (ப்ராக்ருதமான) விஷயத்தை, பற்றி -
அவலம்பித்த. நீங்கும் - (பகவத்விஷயத்தைவிட்டு) அகலும்படியான, விரதத்
தை - (என்னுடைய) ஸக்தல்பத்தை, நல்விடுசெய்யும் - நன்றாகவிடுவிப்பதைச்
செய்தவனாய், மாதாவினை - மாதாவைப்போல் பரிய பரனுமாய், பிதுவை -
பிதாவைப்போல் ஓர் பரனுமான, திருமலை - ஸ்ரியபதியானவனை, வணங்
குவன் - ஆஸ்ரயிப்பேன்.

கூடு.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—தொண்ணூற்றைந்தாம்பாட்டு.—பக்திபாவஸ்யத்தா
லேயாதல், அயோக்யதாநஸந்தாநத்தாலேயாதல் ஏதேனுமொரு
படி கண்ணழிவு சொல்லக்கவரக்காதே, தன்பக்கனிலே ப்ரா
வண்யாதிசயத்தையுடையேனாய், இதரவிஷயங்களில் அருசியையு
முடையேனும்படி பண்ணின மஹோபகாரத்தையநுஸந்தித்து அ
வன் திருவடிகளிலே விழுகிறென்கிறார். இவ்விடத்திலே ஜீயர்
குறியாகவருளிச்செய்வதொரு வார்த்தையுண்டு “திருக்கோட்டி
பூரிலே பட்டரெழுந்தருளி இருக்கச்செய்தே அவ்கே ராமானுஜதாஸ
ரென்றொருஸ்ரீவைஷ்ணவர், “அடியேனுக்குத் திருவிருத்த மருளிச்

அரு|| தொண்ணூற்றைந்தாம்பாட்டு.—(யாதானும்) இப்பாட்டினுடைய
வைபவந்தோற்ற ஓரைநீய்மருளிச்செய்கிறார்(இவ்விடக் கிலேயார் என்று.

வ்யா||செய்யவேணும்' என்ன, 'பெருமானைப்பிரிந்த சோகத்தாலே நா
னென்றுக்கும்கூமனல்ல, ஜீயரே! நீருளிச்செய்யும்' என்ன, ஜீயரும
ருளிச்செய்துகொடுபோகாதிற்கச்செய்தே, வளவன்பல்லவதரையரே
ய்மறிநுக்கொட்டி யூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்தை, தயுடையாரொருவர் அதுஸ
கித்துக்கொடுபோந்தாராய், அவரிப்பாட்டளவிலேவந்தவாதே கண்
றுங் காண்கிருமாய்ப், புளகிதகாத்ரராயிருக்க, இத்தைக்கண்டு 'பாட்
டிவ வார்த்தைகள் சொல்லுவது இனி, ப்ரஸங்கித்த மாத்ரத்திலே
விததரானீ' என்ன, 'நம்பியெனக்குமீதமருளிச்செய்தவந்தரத்
திலே, எம்பெருமான் திருமுன்பேய்ப்பாட்டை நாள்தோறும் விண்
ணப்பஞ்செய்' என்றருளிச் செய்தார். அதைதாய்ப்போது ஸ்மரித்
தேன்' என்ன, 'அவரிதிலேதேனு மருளிச்செய்யும் வார்த்தை நினை
த்திருப்பதுண்டோ?' என்ன, 'அதெனக்குப்போகாது, இப்பாகா
மாத்ரத்தை நினைத்திருப்பேன்' என்றாராம். நம்பியாதரித்தபாட்டா
காதே யென்று ஐந்தாமாழிகைபோது இத்தையே கொண்டாடி
யருளிச் செய்தார்.

வ்யா.—(யாதானுமோசாக்ஷிற்புக்கு) ஏதேனுமொரு சரீரத்
திலே ப்ரவேசித்து. அறத்தண்ணிய ஸுகரஜம்மத்திலே ஜீத்தா
லும் 'மமாயத்தேஹ:' என்று அதிலேயபிமாசித்து
அங்கேகாண்டானவற்றோடே சிலஸம்பந்தச்சேஷங்களும், அவைதன்
னைவிடமாட்டாமையாலேயாய்ப்போரா சிற்சுமாயிற்று. "ஆக்கை" என்
லகயாலே உபசயாத்மகமென்று தோற்றுகிறது. (புக்கு) சேதந
னுக்கு அசித்ஸம்ஸர்க்கம்ஸ்வத: உள்ளதொன்றன்று, கர்மநிபந்தக
மென்கை. (அங்காப்புண்டும்) கர்மவாஸனை (நசிவாஸனையாய் அதிலே
பத்தனாயிருக்கும். இது தண்ணிதென்று ஆசார்ய வசகாதிகளா
லும், சாஸ்த்ரவாஸனையாலும், 'ப்ரத்யக்ஷத்தாலு மறியாதிற்கச்
செய்தோய் மித்தைவிழற்செய்வதென்னென்று துணுக்குதுணுக்கெ
ன்னுகிற்கும். (ஆப்பணிழ்ந்தும்) கர்மமடியாகவந்த தொன்றிறேயென்
றறியாகே அவன்தானிதிலே யிலையகவப்படுத்தாசிற்கும்; கர்மக்ஷயம்

அரு||அதுஸந்தித்துக்கொடுபோந்தாராய்) என்றது - அந்தராமாதுஜசாஸரெ
ன்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவரோடே கூடநஞ்சிய ஸந்திதியிலே கேட்டுக்கொண்டு
போந்தாராயென்றபடி. (பாட்டில் வார்த்தைகள்சொல்லுவதினி) என்றது-பாட்
டுக்கர்த்தமருளிச் செய்வதினியென்றபடி.

"ஆக்கை" என்றுதேஹமாய்(க்) "சிவசயே-திஹஉபசயே" என்று உப
சயாத்மகமென்று தோற்றுகிற தென்றபடி. "ஆப்புண்டும்" ஸ்நேஹத்தைப் ப
ண்ணியும்.

வ்பா||கராய் ஸம்ஸாரவர்த்தகராயிறே யல்லாத மாதாபிதாக்களிநுப்
பது. இவனிதில் நின்றும் விடுவித்து ரக்ஷிக்குமவனாயிற்று. இங்
வனிரண்டாகாரமாகச் சொல்லவேண்டுமொனென்னென்னில்; (திரு
மாலி) ஸ்ரியஃபதியாகையாலே. (கூ). “ஃசுமாசுசுமாநஸ - பிதாமாதா
சுமாதவஃ” என்னுமாபோலே. (வணங்குவனே) இதரவிஷயங்களி
லே அருசியாய்ப்பிறப்பித்துத் தன்பக்கலிலே ப்ராவண்யத்தைப்
பிறப்பித்த இவ்வுபகாரத்துக்கு ஸத்ருசமாய் நுப்பதொரு ப்ரத்யுபகா
ராம் கம்மால்பண்ணவொண்ணாதிதே. அவனதான வஸ்த்துவை
யவன் பக்கலிலே ஸமர்ப்பிக்குமத்தனையிதே. கூடு.

அரு||தத்தை. மாதாவும் பிதாவுமான திருமாலே என்றபடி. “நல்வீடுசெய்யும்” -
நல்வீடுசெய்த. கூடு.

[அப்பு அரும்பதம்]

தொண்ணூற்றைந்தாம்பாட்டு. — (யாதானும்) இப்பாட்டினுடைய வைபவ
ப்ரகாசார்த்தமாக ஓரைதிஹயம் (இவ்விடத்தில்) இத்யாதி. (வார்த்தைகள்) -
அர்த்தம். ஆக்கையென்று - தேஹமாய், “திஹஉபசயே” என்கிறதாதுவாலே
உபசயாத்மகமென்கிறது. (அத்தை) தடுமாற்றத்தை. கர்ப்பாஃஸ்த்தையிலே யறி
ந்நும் ஜித்தமட்டிலே யறியாதேயும் போமென்றபடி. “அதனால்” என்றதுக்கு
சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (முன்னமேயாகையாலே) என்று. கேவலனைப்
போலே கேவலதேஹசிவ்ருத்தி மாத்ரமன்றிக்கே “நல்வீடு” என்றது - தன்பக்
கல் ருசி முன்னாகவிடுவீக்கை. கூடு.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

தொண்ணூற்றைந்தாம்பாட்டு. — (யாதானும்) இத்யாதி, கழ்ப்பாட்டிலிர
ண்டு யோஜனைக்கும் சேர ஸங்கதியை தந்த்ரேண வருளிச்செய்கிறார் (பக்தி)
இத்யாதி. பக்திபாவஸ்யத்தாலே “யாதென்பனே” என்று கைவாங்கப்பார்த்த
வாறே இதரவிஷயங்களிலே புகுமத்தனையிதே. அதில் ருசியில்லாமையும்பகவ
த்விஷயத்திலே ருசியும்தமக்கு (உ)*பொய்ந்தின்றனாநத்திலேதானேயுண்டா
க்கினபடி ஸம்ருதமாய் அதுக்குத் தோற்று வணக்குகிறாரென்றும், அயோக்ய
நாநஸந்தநத்தாலே அகலப் பார்க்குமனவிலும் விஷயாந்தரங்கள் ருசியாமை
யாலே மீண்டு இப்படி யாக்கினத்துக்கு வணக்குகிறாரென்றும் இரண்டிவித
மாக ஸங்கதிண்டு கொள்வது. இப்பாட்டு, திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்
கெல்லாம் அதுஸந்திக்க வடுக்குமதென்று தோற்றுகக்காகத் திருக்கோட்டி
யூர் நம்பி இதுவர்த்தான ஸந்தாநத்தாலே உகந்து, தஞ்சமாக ஸ்ரீபாதத்திலே
யாஸ்ரயித்தார்க்கும் அருளிச் செய்தாரென்று கொண்டாடினபடியை அருளிச்
செய்கிறார் (இவ்விடத்திலே) இத்யாதி. (வார்த்தைகள்) - அர்த்தாபிலாபகசப்த
ங்கள். “ஆப்புண்டு” என்னு மளவுக்குத் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்

(அற) இய்யாதி. ஆகுதையுடைத்தான தாக்கையென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (ஆக்கை) இய்யாதி. “ஆகுதை”-உபசயம். “மூது” என்றத்தாலே முடிவில் பெரும்பாழான ப்ரக்ருதிதெளையமும் “ஆவி” என்கையாலே மஹ தாதி விசேஷங்களிலே கூட்டாம்படி அசித்விசேஷமாகவும் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதுதன்னை) இய்யாதி. ஆமோக்ஷமறு வர்த்திக்கும் ப்ரக்ருதியைப்போலே யிருக்கையாலும், ஸகலவிதஸ்த்தூல சரீர பரிக்ரஹாதிகளுக்கு உடலாயிருக்கையாலும் இத்தோடுமத்தோடு கூட்டிச் சொல்லவாயிருக்கையால், இது தோற்றும்படி. மூதாவியென்று ஸஞ்ஞமசரீரத்துக்குப் பேராயிற்றென்கை. வர்த்தமானத்துக்கு பாவம் (இச்சேதநனுக்கு) இய்யாதி. (அறியாதவிடம்: ஸஞ்ஞமசரீரம். தடுமாற்றத்துக்கு ப்ரதிகோட்யா காரமும், தடுமாறு மென்கிற வர்த்தமானத்தாலே பலித்தசித்யதையும் உயிர் பித்திலே விவக்ஷிதமாக்கி வருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாந) இய்யாதி. (அநாதியாய்) என்றது - (க) “தாநாயதாபூர்வமகல்பயத்” என்ற பிற்படியே அநேககாலமா யென்றபடி. பலிதார்த்த மருளிச்செய்து சப் தார்த்த மருளிச் செய்கிறார். (முன்னமேயாகையாலே) என்று. “வீடுசெய்யும்” என்றதுக்கு பாவம் (இப்போது) இய்யாதி. விவரணம், (மமமாயா) இய்யாதி. நன்மைக்குத் தாதுபர்யம் (தன்பக்கல்) இய்யாதி. இத்தாலே கேவலனைப்போலே ப்ரக்ருதி விமோசந் மாந்ரமன்றிக்கே பகவத்ப்ராப்தி காமதயாவந்த நன்மை கொன்னதாயிற்று.

தாதுபர்யம்.— இதில், நான் பத்திபரவசமுய்க் கொண்டு, உன்னை ஸ்துதித் தந் கிட்டப் பெற்றிலேனென்று சொல்லி யகலப்பார்த்தவிடத்திலும், அவனி தற்கு முன்னமே யெனக்குத் தன்னிடத்திலுந் ப்ராவண்யத்தையும், விவ யாத்ரக்சாரில் வைராக்யத்தையும் முண்டாக்கி வைத்து என்னை விஷயக்கே ஸங்கல்பித்தான், அவன் செய்த அந்த உபகாரத்துக்கு என்னால் செய்யத்தக்க ப்ரத்யுபகார மொன்று மில்லை, ஆகையாலவன் திருவடிகளிலே வணங்குகின்றேனென்கிறார்.

ஜீவர்கன், தங்களுடைய ஜம்மாந்தரீய புண்யபாபாறு குணமாக தேவமதுஷ் யஸ்வஸுபுசராதிகளிலேதோ ஒருசரீரமெடுத்து அஜ்ஜாதியிலுள்ளவற்றோடும் அஜ்ஜாதக்கு போர்யமான உஸ்துக்களோடும் பரீதிசெய்து அவற்றிலே சிலநா ளமுந்திக்கி—ந்து, அஜ்ஜந்மத்துக்கு ஹேதுவாகிய ப்ராப்தகர்மம் கழிந்தவாறே அவற்றிலாசையையும் அந்த சரீரத்தையும் விட்டு ஸஞ்ஞமசரீரத்துடன் மற் றொரு சரீரத்தில் ப்ரவேசித்த, அப்படியே யநாதியாய் சிலையற்று அலைந்து கொண்டிருப்பார்கள். அப்படியே நானுமநாதி வாஸனையினால் ப்ரக்ருதவிஷய க்களையே வீரும்பி, “நான் புற்றினவிஷயம் ஸதோக்ஷமாயினும் பகவத்விஷயம் சிந்தோக்ஷமாயினு மிதைதவட்டு அடைப்பற்றேன்” என்றிருந்த என்னுடைய சினை வைமாற்றி சிரதசயாதந்தருபமான உன் திருவடிகளில் ப்ராவண்யத்தை எனக்கு ஜந்மப்ரப்ருதி யுண்டாக்கின ஆபதபத்துவான ஸ்ரீய;பதியை யாஸ்ரயியாயின் றேன் என்றருளிச்செய்கிறார்.

வணங்குத் துறைகள் பலபலவாக்கி, மதிவிகற்பால்
பிணங்குஞ் சமயம் பலபலவாக்கி, அவையவைதோ
றணங்கும் பலபலவாக்கி நின்மூர்த்தி பரப்பிவைத்தாய்
இணங்குநின்றே னுரை யில்லாய், நீன்கண் ணேடுகையெழு விப்பனே.

அர்த்தம். — வணங்கும் - (தேவதாந்தரங்களை) ஆஸ்ரயிக்கைக்கு, பலபல-
பலபலப் பகாரமான, துறைகள் (இழியும் துறைகளாயிருக்கிற அந்தந்த) மதோப
தேஷ்ட்டாக்களை, ஆக்கி-உண்டாக்கி, மதிவிகற்பால் புத்திபேதத்தினால், பிண
ங்கும்-வ்வாதப்படுகிற, பலபல-அநேகவிதமான, சமயம்-மதங்களை, ஆக்கி-உண்
டாக்கி, அவையவைதோறு-அவ்வவமதங்கள் தோறும், நின்மூர்த்தி - உணக்குச்
சரீரங்களாகிய, பலபல-நானாவிதமான, அணங்கும்-தேவதைகளையும், ஆக்கி-ஆ
ஸ்ரயணீயங்களாக உண்டாக்கி, பரப்பி வைத்தாய் - விஸ்தாரமாக்கிவைத்தாய்.
இணங்கு - (அத்தேவதைகளோடு) ஸத்ருசமாகத் தோற்று கிறவனான், நின்
னுரை - உன்னோடு ஸமாநமாக உள்ளவரை, இல்லாய் உடைத்தாகாதவனே!
நீன்கண் - உன்னிடத்தில், வேட்கை - அபிவிவேசத்தை, எழுவிப்பன் - உண்
டாக்கிவைப்பேன்.

[பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ. — தொண்ணூற்றாறும் பாட்டு. — பேசுவாண்ணுதென்று
கைவாங்கவும் மாட்டாதே (பேசாதிருக்கவும் மாட்டாதபடியாகவும் இத
ரவிஷயங்களில் அருசியையும் பிறப்பித்துத்தன்பக்கலிலே | ருசிய
யும் பிறப்பித்த இம்மஹோபகாரத்துக்கு ஸத்ருசமாகப் பண்ணுவதொ
ருபாத்யபகாரமில்லையிறே. உன்னதான வஸ்துவைப் முன்பக்கலிலே
ஸமர்ப்பிக்கு மத்தனையிறே யினியென்று அதனைச் செய்தார். (வண
ங்குத் துறை) லபிக்கு மம்சமெல்லா மிங்கில்லையென்கிறார். நீகைவிட்
டால் உன்கார்யஞ் செய்யப்போந்த நானுங்கைவிடலோ? சித்தக்களை

அரு! தொண்ணூற்றாறும் பாட்டு. — வணங்கும்! (பேசுவாண்ணுதென்று
கைவாங்கவும் மாட்டாதே) என்று தொடக்கி (உன்பக்கலிலே ஸமர்ப்பிக்குமத்
தனையிறே) என்னுமளவும் கீழிற்பாட்டில் தாற்பர்யம். இனிமேலிற்பாட்டுக்கவ
தாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (லபிக்குமம்சமெல்லாம்) என்று. (லபிக்குமம்சமெ
ல்லாமில்லையென்கிறார்) என்றது-பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்துக்கொண்டு,
நீ இப்படிச் செய்தபிற்பாடு உன்னையாஸ்ரயிக்கு முபாய மொன்றுமில்லையென்
றருளிச்செய்கிறாரென்றபடி. ஆகையாலே (நீகைவிட்டால் உன்கார்யஞ் செய்ய
ப்போந்த நானுங்கைவிடலோ) என்று உத்தரார்த்தத்துக்குத் தாற்பர்யம் அரு
ளிச்செய்கிறார். ஸ்வசரணகமல ஸமாஸ்ரயணத்துக்குறுப்பாகக் கரணங்களேபர
ங்களைக் கொடுத்துப் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திசத்திகளையுங்கொடுத்து ஸ்விதைவியா
யிருத்தேனித்தனையொழியக் கைவிட்டேனோவென்ன அருளிச்செய்கிறார்
(சித்தக்களையும்) என்று.

வ்யாப்யம் ப்ரவ்ருத்தி சக்திகளையும், அந் த்வேலிவை அசித் கல்பமாய்
க்கிடக்கிற ஸமயத்திலே இவற்றினுடைய தயநீயத்தைசபைக்கண்டு
புருஷார்த்தயின்னதென்றறிந்து ருசித்துப்பற்றுக்கக்கிடாகக் கொடு
த்துவிட, அவைதானிதரவிஷயங்கள் ருசிக்கைக்கும் அதக்கிடாக
ப்ரவர்த்திக்கைக்கும் பொதுவாயிருக்கையாலே இவை ஸம்ஸரிக்கை
க்கிடாக ப்ரவர்த்தித்தாய் நீயென்னலாம்படி விழுந்தது. கண்ணற்றின்
கரையிற் ப்ரஜையவாங்கராதே யாழியிருந்ததாயைத் தானே தள்ளி
னொன்னக்கடவதிமே.

வ்யா. — நாமிவை ஸம்ஸரிக்ஷாக்கீடாக ப்ரவர்த்திப்பிக்கையாவ தென்னென்ன, (வணங்குந்துறை யித்யாதி) ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களு டையராயிறே புருஷர்களிருப்பது; அவ்வவகுணந குணமாக ரூபி தந்தால் அவ்வளவுலே, ராஜஸ்யாயும் தாமஸ்யமுள்ள அவ்வோ தேவதைகளே யார்யண்ணிய வஸ்துக்களென்றுபத்தேசிக்கக்கீடாக உபதேஷ்டர்க்களான திர்த்தர்கள் பலனாய முண்டாக்கிவைத்தாய். இஹையென்று - திர்த்தமாய், அத்தால் திர்த்தங் நினைக்கிறது.(மதி யிட்யாதி) மதியைத்தாலே ஒருவன் வித்தார்த்தித்ததுதன்னையேப் புவபக்ஷமாகக்கொள்ளுகின்ற வேறொருவன். இப்படி பிணங்குகைக் குப் பாசரமான அவ்வோசாஸ்த்ரங்கள் பலவற்றையு முண்டாக்கி வைத்தாய். (அவையாவ யித்யாதி); அவ்வோ சாஸ்த்ரங்களிலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற தேவதைகள் பலவற்றையு முண்டாக்கிவைத் தாய். (சிண்மூர்த்தி பரப்பிவைத்தாய். (க) “~~ஓ~~~~ஓ~~~~ஓ~~~~ஓ~~~~ஓ~~~~ஓ~~ ஷட்” - போயோயாம்யாம் ததம்பக்ச்யா’ என்கிறபடியே உனக்கு தத்துபூதரானவர்களைப் பலனாயமுண்டாக்கிவைத்தாய். “பைச்சல் கைசுநோய் முக்ஞைசு” என்று பண்டுடையிவற்றினுடைய வறிவுகட்டு க்குமேலே கூஉத்தேவதைகளே யார்யண்ணிய ஒன்றுபத்தேசிப்பா னையும், அவர்களுக்குப் பத்தேசிக்கக்குப் பாசரமான சாஸ்த்ரங்க ளையும், அவ்வோதேவதைகளையு முண்டாக்கிவைத்தாய். (இணங்கு நின்னோரைவில்லாய்) நீ யிப்படி பரப்பிவைத்தால்இத்தை வேறுசில ரால் தவிர்க்கலாம்படி யிருப்பானொருவனால்லை. உன்னோடொக்க நீற் கும்படி உனக்குப் போலியானொருயுடையைல்லலை. இனிநீர் செய்யப் பார்த்த தென்னென்ன, (சின் கண்வேட்டாக யெழுவிப்பனே); உன்

அரு|| “வணங்கும்” - அவ்வேதேவதைகளே ஆஸ்ரயணியவஸ்துக்களென்றுபதேசிக்கக்கூடாக. “திறைகள்” உபதேஷ்டாக்கள். “அணங்கு” என்று தேவதைகளைச் சொல்லுகிறது. (பைசல்) என்றது-பையலென்றதாய், பையலொரு சிறுங்கை வ்யாதி மூன்று சிறுக்கை யென்றபடி. “இணங்கு” - ஸத்ருசமான. நாயிப்படி ஸ்வதந்த்ரமாய்ச்செய்தாலினி நீர் செய்யப்பார்த்த தென்

திருவிருத்தம், கூசு-பா, வணங்கும்.

வ்யா|| ஸ்வாதந்தர்யத்தை யுந்தவிர்த்து, அவர்கள் தங்கள் நிஷிகேட்டின்ப
லமநுபலியாதபடி பண்ணி எல்லாருமென்னைப்போலே உன்பக்கனி
லே யாசையுடையரம்படி பண்ணக்கடவேன். இது ஸம்ஸாரத்திலே
யிருக்கச்செய்தே பகவதஜ்ஞாகம் பிறக்கையால் வந்த சர்வோக்தியி
ருத்தபடி யிதே.

கூசு.

அரு|| நென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நின்கண்வேட்கை) என்று. [வணங்குத்
திறகள் பலபலவாக்கி மதிவிகற்பால் பிணங்கும்சமயம் பலபலவாக்கி அநவ
யவைதோறுளின்மூர்த்தியான அணங்குகளைப் பலபலவாக்கிப் பரப்பிவைத்
தாய், இனிகீர் செய்யப்பார்த்த தென்னென்ன இணங்குநின்றோரை யில்லாய்
நின்கண் வேட்கை யெழுவிப்பனே] என்றநயம். “இணங்குநின்றோரை
யில்லாய்” என்றது - ஸம்போதனம். “மதிவிகற்பால்” மதிபேதங்களாலே.
என்றபடி, விகற்ப-பேதம்.

கூசு.

[அப்பு அரும்பதம்.]

தொண்ணூற்றாறும்பாட்டு. — (வணங்கும்) இதிலே, அந்த ஜ்ஞாகவாதத்
தாலே எல்லாருமாக வநுபலிக்கவேணுமென்று லோகத்திலே கண்ணவத்தகர்;
அவர்களீஸ்வரமாயை யாலே. அந்யபரராய்த் திரிகிற படியைக்கண்டு, பேசு
க்கமாட்டாமல், நீவிட்டாலும் நான் விடவோ? அவர்களையு மாற்றித் தாக்குகி
றேனென்று ஈஸ்வரனோடே மார்த்தட்டுகிறாரென்று அவதாரிகை கண்டுகா
ள் உது. இத்தை ஸங்க்ரஹமாகவருளிச்செய்கிறார் (நீ கைவிட்டாலும்) இதுயாதி.
கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்திருக்கக் கைவிட்டானென்பா நென்ன
ன்ன வருளிச்செய்கிறார் (சிச்சக்திகளையும்) இத்யாதி. விலக்காத மாத்தக்
கொண்டு சொல்லலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கிணற்றின்கை) இ
த்யாதி. “தீர்த்தர்” சாஸ்த்ரிகள். நின் மூர்த்தியான வணங்குத் துறைகள்
பலவற்றையும் பரப்பிவைத்தாய். (பைசல்லைகசு). பின்னையொரு சிறுக்கை.
(கோய்முக்கைகசு) - கோய் மூன்று சிறுக்கையென்றபடி.

கூசு.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

தொண்ணூற்றாறும்பாட்டு. — (வணங்கும்) இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டிலே
உபகார ஸ்ம்ருதியாலே “வணங்குவனே” என்றவர், இப்பாட்டிலே “வண
ங்குந்துறைகள்” இத்யாதியாலே அவனைவெறுத்துத் தாமே வெல்லாநாயும்
திருத்தப்பார்க்கிறபடி யெங்கனையென்ன, தமக்குப்பிறந்த ஜ்ஞாகாதி சயத்தா
லே எல்லாரும் வணங்கவேணுமென்று பார்த்தவிடத்து, இவர்கள் அந்யபததா
யிருக்க, “அப்படிசெய்தாய்” என்று அவனைவெறுத்து மாணாத்தட்டி, தாமவத்
தைத் திருத்தப்பார்க்கிறாரென்று ஸங்கதியை ஸூசிப்பிக்கிறார் (பேசு). இத்
யாதி. கைவாக்கமாட்டாமைக்கு தோது (தன்பக்கல்) இத்யாதி. நீர் கம்மை
வணங்கினமாத்ரத்திலே கமக்கு என்ன ப்ரயோஜனம். நானாமத விஷ்டப்
பாநாவிதமாயிருக்க வென்றருளிச்செய்கிறார் (வணங்கும்) இத்யாதி. உப்

தேசாதிகளாலே எல்லாருங் திருந்துவர்களாகையாலே இனி யென்றும் ஸித்தாந்த ஸிவந்தாரில்லாமையென்கிற ரென்றபடி. நம்மால் திருத்தப்போகாதது உம்மாலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நீ) இத்யாதி. நீ உபேக்ஷித்தாய், நான் ரக்ஷிக்கத்தக்கித்தே நென்றபடி. ஸர்வபூத ஸம்ஹாரத்தானவன் உபேக்ஷித்தானோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சிச்சக்தி, இத்யாதி. ப்ரஜையைய மண் தின்ன விட்ட தாயைப்போலே உபேக்ஷித்தா நென்று கருத்து. ஆனால் கைவிட்டானென்று இவர் இன்ன தாகிறபடி எங்கனென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கிணற்றின்கரை) இத்யாதி. “உபேக்ஷாமாத்ரங்கொண்டு பழிவிளைத்தால் செய்யலாவதுண்டோ, நானதுக்குச் செய்வதென்” அன்னும் ப்ரஸங்கத்தை யுட்கொண்டு “சான்செய்தகுற்றம் ஏது” என்கிற வீஸ்வராபிப் ராயத்தை வருளிச்செய்கிறார் (நாம்) இத்யாதி. “சமயம்” என்றது - ஸித்தாந்தமாய், சாஸ்த்ரங்களை என்றபடி. “ஆக்கி” என்று நம்மைச் சொல்லுகிறதென், அவர்கள் ஸ்வதந்த்ரரன்றோ வென்கிற சங்கையிலே “நின் மூர்த்தி” இத்யாதி என்று விவக்ஷித்து அதுக்கு ப்ரமாண மருளிச்செய்கிறார் (யோய:) இத்யாதி. பைசலென்று பையலாய், அது சிறுகுழந்தையாய், கைசுசிறுக்கையாய், நேர்பட்டமாத்ரத்திலே ஒருவருக்கும் வயிறுநிறையாதே; உபபடியே உபதேஸ்வனுடைய ஜ்ஞாநமு மத்யல்பம், உபதேஷ்டாக்களுடைய ஜ்ஞாநமு மத்யல்பம், பலப்ரதனுடைய வறிவு மத்யல்பமென்றுசொல்லும்படி யென்கை. (இவற்றினுடைய) என்றது உபதேஸ்வரும் உபதேஷ்டாக்களும், ஆஸ்ரயணீயருமான விவர்களுடைய வென்கை. (உன் ஸ்வாதந்த்ரயத்தையும்) என்றதுக்கு அவன் வாச்ஸல்யத்தாலே செய்தத்தை அவன் ஸ்வாதந்த்ரயகார்யமாகச் சுமத்தினாரென்று கருத்து. ஸர்வசக்தியோடே இவர் மார்தட்டிச்சொல்லக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இது) இத்யாதி.

கூசு.

தாத்பர்யம்.—இதில், தம்மைப்போலே எல்லானாயும் எம்பெருமான்திருவடிகளிலாஸ்ரயிக்கப்பார்க்க, அவர்கள் விஷயாந்தர ப்ரவணராய் பகவத்விஷய விமுகராயிருப்பதைக்கண்டு, மோக்ஷோபாயாநுஷ்டாந்தத்தக்கே உபயோகியான சரீரத்தை இவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டி யிருக்க விஷயாநுபவத்துக்கும் பொதுவான சரீரத்தைக்கொடுத்து இவர்களை ஸர்வரன் கெடுத்தா நென்று அவனை வெறுத்து, இவர்களுக்கு நானென்படியாகிலும் பகவத்விஷயத்தில் ருசியை யுண்டாக்குவேனென்கிறார்.

ரஜோகுணமுடையாரும் தமோகுணமுடையாரும் ஸச்சாஸ்த்ரத்தைக் கற்று ஸத்வமூர்த்தியான உச்சைவிரும்பார்களென்று அவரவர்கள் ருசியின்படி கற்கைக்கு மாஸ்ரயிக்கைக்கும், பரஸ்பரவிருத்தமாய் ஒருவன் சொன்னததை மற்றவன் நிரஸிக்கும்படி நிலைநிலாத அநேகமதங்களையும் அவற்றையுபதேசிக்கைக்கு அவ்வவ மதங்களிலிருக்களையும், பூஜித்துத் தங்கள் பலம் பெறுகைக்கு உனக்குச் சேஷபூதராகிய ருத்ராதி தேவர்களையு முண்டாக்கி

வெத்து, ஜீவர்களுக்கு அறிய வல்லசக்தியையும் செய்யவல்ல சக்தியையும் கொடுத்துவைத்தாயாகையால் வர்களுவற்றைக் கொண்டு அத்தேவர்களைத் தொழுது ஸம்ஸாரிகளாயே திரியாநின்றார்கள்; நீயவர்களை உபேக்ஷிக்கிலும் நானவர்களைத் திருத்தி உன் திருவடிகளை யார்வயிக்கும்படி அவர்களுக்கு உன் விஷயமான பரிதியை உண்டாக்குவேனென்கிறார். கூச.

எழுவதும் மீண்டே படுவதும்பட்டு, எனை பூழிகள் போய்க் கழிவதுங்கண்டு கண்டெட்க ஸல்லால், இமைபோர்களுக்குழாம் தொழுவதுக்குழுவதுஞ்செய் தொல்லைமலைக் கண்ணாக்கண்டு கழிவதோர்காதலுற்றார்க்கும், உண்டோகண்கள் துஞ்சதலை கூச.

அர்த்தம்.—எழுவதும்-உண்டாகும் விதத்தையும் மீண்டே-மற்றப்படியே (உடனே), படுவதும் - நசிக்கும் விதத்தையும், பட்டு - உத்பந்தமாய், எனை பூழிகள் - அநேககாலம், போய் - கடந்து, கழிவதும் - (அகத்தாம்) அழியும் விதத்தையும், கண்டு கண்டு - யார்த்தப்பார்த்து, எங்கலங்கால் - விடுமதொழிய, இமைபோர்கள் - நித்யஸூரிகளுடைய, குழாம் - ஸமுதாயமானது, தொழுவதும் - ஆஸ்ரயிப்பதையும், குழுவதும் - சுற்றியருகதையும் (பரிஸர ஸேவைவஸ்யமும்), செய்-செய்யாநின்ற, தொல்லை - அநாதியனை, மலை - ஸர்வேஸ்வரனை, கண்-கூர் - கண்கள்நிறையும்படி, கண்டு - னெவித்து, கழிவது-காலம்கழியும்படி, ஓர் - அத்விதியுமால், காதல் - ஆசையினே, உற்றார்க்கும் - பொருந்தினவர்களுக்கும், கண்கள்-நெதிரங்கள், துஞ்சதல் - மூடுதல் (நித்ரித தல்) உண்டோ - உண்டாகுமோ? கூச.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.—தொண்ணுற்றேழாம்பாட்டு.—(க) “பெருங்சிறியானை யல்லால் அடியேன் நெஞ்சமபேணலதே” என்றும்(உ) “நின்கண்வே ட்கை யெழுவிப்பனே” என்றும், இவ்விஷயத்திலே இங்ஙனேகிடந்தலமாவாநின்றீர், இவ்விஷயத்தில் கைகைக்கி லுமக்காகவும் பிரர் க்காகவும் க்லேசந்தவிராதா யிராநின்றது, அல்லாதார் கண்டிரே, புறம்புள்ள விஷயங்களிலே நெஞ்சவைத்து அவற்றாலே யுண்டு ப்பது கண்ணுறங்குவதாய்க்கொண்டு போதுபோக்குகிறபடி; அப்படியே நீரும் நம்பக்கலில் நின்றும் நெஞ்சைப்புறம்பே மாற்றிப் போதுபோக்க வல்லீரேயென்ன, அவர்களுனை யறியவாமையாலே யென்கிறார்.

வ்யா.—(எழுவதும்படாதி) இதுக்கிரண்டுபடி. உத்பந்தமாவதும் அநந்தரத்திலே நசிப்பதும். உத்பந்தமாய்ச் சிலநாள் டெடுக ஜீவித்து

அரு|| தொண்ணுற்றேழாம்பாட்டு.—(எழுவதும்) உத்பந்தமாவதும், “மீண்டேபடுவதும்” - அநந்தரத்திலே நசிப்பதும். “பட்டு” - உத்பந்தமாய்,

(க) திருவிருத்தம் - 44.

(உ) திருவிருத்தம் - 45.

வ்யா||ப்பின்னை நசிப்பதுமாயிதே யிருப்பது.(க) “ஊஸ்யஸ்யஸ்ய-ஜா
யஸ்வம்ரியஸ்வ” என்கிறபடியே உத்பத்தி ஷ்ணமே ஸீநாஸக்ஷண
மாயிருப்பன சிலவும், கல்பாதியிலே புண்டாய் கல்பாந்தத்திலே
வீநாசமாயிருப்பார் சிலருமாயிதே யிருப்பது. அவையெல்லாமொரு
போகியாய்த் தோற்றுகிறதாயிற்று இவர்க்கு. (கண்டு கண்டெள்கல்
லால்) இப்படி யிருக்கிற விவற்றினுடைய அஸ்தைதர்யாதிகளைக் க
ண்டாலிகழலாயிருக்கும். உன்பக்கலிலே கைவைத்தார்க்கும் விடப்
போமோ? எள்கையாவது - இகழுகை. அவற்றில் விரக்தராகலாமி
தே அவற்றின் தோஷ தர்சனம் பண்ணினவாதே.

(எழுவது மித்யாதி) உதிப்பது அஸ்தமிப்பது, இப்படி யகேக
கள் சென்று கழியக் காணுகின்றனும். (எள்கல்லால்) ஈடுபடுமித்
தனை போக்கி, நாள்சென்றதென்றால் நெஞ்சைவாங்கலாயோ? உன்படி
யிருப்பது. இப்போது எள்குகையாவது - இரங்குகை. அதாகிறது-
ஈடுபடுகை. இவை ஸதோஷமா யிருக்கையாலே விடலாம்; விலக்ஷ
ணவிஷயமுமாய், அதிலே பாவபந்த முண்டானு லாதியிருக்கப் போ
மோ? (உ) “எப்பொழுதும் நாள் திங்கள்” இத்யாதி. (இமையோரித்
யாதி) உன்னையொழிய வேறொன்றில் நெஞ்சைவாங்கக்கடவான்றிக்கே

அரு|| “எனையூழிகள் போய்க்கழிவதும்” - சிலநாள்களெடுக உஜ்ஜீவித்துப்பின்னை
நசிப்பதும். “கண்டு கண்டு எள்கல்லால்” இப்படியிருக்கிற விவற்றினுடைய
அஸ்தைதர்யாதிகளைக் கண்டாலிகழலா மொழிய உன்பக்கலிலே கைவைத்தா
ர்க்கும் விடப்போமோ? “பட்டு” என்றது - முத்துப் பட்டென்னுமாபோ
லே உத்பத்தியைச் சொல்லுகிறது. (உத்பந்நமாவதும் அநந்தரத்திலே நசிப்ப
தும்) என்று தொடங்கியருளிச்செய்ததுக்கு விவரணம். (ஜாயஸ்வம்ரியஸ்வ)
என்று தொடங்கியருளிச் செய்தது. அதவா - “எழுவதும்” உதிப்பதும், “மீண்
டேபடுவதும்” - அப்போதே நசிப்பதும், பட்டுப்பின்னையும் உதித்தும், “எனையூழி
கள் போய்க்கழிவதும் கண்டுகண்டு” - இப்படியகேகநான் சென்ற கழியக்காணு
கின்றனும். “எள்கல்லால்” - ஈடுபடுமித்தனை போக்கி; சீரகாலமபேக்ஷித்தோம்
கிடையாதென்ற நெஞ்சை வாங்கலாயோ உன்படி யிருப்பதென்னுதல்.

(இப்போது) என்றது இந்தவர்த்தத்திலென்றபடி. இத்தால் அஸ்தைதர்
யாதிகளைக்கண்டு ஷ்ணாத்ரவிஷயங்களை விடலாமொழிய உன்னையறக்கப்போ
மோ, வென்னுதல்; அதவா - உன்னையாசைப்பட்டவந்தாம் உன்னையபியாதே
அநேகநான் சென்ற கழியக்காணுகின்றனும் பின்னையு மீடுபடுமித்தனை போ
க்கி நாம் இத்தனைகாலமாசைப்பட்டோம் கிடையாதேபோலிற்பென்றுவிடலா
யோ உன்படியிருப்பதென்றதாயிற்று. முந்தினவர்த்தத்திலே அருளிச்செய்திரு
(இவை ஸதோஷமா யிருக்கையாலே) இத்யாதி. கண்டவாதே ஆசைதீர்த்தால்

வ்யா||யிருத்தள்ள நித்யஸூரிகளுடைய திரளானது (க) “*நித்யஸூரிக்*
புலக்யஸூரிக்” நித்யாஞ்ஜலீபுடா ஹ்ருஷ்டா:” என்கிறபடியே தொழு
 து. (உ) “*நம:ஸூரிக்*” நித்யாஞ்ஜலீபுடா ஹ்ருஷ்டா:” என்கிறபடியே தொழு
 கிறபடியே முன்னேவருவது பின்னேவருவதாய் மொய்த்து இப்
 படிசெய்து போருகையே யாத்நாயாம்படி பழையானை ஸர்வேஸ்
 வரனை. (கண்ணாக்கண்டு) (ங) “*நம:ஸூரிக்*” நித்யாஞ்ஜலீபுடா ஹ்ருஷ்டா:”
 காத்தாச்சோகாபிகர்சினத: ஸம்ஸ்ப்ருதீசயம்” என்கிறபடியே காண
 வேணுமென்கிறவாசை கண்டவாதே தீருமிதே. மேல்வருமது விஷ
 யாதீநமான காதலிதே. (உற்றார்க்கும்) காதல்முறுகு கொளுந்திருர்க்
 கும். (உண்டோவித்யாதி) ஸ்வதந்தரான பெருமாளுநங்கினு ரென்
 று கேட்டோமித்தனை போக்கி அவரை யறுவர்த்தித்துப் போன இ
 னைய பெருமாளுக்குக்கண்ணுறங்கிற்றோ? பகவத்க்ஷயாத்திஸ் கைவை
 த்தார் இதுக்குமுன்பு கண்ணுறங்கினுருண்டென்றாரேனுங் கேட்ட
 றிவாருண்டோ?

கள.

அரு||யின்னையு மவ்வளவிலே நில்லாதே பிற்பாடு ஆசையுண்டாகிறதிதே யெ
 ன்ன அருளிச்செய்கிறார் (மேல்வருவது விஷயாதீநமான) என்று. முறுகு-
 சேவு - அடைவேயந்நயம்.

கள.

[அப்பு அரும்பதம்.]

தொண்ணுற்றேழாம்பாட்டு. — (எழுவதும்) இரண்டுடையென்றது. “*எழு*
வது” தொடங்கி “*என்கலல்லா*” என்னுமளவுக்கும் சேதாபரமும் காலபரமு
 மாக விரண்டுபடி. பட்டு-உண்டாய். உண்பக்கல் தோஷமில்லிக்கு. குணமேகா
 ண்கையாலே விடப்போமோ வென்றபடி. அவற்றைவந்துகைக்கு நேறதவே
 தென்னவருளிச்செய்கிறார் (உதிப்பது) இத்யாதி. இந்த பகஷத்தில் எத்தனை
 நாளுண்ண யறுபவித்தாலு மீடுபட்டுப் போமதொழிய விட்டாறி யிருக்கப்
 போமோவென்றபடி. முத்தினவர்த்தத்ததைக்கடாவித்தக்கொண்டு மேலுக்க
 வதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (இவ்வ ஸதோஷமாய்) இத்யாதி. விஷயம்
 போய்மோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (எப்பொழுதும்நான்) இத்யாதி.
 கண்டால் காதல்கழியமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (காதலர்) இத்யாதி.
 கண்டபின்பும் காண வபேகையுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மே
 ல்வருமது) இத்யாதி.

கள.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

தொண்ணுற்றேழாம்பாட்டு. — (எழுவதும்) இத்யாதி. சுருங்குநிவெண்
 ணெய்” என்கிறபாட்டுத்தொடங்கி ஆழ்வார்பட்டபாடெல்லாம் திருவுள்ளம்
 பற்றி ஈஸ்வரன் ப்ரஸங்கம்பண்ண உத்தரமிப்பாட்டுடென்னுமது தோற்ற ஸக்
 கதியருளிச்செய்கிறார் (பெருங்கிறி) இத்யாதி. (சுலபகாநிஸ்நிர்) என்றது
 க்ரு,தம்நெஞ்ச ப்ரவணமானபடியும் ப்ரஹ்மாதிகள் ப்ரவணராதே போவ
 தேவன்றும், ஸாமாந்யேநவெல்லாருடவணநினை யாதிருப்பதேஎன்றும், தாமும்

(க) பார - மேகா - ௧௧௪.

(உ) கைத - ௧௧ - ௪௦.

(ங) ஸ்ரீராமா - ஸந்தர - ௪௦ - ௩.

பக்தி பாரவந்தத்தாலே முடியப் பேசமாட்டாதுபடியும், கைவாங்காதபடி பண்ணின உபகார ஸ்ம்ருதியாலே வணங்குவதும், எல்லாரையும் தம்மைப் போலே யாக்குவோமென்று மிப்படிப்பட்டமென்று கருத்து. (அவர்களையே யாமையாலே) என்றதர்த்தாத்வித்தம், (இதுக்கு) என்றது - “என்கலல்லால்” என்னுமளவுக்கென்றபடி. (இரண்டபடி) என்றது - ஸம்ஸாரிகள் விஷயமாகவும், காலபரமய்க்கொண்டு முழுக்ஷுக்கள்படியாகவு மென்றபடி. “எழுவதும் மீன் டே படுவதும்” உத்பந்தம் விற்பென்ற வளவிலே படுவதும் நசிப்பதுமென்று ஒருகோடியும், “பட்டு” - முததுப்பட்டதென்னுமா போலே உத்பந்தமாய் அநேக கன்பமிருந்து சழிவது மென்றொருகோடியுமாகக், அத்தால், ஆப்ரஹ்மசீட பர்யந்தமான ஸம்ஸாரிகன்படி சொல்லுகிறதென்று பரமருளிச் செய்கிறார் (உத்பந்தம்) இத்யாதி. விவரணம் (ஜாயஸ்வ) இத்யாதி. “கண்டுகண்டு” என்கிறவிப்பைசுக்குபாவம் (அவை) இத்யாதி. கூர்மாதிகளைப்போலே அநேக ப்ரஹ்மாக்களையும் பலகால் கண்டாற்போலே விசதஜ்ஞாநம் பிறந்தென்னை. “இமையோர்” இத்யாதிக்கெல்லாம்பாவம் (உன்னை) இத்யாதி. மேலைக்கடாக்கித்தீடுபடும் ப்ரஹ்மத்தை உபபாதிக்கிறார் (இவை) இத்யாதி. (முறுகுக்கொளுத்தகை) - த்ருடமாகை.

தாத்பர்யம். — இதில், ஸம்ஸாரிகள் பகவத்விஷயத்தைவிட்டு விஷயாந்தராஸக்தராய் ஸுகமேஜீவிப்பதுபோல், நீரும், பகவத்விஷயத்தில் மகநசித்தராய் ததலாபத்தாலே வருந்துகை தவிர்ந்த விஷயாந்தராஸக்தராய் ஸுகமேவாழலாகாதோ மென்னில், ஸம்ஸாரத்தினுடைய துர்க்கதியையும் பகவத்விஷயத்தில் வைலக்ஷண்யத்தையும் கண்டால் இப்படி செய்யப்போகாதென்கிறார்.

ஸம்ஸாரத்தின் வாழ்வை யோசித்தால், சிலப்ராணிகள் பிறந்த உத்தரக்ஷணத்திலே நசித்து விடுவதும், சிலப்பிறந்து சிலநாள் ஜீவித்தப் பின்பழிவதமாய், இப்படியே மாறிமாறிவருகிற பிறப்பிறப்புகளை உதுபவிப்பார்களே யொழிய நிலைநின்ற ஸுகமநுபவத்தை பென்றொருபொருளில்லை. ப்ராணிகளதுபவிக்கு மிச்ச ஜந்ம மரணங்களை காதோறும் கண்டு இதின் நிலையற்றமையையும் மற்றமுள்ள தோஷங்களை யு மாராயந்தால் புத்திமாண்களினதவிரும்பார்கள். பகவத்விஷயமே, அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தராய் அஸங்குசிக ஜ்ஞாநராய் நித்யஸுகிகள் திரள்திரளாய்த் திரண்டு ஸர்வகாலமும்ஸகலவித வகங்காய்களையும்பண்ணி அசதிருமேனியை ஸேவித்தக் கண்கள்களிகது, இப்படியே நமக்கெக்காலமும் செல்வென்னுமென்று மேன்மேலும் அவ்வதுபவத்தையே ப்ரார்த்தித்திருக்கும் விஷயமாயிருக்கும். அவ்விஷயத்துக் காவரதஸைவண்ணி இரவும்பசலு மவனையேகண்ணாரஸேவித்தக்கணிக் தவிரும்புவார்களல்லது அதைவிட்டு ஒரு கணமும் கண்ணிறங்கவிநார்கள். இப்படியிருக்க, நான் பகவத் விஷயத்தைவிட்டு ஸம்ஸாரத்தை யெப்படி விரும்புவேனென்கிறார்.

தஞ்சா முனிவரு மல்லாதவருந் துடாநின்ற,
எஞ்சாப்பிறவியிடர் கடிவான், இமையோர்தமக்கும்
தன்சார்விலாத தனிப்பெருமூர்த்திதன் மாயம்செவ்வே
நெஞ்சால்நினைப்பரிதால், வெண்ணெயுணை னுமீனச்சொல்வே.

அர்த்தம்.—எஞ்சா - சுருக்கமற்ற, பிறவி-ஸர்வாரத்திலுண்டான, இடர்-
தக்கத்தை, கடிவான் - போக்குகைக்காக, தஞ்சா - ஸங்கோச மில்லாத
(ஜ்ஞானைவபவத்தையுடைய), முனிவரும் - ஸாகாதி பரமயோகிகளும், அல்-
லாதவரும் - மற்ற ப்ரஹ்மாதிகளும், துடா - அதுவர்த்தக்கும்படி, நின்ற -
எழுந்தருளியிருக்கிறவனாய், தன் - தனக்கு, சார்வுஇலாத - (வேறொரு)
ரக்ஷகமில்லாத, தனி - அத்விதீயனாய், பெரு - அபரிச்சித்தமான, மூர்த்தி
தன்-ஸ்வரூபத்தை யுடையவனான ஸர்வோஸ்வரூபனுடைய, வெண்ணெய் - கவ-
நீதத்தை, ஊண் - (களவில்) அமுதுசெய்தான், என்னும்சொல் - என்கிற
சொல்லாகிய, மாயம் - ஆஸ்ரயத்தை, இமையோர்தமக்கும் - ஜ்ஞானை
கோசமற்ற நித்யஸூரிகளுக்கும், செவ்வே - கன்றாக, நெஞ்சால் - மனஸ்ஸி-
னாலும், நினைப்பு அரிது - நினைக்க அஸாத்தியமாயிருக்கும். கூஅ.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.

அவ.—தொண்ணூற் றெட்டாம்பாட்டு.— “இவ்விஷயத்திலே
கைவலத்து அதிலுமக்குண்டான ஈடுபாட்டைச்சொல்லுவது, பிறரை
த்திருத்தப் பார்ப்பதாய்க் கொண்டு * க்லேசியாக் கிடவாதே, உம்மு
டையதுறையன்றோ க்ருஷ்ணாவதாரம், கவநீத செளர்ய வ்ருத்தாகத்த
தையதுபவித்துப் போது போக்கப்பார்த்தாலே” என்றார்கள் சிலர்;
இவர்க்கது ஆழங்கா வென்றறியார்களே. இவர் (க) “எத்திறம்” என்று
மோஹித்துக் கிடக்குமதிதே யதுதான்; அது நெஞ்சாலும் நினைக்க
ப்போகாது.

வ்யா.—(எஞ்சாப்பிறவிஇடர்கடிவான் தஞ்சாமுனிவருமல்லாத
வருந் துடாநின்ற) தஞ்சாமுனிவர் (உ) “ஃஸநிசுஸர்வஃஸாந்-பா-
நிசாஸர்வபூதாநாம்” என்கிறபடியே. “என்னெஞ்சவனை யொழியவே
றொன்றைப்பேணுது” என்றார்; “பகவதவிஷயத்திலேகைவலத்தார்க்கு
க்கண்ணுறக்கமில்லை” என்றார், “ஸம்ஸாரிகளை யு மென்படியாக்கக்
கடவேல்” என்றார்; “இப்படி கிடந்தலமாவாநில்லாதே, உம்முடைய

அரு|| தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு.—(தஞ்சாமுனிவர்) (எஞ்சாப்-
பிறவியிடர்கடிவான் தஞ்சாமுனிவருமல்லாதவருந் துடாநின்ற) என்றத-அஃஸ-
யங்காட்டிப்படி. “தஞ்சாமுனிவர்”- ஆத்மவிஷயத்திலும் பரமாத்மவிஷயத்தி-
லுமுணர்ந்தியையுடையார். இந்தவர்த்தத்தக்கு ஸம்வாதமாகப் பரமான்மம். (2)
(ஃஸநிசுஸர்வஃஸாந்-பாநிசாஸர்வபூதாநாம்) என்ற. கீழருளிச்செய்த அவ

* க்லேசியா - க்லேசித்து. (க) திருவாய்-க-ந. க, (உ) கீதை-உ-சு.க.

வ்யா||பாழியன்றோ க்ருஷ்ணாவதாரம், நவநீத செளர்ய வ்ருத்தாந்தத்
 தையதுஸந்தித்தீபமெவரன்றோ நீர். ஆனபின்பு அக்தையதுஸந்
 திக்கப் புக்காலோ” ? என்ன, அல்லாத விடங்களிற் கரைமேலே
 யாகிலும் போகலாம்; இதிலிழியவென்று நினைக்கவும் போகாது.
 இதிலிழிவதில் கைவாங்கியிருக்கையென்றென்கிறார் (தஞ்சாமுனிவ
 ரும்) ஸம்ஸாரிகள் சப்தாதிவிஷயங்களிலே மண்டியிருக்குமாபோ
 லேஆத்ம விஷயத்திலு மீஸ்வரவிஷயத்திலு முணர்த்தியையுடைய
 ராய், தமோகுணாபிபூதரன்றிக்கேயிறே ஸங்காதிகளிருப்பது. (க)
 (யாநிசா) அவர்கள் தங்களைஸ்ர்வேஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்குடலாக உண்
 டாக்கச் செய்தேடும் ஜம்மாதரத்தில் ஸுக்ருதத்தாலேஸம்ஸாரத்தி
 ல்விரக்தராய் முமுக்ஷுக்களாயிருக்கிறபடி உபக்கண்டு “இவர்களது
 க்காளல்லர் இதுக்குப்புறம்பே ஆள்தேடிக் கொள்வோம்” என்னும்
 படி இருந்தவர்களிறே. (அல்லாதவரும்) ஸுக்ருததாரதம்யத்தாலே
 அவர்களேப் போலன்றிக்கே கர்மபாவனையும் ப்ரஹ்மபாவனையு மிர
 ண்டுங் கூடியிறே ப்ரஹ்மாதிகளிருப்பது. ப்ரஹ்மபாவனையுண்டாவ
 து ஸத்வத்தாலேயிறே.காதாசித்கமாக ஸத்வத் தலையெடுக்கும்போது
 “ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்யம், ஸர்வேஸ்வரனுபாதேயன், அவனைப்பெற
 வேணும்” என்று அகக்கீடாகவர்த்தியா சிற்பர்களிறே, அல்லாத
 போது ஸம்ஸாரவர்த்தகர்களே யாயிருந்தார்களேயாகிலும். (எஞ்சா
 ப்பிறவி, ஒருக்காலும் சுருங்கக்கடவதன்றிக்கே முடிவுகாணவொண்
 னாதபடி அநாதியாய் வருகிற ஜம்மபரம்பரையாலுண்டான இடரைத்
 தவிர்த்துக் கொள்கைக்கீடாக. (தஞ்சாமுனிவரும் அல்லாதவரும்
 எஞ்சாப் பிறவியிடர் கடிவான் துடரின்ற) அநாதிகாலங் கூ
 டிஇவ்வளவாகச் சூழ்ந்து கொண்டவிது அசக்தனான தன்னால் போ
 க்கிக்கொள்ள வொண்ணாமை.யாலே ஒருத்யோகத்திலே தன்னுடை
 யவாஸ்ரமணமாதரத்திலேபோக்கவல்லாநொரு ஸர்வசத்தியைப்பற்ற
 வேணுமிதே. (தன்சார்விலாத) (உ)‘ஸுப்ரஹ்மசூத்ர’ தீவாயுத்ரஹ்மநு
 ஷ்ரீஸுப்ரஹ்மசூத்ர’ ருத்ரம்ஸமாஸ்ரிதாதேவா

அரு||தாரிணைபவிஸ்தரிக்கிறார் (என்னெஞ்சவனையொழிய) என்று.(பாழி)-து
 றை.ஸங்காதிகளைஜாதஸ்ருஷ்ட்யத்தமாகவன்றோஸ்ருஷ்டித்தது,ப்ரஹ்மஸா
 ஶுதாத்காரமுடையராய்,தமோகுணாபிபூதரன்றிக்கே விருப்பர்களேவென்ன
 அருளிச்செய்கிறார் (அவர்கள்தங்களை) என்று. இடர்சுடிகைக்கீஸ்வரனைத்
 தொடருகிற தென், தங்களாலே போக்கிக்கொள்ளப் போகாதோவென்ன அ
 ருளிச்செய்கிறார் (அநாதிகாலங்கடி) என்று. “தன்சார்விலாத”- தனக்காஸ்ர

வ்யா||ருத்ரோப்ரஹ்மாணமாஸ்ரித:|ப்ரஹ்மா மா மாஸ்ரிதே ராஜந்நா ஹ
ம்கஞ் ச துபாஸ்ரித:” என்கிறபடியேப்ரஹ்மாதிகள் தந்தாம்து:கநிவ்ரு
த்திக் குடலாகத் தன்னையாஸ்ரயிக்கிறவோபாதி தான் வேறு சிலரை
யாஸ்ரயணீயராகவுடைய என்றிக்கே யிருக்குமவென்கிறது. வெ
ண்ணெய்யுணென்னுமீனச்சொல்லாகிறமாயமுண்டு - ஆஸ்சர்யம், (இ
மையோர், தமக்கும் செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால்) ஸம்ஸாரிக
ள் கூடாத லீஷயங்களையும் கூட உண்டறுக்கமாட்டாத யிருக்க
நிரந்தரபகவதநுபவம் பண்ணுகிறார் சிலராய்ச் செய்ய முடியாதது
செய்தாராயிருக்கிறார் நித்யஸூரிகளிறே; அவர்களுக்குங்கூட அது
ஸந்திக்கப்போகாதிவ்வாஸ்சர்யம். என்றான், அவர்களுக்கு நினைக்க
ப்போகாதொழுகிற தென்னென்ன. ப்ரஹ்மாதிகளுக்குங் கூடது:க
நிவ்ருத்தியையப் பண்ணிக் கொடுக்கிற தான் ஆஸ்ரிதரால் தனக்குவந்
தவாஸ்சர்யம் தனக்குத்தான் சிலமோ? ஸர்வேஸ்வரனாய், ப்ரஹ்மாதி
களுக்குங் கூடவாஸ்யணீயனாய் அவர்ப்தஸமஸ்தகாமனா யிருக்கிற
வன், ஆஸ்ரிதஸ்பர்சமுள்ள த்வயமே தனக்குதாரகமாய், அதுதான்
நேர்கொடு நேர்கிட்டப்பெறுதே இப்படிகளவுகண்டாகிலும் புஜிக்க
வேண்டி, அதுதான் தலைக்கட்டப் பெறுதே வாயதுகையதாக வக
ப்பட்டுக்கட்டுண்டடியுண்டு ப்ரதிக்ரிசையற்ற உடம்பு வெளுத்துப்
பேசுணித்து நின்றநிலை சிலர்க்குநிலமோ? “அரையனுக்குப் போகிற
பாலை யோரிடையன் களவுகண்டான்” என்றுகட்டியடியாநிற்கப் பி
ள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் கண்டு பரவசராயிருந்து “இத்தால்வந்தது
க்கெல்லாம் நான்கடவன்” என்று விடுவித்துக்கொண்டாராம். (செவ்
வேநெஞ்சால்) சிசுபாலாதிகளைப்போலே தேஷத்தை யேறிட்டுக்
கொண்டு சிலசொல்லிற் சொல்லலா மல்லது குணமானபடியைய நே
ரேயதுஸந்திப்போமென்றால் அது செய்யப்போகாது. [துஞ்சாமுனி
வரு மல்லாதவரும் எஞ்சப்பிறவியிடர் கடிவான்துடா நின்றதன்
சார்விலாததனிப்பெரு மூர்த்தியுடையவெண்ணெய்யுணென்னு மீனச்
சொல்லான மாயமானது இமையோர்தமக்குஞ் செவ்வே நெஞ்சால்
நினைப்பரிதால்] என்கிறார்.

கூஅ.

அரு||பணீயரில்லாத, என்றுபொருள். (ஆஸ்ரிதரால் தனக்குவந்த ஆஸ்சர்யம்)
என்றது - ஆஸ்ரிதராலே கட்டுண்டிருந்த வாஸ்சர்யமென்றபடி. இந்தவாக்க
த்தைவிவரிக்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரனாய்) என்று. (அரையனுக்குப்போகிறபாலை)
என்று தொடங்கி அருளிச்செய்த இதிஹாஸத்தக்குத் தாத்பர்யம்-இடைய
ன்கட்டுண்டடியுண்டது க்ருஷ்ணன்வெண்ணெய்களவுகண்டுகட்டுண்டடியுண்
டதுக்கு ஸ்மாரகமாய், அதபொறுக்க மாட்டாதே விடுவித்தா ரென்றபடி.
“இடர்கடிவான்”-இடரைக்கடிக்கக்காக.

கூஅ.

[அப்பு அரும்பதம்.]

தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு.—(துஞ்சாருனிவரும்) நினைக்கப்போகாது) என்கிறாரென்று பூரிப்பது. அப்படிசித்ரையின்றிக்கே யிருப்பர்களோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (யாந்சாஸர்வபூதநாம்) இத்யாதி. பின்னையுமொரு ப்ரீலவஷணவர்வர, திரியவு மவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (என்னெஞ்சுவனை) இத்யாதி. இவர்களையும், ஸம்ஸாரவர்த்தகராகைக் கன்றோ ஸ்ருஷ்டித் தது-இவர்கள் சமோரஹிதராய் சித்ரையின்றிக்கே யிருக்கக் கூடுமோவென் னவருளிச் செய்கிறார் (அவர்கள் தங்களை) இத்யாதி. கர்மபாவனை, கர்மபரத ந்தரராய் ஸ்ருஷ்ட்யாதிவ்யாபாரத்தைப் பண்ணுக. ஸம்ஸாரவர்த்தகரான ப்ரஹ்மாதிகளுமாப்ரயிப்பார்களோவென்னவருளிச்செய்கிறார். காதாசித்தமா க) இத்யாதி. அதிசயிதஜ்ஞாநசக்திகரானவர்கள் இடரைத்தாங்களே போக்கிக் கொள்ள கொண்ணுதோ, அவனைத் தொடருவானென்னென்ன வருளிச்செய் கிறார் (அநாதிகாலம்) இத்யாதி. “தன்சார்விலாத” தனக்குந்தானேபுகலொ ழியவேது புகலில்லாத ஸர்வேஸ்வரென்றபடி. “மூர்த்தி”-ஸ்கருபவாசகம், “தமத்தும்” என்று அவர்களுக்கு ஆதிசமேதென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஸ ம்ஸாரிகள்) இத்யாதி. அவனுக்கும் நிலமல்லாதது அவர்களுக்குநிலமோவென் றபடி. அந்தச்செயலீடு படுத்தி மென்கைக்கு ஸம்வாதமாகவருளிச்செய்கிறார் (அந்ரயனுக்கு) இத்யாதி.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு.—(துஞ்சா) இத்யாதி. கீழிரண்டுபாட் டோடு யிதுக்குஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (இவ்விஷயத்திலே) இத்யாதி. (க) “சுருககுறிவெண்ணெய்” இத்யாதிகளிலே சுருஷ்ணவதாரம்முதலான அநே காவதாரங்களை யொருகாலே அதுபவிக்க வேணுமென்று உத்யோகித்து ஒ ன்றையும் முடிய வதுஸந்திக்கமாட்டாதே க்வேசிப்பானென், லோகத்தார்க் காகவும் க்வேசிப்பானென், இருக்கும்நாளில் குணாபவத்தாலே தரிக்கவேண் டுகையாலே, ப்ரீகாஸமீகிபகவான் ராமசதாமாத்ரத்திலே மண்டியிருக்குமா போலே ஒருக்ருஷ்ணவதாரந் தன்னிலும் ஸாரமான ஒரு சரிதத்தை நினைத்து க்கொண்டாநந்த நிர்ப்பரராய் மௌநமாக வெழுந்தருளி யிருந்தால் உம்மை அதுபவித்துக்கொண்டு நாங்களும்ஸாக்மேவிடைகொண்டிருக்கிறோம் என்று மதுரகவிப்ரப்ருதிகளான நல்லார் தங்கள் பரிவாலே விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஆழ்வார், அந்த நவநீத செளர்ய வருத்தாந்த மாத்ரத்தை நினைக்கப்புக்கால்விச தஜ்ஞாநமுள்ளார்க்கு †வ்யாமோஹதேஹதுவாணத்தைவிட்டு என்னபுறம்பேதிரி ந்துகொண்டிருப்பதே! என்னென்கிறாரென்றிந்த ஸங்கதி ஹ்ருதயம். மீளவு மொருப்ரீலவஷணவரெழுந்தருள, அவருக்காகக்கிஞ்சித்விவரணமுகேந இந்த ஸங்கதிதன்னை அருளிச்செய்கிறார் (என்னெஞ்சு) இத்யாதி. பாழி) இடம். துஞ்ச தல்-ஜ்ஞாநஸங்கோசமாய், அதில்லாதவர்களுண்டோ வெண்ண (ஸம்ஸாரிகள்) இத்யாதி. இப்படி இருப்பாருண்டென்னு மதுக்குப்ரமானம்(யாநிசா) என்று. இவ்விபூதியிலுள்ள ரெல்லாரும் குணத்ரயவ்யாயிக் கே பிறந்தால் துஞ் சாதிருக்கக்காரண மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவர்கள்) இத்யாதி

(க) திருவிருத்தம் கூக.

† வ்யாமோஹத்யாதி என்னென்கிற வரை யில் ஸந்தித்தம்.

(ஸ்ருஷ்டிக்குடலாக) என்றது - குணதீரய மிஸ்ரஸே ஹஸம்பரத்ததைக் கொடுத்திருக்கையாலே. (உண்டாக்க) - கர்மாதீதே ஹஸதை யுண்டாக்கவென்றபடி. (உண்டாக்கச்செய்தே) - உண்டாக்குகிறபோதே என்றபடி. (கண்ட) என்றது - ஒக்கவேயறிந் தென்றபடி. அத்ஜாலிவர்களை உண்டாக்கும் போதே தஞ்சாமுலிவராக்கினு னென்றபடி. ஸ்வசரணகமஸஸமாஸ்ரயணோபகரணமாகக் கொடுத்ததைக் கொண்டு வ்யபிசரிப்பார்க்கு முடலாய், வ்யபிசாரத்துக்குடலானத்தை ஸமாஸ்ரயணோபகரணமாகக் கொள்வார்க்கு முடலாகப் பொதுவிலே யிறேஸ்ருஷ்டிப்பது; 'அநந்தர மிவர்ருச்யநுணமாக நடத்துவாம்' என்றிருப்பானாகையாலே இங்ஙனே அருளிச்செய்தாரென்று நிரூபிக்கவுமாம்; லோகத்தில் ராஜநீதியாகவருளிச்செய்தாரென்னவுமாம்; இங்ஙனன்றாகில் ஸர்வஜ்ஞவஸ்துவுக்குச் தெரியாததொன்றில்லையிறே. (ஆகிலும்) என்றதுக்கு - (வர்த்திப்பியாநிற்பர்களிறே) என்று கீழோடே அந்வயம். பிறவியிடர்கடிகாநாகத் தொடர்புரஸக்தி இவர்களுக்கு முண்டென்றதாயிற்று. மேலுக்கவதாரிகை (அநாகி) இத்யாதி. தனக்கொருசார்விலாத தனிப்பெருமையுடைய விக்ரஹத்தை யுடையவெனென்று சப்தகார்த்தமாயருளிச்செய்கிறார், (ருத்ரம்) இத்யாதி. இமையோரென்னதே. 'தமக்கும்' என்றதுக்குபாவம் (ஸம்ஸாரிகள்) இத்யாதி. ஈனச்சொல்லாகைக்கு இதிலே ஹீனதையெதென்னச்சொல்லுகிறாரசவுமாம். இவ்வபதானமீடுபடுத்து மென்னுமதுக்கு ஒருஸம்வாதமாளி செய்கிறார் (அரையனுக்கு இத்யாதி. அந்வயம் காட்டித்த: மு மீடுபடுகிறார் தஞ்சா) இத்யாதி.

கூஅ.

தாத்தபர்யம். — இதில், தேவரீர், ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸகலாவதாரங்களிலுண்டான ஸம்ஸ்தசேஷ்டிதங்களை யு மதுபவிப்பதாக முயன்று ஒன்றையும் சொல்லமாட்டாதே வருந்துவதென், தேவரீருக்கத்தயந்த மபிமதமான க்ருஷ்ணாவதாரத்தின் நவரீத செளர்ய மொன்றையுமே அநுஸந்தித்த ஸுகமே யெழுந்தருளியிருக்கலாகாதோ வென்று மதுரகவிகள் முதலானார் விண்ணப்பம் செய்ய, அவ்விஷயத்திலுழிந்தால் இனிமீண்டு ஸுகமேயிருக்க விரகுண்டோ வென்கிறார்.

ஸ்ருஷ்டியாதி வ்யாபாரங்களில் நியுக்தராயசஸ்வராபிமாநிசளாயிருக்கிற ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும், இவர்களைப்போல் ரஜஸ்தம: ப்ரசுரரன்றிக்கே ஸத்வப்ரதானராய், பகவச்சரணரவீர்தைகலக்கித்தரான ஸநகாதிசளும், தங்களுக்குநேரிடும் ஸம்ஸாராபத்தை நீக்கித் தரவேணுமென்று அநவரத மதுவர்த்தித்திருக்கிறவனாய், இவர்களைப்போல் தனக்கோராபத்துண்டாய் அதைவிஸக்கததானாஸ்ரயிக்கவல்லா னொருவனுடையதத்தாகாத அத்விதீயஸர்வஸ்வாமியாஸ் ஸர்வேஸ்வரன் க்ருஷ்ணனாயவதரித்துத் திருவாய்ப்பாடியில் கோபிமாநே மித்துவைத்த நவரீதத்தைக் களவு செய்தமுதுசெய்ய, அதற்கவர்கள் கட்டியடிக்கப்புக, அதைத்தப்பித்துக்கொள்ள மாட்டாது ஏங்குகின்ற இவ்வாஸ:

ரயம், நித்யாஸங்குதி ஜ்ஞாநரான நித்ய ஸூரிகளுக்குக் கூடநெஞ்சால் ப
ராமர்சித்தநினைக்க வரிதாயிருக்க, அவ்விஷயத்தை நானிழிந் தறுபவிக்கப்புக
கால் எனக்கிவ்வவஸ்த்தையும் போய் மோஹமேயாய் விடுமல்லது என்னால்
ஸூகமேயிருக்கப் போமோவென்கிறார். கூக

ஈனச்சொல்லாயினுமாக, எறிதிரைவையம்முற்றும்
ஏனத்துருவாயிடந்தபிரான், இருங்கற்புகஞ்சேர்
வானத்தவர்க்கு மல்லாதவர்க்கும் மற்றெல்லாயவர்க்கும்
ஞானப்பிரானையல்லாவில்லை, நான்கண்டநல்லதுவே. கூக.

அர்த்தம்.—ஈனச்சொல் - (என்னுடையசொல்) ப்ரயோஜனமற்ற சொல்
லாக, ஆயினும் - ஆனாலும், ஆக - ஆயினும். (ஆயினும் சொல்லுகிறேன்).
எறி - அடிக்கிற, திரை - அலைகளையுடைய, (ப்ரளயத்திலே), வையம்முற்
றும் - லோகங்களையெல்லாம், ஏனத்து உருவாய் - வராஹ ரூபியாய்க்கொண்
டு, இடந்த - (பாதாளத்திலின்றும்) குத்தியெடுத்த, பிரான் - உபகாரகனாய்,
ஞானம் - ஜ்ஞாநபூர்த்தியையுடையனாய், பிரானை அல்லால் - ஸ்வாமியான
ஸ்ரீமத்நாராயணனையொழிய, இரும் - (இவ்வுடத்தை யளிக்கையாகிற பெரு
மையையுடைய, கற்பகம் - கல்பவ்ருக்ஷத்தை, சேர் - சேரவேணுமென்றிரு
க்கிற, வானத்தவர்க்கும் - தேவர்களுக்கும், அல்லாதவர்க்கும் - அல்லாதநித்
யஸூரிகளுக்கும், மற்றும் எல்லாயவர்க்கும் - மற்றும் மதுஷ்யர் முதலியஸக
லப்ராணிகளுக்கும், இல்லை - வேறு உஜ்ஜீவநோபாயமில்லை. நான் - நான்,
கண்ட - சிப்சயித்த, நல்லது - நன்மை, (இதுவே). கூக.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ. —தொண்ணூற்றொன்பதாம்பாட்டு. —பகவத்விஷயத்திலே
நீரின்னபோது மோஹித்துக்கிடப்புதிர்வென்றறிகிறிலோம், உம்
மை விஸ்வஸிக்கப்போகிறதில்லை. (க) “அத்யராஜகுலஸ்ய - அத்யராஜகு
லஸ்ய” இத்யாதி. ரஸவாதங் கீழ்ப்போமபோலே ஸ்ரீ பாதாழ்வான்
மோஹித்துக்கிடக்க, திருத்தாய்மர்வந்து சொல்லுகிறார்கள் “இப்
படைவீடாக உன்னைக்கொண்டன்றோஜீவிக்கவிருக்கிறது, சக்ரவர்த்
திதுஞ்சினான், பெருமாள் பொகட்டுப்போனார். நீயிருந்தாயென்கிறார்
களன்று, உன் முகத்திற்பையாப்புக்கண்டால் அவர் மீளுவரென்னு

அரு|| தொண்ணூற்றொன்பதாம்பாட்டு. —(ஈனச்சொல்லாயினுமாக) பகவ
த்விஷயம் ப்ரஸ்துதமானமாத்ரத்திலே ஈடுபடுவென்றதுக்கு பலகதைகளை
அருளிச்செய்கிறார் (அஸ்யராஜகுலஸ்ய) என்று. [அத்யராஜகுலஸ்ய ஜீவிதம் கீத
நிபஸ், வீரபுத்ர, வ்யாதி, தேசரீரம் பரிபாததேசச்சித்] இதயக்வயம்.
தயதநம், ஹேபுத்ர, வ்யாதி, தேசரீரம் பரிபாததேசச்சித்] இதயக்வயம்.

(க) ஸ்ரீராமா - அயோத்யா - அள-க.

வ்பா||மத்தாலேயன்றோ விது ஜீவித்துக்கிடக்கிறது; நீயில்லையென்று கேட்கினித்திக்கென்றும் நோக்குவரோ?" (க) "புருஷாஹு தேவ்யுஷு ரு ஷாஹு தே-புத்ரவ்யா திர்நுதே கஸ்தித்சரீரம் பரிபாததே" (உ) "அஹு தே-அபிவ்ருஷா" என்கிறபடியே படைவிட்டில் ஸ்த்தாவரங்களாக ப்புடனோவொன்றாயிருக்கச்செய்தே "பிள்ளாய்! உனக்குநோயென்?" என்றுகேட்கவேண்டும்படியிறே ஈடக்கெனமோஹித்துவிழுந்தபடி. அப்படி ஸத்த்ப்ரக்ருதிகளாயிருக்கையாலே இன்னபோது மோஹிப்பு திொன்று தெரிகிறதில்லை; ஸௌலப்யகுணத்தையுபதேசிக்கப்புகு "எத்திறம்" என்று மோஹித்துக்கிடக்கு மவரிதே. ஆழ்வான் திரு வாய்மொழி நிர்வஹிக்கப்புக்கால், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் கண் ணுங்கண்ணநீருமாய் அத்தை யித்தை ப்ரஸங்கித்துச் சிதிலராவர். அத்தைக்கண்டு "கூரத்தாழ்வானாய் மஹாபாஷ்யங்கற்று சதுரஸ்ர மாகவொன்றை நிர்வஹிக்கிற வெங்களைப்போ லன்றிக்கே, பகவத் குண ப்ரஸங்கத்திலே சிதிலராம்படி பிறந்த உம்முடைய ஜந்மமொ ரு ஜந்மமே!" என்றானும். ஆழ்வான் தான் வீராணத்திலே யொரு பெண்பிள்ளை புக்காளாய், மடியிலேவைத்துக்கொண்டிருந்து (௩) "கள்வன்கொல் யானறியேன் கரியானொரு காளைவந்து" என்று சந் தை சொல்லுவியாநிற்க, மேற்சந்தையிடமாட்டாதே மோஹித்து விழுந்தான். இப்படியிருக்கிறவனிதே தன்னை வன்னெஞ்சனாக்கி வுர்த்தைதொன்னுன். ஸ்வாமிகள் திருமழிசை தாஸராய், நஞ்சியரை பட்டர் ஸ்ரீபாதத்திலாஸ்ரயிப்பித்தாராய், அர்த்தாத் அவருந்தாமுமா கப் பகவிருக்கையிலேபோயிருந்து அவருந்தாமுமாகத் திருவாய்மொ ழியோதாநிற்க, ஆண்டான் பின்னிட்டுச்சென்றானாய், அவனைக்கண்டு ந ஞ்சீயர் எழுந்திருக்கப்புக "வேண்டா" என்றுகைகவித்துக்கொடுவந்து

அரு|| (ஆழ்வான் வீராணத்திலே ஒருபெண்பிள்ளைபுக்காளாய்) என்றதிதா ஸத்துக்குத் தாந்பர்யம்-வீராணத்திலே ஒரு குமாரத்தியாரை ஒரு ஸ்ரீவைஷ் ணவருக்குக்கொடுத்தாராய், அந்தகுமாரத்தியாரைமடியிலேவைத்துக்கொண் டிசந்தையருளிச்செய்யாநிற்க, அவருடைய பர்த்தா அவனையழைத்துக்கொ ண்டிபோகவர, மேல்சந்தையிடமாட்டாதே மோஹித்துவிழுந்தாரென்றபடி. (ஸ்வாமிகள் திருமழிசைதாஸராய்) என்றது-ஸ்வாமிகளென்றது-பட்டரையும் நஞ்சீயரையும் கடி(ஹி)ப்பித்த தீர்த்தவாஸிப்ராஹ்மணனுக்குப்பேராய்; அந் ந்தரம், அவர்கிருந்தித்திருமழிசைதாஸரென்றுதிருநாமத்தையுடையராய், பட் டர் நஞ்சீயரை விசேஷ கடாஷம்பண்ணித்திரும்பி எழுந்தருளினபிற்பாடு நஞ்சீயரை அத்தேசவாஸத்தை விடுவித்து பட்டர் திருவடிகளிலே மீளவு மா ஸ்ரயிப் பித்தாரென்றபடி. (அர்த்தாத்) என்றது - யாத்ருச்சிகமாகவென்றபடி.

(க) ஸ்ரீராமா - அடியாத்யா-அஎ-க, உ) ஸ்ரீராமா - அடியாத்யா - இக-ச,

(௩) திருமொழி - ௩ - எ.

வ்யா|| “நீங்கள் கோயிற்கு கழைத்தனமடிக்கிறபடியிதுவோ? தான்” என்ன, “திருவாய்மொழியோதிற்று ஸ்ரீபாதத்திலே யாயிற்று” என்று ராம்-பகலெல்லாம் பாஷ்யத்திலே யத்யபாராயிருப்பர். இரவமுதுசெய்து பள்ளிக்கட்டிலிலே யேறியருளினால் “சந்தைசொல்ல வாரா போ?” என்றழைப்பர். முந்தை சந்தைசொன்னால் புளிகிதகாதாரர் வர், இரண்டாஞ்சந்தைக்குச்சிதிலராவரென்று; எங்கேனுமொருநகால் புக்காராகில் நாவிரண்டு *ஒலியல்கொண்டு பரிமாற வேண்டும்படியாயிற்று கண்ணீர் வெள்ளமிடும்படி. “பெருமாள் அமுதுசெய்யும் போது இன்னதனை கறியமுதும் நெய்யமுதுமென்று கடக்கிட்டு அவைதன்னையமுதுசெய்வதற்குமுன்னேயும் எனக்குக்காட்டி அமுது செய்தாலு மெனக்குக்காட்டிக்கொடுப்போங்கோள்” என்றாராய், அவர் களுந் திருவுள்ளத்தி லோடுகிறதறியாதே அப்படிசெய்து கொடுப்போந்தார்களாய், இப்படி ஆறுமாஸஞ் சென்றபின்பு ஒருநாள் பார்த்து, “இத்தை யொருநாள் குறியழித்திட்டு வைத்தா லாகாதோ?” என்றருளிச்செய்தாராம். கிடாம்பியாச்சான் ஆழ்வானோடே திருவாய்மொழி கேட்கிறநாளிலே ஒருநாள் ஸ்ரீபாதத்திலே புகும் போதிலே தாழ்த்துப்புக “ஏன் நீ வேகினாய்” என்ன, “ஆழ்வான்பா டே திருவாய்மொழி கேளாநின்றேன்” என்றானாய், “இன்றென்ன திருவாய்மொழி கிர்வஹித்தான்” என்றுகேட்டருள, (க) “பிறந்தவாழ்” என்றானாய், “அதிற்சொன்ன வார்த்தைகளை” என்ன, “ஒருவா ர்த்தையுமில்லை” என்றானாய், “நீகேட்டபடியென்? அவன்சொன்ன

அரு|| (அவருந்தாமுமாகப்பகல்ருக்கையிலேபோயிருந்து) என்றது-திருமழிசை தாஸரும் நஞ்சியருமாக ஏகாந்தத்திலேபோய் என்றபடி. (கோயில் கூழைத் தனமடிக்கிறபடி இதுவோ) என்றது-லௌகிகர் அந்நபாநாதிரிமித்தமாய் வ்யாபரித்தாற்போலே உஞ்சருடையயாத்ரை இதுவோவென்று வித்தரானுரென்றபடி. (திருவாய்மொழி யோதிற்று ஸ்ரீபாதத்திலே யாயிற்றென்றாராம்) என்றது-எங்களுக்கிந்தபேறெல்லா மும்மாலேயன்றோ வந்ததென்றருளிச் செய்தாராமென்றபடி. (பகலெல்லாம் பாஷ்யத்திலே) என்றதொடங்கி, (கண்ணீர் வெள்ள மிடுர்ப்படி) என்னுமளவும் கடுகநம்பி சுடுபாட்டைச் சொல்லுகிறது மேலெம்பெரும னுருடைய ப்ராவண்யத்தை அறியச்செய்கிறார் (பெருமானமுது செய்யும் போது) என்று. (திருவுள்ளத்திலோடுகிற தறியாதே என்றது-பெருமானமுது செய்தருளின சிஹ்நங்கள் ஸேவிக்கவேணுமென்கிறதிருவு ள்ளத்திற் கருத்தறியாதே என்றபடி. (குறியழித்திட்டு வைத்தாலாகாதோ) என்றது-பெருமாள் தாமமுது செய்தருளின சிஹ்நங்கள் தெரியும்படி அமுது செய்தருளிஞலாகாதோ என்றபடி.

* ஒலியல் - உத்தரீயம்.

(க) திருவாய்-இ+கர.

வ்யா||படிபென்?" என்ன, "நிர்வஹிப்பதாக ஆரம்பித்து இயல் சொல்லி அநந்தா மாழ்வாருடைய பார்வஸ்யத்தை யதுஸந்தித்து நெடும் போது கண்ணுங்கண்ணீருமாயிருந்து 'இவ்வாழ்வாருமொருவரே ! இவர்க்கோடுகிற பாவவருத்தி நாயிருந்து பாசுரமிடுகையாவதென்' என்று 'இற்றைக்குவிடலாகாதோ? என்றுவிட்டன்' என்ன, 'என்ன பாமசேதநனோ!' என்றருளிச்செய்தாராம். 'நீர் தெளிந்திருக்கிறபோதே உம்முடையஸித்தாந்தத்தை யெங்களுடைய மருளிச்செய்ய வேணும்' என்ன, 'ஆகிலத்தைக்கேட்கலாகாதோ.' என்று தம்ஸித்தாந்தத்தை யருளிச்செய்கிறார். (க) 'லேஷு' ஸீ-மீத்ரபாவேந" என்கிற ஸ்லோகம் ராமஸித்தாந்தமாயிருக்கிறாப்போலே இப்பாட்டு ஆழ்வாருடைய ஸித்தாந்தமாயிருக்கிறது.

வ்யா.—(ஈனச்சொல்லாயினுமாக) சிலர் ருசியுண்டாய்க் கேளாதற்க நான்சொல்லாதிருக்கமாட்டேன். ஸர்வேஸ்வரன் முந்துற அர்ஜுநனுடைய சோகத்தைக்காண்கையாலே ரஹஸ்யத்தைச் சொல்லிக்கொடுகின்றது, பின்பு, "மூலையிற்றிடந்தத்தை முற்றத்திலையிட்டோம்" என்று பதண்பத ணென்றானிறே. இவர் அதை முற்பட்ட வேசெய்துகொள்ளுகிறார். ஈனச்சொல்லாகிறது - அஹிகமான சொல்லு. அஹிகமானகையாவது-ப்ரயோஜந சூந்யமாகை. அதாவது-ஸ்வரூபத்துக் கருநரூபத்தைச்சொல்லுதல், அசக்ய க்ரியையைச்சொல்லுதல் செய்கை. தன்பரத்தை யொரு ஸர்வசக்தி தலையிலேயேறிடுகையிலே யெழுகிறதாகையாலே யசக்யக்ரியையல்ல; தன்பாரதந்தர்யத்தோடே சேர்ந்ததாகையாலே இதுதான் ஸ்வரூபத்தோடே சேருமதுவுமாயிருக்கும். தன்னுடைய அஜ்ஞாநாசக்திகளால் வரும் ஜ்ஞாநவைகல்யமும் சக்தி வைகல்யமும் வாராதிதே ஒரு ஸர்வசக்தியைப்பற்றுகையாலே. (ஆயினுமாக) * 'ஆகியுமாக வென்னாதே' ஈனச்சொல்லாயினும் நன்றாகவென்று நைசயஞ்சொல்லாதே "ஆயினுமாக" என்கையாலே அவனருளிச்செய்ததுக்கு நால்வ ரிருவருண்

அரு||(ஈனச்சொல்லாயினுமாக)என்றது-ஸ-சகமுமாய்ஸ்வரூபாநுபுமாயிருக்கு மிது, ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராததுமாய் அசக்ய முமாயிருந்ததேயாகிலுமென்றபடி. (எழுகிறதாகையாலே)-உத்யோகிக்கிறதாகையாலே. இன்னுடைய அஜ்ஞாநாசக்திகளால் அந்நையே பற்றவேணு மென்கிறார் (தன்னுடைய அஜ்ஞாநாசக்திகளால்) என்று "எறிதிரைவையம்முற்று மேனத்துருவாயிடந்த பிரான்" என்று - சக்தியைச் சொல்லிற்று; "ஞ-னப்பிரான்" என்று ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஈனச்சொல்லாயினும் நன்றாகவென்று நைசயஞ்சொல்லாதே ஆயினுமாக என்கையாலே அவனருளிச் செய்ததுக்கு நால்வரிருவருண்டான வோபாதி இதுக்குஞ் சில ருண்டாகிலு

(க) ஸ்ரீராமா - யுத்த - கஅ - ந.

* குண்டலிதகந்தம் சில்பி கோ

சங்களில் ப்ரணிப்தமாகக் காண்கிறது.

வ்யா||டானவோபாதி இதுக்குஞ்சிலருண்டாகிலுமுண்டாக. அவர்களா
தரிக்கவுமாம், தவிரவுமாம். நான்சொல்லத்தவிசேன். இவற்றின் அந்
ர்த்தத்தைக்கண்டு இவற்றை நல்வழிபோக்கிப் பரிஹரிக்கவேணு
மென்றன்றோ? ஆசையுடையநான் பேசாதிசேனிறே நீர்தாமிப்படி 'பூ
வுக்கிட்டோம்போலவும்' என்று சொல்லுகிறதானேது என்ன
(எறிதினாவையம்முற்று மேனத்தருவாயிடந்தபிரான்) ஸர்வசே
நர்க்கும்ஸர்வேஸ்வரனைப்பற்றவடுக்குமென்று. என்றான், அவனையே
பற்றவேண்டுகிறதென்னென்ன, இவையாபந்நமானவன்று பரார்த்த
மாகத்தன்னைப்பேணாதே ரக்ஷிப்பாடுருவனைப்பற்றவேண்டாவோ?
இதுவேதுகார்ப்பப்ரதிஜ்ஞை. வேறுவாகிறதானென்னென்ன (எறி
தினாவையம்) கடல்குழந்தபூமியைப் ப்ரளயங்கொள்ளப் பிறர்க்காக
த்தன்னை யழிய மாறுவாடுருவனாகையாலே, ரக்ஷயத்துக்காகத்தன்
னைப்பாராதே யழியமாறுமவென்னகை. (இடந்த) இத்தால், ஸர்
வசக்தியென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது. (பிரான்) சக்தியேயன்றி
க்கே இவற்றை ரக்ஷிக்கைக்கீடான ப்ராப்தியும் அவன்கையதென்கிற
து. ஸ்வாமியென்கிறது. இவற்றினுடைய ரக்ஷணோபாய ஜ்ஞாநமும்
அதுக்கீடான சக்தியும் ப்ராப்தியுமுள்ள தவன்பக்கவிலே யென்கை.
இவனுடைய அஜ்ஞாநாசக்திகளாலும் அவனையேபற்றவேணும். இனி
உடைமைபெறுகைக்குடையவனே யத்நிக்கு மத்தனையிறே. உடை
மைதான் யத்நிக்குமதில்லையிறே; ஆகையாலுமவனே வேணும்.
ஆகக் குறைவாளர்க்கோ அவனைப் பற்ற வடுப்பதென்ன (இருங்கற்ப
கமித்யாதி) இங்கேயொரு ஸுக்ருதத்தைப்பண்ணி அதுக்குப்பலமாக
ஸ்வர்க்கத்திலேபோய், கல்பக வருக்ஷம் அபேக்ஷித ஸம்விதாநம்ப
ண்ண விருப்பார்க்குமவன்வேணும். ஸ்வகர்மபலமநுபவிக்கிறானாகில்
அவனென்னென்னில், இவன் பண்ணின க்ரியை இங்கே நசியாநின்
றதிறே; இவன் கர்மத்தையுமளந்து இவன்றன்னையுமளந்து பலங்கொ
டுப்பாடுவோர்ஸ்வரன் வேணுமிறே. க்ரியைநசித்தால் நின்றபலங்
கொடுக்கைக்கு க்ரியாசக்தியென்றதல், அபூர்வமென்றதல், ஒன்றை
க்கொள்ளாநின்றார்சுளிறே, இனியொன்று சுற்பிக்கு மிடத்தில், ஒரு
பரமசேதநனைக்கற்பிக்க வமையாதே? (மற்றெல்லாயவர்க்கும்) க்ஷ
யியானபலத்தை யநுபவிக்கிறவர்கள் தங்களுக்கேயன்றிக்கே அநந்த
ஸ்த்திரபலத்தை யநுபவிக்கிற நித்யஸூரிகளுக்கும் அவன்வேணும்.
அவர்களுக்கும்நுபவத்துக்குத் தங்கள்ஸத்தைவேணுமே. (எல்லா
யவர்க்கும்) தேஹ்யாதாரைக்கு அவ்வருகறியாதே. 'ஸ்த்துலோஹம்

அரு||முண்டாக) என்றது - நான்சொன்னது ஈனச்சொல்லானாலும், நீங்கள்
த்தைநன்றாகக் கொள்ளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாரல்லர், 'ஆயினும் ஆக'
என்கையாலே இதுக்குஞ்சிலருண்டாகிலு முண்டாக வென்றபடி.

வயா||க்ருசோஹம்” என்றிருக்கிறமறுஷ்யாதிகளுக்கும்வேண்டும்ஸம்
விதாநம் பண்ணிக்கொடுக்கைக்கும்அவனேவேணும். ஜ்ஞாநாதிகளா
யும், அதிற்குறைய நின்றாடும் ஒக்க வெடுக்கையாலே, இத்தலையி
லுண்டான வறிவு அஸத் ஸமமென்கை. என்றான், ஜ்ஞாநத்தாலே
யன்றோ மோகூம்;பேற்றுக்கித்தலையில் ஜ்ஞாநம்வேண்டாவோவென்
ன, உண்டாகவுமாம், இல்லையாகவுமாம், அப்ரதிஷேதத்துக்கு வே
ண்டுவதே இவன்பக்கத்தில் வேண்டுவது. பேற்றுக்கடியான ஜ்ஞாநம்
அவன்பக்கவிலே யுண்டென்கிறார். (ஞானப்பிரானை) தன்னைச் சூழ்
த்துக்கொள்வாகக்கூடான அறிவிதே இவன் பக்கலுள்ளது; பராஷ
னோபாயமுள்ள தவனுக்கையாயிற்று. (அல்லாலில்லை) அவனுளனெ
ன்கையல்ல; ஈஸ்வரனில்லையென்றுசாஸ்த்ரமெழுதுகிறவனும்அந்திம
ஸமயத்திலுந்தவாதே “ஸஹஸ்ருதி நவியாநின்றது” என்றானிதே.
“வழிகெடநடந்தோமோ?” என்று நாஸ்திகருங்கூட அங்கீகரிக்கிறவள
வன்றே இவர்கள்சொல்லுகிறது; அவனையொழிந்ததானும் தான்பரி
க்ரஹிக்கிற உபாயங்களு மடையக் கழுத்துக்கட்டி யென்கை. ஒருவி
சைதிருக்கோட்டியூர்நம்பி, திருநாளுக்கு நடந்தவிடத்தே இவ்வர்த்த
த்தை யருளிச்செய்வதாக ஒரு ஏகாந்த ஸ்த்தலத்தை எம்பெருமா
னாரையுங்கொண்டு புக்காராய், திருப்பணி செய்வா னொருத்தனங்கே
யுறங்கிக்குறட்டைவிடாநிற்க, அவனைக்கண்டு “அர்த்தப்பட்டோம்”
என்று அவ்விசைக்குத்தவிர்த்து பிற்பைவிசையிலே இத்தை நம்பி
யருளிச்செய்யக்கேட்டருளி ஆழ்வானகத்திலே யமுதுசெய்திருக்
கிறவளவிலே “உச்சிவெயிலிலேவந்துபுகுந்து நம்பி இவ்வர்த்தத்தை
யொருவருக்குஞ் சொல்லாக்கொள்” என்றருளிச்செய்தார், உன
க்கிது சொல்லாதிருக்கமாட்டேனிறே” என்று ஸஹகாரிசாரபேஷ

அரு|| (தன்னைச்சூழ்த்துக் கொள்ளுகைக்கு) என்றது - தன்னை முடித்துக்
கொள்ளுகைக் கொண்டபடி. (அல்லாலில்லை) என்றது - ஈஸ்வரவ்யகிரோண
ஜகத்திலலை; ஈஸ்வரனொருத்தனுமே யுளனென்று சொல்லுகிறதல்ல. ஈஸ்வ
ரனையொழியவேறொருஉஜ்ஜீவனோபாய மில்லையென்றபடி. (ஈஸ்வரனில்
லையென்று சாஸ்த்ரமெழுதுகிறவனும்) என்றது-பாஹ்மமொன்று மொழிய
சேதநரில்லையென்று எழுதியிட்டசங்கரனு மென்றபடி. (நாஸ்திகருக் கூட
அங்கீகரிக்கிற வளவன்றிறே இவர்கள் சொல்லுகிறது) என்றது-கேவளமில்
வர ஸத்பாவ மாத்ரமன்றிக்கே தத்வத்ரயமு முண்டென்றிறே இவர்கள்
சொல்லுவதென்றபடி. ஆகையாலே ஈஸ்வரனையொழிந்த தானும் உபாயத்
தரங்களும் உபாயமல்ல வென்றதாயிற்று. ஈஸ்வரனை யொழியத் தவ்வி
காரமு முபாயமல்லவென்கைக்கு ஒன்றிதற்கு மருளிச்செய்தோர் (கே
விசை) என்று.

வ்யா|| பத்தையருளிச்செய்தாரிதே. இனி பல(ஃ) போக்தாவானதன்
ஸ்வரூபமும் தான் பரிஃரஹித்த உபாயங்களுமேயே ஸஹகாரியாக
உள்ளது; அவற்றைத் தவிர்க்கிறது. (நான்கண்ட) கைப்பறியாகப்பறி
த்ததாய்ப் புண்யபாபங்கள் கலந்திருக்கையாலே புண்யந்தலையெடுத்த
போதாக வெளிச்செறித்து, அல்லாதபோது கலங்கியிருக்கிற ஜ்ஞா
நத்தைக் கொண்டுபிறரை ப்ரமிப்பிக்கைக்குச்சொல்லும் வீப்ரலம்ப
வாக்யமன்றிக்கே பகவத்ப்ரஸாத லப்தஜ்ஞாநத்தைபுடையேனாய்
அவ்வெளிச் செறிப்புக்கொண் டறுதியிட்டுச்சொன்ன வர்த்தமிது
தான் பிறர்க்குச் சொல்லவேணுமென்று சொல்லிற்றுமல்ல, என்ன
துபவத்திக்குப் போக்குவிட்டுச்சொன்ன பாக்யமென்கிறார். கூக.

அரு|| (கைப்பறியாகப் ... தத்தாய்) என்றது-ஸ்வயத்கத்தாலே ஸாதிக்கப்பட்ட
தா வென்றபடி. இத்தால் ருஷிகளைச் சொல்லுகிறது. கூக.

[அப்பு அருட்பதம்.]

தொண்ணூற்றொன்பதாம்பாட்டு. — (ஈனச்சொல்லாயினும்) (பொகிறதி
ல்லை) உம்முடைய வித்தாத்தத்தைச் சொல்லிவென்று மேலேபூரிக்கிறது. இப்
படி பகவத் ஸமஃப்ரயணத்திலே மோஹித்த பேருண்டோ வென்ன, உண்
டென்னு மதுக்கு ஸம்வாதம்களை யருளிச்செய்கிறார் (அஸ்யரஃஜ்ஞஸ்ய) இத்
யாதி. இரும்பைப்பொன் னுக்குகிறாஸவாதகுளிகை விழுந்தபோலுத்தும
மாபோலே தங்களுக்கு ஸத்தாதாரகனான பரதாழ்வான் மோஹிக்கை இவர்க
ளுக்கு தூக்கமென்றபடி. தாய்மார் கேட்கைக்கு, அவர்களுக்குத் தான் வீப்ர
லேஷய்யஸந மிலையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அபிவ்ருக்ஷா) இத்யாதி.
(அத்தை வித்தை) பரத்தத்தையும் ஸௌலப்யத்தையும். ஆழ்வானுக்கு பக்தியி
ல்லையோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ஆழ்வான் தான்) இத்யாதி. சந்தையிட்
டமட்டிலே பர்த்தாவர ஆழ்வாருடைய அவஸ்த்தை ஸ்மாரகமாய் மோஹித்தா
வென்றபடி. ஸ்வாமின்-பட்டரையும் நஞ்சியரையும் கடிப்பித்ததீர்த்தவாஸி
ப்ராஹ்மணன், பின்பாஸ்ரவித்துத் திருமழிசை தாஸரானென்றபடி. (அர்த்
தாத்) - யாத்ருச்சிகமாக. (பசலிருக்கை) பகலிலே ஏகாந்தமாக விருக்கை. (ஆ
ண்டான்) கத்தாடையாண்டான். (கோயில்குழை; நிபதியில்லாத வ்யாபார
மென்னதல்; கோயில்பரிசாரகஞ்செய்யும் வ்யாபாரமென்னதல், வ்யக்யம்.
இவ்ருமவர்களிட பட்டுக் கொண்டிருந்தார்களென்று தாட்பர்யம். அமுது-பா
லமுது. எங்கேனுப் ஸந்திதிகளிலும் திருவோலக்கங்களிலும் கைங்கர்யபராக்
கிலேபய்ந்திக்கே புத்தாராக வென்றபடி. (க) “வாரிவாய்க்கொண்ட மடிசின்
மிச்சில்” என்று - அமுதுசெய்தருளின வடையாளந்தோற்றம்படி குறியழித்
திட்டு வைத்தால்தோ வென்றபடி. மதரகவி, ப்ரப்ருகிகன் கேட்க,
பாட்டுக் கவதாரிகையருளிச் செய்கிறார் (சிலர் ருசியுண்டாய்) இத்யாதி.

(*) பெருமாள் தருமொழி - எ - கூ.

ல்லை" என்பாரு முண்டோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் (அத்ய) இத்யாதி. ரஸவாதகுளிசையானது-னைகவிட்டுக்கீழேவிழுந்து போனாற்போலே அதுதபித் துச் சொல்லுகிறார்கள் என்று கருத்து. ஜீவிக்னை இன்னதென்கைக்காகவ்யா வர்தய பூர்வமருளிச்செய்கிறார் (சக்ரவர்த்தி) இத்யாதி. "ஸ்வரூபம் த்வக்திரம் ஹிஜீவிதம்" என்றதிலே நோக்கு. பிள்ளாய்! உன்சரீரத்தை*பாதிக்கிறதில்லையே இது என்ற கேட்கிறதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (அபி) இத்யாதி. (அப்படி) என்றது - சாய்மாரைப்போலேயென்கை. (ஸத்ப்ரக்ருதி கள்) நல்லார். இல்லையென்கிறதுக்கருந்தரம் ஏன்கிறார்களென்று சேஷம். இவர்க்குப்ரோமதசை தலையெடுத்துப் பெண்பேச்சானபோது மோஹித்தபடி கீழுண்டித்தனை; இப்போது தாமான தன்மை நடவாநிந்த மோஹப்ரஸக்தி புண்டோவென்ன, (க) * பத்துடையடியவரிடே கண்டோமே யென்கிறார் (ஸௌஸப்ய) இத்யாதி. இதிறாஸப்ரோஷ்டட்டமாஸப்ரோமாயணத்தில் ஸரீப ரதாழ்வான் ப்ராத்ரு ஸ்வேஹத்தாலே மோஹித்தா ரென்னவுமா யிருக்கைபே யன்றிக்கே, இக்காலத்திலும் பிள்ளை புறங்கா வில்லிதாஸரென்ன, கூர்த்தாழ்வானென்ற, தீர்த்தவாஸியென்ன, நஞ்சியென்ன, இவர்களும் (உ) * பத்திவெள்ளங் குடிக்கெண்ட கோயிலான எம்பெருமானார் தாமும் அதீத காலங்களி லபதாநங்களைப் பாசுரமுத்தால் அதுபவித் தீபெடுவதும், அர்ச்சாவதாரத்திலே விபவஸமாதி பண்ணுவது மன்றோ நம் பூர்வாசார்யர் களுடைய திவ்யசரித்ரமென்று பலவைகிறுப்பங்களை அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வான்) இத்யாதி. (அத்தை) பரத்வத்தை. (இத்தை) ஸௌஸப்யத்தை. (நிறக) என்றவந்தரம், அந்தப் பெண்ணின் பரத்தாவர வென்று சேஷம். இப்படிமோஹித்த வாழ்வான் தமக்கு பந்தியில்லையாகப் பிள்ளையுறங்கா வில் விதாஸரைக் கொண்டாடின தென்னைன்ன வருளிச்செய்கிறார் (இப்படி) இ த்யாதி. ஸ்வாமிகள-பட்டருக்கு வேதாந்தி வ்ருத்தாந்தங்களைச்சொல்லி இரு வரையுஞ் சேர்த்த தீர்த்தவாஸி ப்ராஹ்மணன் "திருமழிசை தாஸர்" என்று அதின் பின்பு திருந்தினபடியாலே பட்டர் ப்ரஸாதித்த தாஸ்யநாமம். ஸகல மதங்களிலும் ஸஞ்சரித்துத் திருந்தினவரிதே திருமழிசையாழ்வார்; அவரை ப்ரோலே இயருமென்று திருவுள்ளம் பற்றிப்ரஸாதித் தருளிஞரென்கை. அ வரின்னாரென்று தோன்றவி ள்க்கிறார் (நஞ்சியரை) இத்யாதி. (ஆஸ்ரயிப்பித் தாராய்) என்றது-ஆஸ்ரயிப்பித்தவராயென்கை. (அர்த்தாத்)-யாத்ருச்சிசமாக. இத்தால், குருசிப்யர்யாயேந நாடறியவன்றிக்கே காசாசித்தமாகவென்றபடி. (அவரும்)-நஞ்சியரும். (பகலிருக்கை)-பகலிலே ஏகாந்தமாக விருக்கிற விட த்திலே. (ஆண்டான்) பட்டருக்குத் தோள் தீண்டியான கந்தாடையாண்டான். (பின்னிட்டு) - இருருமர்த்தாது பவத்தாலே வித்தராயிருக்கையைக் குலைக் கப்புகரென்று. (கோயில் கூழைத்தனம்) இத்யாதிக்கு-ரஹஸ்யமாகவிருந்து பெருமாள் குணங்களில் வித்தராயிருக்குமாபோலே இங்கேயொருவரும்

* இதுஸந்தித்தம்.

(க) திருவாய் - க - ந

(உ) இராமாட்ச நூற்றந்தாதி - கௌ.

அறிபாதிருந்து வித்தராகிறிகோளோவென்றும், கோயில்நாமையால்வந்த கூழைத்தன வ்யாபாரமோவென்று தவநியாகவுமருளிச்செய்யவென்றுகருத்து. (ஸ்ரீபாதத்திலே)-பட்டர் ஸந்தியிலேயாய், இங்கே உத்தை ம. நம்பண்ணிப்படியென்று ஸ்வாமிகள் சொன்னாரென்கை. இத்தாலும் அவர்களிருவரும் வித்தராயிருந்தமைஸூ சிதம். இனி எம்பெருமானு ரீடுபாட்டை அருளிச்செய்கிறார் (பகலெல்லாம்) இத்யாதி. (அமுதசெய்து)-பாலமுதுசெய்து. (எக்கேலுமொருகால்) என்றது (க) “பத்துடையடியவர்” (உ) “பிறந்தவாறு” இத்யாதிசுளிலே அவகாஸித்தாராகி லென்கை. கூற்றிக்கே ஸந்திகளிலும் திருவோலக்கங்களிலும் கைகட்டிகைக்கார்ப்பாடையின்றிக்கே இருந்தாராகிலென்றமாம். (கடக்கிட்டு) மர்யாதையிட்டு. (குறியழித்திட்டு) (க) * லாரிவாய்க் கொண்டவடிசிலின் பிச்சிலாக்கி கையாறவாரி அமுதுசெய்தென்றபடி. இப்படி அர்ச்சாவதாரத்தில் விபவஸமாதிபண்ணி சுடுபடுப்படியான மஹாநைவபமுடைய வெம்பெருமானார் தாமும் ஆழ்வானுடைய பக்தி விசேஷத்திலே யீடுபடுப்படியான நைவபம் கூரத்தாழ்வானென்று விவக்ஷித்து, பின்னையுமோரைதினப்பமருளிச் செய்கிறார் (கிடாம்பி) இத்யாதி. (வைகிணயி) போது போக்கிவந்தாய். (என்னபரமசேதகேனா)- இவ்வாழ்வான் ஸர்வஜ்ஞனை யிருத்தபடி உன்னென்கை. இப்படி ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமான வற்றை அருளிச் செய்து, அடியிலே யிட்ட உபோத்காதத்தட்டினேசேர ஸங்கதி வாய்ததைத் தலைக்கட்டுகிறார் (நீர்) இத்யாதி. ராமஸித்தாந்தம் போலே வருளபிராம ஸித்தாந்தமு மென்றருளிச்செய்கிறார் (பித்ர) இத்யாதி. தேவததைக் காட்டிக் கைவிடவேனு மென்றார் மஹாராஜர்; ச) “விஷ்ணு ஧்ருத்ய - விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா” என்று தோஷமில்லை, கைக்கோள்ள வேனுமென்றான் திருவடி; இரண்டையும் பூர்வபக்ஷமாக்கி, தோஷமுண்டானாலும் காண் கைக்கோள்ளுமெனென்று ஸ்வஸித்தாந்தத்தைச் சொன்னாற்போலே, இத்தால் பக்திப்ரபத்திகளைப் பூர்வபக்ஷமாக்கி ஸ்வஸித்தாந்தஞ்சொல்லுகிறு ரென்கை. “காண்கண்ட” என்றதிலே நோக்கு. தாங்கண்டல்லவர்த்தத்தை, கேட்கிற மதுரகவி ப்ரப்ருதிகளைக்குறித்து “ஈனச்சொல்” என்றசொல்லி, “ஆயினுமாக, சொல்லுகிறன்” என்றவாழ்வார்க்குக் கருத்து. தான்சொல்லுகிறது காட்டில் ருசியானமயாலே ப்ரயோஜனமில்லாத சொல்வென்று, கெளரவித்து, ஆகிலும் ருசியோடே கேட்கிற உங்களுக்குச் சொல்லாதிருக்க மாட்டேனென்கிற தானையாலே அதனை அருளிச்செய்கிறார் (கிலர்க்கு) இத்யாதி. “ஆக” என்றவந்தாம் சொல்லுகிறேனென்றமூர்த்திலே கூட்டுவது என்று திருவுள்ளம். காட்டார்க்கு ருசியாவிட்டால் டிவர்களைடத்தைச் சொல்லுவானென்னென்ன இவர்களதிகாரத்தைச் சொதிக்கைக்காகவென்று விவக்ஷித்து த்ருஷ்டாந்த பூர்வகம் பாவமருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவே ஸ்வரன்) இத்யாதி. இ, “ஷடங்கு சீருஷ்யம்-இதந்த தேசுநயதமம்” என்ற

(க) திருவாய்-க-க உ) திருவாய்-இ-க, (க) ஸ்பருமான் த்ருமொழி-க-க, (ச) ஸ்ரீராமா. ஆரண்ய-க-உச, (இ) தோத - க - க.

ததைப் பற்ற(முலயில் கிடத்தத) என்றது. 5 என்னையாலே அதிகாரியைச்
சேர்த்துப் பின்னைச் சொல்லுகை பலவ்யாப்தமென்று தோற்றுகிறது. "சன
ம்"-பாயோஜந ஹீமென்று சப்தார்த்தமாய் அதை யருளிச்செய்கிறார் (சன
ச்சொல்) இத்யாதி. (க) ஸ்ரீயோஜநமநுதிஷ்ணஸ்ஸு உபிஷ்ணஸ்ஸு பாயோஜநமநு
த்திச்யநமந்தோபிப்ரவர்த்ததே" என்றிருக்கப்பாயோஜந சூன்யமான ஒருசொல்
லுத்தானுண்டோ வென்ன; உபாயாந்தரங்களை உபேட்சித்த விடமெல்லாம்
அப்படியன்றோ வென்றருளிச்செய்கிறார் (அதாவது) இத்யாதி. ஆனால் கீர்
சொல்லப்போகிறது மப்படிப்பட்டதோ வென்ன, அன்றென்கிறார் (தன்; இ
த்யாதி. அசக்யக்ரியையல்லாமையும் ஸ்வரூபாது ரூபமான வளவுமன்றிக்கே
பலவ்யாப்சாரியு மாயிருக்கு மென்கிறார் (தன்னுடைய) இத்யாதி. (வைகல்ய
மும்) வைகல்ய கார்யமான பலாபவமும், ஆக உபாயாந்தரங்களைப் போலே
பாயோஜந சூன்யமல்லாதே, இதருசியாத படியாலே பாயோஜந மன்றென்றா
ராயிற்று. இப்படியிருத்தசொல்வென்று சொல்லிவைத்து மீளவும் "ஆயினமாக,
சொல்லுகிறேன்" என்றவர்க்கு உங்களைப்போலே இன்னும் சிலவதிகாரிகளு
ண்டாக ஸம்பாபகையுண்டென்று விசாரித்துச் சொல்லத் தொடங்கினாரென்
று விவரித்து பாவமருளிச் செய்கிறார் (சனச்சொல்) இத்யாதி. தம்முடை
யபுத்யா சனச்சொல்வென்று மேருளிச்செய்து, அதவா - நாட்டார்புத்யா
சனச்சொல்லாகிலு மென்று தூத்பர்யமென்னுமதுதோற்ற அர்த்தாந்தரமருளி
ச்செய்கிறார் (அவர்கள்) இத்யாதி. (தவிரேன்) என்னைக்கு ஹேதுவென்ன
ன்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவற்றின்) இத்யாதி. இப்பகூத்தில் மதரகவிப்ர
ப்ருகிகளுக்கே யன்றிக்கே எல்லார்க்குமாகத் தாமே சொல்லத் தொடங்கினா
ரென்று கருத்து. (பூவுக்கிட்டோம் போலவுட்) என்றது-புஷ்பத்துக்கிட்டத்ர
வ்யம்முதலாகாதாற் போலே இவர்களுக்குச்சொன்னதுக்குப் பாயோஜநயில்லை
மென்று கௌரவித்துச்சொல்லுகிறதென்கை. (அல்லது) என்றவகந்தரம் இல்
லையென்றுசேவும். பல்தார்த்தம் (ஸர்வாசைதநர்க்கு) இத்யாதி. (ஹேதுகர்ப்பப்
ரதிஜ்ஞை) என்றது - ஆபத்ஸகத்சுரூப ஹேதுவைக்காட்டிக் கொண்டு "அல்
லாலில்லை" என்ற பண்ணி நப்ரதிஜ்ஞை யென்கை. "பிரான்" என்றால் உபகா
ரகனென்னு மதொழிய ப்ராப்தியைச் சொல்லும்படி யென்னென்ன வருளிச்
செய்கிறார் (ஸ்வாய்) இத்யாதி. (ஜ்ஞாநம்) என்றது - "ஞானப்பிராணை" என்
றதைப் பற்ற, அவனுக்கிக் குணங்களைச் சொன்னத்தாலே பலிதமருளிச்செ
ய்கிறார் (இவனுடைய) இத்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே, வானத்தவராய்க்
கற்பஞ்சேர வேணு மென்றிருப்பார்க்கு மென்று சப்தார்த்தமாய்த்தாத்பர்ய
மருளிச்செய்கிறார் (இங்கே) இத்யாதி. (க்ரியாசக்தியென்றதல் அபூர்வமெ
ன்றதல்) என்றது - ப்ராபாகராதி மதத்தைப் பற்ற. மேலுக்கவதாரிகை (என்
தான்) என்று தொடங்கி, (உண்டென்கிறார்) என்னுமளவும். "ஞானப்பிராணை
யல்லாலில்லை" என்றத்தாலே, ஸர்வாந்தர்யாமி யென்றொருவனை ஸாதிக்க வக்
ததில்ல யென்று சொல்லிக்கொண்டு, அவனே உபாயமென்கிறாரித்தனை

5 முலஸ்ரீகோசத்திலு இங்கு கார்த்தம் பதத்தமாயிருக்கிறது.

(க)

யென்கிறார் (அவன்) இதுயாதி. ஈஸ்வரன் என்றபடி. (ஸஹஸ்ருதி); (க) "ஸ்வ
 ஸுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸக்யாந் ஸக்யாந் ஸக்யாந் ஸக்யாந் ஸக்யாந் ஸக்யாந் ஸக்யாந் ஸக்யாந் ஸக்யாந் ஸக்யாந்
 ப்ரம்மணவிபரீட்சிதா" என்கிறார். (நாஸ்திகர்)-சேதநாசேதநேஸ்வரர்க
 ளை யில்லசெய்கிற மாயாவாதிகள். தானுமுபாயாத்ரங்களும் சமுத்தூக்கட்டி
 யென்னுமதுக்கு ஸ்ரீலாகத்தில் பூர்வார்த்தம் ப்ரமணமென்னு மர்த்தம் ஸம்
 ப்ரதாயஸித்தமென்று காட்டுகிறார் (ஒருவிசை); இதுயாதி. பரிதிவ்பநார்த்தத்
 தை யருளிச்செய்கிறார் (இனி) இதுயாதி. வ்யாபுருத்தி தமக்குண்டென்னு
 மதுதோற்றநானென்கிற வ்ரன்றருளிச்செய்கிறார் (கைப்பறியாக) இதுயாதி.
 சொன்னவென்னுதே "கண்ட" என்றதுக்கு பாவ மருளிச்செய்கிறார்
 (பிறரை) இதுயாதி.

கக.

தாற்பர்யம்.—இதில், மதுரகவி ப்ரப்ருதிகளான அந்தரங்கர், இவ்வா
 ழ்வார் அடிக்கடி பகவத்விஷயத்திலிப்பட்டு மோஹித்துக் கிடப்பதைக் கண்
 டு, கீழ்ப்பாசுரத்தில் ப்ரஸுததமானக்ருணைதாரசேஷ்ய தத்திலும் மோஹிப்ப
 ரென்று நிர்நயித்தன, இனியவர் ஸத்திதியை விஸ்வஸிக்கப் போகாது, முன்
 னமே நமக்குத் தஞ்சமானவஸ்துவைக் கேட்டறிவோமென்று ஆழ்வார் ஸந்நி
 தியில் விண்ணப்பம் செய்ய, க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனை வ்யாஜமாக்கிலோகத்து
 க்கெல்லா முஜ்ஜீவநோபாய மான சரமஸ்ஸோகார்த்தத்தை யுபதேசித்தாற்
 போல், இவரும் அந்தரங்கரை வ்யாஜமாக்கி லோகோஜ்ஜீவநார்த்தமாகத்தம்
 முடையபரம ஸித்தார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நானுபதேசிக்கிற வர்த்தம் ஸம்ஸாரிகளுக்கு ருசியாதாகையாலே இச்
 சொல் பஹுவாய் நிஷ்ப்ரயோஜனமாகும். ஆயினும் உங்களைப்போன்ற மஹா
 ன்களும் சிலருண்டாகையாலே அவர்களுக்காகவும், ஸம்ஸாரிகளுக்கும் இப்
 போது ருசியாவிடினும் காலாந்தரத்திலாவது ருசித்த உஜ்ஜீவநஹேதுவாகு
 மென்று அவர்களுடைய ஹிதத்துக்காகவு முபதேசிக்கிறேன் கேளுங்கள். நா
 ன்சொல்லுவது ஸுலபாதஷ்ட்டேயமாய் ஸ்வரூபாது ரூபமாயிருக்கும். அ
 தேதெனில், ஸ்ரீமதுபநியாய் பாரத்பரண ஸர்வேஸ்வரன், இஜ்ஜாதத்துக்குப் ப
 ளையபத்த வர, அப்போது இதினர்த்ததைப் பரிஹரிக்கைக்காகத்தன்மென்
 மையையும் பாராதே இவர்கள் ப்ரார்த்தனையைப் மெதிர்பாராதே தானே
 வந்து மஹாவராஹமாயவதரித்துப்பாதானத்திலிதங்கி இத்தையுத்தரித்து ர
 க்ஷித்த மஹோபகாரகன்; இவ்வுலகில் புண்யம்செய்து ஸ்வர்க்கத்திற் சென்
 ற கல்பவ்ருக்ஷத்தருகில் தங்கவிட்டததை யெல்லாம் பெற்று வாழ்கிறதே
 வர்களுக்கும் கல்பவ்ருக்ஷத்தாராவரமளித்துக் காப்பவனவனே. கர்மஸம்
 பத்த ரூபராய் நித்யாஸக்குசிதவைபவராண நித்யாஸுலிரிகளுக்கும் தன் திரு
 மேனியை யதுபவிக்கக் கொடுத்து அவர்களைத்தரிப்பிப்பவனு மவனே. மற்ற
 கீழ்ப்பட்ட மதுஷ்ய பசுபக்ஷ்யாதி ஸகலப்ராணிகளுக்கும் அவ்வவைகளுக்கு

(ச) தைத்திரீயம். ஆர்த்த - க.

வேண்டிய ஸம்வித: நங்குடையேற்படுத்தி ரக்ஷிக்கிறவனு மவனை, ஸர்வஜ்ஞ
னாய், ஸர்வசக்தனாய், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய், நிரங்குசுவதந்திரனாய்,
நிருபாதிக ஸர்வஸ்வாமிபான அலணையாழிய, அல்பஜ்ஞராய், அல்பசக்திக
ராய், கர்மாதிநைஸ்வர்யராய், பகவத்பரதந்திரைகஸ்வபாவராய், ஜகததைய
ளிக்கைக் கெவ்வித யோக்பதைய மி: லாதவரான ப்ரஹ்மருத்ரேந் த்ராதிக
னும் ரக்ஷகராகார்கள். ஜடமாய், உஸ்வரமாய், சேதநைக ஸாத்யமாய், 'சாஸ்
த்ரங்களில் அபரிபக்வர்க்கு உடையமாக விதிக்கப்பட்ட கர்மஜ்ஞநாதிகளும்
ரக்ஷகங்களாக மாட்டா. இவ்வர்த்தத்தை நான், ப்ரமித்தாவது, உலகத்தை
வஞ்சிக்கவேண்டு மென்றாவது. ஆசார்யனாகவேணுமென்றாவது சொல்லவில்லை.
ஸம்ஸார பங்கமிமக்த ஸகலசேதநோத்தரணைகபரனாய் பகவத்கடாக்ஷ விமலீ
க்ருதார்த்த: கரணனாய், தத்ப்ரஸாத லப்த தத்வயாதாத்மபாவபேதனான நான்
ததறுபவஜாத ப்ரேமமுள்ளடங்காமல் வெளிவழிந்த சொல்லால் உங்களுக்கு
இம்மஹார்த்தத்தை யுபதேசித்தேனென்று தம்முடைய பரமஸித்தாத் தார்த்த
த்தையுபதேசித்தார்.

கக.

நல்லார் நவில்குருகூர் ககரான், திருமால் திருப்பேர்
வல்லாரடிந் கண்ணி சூடிய, மாறன் விண்ணப்பஞ் செய்த
சொல்லார் தொடையனின்னாறும் வல்லாரழுந்தார் பிறப்பாம்
பொல்லாவருவினை, மாயவன்சேற்றள்ளல்பொய்க் கிலத்தே. ௧௦௦.

திருவிருத்தம் முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அர்த்தம்.—நல்லார் - விலக்ஷணரானவர்கள், நவில் - கவிலுகிற (நிரந்த
ராதுஸந்தரநம்பண்ணுகிற), குருகூர்-திருக்குருகைபென்கிற, ககரான்-திருநக
ரிக்கு ஸ்வாமியாய், திருமால்-ஸ்ரீய:பதியினுடைய, திருப்பேர் - திருநாமங்
களை, வல்லார் - அதுஸந்திக்க யோக்யரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய, அடி-
திருவடியாகிய, கண்ணி - மாலையை, சூடிய - சிரஸிலணிந்தவரான, மாறன்-
நம்மாழ்வார், விண்ணப்பம்செய்த-ப்ரஸாதித்தருளின, சொல்-சுலக்கியினால்,
ஆர் - பூர்ணமான, தொடையல்-மாலையாகிய, இன்னாறும்- இந்த துற பாசுரத்
தையும், வல்லார் - அப்யஸிக்க வல்லவர்கள், பிறப்பாம் - பிறவியென்று பே
ரையுடைதாய், பொல்லா - (ஆத்ம:வைபழிக்கவல்ல) கொடுமையுடையதாய்,
அரு - (கடக்க) அரிதான, வினை - புஷ்பபாபங்களுக்குக் காரணமாய், மாயம்-
(ருசிவாஸகைகளைப் பிறப்பித்த) வஞ்சிக்குமதாய், வன் - வலிதாய், அள்ளல்
சேறு - குழைச்சேறு போல அழுத்தப்பண்ணுமதாய், பொய்-அஸத்திரமான,
நிலத்தில், ப்ரக்ருதியில், அழுந்தார் - அழுந்தமாட்டார்கள்.

௧௦௦.

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.]

அவ.--- நூறும்பாட்டு. நீர்ப்பவத் பாஸாதலப்த ஜ்ஞாநத்தையு
புடையிருமாய், இப்படி யறுதியிட்டுக் காண்கைக்கிடான நன்மையை
புடையிருமாயிருக்கையாலே நீர்ப்பேறு பெற்றீர், உம்மைப்போலே
ஜ்ஞாநமுமின்றிக்கே பாக்யஹீநருமாய்ப் பிற்பாடருமான ஸம்ஸாரிக
ள்செய்வதென்னென்ன அவர்களுக்கென்றனை ஜ்ஞாநமில்லையெயாகி
லும் நான்சொன்ன விப்பாசுர மாத்ரத்தையே சொல்ல, அவர்களு
மெல்லாம் நான் பெற்றபேறு பெறுவார்களென்கிறார்.

வ்யா.---(நல்லார்தவில்) லோகத்திற் ஸத்துக்களையுடைய ஆழ்வா
ராமர் என்ற நிற்றும்புத்தனை. (க) 'சுமாராமாஸுமாராமோமோ
ராமா' இதுவத். (உ) [ஸ்ரீவதாபிசுதஸ்ஸத்தி:] பெருமா
ள்சிரமஞ் செய்து விட்டு ஒருசீழ்விடையிருந்தவளவிலே பாஸம்ருத்
தையுடையோஜரானவர்கள் அதுக்குறுப்பானவை கற்கைக்காக வ
ந்துபடுகாடு கிடப்பார்கள். (உ) [ஸ்ரீவதாபிசுதஸ்ஸத்தி:]
இப்படிக்கிடக்கிறது இவர்களுடைய சிரம்புகைக்கோவென்னில், பண்
டேசிரம்பி சிற்சிறகடலை சிரப்புகைக்கன்றிறே ஆறுகள் வந்து புரு
ருகிறது; நடுவுதரிப்பில்லாமையித்தனைமே. (திருமாலித்யாதி) அவர்
களையுடைய ஆழ்வாரென்னுநிற்கச்செய்தே, இவர்தாம் (ங) 'பயிலுந்திரு
வுடையார் யவரேலு மவர்கண்டிச்—எம்மையாளும்பரமர்' என்கிறார்.

அரு. நூறும்பாட்டு.---(நல்லார்தவில்) (காண்கைக்கிடான நன்மை)-அவ
னே உபாயமென்று நிர்ச்சயிக்கைக் கிடானபகவத்க்ருபை. (இப்பேறு) பகவத
துபவ விரோதியான ஸம்ஸாரஸம்ஸந்தக்ருத்தியான டேறு. "ஐந்திருவா
யிடந்த பிரான்" என்றருளிச்செய்கையாலே தம்மையும் ஸம்ஸாராணவத்தி
ல் நின்ற முத்தரிப் பித்தமை சொல்லிற்று. "திருமால் திருப்பேர்வல்லாரடிக்
கண்ணிருடிய" என்றத்தைப்பற்ற (இப்பேறு பெற்றீர்) என்றது.

(நவிலுகை) செறிகை யென்று தாத்தப்பார்த்தாம் (ஸ்ரீவதாபி சுதஸ்ஸத்
தி) என்று. "ஸ்ரீவதா" என்றதுக்கு - பெருமான் கார்யாந்தர வ்யாபுருதா
ன்றிக்கே யிருந்த போதெல்லா மென்று விவகரித்து, இதுக்கு நியாமசத்வேந
(ச) "சுருயோந்யந்நேஷ்ய - அஸ்த்ரயோக்யாந்தரேஷ்ய" என்றதையுட்கொ
ண்டருளிச் செய்கிறார் (பெருமாள்) என்ற. "ஸ்ரீவதாந்யந்நேஷ்ய - அஸ்த்ரயோக்யாந்தரேஷ்ய"

ஸ்ரீவதா: | க்ருயோந்யந்நேஷ்ய - அஸ்த்ரயோக்யாந்தரேஷ்ய - சைவ்ருத்ததர்ஜ்ஞாவ்ரு
த்ததர்வயோவ்ருத்ததர்ஸ்சஸஜ்ஜதை: | கதயங்காஸ்த வைரித்ய அஸ்த்ரயோக்ய
யாந்தரேஷ்ய. "அஸ்த்ரயோக்யாந்தரேஷ்ய" என்றது-சாஸ்த்ரரப்யாஸம்
பண்ணிவிட்ட அவகாசங்களிலு முட்பட என்றபடி. "யோக்ய" அப்யாஸ:
அமுஷ்யயோக்ய: என்னக்கடவதிமே. (அதக்கு) பாஸம்ருத்திக்கு. ௧௦௦.

அரும்பதம் ஸம்பூர்ணம்.

(க) ஸ்ரீராமா - யுத்த - ௧௧௧ - ௧௦௧.

(உ) ஸ்ரீராமா - பால - ௧ - ௧௧.

(ங) திருவாய் - ௧ - ௭ - ௧.

(ச) ஸ்ரீராமா - அபொ-௧-௩௨.

வ்யா|| ஸ்ரியஃபதிபுடையதிருநாமங்களைச் சொல்லுகைக்கு அதிகாரமு
டையவர்களுடைய திருவடிகளாகிறமாலையெச்சுடுகையேநிநுபகமா
கவுடைய வாழ்வார். (விண்ணப்பஞ் செய்த,) (க)“அடியேன்செய்யும்
விண்ணப்பமே” என்று தொடங்கி விண்ணப்பஞ்செய்து தலைக்கட்டி
னவார்த்தையாயிற்று (சொல்லார் தொடையல்) ஆப்தவாக்ய மென்றா
தரிக்க வேண்டா (உ) “ஹேநீநீயைமஹர்-பாட்டியேகேயேசமதூரம்”
என்கிறபடியேயிருக்கிற இதில் ஸாரஸ்யத்துக்கு மாக வாதரிக்கவே
ணும். (இந்நூலும்) மஹாபாரதம் போலே பாரந்திருத்தல், ப்ரணவம்
போலே சுருங்கியிருத்தல்செய்யாதே, நூறுபாட்டாய், ஜ்ஞாதவ்யாம்
சமஸ்ய உண்டாயிருக்கை. (வல்லாரமுத்தார்) பலத்தை முற்பட
ச்சொல்லுகிறார். எதிலழுத்தாரென்கிற தென்னில், (பிறப்பாம்
பொல்லா)ஜம்மமாகிற பொல்லா. ஜ்ஞாநாந்த லக்ஷணமாய், ஈஸ்வர
சேஷமாயிருக்கிற வாத்மவஸ்து, அதுக்கறூபமன்றிறே அசித்ஸம்
ஸர்க்கம், (அருவினை) கர்மபரம்பரையாலே, மேன்மேலன அதுதன்னை
வர்த்திப்பித்துப் பூண்கட்டுமதாயிருக்கை. (மாய) ருசிவாஸனைகளைப்
பிறப்பிப்பதாய்; (வன்சேறு) தோய்ந்தார் பின்பு கறை கழுவவேண்
டும்படியாயிருக்கை. (அள்ளல்) காலிட்டால் கீழே சுரிக்கும் படியா
யிருக்கை. (பொய்க்கிலம்) அதுதான்கீழ்த்தரையின்றிக்கேயிருக்கை.
இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்தார்கள். ௧௦௦.

பெரிய வாச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்த

திருவிருத்தவ்யாக்யாகம் முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

[அப்பு அரும்பதம்.]

நூறுபாட்டு. (நல்லார்) கவினுதை-சொல்லுகையாதல், செறிவாய்க்கிட்
டுகையாதல். அப்படி கிட்குவார்களோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வதாபி
கதஸ்ஸத்பி:) என்று. (அதுக்குறப்பானவை) அஸ்தரத்துக்குறப்பானவை.
மக்த்ரங்கள் பெருமாள் தங்கள் பக்கலிலே கற்கைக்காக ருஷிகள் வந்தபடுகா
டுகிடப்பர்களுன்றபடி. பொல்லாததுமாய், அருவினையுமாய், மாயமுமாய்,
பொய்க்கிலமுமாயிருக்கிற பிறப்பாகிறவன்சேற்றள்ளலி-ழுந்தார் என்ற
வயம். ௧௦௦.

அப்பு அரும்பதம் ஸம்பூர்ணம்.

[வேறொரு அரும்பதம்.]

நூறுபாட்டு. — (நல்லார்) இதயாதி. கீழ்ப்பாட்டிலே தம்முடைய ஸித்
தாந்தமாக, “ஞானப்பிரானையல்லாலில்லை” என்னச் செய்தேயும், ஜ்ஞாக
தேசிகரான தாயிருக்க நமக்குவேறு ஞானப்பிரானைப் பற்றவேணுமோவெ
ன்று(உ)*தேவுமற்றநியாத மதுகவிப் ப்ரபுநிகளில்வர்த்தங்களுக்கு ஆழ்வார்

(க) திருவிருத்தம் - க.

(௨) ஸ்ரீராமா - பா. ௨ - அ.

(ங) கண்ணனுண்ண சிறுத்தாம்பு. ௨.

திருப்பவளத்தாலே கேட்கவேணுமென்றும், ஸம்ஸாரிகளுள் குஜ்ஜீகோபா
யமழ்வார்ஸம்பந்தமே யென்னுமிது தோற்றுகைக்காகவும் ப்ரஸ்ஸம்பண்ணை,
தம்முடைய திவ்யப்ர பந்தாவய மாத்ரமே பேற்றுக்கடி யென்கிருடென்று
ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (பகவத்) இத்யாதி. (நன்மை) என்றத-பாப்ய
மென்றபடி, அதுநானும்-(க)*அனந்தன்மேல் கிடந்தபுண்ணியனை பாகவதபர்ய
ந்தாராகப்பற்றுக்க யென்னை. “நவிலுக்கை” சொல்லுக்கையாய், அத்நைடருளிச்
செய்து. பவிலுக்கையாய், அதாவது - பரிசயம் பண்ணுக்கையாய், அத்நைப்ர
மாண முகேநவருளிச் செய்கிறார் (ஸர்வதாபிகதஸ்ஸத்பி) இத்யாதி. (புனைக்
கு) சுஸ்த்ராப்யாஸத்துக்கு, “நல்லார் நவில்” என்றுதாமே யருளிச்செய்து
“திருமால் திருப்பேர்வல்லாரடிக்கண்ணிருடிய” என்றும் தாமேயருளிச்செய்
யும்படியென்னென்ன, அவர்கள் கருத்தாலே அத, இதுதம்முடைய திருஉள்ள
த்தாலேஎன்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார்(அவர்கள், இத்யாதி. சப்தார்த்தம்
(ஸ்ரியுபதி) இத்யாதி. ௧௦௦.

வேடுருரு அரும்பதம் முற்றிற்று.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

தாத்பர்யம்.—இதில், எம்பெருமானே தஞ்சமென்றழ்வா ரருளிச்செய்
ததைக்கேட்ட மதுரகவிகள் முதலானார், ஆழ்வானா யாப்ரயித்தால் ஸம்ஸா
ரிகளுஜ்ஜீவியார்களோ வென்னும் ஸம்சயத்தை ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியாலே
போசிக்கொள்ளவேணுமென்ற கேட்க, நம்முடைய இத்திருவிருத்தத்தை
யதுஸந்தித்தால் ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்துஜ்ஜீவியப்பார்களென்று அருளிச்
செய்கிறார்.

விவக்ஷணர் வர்த்திக்கும் திருநகரியி லயதரித்தவராகையாலே ஜம்
வைலக்ஷண்யத்தையுடையராய், விவக்ஷணர் புகழும் கல்யாண குணக்களை
யுடையராய், ஸ்ரியுபதியுடைய திருநாமாறு ஸந்தான பரிபூதரான பாகவதர்
களுக்கு பக்தாக்ர கண்யராகையாலே சேஷத்வாதி ஜ்ஞாநபூர்ணரான ஆழ்
வாரருளிச்செய்ததாய், அதுஸந்திக்கவும் கேட்கவு யினிதான சப்த ஸந்தர்
ப்பங்கையுடையதாய், ஜ்ஞாதவ்யஸகலார்த்த ப்ரகாசகமாயுள்ள இத்திருவிருத்
தம் நூறுபாகவதகோயு மதுஸந்திக்கவல்லவர், ஆழ்வாருடைய பூர்ணகடாக்கை
த்துக்குப் பாத்ரபூசராய்க்கொண்டு, ஆத்மஸ்வரூப திரோதாயகமாய், பந்தக
மான புண்யபாபங்களுக்குக்காரணமாய், ருசிவாஸநா ஜநகமாய், அடைந்தாரை
யமுந்தப்பண்ணுமதாய், பரிணாம சாலியாய், ஜநம மரணாதி ஸகல ஸம்ஸாரிக
தாஃமூலமாய், தத்வஜ்ஞாநாபகோத்யமான-ப்ரக்ருதி மண்டலத்தைக்கடந்து
ஆவிர்பூத ஸ்வஸ்வரூபராய் வாழ்வார்கள். ௧௦௦.

(க) திருச்சந்தவிருத்தம் - ௪௦.

